THRILLER
17

WILBUR SMITH

36 DE SĂPTĂMÂNI NO. 1
ÎN NEW YORK TIMES BESTSELLER LIST
«peste 1 milion de exemplare tipărite»

NECRUȚĂTOR CA MAREA

OLIMP

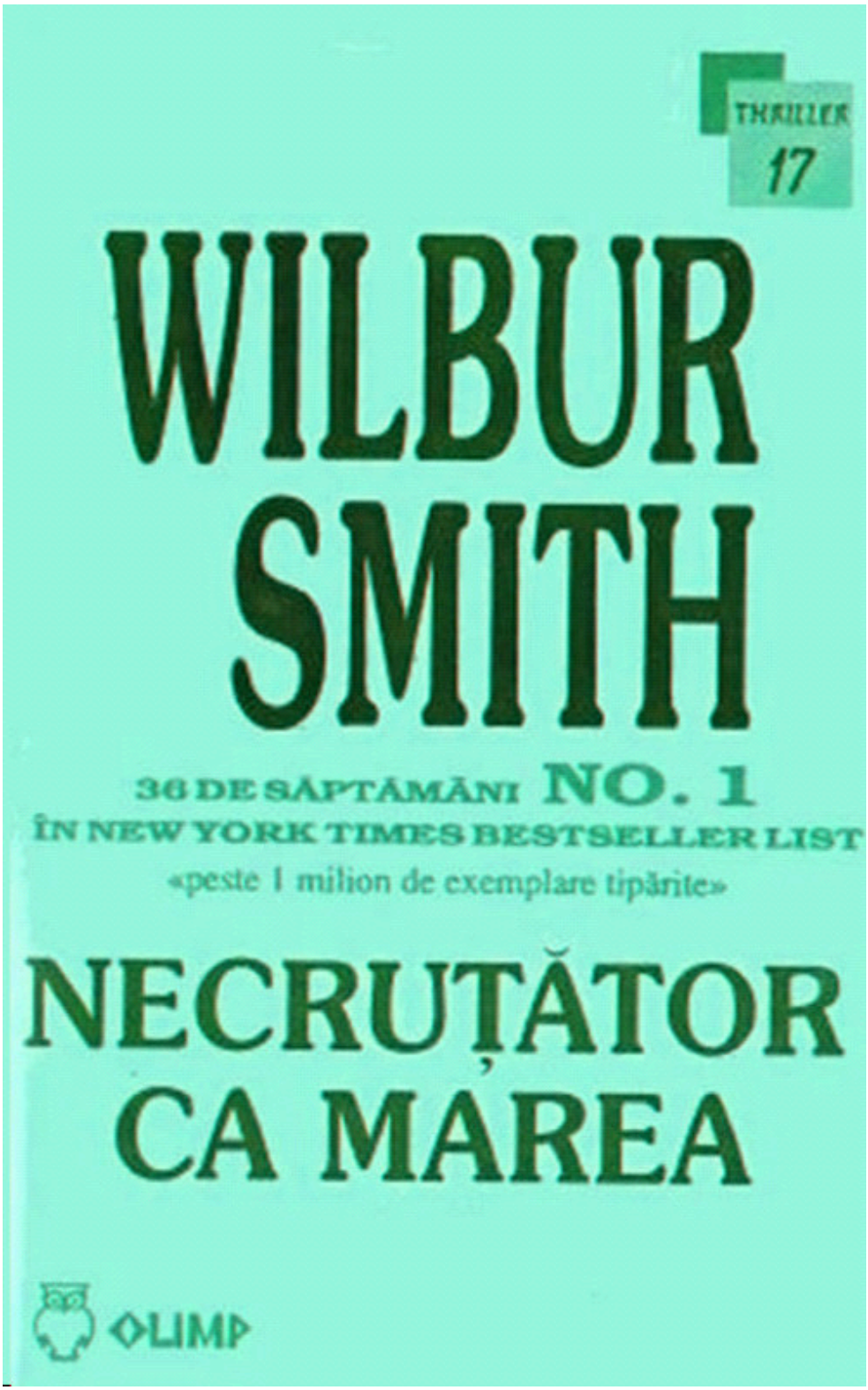

WILBUR SMITH

NECRUŢĂTOR CA MAREA

Versiunea în limba română de Radu Pintea

Editura OLIMP

Bucureşti – 1996

Această carte este pentru soţia mea, Danielle

Nicholas Berg coborî din taxi pe docul scăldat în lumină electrică şi se opri să privească-n sus la *Warlock.* În această perioadă a mareii, ea părea relativ înaltă în raport cu cheiul de piatră şi nici chiar macaralele, cocoţate mai sus de ea, nu-i diminuau grandoarea.

În ciuda epuizării care-i înceţoşa mintea şi-i dădea crampe musculare dureroase, Nicholas resimţea privind-o un fior din vechea mândrie, sentimentul deplinei împliniri. Arăta ca o navă de război, zveltă şi necruţătoare, cu etrava înaltă, evazată, şi liniile de gumă cu ajutorul cărora putea stăpâni marea pe orice vreme.

Suprastructura era turnată din oţel şi sticlă armată sclipitoare, îndărătul căreia luminile ardeau într-un fel de aranjament carnavalesc. Aripile punţii sale de navigaţie erau avântate elegant spre pupa şi erau acoperite pentru a proteja pe cei ce trebuiau să-şi desfăşoare aici activitatea, în cele mai vitrege condiţii şi pe cele mai sălbatice valuri.

Suspendată deasupra dunetei largi de la pupa se afla cea de-a doua punte de navigaţie, de pe care un marinar brevetat putea manevra marile vinciuri şi tamburii de parămă, putea apuca şi controla garlinul de remorcaj pe raiurile de ghidare mobile acţionate hidraulic, putea domoli balansul unei platforme marine sau al unui pachebot rănit mortal în uragan sau pe calm senin.

Profilate pe cerul nopţii boltite peste tot şi toate, cele două turnuri jumelate înlocuiau coşul bondoc şi unic al remorcherelor salvatoare de modă veche – iar impresia de fregată era accentuată de tunurile de incendiu de pe platformele superioare din care Warlock era capabilă să propulseze pe oră o mie cinci sute de tone de apă de mare asupra unui vas în flăcări. Dinspre turnuri se puteau bascula pasarele de abordaj, de pe care echipa de intervenţie putea

ajunge pe o navă în derivă, iar între ele era trasat cu vopsea un mic cerc de ţintă ce marca locul minuscul unde putea ateriza elicopterul. În întregime, cocă şi suprastructuri, puteau supravieţui în infernul ţiţeiului aprins, scurs dintr-un petrolier avariat, sau agresiunii substanţelor chimice dintr-un vrachier.

Pe când se îndrepta spre scara de bord, Nicholas Berg simţi cum un pic din stupoarea şi din epuizarea nervoasă i se mai atenuează, deşi trupul încă îl durea, iar picioarele îl purtau înţepenite, ca ale unui bătrân.

„La naiba cu toţi! gândi el. Eu am construit-o şi e zdravănă şi bună”.

Cu toate că nu mai era decât un ceas până la miezul nopţii, toţi membrii echipajului de pe *Warlock* erau cu ochii pe el şi-l urmăreau de prin toate cotloanele în care se aciuaseră şi care ofereau vizibilitate; până şi gresorii, când vorba ajunse până la ei, urcaseră din sala maşinilor şi-acum se fâţâiau fără rost de colo-colo pe spardecul pupa.

David Allen, secundul, postase un matelot la intrarea principală a portului cu o fotografie a lui Nicholas Berg şi o monedă de cinci cenţi pentru a suna de la telefonul public alăturat, iar acum toată nava era în alertă.

David Allen stătea împreună cu mecanicul-şef în aripa vitrată a punţii principale de navigaţie şi amândoi urmăreau silueta solitară ce-şi croia drum prin docul întunecat, cărându-şi în mână valiza.

— Deci ăsta e! Vocea lui David, plină de teamă şi respect, suna răguşit. Cu smocul lui de păr vâlvoi, decolorat de soare, părea un şcolar.

— Mde, mare vedetă de cinema, spuse Vinny Baker, mecanicul-şef, pufnind, ţinându-şi nădragii cu coatele. În timp ce-şi aranja ochelarii care-i

alunecaseră pe nasul ascuţit. O afurisită vedetă de cinema, repetă el termenul cu cel mai profund dispreţ.

— A fost secundu' lu' Jules Levoisin, observă David cu aceeaşi notă de admiraţie la pronunţarea acelui nume, şi e remorcherist nu de ieri de-alaltăieri.

— Asta se întâmpla în urmă cu cincisprezece ani. Vinny Baker dădu drumul beteliei nădragilor din strânsoarea coatelor şi-şi împinse iar ochelarii spre rădăcina nasului. Cât ai clipi, pantalonii îşi şi începură înceata, dar inexorabila lor alunecare spre punte. De atunci a devenit un afurisit de idol al publicului – şi armator.

— Deh, încuviinţă David Allen, iar chipul său de copilandru i se pleoşti un pic la gândul acestor două animale legendare, comandant şi armator, combinate într-un singur monstru. Un monstru care era pe punctul de a urca pe propria lui scară de bord, pe puntea lui *Warlock.*

— Mai bine du-te jos şi gâdilă-l unde-i place lui mai mult, mormăi Vinny cu răutate şi se îndepărtă.

Două punţi mai jos se afla sanctuarul camerei de comandă, unde nu-l putea atinge nimeni, fie el comandant sau armator. Într-acolo se îndrepta acum.

David Allen abia mai sufla şi era îmbujorat când ajunse la uşa de acces. Noul comandant se afla deja la jumătatea scării de bord.

Deşi ca înălţime era numai cu puţin peste medie, Nicholas Berg dădea impresia unei figuri dominatoare, iar umerii de sub caşmirul albastru al tunicii erau largi şi puternici. Nu purta chipiu, iar părul era foarte închis la culoare, des şi pieptănat pe spate, eliberând o frunte lată şi fără riduri. Nasul îi era mare, iar pometii supţi; maxilarul solid era

umbrit de tuleiele noii bărbi, iar ochii duşi în fundul capului erau dispuşi în nişte orbite proeminente încercănate cu pete de nuanţa prunei, ca şi cum ar fi fost lovit.

Însă ceea ce-l şocă pe David Allen era paloarea acestui om. Avea chipul golit de sânge de parcă i s-ar fi tăiat jugulara. Era lividitatea unei boli vechi sau putea proveni de la una vecină cu însăşi moartea, iar găvanele negre ale ochilor o accentuau şi mai mult. Nu la asta se aşteptase David să vadă la legendarul Prinţ de Aur al lui Christy Marine. Nu era chipul celui căruia îi văzuse de atâtea ori poza în ziarele şi revistele din întreaga lume. Surpriza îi luase piuitul în momentul în care acel om se oprise şi se uita la el.

— Allen? întrebă încetişor Nicholas Berg. Glasul îi era gros şi egal, fără accent, însă cu un timbru şi o rezonanţă profunde.

— Întocmai, domnule. Bun venit la bord, domnule!

Când Nicholas Berg zâmbi, semnele suferinţei şi ale surmenajului se prelinseră de pe frunte şi de la colţul ochilor pentru a dispărea cu totul. Mâna îi era netedă şi rece, însă strânsoarea destul de viguroasă îl făcu pe David să clipească.

— Să vă conduc la cabina dumneavoastră, domnule, îl invită David, luându-i din mână valiza Louis Vuitton.

— Ştiu drumul, spuse Nick Berg. Eu am proiectat nava.

Şedea în mijlocul salonului de zi al comandantului şi simţea sub tălpi puntea înclinându-se. Deşi *Warlock* era amarat la cheiul de piatră. Muşchii coapselor îi zvâcniră.

— Funeraliile s-au desfăşurat în ordine? întrebă Nick.

— A fost incinerat, domnule, spuse David. Asta a fost dorinţa lui. Am dispus ca urna cu cenuşă să-i fie trimisă acasă, lui Mary. Mary este soţia lui, explică el repede.

— Da, confirmă Nick Berg. Cunosc. Înainte de a pleca din Londra am trecut pe la ea. Mac şi cu mine am făcut cândva parte din acelaşi echipaj.

— Mi-a zis. Obişnuia să se laude cu asta.

— I-ai strâns tot echipamentul? întrebă Nick şi-şi făcu ochii roată prin cabina comandantului.

— Da, domnule, am împachetat tot. N-a mai rămas nimic din ce era al lui.

— A fost un om bun. Nick simţi iar că se leagănă pe picioare şi se uită cu jind la canapeaua de zi. Merse însă spre babord şi aruncă o privire afară, în direcţia docului. Cum s-a întâmplat?

— Raportul meu...

— Spune-mi mie! tună Nicholas Berg, cu o voce care şfichiui ca un bici.

— S-a rupt cablul de remorcaj principal, domnule. El se afla pe puntea-pupa. L-a decapitat ca la abator.

Nick rămase pentru o clipă tăcut, reflectând la acea succintă relatare – a tragediei. Mai demult văzuse şi el un cablu de remorcaj rupându-se sub tracţiune. Atunci omorâse trei oameni.

— E-n ordine.

Nick şovăi o clipă; surmenajul îl doborâse şi-l înmuiase astfel încât pe moment fu pe punctul de a

explica pentru ce venise să preia el însuşi comanda lui *Warlock* în loc să trimită pe altcineva angajat anume pentru a-l înlocui pe Mac.

Poate că i-ar fi fost de mare ajutor să aibă pe cineva cu care să schimbe o vorbă chiar acum, când se simţea la pământ, lovit, distrus şi epuizat până-n străfundurile inimii. Simţi iar că se leagănă, după care se scutură şi împinse la o parte ispita. Niciodată până atunci nu scâncise aşteptând compătimirea.

— E-n ordine, repetă el. Te rog transmite scuzele mele ofiţerilor tăi. În ultimele două săptămâni n-am cam apucat să pun capul jos, iar zborul de la Heathrow a fost criminal, ca de obicei. O să-i văd dimineaţă. Zi-i bucătarului să-mi trimită o tavă cu cina.

Bucătarul era o matahală de om, dar păşea ca un balerin. Purta un şorţ alb ca neaua şi o teatrală tichie de maistru bucătar. Nick Berg îl privea cu interes cum aşeza platoul pe masă, lângă cotul său. Bucătarul îşi purta părul strâns într-o buclă strălucitoare, minuţios pieptănată, ce-i cădea pe umărul drept, adusă însă dinspre obrazul stâng pentru a pune în evidenţă un cercel cu diamant fixat în lobul găurit al respectivei urechi.

El dădu la o parte şervetul ce acoperea platoul cu o mână la fel de păroasă ca a unei gorile. Când vorbi însă glasul îi era melodios ca al unei fetişcane, iar genele moi, mătăsoase şi întoarse îi bătură obrajii.

— Este un încântător castron cu supă şi un pot-au-feu. Asta e una dintre specialităţile mele. O să vă placă la nebunie, spuse el, după care se dădu îndărăt.

Îl studia pe Nick Berg, ţinându-şi în şolduri acele lăboaie mari.

— Când aţi urcat la bord, n-a trebuit să vă privesc decât o singură dată şi mi-am dat seama imediat de

ce anume aveţi într-adevăr nevoie.

Cu un gest de magician, el dădu la iveală din buzunarul adânc al şorţului o jumătate de sticlă de Pinch Haig.

— La mâncare trageţi o duşcă din asta, după care, zdup în pat, bietul, drăguţul de dumneavoastră.

Nimeni până atunci nu-i mai spusese lui Nicholas Berg „drăguţul", dar limba îi era prea grea şi înceată pentru a i mai putea răspunde. Aruncă o căutătură lungă în urma bucătarului, ce se făcuse nevăzut cu o fluturare albă de şorţ şi o scânteiere de diamant, apoi schiţă un zâmbet şi clătină din cap cântărind în palmă sticla.

„Pe cinstea mea, chiar am nevoie de aşa ceva", bombăni el şi porni în căutarea unui pahar. Îşi turnă jumătate şi sorbi din el în timp ce se întorcea la canapea. Dădu la o parte capacul castronului de supă. Aroma aburindă făcu micile papile gustative să lucreze. Hrana fierbinte plus whisky-ul din stomac îi taxară ultimele resurse de vlagă şi Nick Berg îşi azvârli pantofii înainte de a intra împleticindu-se în cuşeta de noapte a cabinei.

Se sculă pus pe harţă. Trecuseră două săptămâni de când nu se mai înfuriase, iar acest lucru arăta cât de avansată era starea sa de oboseală.

Pe când se bărbierea însă, observa chipul din oglindă, care era al unui străin; prea palid, prea tras, prea rigid. Cutele din jurul colţurilor gurii erau prea adânc scobite. Când cele dintâi raze ale dimineţii pătrunseră prin hublou, exact pe părul negru din regiunea tâmplei, acolo zări o brumă scânteietoare. Se aplecă mai aproape de oglindă. Era pentru întâia oară când sesiza lucirea părului încărunţit – poate că niciodată nu se uitase destul de atent ori poate că era ceva nou.

„Patruzeci, gândi el. În iunie următor o să fac patruzeci”.

Dintotdeauna avusese convingerea că dacă un om nu dă lovitura până-n patruzeci de ani, atunci trebuie să se împace cu gândul că n-o s-o mai dea niciodată. Care era aşadar regula pentru un bărbat care a dat marea lovitură când încă nu împlinise treizeci, care a călărit valul iute şi înalt şi aspru, pentru a-l pierde pe urmă din nou înainte de a face patruzeci, prăvălindu-se în bulboana spumegândă a apei? Oare şi lui îi era scris să nu se mai ridice? Nick îşi privea lung imaginea din oglindă şi simţea cum mânia din el îşi schimbă configuraţia, dobândind un sens şi un punct de pornire.

Intră sub duş şi-şi abandonă pieptul împunsăturilor fierbinţi ale jetului de apă. Cu toată oboseala şi dezamăgirea, era conştient pentru prima dată, după mai multe săptămâni, de capacitatea lui de rezistenţă interioară, de a cărei existenţă începuse să se îndoiască. O simţea cum începe să se ridice în el la suprafaţă şi reflectă o dată în plus la faptul că era o extraordinară fiinţă a mării, căreia îi fusese de-ajuns să simtă o punte sub tălpi şi-n piept mireasma apei.

Ieşi de sub duş şi se uscă rapid. Era exact locul în care trebuia să se afle în momentul de faţă. Acesta era locul de convalescenţă – şi pricepu că decizia lui de a nu-l înlocui pe Mac cu un comandant angajat fusese o decizie bazată pe instinct. Simţea nevoia ca el însuşi să se afle aici.

Dintotdeauna ştiuse că cine vrea să fie pe coama valului, trebuie mai întâi să se afle în punctul de unde el începe să se umfle. Pur şi simplu instinctul îţi dictează unde se află acel loc. În străfundurile fiinţei lui, Nick Berg ştia că în momentul de faţă aici era locul acela şi, pe măsură ce-i reveneau puterile, simţea acel familiar frison de „Le-arăt eu

nemernicilor care pe care”. Se îmbrăcă la repezeală, după care urcă scara personală a comandantului spre puntea superioară.

Brusc, vântul răbufni înspre el, răvăşindu-i părul negru şi ud. Era de forţa cinci dinspre sud-est şi sufla înteţit peste uriaşul munte cu vârful retezat ce domina oraşul şi portul. Nick privi în sus şi văzu formaţiunea noroasă pe care ei o numeau „faţa de masă”, revărsându-se dinspre înalturi şi învârtindu-se de jur-împrejurul cenuşiilor coline muntoase.

„Capul Furtunilor”, murmură el. Până şi apa din docul adăpostit se agita, ţuguindu-se în creste albe, ce se pulverizau ca nişte coloane de fum.

Extremitatea Africii înfiptă la sud într-una dintre cele mai perverse mări de pe întreg globul. Aici, două oceane se agitau turbulent împreună în largul crestelor stâncoase ale Capului Point, după care deferlau furioase peste limanurile puţin adânci ale recifului Agulhas.

Aici vântul se împotrivea curentului într-o veşnică înfruntare. Acesta era locul de baştină al valului monstru, acela pe care marinarii l-au numit „valul de-o sută de ani”, deoarece, din punct de vedere statistic, îşi făcea apariţia la acest interval de timp.

În largul recifului Agulhas însă el hălăduia veşnic, aşteptând numai o anumită combinaţie între vânt şi curent, aşteptând ca succesiunea fronturilor de undă să-şi trimită o creastă de val înaltă de treizeci de metri şi la fel de abruptă precum acele cenuşii coline stâncoase ale masivului Table însuşi.

Nick citise relatările mateloţilor care supravieţuiseră acelui val. Dar, fiindcă le lipseau cuvintele, ei menţionaseră doar o gaură uriaşă în mare în care nava lor se prăbuşea neputincioasă. Când hăul căscat se acoperea, forţa şuvoiului avea s-o îngroape pentru totdeauna. Poate că *Varath Castle*

a fost una dintre cele care s-au prăbuşit în acest abis. Nimeni n-are să mai afle vreodată – o navă mare, cu o încărcătură de 9.000 de tone şi cu un echipaj de 211 oameni, dispăruse fără urmă în aceste mări.

Şi cu toate astea aici se afla una dintre cele mai aglomerate căi maritime de pe glob, un convoi de supertancuri petroliere croindu-şi masiv drumul în jurul Capului stâncos în nesfârşitul lor periplu între vestul lumii şi golful ţiţeiului din Persia. În ciuda dimensiunilor lor, aceste gigantice nave petroliere erau poate unele dintre cele mai vulnerabile vehicule gândite vreodată de om.

Acum Nick se întoarse şi privi la unul dintre ele, care plutea pe apele încreţite de vânt ale docului Duncan. Putea să-i distingă numele scris pe pupa, ce se înălţa mult deasupra apei, cât un bloc cu cinci etaje. Era proprietatea lui Shell Oil, avea un deplasament de 250.000 tone şi, debalastată fiind, oferea vederii cea mai mare parte a fundului roşu din cauza oxidării. Trebuia să intre la reparaţii, în vreme ce în rada golfului Table alţi doi asemenea monştri îşi aşteptau răbdători rândul la docul unde aveau să fie doftoriciţi.

Atât de mari, de grele, de vulnerabile – şi scumpe. Nickâşi trecu involuntar limba peste buze – corp şi navlu la un loc făceau treizeci de milioane de doi ari; o grămadă de bani, mare cât un munte.

Din cauza asta o staţionase pe Warlock aici, la Cape Town, la extremitatea cea mai de sud a Africii. Simţi din nou cum urcă în el seva puterii şi a dorinţei de acţiune.

Fie, treacă, îşi pierduse creasta valului. Nu mai era el cel cocoţat sus de tot care domina totul. Acum se afla jos, înăbuşit în spumă. Însă îşi putea simţi capul ieşind la suprafaţă şi încă se mai afla pe linia generatoare de undă. Ştia că de el se apropia în viteză un alt mare val. Deocamdată începuse doar să

se umfle un pic, dar ştia că tot mai avea vlagă destulă să-l prindă, să se caţere sus de tot şi să-şi continue cursa.

„Am făcut-o o dată, să fiu eu afurisit dacă n-am s-o mai fac şi a doua oară”, spuse el cu glas tare şi coborî pentru micul dejun.

Păşi în salon şi, preţ de o clipă ce părea să nu se mai termine, nimeni nu-şi dădu seama că el se afla acolo. Zumzăiala însufleţită de comentarii şi păreri îi absorbea pe toţi.

Mecanicul-şef ţinea deasupra farfuriei cu ouă un număr vechi din Lista Lloyd, deschisă la prima pagină, din care citea cu glas tare. Nicholas se întrebă unde găsise acesta un număr atât de vechi.

Ochelarii îi alunecaseră până pe vârful nasului, astfel încât trebuia să-şi dea mult capul pe spate, pentru a vedea prin ei, iar accentul său australian zbătăia ca o chitară.

„Într-o declaraţie comună, emisă de către noul preşedinte al consiliului şi de către membrii săi aleşi, au fost omagial, cei cincisprezece ani de serviciu devotat pe care domnul Nicholas Berg i-a dedicat lui Christy Marine”.

Cei cinci ofiţeri ascultau cu nesaţ, uitând să mai mănânce, până când David Allen observă silueta din cadrul uşii.

— Domnule căpitan! strigă el şi sări în picioare în timp ce cu cealaltă mână îi smulse ziarul lui Vinny Baker şi-i făcu vânt sub masă. Permiteţi-mi, domnule, să vă prezint ofiţerii de pe *Warlock.*

Târşâindu-şi picioarele, stânjeniţi, ofiţerii mai tineri dădură mâna în grabă, după care îşi văzură în linişte de micul lor dejun deja sleit. Mâncau cu atâta îndârjire, încât descurajau orice intenţie de

conversaţie. În acest timp, Nick Berg ocupă scaunul comandantului într-o tăcere grea, iar David Allen se aşeză din nou pe foile mototolite ale publicaţiei.

Ospătarul oferi noului căpitan meniul şi reveni aproape imediat cu un vas cu compot de fructe.

— Am comandat un ou fiert, spuse domol Nick, şi o apariţie albă ca zăpada, cu chipiu de bucătar-şef lăsat pe-o sprânceană, ieşi din bucătărie.

— Beleaua marinarului e constipaţia, capo. Eu am grijă de ofiţerii mei – fructele astea sunt delicioase şi au să vă priască. Chiar acuşi îi fac drăguţului ouăle, dar mai întâi trebuie să mâncaţi fructele.

Şi, cu o scânteiere de diamant, apariţia dispăru. Nick se uită lung după el, într-o tăcere apăsătoare.

— Fantastic, zău, bucătaru' ăsta, zise David Allen cu tenul îmbujorat şi Lista Lloyd foşnindu-i sub fund. Angel ăsta putea să se angajeze oricând pe o navă de pasageri.

— Dacă ar fi plecat de pe *Warlock* vreodată, jumătate din echipaj s-ar fi dus după el, bombăni sumbru mecanicul-şef, trăgându-şi nădragii cu coatele. Iar eu aş fi fost unul dintre ei.

Nick Berg îşi întoarse politicos capul pentru a urmări conversaţia.

— E aproape doctor, urmă David Allen, adresându-se mecanicului-şef.

— Cinci ani la Şcoala de Medicină din Edinburgh, aprobă solemn acesta.

— Îţi mai aduci aminte cum a pus la loc picioru' secundului ăluia? Teribil de util e să ai un doctor la bord.

Nick îşi luă lingura şi pescui nişte fructe din compot pe care le duse la gură, gustând. În timp ce mesteca, toţi ofiţerii erau cu ochii pe el. Nick mai luă o lingură.

— Dar să-i gustaţi dulceţurile, domnule căpitan, i se adresă în sfârşit David Allen.

— Domnilor, vă mulţumesc pentru sfat, spuse Nick. Surâsul nu-i ajunse până la gură, ci doar îi încreţi un pic coada ochilor. Aş vrea însă să-i transmită cineva lui Angel un mesaj personal. Dacă îl mai aud o dată că-mi spune „drăguţul", guler îi fac scufia aia caraghioasă.

În râsul destins care urmă, Nick se întoarse către David Allen şi îi vorbi, împurpurându-i din nou obrajii:

— Pare-mi-se că ai terminat cu numărul acela vechi din Listă, secundule. Ai ceva împotrivă dacă mă mai uit şi eu puţin pe el?

Cu oarecare reţinere, David se ridică şi dădu la iveală ziarul. Urmă o altă tăcere încordată, în vreme ce Nick Berg îndrepta paginile mototolite şi studia titlurile vechi fără să manifeste vreo emoţie.

PRINŢUL DE AUR AL LUI CHRISTY MARINE DESTITUIT

Nicholas nu putea suferi acest nume. Bătrânul Arthur Christy avusese ideea să-şi numească toate navele cu prefixul „de aur", iar în urmă cu doisprezece ani, când Nick ajunsese capul consiliului de conducere de la Christy Marine, un mucalit îi pusese această etichetă.

ALEXANDER ÎN FRUNTEA CONSILIULUI DE CONDUCERE DE LA CHRISTY

Nicholas fu surprins de intensitatea urii pe care o nutrea faţă de acest om. Luptaseră ca doi tauri unul împotriva celuilalt pentru conducerea turmei, iar stratagemele pe care le folosise Duncan Alexander primaseră. Arthur Christy explicase cândva că „În ziua de azi, nimănui nu-i mai pasă nici măcar atâtica dacă ceva este moral şi cinstit sau nu; tot ce contează e dacă afacerea merge şi dacă poţi s-o scoţi la capăt". Pentru Duncan afacerea mersese şi o scosese la capăt în cel mai grandios stil cu putinţă.

„În calitate de director general însărcinat cu operaţiunile, domnul Nicholas Berg a ajutat la transformarea lui Christy Marine dintr-o companie mică de remorcaj şi salvare într-una din primele cinci ca mărime din întreaga lume a armatorilor de cărăuşie maritimă.

După moartea lui Arthur Christy în 1968, domnul Nicholas Berg i-a urmat la preşedinţie şi a continuat extinderea spectaculoasă a companiei.

În momentul de faţă, Christy Marine dispune de o flotă operativă de unsprezece urachiere şi landuri petroliere cu deplasamente de peste 250.000 tone şi are în şantier un gigant de 1.000.000 tone deplasament, ultrapetrolierul Gotden Dawn. Va fi cea mai mare navă lansată vreodată la apă".

Aceasta era, formulată în maniera cea mai succintă cu putinţă, strădania de o viaţă de om. Mai bine de un miliard de dolari de cărăuşie maritimă proiectată, finanţată şi construită aproape în întregime cu energia, entuziasmul şi credinţa lui Nicholas Berg.

„Domnul Nicholas Berg s-a căsătorit cu domnişoara Chanlelle Christy. Singurul copil al domnului Arthur Christy. Căsnicia s-a sfârşit totuşi prin divorţul survenit în septembrie trecut, iar fosta doamnă Berg s-a căsătorit ulterior cu domnul

Duncan Alexander. Noul preşedinte al lui Christy Marine”.

Resimţi din nou în stomac senzaţia unui gol greţos şi-n minte imaginea clară a femeii. Nu voia să se gândească la ea acum. Însă nu putea să scape de acea imagine. Era strălucitoare şi frumoasă ca o flacără – şi, la fel ca şi flacăra, mistuitoare. Când pleca, lua totul cu ea, absolut totul. Ar fi trebuit s-o urască şi pe Ea, într-adevăr ar fi trebuit. Totul, reveni el asupra gândului, compania, munca sa de-o viaţă şi copilul. Când îi venea în minte copilul, aproape că se simţea în stare s-o urască şi ziarul îi tremura în mână.

Îşi dădu seama că cinci bărbaţi îl observau şi fără surpriză realiză că nicio licărire de emoţie nu-i tulburase chipul. Pentru cineva, care timp de cincisprezece ani a jucat într-unul dintre cele mai riscante, jocuri de noroc ale omenirii, opacitatea era o cerinţă minimă.

Într-o declaraţie comună emisă de către noul preşedinte al consiliului şi membrii aleşi ai acestuia i-a fost adus un omagiu. Duncan Alexander a făcut asta dintr-un singur motiv, gândi Nick înverşunat. El voia cele 100.000 de acţiuni Christy Marine pe care le deţinea Nick. Acel număr de acţiuni era foarte departe de a avea pondere ca factor decizional. Chantelle avea un milion de acţiuni pe Numele ei. Un alt milion de acţiuni în fondul companiei Christy. Dar, oricât de nesemnificativ era el, procentul deţinut de Nick îi dădea drept de opinie şi de amestec în afacerile companiei. Pentru fiecare dintre acele acţiuni ale sale, Nick a plătit cu vârf şi îndesat. Nici măcar o singură dată în viaţă nu primise ceva degeaba. Profitase de fiecare opţiune de acţionar din contract, îşi pusese la bătaie salarii şi prime în schimbul acelor opţiuni, iar acum cele 100.000 de acţiuni valorau trei milioane de dolari. Săracă

răsplată pentru truda cu care strânsese o avere de şaizeci de milioane de dolari pentru familia Christy.

Duncan Alexander avusese nevoie de aproape un an pentru a pune mâna pe acele acţiuni. El şi cu Nicholas se târguiseră cu o scârbă glacială. Nu se putuseră înghiţi chiar din ziua când pentru prima dată Duncan intrase în casa Christy din strada Leadenhall. Se înfăţişase cel din urmă Wunderkind al bătrânului Christy. Geniul finanţelor, proaspăt sosit după succesele răsunătoare în calitate de inspector de finanţe al lui International Electronics. Ura fusese instantanee, profundă şi reciprocă, o reacţie de cruzime mocnită, amorsată între ei.

În cele din urmă Duncan Alexander câştigase, câştigase tot, în afara acţiunilor, pentru care negociase de pe poziţia unei zdrobitoare superiorităţi. Negociase cu abilitate şi răbdare, istovindu-şi omul de-a lungul mai multor luni. Se folosise de toate resursele companiei Christy Marine pentru a-i băga beţe-n roate şi a-l frustra pe Nicholas, obligându-l să dea înapoi pas cu pas, storcându-i vlaga până la ultima picătură. Dirijase de asemenea manieră afacerea încât până în cele din urmă Nicholas fusese obligat să se încline şi să accepte în schimbul acţiunilor sale un preţ primejdios. Luase sub titlul de plată integrală sucursala lui Christy Marine, Remorcaj & Salvator Christy, toate bunurile şi toate datoriile. Nick se simţea ca un boxer care încasase pumni timp de cincisprezece reprize, iar acum, fără să se mai poată ţine pe picioare, se agăţa cu disperare de frânghii, cu ochii tumefiaţi, plini de sânge şi orbiţi de propria transpiraţie, fără posibilitatea de a şti de unde avea să vină următorul pumn. Rezistase însă destul. Obţinuse Remorcaj & Salvator Christy – tot plecase cu ceva ce era în întregime numai şi numai al lui.

Nicholas Berg puse jos periodicul, iar ofiţerii se şi puseră imediat pe înfulecat micul dejun în clinchetul

veselei şi al tacâmurilor.

— Lipseşte un ofiţer, spuse el.

— Ah, e Trogul, domnule, explică David Allen. Aşa e el.

— Trogul?!

— Radistul, domnule. Speirs, domnule. Noi îi zicem Trogloditul.

— Aş vrea ca toţi ofiţerii să fie prezenţi.

— Nu iese niciodată din peştera lui, explică binevoitor Vinny Baker.

— E-n ordine, încuviinţă Nick. Cu el am să vorbesc mai târziu.

Cu toţii erau în aşteptare, cinci bărbaţi nerăbdători. Chiar şi Vinny Baker nu-şi putea ascunde curiozitatea dincolo de lentilele murdare ale ochelarilor şi de carapacea lui dură de australian.

— Vreau să vă explic cum stă situaţia. Mecanicul-şef a binevoit să vă citească acest articol. Asta poate fi în beneficiul acelora care n-au fost în stare s-o facă ei înşişi acum un an.

Nimeni nu spuse nimic, doar Vinny Baker se juca cu linguriţa în budincă.

— Puteţi deci să vă daţi seama că nu mai am niciun fel de legătură cu Christy Marine. Am achiziţionat acum Remorcaj & Salvator Christy. Aceasta este o companie absolut de sine stătătoare. Numele ei urmează să fie schimbat.

Nicholas îşi înfrânsese trufia de a o numi Remorcaj & Salvator Berg.

— Ea va fi cunoscută sub numele de Salvator & Remorcaj Oceanic.

Plătise scump pentru ea. Poate chiar prea scump. Renunţase la echivalentul său în acţiuni Christy în valoare de trei milioane de dolari pentru ce anume numai Dumnezeu ştia. Dar se simţise istovit de moarte.

— Dispunem ca armatori de două nave. *Golden Warlock*şi sora ei. Care e aproape să plece în probe de mare, *Golden Witch.*

El ştia cu precizie, cât anume deţinea de fapt compania în privinţa celor două nave. Agonizase peste cifre vreme de lungi şi nedormite nopţi. Pe hârtie, valoarea netă a companiei era înjur de vreo patru milioane de dolari; din ţigăneala cu Duncan se alesese cu un profit teoretic de un milion de dolari. Dar asta numai pe Hârtie, compania având datorii mai mari cu patru milioane. Dacă nu izbutea să plătească dobânda pentru acele datorii fie şi numai pentru o singură lună... dar respinse imediat gândul. O scoatere la mezat forţată a companiei l-ar fi lăsat complet falit.

— Numele celor două nave au fost de asemenea schimbate. Ele se vor numi simplu *Warlock* şi *Sea Witch...* De azi înainte „Golden" devine ceva de nepronunţat la firma Salvator & Remorcaj Oceanic.

Ei izbucniră atunci în râs, un hohot de uşurare ce urma încordării, iar Nick surâse împreună cu ei şi, pe când hazul se mai potolea, îşi aprinse o havană neagră şi subţire extrasă dintr-o tabacheră din piele de crocodil.

— Am să conduc această navă până la darea în exploatare a lui *Sea Witch.* Nu mai durează mult, şi atunci or să fie şi avansări.

Când pronunţă aceste cuvinte, Nick ciocăni superstiţios în tăblia de mahon a mesei.

Greva muncitorilor din şantierul naval mocnea de o bună bucată de vreme. *Sea Witch* se afla încă pe calele de lansare, dar asta costa dobândă, iar o întârziere mai lungă i-ar demonstra că-i şi el doar un simplu muritor.

— Am pus gheara pe un remorcaj lung. O platformă petrolieră de tractat tocmai din Australia până în America de Sud. Până acolo o să avem tot timpul la dispoziţie să scoatem untul din ea. Cu toţii sunteţi remorcherişti, nu mai e nevoie să vă explic cât de posibil este să ne surâdă şansa. Ştiţi cum cade – din senin.

Începură să se foiască şi dintr-odată le reveni buna dispoziţie. Până şi o menţiune aluzivă la prima de salvare îi excitase.

— Şefu'?

Nick se uită în direcţia lui. Iar mecanicul-şef pufni ca şi cum întrebarea era o insultă.

— În toate privinţele gata de mare, spuse el, şi încercă să-şi ajusteze în acelaşi timp şi pantalonii şi ochelarii.

— Secund?

Nick se uită la David Allen. Încă nu se acomodase cu felul copilăros de a fi al secundului. Ştia că timp de zece ani deţinuse brevetul de comandant de navă comercială, că avea peste treizeci de ani şi că MacDonald îl alesese pe sprânceană – nu se putea să nu fie bun. Şi totuşi acel chip dalb, gata să roşească din orice, sub o claie rebelă de păr blond, îl făcea să arate ca un student.

— Ar mai fi încă de completat nişte stocuri, domnule, răspunse rapid David. Am nişte promisiuni de la vreo câţiva furnizori, dar nu e ceva vital. Dacă e necesar putem pleca într-o oră.

— În ordine. Nick se ridică în picioare. La ora 9.00 voi face inspecţia navei. Eu zic să daţi papucii doamnelor de la bord.

În timpul mesei, dinspre cabinele echipajului se auziseră voci cristaline de femei şi hohote de râs.

Nick ieşi din salon şi vocea lui Vin Baker trebui să se piţigăiască pentru a ajunge până la el. Era într-adevăr o imitaţie groaznică a ceea ce el – găsea a fi un accent al marinei regale britanice.

— Ora nouă, băieţi. Zic. Brava vouă, aud?

Lui Nick nu-i scăpa nimic şi zâmbi şui în sinea lui. Veche meteahnă australiană: tot împungi, tot împungi până când se întâmplă ceva. Nu e nici pic de răutate în asta, ci numai un mod de a-ţi da seama cu cine ai de-a face. Apoi o dată ce picioarele şi pumnii au încetat să mai zboare, poţi să fii sigur că te-ai ales pe viaţă ori cu un prieten ori cu un duşman. Trecuse atât de mult de când se aflase în contact nemijlocit cu oameni aspri, bărbaţi adevăraţi, dintr-o bucată, care nu se sfiau deloc să spună lucrurilor pe nume, şi descoperi că era stimulat de această noutate. Poate că ăsta era exact lucrul de care avea nevoie acum – marea şi compania unor bărbaţi adevăraţi. Simţi că pasul îi devine mai iute.

Iar anticiparea înfruntării la nivel fizic îi mai ridică moralul.

Urcă scările spre puntea de navigaţie, păşind din trei în trei trepte, şi uşa aflată imediat în faţa cabinei sale se deschise. Prin ea ieşi o duhoare cenuşie şi compactă de trabucuri olandeze de proastă calitate şi

o ţeastă care ar fi putut aparţine vreunei reptile preistorice. Şi aceasta era tot cenuşiu-deschisă, încreţită şi zbârcită – capul unei broaşte ţestoase de mare sau al unei iguane, cu aceiaşi ochişori negri şi sclipitori.

Uşa era cea de la radiotelegrafist. Cabina acestuia avea acces direct la puntea principală de navigaţie şi se găsea la numai doi paşi de camera de zi a comandantului.

Contrar aparenţelor, ţeasta era omenească şi Nick îşi reaminti cu claritate felul în care Mac îşi descrisese odată radistul: „Cel mai ticălos antisocial cu care-am navigat vreodată, însă e în stare să asculte în acelaşi timp opt benzi de frecvenţe diferite în clar şi în morse, chiar şi în somn. E un nenorocit afurisit, scârbos şi acru, dar cel mai bun radiotelegrafist ambarcat”.

— Căpitane, spuse Trogul cu glas şuierat şi certăreţ. Nick trecu peste faptul că Trogul îl recunoscuse pe loc drept noul comandant. La anumiţi oameni aura de autoritate răspândită în jur este inconfundabilă. Căpitane, am un mesaj „anunţ către toate navele”.

Nick simţi fierbinţeală în zona lombară şi pişcături ca de curent electric în ceafă. Nu e destul să te afli pe frontul de undă când valul cel mare începe să se umfle, ci mai e necesar să-ţi recunoşti valul dintre altele o sută care trec pe lângă tine.

— Coordonatele? întrebă el brusc, pe când străbătea culoarul spre cabina radistului.

— 72° 16 sud, 32° 12 vest.

Nick simţi ca un junghi în piept şi fierbinţeala cum începe să urce în lungul şirei spinării. Latitudinile mari, de acolo, din vastele pustiuri îngheţate. Exista ceva sinistru şi ameninţător doar

auzind aceste cifre. Ce navă s-ar putea afla atât de jos?

Coordonata de longitudine se potrivea exact în harta mentală a lui Nick, ce semăna cu o hartă de război dintr-un mare stat-major al armatei. Nava se găsea la sud şi vest de Capul Bunei Speranţe – undeva, departe în jos, dincolo de insulele Gough şi Bouvet, în marea Weddell.

Îl urmă pe Trog în cabina RTG. În această dimineaţă strălucitoare, însorită şi vântoasă, incinta era întunecată şi mohorâtă ca o peşteră, cu hublourile acoperite cu blinduri groase de culoare verde. Singura sursă de lumină o constituiau scala şi cadranele luminescente ale modulelor de echipament de telecomunicaţii, ultimul răcnet în materie de echipament cu care bunăstarea lui Christy Marine a fost în stare să-şi doteze nava, un miracol echivalent cu 100.000 de dolari. Putoarea de trabuc de duzină era însă insuportabilă.

Dincolo de incinta RTG se afla cabina operatorului, cu patul nefăcut şi o navetă de rufe murdare pusă jos, lângă el.

Trogul sări în scaunul rotativ şi împinse cu cotul la o parte un tub de obuz din tombac folosit drept scrumieră, nişte fulgi cenuşii de scrum căzuţi pe lângă şi câteva chiştoace reci, ude şi morfolite de havană.

Ca un piticot vrăjitor, Trogul îşi vedea de cadranele sale, era un amalgam de electricitate statică şi brum electronic amestecat cu urletul ascuţit al semnalelor morse.

— Ce zice? întrebă Nick, iar Trogul îi împinse un blocnotes.

Nick citi la repezeală:

„CTMZ.0603 GMT 72°16 S 32°12 V. Către toate navele în măsură să ofere asistenţă, rugăm transmiteţi. CTMZ”.

N-avea nevoie să consulte manualul RTG-istului pentru a recunoaşte apelativul „CTMZ”.

Printr-un efort de voinţă el îşi controla senzaţia de apăsare care-i strângea pieptul ca într-un pumn uriaş. Era ca şi cum mai trăise o dată toate acestea. Era prea clar conturat totul. Se forţa să nu acorde încredere instinctului, se forţă să gândească cu capul, nu cu instinctul.

Auzea dincolo de el vocile ofiţerilor de pe puntea de navigaţie, voci liniştite, dar încărcate de tensiune. Urcaseră deja din salon.

— Iisuse! gândi el brutal. De unde ştiu? Aşa de repede? Era de parcă sub picioarele sale nava însăşi se deşteptase şi trepida de nerăbdare. Uşa dinspre timonerie culisă într-o parte şi în dreptul ei apăru David Allen cu un exemplar din Registrul Lloyd în mâini.

— CTMZ, domnule, este apelativul lui *Golden Adventurer.* 22.000 tone, înregistrat în Bermude în 1975. Armator: Christy Marine.

— Mulţumesc, secundule, spuse Nick.

Nicholas o ştia prea bine. Personal comandase construcţia ei înainte de colapsul-traficului de mari pacheboturi. Nick se gândise să o folosească pe ruta Europa-Australia.

Preţul definitiv se cifrase la 62 milioane de dolari şi era o navă frumoasă şi cu forme fine sub o suprastructură înaltă, din aliaj uşor. Spaţiile de locuit erau de lux, din aceeaşi clasă cu cele de pe *France* sau *United States,* însă ea fusese una dintre puţinele erori de planificare ale lui Nick.

Când fezabilitatea exploatării pe ruta planificată se dovedise a fi pernicioasă în faţa preţurilor în creştere şi a clientelei în scădere, Nick îi schimbase destinaţia. Tocmai acest gen de planificare flexibilă şi intuitivă şi acest gen de improvizaţie făcuseră din Christy Marine goliatul care era acum.

Nick inventase ideea croazierelor de aventură şi schimbase numele navei în *Golden Adventurer*. Acum ea transporta pasageri bogaţi în colţurile sălbatice şi exotice ale pământului, de la insulele Galápagos şi până la Amazon, de la îndepărtatele arhipelaguri ale Pacificului până în Antarctica, în căutarea inéditului.

Ea mai avea la bord invitaţi conferenţiari, specialişti în mediul înconjurător şi ecologia zonelor geografice pe care nava urma să le viziteze, fiind în acelaşi timp dotată cu echipamentul adecvat transportării la ţărm a pasagerilor pentru studiul monoliţilor din insula Paştelui sau observarea ritualului nupţial al albatrosului rătăcitor în insulele Falkland.

Era probabil una dintre puţinele nave de croazieră care mai erau încă profitabile, iar acum avea nevoie de asistenţă.

Nicholas îşi întoarse faţa de La Trog.

— A mai transmis ceva şi înainte de apelul de asistenţă?

— Încă de la miezul nopţii tot lansa codul de însoţire. Traficul ei radio era atât de dificil încât am stat cu urechea ciulită.

Luminescenţa verzuie a aparatelor îi dădea prichindelului o paloare hepatică şi făcea ca dinţii să-i pară negri, transformându-l într-un personaj ieşit parcă dintr-un film de groază.

— Ai înregistrat? ceru Nick, iar Trogul comută redarea automată a monitoarelor sale cu bandă magnetică ce recapitulară fiecare mesaj pe care, nava în primejdie l-a emis sau recepţionat cu începere de la miezul nopţii trecut. Secvenţele amestecate de coduri se revărsară în încăpere, iar banda de hârtie a imprimantei se umplea de semne însoţite de clănţănitul claviaturii.

Dacă Duncan Alexander a schimbat codul lui Christy Marine? se întreba el. Ar fi o procedură firească, absolut logică pentru orice om de exploatare-flotă. Pierzi un om care are codul, schimbi codul numaidecât. Nimic mai simplu. Duncan îl pierduse pe Nick Berg, aşa că ar fi trebuit să schimbe şi codul. Numai că Duncan nu era un om de exploatare. Era un om de hârtie şi de cifre, care gândea în numere, nu în oţel şi în apă sărată.

În caz că Duncan schimbase codul, n-avea să reuşească să-l spargă. Nici măcar cu Decca. Nick stabilise principiul codificării. Era o proiecţie ce exprima alfabetul ca pe o funcţie matematică bazată pe un număr-cheie aleator formal din şase cifre care modifica valoarea fiecărei litere într-o progresie ce era cu neputinţă de controlat.

Cu crâmpeiul de imprimantă în mâini, Nick părăsi degrabă mohoreala urât mirositoare a cabinei radistului.

Puntea de navigaţie a lui *Warlock* sclipea în crom şi sticlă, la fel de strălucitoare şi de funcţională ca o sală de operaţii modernă sau ca interiorul unei bucătării futuriste.

Consola principală de comandă se întindea de la un capăt la altul al timoneriei, dedesubtul uriaşelor ferestre armate. Timona de pe vremuri era înlocuită printr-o singură pârghie de oţel, iar comanda de la distanţă se putea face de pe cele două aripi ale Timoneriei printr-un cablu prelungitor, întocmai ca

telecomanda unui televizor, aşa încât timonierul avea posibilitatea să dirijeze nava din orice poziţie dorea.

Afişaje digitale iluminate informau prompt pe comandant asupra tuturor condiţiilor de pe nava sa: viteza faţă de fundul mării la prova şi la pupa, viteza faţă de apă la prova şi la pupa, direcţia şi forţa vântului, împreună cu toate celelalte informaţii tehnice privind starea de funcţionare sau nefuncţionare. Nick construise nava cu banii lui Christy, şi nu se zgârcise deloc.

Partea dinspre pupa a timoneriei era incinta de navigaţie, şi drept în mijlocul ei se aflau masa hărţilor şi nişte rafturi suspendate conţinând cele 106 tomuri mari, de culoare albastră, ale Almanahului Internaţional al Piloţilor şi cam tot atâtea volume de publicaţii cu subiect maritim. Dedesubtul mesei se aflau numeroasele sertare late şi înguste ce conţineau întinse desfăşurat hărţile Amiralităţii ce reprezentau toate colţişoarele de apă navigabile de pe globul pământesc.

Aliniată lângă peretele dinspre pupa se găsea bateria de aparatură electronică de navigaţie, ce semăna cu un şirag de automate de vândut răcoritoare într-un tripou din Las Vegas.

Nick comută pe pornit marele Navaid Decca Satellite, trecându-l în regim de computer şi luminile afişajului izbucniră deodată vii, după care diminuară pentru a se reaprinde apoi într-o nuanţă purpurie.

El introduse comanda din şase cifre, numere ţinând de fazele Lunii şi de data emisiei. Computerul digera toate acestea instantaneu, şi Nick introduse apoi ultima secvenţă aritmetică cunoscută. Decca era gata pentru decodificare, apoi Nick îi introduse secvenţa de transmisiune întreruptă. Se aştepta acum să primească în schimb nişte aberaţii. Era cu

neputinţă ca Duncan să nu fi schimbat codul. Privea lung imprimanta.

„Către Christy Bază de la comandantul lui *Adventurer. 22°16* GMT.72°16 S 32°05 V. Suferit avarii sub linia de plutire la cuplu maestru tribord din cauza gheţii. Circuitul electric principal oprit preventiv. Generatoarele auxiliare puse în funcţiune în timpul evaluării avariei. Rămâneţi în asistenţă”.

Deci Duncan păstrase codul. Nick dibui după tabachera din piele de crocodil. Mâna îi era rigidă şi fermă când aprinse capătul lung şi subţire al ţigării de foi. Îl cuprinse dorinţa intensă de a striga cât îl ţinea gura, însă în loc de asta trase cu nesaţ fumul aromat.

— Trasat, spuse David Allen din spatele său. Pe harta desfăşurată a Antarcticii el marcase deja punctul poziţiei navei sinistrate. Transformarea era completă: căpitanul secund devenise un profesionist serios şi competent. Nici urmă de studentul cu chipul îmbujorat.

Nick se uită la poziţie, văzu linia punctată a limitei gheţurilor mult deasupra punctului în care se afla *Adventurer,* văzu conturul ostil al Antarcticii, dibuind parcă după navă cu degete nemiloase de gheaţă şi stâncă.

Decca tipări mesajul de răspuns.

„Comandantul *Adventurer* de la Christy Bază.22.22 GMT. Rămânem în asistenţă”.

Următorul mesaj de la banda de hârtie înregistratoare fu afişat două ore mai târziu. Însă fu imprimat aproape fără întrerupere de pe înregistrarea lui Trog.

„Christy Bază de la comandant Adventurer.0005 GMT.72°18 S 32°05 V. Avaria sub control. Repornit

circuitul electric principal. Noul drum direct CAPE TOWN. Viteza opt noduri. Rămâneţi în asistenţă”.

Dave Allen manevra de zor rigla şi echerul de navigaţie.

— Cât a rămas fără propulsie a derivat treizeci şi patru mile nautice la sud-sud-vest – acolo trebuie să fie. Sau o furtună în toată regula sau vreun afurisit de curent marin mai serios, concluzionă el, în tăcerea încordată a celorlalţi ofiţeri. Deşi niciunul dintre ei n-ar fi îndrăznit să-l incomodeze pe comandant la Dec.ca, totuşi, în ordinea priorităţilor de vârstă şi vechime şi grad ei ocupaseră diverse locuri de jur-împrejurul timoneriei din care să poată urmări cât mai bine drama unei mari nave aflate în sinistru.

Următorul mesaj ieşi direct din computer în ciuda faptului că el fusese emis câteva ore mai târziu.

„Christy Bază de la comandant *Adventurer* 0546 GMT.72°16 S 32°12 V. Explozie în zona inundată. Oprire de urgenţă a tuturor sistemelor. Nivelul apei în creştere. Solicităm liber la emisia mesajului «apel către toate navele». Rămâneţi în asistenţă”.

„Comandantul lui *Adventurer* de la Christy Bază.0547 GMT. Aveţi liber la emisie a mesajului «apel către toate navele.» De voie. De voie. De voie. Vă este în mod expres interzis să contactaţi remorcaj sau salvare fără acordul Christy Bază. Recepţie”.

Duncan nici măcar nu mai menţiona formula „cu excepţia cazului de pericol pentru viaţa umană”.

Motivul era clar ca bună ziua. Christy Marine îşi punea apostila în josul paginilor printr-o altă sucursală de-a ei, Compania de Asigurări şi Finanţe din Londra. Tertipul cu autoasigurarea fusese găselniţa lui Duncan Alexander însuşi când a pus pentru întâia oară piciorul la Christy Marine. Nick

Berg s-a opus cu îndârjire acestei scheme, iar acum era în situaţia să vadă cu ochii lui că temerile îi fuseseră întemeiate.

— Ce facem, trimitem semnal? întrebă încet David Allen.

— Tăcere radio, replică zbârlit Nick şi începu să bată-n sus şi-n jos timoneria, zgomotul paşilor săi sunând înfundat din cauza căptuşelii de plută a punţii.

„Oare să fie ăsta valul meu?" se întrebă Nick, aplicând vechea regulă care-l călăuzise cu mult timp în urmă, şi anume aceea de a gândi mai întâi la rece lucrurile şi apoi de a acţiona.

Golden Adventurer plutea în derivă în zona de gheţari la mai bine de două mii de mile de Cape Town, ceea ce pentru Warlock ar fi însemnat cinci zile şi nopţi de alergătură zdravănă. Dacă dădea comanda de plecare, până aveau să ajungă la nava aflată în dificultate, aceasta era posibil să-şi fi terminat deja reparaţiile şi să o ia din loc, adică s-ar fi putut ca ea să navigheze din nou sub comandă proprie. Şi iarăşi, dacă ea totuşi nu avea propulsie existau şanse ca *Warlock* să ajungă numai ca să descopere că un alt remorcher salvator sosise acolo mai înainte. Aşa că acum era momentul să ceară evidenţa teritorială. Se opri din mişcare în dreptul uşii de la cabina radistului şi se adresă încet lui Trog.

— Deschide linia de telex şi transmite lui Bach Wackie: „citez evidenţa teritorială, închei citatul".

Nick se întoarse satisfăcut de gândul prevăzător pe care-l avusese de a instala sistemul de telex prin satelit, care-i permitea să ia legătura cu agentul său din Bermude sau cu orice alt post de telex dorea el fără ca mesajul său să fie transmis în toată gama frecvenţelor de lucru şi să-i fie recepţionat de un eventual concurent sau de un terţ nedorit. Semnalul

său era expediat tocmai spre stratul cel mai de sus al stratosferei. De unde el nu putea fi interceptat.

În timp ce aştepta, Nick era preocupat. Dacă se hotăra să plece, asta însemna renunţarea la remorcajul platformei petroliere maritime Esso. Preţul remorcajului constituise un element vital în balanţa contabilă a lichidităţii sale în bani. Două sute douăzeci de mii de lire sterline, fără de care el nu putea acoperi plata trimestrială a dobânzii scadente în şaizeci de zile, doar că... doar dacă... începu să jongleze mental cifre, însă cel puţin deocamdată mărimea riscului pe care-l presupunea această acţiune era în considerabilă creştere, iar cifrele încă nu se brodeau aşa cum ar fi trebuit. Avea neapărată nevoie de remorcarea lui Esso. Doamne, cât de tare îi mai frigea buza după ea!

— Bach Wackie răspund! strigă Trogul peste clănţănitul teleimprimatorului şi Nick se răsuci pe călcâie.

Îi numise pe Bach Wackie ca agenţi ai săi pentru Salvator Oceanic datorită abilităţii lor, demonstrată de atâtea ori, de a lucra iute, impulsiv, eficace. Aruncă o privire scurtă la ceasul de mână, marca Rolex Oyster, şi îşi făcu socoteala că în Bermude era cam ora două dimineaţa. Cererea sa de informaţii asupra repartiţiei teritoriale a tuturor concurenţilor săi primea totuşi răspuns acum, la numai câteva minute de la trimiterea ei.

„Pentru comandantul lui *Warlock* de la Bach Wackie ultimele poziţii înregistrate. *John Ross* în docul uscat Durban. *Woltema Wolteraad* remorchează Esso strâmtoarea Torres spre platoul continental Alaska...”

Era o uşurare să afle asta despre cele două remorchere submarine. Deci jumătate din concurenţa de vârf putea fi scoasă din calcul.

„Witlezee tractează Explorator Shell dinspre Galveston pentru Marea Nordului, *Grootezee* zace în Brest...”

Asta însemna că şi cei doi olandezi puteau fi consideraţi scoşi din competiţie. Numele şi poziţia celorlalte remorchere salvatoare, fiecare o ameninţare directă şi hidoasă pentru *Warlock,* se înşirau la iuţeală pe teleimprimator şi Nicholas îşi mesteca practic ţigara de foi în timp ce le urmărea cu ochii mijiţi, prin volutele de fum albăstrui, simţind cum îl cuprinde uşurarea de fiecare dată când raportul indica un alt concurent potenţial în nişte ape îndepărtate, dincolo de bătaia radio a navei sinistrate.

„La Mouede”, şi palmele lui Nick se făcură pumni când văzu numele imprimat pe hârtia albă. *„La Mouede* a eliberat remorca Brazgas în Golfo San Jorge în data de 14 şi în prezent e în marş spre Buenos Aires”.

Nick scoase un geamăt de boxer ce a încasat o lovitură sub centură şi întoarse spatele teleimprimatorului. Ieşi pe aripa deschisă a timoneriei şi vântul prinse a-i răvăşi părul şi hainele.

La Mouede, pescăruşul, ciudat nume pentru o cocă lătăreaţă şi neagră, cu o suprastructură demodată, sub formă de cutie şi cu un singur coş tradiţional. Închidea ochii şi şi-o imagina.

În mintea lui nu mai încăpea nicio îndoială. Jules Levoisin fugea cât putea de repede spre sud ca un câine de vânătoare cu urma proaspătă adulmecată în nări.

Jules eliberase remorca în Atlanticul de sud în urmă cu trei zile. Cu siguranţă că făcuse buncheraj la Comodoro. Nick ştia cum funcţiona mintea lui Jules, el nu era niciodată fericit până ce nu-şi ştia magaziile pline-ochi. Nick azvârli cu un bobârnac

mucul ţigării sale de foi şi vântul îl luă şi-l purtă departe în apele portului.

El mai ştia faptul că în urmă cu optsprezece luni *La Mouede se* modernizase şi i se înlocuiseră motoarele cu altele noi. Cu un fior nostalgic citise cele câteva rânduri din Lista Lloyd. Dar chiar şi nouă mii de cai putere nu erau în stare să împungă carena aia sub formă de cadă cu mai mult de optsprezece noduri. Nick era sigur de asta. Şi totuşi, cu toată viteza superioară de care dispunea *Warlock, La Mouede* se afla într-o poziţie mai avantajoasă cu o mie de mile. Iluziile deşarte nu-şi aveau niciun rost. Şi dacă *La* Mouede pusese capul compas pe Capul Horn în loc să taie Atlanticul spre nord? Dacă aceasta se întâmplase, atunci *La* Mouede se afla deja departe.

Oricine altcineva să fi fost, dar nu Jules Levoisin, gândi el. De ce trebuia să fie tocmai el? Şi, oh. Doamne Dumnezeule, de ce tocmai acum? De ce tocmai acum când sunt atât de vulnerabil – vulnerabil emoţional, fizic şi financiar! Oh – Doamne, de ce i se întâmplase tocmai acum?

Simţi cum veselia şi buna dispoziţie cu care se îmbărbătase singur în acea dimineaţă dispar în totalitate, lăsându-l din nou gol. Bolnav şi istovit.

Încă nu sunt gata, gândi el; pe urmă realiză că era probabil pentru prima dată în viaţa lui de adult în care îşi spusese aşa ceva. Întotdeauna fusese gata, gata pregătit pentru orice. Acum însă nu, de astă dată, nu.

Deodată, pe Nicholas Berg îl cuprinse teama, o teamă cum nu mai cunoscuse niciodată până atunci. Îşi dădu seama cât de golit îi era sufletul, nu mai rămăsese nimic în el: nici vlagă, nici încredere, nici hotărâre. Înfrângerea de către Duncan, disperarea de a se şti respins de femeia iubită îl zdrobiseră complet. Simţi cum teama se transformă în teroare ia

gândul că valul său sosise şi că de data aceasta avea să treacă pe lângă el fiindcă nu mai avea puterea să-l încalece.

Ceva în străfundurile fiinţei sale îl avertiza că acesta va fi ultimul său val, iar după asta nu va mai fi nimic. Alternativele erau să plece acum sau să nu mai plece niciodată. Şi ştia că nu putea să plece, că nu se putea duce împotriva lui Jules Levoisin, nu putea să-l provoace pe bătrânul lui comandant. Nu, nu putea pleca – nu putea să renunţe conştient la remorcajul Esso care era ceva sigur, nu putea să rişte pe o singură carte tot ce-i mai rămăsese. Tocmai pierduse o mare înfruntare, era cu neputinţă să mai rişte încă o dată.

Riscul era mult prea mare, nu era pregătit pentru a şi-l asuma, nu mai avea putere pentru asta.

Voia să se ducă la el în cabină, să se azvârle în pat şi să doarmă – să doarmă mult. Simţi cum genunchii i se încovoaie sub uriaşa apăsare a disperării şi tânji după somnul uitării.

Se înapoie în timonerie la adăpost de vânt. Era distrus, înfrânt, renunţase la tot. Pe când se îndrepta spre sanctuarul salonului său de zi, trecu pe lângă lunga consolă a panoului de comandă şi se opri fără să vrea.

Ofiţerii săi îl observau într-o tăcere încordată, electrizată.

Îşi întinse mâna dreaptă şi atinse telegraful de maşina, deplasând indicatorul de mers de pe poziţia STOP MAŞINA pe PREGĂTIRE.

— Maşina, auzi el o voce grăind pe un ton calm şi egal şi care nu-i putea aparţine lui. Porniţi motoarele, spuse vocea.

Ca de la o mare depărtare el observă chipurile ofiţerilor de punte înflorind de o bucurie păgână, asemănătoare aceleia a corsarilor de odinioară ce savurau anticipaţia unei capturi.

Vocea stranie continua, răsunându-i ciudat în urechi.

— Secund, cere căpităniei portului permisiunea de plecare imediată de la dană – şi, pilot, vino la drum cap compas ultima estimă a lui *Golden Adventurer,* te rog.

Cu coada ochiului îl văzu pe David Allen trăgând în Joacă un pumn uşor în umărul ofiţerului trei, în timp ce se îndrepta în pas alert spre radiotelefon.

Brusc, Nicholas Berg simţi că-i vine să vomite. Aşa că rămase foarte liniştit şi băţos lângă consola de navigaţie, luptându-se cu valurile de greaţă ce-l bântuiau. În acest timp echipajul său îşi ocupa în viteză posturile pentru ieşirea la mare.

— Comanda. Aici e mecanicul-şef, grăi un glas fără trup în difuzorul aflat chiar deasupra capului comandantului. Motoarele principale gata de marş. O pauză, după care se auzi acea vorbă specific australiană: „Gigea” – numai că ea fusese pronunţată în trei silabe: „Gi-ge-a”.

Etrava larg evazată a lui *Warlock* era proiectată să despice şi să dea la o parte apa din faţa ei. În acele ape de sub latitudinea de 40 ° fugea spre sud ca o vidră, fină, udă şi rapidă.

Neîntrerupt de nicio masă de uscat, ciclul marilor depresiuni atmosferice bântuia la nesfârşit acele mări deschise şi reci, iar formele valurilor se alcătuiau dintr-o înşiruire de lanţuri muntoase în mişcare.

Warlock le primea în bordul ei tribord, izbucnind prin fiecare coamă de val cu o erupţie albă ce ţâşnea de sub etrava ei ca explozia unei torpile, apa prăvălindu-se înapoi verzuie şi limpede peste teuga ei înaltă şi împroşcând-o de la prova şi până la pupa în vreme ce ea se răsucea şi scăpa pentru a se prăbuşi abrupt în valea ce i se deschidea înainte. Cele două elici ale sale din fero-bronz ieşeau la suprafaţă, vibraţiile lor puternice fiind instantaneu controlate printr-un regulator de pas variabil până când ea se năpustea iar înainte, iar elicele mestecau apă din plin, puterea celor două Diesele Mintées propulsând-o către panta următorului talaz.

De fiecare dată părea că nu va reuşi să se ridice la timp pentru a întâmpina colina de apă ce se repezea asupra ei. Sub cerul cenuşiu şi fără soare, apa era neagră. Nick trecuse prin taifunuri şi prin uragane în marea Caraibelor, însă nu mai văzuse nicăieri o apă atât de ameninţătoare şi de plină de cruzime precum aceasta. Scânteia ca zgura topită ce se scurge în halda de steril a unei turnătorii de oţel ca să se răcească până la aceeaşi negriciune irizată.

În văile adânci dintre crestele talazurilor vântul era mai potolit, aşa încât ei se trezeau într-o linişte nefirească, o linişte sinistră, care nu făcea decât să accentueze încă şi mai mult caracterul ameninţător al acelei pante de apă.

Între valuri, *Warlock se* banda şi-şi repezea prova-n sus, urcând panta într-o ascensiune ce-ţi lipea maţele de şira spinării şi care încovoia genunchii cartului. Pe măsură ce urca, unghiul timoneriei se modifica înspre înapoi şi cerul acela sumbru şi mohorât umplea ferestrele dinspre prova ale timoneriei cu o panoramă de nori joşi fugăriţi de vânt.

Vântul biciuia creasta valului din faţa ei. Spulberând-o ca pe nişte bumbac alb din cusăturile

rupte ale unei saltele negre, împroşcând geamurile armate ale timoneriei cu spumă de consistenţa cremei de ouă. Pe urmă *Warlock* îşi înfigea din nou nasul ei ascuţit, din oţel, în adâncul apei. Sfredelind un şpan gigantic şi verde azvârlit deasupra etravei. Răsucindu-se violent sub zgâlţâiala impactului, alunecând lateral peste coama valului, scăpând apoi într-o cădere liberă pentru a relua totul de la început.

Nick stătea bine înfipt în scaunul de pânză al comandantului aflat într-un colţ al timoneriei. Se balansa în vâltoarea mării ca un conducător de cămilă şi-şi fuma în linişte trabucurile sale negre, întorcându-şi aproape din minut în minut capul spre vest ca şi cum s-ar fi aşteptat în orice clipă să vadă carena neagră şi urâtă a vasului *La Mauede* urcând pe coama următorului talaz. Însă ştia că ea se afla la o mie de mile depărtare, alergând întins de-a lungul celeilalte laturi a triunghiului care avea în vârful lui nava de pasageri în derivă.

„Dacă într-adevăr aleargă”, reflectă Nick, şi ştia că nu exista nicio îndoială că aşa era. *La Mauede* alerga cât putea ea de tare – la fel ca şi *Warlock* şi la fel de tăcută. Jules Levoisin îl învăţase pe Nick trucul cu tăcerea. Până n-aveai pachebotul pe ecranul radarului, n-avea rost să foloseşti radioul. După care poţi să emiţi în clar: „În două ceasuri voi fi în poziţia să vă dau parâmă de remorcă la bord. Acceptaţi «formularul deschis Lloyd»?”

Comandantul navei sinistrate, crezându-se abandonat şi fără vreo speranţă de salvare, ar reacţiona mai mult decât trebuie la promisiunea de salvare. Iar când *La Mouede* avea să apară brusc la orizont, arborând tot pavoazul şi cu toate luminile aprinse la modul cel mai teatral de care Jules era în stare, comandantul, cu sufletul uşurat, era foarte posibil să înghită ca pelicanul oferta de „formular deschis Lloyd” – o decizie care, cu siguranţă va fi regretată de către armatorii navei respective, în

incinta austeră şi lipsită de sentimentalism a unui tribunal de arbitraj.

Când Nick supervizase proiectul lui *Warlock,* el insistase ca ea să arate şi bine şi să aibă şi performanţe deosebite. Comandantul unei nave avariate era de obicei un om într-o stare de intensă surescitare nervoasă. Simplul aspect fizic ar fi în stare să-i determine alegerea între două remorchere, care se apropiau în acelaşi timp de el. *Warlock* arăta magnific, chiar şi în acest ocean rece şi sumbru. Ea arăta ca o navă de război. Singurul lucru care-i mai trebuia era să fie văzut primul de către comandantul lui *Golden Adventurer,* mai înainte ca acesta să apuce să se învoiască cu *La Mouede.*

Nick nu mai avea stare să rămână ţintuit în scaunul lui de pânză. Calculă din ochi panta următorului talaz şi din câţiva paşi traversă în ritm alert puntea de comandă în cele câteva clipe când nava se stabiliza pe fundul valului. Se prinse cu mâna de bara de crom „ţin-te-bine" instalată deasupra computerului Decca.

Bătu la tastatură codul de intrare al funcţiei ce urma să pună maşina în regimul de navigaţie, care coordona transmisiile recepţionate de la staţiile instalate pe sateliţii ce orbitau la înălţimi mari în jurul Pământului. Prin coroborarea acestor date era calculată poziţia lui *Warlock* pe suprafaţa globului, cu o precizie de până-n douăzeci şi cinci de metri.

Nick introduse apoi poziţia navei, iar computerul o compară pe aceasta cu estima pe care Nick o ceruse în urmă cu patru ore. Imprimanta tipări imediat distanţa parcursă şi viteza navei compensate. Nick se încruntă furios şi se întoarse să se uite mai atent la timonier.

Pe această mare rea, ce lovea din travers, un om competent ar fi putut fi în stare să o ţină la drum pe *Warlock* mai bine decât orice dispozitiv de pilot

automat. El ar fi fost în stare să anticipeze fiecare vale şi fiecare coamă de val şi să aibă grijă ca nava să nu deriveze sub vânt, ca o dată trecută peste val să se smucească înapoi pe direcţia adevărată, irosind astfel timp şi distanţă preţioase.

Nick studie cu atenţie felul în care timonierul guverna nava, apreciind fiecare val care se spărgea pe punte, verificând drumul navei pe repetitorul girocompasului aflat chiar deasupra capului său. După zece minute Nick îşi dădu seama că nu se pierdea nimic în zadar; chiar şi în acele condiţii *Warlock* ţinea drumul cât se putea de bine cu putinţă.

Telegraful de maşini era pus pe diviziunea de viteză maximă în regim de siguranţă, drumul era cel bun, şi totuşi *Warlock* nu dădea acele câteva noduri în plus la viteza pe care Nick Berg se bizuise, atunci când luase hotărârea pe muchie de cuţit, de a se lua la întrecere cu *La* Mouede pentru prima de salvare.

Nick contase pe douăzeci şi opt de noduri faţă de cele numai optsprezece ale francezului, şi uite că acum nu le avea. În momentul când *Warlock* era cocoţată pe creasta următorului val, cu un gest reflex, îşi aruncă privirea spre vest. Prin hublourile şiroind de apă pe care ştergătoarele rotative decupau două zone circulare de bună vizibilitate, Nick se uita peste pustia talazurilor ca smoala, ostilă şi îngheţată şi în care nu se mai afla nicio altă prezenţă umană.

Brusc Nick se îndreptă spre microfonul radiotelefonului.

— Maşina, confirmă că suntem maxim pe verde.

— Maxim pe verde, capo.

Tonul obişnuit al glasului mecanicului-şef acoperi următorul talaz ce deferlase pe punte.

„Maxim pe verde” era valoarea maximă recomandată de către uzina constructoare a acelor gigantice Diesele Mintées pentru funcţionare în siguranţă. Era o gradaţie mai sus decât cea pentru puterea economică maximă, şi ele înghiţeau combustibil la o valoare a consumului mult sporită. Nick o forţa atât cât era posibil, fără a intra în zona „roşie” de pericol, ce se întindea dincolo de 80% din puterea maximă care, la o funcţionare în regim de marş forţat, ceva mai lungă, i-ar fi distrus definitiv motoarele.

Nick se întoarse iar la scaunul său şi se înfundă în el.

Dibui cu mâna după tabachera cu trabuc. E, apoi se opri în loc cu bricheta în mână. Îşi simţea limba şi gura năclăite şi uscate. De când plecaseră din Cape Town fumase ţigară de la ţigară, tot timpul cât fusese treaz, şi, Dumnezeu e martor, de-atunci dacă picotise câteva ceasuri. Îşi plimbă dezgustat limba prin gură, mai înainte de a-şi vârî la loc havana neaprinsă şi se chirci în scaunul lui cu privirea dusă hăt, departe, în faţă, chinuindu-se să descopere motivul pentru care *Warlock* mergea atât de încet.

Deodată se încordă. Un motiv posibil îi trecuse prin minte, iar asta aduse în ochii lui Nick o scânteiere metalic-verzuie de mânie. Se dădu jos de pe scaun, schiţă din cap un gest către ofiţerul trei, însemnând că puntea de comandă era acum a lui. După care se strecură prin uşa de la pupa, timoneriei către salonul său de zi. Era o stratagemă. Nu voia ca vizita lui sub punte să fie anunţată, iar din cabina sa putea pătrunde în scara de tambuchi.

Camera de comandă a maşinii era la fel de modernă şi de sclipitoare ca şi puntea de navigaţie a lui *Warlock.* Era în întregime înconjurată de pereţi de sticlă dubli, pentru a mai atenua din duduitul motoarelor. Pupitrul de comandă se afla dedesubtul

ferestrelor şi toate funcţiile navei erau afişate digital cu LED-uri verzi şi roşii.

Panorama oferită de geamuri înspre sala maşinilor era impresionantă chiar şi pentru Nick care proiectase şi supervizase fiecare părticică de proiect.

Cele două motoare Diesel Mintées ocupau incinta vopsită în alb, lăsând între ele doar o cale îngustă de acces. Fiecare dintre ele era lung cât patru Cadillac-uri Eldorado, lipite una de alta bară la bară, şi înalt cât alte patru Cadillac-uri, cocoţate peste cele dintâi.

Cei treizeci şi şase de cilindri ai fiecărei maşini erau încoronaţi cu o pădure mişcătoare de supape, culbutori şi biele, şi fiecare dintre aceste două generatoare de propulsie era în stare să degaje unsprezece mii de cai putere utili.

Doar obiceiul făcea să fie necesar ca orice vizitator, inclusiv comandantul, să-şi anunţe mecanicului şef sosirea în sala maşinilor. Ignorând acest obicei. Nick se strecură pe furiş prin uşile de sticlă culisante, trecând din duhoarea fierbinte de motorină arsă din sala maşinilor, în aerul condiţionat mai răcoros şi mai dulce din camera de comandă.

Vin Baker era prins într-o vie conversaţie cu unul dintre electricieni. Amândoi erau îngenuncheaţi în faţa uşilor deschise ale unuia dintre dulapurile metalice cenuşii, ce adăpostea o masă supraaglomerată de conductori multicolori şi de module electronice. Nick ajunsese la pupitrul de comandă mai înainte ca şeful de comandă să-şi ridice de jos trupul deşirat şi să se răsucească pentru a se trezi faţă în faţă cu el.

Când Nick era foarte furios, buzele i se strângeau într-o singură linie subţire şi albă, sprâncenele negre şi stufoase păreau să se împreuneze deasupra ochilor verzi şi vioi şi a nasului mare şi puţin coroiat.

— Şi zi aşa, vrei să mă tragi în piept, acuză el pe un ton sec şi lipsit de patimă care nu-i trăda furia. Tu acum mergi cu ea la şaptezeci la sută din putere.

— Pentru mine unu' asta-nseamnă maxim pe verde, îi zise Vin Baker. Pe o astfel de mare nu-mi alerg eu motoarele la optzeci la sută. N-am chef să-i sară capacele.

El făcu o pauză şi pupa zvâcni violent în sus în momentul când *Warlock* se prăbuşi în gol de pe creasta altui val. Camera de comandă zăngăni din cauza vibraţiei produse de elicele ieşite din apă, care se învârtiră nebuneşte în aer, înainte să apuce să mestece iar apa.

— O auzi cum face? Şi mai vrei să-i mai torn şi eu gaz pe deasupra?

— E construită să reziste.

— Nimic nu poate fi construit să fugă aşa tare şi să mai şi trăiască pe o astfel de mare.

— Vreau să-i dai „căpăstrul" jos, zise Nick sec, arătând spre mânerul şi indicatorul de crom, prin care mecanicul putea să anuleze comenzile de propulsie cerute de pe puntea de comandă. Nu-mi pasă când o faci – atâta timp cât asta se va întâmpla în următoarele cinci secunde.

— Ieşi afară din sala mea de maşini şi cară-te să te joci cu jucăriile tale.

— Bine, fie, dădu din cap Nick. Atunci am s-o fac eu însumi.

Şi-şi întinse mâna spre limitatorul de sarcină.

— Jos mâinile de pe maşina mea, urlă Vin Baker şi apucă de jos de pe paiol mânerul de fier al încuietorii. Numai să-ndrăzneşti să te atingi de

motoarele mele, că te-am şi lăsat chel în gură, englezoi congelat şi ticălos.

Cu toată furia lui, Nick clipi în faţa epitetului. Când se gândi la pasiunile furibunde şi la emoţiile ce fierbeau în el, aproape că izbucni în râs. *Congelat,* reflectă el, prin urmare aşa mă vede el pe mine.

— Băi, galah gâlgâitor de Bundaberg şi tâmpit, spuse el liniştit şi puse mâna pe limitatorul de sarcină. Chiar că nu-mi pasă dacă o să trebuiască să te omor mai întâi, dar o să mergem cu optzeci la sută.

Fu rândul lui Vin Baker să clipească îndărătul ochelarilor săi mânjiţi. Nu se aşteptase să fie înjurat ca la uşa cortului. Dădu drumul jos pe paiol mânerului greu de fier. Acesta căzu cu zgomot.

— Nici n-am nevoie de el, anunţă el, vârându-şi ochelarii în buzunarul de la spate şi trase de nădragi în sus cu ambele coate. O să fie mult mai haios să te fac harcea-parcea cu mâinile goale.

Abia atunci îşi dădu seama Nick cât de înalt era omul. Braţele lui erau căptuşite cu muşchi tari, vânoşi şi vânjoşi, obişnuiţi cu muncă fizică grea. Când îşi strânse pumnii, aceştia erau noduroşi, cu coji de zgaibe pe articulaţiile degetelor şi de dimensiunea unei perechi de ciocane de 4, 5 kg. Se aşeză într-o poziţie de boxer şi se menţinu pe paiolul ce dansa în toate părţile, printr-o flexare lejeră a picioarelor lungi şi puternice.

Când Nicholas puse mâna pe limitatorul de sarcină, primul pumn sosi venind cam de la nivelul genunchilor lui Baker, dar veni atât de repede încât Nick abia avu timp să se tragă la o parte din calea lui. Trecu vâjâind pe lângă falcă şi-i juli pielea de la colţul dinspre exterior al ochiului. Repezi în mod instinctiv o contralovitură, balansându-se spre spate. Lovitura nimeri la subsuoară şi fu atât de dură încât

simţi clănţănindu-i dinţii. Mecanicul-şef icni, dar trase totuşi un croşeu de stânga. Pumnul osos strivi un muşchi din extremitatea umărului lui Nick, ricoşă de acolo şi-l atinse ceva mai sus de tâmplă.

Deşi lovitura fusese piezişă, Nick o resimţi ca şi cum i s-ar fi trântit o uşă-n cap şi îndărătul ochilor prinse să-i reverbereze întunericul. Căzu în faţă pentru un răgaz în care să depăşească întunericul, înşfacă trupul înalt şi vânjos şi prinse a-l strânge cu putere, în vreme ce încerca să înlăture stelele verzi şi ciripitul beznei din cap.

Îl simţi pe mecanic cum îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul şi rămase uluit de puterea ce zăcea în trupul acela fibros. Ar trebui să-şi folosească până şi ultima resursă pentru a-l bloca. Brusc şi limpede ştia ce-avea să se întâmple în continuare, pe fruntea mecanicului, pe jumătate ascunse de liziera părului din mijlocul frunţii, se aflau nişte mici cicatrici albicioase. Acele semne, ce proveneau de la conflicte anterioare, îl avertizară pe Nick.

Vin Baker se dădu puţin înapoi, arcuindu-se ca o cobră gata de atac, apoi îşi repezi capul înainte; era clasica lovitură de cap ce-i ţintea faţa şi dacă ar fi reuşit, i-ar fi strivit nasul şi i-ar fi spart dinţii. Nick însă anticipase lovitura şi-şi lăsă bărbia în Jos. Se încordă cât putu de tare, aşa încât cele două frunţi se întâlniră pocnind ca şi când ai rupe o creangă de stejar.

Impactul rupse priza lui Nick şi amândoi se învârtiră în loc, clătinându-se şi desprinzându-se unul de altul pe paiolul ce se zgâlţâia. Vin Baker urla ca un câine la Lună, ţinându-se cu mâinile de cap.

— Luptă cinstit, englezoi nemernic ce-mi eşti! hăuli neputincios mecanicul, izbindu-se în dulapurile electrice metalice, ce se aflau în cealaltă parte a camerei de comandă. Electricianul uluit se

trăsese la adăpost sub pupitrul de comandă, împrăştiind sculele pe jos.

Vin Baker zăcu aşa preţ de un moment, apoi îşi reveni. Apoi, pe când *Warlock* banda într-un ruliu violent de marş travers pe val, el se folosi de impulsul ei pentru a se azvârli în lungul paiolului mult înclinat, cu capul plecat din nou, ca al unui berbec, hotărât să-i rupă coastele adversarului în acest asalt.

Nick se răsuci ca un cowboy ce lupta cu un taur rebel. Îşi azvârli un braţ după gâtul lui Vin Baker şi alergă pe toată lungimea camerei de comandă, ţinându-i capul în jos şi accelerând viteza. Ajunseră la peretele din geam armat din capătul celălalt, iar creştetul lui Vin Baker constitui punctul de impact sub greutatea lor.

Simţind împunsătura acului cu care Angel încerca să-i coase rana urâtă din creştetul capului, mecanicul-şef îşi reveni în simţiri. Îşi reveni, împotrivindu-se cu gesturi de om beat, dar bucătarul reuşi să-l ţintuiască cu o singură mână uriaşă şi păroasă.

— Uşurel, iubire.

Angel petrecu acul prin pielea capului, neţinând cont de picăturile de sânge şi strânse copca.

— Unde-i? Unde-i nemernicul? bolborosi mecanicul.

— Gata şefilor. Îi spuse Angel cu blândeţe. Şi ai avut mare noroc că te-a lovit la scăfârlie – altfel s-ar fi putut întâmpla mai rău. Luă o altă copcă.

Mecanicul se strâmbă de durere când Angel trase tare de fir în sus şi-l înnodă.

— A început să se dea la motoarele mele. Dar i-am arătat eu nemernicului să se înveţe minte.

— L-ai băgat în sperieţi, conveni Angel cu duioşie. Acu, ia trage tu o duşcă din chestia asta şi stai liniştit. Te vreau douăsprezece ore în patul ăsta – altminteri s-ar putea să vin eu însumi să te bag în el.

— Mă duc înapoi la motoarele mele, anunţă mecanicul, după care dădu peste cap paharul cu licoarea maronie, apoi trase un şuierat când îi răbufni pe nas înţepătura spirtoasă a medicamentului.

Angel îl părăsi o clipă şi se îndreptă către telefon. Vorbi repede şi până ce mecanicul reuşi cu greu să se dea Jos din pat, Nick Berg intră în cabină:

— Mulţumesc, Angel.

Angel se strecura afară din cabină, lăsându-i pe cei doi singuri. Mecanicul încercă să deschidă gura pentru a se lua la harţă cu Nick.

— În timp ce tu făceai pe primadona, Jules Levoisin, cu *La Mouede,* a mai câştigat cinci sute de mile faţă de noi, spuse liniştit Nick. Gura lui Vin Baker rămase căscată, fără însă ca din ea să iasă vreun sunet.

— Am construit nava asta tocmai pentru astfel de curse, iar acum tu ne faci pe toţi să ne luăm adio de la prima de salvare.

Nick făcu stânga-mprejur şi urcă pe scara de tambuchi spre puntea de comandă. Se aşeză confortabil în scaunul de pânză şi-şi pipăi delicat cucuiul mare şi vânăt din frunte. Îşi simţea capul de parcă cineva ar fi înnodat o funie în jurul lui şi ar *fi* strâns-o tare de tot. S-ar fi dus până la el în cabină să ia ceva care să-i mai aline durerea, dar voia să se afle lângă telefon când acesta va suna.

Îşi aprinse un alt trabuc şi simţi gustul nesuferit de funie gudronată arsă. Îl aruncă scârbit în cutia cu nisip chiar în momentul în care telefonul sună o singură dată.

— Comanda, aici e maşina.

— Da, ascult.

— Acum suntem pe 80% din putere.

Nick nu răspunse, dar simţi o schimbare în vibraţia motoarelor şi un şfunc suplimentar al punţii de sub tălpi ce se năpustea înainte.

— Mie nu mi-a zis nimeni că *La Mouede* e la concurenţă cu noi. Să fiu afurisit dacă franţuzul ăla nemernic are să dea remorcă înaintea noastră, decretă sumbru Vin Baker şi între ei se aşternu liniştea. Nici nu se putea să nu mai urmeze ceva.

— Pariez o liră sterlină pentru o firimiturică de Balegă de cangur, se lăudă mecanicul, că habar n-ai ce-i aia galah, şi că în viaţa ta n-ai pus pe limbă niciun strop de rom Bundaberg.

Cu toate că era năucit de cap din cauza durerii, Nick se trezi zâmbind.

— Gi-ge-a! spuse Nick izbutind s-o facă din trei silabe şi puse jos receptorul fără ca glasul să-i trădeze entuziasmul.

Glasul lui Dave Allen suna de parcă şi-ar fi cerut iertare.

— Iertaţi mă că vă trezesc, dar transmite *Golden Adventurer.*

— Uite-acuşi vin. Mormăi Nick, dându-se jos din pat. Fusese cufundat în acel somn greu şi adânc ca de moarte pe care ţi-l aduce epuizarea, însă nu-i

trebuiră decât câteva momente pentru a se smulge din învăluirea acelor perdele întunecate. Ca vechi ofiţer de marină, cu lungi state în serviciul de cart, era obişnuit cu aşa ceva.

Îndreptându-se spre baie, îşi tot freca faţa pentru a îndepărta ultimele rămăşiţe de somn şi simţi sub degete tuleiele aspre şi negre ale bărbii. Reuşi în patruzeci de secunde să se spele pe faţă şi să-şi pieptene părul încâlcit, remarcând cu regret că nu-i mai rămânea vreme pentru bărbierit.

Într-o lume în care omul era judecat după aspectul exterior, trebuia să arăţi bine. Asta era o altă regulă de-a lui.

Când îşi făcu apariţia pe puntea de navigaţie, ştiu de îndată că viteza vântului crescuse. Simţea că acum avea forţa şase, iar deplasarea lui *Warlock* era mult mai violentă şi mai dezordonată. Dincolo de capsula caldă şi discret luminată a punţii de comandă, toate elementele naturii, apa rece, vânturile biciuitoare, transformau noaptea neagră într-o fierbere asurzitoare.

Trogul stătea grămadă peste aparatura lui, chircit, zbârcit, nedormit. Abia dacă s-a sinchisit să se întoarcă spre Nick în momentul când i-a întins radiograma.

„Comandantul lui *Golden Adventurer* către Christy Bază”, decodifică rapid Decca, şi Nick scoase un geamăt când dădu cu ochii de ultima estimă a poziţiei navei. Ceva se schimbase radical în circumstanţele în care se găsea pachebotul.

„Motoarele principale scoase încă din funcţiune. Puternică derivă de curent est în creştere opt noduri. Vânt de forţa şase dinspre nord-vest în creştere. Nava în pericol iminent de a fi prinsă de gheţari. La ce asistenţă mă pot aştepta?”

În ultimul rând al radiogramei se făcea simţită o notă de panică, iar Nick deîndată ce trasă pe harta desfăşurată noul punct al navei.

— E împinsă puternic către sud în ţărmul de sub vânt, murmură David, în timp ce lucra repede pe hartă. Curentul şi vântul o împing spre uscat.

El atinse cu vârful degetului promontoriile fragmentate ale ţărmului continental al coastei.

— În momentul de faţă se află la optzeci de mile de ţărm. La actuala viteză a derivei, îi mai trebuie zece ore şi se pune pe uscat.

— În cazul că până atunci nu se ciocneşte cu un aisberg. Din ultimul mesaj al comandantului rezultă că plutesc deja în câmp de gheţari.

— Ei, da, asta da bucurie, încuviinţă David şi-şi îndreptă spinarea de deasupra hărţii.

— În cât timp putem ajunge la ea?

— Patruzeci de ore, dom' căpitan, răspunse şovăitor David şi-şi împinse de pe frunte un cârlionţ rebel de păr, aproape alb de bălai ce era. Şi asta în caz că putem păstra viteza actuală. Dar când vom pătrunde în câmpul de gheţari, viteza va mai trebui redusă.

Nick se îndreptă spre scaunul său de pânză. Simţea nevoia să se mişte de colo, colo, să-şi mai descarce ceva din tumultul ţinut prizonier înăuntrul lui. Şi totuşi, orice deplasare pe această mare extrem de rea, nu numai că era dificilă, dar şi de-a dreptul periculoasă, aşa încât, îşi croi drum ţinându-se de pereţi şi de bare până la scaunul său, în care se scufundă cu ochii pironiţi la stihia hăulitoare a nopţii de afară.

Se gândi la situaţia cumplită în care se găsea căpitanul pachebotului. Nava sa se afla într-o primejdie de moarte şi împreună cu ea, viaţa pasagerilor şi a echipajului.

Câte vieţi? Nick îşi trimise memoria în urmă, de unde aceasta reveni cu cifre. Echipajul complet al lui *Golden Adventurer* era de 235. Şi existau cabine pentru un număr de 375 de pasageri, un posibil total de peste 600 de suflete. În caz că nava era pierdută, *Warlock* ar fi fost pusă într-o situaţie foarte delicată – să ambarce un număr atât de mare de oameni.

— Vă rog, dom' comandant, n-au plătit ca să aibă aventuri? vorbi David Allen, luându-i parcă gândul din minte şi vorba din gură. Asta au obţinut.

Nick îi aruncă o uitătură rapidă şi dădu din cap aprobator.

— Majoritatea dintre ei or fi în vârstă. O cuşetă pentru o astfel de croazieră costă o avere şi de obicei se întâmplă că numai ăştia mai în vârstă îşi pot permite asemenea escapade. Dacă se pune pe uscat, o să pierdem vieţi omeneşti.

— Cu tot respectul, căpitane, răspunse şovăitor David şi, pentru prima dată, de când părăsiseră portul se îmbujoră iar, comandantul navei ar trebui să ştie că asistenţa este în drum spre ei. Asta poate să-l împiedice să comită vreo nebunie.

Nick era tăcut. Secundul avea desigur dreptate. Era o cruzime să-i laşi pradă disperării de a se crede că sunt singuri acolo, departe, prin îngrozitoarele câmpuri de gheţari. Căpitanul lui *Adventurer* ar putea lua o decizie dictată de panică, una care ar putea fi evitată în cazul când ar şti că ajutoarele sunt pe drum.

— Acolo, temperatura aerului este de cinci grade, iar vântul suflă cu cincizeci şi cinci de kilometri la

oră. Dacă le trece cumva prin cap să se urce în bărcile de salvare pe o... David fu întrerupt de strigătul Trogului din cabina radio.

— Răspunsul armatorilor.

Era o radiogramă lungă aceea pe care Christy Marine o transmitea căpitanului lor. Era plină de aceleaşi asigurări calme, pe care un chirurg le dă unui bolnav de cancer, în afara unui singur paragraf care lui Nick îi suna important.

„Să *depun toate eforturile pentru a lua legătura cu remorcherele salvatoare despre care se ştie că operează în Atlanticul de Sud”.*

David Allen îl privea întrebător. Era corect şi uman să li se comunice, că se află la doar opt sute de mile distanţă de ei.

Energia nervoasă spumega în sângele lui Nick, făcându-l să fie neliniştit şi mânios. Se ridică fără veste din scaunul său şi traversă cu grijă puntea ce oscila în sus şi-n jos, către aripa din tribord a timoneriei.

Trase de uşa culisantă şi ieşi afară în furtună. Contactul cu acel aer îngheţat îi luă suflul şi începu a înghiţi sacadat ca un om pe punctul de a se îneca. Simţea cum din ochi îi şiroiesc lacrimi ce se scurg în lungul obrajilor, iar picăturile îngheţate de spumă îi bombardau faţa ca nişte minuscule săgeţi de oţel.

Trase cu grijă aerul în plămâni, şi când adulmecă gheţar, nările i se dilatară. Era acel inconfundabil miros de jilav pe care şi-l reamintea atât de Bine din mările nordice ale Arcticii. Era aidoma damfului reptilian, emanat de un gigantic monstru al mării – şi asta-i strecură în suflet fiorii marinarului încercat.

Nu mai putu să îndure decât câteva clipe furtuna, însă când păşi din nou în căldura tihnita a punţii de

comandă, creierul îi era limpede, iar gândurile precise.

— În faţă avem gheţari, domnule Allen.

— Suntem cu ochii pe radar, dom' comandant.

— Foarte bine. Încuviinţă Nick, însă vom reduce, la 50% din putere. Stătu puţin pe gânduri, după care urmă: şi menţineţi tăcerea radio.

Hotărârea fusese luată cu multă greutate, şi înainte de a se întoarce pentru a transmite ordinul de reducere a turaţiilor la maşină, Nick văzu căutătura acuzatoare din privirea lui David Allen. Simţi brusc imboldul, care-i fusese străin până atunci, de a-i explica această hotărâre. De ce anume, n-ar fi putut spune- poate că avea nevoie de înţelegerea şi compasiunea secundului. Nick etichetă pe loc aceasta drept simptomul propriei sale slăbiciuni şi vulnerabilităţi. Până atunci niciodată nu mai avusese nevoie de compasiune, iar acum se străduia din răsputeri să o respingă.

Hotărârea lui de a păstra tăcerea radio era corectă. Avea de-a face cu doi bărbaţi duri. Era conştient că nu-şi putea permite să-i lase lui Jules Levoisin nici măcar un centimetru de avans în această cursă pe mare. Trebuia să-l forţeze să spargă el primul tăcerea radio. Avea nevoie de acest atu.

Celălalt bărbat cu care trebuia să cadă la înţelegere era Duncan Alexander, om în care mocnea ura, primejdios şi răzbunător. Încercase o dată să-l distrugă pe Nick – şi poate că şi reuşise. Acum Nick trebuia să fie cu ochi-n patru şi să-şi aleagă cu grijă momentul de deschidere a negocierilor cu Christy Marine şi cu omul care l-a dat jos de la cârma ei. Când avea s-o facă, Nick trebuia să se afle într-o poziţie absolut de nezdruncinat.

Nick hotărî că Jules Levoisin trebuia forţat să se anunţe primul. Căpitanul lui *Golden Adventurer* urma să mai fie lăsat să se perpelească puţin în agonia disperării, iar Nick se consola cu gândul că orice modificare dramatică în circumstanţele pachebotului sau vreo decizie, a comandantului de a abandona nava şi de a încredinţa echipajul plus pasagerii bărcilor de salvare ar fi anunţată pe canalele radio deschise şi i-ar oferi astfel şansa de a interveni.

Nick tocmai era pe punctul de a-l atenţiona pe Trog să fie atent mai cu seamă pe canalul 16 pentru prima transmisie a lui *La Mouede,* dar se opri. Acesta era un alt lucru pe care nu l-a făcut niciodată – să dea ordine inutile. Capul cenuşiu şi zbârcit al Trogului o fi fost el înconjurat de nori puturoşi de trabuc ieftin, însă era aplecat deasupra unui echipament electronic performant, şi când regla un buton o făcea degetele lui căpătau delicateţea unui îndrăgostit; ochii mici îi deveneau strălucitori şi larg deschişi ca aceia ai unei străvechi broaşte ţestoase de mare.

Nick se duse la scaunul lui, se aşeză în el aşteptând să treacă cele câteva ore ce mai rămăseseră din scurta noapte de vară antarctică.

Ecranul radarului arătase promontorii stranii şi necunoscute şi limbi de pământ peste imaginea „cu purici" a mării sub furtună, insule ciudate, anomalii care nu aveau niciun corespondent pe hărţile Amiralităţii. Între aceste formaţiuni străine scânteiau miriade de alte contacte mai mici, scăpărând ca nişte licurici, şi fiecare dintre ele ar fi putut fi ecoul unui pachebot transoceanic în derivă – fără să fie însă.

Pe când *Warlock* înainta precaută prin această mare vrăjită, zorii, care nicicând nu fuseseră prea departe de orizont, izbucniră la suprafaţă, timizi ca o mireasă, smălţuiţi în culori de auriu şi roz ce făceau

să scapere o splendoare de aşchii de lumină reflectate de aisberguri.

Cât vedeai cu ochii marea era acoperită de gheţari, unii de mărimea unei mese de biliard, care se ciocneau şi se frecau de bordajul lui Warlock. Apoi se învârteau în loc şi se balansau în siajul navei ce trecea pe lângă ei mai departe. Erau şi alţii mai mari, cât un bloc, cu configuraţii ciudate şi caraghioase de cristale de gheaţă în formă de fagure, care erau cam de aceeaşi înălţime cu extremitatea cea mai de sus a suprastructurii lui Warlock.

— Gheaţa albă e gheaţă moale, îi şopti Nick lui David Allen aflat lângă el, ca o invitaţie tacită la intimitate, şi mai înainte ca secundul să poată răspunde, îşi întoarse iute capul către repetitorul radar şi se aplecă deasupra vizorului cu care era prevăzută apărătoarea conică obscură. Studie vreme de un minut în incinta întunecată a instrumentului ecourile gheţarilor din împrejurimi, după care se înapoie la scaunul său şi începu să se uite nerăbdător înainte.

Warlock mergea prea iute, Nick ştia asta, însă se bizuia pe vigilenţa ofiţerilor săi de punte ca s-o vadă trecută cu bine prin câmpul de gheţari. Şi totuşi parcă prea încet pentru fierbintea lui nerăbdare.

Deasupra orizontului adevărat se înălţa conturul unui alt ţărm, o linie mare şi neîntreruptă de coline de gheaţă, care sub razele soarelui abia mijit erupea în irizări de smarald şi ametist, un platou plutitor de gheaţă compactă şi dură, lată de peste şaptezeci de kilometri şi înaltă de şaizeci de metri.

Cu cât se apropiau mai mult de acea masivă insulă translucidă, cu atât curcubeiele ce scânteiau prin ea deveneau răpitor de frumoase. Colinele acesteia erau ferestruite de golfuri adânci şi pline de crăpături ale căror profunzimi umbroase aveau culoarea safirului

plin de mister, ce se topea într-o mie de nuanţe de verde.

— Dumnezeule, câtă frumuseţe, spuse David Allen cu pioşenia unui om îngenuncheat în catedrală.

Vârfurile crestelor de gheaţă scăpărau în cel mai curat rubiniu; în partea dinspre vânt, brizanţii se spărgeau în acele coline, căţărându-se pe coastele lor în limbi ce explodau în jerbe albe de spumă. Şi totuşi aisbergul nu se afunda, nici nu se răsucea, nu făcea nimic în acea mare turbată.

— Uitaţi-vă ce adăpost mare lasă, arătă David Allen cu degetul. În spatele lui ai putea înfrunta şi un uragan de forţa doisprezece.

Pe partea de sub vânt apele erau ferite de către acest munte de gheaţă compactă. Verzi şi docile valurile lingeau poalele acelor misterioase coline albastre şi *Warlock* pătrunse în zona de adăpost trecând, în numai o singură lungime de vapor, de la azvârliturile în faţă şi în spate ale unui mustang sălbatic la pacea unui iac de munte calm, fără vânt şi ireal.

În perioada de acalmie, Angel aduse tăvi pline ochi cu nişte specialităţi de patiserie de Cornwall, bine rumenite şi crocante, şi ceşti aburinde de ciocolată. Şi astfel, la trei dimineaţa, îşi serveau micul dejun, minunându-se în faţa acelui magnific răsărit de soare deasupra turnurilor îngheţate de o frumuseţe incredibilă; ofiţerii mai tineri ţipând şi râzând în clipa când o turmă de cinci balene ucigaşe trecu atât de aproape, încât prin apa limpede de cleştar putură să distingă semnele specifice albe de pe partea laterală a capului şi zâmbitoarele lor guri largi.

Uriaşele mamifere dădură un ocol navei, după care se afundară pe sub ea, ieşind hăt, departe cu

enormele lor aripioare triunghiulare ce tăiau apa, în vreme ce respirau prin orificiul din creştetul capului. Mirosul de peşte al respiraţiei lor se răspândi pe toată puntea de comandă şi gata, dintr-odată dispărură, iar *Warlock* rămase să duduie liniştit mai departe, la adăpostul gheţii. Ca o şalupă de excursionişti în vacanţă.

Nicholas Berg nu se alătură veseliei spontane. Mestecă una dintre delicioasele plăcinte cu carne şi untură ale lui Angel. Dar n-o isprăvi. Stomacul îi era prea încordat. Simţi chiar că veselia ofiţerilor lui îl sâcâie. În aceste clipe, când întreaga lui viaţă se găsea într-un echilibru precar, râsul i se părea chiar o ofensă. Se simţi tentat să le taie cheful cu câteva cuvinte tăioase, conştient fiind de capacitatea pe care o avea de a-i azvârli pe toţi în imediata consternare.

Nick asculta la flecăreala lor lipsită de griji şi se simţi atât de bătrân cât să le fie tată, în ciuda faptului că diferenţa de vârstă era de numai câţiva ani. Se simţea agasat, iritat de faptul că ei mai erau în stare să hohotească în halul ăsta, în clipe ca acestea, în care miza în joc era atât de mare – şase sute de vieţi omeneşti, o navă imensă, zeci de milioane de dolari. Întregul lui viitor. Probabil că niciodată în viaţa lor n-o să le treacă prin cap măcar, cam cum s-ar simţi cineva care şi-ar pune munca de-o viaţă pe-o singură aruncare cu banul şi-atunci brusc, din senin, se trezi că-i invidia.

El nu putea să se dumirească asupra senzaţiei, nu putea să întrezărească motivul pentru care nitam-nisam tânjea să râdă şi el împreună cu ei, să le împărtăşească fugarnica lor camaraderie, să scape de sub tensiune, fie măcar şi pentru o clipă. Vreme de cincisprezece ani nu cunoscuse acea pauză de relaxare, niciodată n-avusese nevoie de ea.

Se ridică brusc în picioare şi imediat pe puntea de comandă se făcu linişte. Fiecare dintre ofiţeri îşi vedea de îndatorirea lui şi nici măcar unul dintre ei nu privi spre Nick, în timp ce acesta traversa timoneria de-a latul. Pentru a schimba atmosfera nu avea nevoie de niciun cuvânt, şi dintr-odată Nick se simţi vinovat. Era prea uşor, prea ieftin.

Nick se călea, ca oţelul, pe sine, cu multă grijă, interzicându-şi oboseala, clădindu-şi îndârjit puterea de decizie, făcând toate eforturile de concentrare pentru a duce la capăt sarcina herculeană ce-l aştepta şi se opri la uşa cabinei radiotelegrafistului. Trogul îşi săltă capul din mijlocul aparaturii lui şi fu nevoie de un singur schimb de priviri pentru a se înţelege. Doi oameni complet dăruiţi cu trup şi suflet, fără niciun răgaz pentru frivolităţi.

Nick clătină din cap şi trecu mai departe, cu chipul său frumos, cu trăsături puternice, serios şi fără compromisuri, cu pasul hotărât şi măsurat – însă când se opri iar lângă hubloul lateral al timoneriei şi se uită din nou la acel magnific munte de gheaţă, simţi cum în suflet îi răbufnesc iarăşi temerile.

Cât de multe nu sacrificase el pentru ceea ce câştigase, la cât râs şi veselie nu dăduse cu piciorul pentru a alerga spre drumul violent al concurenţei, câte frumuseţi nu ratase în graba lui, nici măcar nu le băgase în seamă, câtă dragoste şi câtă căldură şi câtă camaraderie! Gândul îi zbură – şi simţi ca o arsură-n suflet – la femeia care fusese soţia lui şi care acum plecase luându-i şi copilul. De ce plecaseră, iar el cu ce se mai alesese după atâta şi atâta zbucium?

În spatele lui radioul cârâi şi bâzâi puţin când unda purtătoare intră pe canalul 16, după care deveni mai stridentă în clipa când o voce omenească rosti în clar:

„Mayday. Mayday. Mayday[1]. Aici este *Golden Adventurer”*.

Pe când vocea calmă, de bărbat, citea coordonatele poziţiei navei, Nick se răsuci pe călcâie şi se repezi val-vârtej în cabina radiotelegrafistului.

„Suntem în pericol iminent de coliziune. Suntem pregătiţi să abandonăm nava. Există vreo navă care ne poate acorda asistenţă? Repet, există vreo navă care ne poate acorda asistenţă?”

— Sfinte Dumnezeule! exclamă David Allen cu voce răguşită de nelinişte, i-a dus curentul tare, se-ndreaptă spre Cap Alarm cu nouă noduri; nu mai au decât cincizeci de mile până la ţărm, iar noi mai avem până la poziţia lor două sute douăzeci.

— Unde-i *La Mouede*? bodogăni Nick Berg. Unde naiba e?

— O să trebuiască să luăm legătura cu el acum, domnule, spuse David Allen ridicându-şi ochii de pe hartă. Nu-i puteţi lăsa să coboare în bărci, dom’ căpitan, nu pe o vreme ca asta, dom’ căpitan. Ar fi o crimă.

— Îţi mulţumesc, secundule, spuse încet Nick. Sfaturile tale sunt întotdeauna bine venite.

David se îmbujoră iarăşi, dar de data asta nu din cauza timidităţii, ci de mânie. Până şi în tensiunea clipei, Nick băgă de seamă asta şi-şi schimbă impresia despre primul său ofiţer. N-avea numai creier, ci şi vână.

Secundul avea, bineînţeles, dreptate. În momentul de faţă nu mai exista decât un singur lucru de luat în seamă, şi acesta era protejarea vieţilor omeneşti.

Nick se uită spre vârful muntelui de gheaţă şi văzu norul de Joasă înălţime desprinzându-se de el, zburătăcit şi învolburat de vânt, revărsându-se peste marginile aisbergului precum spuma de lapte peste buza unei oale uriaşe.

Acum era momentul să emită. *La Mouede* câştigase întrecerea tăcerii. Nick se uită lung la nor şi compuse radiograma ce avea s-o trimită. Trebuia să-i dea comandantului disperat o încurajare, să-l convingă să-şi amâne decizia de a părăsi nava şi de a-i da răgaz lui *Warlock* să acopere distanţa ce i separa şi, poate, cine ştie, chiar să ajungă la ea mai înainte ca *Adventurer* să eşueze pe Cap Alarm.

Liniştea de pe puntea de comandă era şi mai profundă din cauza absenţei vântului. Toţi erau acum cu ochii la el, aşteptându-i decizia, auzindu-se în acea linişte doar zumzăitul şi păcănitul canalului 16.

Apoi, în liniştea timoneriei, se revărsă deodată, cu un puternic, accent galic, o voce sonoră şi plină pe care Nick şi-o amintea atât de bine chiar şi după atâţia ani.

„Comandantul lui *Golden Adventurer,* aici e comandantul remorcherului salvator La *Mouede.* Mă îndrept cu toată viteza către dumneavoastră spre a sosi în asistenţă. Acceptaţi Formularul Deschis Lloyd «N-am reuşit, nu plătiţi?»”.

Chipul lui Nick nu trăda nicio emoţie. Doar inima îi bătea într-un ritm nebunesc. Jules Levoisin rupsese tăcerea.

— Fă-i punctul pe hartă, spuse el încet.

— Dumnezeule, e înaintea noastră, constată David Allen în timp ce ridica pe hartă coordonatele poziţiei declarate de la *La Mouede.* Are un avans de o sută de mile faţă de noi.

— Nu, scutură Nick din cap, minte.

— Poftim?

— Minte. Mereu minte.

Nick îşi aprinse un trabuc, şi când putu să pufăie cu nesaţ, se adresă din nou ofiţerului.

— I-ai obţinut relevmentul?

Trogul îşi ridică privirea din radiocompasul goniometric pe care urmărea transmisiunile navei *La Mouede.*

— N-am decât o coordonată, n-o să puteţi obţine punctul...

Dar Nick îl întrerupse.

— Pentru estimare o să folosim drumul cel mai scurt de la golful San Jorge. Trasează asta pe hartă.

— E o diferenţă de peste trei sute de mile nautice.

— Da, încuviinţă Nick Piratul ăla bătrân nu şi-ar da el poziţia exactă pentru nimic în lume. Suntem înaintea lui şi avem şi cinci noduri în plus şi-o să dăm remorcă lui *Adventurer* mai înainte ca el să ajungă în contact radar.

— Vreţi acum să luaţi legătura cu Christy Marine, dom' căpitan?

— Nu, domnule Allen.

— Dar ei or să intre în negocieri cu *La Mouede,* dacă nu le facem noi oferta acum.

— Mira-m-aş murmură Nick mai mult pentru el.

El ştia ce va urma, dar se abţinu să le explice celorlalţi: – Duncan Alexander n-are să accepte

Formularul Deschis Lloyd atât (imp cât asigurătorul navei este chiar el însuşi, iar nava sa este liberă şi în stare de plutire. Are să se tocmească pentru angajări cu ziua şi pentru prime, dar Jules Levoisin n-are să înghită un asemenea contract. El se păstrează pentru vânatul cel mare. Ei nu vor încheia niciun târg până când cele două nave nu se vor afla în contact vizual, iar când se va întâmpla asta, eu o s-o am deja la remorcă şi-am să mă lupt cu nemernicul în tribunalul de arbitraj pentru 25% din valoarea navei...

— Drept aşa, domnule Allen, fură singurele sale cuvinte, când ieşi de pe puntea de comandă.

Închise uşa de la salonul său de zi şi se sprijini cu spatele de ea, ţinând ochii strâns închişi şi încercând să-şi adune gândurile. Fusese pe punctul de a ceda, de a se lăsa pradă emoţiei, dând avantaj navei *La Mouede.*

Prin uşa lipită de spinarea lui auzi vocea lui David Allen.

„D-ai văzut? Nu simţea nimic, nici măcar atâtica. Era gata să-i lase pe nenorociţii ăia să se urce în bărci. E ca un sloi de gheaţă. Nimic nu-l clinteşte”. Se simţea revoltă în glasul lui, dar aceasta era totuşi atenuată de admiraţie.

Nick îşi mai ţinu ochii închişi încă o clipă, după care îşi îndreptă spinarea şi se Dezlipi de Uşă. Acum dorea ca totul să înceapă. Aşteptarea şi incertitudinea erau lucrurile care-i măcinau urma de vigoare ce-i mai rămăsese.

„Doamne, rogu-te, fă să pot ajunge la ei la timp”. Şi nu era sigur dacă pentru vieţi sau pentru prima de salvare se ruga.

Căpitanul Basil Reilly, comandantul lui *Golden Adventurer,* era un om înalt, cu o constituţie robustă

şi viguroasă, ce promitea rezerve de energie şi rezistenţă. Avea tenul intens bronzat şi presărat cu petele mai negricioase ale unui cancer benign al pielii, cauzat de expunerea la soare. Bogata lui mustaţă era bălţată cu fire argintii ca blăniţa unei vulpi polare, iar ochii, înconjuraţi de o piele acoperită de o reţea fină de zbârcituri şi laba gâştei, erau strălucitori, calmi şi inteligenţi.

Stătea pe aripa din vânt a punţii sale de comandă şi privea cum valurile enorme şi negre ale mării se prăvăleau, izbind care mai de care în nava sa neputincioasă. Acum ea le primea din travers, şi ori de câte ori o izbeau, corpul navei se cutremura şi se canarisea cu o mişcare de bolnav pe moarte, cedând cu greu talazurilor ce se ridicau şi deferlau peste balustrada ei, cotropindu-i punţile dintr-un bord într-altul, pentru a se prăvăli apoi într-o cascadă de alb risipită de vânt ca un fum.

Pe când îşi revizuia încă o dată situaţia, el îşi ajusta vesta de salvare pe care o purta, aşezându-şi mai confortabil în jurul umerilor pânza aspră.

Golden Adventurer se ciocnise de aisberg în cartul de la opt seara la 12 noaptea, repartizat în mod tradiţional celui mai tânăr ofiţer. Impactul abia dacă s-a simţit şi totuşi el îl trezise pe comandant dintr-un somn profund. Se simţise o mică opintire şi un scrâşnet care atinseseră o anumită coardă a instinctului de marinar, veşnic treaz.

Gheţarul fusese un „ursuz”[2]. Marile aisberguri ce se înălţau maiestuoase şi compacte, gata să dea ecou radar vizibil şi celui mai distrat om din cart, erau cu uşurinţă evitate. Gheaţa submersă însă, ce plutea aproape la rasul apei, cu tot volumul şi greutatea ascunse sub apa întunecată şi turbulentă, era la fel de periculoasă ca şi un animal de pradă la pândă.

„Ursuzul” se arăta vederii numai când se afla pe fundul văii dintre valuri sau prin vârtejurile create de curent în jurul lui, ca un adevărat monstru marin ce stătea la pândă. Pe timp de noapte aceste semne pot trece neobservate până şi celor mai ageri ochi, iar sub suprafaţa apei mişcarea valurilor eroda corpul „ursuzului”, transformându-l într-o lamă orizontală, ce zăcea la o adâncime cam de trei metri sau ceva mai mult sub nivelul mării.

Cu ofiţerul trei de cart şi înaintând cu viteză preventivă de doar douăsprezece noduri, *Golden Adventurer* abia ştersese unul dintre aceşti monştri, şi cu toate că şocul propriu-zis trecuse aproape neluat în seamă la bord, gheţarul o spintecase ca un cuţit ce taie pe burtă un hering pregătindu-l pentru afumătoare.

Era o catastrofă clasică, tip Titanic, o tăietură de 4.2 metri în bordajul lateral la 3, 6 metri sub linia Plimsoll, care distrusese, două dintre compartimentele etanşe, dintre care unul era chiar compartimentul motorului principal.

Situaţia fusese sub control până în momentul când survenise explozia electrică. De atunci însă, comandantul se Zbătuse aprig să ţină nava în stare de plutire. Încetul cu încetul, puţin câte puţin. Aruncând în luptă tot ce se putea arunca, el trebui să cedeze în faţa mării. Toate pompele de santină lucrau încă, dar apa tot creştea.

În urmă cu trei zile îi adusese sus pe toţi pasagerii din cabinele aflate sub puntea principală şi consolidase toate conferdamurile compartimentelor etanşe.

Echipajul şi pasagerii erau acum cazaţi în saloanele publice şi în fumoare. Luxul şi opulenţa navei dispăruseră ca prin farmec, lăsând loc condiţiilor înrăutăţite de aglomeraţie şi lipsă de igienă, ce aminteau de un oraş aflat sub asediu.

Situaţia de acum îi aducea aminte comandantului de catacombele din subsolurile Londrei. Era pe atunci locotenent aflat în învoire la uscat şi petrecuse într-unul din ele o noapte pe care n-avea s-o uite toată viaţa.

La bord era acum aceeaşi atmosferă. Grupurile sanitare erau insuficiente. Paisprezece separeuri de toaletă pentru şase sute de oameni, dintre care mulţi bolnavi şi loviţi de diaree. Nu existau nici băi, nici duşuri şi nici destulă energie electrică pentru încălzirea apei în lavoare. Diesel-generatoarele de avarie abia dacă pridideau să livreze strictul necesar pentru desfăşurarea activităţii pe navă, pentru funcţionarea pompelor, a unui iluminat minim şi pentru menţinerea în funcţiune a aparaturii de navigaţie şi comunicaţie. Pe vapor nu exista încălzire, iar temperatura aerului de afară coborâse până la minus douăzeci de grade.

Frigul din saloane era crunt. Pasagerii stăteau băgaţi unii-n alţii, cu hainele de blană pe ei şi cu voluminoasele veste de salvare sub mormane de pături. Se gătea numai pe aragazurile de voiaj, ce fuseseră rezervate iniţial escapadelor la ţărm. Nu existau nici cuptor, nici grătar, iar cea mai mare parte a hranei era servită direct din conserve;

numai supa, băuturile calde şi respiraţiile mulţimii neputincioase scoteau aburi în aerul lipicios şi îngheţat.

Celulele de desalinizare fuseseră scoase din uz în urma coliziunii cu aisbergul, iar acum rezerva de apă potabilă era critică; până şi băuturile calde erau raţionalizate.

Dintre cei trei sute şaizeci şi opt de pasageri plătitori, numai patruzeci şi opt erau sub cincizeci de ani, şi totuşi moralul le era extraordinar de ridicat. Bărbaţi şi femei, care înainte de sinistru nu numai că ar fi fost în stare să facă tărăboi, dar chiar îl şi făceau

dacă o cămaşă nu era călcată la perfecţie, sau dacă un vin era servit cu câteva grade prea rece, acceptau acum o ceaşcă cu supă de vită ca pe un vin selecţionat Château Margaux, şi râdeau şi sporovăiau cu însufleţire prin ger, făcându-i, prin exemplul lor personal de tărie, să se ruşineze pe ceilalţi, cărora le-ar fi trecut prin cap să se plângă. Aceştia erau nişte oameni neobişnuiţi, care veniseră până-n acest colţ îndepărtat al globului în căutare de noi experienţe. Ei erau pregătiţi psihic pentru aventură, ba chiar gustau această parte a croazierei ce rupea monotonia.

De pe puntea sa de comandă însă, comandantul nu-şi făcea niciun fel de iluzii în privinţa gravităţii situaţiei în care se aflau.

Mijindu-şi ochii prin sticla şiroind de apă, el urmărea cu atenţie o echipă de lucru aflată sub conducerea secundului său care se trudea eroic la prova. Patru oameni în combinezoane ude, din plastic de culoare galbenă, se chinuiau cu gesturile încete, amorţite de ger ale unor automate, să fileze o ancoră de furtună şi să aducă prova pachebotului în vânt astfel încât să ţină marea mai uşor şi poate să-i şi mai frâneze puţin goana precipitată spre coasta stâncoasă. În ultimele zile, de două ori ancorele pe care le aruncaseră la apă fuseseră rupte şi luate de mare şi de furtună.

Cu trei ceasuri în urmă, el îşi chemase ofiţerii mecanici de sub punte, unde riscul de a-şi pierde viaţa devenise prea mare în comparaţie cu şansa prea îndepărtată de a repune în funcţiune motoarele principale.

Cedase mării victoria bătăliei, iar acum plănuia mişcările finale când trebuia să abandoneze comanda şi să se străduiască să transfere şase sute de suflete de pe această epavă neputincioasă, în

pericolele şi greutăţile şi mai mari ale ţărmurilor pustii, scrijelite de furtună, ale Capului Al arm.

Cap Alarm era unul dintre acele promontorii de piatră seacă şi neagră, ce ţâşnea de sub mantia albă şi groasă a calotei antarctice, cu gheaţa îndepărtată de pe ea ca de pe o nicovală, sub asaltul etern al ciocanelor furtunii, mării şi vântului.

Creasta lungă şi dreaptă se înfigea pe aproape cincizeci de mile în extremitatea estică a mării Weddell, avea o lăţime de cincizeci de mile în cea mai groasă parte a ei şi se termina cu o pereche de coarne de taur ce alcătuiau un mic golf adăpostit, ce purta numele exploratorului polar sir Ernest Shackleton.

Golful Shackleton, cu plajele sale abrupte, de nuanţă sângeriu-închis, acoperite de prundiş rotund, şlefuit, era locul de cuibărit al unei uriaşe colonii de pinguini şi pentru acest motiv devenise ruta dintre escalele regulate ale lui *Golden Adventurer.*

La fiecare voiaj, nava arunca ancora în apele adânci şi calme ale golfului, în vreme ce pasagerii ei coborau la ţărm pentru a studia şi fotografia păsările şi extraordinarele formaţiuni geologice sculptate de Gheaţă şi vânt, în forme stranii şi groteşti.

Cu numai zece zile în urmă *Golden Adventurer* ridicase ancora din golful Shackleton, pentru a se îndrepta spre marea Weddell. Vremea fusese blândă şi liniştită cu o hulă lină ca uleiul şi un soare puternic şi strălucitor. Acum, mânată de o furtună de forţa şapte, în temperaturi cu patruzeci şi cinci de grade mai coborâte, şi împinsă de vâna neagră şi sălbatică a curentului, ea era adusă înapoi la acelaşi ţărm negru şi stâncos.

În mintea căpitanului Reilly nu era nici urmă de îndoială – aveau să eşueze pe Cap Alarm; era imposibil de evitat această soartă în faţa

încăpăţânării stihiilor, cu excepţia cazului când remorcherul francezului ar fi putut să ajungă la ei în timp util.

La Mouede ar fi trebuit să se afle deja în contact radar. Dacă poziţia declarată a remorcherului era corectă. Basil Reilly lăsă o cută de îngrijorare să-i brăzdeze pielea pământie şi pergamentoasă a frunţii şi umbre să-i inunde ochii.

— Încă o radiogramă de la companie, sir. Secundul său se afla acum lângă el, un tânăr cu alura unui urs de pluş, Înfofolit în pulovere groase de lână şi palton bleumarin. Reglementările stricte ale lui Basil Reilly în privinţa uniformei fuseseră de Mult abandonate.

— Prea bine. Reilly aruncă o privire rapidă la mesaj. Trimite asta comandantului remorcherului. Dispreţul şi desconsiderarea se Simţeau desluşit în glasul lui, pentru această tocmeală între armatori şi salvatori, când o mare navă şi şase sute de vieţi erau în pragul pieirii într-o mare de gheaţă.

El ştia cum avea să procedeze, dacă remorcherul salvator avea să ajungă la ei înainte ca *Golden Adventurer* să se izbească în colţii de piatră ce-o aşteptau; avea să ia în considerare ordinele exprese ale armatorului şi să-şi exercite drepturile de comandant, acceptând imediat oferta de asistenţă conform formularului deschis Lloyd.

„Numai de-ar veni odată”, murmură el de unul singur. „Te rog, Doamne, fă-l să vină”, şi-şi ridică binoclul, scrutând încet un lung orizont zimţat, în care crestele valurilor de hulă păreau negre şi solide, ca de stâncă. Se opri şi inima începu să-i bată mai tare, când ceva alb clipi în câmpul optic al instrumentului şi atunci, cu părere de rău, îşi dădu seama că nu era decât o reflexie a unei raze de soare pe vârful unuia dintre aisbergurile plutitoare.

Coborî binoclul şi traversă timoneria de la bordul în vânt la cel de sub vânt. Aici nu mai avea nevoie de binoclu – Cap Alarm se profila întunecat şi ameninţător pe cerul plumburiu, ca burta unei scroafe. Crestele şi văile lui ieşeau la iveală acoperite de gheaţă scânteietoare şi troiene de nea, iar marea, izbindu-se de coastele lui abrupte, se prefăcea în spumă şi ţâşnea în sus în erupţii de o imaculată albeaţă.

— Şaisprezece mile, sir, spuse secundul venind şi rămânând în picioare lângă el. Şi curentul pare acum a avea un vector ceva mai nordic. Amândoi rămaseră tăcuţi în timp ce-şi menţineau automat echilibrul în tangajul violent al punţii.

Apoi secundul vorbi din nou cu o undă de amărăciune în glas:

— Pe unde umblă afurisitul ăla?

Urmăreau amândoi din priviri cum noaptea antarctică începea să-şi ţească linţoliul deasupra ţărmului de sub vânt în mantii funebre de stacojiu şi negru, tivite cu gulere de hermină şi manşete de gheaţă.

Era foarte tânără, probabil că încă nu împlinise douăzeci şi cinci de ani. Chiar şi sub straturile de îmbrăcăminte groasă şi pe deasupra şi cu un hanorac bărbătesc mai mare cu trei numere, nu se puteau ascunde zvelteţea trupului ei, acea eleganţă a membrelor fine, a musculaturii armonioase.

toate datorate tinereţii şi antrenamentului fizic intens.

Gâtul îl avea lung, graţios ca o tulpină de floarea-soarelui. Capul semeţ era împodobit de un păr bogat, presărat de şuviţe argintii, platinate şi auriu-roşcate, şi-l purta strâns într-o coadă groasă şi adunat într-un coc pe creştetul capului. Câteva şuviţe rebele îi

cădeau totuşi de pe frunte şi-i gâdilau nasul, determinând-o să le sufle-ntr-o parte.

Avea ambele mâini ocupate cu tava grea pe care o ducea, şi-n timp ce o oferea, îşi menţinea echilibrul în balansul extravagant al navei ca o călăreaţă îndemânatică.

— Haideţi, doamnă Goldberg, o ademeni ea. Are să vă încălzească până în adâncul inimii.

— Nu cred, draga mea, spuse cu glas tremurător femeia cu păr alb.

— Atunci de dragul meu, o ispiti fata.

— Atunci, treacă, zise ea, apoi femeia luă una dintre ceşti şi sorbi din ea cu precauţie. Ştii că-i bună, spuse, apoi adăugă iute şi pe furiş: Samantha, tot n-a venit remorcherul?

— Trebuie s-apară dintr-o clipă-n alta, iar căpitanul este un francez îndrăzneţ cu o vârstă apropiată de a dumneavoastră şi cu o mustaţă încântătoare. Cel dintâi lucru pe care am să-l fac o să fie să vă fac cunoştinţă unul cu celălalt.

Femeia era o văduvă trecută de cincizeci de ani, puţin cam plinuţă şi speriată, dar zâmbi şi-şi mai îndreptă un pic spinarea.

— Obrăznicătură ce eşti, surâse ea.

— De cum am isprăvit cu asta, indică Samantha tava, am să mă întorc şi-am să stau cu dumneavoastră. O să jucăm klabrias, bine?

Când Samantha Silver zâmbea, dantura ei apărea perfectă şi albă în contrast cu tenul de piersică al obrajilor arşi de soare şi cu pistruii ce-i pudrau năsucul ca o pulbere de aur. Merse mai departe.

Era peste tot primită cu bucurie de toţi, bărbaţi şi femei, care se întreceau care mai de care să-i câştige favorurile. Ea era una dintre acele fiinţe rare ce-mprăştie numai căldură în jur, acel gen de nevinovăţie luminoasă ca de pisoiaş sau de nou-născut. La rândul ei râdea, îi dojenea, îi tachina şi i lăsa apoi veseli şi îmbărbătaţi, dar necăjiţi c-o vedeau plecând. Cei mai mulţi o considerau o proprietate personală şi, din dorinţa de a o avea tot timpul în preajmă, născoceau tot felul de pretexte.

— Cu puţin timp în urma am văzut un albatros ţinându-se după noi, Sam.

— Da, l-am văzut şi eu prin hubloul de la bucătărie...

— Era un albatros rătăcitor, nu-i aşa, Sam?

— Oh, haide-haide, domnule Steward nu mai faceţi pe nebunu'. A fost un *Diomedeam Elanoph Ras,* albatrosul cu frunte neagră, ceea ce e totuşi semn bun. Toţi albatroşii sunt semn bun este ceva dovedit cu argumente ştiinţifice.

Samantha era doctor în biologie şi unul dintre ghizii de specialitate ai navei. Se afla într-un concediu nelimitat de la Universitatea Miami unde beneficia de o bursă de cercetare în ecologia marină.

De cele mai multe ori pasagerii mai în vârstă o tratau ca pe fiica lor favorită. Şi, totuşi, când dădeau de cel mai mărunt necaz se dovedeau copilăroşi în felul în care apelau la sfaturile ei şi în încrederea nelimitată pe care o aveau în ea.

În vreme ce unul dintre ospătarii navei îi umplea din nou tava cu căni, Samantha se opri la intrarea în bucătăria improvizată pe care o înjghebaseră în salonul de cocktail şi privi peste umăr în sala cea mare ticsită de lume.

Mirosul de oameni nespălaţi amestecat cu fumul de ţigară era aproape ceva de nesuportat, însă ea simţi în suflet un val de afecţiune. „Se comportă aşa de bine”, gândi ea, şi era mândră de ei.

Nu prea erau dese situaţiile când se pomenea plină de iubire pentru o mulţime de oameni adunaţi la un loc. De multe ori se întrebase chiar cum de se făcea că o fiinţă, atât de frumoasă, de plină de nobleţe şi de valoroasă ca omul, poate să devină de nesuportat când este depersonalizată într-o mulţime.

Gândul îi zbură pentru câteva clipe la furnicarul oraşelor aglomerate. Nu putea să sufere grădinile zoologice şi nici să vadă animale în cuşcă. În copilărie chiar izbucnise în plâns când a văzut un urs legănându-se în timp ce se Ţinea de gratii, scos din minţi din cauza prizonieratului său. Cuştile de beton ale oraşelor îşi împingeau captivii lor la acelaşi gen de comportament straniu şi bizar. Credinţa ei era că toate fiinţele ar trebui să fie libere să se mişte, să trăiască şi să respire, şi iată că totuşi, chiar omul însuşi, animalul de pradă cel mai de temut, care a interzis acest drept atâtor şi atâtor alte fiinţe, se distrugea acum pe sine cu aceeaşi îndârjire, otrăvindu-se şi încarcerându-se într-o orgie care făcea logică, prin comparaţie, hoarda şturlubatică a lemingilor. Doar atunci când vedea oameni ca aceştia în împrejurări ca acestea, ea se putea în sfârşit mândri cu ei – şi să se teamă pentru ei.

Propria ei teamă şi-o simţea adânc, în străfundurile fiinţei, la graniţa percepţiei, fiindcă ea era o fiinţă a mării care îndrăgea şi înţelegea marea – şi-i cunoştea zdrobitoarea forţă. Ştia ce-i aşteaptă acolo, în mijlocul furtunii, şi îi era teamă. Cu un efort de voinţă îşi îndreptă umerii, arboră pe buze surâsul senin şi luă în mâini tava cea grea.

În acel moment, în megafoanele staţiei de interfon se auzi un ţiuit preliminar, după care glasul cumpătat

şi melodios al căpitanului:

— Doamnelor şi domnilor, vă vorbeşte căpitanul. Regret că trebuie să vă aduc la cunoştinţă faptul că încă nu am stabilit contactul radar cu remorcherul salvator *La Mouede,* şi că în momentul de faţă consider necesar să transbordăm pasagerii şi echipajul în bărcile de salvare.

Din saloanele supraaglomerate se ridicară un oftat şi o rumoare care acoperiră până şi furtuna. Samantha văzu pe unul dintre pasagerii ei favoriţi cum îşi trage lângă el soţia şi cum sprijină de umărul lui capul încărunţit al acesteia.

— Cu toţii aţi participat de multe ori la exerciţiile cu rol de abandon, aşa că vă cunoaşteţi fiecare grupurile şi locurile repartizate. Sunt convins că nu mai este necesar să subliniez necesitatea de a vă ocupa aceste locuri într-un mod ordonat şi de a asculta în mod categoric ordinele ofiţerilor navei.

Samantha puse tava jos şi se îndreptă repede spre doamna Goldberg. Femeia plângea încetişor şi liniştit, pierdută, tulburată, iar Samantha îşi puse braţul pe după umerii ei.

— Haideţi, gata, şopti ea. Să nu vadă ceilalţi că plângeţi.

— Ai să rămâi cu mine, Samantha?

— Desigur c-am să rămân. O ajută pe femeie să se ridice în picioare. Totul are să fie în ordine, o să vedeţi. Ia gândiţi-vă numai la ce istorisiri o să le puteţi spune nepoţilor dumneavoastră când vă veţi întoarce acasă.

Căpitanul Reilly îşi mai verifică încă o dată pregătirile în vederea abandonării navei, bifându-le mintal una câte una. Cu vasta sa experienţă pe mare

în condiţii arctice, cunoştea pe dinafară lista pe care o elaborase în cursul zilelor trecute.

Singurul lucru important era că în timpul transbordării nimeni nu trebuia să cadă în apă, nici măcar să fie stropit. Speranţa de viaţă în aceste ape reci era de patru minute. Chiar dacă victima era scoasă imediat din apă, tot patru minute erau limita. În afară de cazul când hainele îi erau date jos şi exista la îndemână o sursă de căldură. Pe acest vânt cumplit, ce urca până la opt pe scara Beaufort, suflând cu peste şaptezeci de kilometri pe oră şi la o temperatură a aerului de minus douăzeci de grade, factorul de subrăcire prin convecţie era în extremitatea etapei a şaptea. Asta însemna că o expunere de numai câteva minute ar amorţi şi epuiza un om şi că numai simpla supravieţuire era doar o clară chestiune de planificare şi precauţie.

Cel de-al doilea considerent esenţial era criza psihologică a pasagerilor când aceştia trebuiau să părăsească siguranţa, căldura şi confortul relativ superioare pentru gerul straşnic şi disconfortul brutal al unei plute de salvare în derivă pe o mare antarctică.

Ei fuseseră instruiţi pentru asemenea cazuri de sinistru şi din punct de vedere psihologic erau pregătiţi cât de mult era cu putinţă. Un ofiţer verificase îmbrăcămintea fiecărui pasager şi echipamentul său de supravieţuire, li se dăduseră tablete de glucoză pentru rezistenţă la ger, iar repartizarea pe plutele de salvare fusese minuţios făcută în vederea realizării unor grupuri echilibrate, fiecare având drept comandant un membru competent al echipajului. Era maximum din ceea ce putea să facă pentru ei, şi-şi îndreptă atenţia către logistica transbordării.

Bărcile de salvare vor fi lansate primele – erau şase, câte trei la fiecare bord al navei, fiecare dintre

ele având un echipaj format dintr-un ofiţer navigator şi cinci marinari. Pe când marea geamandură la capă a ancorei de furtună avea să ţină prova navei în vânt, ele aveau să fie lăsate peste bord cu ajutorul palancurilor hidraulice, iar vinciurile aveau să le depună rapid pe suprafaţa mării, temporar calmată, datorită unei cantităţi de ulei împrăştiat cu ajutorul pompelor din prova.

Deşi erau puntate, aveau motor şi erau prevăzute cu staţie radio, bărcile de salvare nu erau vehiculele ideale pentru supravieţuire în aceste condiţii. În numai câteva ore, cei aflaţi la bordul lor aveau să fie degeraţi. Din acest motiv niciun pasager nu avea să urce la bordul lor. Ei vor ocupa plutele gonflabile, auto redresabile chiar şi pe cea mai rea mare şi prevăzute cu pereţi dubli de izolaţie. Echipate cu raţii suplimentare şi geamanduri luminoase cu baterii, ele vor înfrunta valurile mari şi negre mult mai uşor, putând lua la bord douăzeci de persoane a căror căldură corporală va fi în stare să menţină în interior un nivel termic cât de cât ridicat, cel puţin pentru perioada cât va dura remorcarea plutelor până la ţărm.

Bărcile de salvare cu motor aveau să fie faţă de plute ca un fel de câine de stână. Ele le vor strânge laolaltă şi apoi le vor lua la remorcă în tandem, la adăpostul celor două braţe ale golfului Shackleton.

Chiar şi în aceste condiţii ameninţătoare, remorcajul n-ar putea să ia mai mult de douăsprezece ore. Fiecare barcă avea să remorcheze câte cinci plute şi, deşi echipajele bărcilor cu motor vor trebui să se schimbe, să intre la adăpost sub cupola plutelor şi să se odihnească, n-ar trebui să apară dificultăţi de nerezolvat; căpitanul Reilly conta pe o viteză de remorcaj undeva între trei şi patru noduri.

Bărcile de salvare erau dotate cu echipament, combustibil şi alimente suficiente pentru supravieţuirea naufragiaţilor timp de o lună sau chiar două în caz că s-ar recurge la raţii micşorate şi, de îndată ce se va fi ajuns la limanul mai calm al golfului, plutele vor fi transportate pe uscat, cupolele vor fi fortificate cu lespezi de zăpadă bătătorită şi transformate în colibe gen iglu unde se vor putea adăposti supravieţuitorii. Era posibil să fie nevoiţi să rămână în golful Shackleton o vreme îndelungată, fiindcă chiar şi în cazul când remorcherul francez avea să ajungă până la ei, el nu putea lua la bord şase sute de persoane. O parte dintre ei vor trebui să rămână pe loc şi să aştepte o altă navă salvatoare.

Căpitanul Reilly mai aruncă încă o privire spre pământ. Era acum foarte aproape, şi până şi în obscuritatea amurgului grăbit, vârfurile acoperite de gheaţă şi zăpadă scânteiau precum colţii unui monstru cumplit şi hămesit.

— E-n ordine, încuviinţă el spre secundul său. Să începem.

Secundul duse la buze radiotelefonul.

— Prova. Comanda. Puteţi începe acum pomparea uleiului la apă.

Din fiecare bord al provei ţâşnea prin furtunuri, ca un fel de aripi argintii de libelulă, ulei de diesel pompat direct din tancurile navei. Vâscozitatea lui se opunea efortului vântului de a rupe pelicula uleioasă, iar acesta cădea într-un strat gros pe suprafaţa mării şi era descompus de către lumina proiectoarelor în spectrul multicolor al unui curcubeu.

Pe loc marea se potoli, suprafaţa zbuciumată de vânt deveni plată sub pelicula de ulei, astfel încât valurile se scurgeau acum liniştite şi consistente pe sub corpul navei.

Cei doi ofiţeri de pe aripa comenzii puteau simţi reacţia bolnavă, lentă, din cauza inundării corpului navei. O îngreuna apa din ea. Nu mai era uşoară, rapidă şi vie.

— Lansaţi bărcile la apă, spuse căpitanul, iar secundul transmise ordinul prin radio pe un ton liniştit, ca de conversaţie.

Braţele acţionate hidraulic ale palancurilor ridicară cele şase bărci de pe cavaleţi şi le aduseră peste bordul navei, suspendate pentru o clipă înalt deasupra mării; apoi, pe măsură ce nava se afunda înspre fundul valului, suprafaţa acoperită de pelicula de ulei a mării trecea la ceva mai puţin de un metru sub chilele lor. Ofiţerul din fiecare barcă de salvare trebuia să aprecieze exact marea, şi să acţioneze vinciul astfel încât barca să cadă pe contrapanta unui val – după care imediat să decupleze tacheţii pasticii automate şi să se îndepărteze de ameninţătorul munte de oţel al bordului navei.

Sub lumina proiectoarelor de punte, micile bărci de culoare galbenă luceau ude de stropi şi erau împodobite cu ghirlande de ţurţuri, semănând cu nişte jucării de Crăciun. Prin hublourile mici din sticlă armată, chipurile ofiţerilor se întrezăreau palide, din cauza tensiunii şi concentrării acestor teribile momente, în care fiecare încerca să aprecieze corect cadenţa valurilor întunecate.

Deodată, parâma groasă de nylon, la al cărei capăt era legată geamandura conică a ancorei de furtună, cedă cu o bubuitură ca de tun şi şerpui şuierând prin aer ca un bici perlând ce-ar fi putut reteza un om drept în două.

A fost ca şi cum cineva a scos dintr-odată căpăstrul unui armăsar sălbatic. *Golden Adventurer* îşi înălţă prova, bucuroasă c-a scăpat din hăţ. Pivotă înapoi, pe creasta valului şi imediat fu pironită

travers cu tribordul neputincios în vânt şi cele trei bărci de salvare încă suspendate.

Din întuneric se înălţă un val enorm. Pe când acesta se repezea către navă, una dintre bărcile de salvare se largă din palane, tăind cablurile, şi căzu greoi în apă cu elicea ei minusculă învârtindu-se nebuneşte. Încercând din răsputeri s-o aducă cu prova pe val – însă valul o prinse şi-o izbi de bordajul de oţel al pachebotului.

Se sparse ca un pepene copt şi tot ce era în ea se risipi pe mare. De pe puntea timoneriei, văzură echipajul neputincios pierzându-se în vârtejurile întunericului. Micile locatoare de pe vestele lor de salvare luminară slab, ca nişte licurici în beznă, pe urmă se pierdură şi acestea în furtună.

Barca de salvare din faţă, cu cablul înţepenit, se lovea ritmic de bordul navei. Atârna cu pupa-n sus şi ori de câte ori vreun val o izbea, era strivită de coca lui *Golden Adventurer.* Se puteau auzi din ea oamenii ţipând, un sunet subţire şi jalnic dus de vânt, care dură mai multe minute, timp în care valurile transformară barca într-o grămadă de fier îndoit şi răsucit.

Cea de-a treia barcă fu de asemenea pervers izbită de bordul navei. Ganciurile pasticilor se desfăcură şi ea căzu de la o înălţime de şase metri în vâltoarea apelor, scufundându-se mai întâi complet, şi apoi ieşind din nou la suprafaţă, ca o plută galbenă de undiţă după ce peştele a muşcat. Cu apa şiroind pe ea şi stabilizându-se rapid, dispăru încet-încet prin noaptea tumultuoasă.

— Oh, Doamne Dumnezeule, şopti căpitanul Reilly şi în luminăţia puternică a punţii de comandă, chipul său deveni dintr-odată îmbătrânit şi nenorocit. Dintr-o singură mişcare pierduse jumătate dintre bărcile de salvare. Pentru moment, nu jelea oamenii înghiţiţi de mare, asta avea să vină ceva mai târziu –

acum însă ceea ce-l îngrozea era pierderea bărcilor, fiindcă asta punea în primejdie vieţile celorlalţi.

— Celelalte bărci – vocea secundului era răguşită din cauza şocului –, celelalte au fost lansate cu bine la apă.

La adăpostul bordului liber al navei, protejate atât de vânt cât şi de mare, celelalte trei bărci căzuseră fără incidente pe suprafaţa mării şi se îndepărtaseră rapid. Acum ele se învârteau undeva în noaptea neagră cu lanternele pipăind încoace şi-n colo ca nişte degete lungi şi albe. Una dintre ele zăbovi pe crestele spumegânde ale valurilor pentru a culege echipajul bărcii zdrobite, după care aceasta fu abandonată în voia valurilor ce aveau s-o scufunde.

— Trei bărci, şopti căpitanul, pentru treizeci de plute. Ştia că erau prea puţini păstori pentru turma lui şi totuşi trebuia să le lase la apă. Deoarece, cu tot vuietul vântului i se năzărea că aude bubuind barajul de artilerie al brizanţilor înalţi Izbindu-se de un ţărm stâncos. Cap Alarm îi aştepta flămând nava.

— Lasă la apă plutele, spuse el încet, şi continuă în şoaptă: Şi mila lui Dumnezeu să fie cu noi toţi.

— Hai numărul 16. Strigă Samantha. Aşa. Numărul 16. Îi strânse pe toţi lângă ea. Toţi cei optsprezece pasageri care alcătuiau grupul din pluta de salvare repartizată ei. Deci suntem cu toţii împreună. Niciun rătăcit.

Erau adunaţi lângă uşile grele de mahon ce dădeau spre puntea deschisă prova.

— Fiţi pregătiţi, le spuse ea. Când vom primi ordinul, va trebui să ne mişcăm rapid.

Cu valurile din travers măturând puntea şi deferlând în bordul de sub vânt, ambarcarea, într-o

plută ce oscila lângă bordul navei, dintr-o plasă de descărcare, ar fi fost imposibilă.

Plutele erau umflate pe puntea deschisă şi pasagerii se urcau în ele. Plutele pline erau ridicate peste bord cu ajutorul vinciurilor ce uruiau şi coborâte în apele mai liniştite create de adăpostul corpului navei. Imediat una dintre bărcile de salvare lua remorca şi le tracta pe toate, una după alta, formând un mic convoi jalnic.

— Acum! strigă ofiţerul trei năvălind prin uşile de mahon şi ţinându-le larg deschise. Repede! strigă el. Toţi laolaltă!

— Gaşcă, după mine fuga! cântă Samantha şi ieşi afară pe puntea udă şi alunecoasă deplasându-se într-o alergare cam stângace. Erau numai treizeci de paşi până la locul unde pluta îi aştepta ghemuită ca un monstruos broscoi galben ce şi căsca gura urâtă şi întunecoasă, dar vântul era tăios ca o secure, iar Samantha îi auzi scâncind de disperare. Câţiva se poticniră brusc în gerul nemilos.

— Haideţi! strigă Samantha împingându-i pe aceştia în faţa ei, sprijinind trupul plinuţ al doamnei Goldberg care dintr-odată se dovedi la fel de greu de opintit ca un sac de grâu. Mergeţi mai departe!

— Lasă-mă pe mine! îi strigă ofiţerul trei şi o înşfăcă pe doamna Goldberg de celălalt braţ. Cei doi o apucară energic de braţe şi îi dădură drumul prin intrarea în plută.

— Bravo ţie, iubito, o încurajă ofiţerul trei pe Samantha, surâzându-i.

Zâmbetul lui era atrăgător şi cald, foarte masculin şi plăcut. Ofiţerul se numea Ken şi era cu cinci ani mai mare decât ea. Ar fi devenit probabil cât de curând amanţi, Samantha ştia asta. Încă de când se urcase pe puntea navei la New York, Ken se ţinuse

scai de ea. Îşi dădea seama că nu poate fi vorba de iubire, dar simţise pentru el acea atracţie magică, încât era pe punctul de a ceda încet-încet farmecelor sale evidente şi firii ei pătimaşe. Luase hotărârea de a i se dărui şi până în acel moment, pur şi simplu, savurase gândul. Acum, cu o strângere de inimă, îşi dădu seama că acel moment s-ar putea să nu mai vină niciodată.

— Să-ţi dau o mână de ajutor, ridicase ea glasul peste urletul isteric al vântului.

— Treci înăuntru! îi strigă el şi o împinse brusc către plută.

Ea se strecură în interiorul aglomerat, şi se uită înapoi spre puntea puternic luminată ce sclipea sub lămpile cu arc voltaic.

Ken se îndreptase spre locul unde o femeie alunecase şi căzuse. Zăcea neputincioasă, întinsă pe puntea udă, în vreme ce soţul se apleca deasupra ei şi încerca s-o readucă înapoi pe picioare.

Ken ajunse la ei şi o ridică cu uşurinţă pe femeie. Acum cei trei erau singurii rămaşi pe puntea deschisă, iar bărbaţii o susţineau pe femeia aflată între ei, clătinându-se pentru a se împotrivi ruliului furios al epavei pline de apă.

Samantha văzu valul deferlând peste bord şi dădu un ţipăt de avertisment.

— Înapoi, Ken! Pentru Dumnezeu, înapoi!

Dar el părea să n-o audă. Valul sosi peste bord, peste balustrada copastiei asemenea unui monstru uriaş, negru şi alunecos. Veni într-o grabă însoţită de o profundă tăcere.

— Ken! strigă ea ascuţit, iar el o privi peste umăr, exact cu o clipă mai înainte ca valul să-i ajungă.

Creasta era mai înaltă decât capul lui Ken. Nu au mai putut să ajungă nici la plută, nici la adăpostul uşilor de mahon. Ea auzi huruitul maşinii auxiliare a vinciului şi pluta se ridică repede de pe punte. Simţi în stomac o contracţie puternică. Operatorul bigii nu putea îngădui forţei dezlănţuite a valului să izbească în pluta lipsită de apărare, să o azvârle în suprastructură sau s-o sfâşie pe burtă la ciocnirea cu balustrada, pentru că suprafaţa subţire de material plastic s-ar rupe, iar ea ar fi măturată imediat.

Samantha se azvârli spre intrare şi se uită cu atenţie în jos. Văzu cum marea ia cele trei siluete într-un tumult negru şi scânteietor. Îi seceră şi-i mătură. Pentru o clipă îl văzu pe Ken agăţat de balustradă în timp ce apele se revărsau peste el, îngropându-i capul într-o cascadă de apă înspumată şi furioasă. Dispăru, şi când nava se redresa din ruliul sălbatic, scuturându-se de apele ce-o năpădiseră, pe punţile ei nu se mai afla nicio siluetă omenească.

La următorul ruliu al navei, operatorul vinciului, aflat sus în cabina sa de sticlă, aduse peste bord pluta şi o lăsă la apă cu iuţeală şi îndemânare, acolo unde una dintre bărcile de salvare se învârtea de zor neliniştită, gata să ia la remorcă plutele.

Samantha închise şi asigură chepengul de plastic al accesului, după care îşi croi drum prin masa de trupuri îngrozite, vârâte unele în altele, până când o descoperi pe doamna Goldberg.

— Plângi, drăguţo? o întrebă cu vocea tremurândă femeia, agăţându-se de ea cu disperare.

— Nu. Spuse Samantha şi-şi puse un braţ în jurul umerilor ei. Nu plâng.

Şi cu mâna liberă îşi şterse lacrimile îngheţate ce-i şiroiau pe obraji.

Trogul îşi scoase căştile şi se uită la Nick prin norii puturoşi de fum de trabuc.

— Radistul lor a blocat butonul transmiţătorului său. Trimite un singur semnal neîntrerupt pentru radiolocaţie.

Nick ştia ce însemna aceasta – abandonaseră nava *Golden Adventurer*. Încuviinţă o singură dată, printr-o înclinare a capului, dar rămase tăcut.

Se proţăpise în uşa ce dădea spre puntea de comandă. Nerăbdarea ce-l măcina îl făcea să nu stea locului mai mult de câteva clipe. Încetul cu încetul începea să se acomodeze cu realitatea dezastrului. Zarurile căzuseră prost pentru el, iar jocurile fuseseră făcute numai pentru pură supravieţuire. Era absolut sigur că *Golden Adventurer* avea să eşueze din cauza furtunii şi că avea să fie redusă la o epavă irecuperabilă. Putea să se aştepte la un angajament din partea lui Christy Bază pentru asistenţa lui *La Mouede* la transbordarea supravieţuitorilor înapoi la Cape Town, dar tariful ar fi reprezentat numai o mică parte din cel pentru remorcarea lui *Esso* de care se descotorosise pentru a se azvârli în această goană sălbatică şi disperată spre sud.

Jocurile nu-i ieşiseră, iar el era un om terminat. Desigur aveau să treacă câteva luni până ce efectele acestei nebunii a lui să se vadă, însă rambursarea creditelor şi facturile pentru construcţia celuilalt remorcher al său, aflat încă în şantier, aveau să-l gâtuie încet-încet şi să-l doboare.

— Tot am mai putea ajunge la ea până să se pună pe uscat, spuse cu încăpăţânare David Allen şi nimeni altcineva din timonerie nu mai scoase o vorbă. Vreau să zic că undeva, lângă ţărm, ar putea avea loc o încetinire a curentului, care-ar putea s-o mai întârzie un pic, destul cât să ne dea nouă o şansă de... îşi lăsă vorba neterminată când Nick se uită în direcţia lui şi se încruntă.

— Suntem încă la zece ore depărtare de ei, iar dacă Reilly a decis să abandoneze nava, atunci înseamnă că trebuie să se fi aflat foarte aproape de coastă. Reilly e bun. Eu personal l-am ales pentru comanda lui *Golden Adventurer. A* fost comandant de distrugător în convoaiele din Atlanticul de Nord, cel mai tânăr din marina militară, după care a lucrat timp de zece ani pentru P & O. Şi ăştia nu iau decât crema... îşi reteză abrupt fraza. Devenea vorbăreţ.

Merse până la radar şi mai înainte de a se uita prin vizor, reglă aparatul pentru distanţă şi iluminare la maximum. Sesiză multă agitaţie optică şi „purici" deasupra mării, însă la extremitatea cea mai de sud a marginii ecranului circular, se zărea pata solidă şi luminoasă a colinelor şi crestelor Capului Alarm. Pe vreme bună nu erau decât la vreo cinci ceasuri de marş, însă acum ei părăsiseră adăpostul aisbergului gigant şi înaintau bandându-se şi plonjând prin noaptea furibundă. Ar fi putut să navigheze cu o viteză mai mare, fiindcă *Warlock* era construită să ştie să încaseze valuri uriaşe, însă ameninţarea mortală a aisbergurilor era prea mare şi Nick trebuia să se mulţumească cu o viteză de siguranţă, ceea ce însemna încă zece ore ca să ajungă s-o vadă pe *Gotden Adventurer* – în cazul că mai plutea.

În spatele lui, glasul Trogului cârâi răguşit de emoţie.

— Aud o voce, e numai de nivelul unu, slabă şi intermitentă. Una dintre bărcile de salvare transmite pe un emiţător cu baterii. În timp ce asculta, îşi ţinea cu amândouă mâinile căştile lipite de urechi. Remorchează un grup de plute de salvare cu toţi supravieţuitorii spre golful Shackleton. Dar au pierdut o plută, spuse. I s-a rupt parâma de remorcă şi nu au destule bărci ca să plece în căutarea ei. Solicită navei *La Mouede* să fie cu băgare de seamă, poate o vede.

— *La Mouede* confirmă recepţia?

Trogul scutură din cap.

— Probabil că se află încă în afara zonei radio pentru această transmisie.

— Foarte bine. Nick se înapoie pe comandă.

Încă nu rupsese tăcerea radio şi putea simţi dezaprobarea ofiţerilor, tăcută, dar puternică. Simţi iar nevoia unui contact omenesc, căldura şi confortul unei discuţii şi a unei încurajări prieteneşti.

Încă nu avea tăria de a-şi înfrunta de unul singur eşecul.

Se opri lângă David Allen şi spuse:

— Tocmai am studiat pasele de navigaţie pentru Capul Alarm, David, şi se prefăcu a nu băga de seamă că întrebuinţarea de către el a numelui de botez aduse pe chipul secundului îmbujorare şi un aer surprins. Continua pe acelaşi ton: ţărmul e foarte abrupt, iar ea este expusă intemperiilor dinspre vest, sunt însă şi plaje de prundiş, iar barometrul este din nou în urcare rapidă.

— Aşa e, dom' căpitan, încuviinţă entuziasmat David. Tocmai eram şi eu cu ochii pe el.

— În loc să speri ca un contracurent s-o mai ţină-n loc, sugestia mea e să te rogi să eşueze pe una dintre acele plaje şi ca vremea să se mai domolească mai înainte ca ea să se facă ţăndări. Mai e totuşi o şansă de ai pune o instalaţie de ancorare înainte să apuce să se dezmembreze.

— O să spun zece Ave Maria, dom' căpitan, râse David. Era clar că îl făcuse praf această spontană amiciţie din partea tăcutului şi – respingătorului căpitan.

— Şi mai spune alte zece ca să ne păstrăm avantajul faţă de *La Mouede,* spuse Nick şi zâmbi.

Era unul dintre puţinele momente când David Allen îl văzuse zâmbind şi era uimit de schimbarea pe care acest surâs o aducea trăsăturilor sale aspre. Acestea se îndulciră, căpătând farmec şi căldură şi abia acum el putu să remarce ochii verzi şi senini ai lui Nick Berg, dantura deosebit de albă şi de regulată.

— Drept aşa, continuă Nick. Dacă apare vreo schimbare, cheamă-mă, după care se întoarse în cabina lui.

— Drum drept aşa, dom' căpitan, spuse David Allen cu o nuanţă nouă, de prietenie, în glasul său.

Luminile stranii şi minunate ale *Aurorei Australis* tremurau şi scânteiau de-a lungul orizontului în fâşii mişcătoare de focuri roşii şi verzi şi alcătuiau un incredibil fundal de scenă pentru agonia unui mare transatlantic.

Căpitanul Reilly privi în urmă prin ochiurile mici ale hubloului bărcii de salvare din frunte şi urmări cum nava se încredinţează sorţii ce i-a fost hărăzită. I se părea că niciodată parcă nu mai fusese atât de înaltă şi de frumoasă ca în aceste cumplite clipe. Iubise multe vapoare, de parcă fiecare fusese o minunată fiinţă însufleţită, clar pe niciuna dintre ele atât de mult ca pe *Golden Adventurer* şi simţi că ceva din el murea odată cu ea.

O văzu cum îşi schimbă evoluţia. Acum marea simţea uscatul, coasta povârnită a Capului Alarm, iar nava părea cuprinsă de panică sub asaltul reînnoit al vântului şi valului ca şi cum ar fi ştiut ce soartă o aştepta acolo. Ruliul de treizeci de grade punea în evidenţă fâşia de culoare roşu-mat a piturii de pe burtă ori de câte ori se oprea în punctul de maximă elongaţie al fiecărui arc parcurs prin această

pendulare uriaşă. Era un promontoriu, nişte coline negre şi înalte coborând abrupt în apele zbuciumate şi se părea că *Golden Adventurer* trebuia să intre în plin în ele. Dar chiar în ultimele clipe, minunea se produse şi ea se strecură pe lângă ele dusă de contracurent, evitând peretele de stâncă şi întorcându-şi prova înspre golful cu apă puţin adâncă de cealaltă parte a acestuia, unde de-acum era ascunsă vederii căpitanului Reilly.

Rămase aşa preţ de mai multe minute în şir, uitându-se lung în urmă pe deasupra crestelor agitate ale valurilor. În luminăţia stranie, nenaturală, a cerurilor, chipul său era pământiu-verzui şi puternic brăzdat de semnele durerii.

Oftă apoi o singură dată, din străfundul inimii, şi se întoarse, concentrându-şi întreaga atenţie călăuzirii micuţului său convoi, patetic şi nenorocit, către siguranţa golfului Shackleton.

Aproape imediat deveni evident că ursitele se mai îmbunaseră şi le dăruiseră un curent favorabil spre ţărm care-i ducea pe toţi la mal. Bărcile de salvare se întindeau pe o distanţă de trei mile, fiecare dintre ele cu şiragul ei de plute umflate şi greoaie târâte în siaj. Căpitanul Reilly avea legături prin radiotelefon UIF cu fiecare dintre ele, şi în ciuda gerului năprasnic, se aflau toate în formă bună şi înaintau constant şi neaşteptat de repede. Trei sau patru ore vor fi suficiente, începu el să prindă nădejde. Pierduseră deja atâtea vieţi şi până ce nu-i vedea pe toţi ajunşi cu bine la ţărm şi la adăpost nu putea fi sigur că n-aveau să mai piardă şi altele.

Poate că tragicul lanţ de ghinioane în sfârşit se schimbase, gândi el şi luă în mână micul aparat portabil de emisie-recepţie UIF. Poate că remorcherul francez intrase în sfârşit în raza de acţiune a aparatului. Începu să cheme:

— *La Mouede,* dacă mă auzi... vino. *La Mouede...*

Barca de salvare era mult lăsată la apă, iar puterea micului radio-emiţător era slabă în vastitatea mării şi a gheţii, şi totuşi el continua să cheme.

Se obişnuiseră cu evoluţia extravagantă a pachebotului sinistrat, cu maiestuoasele lui tangaje şi ruliuri regulate ca bătaia unui gigantic metronom. Se adaptaseră la frigul din interiorul neîncălzit al marii nave şi la disconfortul condiţiilor ei igienico-sanitare.

Se îmbărbătaseră şi se străduiseră să se pregătească moral pentru alte primejdii şi pentru greutăţi încă şi mai mari, însă niciunul dintre supravieţuitorii plutei numărul şaisprezece nu-şi imaginase aşa ceva. Chiar şi Samantha, cea mai tânără, probabil cea mai rezistentă din punct de vedere fizic, şi cu siguranţă, cea mai pregătită prin, educaţie, cunoştinţe şi iubirea de mare, nu-şi putuse închipui cum ar putea să fie pe o plută.

Era un întuneric absolut. Nici măcar cea mai slabă licărire de lumină nu pătrundea prin cupola izolantă sub formă de dom' o dată ce habitaclul era închis şi asigurat împotriva vântului şi a mării.

Samantha realiză imediat că bezna avea să le distrugă moralul, ba mai mult, că va introduce dezorientare şi ameţeală, aşa că le sugeră la doi dintre ei să-şi aprindă micile beculeţe de reperare instalate pe vestele de salvare. Dădeau numai un sâmbure de lumină, doar cât să-şi poată distinge chipurile şi să se mai îmbărbăteze cu prezenţa în imediata lor apropiere a altor fiinţe umane.

Apoi ea le aranjă locurile. Alcătuiră un cerc, ţinându-şi toţi picioarele spre centru, pentru a da plutei un echilibru mai bun şi pentru a crea fiecăruia dintre ei spaţiul optim pentru a se întinde.

Acum, când Ken nu mai era, preluase ea în mod firesc iniţiativa şi, la fel de firesc, ceilalţi se

întorseseră spre ea pentru îndrumări şi o vorbă bună. Samantha era cea care ieşise afară prin habitaclu în aerul cumplit al nopţii pentru a lua la bord şi a asigura parâma de remorcaj de la barca de salvare. Se înapoiase pe jumătate degerată, dârdâind ca frunza, cu mâinile şi faţa amorţite. Fusese nevoie de aproape o oră şi jumătate de masaj puternic până să înceapă să-şi le simtă din nou şi să aibă garanţia că evitase degerătura.

Pe urmă începu remorcajul, şi dacă până atunci mişcarea plutei uşoare era sălbatică, ea deveni acum un coşmar de zgâlţâieli dezorientate. Orice capriciu al mării şi al vântului era transmis direct cercului de supravieţuitori zgribuliţi, şi de fiecare dată când pluta se poticnea sau zigzaga, parâma de remorcă o aducea la poziţia iniţială cu o zvâcnire şi un avânt violente. Crestele valurilor şfichiuiau în vânt şi, simţind apropierea uscatului, se ridicau până la şase metri înălţime, pluta se înălţa la iuţeală şi se prăbuşea apoi greoaie în şaua dintre valuri. N-avea stabilitatea direcţiei unei ambarcaţiuni cu derivor, astfel încât ea se răsucea în jurul axei sale până ce parâma de remorcă o smulgea, rotind-o în cealaltă parte. Prima dintre ei care a început să vomite a fost doamna Goldberg, iar jetul cald se prelinse pe partea laterală a hanoracului Samanthei.

Cupola era aproape etanşă, în afara micilor orificii de ventilaţie de lângă vârful domului, şi imediat damful dulceag-acrişor al vomei se răspândi pe plută. În câteva minute, jumătate de duzină dintre ceilalţi supravieţuitori începuseră de asemenea să vomite şi ei. Ceea ce-o îngrozea totuşi pe Samantha era gerul. Gerul era ucigaşul. Se furişa până şi prin stratul izolant al fundului dublu şi se infiltra în fesele şi picioarele lor. Intra prin cupola de plastic şi transforma condensul ce se formase în gheaţă.

— Cântaţi! le spuse Samantha. Haideţi, cântaţi! Să începem cu Yankee Doodle, hai! Domnule

Stewart, haideţi începeţi dumneavoastră. Bateţi palmele, bateţi palmele cu vecinul dumneavoastră.

Ea-i dirija şi-i îmboldea fără răgaz, neîngăduind nici unuia dintre ei să cadă în starea de toropeală care nu este somn propriu-zis, ci transa cauzată de scăderea rapidă a temperaturii corpului. Se târa printre ei. Înghiontindu-i să se trezească, vârându-le în gură cuburi de zahăr din rezervele raţionalizate ale plutei.

— Sugeţi zahărul! le porunci ea. Zahărul trebuind să combată frigul şi răul-de-mare. Mişcaţi-vă, hai, acuşi ajungem.

Când ei nu mai fură în stare să cânte, ea începu să le spună poveşti, şi ori de câte ori pronunţa cuvintele „câine", „cocoş" sau „măgar" ei trebuiau să bată din palme sau să redea sunetele pe care le scoteau acele animale.

Pe Samantha o durea gâtul de atâta cântat şi vorbit. Ameţită de oboseală şi învineţită de frig, recunoscu în ea însăşi cele dintâi simptome ale dezinteresului şi letargiei, preludiul renunţării. Se îndârji, luptându-se să-şi schimbe poziţia.

— O să încerc să fac focul şi să prepar o băutură fierbinte, îi anunţă ea sprinţar, în jurul ei se auzi numai un pic de rumoare şi cineva care avea un dureros spasm de vomă.

— Cine i pentru o cană de supă?... se opri brusc.

Ceva se schimbase. Avu nevoie de câteva clipe bune ca să-şi dea seama ce anume era. Urletul vântului amuţise, iar pluta naviga parcă mai uşor, se mişca într-un ritm mult mai regulat de suişuri şi coborâşuri, fără acea groaznică zvâcnire a parâmei de remorcă ce-o smulgea înainte.

Cu gesturi precipitate se repezi înainte de-a buşilea până la habitaclul plutei şi cu degetele rebegite de ger începu să desfacă dispozitivele de fixare ale acestuia.

Afară, zorii zilei mijiseră pe un cer îngheţat şi senin în cele mai palide nuanţe de roz şi mov. Deşi vântul scăzuse în intensitate, până la o adiere blândă ca o şoaptă, talazurile erau încă mari şi neregulate, iar apa îşi schimbase coloritul de la negru la nuanţa intensă a unui fund de sticlă.

Parâma de remorcare se Rupsese cu tot cu ochetul de legătură şi-n locul lui nu se mai afla decât o limbă de plastic ce atârna inertă. Numărul şaisprezece fusese ultima plută din şirul tractat de barca trei, însă din tot convoiul, Samantha nu mai putea vedea nimic în momentul de faţă, deşi se căţărase prin habitaclu afară şi se agăţase într-un echilibru precar de marginea plutei, făcându-şi disperată ochii roată peste crestele valurilor.

Nici urmă de barcă de salvare, nu se Mai vedea nici măcar ţărmul stâncos cu vârfurile acoperite de nea ale Capului Alarm. În timpul nopţii plutiseră în derivă către largul vast şi pustiu al Mării Weddell.

Disperarea îi contractă muşchii stomacului şi simţi cum o năpădesc lacrimile de protest în faţa acestei noi cruzimi a sorţii. Refuză însă să plângă şi rămase aşa în aerul limpede şi îngheţat, pe care-l inhala cu băgare de seamă fiindcă ştia bine că sensibilele ţesuturi pulmonare ar putea avea de suferit. Scrută zarea în lung şi-n lat până când ochii începură să-i lăcrimeze din cauza vântului, a gerului şi a concentrării. În cele din urmă gerul o izgoni îndărăt, în întunericul şi miasma din interiorul plutei. Se lăsă să cadă istovită printre trupurile istovite şi resemnate, strângându-şi mai bine gluga hanoracului în jurul capului. Ştia că de-acum nu mai era mult până ce-aveau să-nceapă să moară, şi oarecum nici

nu-i mai păsa. Disperarea ei era prea acută şi se lăsă de bunăvoie să alunece în mlaştina nepăsării care-i cuprinsese pe toţi ceilalţi. Simţi cum pradă frigului, membrele începeau încet-încet să-i amorţească. Închise ochii, după care-i deschise din nou, cu mare greutate.

„N-am să mor”, îşi spuse ea cu hotărâre. „Refuz să stau aici lungită şi să mor”. Şi cu mari eforturi se ridică în genunchi. Avea senzaţia că poartă în spate un rucsac plin cu plumb, atât de puternică era apăsarea disperării ei.

Se târî de-a buşilea până la chesonul din mijlocul plutei care conţinea toate raţiile şi echipamentul pentru caz de naufragiu. Transmiţătorul balizei de radiolocaţie era împachetat în folie de poliuretan, iar degetele ei îngheţate se mişcau greoi. În cele din urmă izbuti să-l scoată afară. Era de mărimea unei tabachere de trabucuri şi instrucţiunile se aflau tipărite, pe una dintre laturile lui. Nu mai avea nevoie să le citească, ci doar să comute aparatul pe pornit şi să-l pună la locul său. Acum, vreme de patruzeci şi opt de ore sau până i se termina bateria avea să transmită semnale.

Era posibil ca remorcherul francez să recepţioneze semnalul şi să-i descopere. După care îşi scoase asta din minte şi se dărui în întregime sarcinii herculeene de a încerca să încălzească o jumătate de cană de apă pe micul reşou cu combustibil solid, pe care-l ţinea în poală, păstrându-l fără să se oprească într-un oarecare echilibru greu de menţinut. În timp ce trebăluia se străduia să-şi regăsească curajul pierdut şi cuvintele necesare pentru a explica celorlalţi situaţia în care erau.

Golden Adventurer, fără nici o singură fiinţă umană la bord, cu motoarele principale oprite, însă cu luminile de punte arzând încă, cu timona bandată

la maximum într-unul dintre borduri şi manipulatorul morse din cabina radio blocat pentru a transmite un singur impuls neîntrerupt, deriva rapid către stâncile negre ale Capului Alarm.

Colinele se înălţau aproape verticale şi erau construite dintr-o rocă extrem de dură, încât chiar expuse eternului asalt al acestei mări turbate, se şlefuiseră foarte puţin.

Marea se năpustea şi lovea în steiul de piatră fără nicio oprelişte. Impactul părea să zgâlţâie până şi aerul însuşi, ca pocnetul deflagraţiei unui puternic exploziv, iar marea ţâşnea spre înalturi în trâmbe albe de-a lungul formaţiunii de neclintit a colinei, apoi se prăvălea înapoi şi forma o undă de ecou.

Tocmai aceste unde de ecou erau acelea care-o ţineau pe *Golden Adventurer* la oarecare depărtare de stâncă. Ţărmul era atât de abrupt încât cădea drept la o adâncime de şaptezeci de metri până la rădăcina stâncii. Nu exista un fund adecvat peste care nava să se poată strecura.

La adăpostul stâncii vântul se mai domolise şi în liniştea sinistră ce se crease, nava aluneca tot mai aproape şi mai aproape, pendulând în ruliu aproape de limite în momentul când valurile loveau în bordaj venind din travers. O dată, ea chiar atinse stânca cu suprastructura în cursul unuia dintre ruliurile acelea. Însă apoi unda reflectată o împinse uşurel în lături. Următorul val *o* împinse iar mai aproape. Un om ar fi putut sări de pe una dintre micile platforme ale stâncii chiar pe puntea navei.

Colina se termina printr-un promontoriu vertical şi abrupt unde se ramifica în trei pilaştri în serpentină la fel de graţioşi ca şi coloanele sculptate ale unui templu al olimpianului Zeus.

Din nou *Golden Adventurer* atinse unul din aceşti pilaştri. Fu doar o lovitură uşoară cu pupa. Asta îi

zgârie pitura de pe bordaj şi-i îndoi balustrada, însă după aceea ea trecu mai departe.

Acea uşoară lovitură era exact ce trebuia pentru a imprima o mişcare de graţie pupei, ceea ce-i îndreptă prova direct spre golful cu ape puţin adânci de dincolo de stânci.

Aici, o formaţiune minerală mai puţin dură fusese erodată de vreme, alcătuind o plajă de prundiş negru-stacojiu, cu pietre de mărimea unui cap de om şi rotunjite de ape ca nişte ghiulele de tun.

De fiecare dată când undele se repezeau pe această plajă, pietrele se ciocneau unele de altele cu un muget zuruitor şi cele mai obraznice dintre sloiurile moi şi erodate ce umpleau golful susurau şi clincheteau în suişul şi coborâşul continuu al mării.

Acum când *Golden Adventurer* scăpase de stâncă, vântul o dirija şi mai mult. Deşi acesta nu mai era la fel de puternic, mai avea încă destulă forţă pentru a împinge nava tot mai mult în golf, cu prova orientată drept către plajă.

Spre deosebire de coasta cu stânci, ţărmul golfului urca într-o pantă dulce către plajă, iar asta dădea posibilitate valurilor mari să se transforme în rânduri-rânduri de berbeci cu coamele rotunjite. Aceste vălurele mai mici nu făceau creste şi nu produceau spumă din cauza stratului gros de sloiuri ce le îngreunau şi le turteau. Împreună cu vântul ele se uniră pentru a arunca încetişor nava pe plajă.

Ea eşuă la uscat cu un puternic geamăt metalic al tăblăriei solicitate şi se lăsă uşor pe o parte. Plaja de prundiş se modelă rapid după carena navei, cedând treptat, pe măsură ce valurile şi vântul o împingeau până când ajunse pe sol. În timp ce scurta noapte se isprăvea, vântul scăzu şi mai mult, şi, prin simpatie valurile se domoliră, de asemenea, iar fluxul se retrase, lăsând nava să se aşeze mai bine în patul ei.

Până la amiaza acelei zile, *Golden Adventurer* era cu prova bine înţepenită în plaja stacojie, canarisită la un unghi de zece grade. Numai secţiunea pupa mai plutea, ridicându-se şi coborând ca un leagăn pe valurile care-mpingeau în ea fără contenire, însă temperatura aerului în rapidă scădere congela imediat sloiurile, transformându-le într-o carapace solidă.

Nava se ridica mult deasupra plajei ude şi scânteietoare. Generatorul ei de avarie funcţiona încă, şi, cu toate că nu mai era niciun om la bord, luminile ardeau vesel şi muzica se auzea în surdină în saloanele acum pustii.

În afara tăieturii din partea laterală a corpului prin care apa încă se scurgea şi se agita, nu mai exista nicio altă evidenţă de avarie, iar dincolo de ea, piscurile şi văioagele Capului Alarm, atât de sălbatice şi de trufaşe, subliniau parcă şi mai mult în relief liniile ei atât de fine şi arătau ce pradă bogată era, o poamă coaptă şi zemoasă numai bună de cules.

Înăuntrul ei, în cabina radiotelegrafistului, pârghia manipulatorului continua să trimită o emisie neîntreruptă ce putea fi recepţionată pe o rază de cinci sute de mile de jur-împrejur.

Două ceasuri de somn adânc ca moartea – şi apoi Nick Berg se trezi cu o tresărire bruscă, ştiind că ceva anume cu consecinţe imediate era tocmai pe punctul de a se întâmpla. Avu însă nevoie de nu mai puţin de zece secunde pentru a-şi da seama unde se afla.

Se dădu greoi jos din pat şi înţelese că somnul nu-i fusese de ajuns. Îşi simţea capul greu şi se clătina pe picioare în timp ce se bărbierea. Încercă din răsputeri să se trezească de-a binelea, dar se opări cu apa fiartă.

Când ieşi pe puntea de comandă, Trogul se mai afla încă în faţa echipamentului său. Se uită la Nick pentru o clipă, cu micii săi ochi lăcrimoşi, şi acesta înţelese că nu dormise deloc. Nick se simţi puţin ruşinat.

— Suntem încă înaintea lui *La Mouede,* spuse Trogul şi se întoarse iar spre radioul său. Am socotit că avem de partea noastră o marjă de aproape o sută de mile.

Angel apăru pe puntea de comandă ducând un platou uriaş, şi când Nick îl adulmecă, simţi o poftă nebună.

— Am făcut ceva special pentru dumneavoastră, capo, spuse Angel. Eu îi zic „Ouă pe aripi de Angel".

— M-ai convins, spuse Nick şi se întoarse iar către Trog cu gura plină şi mestecând. Ce s-aude cu *Adventurer?*

— Încă mai trimite semnal de balizaj, însă în aproape trei ore poziţia ei nu s-a schimbat.

— Adică ce. Vrei să zici? întrebă Nick şi înghiţi cu noduri.

— Nicio schimbare de poziţie.

— Atunci a eşuat, murmură Nick, uitând deja de mâncarea din mână.

În acel moment David Allen îşi făcu în grabă apariţia pe puntea de comandă, îmbrăcându-şi din mers tunica oliv. Ochii îi erau umflaţi, iar părul umezit şi pieptănat în grabă, îi stătea încă zbârlit la ceafă. Nu-i trebuise mult să afle că dom' căpitan era pe puntea de comandă.

— Şi e întreagă, dacă transmiţătorul ei încă lucrează.

— Pare-se că rugăciunile tale către Fecioara Maria au dat rezultate, David.

Chipul lui Nick se lumină cu unul dintre rarele lui zâmbete, iar David lovi în tăblia lustruită, din lemn de tec a mesei hărţilor.

— Bate-n lemn şi nu-l ispiti pe diavol.

Nick simţi cum disperarea sa anterioară se topeşte odată cu surmenajul, mai luă o îmbucătură zdravănă şi o savură în timp ce se îndrepta spre geamurile din faţă, privind afară, spre prova.

Marea se calmase considerabil, chiar apăruse jos de tot, la orizont, un soare slab, de culoarea untului, care nu încălzea însă deloc. Nick aruncă o privire rapidă la termometru şi citi temperatura aerului de afară în dreptul gradaţiei de minus treizeci de grade.

Aici jos, la latitudini de peste şaizeci de grade sud, vremea era foarte instabilă, prinsă în hora depresiunilor atmosferice, învârtindu-se la nesfârşit, astfel că o furtună se putea stârni în câteva minute şi aproape la fel de repede să se liniştească. Vremea rea însă era regulată. O sută de zile pe an sau mai mult vântul sufla puternic. Fotografiile Antarcticii redau întotdeauna o impresie complet falsă, de zile senine cu soarele scânteind în câmpiile acoperite cu nea imaculată şi încântătoare aisberguri maiestuoase. Adevărul era însă că nu se puteau face fotografii într-o furtună de zăpadă sau când totul era acoperit de nea.

Nick nu avea încredere în acest calm, şi totuşi se trezi rugându-se să dureze. Voia să mărească din nou viteza, şi tocmai era pe punctul de a-şi mai încerca şi această şansă când ofiţerul de cart ordonă o puternică schimbare de drum.

Nick zări înaintea lor vâltoarea mânioasă a aisbergului submers, ascuns sub suprafaţa apei ca un monstru la pândă, şi în timp ce *Warlock* schimba considerabil drumul pentru a-l evita, gheţarul apăru la suprafaţă. Un sloi negru, zebrat cu dungi de mâl glacial, urât şi mortal. Nick nu emise ordinul de mărire a vitezei.

— Cam într-o oră ar trebui să distingem Capul Alarm, se grozăvi David Allen aflat lângă el. Dacă se păstrează vizibilitatea.

— N-o să se păstreze, spuse Nick. Foarte curând o să avem ceaţă, şi el arătă spre suprafaţa mării ce începuse să aburească, emanând fantomatici cârcei şi vârtejuri de pâclă marină pe măsură ce diferenţa de temperatură dintre aer şi apă se accentua. O să ajungem la *Golden Adventurer* în patru ore.

David Allen trepida din nou de nerăbdare şi lovi iar în masa de tec.

— Cu permisiunea dumneavoastră, dom' căpitan, m-aş repezi să mai controlez încă o dată bandulele de rachetă şi echipamentul de remorcaj.

În vreme ce atmosfera din împrejurimi se îngroşa până dobândi consistenţa spectrală a unei supe albe ce limita vizibilitatea la câteva sute de metri, Nick se foia de colo-colo ca un leu în cuşcă, ţinându-şi mâinile încleştate la spate şi un trabuc neaprins strâns între dinţi. Îşi întrerupea fâţâitul ori de câte ori Trogul recepţiona în banda de UIF a radioului său altă transmisiune fie de la Christy Bază, fie de la Jules Levoisin, fie de la căpitanul Reilly.

Când se luminase bine de zi, Reilly transmise că ajunseseră în golful Shackleton fără alte pierderi, că profitau din plin de pe urma condiţiilor meteo ameliorate pentru a înjgheba o tabără şi încheia prin recomandarea expresă ca *La Mouede* să supravegheze cu atenţie banda de 121, 5 MHZ şi să

facă tot posibilul să localizeze pluta de salvare lipsă a cărei parâmă de remorcă se rupsese pe timpul nopţii. Nicio confirmare de la *La Mouede.*

— N-au recepţie pe UIF, bombăni Trogul.

Lui Nick îi zbură gândul la bietele suflete ce pluteau în derivă pe un asemenea ger şi era ferm convins că n-aveau să mai apuce sfârşitul zilei dacă temperatura nu creştea binişor. Pe urmă renunţă la gând şi-şi concentra atenţia asupra negocierilor dintre Christy Bază şi *La Mouede.*

Cele două părţi îşi schimbaseră radical poziţiile de negociere.

Câtă vreme *Golden Adventurer* plutea în derivă în largul mării, orice efort de salvare ar fi presupus din partea remorcherului doar grija de a izbuti trimiterea unei rachete de bandulă şi de a remorca nava. Jules Levoisin insistase pentru formularul deschis Lloyd: „Nu te scap, nu-mi plăteşti”.

Întrucât „scăparea” era aproape sigură, „plata” avea să se facă la fel de sigur. Valoarea plăţii avea să fie stabilită prin arbitraj la Londra, de către o comisie Lloyd, în conformitate cu principiile internaţionale de drept maritim şi avea să fie un anumit procent din valoarea salvată a vasului.

Procedeul hotărât de către arbitru ar fi în funcţie de dificultăţile şi pericolele învinse de către salvator. Un salvator abil într-un proces de arbitraj ar fi în stare să redea o imagine despre sine, atât de plină de bravură şi de ingeniozitate, încât prima de salvare s-ar putea cifra la milioane de dolari.

Christy Bază încercase tot posibilul de a evita un contract în genul: „Nu te scap, nu mă plăteşti”. Ei se străduiseră să-l ademenească pe Levoisin într-un, angajament cu Ziua, plus un contract de primă, întrucât astfel s-ar limita costul total al operaţiilor,

dar se izbiseră de hrăpăreaţa lăcomie galică – până-n clipa când era clar că *Golden Adventurer* s-a pus pe uscat.

Acest lucru petrecându-se, rolurile s-au inversat la o sută optzeci de grade. Jules Levoisin, pe un ton de panică, îşi retrăsese de îndată oferta de a se angaja pe formular deschis Lloyd. Acum „scăparea" era departe de a fi sigură, iar *Adventurer* putea fi deja o adevărată epavă, zdrobită de stâncile Capului Alarm. În acest caz nu va mai exista nicio „plată".

Acum Levoisin era cel care ar fi dat orice ca să încheie un contract de închiriere cu ziua, inclusiv drumul lui din America şi readucerea naufragiaţilor înapoi la civilizaţie. El îşi oferea serviciile pentru zece mii de dolari pe zi plus o primă de 2, 5% din toate eventualele bubuiri salvate de pe vas. Era un târg onorabil, fiindcă Jules Levoisin renunţase la visul prea frumos al milionarilor şi se întorsese la realitate.

Cu toate astea, Christy Bază, care oferise mai înainte un tarif regesc pentru un angajament cu ziua, îşi retractase cu aceeaşi iuţeală oferta.

Vom accepta formularul deschis Lloyd, inclusiv transferul supravieţuitorilor, declarau ei pe canalul şaisprezece.

„Condiţiile de la faţa locului s-au schimbat, le răspundea Levoisin", iar Trogul îi goniometră încă o dată poziţia.

— Ajungem înaintea lui lejer, anunţă el satisfăcut, clipind repede din ochişori, în timp ce Nick marca pe hartă noile poziţii relative.

Puntea de comandă a lui *Warlock* era din nou plină cu toţi ofiţerii care sub un pretext oarecare se găseau acolo. Erau toţi în echipament de lucru: salopete albastre din material gros şi cizme grele, de

marină. Înfofoliţi cu pulovere şi coifuri coloniale, priveau cu atenţie la relevmentele de pe hartă, comentând în surdină între ei.

David Allen îşi făcu apariţia, cărând în braţe un balot de îmbrăcăminte.

— V-am făcut rost de haine de lucru, dom' căpitan. Le-am împrumutat de la mecanicul-şef. Aveţi cam aceeaşi mărime.

— El ştie? întrebă Nick.

— Propriu-zis nu. Eu le-am împrumutat din cabina lui...

— Brava ţie, David, chicoti Nick. Pune-le în salonul meu de zi. Simţea că-i e din ce în ce mai simpatic acest tânăr.

— Dom' căpitan, strigă deodată Trogul. Tocmai prind o altă transmisie. Are doar tăria unu şi e în banda de 121.5 MHZ.

— Ptiu! Fir-ar să fie! David Allen se opri în pragul uşii de la salonul de zi al comandantului. Ptiu! Fir-ar să fie! repetă el cu o expresie îndobitocită. E nenorocita aia de plută de salvare lipsă.

— Relevment relativ! făcu scurt, tăios, mânios, Nick.

— E în două sute opt zeci de grade relativ, şi în zero patruzeci şi cinci magnetic, răspunse instantaneu Trogul, iar Nick îşi simţi furia izbucnind iarăşi.

Pluta se afla undeva travers în babord, la un unghi de optzeci de grade faţă de capul compas pus pe *Golden Adventurer.*

Consternarea pe puntea de comandă se făcea simţită printr-o hărmălaie de glasuri pe care Nick o reduse la tăcere printr-o singură uitătură cumplită – iar ei începură să se uite la hartă cu nişte mutre plouate.

Poziţia fiecărui remorcher era marcată cu un bold colorat – şi mai era încă una, marcată printr-un steguleţ roşu reprezentând pe *Golden Adventurer.* Era acum atât de aproape de ei, iar avansul lor faţă de *La Mouede* atât de mic, încât unul dintre ofiţerii mai tineri nu se mai putu abţine să-şi ţină gura.

— Dacă ne ducem după plută, i-o oferim franţuzului ăla afurisit pe *Adventurer* pe tavă.

Cuvintele sparseră zăgazul reţinerii şi începură iarăşi ciondăneala, însă pe un ton calm şi controlat. Nick Berg nu-şi ridică privirea spre ei, ci rămase aplecat peste hartă, cu pumnul rezemat de masă, strâns atât de tare, încât nodurile metacarpienelor îi erau albe ca fildeşul.

— Iisuse, cred că pân' acum au şi mierlit-o. Acu' să azvârlim totul pe fereastră pentru câteva cadavre congelate.

— Nu ai de unde să ştii cât de departe sunt; aparatele alea au o rază de acţiune de o sută de mile.

— *La Mouede* o să plece cu ea în pas de vals.

— Am putea să ne ducem după ei mai târziu – după ce punem o remorcă pe *Golden Adventurer.*

Nick îşi îndreptă încet spinarea şi-şi scoase trabucul din gură. Se uită peste masă către David Allen şi i se adresă pe un ton egal şi fără să-şi schimbe expresia.

— Secund, vrei, te rog, să-ţi instruieşti ofiţerii mai tineri în legea mării?

David Allen rămase tăcut preţ de o clipă... După care răspunse încetişor:

— Salvarea vieţii omeneşti pe mare are prioritate faţă de oricare alte considerente.

— Foarte bine, domnule Allen. Încuviinţă din cap Nick. Vino la drum optzeci babord şi menţine drum de aterizare pe transmisia radiolocatorului.

Se întoarse în cabina sa. Până acum, în prezenţa celorlalţi, reuşise să-şi controleze mânia. Rămânând singur se dezlănţui şi izbi cu pumnul în panoul de deasupra biroului său.

Afară, pe puntea de navigaţie, toţi rămăseseră încremeniţi într-o tăcere apăsătoare, pe care o sparse ofiţerul trei, care protestă slab:

— Dar suntem atât de aproape!

David Allen ieşi din apatie şi se adresă furios cârmaciului.

— Noul drum zero patruzeci şi cinci magnetic.

Şi pe când *Warlock* banda sub manevră de schimbare de drum, el trânti pe masa hărţilor braţul de haine şi se duse până la Trog lângă care rămase în picioare.

— Corecţii pentru drumul de interceptare? întrebă el.

— Adu-o la zero cinci zero grade, îi comunică Trogul, după care scoase un fel de cotcodăcit fără urmă de veselie. Mai întâi îl faci fricos şi laş – şi-acum plângi ca un sugar pentru că el răspunde unui apel de naufragiat.

Şi David Allen rămase tăcut pe când *Warlock* intră în ceaţă, fiecare învârtitură a marilor sale elice cu

pas variabil îndepărtând-o de premiul ei. Transmisiunile triumfătoare ale lui La *Mouede* îi obsedau în timp ce urmăreau goana francezului pe ultima porţiune de mare ce-l despărţea de Cap Alarm.

Ceaţa părea atât de groasă încât ai fi putut s-o tai în calupuri, ca pe caşcaval. De pe puntea de comandă era cu neputinţă să vezi puntea înaltă a lui *Warlock.* Nick îşi croia drum prin ea ca un orb într-o încăpere nefamiliară, şi peste tot în jurul lui gheaţa părea să se apropie.

Se aflau din nou în zona uriaşelor aisberguri platou. Ecourile marilor insule de gheaţă izbucneau verzui şi ameninţătoare pe ecranul radarului, iar miasma şi gustul groaznic ale vieţii erau în fiecare gură de aer pe care-o respirau.

— Ofiţer radio? întrebă încordat Nick, fără să-şi dezlipească ochii de pe cortinele de ceaţă din faţa lor.

— Tot niciun contact, răspunse Trogul. Iar Nick îşi târşi paşii mai departe. Ceaţa îl hipnotizase şi simţi cum capul începe să-i vâjâie. Preţ de o clipă i se năzări că nava lui se canariseşte puternic într-un bord, de parcă ar fi fost un fel de navă spaţială. Respinse cu îndârjire halucinaţia şi-şi aţinti privirea drept înainte, încordându-se pentru a putea zări cel dintâi contur verzui al aisbergului ce iese din ceaţă.

— De-aproape o oră niciun contact, boscorodea lângă el David.

— Ori s-a consumat bateria de pe radiogoniometru, ori i-a prins gheaţa şi s-au scufundat... comentă ofiţerul trei, ridicând glasul atât cât să fie sigur că aude şi Nick.

—... ori transmiţătorul este ecranat de către un aisberg, îi termină Nick fraza şi pentru alte zece

minute în timonerie fu linişte, în afara comenzilor de schimbare de drum cerute pe un ton încet, comenzi ce o făceau pe *Warlock* să meargă în zigzag printre nevăzutele, dar omniprezentele aisberguri.

— În fine, se hotărî până la urmă Nick. Trebuie să acceptăm că pluta fie s-a pierdut, fie s-a dus la fund şi să încheiem căutarea.

Şi se stârni iarăşi rumoarea renaşterii interesului şi a entuziasmului.

— Pilot, noul drum către *Golden Adventurer.* Te rog, şi o să creştem turaţiile la cincizeci la sută.

— Încă am mai putea s-o luăm înaintea celorlalţi. Din nou speculaţiile şi ivirea speranţelor stârneau exuberanţa ofiţerilor mai tineri.

— Poate c-au intrat într-un câmp de gheaţă şi au trebuit să reducă... sperau ei, gândind despre *La Monette.* Până şi nava de sub picioarele lui Nick părea că-şi redobândise vioiciunea şi avântul, de când reintraseră în cursa disperată pentru câştigarea premiului.

— În ordine, David, vorbi încet Nick. Acum un lucru e sigur şi anume că nu vom putea ajunge la premiu înaintea lui Levoisin. Aşa că e cazul să ne jucăm şi noi asul... şi tocmai era pe cale să intre în detalii când vocea Trogului chirăi de emoţie.

— Contact nou pe 121, 5, strigă el şi dezamăgirea de pe punte deveni aproape palpabilă.

— Doamne sfinte! spuse ofiţerul trei. De ce oare n-or sta ei întinşi să moară?

— Transmisia a fost ecranată de către gheţarul acela mare la nord de noi, presupuse Trogul. Acum sunt aproape. Nu mai avem mult.

— Destul cât să fim siguri că o să ne luăm adio de la premiu.

Aisbergul era atât de uriaş încât îşi formase propriul sistem meteorologic în Jurul său, creând vârtejuri şi curenţi, atât în aer cât şi în apă, destul de puternici cât să antreneze ceaţa.

Ceaţa se dădu la o parte ca o cortină de teatru şi drept în faţă se descoperi un peisaj care-ţi oprea inima-n loc – un gheţar în verde şi albastru, vârstat în straturi de mâl glacial mai închise la culoare, ce zebrau colinele ce se pierdeau în straturile mai înalte ale ceţii de deasupra ca şi cum s-ar fi avântat chiar spre ceruri. Marea dăltuise maiestuoase bolţi de gheaţă şi peşteri adânci scobite-n piciorul colinei.

— Uite-i acolo!

Nick smulse binoclul din săculeţul de pânză şi-l îndreptă spre punctele negre ce se conturau atât de bine în contrast cu fundalul orbitor al gheţii.

— Ba nu, mormăi el.

Cincizeci de pinguini imperiali alcătuiau o colonie compactă pe unul dintre sloiurile plate, păsări mari şi negre, a căror înălţime putea ajunge cam până la umărul unui om. Însă, chiar şi prin lentile, ei semănau foarte mult cu nişte siluete omeneşti.

Warlock trecu aproape de ei şi, brusc speriaţi, pinguinii îşi dădură drumul pe burtă şi-şi folosiră cioatele lor de aripi ca să-şi ghideze săniuşul peste sloiul de gheaţă pentru a plonja în final în apele liniştite şi aburinde de dedesubtul colinei. Sloiul, tulburat de siajul lui *Warlock,* se învârti şi se deplasă într-o parte.

Warlock înainta prin valuri compacte şi staţionare de ceaţă şi prin ochiuri bruşte de atmosferă limpede

în care mirajele şi iluziile optice ale atmosferei instabile a Antarcticii îi scoteau din minţi cu versatilitatea ei, ce transforma o colonie de pinguini într-o turmă de elefanţi sau în grupuri de oameni care făceau cu mâna, şi care le presăra în drum stânci şi aisberguri fantomă ce dispăreau de îndată ce se apropiau mai mult.

Semnalul radio al naufragiaţilor de pe plută se auzi tot mai slab şi dispăru. După scurt timp piui tare în liniştea timoneriei, iar după numai câteva clipe nu se mai auzi nimic.

— Fir-ar ei să fie! sudui în şoaptă şi cu amărăciune David. Unde naiba să fie? De ce nu trimit un foc bengal sau o rachetă luminoasă?

Şi nimeni nu-i răspunse în timp ce un alt monstru de ceaţă înghiţi nava, amuţind toate sunetele de la bordul ei.

— Aş vrea să-ncerc să-i trezesc puţin cu cornul de ceaţă, dom' căpitan, spuse el când Warlock ţâşnea încă o dată în lumina scânteietoare şi orbitoare a soarelui. Nick bodogăni o încuviinţare fără să-şi dezlipească ochii de binoclu.

David îşi întinse mâna spre maneta vopsită în roşu a cornului de ceaţă şi explozia bubuitoare şi profundă sunetului, glas specific unui remorcher salvator oceanic, reverberă prin ceaţă. Ecourile se întoarseră reflectate de piscurile aisbergurilor ca tunetul cerurilor.

Samantha ţinea în poală reşoul cu combustibil solid cu ajutorul capacului detaşabil, din fibră de sticlă, de la chesonul întrebuinţat drept tavă. Încălzise puţină apă în cănuţa de aluminiu, menţinându-şi cu grijă echilibrul pentru a contracara balansul plutei pe hulă.

Flăcăruia albastră a reşoului lumina întunecoasa cavernă de plastic şi răspândea o boare firavă de căldură insuficientă pentru a întreţine viaţa.

Deja începeau să moară.

Gavin Stewart îşi sprijinea soţia cu capul rezemat de pieptul său. Trecuseră două ore de când murise, iar corpul i se răcise de-acum, chipul rămânându-i alb şi împăcat, ca de ceară.

Samantha nu putea să-i privească. Se aplecă deasupra reşoului şi dădu drumul în apă unui cubuleţ de supă de vită concentrată amestecând încet şi clipind ca să-şi strivească lacrimile ce-o năpădeau din cauza gerului pătrunzător. Simţi ceva curgându-i din nări, şi cu mari eforturi îşi ridică antebraţul stâng ca să se şteargă cu manşeta. Supa de vită nu era decât cu puţin mai caldă decât sângele, dar ea nu mai putea irosi vreme şi combustibil ca s-o încălzească mai mult.

Cănuţa de aluminiu trecu încet din mâna cu mănuşa cu un deget în mâini amorţite, mâini rebegite. Sorbeau din lichidul cald şi-l treceau mai departe, fără tragere de inimă, deşi erau unii care nu mai aveau în ei nici vlagă, nici dorinţa de a-l lua.

— Haideţi, doamnă Goldberg, şopti cu mare dificultate Samantha.

Gerul părea a-i fi zăvorât beregata, iar aerul închis de sub cupolă îi dădea spasme năucitoare de dureri de cap.

— Trebuie să beţi...

Samantha atinse faţa femeii şi brusc îşi retrase mâna. Carnea avea consistenţă de chit, iar temperatura îi era în scădere rapidă. Trebuiră să treacă minute lungi până ce şocul să-i atingă conştiinţa, apoi Samantha trase cu grijă gluga şubei

peste faţa bătrânei. Părea că nimeni altcineva nu băgase de seamă. Cu toţii erau mult prea adânc cufundaţi în letargie.

— Ţine, poftim, şopti Samantha celui de lângă ea, şi i vârî acestuia cănuţa între mâini, strângându-i căuş palmele înţepenite în jurul vasului de metal ca să fie sigură că acesta l-a apucat bine. Bea până nu se răceşte.

Deodată aerul din jurul ei păru să trepideze din cauza unei uriaşe explozii sonore, asemănătoare mugetului unui taur pe moarte sau huruitului ghiulelelor de tun pe acoperişul cerului. Preţ de câteva clipe lungi Samantha crezu că mintea îi joacă feste, şi numai când sunetul se mai auzi încă o dată ea-şi ridică bărbia.

— Oh, Doamne Dumnezeule, şopti ea. Au venit. Are să fie bine. Au venit să ne salveze.

Se târî încet şi cu membre înţepenite, ca o femeie bătrână, până la cheson.

— Au venit. E-n ordine, gaşcă, totul are să fie bine, mormăi ea şi-şi aprinse lampa de pe vesta de salvare.

La lumina ei palidă găsi pachetul de făclii de fosfor pentru semnalizare.

— Haideţi, gaşcă. Ia să vedem noi cum stăm cu numărul şaisprezece.

În timp ce se lupta cu încuietorile habitaclului, ea încercă să-i mobilizeze.

— Încă o dată ura, ia să auzim, hai, şopti ea, însă ei rămâneau nemişcaţi şi în nesimţire, şi pe când ieşea afară în ceaţa îngheţată, lacrimile ce-i şiroiau pe obraji nu mai erau din cauza frigului.

Se uită în sus fără să mai înţeleagă nimic, se părea că din cerul aflat împrejurul ei se prăvăleau gigantice cascade de gheaţă verzuie şi translucidă, ameninţătoare. Îi trebuiră câteva clipe bune ca să priceapă că pluta derivase spre „ţărmul" de sub vânt al unui aisberg banchiză, direct sub muchia lui extrem de abruptă. Se simţea minusculă şi fără importanţă pe lângă acel munte uriaş de gheaţă sticloasă, sfărâmicioasă.

Preţ de câteva clipe, ce i se părură a fi o eternitate, ea rămase cu faţa în sus, privind lung într-acolo – apoi aerul vibră iar de mugetul cornului. Acesta umplea vârtejurile compacte de ceaţă cu un sunet de consistenţă aproape solidă care se izbi în banchiza de gheaţă de deasupra ei şi se pulverizâ în ecouri bubuitoare ce ricoşau din perete în perete şi răsunau prin peşterile şi crevasele glaciale ce brăzdau suprafaţa uriaşului aisberg.

Samantha ridică una din torţele de fosfor. Trebui să-şi întrebuinţeze toată puterea din braţul înţepenit pentru a smulge inelul de amorsare.

Torţa împroşcă şi începu să răspândească un fum acru şi alb apoi izbucni în orbitoarea jerbă de foc purpuriu care pe mare e semn de sinistru. Stătea în picioare ca o statuie a libertăţii în miniatură, ţinând torţa în sus într-o mână, încercând să vadă cu ochii scâlciaţi în lacrimi prin bancurile sumbre de ceaţă.

Mugetul de animal al sirenei bubui din nou prin aerul lăptos şi congelat, era atât de aproape că Samantha îşi simţi corpul suflat ca spicele de grâu de pe colnic în bătaia vântului, după care acesta trecu mai departe pentru a se ciocni din plin cu muntele de gheaţă ce se înălţa chiar deasupra capului ei.

Acţiunea mării şi a vântului şi eroziunea naturală datorată alternanţelor de temperatură generaseră forţe uriaşe aflate la lucru în trupul scânteietor al

aisbergului. Acele forţe dăduseră peste un punct slab, o linie verticală de fractură care se întindea asemenea unei lovituri de topor de la suprafaţa întinsă a platoului aflat în partea de sus, pe o lungime de o sută cincizeci de metri în jos, până la fundul fasonat al aisbergului, mult sub suprafaţa apei.

Undele sonore tunătoare ale cornului de ceaţă de pe *Warlock* găsiră o cutie de rezonanţă în masa muntelui care induse în masivii aflaţi de o parte şi alta a faliei vibraţii cu frecvenţe diferite.

Apoi falia cedă cu o explozie pârâitoare ca de sticlă spartă sub tensiune şi începu să se caşte. O sută de milioane de tone de gheaţă se puseră în mişcare în clipa când începu separarea de gheţarul-mamă. Blocul de gheaţă zămislit de către aisberg era el însuşi gigant, o lespede compactă de două ori mai mare decât catedrala Sfântul Paul. Pe măsură ce se înclina şi se răsucea prin desprindere, alte tensiuni şi forţe intrară în joc înăuntrul ei unde găsiră zone de fracturi mai mici ori incluziuni, astfel încât gheaţa explodă. În chiar măduva ei „pentru a se transforma ea însăşi în ţăndări de parcă ar fi fost dinamitată cu tone întregi de exploziv.

Aerul însuşi era plin cu proiectile de gheaţă, unele de dimensiunea unei locomotive, altele cât nişte săbii de oţel şi la fel de tăioase şi de mortale, şi dedesubtul acestei avalanşe minuscula plută galbenă plutea neajutorată.

— Acolo, strigă Nick. La travers tribord.

Flama de fosfor a focului bengal al naufragiaţilor lumina pe dinăuntru vălătucii de ceaţă într-o culoare vie, roşu-vişiniiu şi proiecta jocuri de lumină groteşti pe burta norului ce se târa pe suprafaţa apei. David Allen acţionă încă o dată, şi pentru ultima, triumfător, sirena.

— Vino la drum unu-cinci-zero, îi spuse Nick timonierului, iar Warlock răspunse cu uşurinţă şi ţâşni aproape imediat din bancul de ceaţă într-o altă zonă de atmosferă clară.

O jumătate de milă mai departe, pluta de salvare dansa pe valuri ca o uriaşă broască galbenă dedesubtul unui perete sticlos de gheaţă prăzulie. Vârful aisbergului se pierdea în ceaţa de deasupra şi minuscula siluetă umană ce stătea în picioare pe plută şi ţinea sus scânteietoarea torţă purpurie era doar un punctişor fără importanţă în această vastă sălbăticie de ceţuri, mare şi gheţari.

— Pregăteşte luarea la bord a supravieţuitorilor, David. Spuse căpitanul şi secundul o zbughi imediat, în timp ce Nick se deplasă în aripa punţii de comandă de unde putea urmări desfăşurarea operaţiunilor de salvare.

Deodată Nick se opri locului şi-şi ridică privirea înmărmurit. O clipă crezuse că era un foc de armă, apoi sunetul ca o răpăială de explozii se transformă într-un vaier sfâşietor ca la ruperea unei fibre vii când un gigantic sequoia se prăbuşeşte sub loviturile topoarelor. Volumul sunetului crescu până la un muget tunător, mugetul inconfundabil al unui munte plecat în avalanşă.

— Dulce Iisuse Hristoase! murmură Nick când văzu muntele de gheaţă începând să-şi schimbe forma.

Aplecându-se încet înspre afară, părea că avea să se facă sul. Cădea însă repede, tot mai repede, iar aşchiile zumzăitoare ale gheţii în explozie formau un nor dens şi agitat în timp ce colina se apleca şi iar se apleca tot mai mult, dincolo de punctul ei de echilibru, pentru a se prăvăli în sfârşit şi a ridica valuri mari de apă verde ce veneau unul după altul să biciuie etrava zveltă a lui *Warlock,* care le

încăleca, pentru ca apoi să se prăvălească în şaua dintre ele.

De la invocarea lui Iisus de către Nick, pe puntea de comandă nimeni nu mai suflase o vorbuliţă. Pentru a-şi ţine echilibrul – fiecare se agăţa de cel mai apropiat reazem şi se holba ca fermecat la acea aiuritoare demonstraţie de stihie oarbă. În acest timp apa tot se mai învolbura şi spumega şi bucăţi mari de gheaţă fracturată cu contururi neregulate, unele mari cât un conac de la ţară, oscilau la suprafaţă şi se răsuceau încetişor, găsindu-şi echilibrul pe măsură ce se zvârcoleau şi se ciocneau una de alta.

— Mai aproape, strigă Nick. Apropie te cât poţi de mult.

Din pluta de salvare cea galbenă nu mai era nici urmă. Aşchiile tăioase de gheaţă îi spintecaseră muşamaua subţire şi fragilă, iar bucăţile mari de sloiuri măcinând şi dându-se peste cap se năpustiseră peste ea şi peste biata ei încărcătură de suflete omeneşti, înfundând-o adânc sub apă.

— Mai aproape. Îl îmboldi Nick.

Dacă printr-o minune cineva supravieţuise acelei avalanşe, atunci aveau la dispoziţie patru minute pentru a-l salva, iar Nick o împingea pe *Warlock* în mijlocul mormanului încă agitat şi furios de sloiuri sparte, dându-l la o parte cu epava lui blindată, de spărgător de gheaţă.

Nick repezi în lături uşile de la timonerie şi păşi în aerul muşcător al aripii deschise a punţii de comandă. Nu luă în seamă frigul, însufleţit fiind de un nou val de mânie şi de revoltă. Pentru salvarea acestei plute plătise cel mai scump preţ, renunţase la şansa lui de a ajunge la *Golden Adventurer* pentru vieţile câtorva străini, iar acumm, chiar în ultima clipă, ele îi fuseseră smulse de sub nas.

Sacrificiul său fusese zadarnic, iar teribila valoare a tuturor pierderilor era năucitoare. Pentru că toate simţămintele lui nu mai aveau nicio ţintă spre care să se îndrepte, el se lăsă cuprins de valurile mâniei şi strigă spre micul grup al lui David Allen de pe puntea prova:

— Căscaţi ochii! îi vreau pe oamenii ăia...

Ochii săi zăriră roşu, o scăpărare de roşu viu, prin străveziul verde al apei cum devine tot mai aprins şi mai agitat pe măsură ce urca la suprafaţă.

— Amândouă jumate-napoi! zbieră el, iar când cele două elice îşi basculară pasul şi muşcară apa, *Warlock* rămase încremenit locului în mai puţin de o jumătate din propria lui lungime.

Într-un mic ochi de apă verzuie, obiectul roşu ieşi la suprafaţă. Nick văzu un cap de om într-o glugă roşie de hanorac şi susţinut de o vestă de salvare groasă, umflată. Capul era dat pe spate oferind un chip la fel de livid şi de ud ca şi gheaţa mortală din Jurul său. Chipul era al unui băiat tânăr, cu obrajii netezi, fără barbă şi de o frumuseţe extraordinară.

— Luaţi-l! zbieră Nick şi la auzul vocii lui ochii acelui chip minunat se deschiseră. Nick văzu că erau de un verde aburit şi ireal de mari în comparaţie cu chipul palid şi umed înconjurat de gluga stacojie.

David Allen se întoarse în fugă, aducând cu el colacul de salvare şi socarul.

— Hai. Mai repede, mai repede, nenorocitule!

Băiatul trăia încă, iar Nick îl voia. Îl voia cu aceeaşi ardoare cu care dorise totul în viaţă, voia cel puţin această singură viaţă de om în schimbul a tot ce sacrificase. Băgă de seamă că băiatul se uita la el.

— Haide, David! îi strigă el din nou.

— Ţine! strigă David, apucându-se cu o mână de balustrada bordajului în timp ce cu cealaltă azvârlea colacul de salvare. Îl aruncă cu o mişcare dibace şi rotundă, din braţ, care-l propulsă la rasul apei pe distanţa de doisprezece metri până la locul unde capul în Glugă se mişca în sus şi-n jos pe marea agitată. Îl azvârli atât de precis, încât acesta în cădere atinse uşurel umărul naufragiatului ce plutea între două ape, după care căzu în apă, aproape lipit de băiat.

— Apucă-l! strigă Nick. Ţin-te bine de el!

Chipul se întoarse încet şi băiatul îşi săltă cu greu mâna înmănuşată, însă mişcarea era stânjenitor de necoordonată.

— Acolo e! Chiar lângă tine, îl încurajă David. Apuc-o!

Băiatul stătea în apă deja de două minute şi îşi pierduse controlul corpului şi al membrelor. Schiţă doar două mişcări nehotărâte cu mâna ridicată, izbuti chiar să lovească uşurel colacul de salvare, însă nu reuşi să-l apuce şi acesta se depărtă legănându-se încet pe valuri.

— Tâmpit nenorocit! Spumega, Nick. Apucă-l!

Şi acei ochi verzi şi imenşi se întoarseră spre el, privindu-l cu definitiva resemnare a înfrângerii şi un braţ înţepenit se ridică aproape ca-ntr-un gest de adio.

Nick nu ştia exact ce avea de gând să facă până-n clipa când îşi lepădase haina de pe el şi-şi azvârlise pantofii cât colo, apoi îşi dădu seama că dacă mai stătea pe gânduri, n-avea să mai sară.

Sări cu picioarele înainte, propulsându-se cât mai departe pentru a nu cădea în balustrada de la puntea principală de sub el. Şi când apa se trase la loc

deasupra capului său, gustă senzaţia teribilă de a nu fi ştiut până atunci cât de rece putea să fie aceasta.

Îi prinsese pieptul într-o menghină, ce-i azvârlise tot aerul din plămâni. Îi împungea fruntea cu acele ascuţite ale agoniei şi-l orbea de durere în drumul înapoi către suprafaţă.

Congelarea năvălea prin îmbrăcămintea lui subţire, îi strivea testiculele, iar stomacul îi era plin de greaţă. Măduva din oasele mâinilor şi picioarelor îl durea, aşa încât cu greu izbuti să-şi determine membrele să reacţioneze, însă o porni înot spre chipul plutitor.

Se afla la numai doisprezece metri, dar pe la jumătatea distanţei fu cuprins de panică la gândul că n-avea să mai reuşească. Îşi încleştă dinţii şi se îndârji împotriva apei ca gheaţa ca şi cum aceasta ar fi fost un duşman de moarte, însă acest zbucium îi storcea vlaga din trup odată cu căldura.

Lovi în chipul plutitor cu unul din braţele sale întinse, mai înainte de a-şi da seama că a ajuns la el, şi se agăţă de el cu disperare, mijindu-şi ochii înspre puntea lui *Warlock.*

David Allen recuperase colacul trăgându-l de socar şi-l aruncă din nou. Frigul îi întârzie reacţiile lui Nick până-ntr-atât că nu se putu feri de colacul ce-l lovi în frunte, dar nu simţi nicio durere, fiindcă nu-şi mai simţea nici faţă, nici picioare, nici mâini.

Clipele iuţi şi numărate ale minutelor pe care le mai aveau de trăit se scurgeau, în timp ce el se lupta cu chipul inert, pierzând treptat controlul propriilor sale membre în încercarea de a pune colacul peste umerii băiatului. Nu izbuti. Petrecuse numai capul băiatului şi unul dintre braţe şi ştia că mai mult nu mai putea.

— Vira! strigă el cuprins de o panică din ce în ce mai puternică, iar glasul său i se păru îndepărtat şi străin în propriile urechi.

Răsuci parâma în jurul braţului, fiindcă degetele deja nu-l mai ascultau, şi în timp ce erau traşi el se agăţă cu toată puterea ce-i mai rămăsese.

Sloiuri ascuţite, de gheaţă se frecau şi-i împiedicau, însă el îl ţinea pe băiat cu celălalt braţ, liber.

— Vira, şopti el. Oh, pentru Dumnezeu, vira! apoi se loviră de bordajul de oţel al lui *Warlock,* erau ridicaţi din apă, socarul răsucit în jurul braţului jupuindu-i pielea de pe antebraţ şi mânjindu-i manşeta cu sângele ce imediat era decolorat până la roz de către apa de mare. Nu simţi nicio durere.

Cu cealaltă mână se ţinea de băiat, având grijă în acelaşi timp ca acesta să nu alunece din colac. Nu simţi braţele care-l luară în primire. Picioarele îi erau complet inerte şi se prăbuşi cu faţa în jos, dar David îl prinse înainte de a se lovi de punte şi-l duseră în grabă în căldurica plină de aburi a bucătăriei lui Angel.

— Te simţi bine, capo? întreba de zor David, dar când Nick încercă să răspundă, înţelese că falca îi era înţepenită într-un rictus congelat şi mari spasme de dârdâială îi zgâlţâiau întregul trup.

— Dezbrăcaţi-l la piele, gâjâi răguşit Angel, şi cu o mişcare uşoară ridică trupul băiatului pe masa de bucătărie şi-l întinse cu faţa în sus. Printr-o singură manevră cu un cuţit de bucătărie Solingen din oţel, el spintecă hanoracul stacojiu de la gât şi până jos şi-l dădu la o parte.

Nick îşi regăsi glasul, era răguşit şi spart de crampele muşchilor săi îngheţaţi.

— Ce naiba cauţi aici, David? Mişcă-ţi fundu' pe punte şi pune nava asta pe drum cap compas *Gotden Adventurer,* răcni el iritat şi ar mai fi adăugat şi altele mai tari. Însă îl prinse următorul spasm şi oricum David Allen plecase deja.

— Dumneavoastră n-aveţi nimic. Pe când Angel manevra cuţitul sfâşiind strat după strat din îmbrăcămintea băiatului, nu catadicsi să-i arunce nici măcar o privire lui Nick. Câine bătrân şi rezistent... în schimb cred că în cazul lui e vorba de o hipotermie în toată regula.

Doi marinari îl ajutau pe Nick să se extragă din îmbrăcămintea udă, iar pânza pârâia din cauza peliculei subţiri de gheaţă care deja se şi formase. Nick făcu o strâmbătură de durere când circulaţia sângelui îşi reîncepu circuitul normal prin membrele sale pe jumătate îngheţate.

— O.K... Spuse el stând în picioare în pielea goală în mijlocul bucătăriei, lovindu-se cu un prosop aspru. Gata, mă simt bine acum, întoarceţi-vă la posturile voastre. Traversă bucătăria spre locul unde se afla cuptorul. Clătinându-se şi împleticindu-se ca un om beat se abandonă cu bucurie căldurii binefăcătoare ce venea spre el, masându-şi corpul încă tremurând şi dârdâind. Era încă vineţiu spre roşu de frig şi cu aparatul genital retras în smocul negru şi dens dintre picioare.

— Cafeaua fierbe. Serviţi-vă cu o băutură fierbinte, capo, îi spuse Angel, luându-şi pentru o clipă privirea de la munca lui.

Aprecie rapid din ochi trupul lui Nick, observând umerii largi şi bine clădiţi, părul negru şi ud ce-i acoperea pieptul şi contururile bine realizate de muşchii puternici.

— Puneţi şi mult zahăr în ea, o să vă încălzească în cel mai bun fel cu putinţă, îl îndrumă Angel şi-şi

întoarse atenţia iar spre trupul zvelt şi tânăr de pe masă.

Angel lăsase deoparte fasoanele de tabără şi lucra cu eficienţa maximă a cuiva care fusese anume pregătit pentru o astfel de sarcină.

Pe urmă, dintr-odată se opri şi se dădu puţin înapoi.

— Măi să fie! Ei, hai. Că asta-i bună! oftă Angel.

Nick întoarse capul chiar când Angel aşternea o pătură groasă de lână peste trupul palid şi gol de pe masă şi începuse să-l maseze viguros.

— Capo, n-aţi vrea mai bine, să ne lăsaţi pe noi fetele singurele? spuse Angel cu un zâmbet dulce şi o scânteiere a cercelului lui de diamant, iar Nick rămase cu amintirea fulgerătoare a unui trup de femeie, de o extraordinară frumuseţe.

Nick Berg era înfofolit cu o pătură de lână cenuşie pusă peste combinezonul de caldarinist şi puloverele voluminoase. În picioare avea şosete de lână de pescadorist norvegian şi cizme solide de lucru, din cauciuc. Ţinea cu ambele palme o ceşcuţă de porţelan cu cafea aproape clocotită, aplecat deasupra ei, pentru a-i savura aroma aburindă. Era a treia ceaşcă pe care o băuse într-un ceas – şi totuşi frisoanele de frig îi zgâlţâiau încă trupul din minut în minut.

David Allen îi mutase scaunul lui de pânză în cealaltă parte a punţii de comandă aşa încât să poată în acelaşi timp să fie şi cu ochii pe Trog şi să conducă nava. Nick putea vedea ivindu-se din pâclă aproape de tot colinele negre şi stâncoase ale Capului Alarm în travers babord.

Brusc un semnal Morse schelălăi în aparat, un lanţ de semne codificate la care fiecare om de pe puntea

de comandă asculta într-o concentrare totală, deşi numai Trogul era în stare să le spună ce înseamnă.

— *La Mouede* a ajuns la premiu. Părea să resimtă un fel de uşurare perversă văzând expresiile chipurilor lor. Ei, flăcăi, asta e! Ne-au bătut. Echipajul ei o să ia 12, 5% din pradă...

— Vreau cuvânt cu cuvânt, izbucni iritat Nick, iar Trogul îi aruncă un surâs dispreţuitor mai înainte de a-şi pleca ochii deasupra blocnotesului.

„La Mouede către Christy Baza. *Golden Adventurer* este pus ferm pe uscat, prins de gheaţă şi de reflux. Stop. Avaria cauzată de gheţar la bordaj pare a fi sub linia de plutire. Stop. Corpul este inundat şi deschis mării. Stop. Formularul Deschis Lloyd nu se acceptă în niciun caz. De subliniat importanţa faptului de a începe cât mai curând operaţiunile de salvare. Stop. Condiţiile meteo şi ale mării se înrăutăţesc. Ultima mea ofertă de angajament de opt mii dolari *per diem* plus 2, 5% din bunurile salvate este în vigoare până la 14.35 GMT. În aşteptare”.

Nick aprinse unul dintre trabucurile sale, reflectând fără nicio noimă asupra faptului că pe viitor va trebui să facă economie. Chiar în acea dimineaţă deschisese ultima cutie.

Se încruntă, înconjurat de fumul albastru, şi-şi trase mai bine pătura pe umeri.

Jules Levoisin juca acum tare de tot. El era cel care dicta condiţiile şi dădea ultimatumuri. Politica de tăcere a lui Nick începea să-şi arate roadele. Probabil că în această clipă Jules Levoisin se şi vedea în mod cât se poate de sigur singurul remorcher salvator pe o rază de două mii de mile, aşa că ţinea o armă de mare calibru la tâmpla lui Christy Bază.

Jules văzuse în ce situaţie se afla coca lui *Golden Adventurer.* Dacă ar fi fost sigur pe efectuarea salvării – ba nu, chiar şi pentru mai puţine şanse de a obţine o salvare care să merite efortul, Jules ar fi solicitat indiscutabil Formularul Deschis[3]...

Prin urmare, Jules strâmba din nas la şanse pe care le avea şi în toată branşa salvatorii, remorcherişti nu exista ochi mai de geambaş de epave ca al lui. Asta însemna că treaba era cotoioasă rău. Foarte probabil ca Go*lden Adventurer să* fie înţepenită prin efectul de nisip mişcător al plajei şi gheţii combinate la un loc, iar La *Mouede nu* se putea bizui decât pe nouă mii de cai putere. Asta ar însemna instalaţie de ancorare, livrare de curent pentru pompele lui Go*lden Adventurer. Î*n capul lui Nick se derulau probleme şi soluţii. Avea să fie o treabă dură, însă *Warlock* dispunea de o putere nominală de douăzeci şi două de mii de cai putere şi de alte câteva atuuri în plus, îşi privi în fugă ceasul său de aur Rolex Oyster şi constată că ultimatumul lui Jules expira în două ore.

— Ofiţer radio, spuse el liniştit şi toţi cei aflaţi pe puntea de comandă amuţiră şi se traseră un pic mai aproape ca nu cumva să le scape vreun cuvânt, deschide linia directă telex către *Christy Bază* şi trimite: „Personal pentru Duncan Alexander de la Nicholas Berg, comandantul lui *Warlock.* Stop. Voi fi lângă bordajul lui *Golden Adventurer* într-o oră şi patruzeci de minute. Stop. Fac o ofertă fermă de contract de salvare tip Formular Deschis Lloyd. Stop. Oferta expiră 13.00 GMT”.

Trogul se uită la el surprins şi clipi rapid din ochişorii lui.

— Citeşte-mi-o tare. Îi zise Nick tăios.

Trogul se conformă cu un glas ascuţit şi pătrunzător şi după ce termină aşteptă nedumerit s-audă de pe buzele lui Nick ordinul de emulare.

— Trimite-o, spuse Nick şi se ridică în picioare. Domnule Allen, se întoarse el spre David, vă vreau imediat pe tine şi pe mecanicul-şef la mine-n salon.

Mai înainte ca Nick să închidă uşa începu o zumzăială veselă şi se porniră comentariile.

Trei minute mai târziu, David ciocăni şi intră, iar Nick îşi ridică ochii din însemnările pe care tocmai le făcea.

— Ce zic? întrebă Nick. Că nu sunt zdravăn la cap, este?

— Ei, ce să-i faci, nişte puştani, ridică din umeri David. Parcă ce ştiu ei?

— Ştiu destule şi au dreptate. Nu sunt în toate minţile să cer Formular Deschis când încă nici n-am ajuns la faţa locului să văd cum stă situaţia.

Numai că-i nebunia unui om care nu mai are nicio altă alternativă, ia loc, David. Când am luat hotărârea de a ridica ancora din Cape Town cu gând că poate o să ne alegem cu ceva din toată alergătura asta, atunci a fost momentul când am comis nebunia.

Nick nu mai era în stare să păstreze totul închis în carapacea de oţel a tăcerii. Trebuia să verse ce avea pe suflet, să spună totul tare şi răspicat.

— Tot ce-aveam am jucat pe un singur zar. Asta făceam când dădeam cu piciorul la remorcherul lui Esso, vâram cu gâtul în ştreang întreaga companie, şi pe Warlock şi pe sora ei, totul depindea de banu' jos de pe remorcajul pentru Esso...

— Înţeleg, murmură David îmbujorat până-n albul ochilor de stânjeneala provocată de această mărturisire din partea lui Nick Berg.

— Iar în ce fac eu acum, nu am nimic de pierdut. Dacă pierd acum, dacă nu izbutesc s-o smulg pe *Golden Adventurer* de pe uscat, nu pierd nimic altceva decât tot ceea ce oricum era deja dus de râpă.

— Am fi putut să propunem un angajament cu ziua la un preţ mai bun decât cel cerut de La *Mouede.* Sugeră David.

— Nu. Duncan Alexander e duşmanul meu. Singura cale prin care-i puteam smulge contractul era să-l fac într-atât de ademenitor încât să nu-i mai rămână nicio altă alternativă. Dacă-mi respinge oferta mea de Formular Deschis, am să-l târăsc în faţa comisiei Lloyd şi în faţa propriilor lui acţionari. Ştreang îi fac maţele şi i-l şi pun după beregată. N-are încotro, trebuie să meargă cu mine... cât despre ce ziceai tu, am să-i cer cu câteva miare mai puţin decât *La Mouede...*

Nick se întrerupse, se întinse după cutia cu trabucuri de pe colţul biroului, pe urmă îşi opri gestul şi se răsuci în scaunul său când auzi un ciocănit puternic în uşa cabinei.

— Intră!

Salopeta albastră a lui Vin Baker era curată bec, doar bandajul din jurul capului era mânjit de vaselină de la motor şi-şi recuperase siguranţa de sine şi tupeul pe care Nick i le scosese din cap când îl izbise de pereţii de sticlă ai camerei de comandă din sala maşinilor.

— Iisuse, spuse el. Aud că tocmai ai dat puţin din aripioare. Aud că ţi-a fluierat mintea şi-ai sărit la baltă, şi când te-au pescuit de acolo, nici n-ai apucat să te vezi pe două picioare că te-ai şi repezit la Formular Deschis pentru un „bombardier” care s-a făcut ţăndări la Capul Alarm.

— Ţi-aş fi explicat şi ţie, făcu solemn Nick, numai că nu cunosc destule cuvinte dintr-o silabă.

Mecanicul-şef rânji sinistru şi Nick urmă repede.

— Trebuie să mă crezi când îţi spun că acum mă joc cu molozu' altuia. Nu risc nimic din ceea ce nu-i deja dus pe copcă.

— Asta zic şi eu afacere, se declară de acord într-un mod politicos australianul şi se autoservi cu una dintre preţioasele trabucuri ale lui Nick.

— 12, 5% cât ţi-ar reveni pentru un angajament cu ziua ar însemna de doi bani seminţe, continuă Nick.

— Şi asta-i drept, conveni Vin Baker ridicându-şi cu coatele betelia pantalonilor.

— Însă dacă putem să-l smulgem pe *Golden Adventurer,* să-i astupăm gaura şi să-i dăm afară apa din el. Şi dacă suntem în stare să-l ţinem în flotabilitate pe o distanţă de trei mii de mile, are să se lase cu zerouri multe – şi asta nu mai reprezintă doar seminţe, ci cartofi şi carne.

— Ştii ceva? boscorodi Vin Baker, începe să-mi sune plăcut vocea ta. O spuse fără cine ştie ce tragere de inimă, ca şi cum nu era prea convins de ceea ce auzea.

— Tot ce vreau eu acum de la tine, îi spuse Nick, e să ştiu ce planuri ai pentru punerea în funcţiune a pompelor de pe *Golden Adventurer* şi a vinciului de ancoră. Dacă e eşuată pe plajă, o să trebuiască s-o tragem pe vinci, prin halaj, şi n-avem prea mult timp la dispoziţie.

Halajul era numele unei manevre tehnice prin care se utiliza ancora unei nave eşuate şi vinciul de

ancoră pentru a ajuta remorcherul ce încerca să o aducă la apă.

Vin Baker făcu un gest vag cu ţigara de foi.

— Despre asta nu-ţi face probleme, sunt pe fază.

Şi-n acea clipă Trogul îşi vârî din nou capul pe uşă, de data asta fără să mai bată.

— Capo, am un mesaj personal şi urgent pentru dumneavoastră. Flutura radiograma ca pe o chintă regală de pică.

Nick îşi aruncă o singură dată ochii pe ea, apoi o citi cu glas tare: „Comandantului lui *Warlock* de la Christy Bază. Oferta dumneavoastră de Formular Deschis «Nu te scap nu mă plăteşti» acceptată. Stop. Prin prezenta sunteţi numit principal contractant salvator pentru epava lui *Golden Adventurer.* Terminat".

Chipul încordat al lui Nick se destinse într-un zâmbet larg, irezistibil.

— Aşa că, domnilor, pare-se că suntem iarăşi pe meserie, naiba ştie însă pentru cât timp.

Warlock dublă promontoriul unde, cei trei pilaştri negri de stânca spiralată se înălţau dintr-o mare leneşă şi verde, dincolo de care valurile parcă uleioase de hulă se succedau ordonat, şirag după şirag, pentru a lovi cătinel în steiurile întunecate ale colinelor.

Rondoul le aduse brusc dinaintea ochilor panorama larg deschisă a golfului asediat de sloiuri.

Carena părăsită a lui *Golden Adventurer era* atât de maiestuoasă, atât de semeaţă şi de frumoasă, încât nici măcar lanţul hain al munţilor nu putea să-i ştirbească măreţia. Arăta întocmai ca poza dintr-o

carte de poveşti pentru copii, o minunată navă de gheaţă, sclipitoare şi scânteietoare în lumina galbenă a soarelui.

— Cât de frumoasă e, şopti mecanicul-şef. Iar glasul său exprima părerea de rău pe care toţi o resimţeau pentru un mare pachebot eşuat ca să moară. Nu exista om pe puntea de comandă a lui *Warlock care* să nu considere o navă ca pe o fiinţă, ce putea inspira dragoste şi admiraţie. Chiar şi cea mai murdară şi mai bătrână coajă plutitoare le stârnea un sentiment mocnit de afecţiune. Însă *Golden Adventurer* era ca o femeie frumoasă. Era ceva rar şi special, şi toţi până la unul simţiseră asta.

Pentru Nick Berg legătura era resimţită încă şi mai intim, şi mai intens. Ea era copilul inspiraţiei lui, sub ochii lui prinsese contur pe planşetele proiectanţilor navalişti, sub ochii lui se pusese chila şi văzuse cu ochii lui cum osatura ei goală se acoperea încet-încet cu minunate saturaţii din oţel sudat. Fusese de faţă când femeia, care odată îi fusese soţie, pronunţase binecuvântarea botezului, ce fusese urmată de spargerea sticlei de etravă. O vedea şi acum pe acea femeie, râzând în soare, în timp ce vinul împroşcat spumega.

Era nava lui, iar acum, cum nici în vis nu şi-ar fi închipuit vreodată ca una ca asta să fie cu putinţă, soarta lui atârna de ea.

Într-un târziu, n-o mai privi, ci se uită spre locul unde *La Mouede* aştepta în gura golfului, la limita de unde începeau sloiurile. Prin comparaţie cu pachebotul, ea era o piticanie urâtă şi bondoacă. Un luptător a cărui singură piesă de rezistenţă erau umerii. Un fum negru şi unsuros se ridica din singurul coş, drept către cerul palid, iar carena îi părea a fi piturată în acelaşi negru unsuros.

Nick văzu prin binoclu forfota ce se iscase brusc pe punte când *Warlock* ieşise la iveală. Limba de

stâncă a promontoriului ecranase radarul lui *La Mouede* şi din cauza strictei tăceri radio impuse de Nick aceasta era pesemne prima oară când Jules Levoisin lua cunoştinţă de Prezenţa lui *Warlock.* Nick parcă şi vedea consternarea de pe puntea ei de navigaţie şi mai observă răutăcios că Jules Levoisin nici măcar nu catadicsise să lege o parâmă de *Golden Adventurer.* Atât de convins trebuie să fi fost că doar el şi numai el se afla în acest teritoriu fără concurenţă! În legea maritimă, o parâmă legată de o cocă recuperată incumbă anumite drepturi, iar Jules ar fi trebuit să facă acest gest.

— Fă legătura cu *La Mouede* în clar, ordonă el şi luă în mână microfonul în timp ce Trogul încuviinţa din cap.

— *Salut, Jules.* Ca *va?* Pirat borţos. Tot nu te-au prins ăştia ca să te spânzure? întrebă Nick afectuos, şi pe canalul 16 se făcuse o tăcere lungă, ameninţătoare, până ce accentul galic bubui în difuzorul de deasupra.

— Amiralul James Bond, îmi pare? şi Jules chicoti, dar cam mânzeşte. Aceea e cumva o navă de război sau un bordel plutitor? Întotdeauna ai fost un fâţos, Nicholas. Dar chiar aşa, de ce-ai întârziat atât? La valoarea ta mă aşteptam la mai mult.

— Trei lucruri m-ai învăţat, mort *brave*: primul era să nu iei nimic drept sigur; al doilea să-ţi ţii măcănitoarea aia a ta mare închisă atunci când eşti într-o competiţie pentru premiu; iar al treilea e să legi parâmă de ea când ajungi la locul faptei – tu singur nu ţi-ai respectat regulile, Jules.

— Parâma nu-i mare lucru. Eu am sosit primul.

— Şi eu am sosit, de asemenea, bătrâne prieten. Numai că diferenţa e că eu am realizat angajamentul cu Christy Bază.

— Tli *rigotes!* Glumeşti! Jules era şocat. Despre asta n-am auzit nimic!

— Nu e o glumă. Îi spuse Nick. Echipamentul meu de James Bond îmi permite convorbiri confidenţiale. Dar sigur că da, eşti invitatul meu. Cheamă pe Christy Bază şi întreabă-i pe ei şi între timp dă-ţi la o parte din drum canistra aia de vaselină. Am o groază de treabă de făcut.

Nick azvârli microfonul înapoi Trogului.

— Înregistrează tot ce transmite, ordonă el, apoi către David Allen: o să spargem gheaţa aia mai înainte să apuce s-o înţepenească de tot pe *Golden Adventurer.* Pune la timonă pe cel mai bun om al tău.

Nick era un cu totul alt om. Nici urmă de pustnicul mohorât şi cufundat în gânduri care se dădea de ceasul morţii pentru fiecare decizie, nesigur de el însuşi şi care reacţiona la cel mai mic obstacol cu o mânie confuză, de om frustrat.

— Când începe să se mişte, să te ţii. Chiar că mănâncă jar, gândi David Allen, ascultându-l pe Nick vorbind prin interfon cu sala maşinilor.

— Vreau viteză de luptă pe amândouă, şefule. O să spargem gheaţa. Pe urmă te vreau în costum de scafandru cu cască cu tot; o să ne urcăm la bordul ei să dăm o raită prin sala maşinilor. Se întoarse către David Allen; Secund, tu poţi să rămâi în aşteptare ca să preiei comanda.

Nick devenise un om de acţiune ce exulta la sfârşitul perioadei de inactivitate; părea aproape că dansează în joc de glezne ca un boxer profesionist la cel dintâi sunet al gongului.

— Spune-i lui Angel să ne servească un prânz fierbinte înainte de a ieşi în ger, să fie cu mult zahăr.

— O să-i spun ospătarului, spuse David, pentru moment Angel nu e în stare. Se joacă de-a păpuşile cu fetişcana pe care-aţi scos-o din apă.

Doamne, încă puţin şi cred c-o s-o aşeze într-un landou şi o s-o scoată la plimbare pe roţi.

— Tu spune-i lui Angel că vreau mâncare – şi mâncare bună, mormăi Nick şi se-ntoarse spre fereastră să studieze gheaţa ce bloca golful. Dacă nu, mă deplasez eu şi, direct şi personal, am să-i trag un şut în fund.

— Asta s-ar putea să-i placă, murmură David şi Nick se răsuci iar pe călcâie spre el.

— De câte ori ai verificat echipamentul de salvare de când am plecat din Capetown?

— De patru ori.

— Fă-o şi pe-a cincea. Fă-o încă o dată. Vreau toate motoarele auxiliare pornite şi turate, şi apoi oprite ca să nu îngheţe, apoi puse-ncoţadă gata pentru transbordare. Până mâine la amiază vreau energie la bordul lui *Golden Adventurer.*

— Am înţeles.

Înainte însă ca David să apuce să o ia din loc, Nick întrebă:

— Cât indică barometrul?

— Nu ştiu.

— Începând de acum şi până la sfârşitul operaţiunilor de salvare o să trebuiască să ştii în orice clipă presiunea exactă şi ai să-mi comunici imediat când variaţia de presiune este mai mare de un milibar.

— În momentul de faţă arată 1018, verifică David în grabă.

— Prea sus, spuse Nick şi prea e afurisit de calm. Fii cu ochii pe el. Suntem pe cale să avem o cădere cât de curând. Fii cu ochii pe el ca pe butelie.

— Am înţeles.

— Credeam că ţi-am zis să mai verifici o dată echipamentul.

Trogul strigă:

— Christy Bază tocmai a chemat La *Mouede* şi le-a dat confirmarea că noi suntem principalul contractant, dar Levoisin a acceptat angajamentul cu ziua pentru transbordarea în limita capacităţii a supravieţuitorilor din golful Shacideton şi transportul lor până la Cape Town. Acum vrea din nou să vă vorbească.

— Spune-i că sunt ocupat.

Nick se uita întruna la golful îngheţat, apoi se răzgândi.

— Ba nu, o să vorbesc cu el.

Luă microfonul portabil.

— Jules?

— Nu joci cinstit, Nicholas. Loveşti pe la spate într-un vechi prieten, un om care ţine la tine ca la un frate.

— Sunt un om ocupat. Şi chiar m-ai chemat ca să-mi spui asta?

— Eu cred că faci o greşeală, Nicholas. Nu eşti în toate minţile să ceri Formular Deschis pentru o navă ca asta. E solid înţepenită – şi ca să nu mai vorbim

de vreme! Ai văzut prognoza pentru insula Gough? Ai grijă, Nicholas. Te paşte un vânt mare de tot. Ascultă la sfatul unui om mai în vârstă.

— Jules, am douăzeci şi două de mii de cai care aleargă pentru mine...

— Şi totuşi eu zic că faci o greşeală, Nick. Cred c-ai să-ţi frigi mai mult decât numai degetele.

— Au *revoir,* Jules. Vino să mă vezi la tribunalul de arbitraj.

— Eu parcă tot aş crede că ceea ce ai tu sub picioare e un bordel, nu un remorcher. Ai putea să ne trimiţi şi nouă câteva blondine şi o sticlă de vin...

— La revedere, Jules.

— Noroc, mon *uieit.*

— Hei, Jules, tu spui „noroc" şi asta e urarea care aduce cel mai nenorocit ghinion. De la tine am învăţat asta.

— Oui, ştiu.

— Atunci noroc şi ţie.

Timp de un minut Nick se uită după remorcherul care se îndepărta. Parcă se târa spăsit peste hula uleioasă, scundac şi lătăreţ şi obraznic, bucăţică tăiată după propriul său comandant, şi cu toate astea pleca. *La Mouede* avea un aer dezamăgit, de creastă plouată.

Simţi o împunsătură de afecţiune pentru micuţul franţuz, fusese un prieten bun şi adevărat şi profesorul lui pe deasupra. Nick avea sentimentul că triumful i se topeşte în regret. Şi-l strivi fără milă. Fusese o înţelegere dreaptă, dură, dar cinstită, iar Jules se dovedise neglijent. Cu mult timp în urmă

Nick îşi vârâse în cap că oricine făcea parte din opoziţie era un duşman, pe care trebuia să-l urăşti şi să-l baţi, şi-odată înfăptuite acestea, urma dispreţul. Nu simţeai compasiune, aceasta îţi slăbea hotărârea.

Nu putea găsi în el tăria de a-l dispreţui pe Jules Levoisin. Franţuzul avea să-şi ia revanşa, probabil suflându-i de sub nas chiar viitorul târg, şi oricum avea un contract avantajos de transbordare a supravieţuitorilor din golful Shackleton. Însemna destul cât să-şi scoată pârleala pentru alergătura lui şi să-i mai şi rămână destul pe deasupra.

Problema lui Nick însă nu fu la fel de rapid rezolvată. Îşi luă gândul de la Jules Levoisin, întorcând spatele lui *La Mouede,* mai înainte ca remorcherul francez să fi dublat capul promontoriului şi cu ochii mijiţi şi un simţământ de îngrijorare tot mai accentuat studie golful asediat de gheţuri. Jules avusese dreptate – treaba avea să fie destul de complicată.

Marea agitată care o azvârlise pe *Golden Adventurer* pe uscat fusese şi mai umflată prin efectul fluxului de echinox de primăvară. Acum se retrăsese, iar nava rămăsese ferm pe uscat.

Carena pachebotului se răsucise şi ea astfel încât axa ei longitudinală nu mai cădea în unghi drept faţă de plajă. Warlock n-ar fi fost în stare s-o tracteze în axă. Ar fi trebuit s-o târască transversal. Acum, când se mai apropiase, Nick îşi dădea limpede seama de acest lucru.

Apropiindu-se şi mai mult, el putu vedea cum carena grea de oţel, pe Jumătate umplută cu apă, se înfundase în pietrişul moale. Putea să stea aşa ca o acadea lipită de păturica unui sugar.

Pe urmă se uită la gheaţă. Vedea nu numai gheaţă mărunţită şi pojghiţe subţiri, mai erau şi bucăţi mari, pui de aisberguri, desprinşi din banchizele bătrâne şi

măcinate, pe care vântul le mânase în golf cum mână un câine de stână turma de oi.

Temperaturile în scădere sudaseră masa de gheaţă ca într-o adevărată platoşă; ca o caracatiţă monstruoasă ea-şi trimitea tentacule groase şi sclipitoare de jur-împrejurul pupei lui *Golden Adventurer.* Gheaţa nu avusese încă vreme destulă pentru a deveni impenetrabilă, iar etrava lui Warlock era blindată pentru exact asemenea situaţii. Totuşi Nick îşi dădea seama că duritatea gheţii nu trebuie subestimată. „Gheaţa albă e gheaţă moale" suna o veche zicală, şi totuşi în masa de sloiuri se aflau şi bucăţi mari şi chiar movile de gheaţă glacială verzuie şi striată, ca nişte prune proeminente într-o prăjitură, şi oricare dintre acestea era în stare să găurească bordajul lui Warlock.

Nick se strâmbă la gândul de a se vedea nevoit să trimită un apel de naufragiu lui Jules Levoisin.

Se adresă pe un ton liniştit timonierului.

— Cinci puncte tribord – cârma zero! orientând-o pe Warlock spre o fisură în calotă.

Era de o importanţă vitală observarea gheţii sub unghiul de incidenţă adecvat, de a pintena crusta ortogonal pe muchia etravei; o cât de mică atingere putea arunca prova pieziş şi să aducă astfel carena vulnerabilă în contact cu gheaţa tăioasă ca briciul.

— Maşina, rămâi în aşteptare, îi alertă el pe cei de sub punte, iar *Warlock* se năpusti asupra gheţii cu o viteză de zece noduri şi Nick cântări judicios momentul impactului.

Când nava era înfiptă până la jumătatea corpului, el dădu un ordin scurt:

— Amândouă jumătate înapoi!

Warlock se opinti, cățărându-se pe gheaţă, în timp ce-şi micşora viteza. Se auzi un muget răguşit şi cumplit ce reverberă prin toată nava. Prova i se ridică şi încălecă gheaţa. Aceasta cedă cu zgomot de sfâşiere, bucăţi mari de gheaţă se răsturnară cu susul în jos şi se prăvăliră laolaltă.

— Amândouă toată înapoi!

Enormele elice duble îşi schimbară lin păsul în basculare, iar şuvoiul provocat de ele prinse să agite gheaţa spartă şi s-o îndepărteze pe măsură ce *Warlock* se retrăgea în marea deschisă. Nick o opri şi o alinie încă o dată.

Amândouă cu toată înainte!

Warlock se repezi înainte, opintindu-se în ultima clipă şi din nou lespezi groase de gheaţă albă se sparseră şi zgâriară bordajul lateral al navei. Nick o răsuci de pupa mai întâi spre tribord, apoi spre babord, folosind cu îndemânare cele două elice ca să mături din drum bucăţile de gheaţă spartă, apoi o extrase pe *Warlock* şi o pregăti pentru un nou asalt.

Repezindu-se, zdrobind şi pivotând, *Warlock* îşi croi tot mai adânc drum în golf, deschizând o întinsă reţea de fisuri pe suprafaţa imaculată a gheţii.

Când apăru în goană pe puntea de comandă, David Allen abia-şi mai trăgea sufletul.

— Tot echipamentul verificat şi gata pregătit, dom' căpitan.

— Ia-o, spuse Nick. Acum gheaţa-i spartă, tu trebuie doar s-o vânturi.

Voia să-l mai atenţioneze că elicele cu pas variabil erau părţile cele mai vulnerabile ale lui *Warlock,* însă de-acum avea o părere bună despre calităţile secundului său. Nu mai trebui decât să adauge:

— Cobor să mă echipez.

Vin Baker era deja în magazia-pupa a echipamentului de salvare şi chiar înfulecase jumătate din mâncarea consistentă pregătită de Angel. Când Nick coborî treptele scării de Oţel, acesta sălta capacul de pe un alt platou ce scotea aburi.

— E bună, spuse Nick. Deşi izbutea cu mare greutate să înghită dumicaţii. Nervozitatea parcă-i înnoda prea strâns maţele. Hrana însă constituia una dintre cele mai bune protecţii împotriva frigului.

— Capo, Samantha vrea să vă vorbească.

— Cine naiba-i Samantha?

— Fata – vrea să vă mulţumească.

— Ia mai gândeşte-te, Angel. Tu chiar nu vezi că am alte lucruri pe cap?

Peste bluza de corp şi indispensabilii de lână, Nick îşi trase costumul de scafandru. Pentru ca să intre prin deschizătură combinezonului de scufundător avea nevoie de asistenţa unui marinar.

Până să isprăvească de închis cu un dublu fermoar etanş deschizătura din costumul de cauciuc, el şi uitase complet de fată. Peste cizme şi mănuşi urma un alt combinezon din poliuretan. Nick şi Vin Baker semănau cu o pereche de grăsani-reclamă Michelin după ce ajutoarele lor le instalaseră căştile de imersiune cu vizorii aferenţi, microfoane de radio-emisie-recepţie încorporate şi blocul supapelor de la aparatul de oxigen.

— Eşti gata, şefule? întrebă Nick, iar glasul lui Vin Baker îi schelălăi prea tare în căşti.

— Gata de basculare.

Nick reglă volumul, după care îşi ajustă pe umeri bateria de oxigen. N-aveau să coboare mai adânc de nouă metri, astfel că Nick hotărâse să întrebuinţeze oxigenul şi nu cilindrii de oţel voluminoşi de aer comprimat.

— Să mergem, spuse el, şi se îndreptă legănat spre scară.

Barca pneumatică de 4, 8 metri Zodiac fu lăsată peste bord cu toţi patru în ea. Alături de cei doi scafandri mai erau şi doi marinari aleşi pe sprânceană care să manevreze barca. Vin împinse pe unul dintre ei la o parte şi porni el însuşi motorul suspendat.

— Haide, gigea, i se adresă el pe un ton serios, iar marele Johnson Seahorse o luă din prima.

Începură să se strecoare cu băgare de seamă prin pârtia croită în gheaţă, cei doi marinari având grijă să împingă din drum gheţarii mai mici şi ascuţiţi care ar fi putut sfâşia materialul cauciucat al Zodiacului.

Vocea lui David Allen se auzi deodată în casca lui Nick.

— Dom’ căpitan, aici e secundul. Presiunea barometrică este 1021 – pare-se c-ar vrea să iasă prin tavan.

Presiunea oscila brusc, cum prevăzuse Nick. Ce se duce în sus trebuie să şi coboare – şi cu cât se duce mai sus, cu atât mai joasă va fi căderea.

Jules Levoisin îl avertizase că avea să se lase cu furtună.

— Ce spune ultimul meteosat din insula Gough?

— Mercurul indică 1005 şi e în coborâre cu vânt dinspre 320 grade la peste cincizeci de kilometri la oră.

— Minunat, spuse Nick. Deci să ne aşteptăm la viscol. Şi prin vizorul căştii sale de acvanaut privi în sus la soarele frumos şi palid. Nu era destul de strălucitor cât să fie supărător la ochi şi acum purta un fin halo de aur cum e aureola din jurul capului unui sfânt într-o pictură medievală.

— Capo, până aici ne putem apropia, îi spuse Vin Baker, şi trecu motorul bărcii pe neutru. Zodiacul acostă delicat într-un mic ochi de apă format de crustă, la cincisprezece metri de pupa lui *Golden Adventurer.*

Între ei şi navă se afla o calotă solidă de gheaţă compactă, iar Nick o studie cu atenţie. Nu riscase s-o aducă pe *Warlock* mai aproape până ce nu se convingea el însuşi de adâncimea fundului pe care o oferea golful în această regiune. Voia să ştie ce adâncime avea apa în care trebuia să facă manevre, dacă nu cumva existau obstacole ascunse, colţuri de stâncă gata să despice carena lui *Warlock* sau limanuri de prundiş pe care să rişte o punere pe uscat.

Voia să ştie panta fundului, şi dacă era un teren bun pentru manevră cu instalaţia de ancorare, dar mai mult decât orice voia să inspecteze avaria sub linia de plutire din coca lui *Golden Adventurer.*

— Gata, şefule? întrebă el, iar Vin Baker îi rânji prin vizor.

— Hei. Tocmai mi-am adus aminte – mămica mea mi-a zis să am grijă să nu mă ud la picioare. Eu mă-ntorc acasă.

— Nick ştia ce simţea celălalt, între ei şi *Adventurer* se întindea o calotă groasă de gheaţă, iar

ei trebuiau să intre în apă şi să înoate pe sub ea. Numai Dumnezeu ştia ce curenţi erau pe acolo şi ce grad de vizibilitate. Cineva aflat la ananghie nu putea ieşi Imediat la suprafaţă, ci trebuia mai întâi să-şi găsească drumul înapoi către ochiul de apă.

Nick simţi contracţia claustrofobica a muşchilor stomacului şi se puse rapid pe treabă. Îşi verifică echipamentul, deschise puţin robinetul de la rezervorul de oxigen ca să umfle alveola-tampon a dispozitivului de respirare şi îşi privi busola şi Rolex Oyslerul de la încheietura mâinii. Îşi prinse la carabiniera centurii ochetul coardei de siguranţă legat de Zodiac, un socar după care se putea ghida la întoarcere, precum Tezeu din labirintul Minotaurului.

— Să mergem, spuse el, şi îşi dădu drumul în apă pe spate. Frigul se infiltra prin multiplele straturi de cauciuc, ţesătură şi poliuretan, aproape instantaneu şi Nick aşteptă până când mecanicul-şef se prăbuşi lângă el într-un roi de bule argintii.

— Dumnezeule, spuse acesta şi vocea lui Vin Baker era distorsionată de căşti, un frig ca ăsta ar fi în stare să pocnească agrişele de ipsos de pe statuia unui sfânt.

Filând coarda de siguranţă ce rămânea în urma lui, Nick plonjă în adâncurile verzi şi tulburi, căutând fundul. Apăru, abia zărit, prundiş mare şi pietriş, el consultă indicatorul de adâncimi – aproape unsprezece metri – şi o luă spre plajă.

Lumina de la suprafaţă era filtrată printr-un strat gros de gheaţă, care de jos, din apă îngheţat, se vedea verzuie şi fantomatică, iar Nick simţi în străfundurile fiinţei sale ivindu-se o panică iraţională. Încercă să scape de ea şi să se concentreze asupra a ceea ce-avea de făcut, dar ea mocnea acolo, gata de a izbucni pălălaie.

Dedesubtul calotei era un curent puternic care stârnea sedimentul de pe fund astfel că vizibilitatea era şi mai mult redusă. Ei trebuiau deci să dea puternic din picioare pentru a înainta, având mereu deasupra capului bolta ostilă de gheaţă sumbră, verzuie, ce-i despărţea de lumea reală.

Deodată carena lui *Golden Adventurer* se ivi în faţa lor, cele două elice scânteind în obscuritate ca nişte gigantice aripi de bronz.

Se apropiară la o lungime de braţ de bordajul de oţel şi înotară încet de-a lungul lui. Era ca şi cum ar fi plutit în zbor pe lângă peretele exterior al unui înalt bloc de apartamente, o râpă abruptă de plăci de oţel nituite – însă carena se mişca.

Golden Adventurer zăcea în arcuire, cu partea dinspre pupa suspendată, şi se legăna în ritmul mării, al hulei de fund, ce pistona pe sub calota de gheaţă; partea din spate a pachebotului se lovea surd de grohotişul de pe fund, ca un uriaş baros ce bătea în cadenţa oceanului.

Nick ştia că acum ea se aşeza pentru a prinde rădăcini. Acum fiecare oră scursă îi făcea sarcina şi mai dificilă şi-şi mişcă şi mai repede labele de scafandru, luând-o cu puţin înaintea lui Vin Baker. Ştia exact unde să caute tăietura. Reilly o descrisese cu lux de amănunte în radiogramele sale către Christy Bază, şi totuşi dădu peste ea dintr-odată, fără vreun avertisment prealabil.

Arăta de parcă un topor uriaş fusese repezit orizontal asupra carenei, formând o spintecătură net conturată, ca o lacrimă prelingându-se. De jur-împrejurul ei metalul fusese îndoit înspre interior, iar pitura jupuită, astfel că oţelul sclipea de parcă fusese polizat şi lustruit.

În partea cea mai largă a spărturii, lungă de 4, 5 metri, buzele ei se căscau cam 1.5 metri şi respirau

ca o gură vie – întrucât presiunea hulei de fund, croindu-şi drum prin ea, genera o contrapresiune în interiorul corpului, pentru ca apoi pe măsură ce marea dădea înapoi, apa captivă să fie pompată forţat, trecând cu enorma presiune dintr-un sens în altul.

— E o gaură curată, se auzi piţigăit glasul lui Vin Baker, dar e prea mare ca s-o plombăm cu ciment.

Avea desigur dreptate, Nick îşi dăduse seama de asta într-o clipită. Cimentul lichid nu ar fi putut să astupe acea gaură blestemată, şi mai ales, sub ameninţarea vremii rele ce urma să vină cât de curând, nu mai era destul timp pentru utilizarea acestei alternative. O idee începu să prindă contur în capul său.

— Mă duc înăuntru.

Nick luase decizia cu voce tare, iar mecanicul, auzindu-l, rămase fără piuit câteva clipe lungi. Vorbi, acoperindu-şi frica din glas:

— Ascultă, măi fârtate, de fiecare dată când am intrat într-o găuroaie cam de forma asta, numai de belele am avut parte, da' din alea ţepene. Asta mi-aduce aminte de prima mea nevastă...

— Tu fii pe fază, îl întrerupse Nick. Dacă nu ies în cinci minute...

— Vin cu tine, spuse mecanicul. Tot trebuie să intrăm odată şi-odată.

Nick nu se mai întinse la discuţii cu el.

— Intru eu primul, spuse el, şi atinse uşor umărul lui Vin Baker. Fă ce fac şi eu.

Nick se opri la 1, 2 metri de spărtură, pedalând din labe pentru a se menţine nemişcat în curentul

marin.

Observă cu băgare de seamă şuvoiul de apă ce se năpustea prin deschizătură pentru a ieşi apoi însoţit de bule de aer argintii.

Apoi, când inspiră din nou, se repezi înainte.

Curentul îl prinse şi-l proiectă spre spărtură şi abia dacă avu răgaz să-şi ferească fragila alveolă de oxigen de pe piept cu mâinile şi capul cu casca.

O aşchie de oţel brut îl agăţă de picior; nu simţea durere, dar aproape imediat simţi apa de mare infiltrându-se în costum, Frigul ustura ca o crestătură de brici, dar se afla deja în întunericul absolut al cavernoasei carene. Se trezi azvârlit în nişte conducte şi se agăţă cu o mână de una dintre ele în vreme ce cu cealaltă bâjbâia după lanterna subacvatică de la cingătoare.

— Ai intrat cu bine? se auzi vocea mecanicului-şef în căşti.

— E-n ordine!

În apele din faţa lui lanterna lui Vin Baker împrăştia o lumină sinistră.

— Dă-i bătaie, ordonă Nick. Mi-am agăţat costumul.

Fiecare dintre ei ştia exact ce să facă şi unde să se ducă. Vin Baker înotă în primul rând la pereţii compartimentelor etanşe şi controlă toate etanşările. Lucra în întuneric, într-o sală de maşini absolut necunoscută, însă nimeri fără greş amplasamentul pompelor şi verifică starea valvelor; după care urcă la suprafaţă, orientându-se după batiul masiv al motoarelor principale.

Nick se afla sus înaintea lui. Sala maşinilor era inundată aproape până la puntea de deasupra ei, iar suprafaţa era acoperită de un strat gros şi puturos de ulei şi motorină pe care pluteau tot felul de lucruri, cele mai multe dintre ele de nerecunoscut, dar în fasciculul lanternei sale, Nick putu să identifice o cizmă de cauciuc şi o cutie de vaselină ce pluteau chiar lângă capul lui. Toată supa asta groasă şi împuţită urca şi cobora şi se agita odată cu vânzoleala curentului prin spărtură.

Geamul de la lanternele lor era mânjit cu mizerie uleioasă şi proiecta umbre groteşti în adâncurile cavernoase, dar Nick putea desluşi paiolul de deasupra capului şi deschizătura întunecată a galeriei verticale de aerisire. Îşi şterse vizorul de murdărie, văzu ce voia să vadă, dar frigul i se răspândise tot mai mult în picior. Întrebă brusc;

— Gata, şefule?

— Hai s-o ştergem naibii de-aici.

Trăiră câteva momente groaznice de panică, în momentul când Nick crezu c-au pierdut coarda de siguranţă. Aceasta se agăţase şi se răsucise în jurul unei conducte de abur. Nick o descurcă şi după aceea plonjă către fosforescenţa luminoasă ce se zărea prin spărtură.

Cântări momentul cu grijă, ieşirea era mult mai periculoasă decât intrarea, fiindcă muchiile vii, ca briciul, ale metalului fuseseră îndoite înspre interior de gheţar, ca petalele de floarea-soarelui – sau colţii din mandibula unui rechin. Plonjă în sifonul apei şi trecu afară fără să se atingă de nimic, răsucindu-se şi lopătând din labe în aşteptarea lui Vin Baker.

Australianul ieşi cu următorul şuvoi, dar Nick îl văzu azvârlit într-o parte de curent şi „ştergând” numai în trecere muchia dinţată a spărturii. Pe loc se iscă o gâlgâitoare bulboană de oxigen scăpat din

alveola de respiraţie. În clipa când oţelul ascuţit o spintecă de la un capăt la altul, şi preţ de o clipă mecanicul nu se mai văzu înconjurat de norul de gaz ce însemna tocmai aerul necesar supravieţuirii sale sub apă.

— Oh, Doamne, m-am agăţat, strigă el, agăţându-se neputincios de alveola sa goală şi căzând repede către străfundul verzui, urmare a bruştei modificări a flotabilităţii. Centura încărcată de plumb din jurul mijlocului fusese exact cântărită pentru a contrabalansa forţa arhimedică a sacului de oxigen şi el o luă în jos ca un corcodel plonjând după un banc de sardele.

Într-o străfulgerare, Nick îşi dădu seama ce avea să se întâmple. Îl luase curentul – şi-l sugea în jos, sub carenă, trăgându-l chiar sub acel fund de oţel care, ca un ciocan gigantic, avea să-l prindă şi să-l strivească de plaja stâncoasă, cu forţa a douăzeci şi două de mii de tone de oţel ce izbesc ca un berbec de forjă.

Nick plonjă cu capul în jos, lopătând cu disperare, să prindă din urmă trupul ce se răsucea şi se mişca dezorientat ca o frunză în furtună. Văzu pentru o fracţiune de clipă chipul lui Baker, desfigurat de groază şi lipsă de aer, cu vizorul de sticlă al căştii sale în care începuse deja să mustească apa rece ca gheaţa pe măsură ce presiunea aerului se pierdea prin blocul regulatorului cu supape. Microfonul emiţătorului încorporat în casca lui Vin chelălăi o singură dată, după care nu se mai auzi nimic. Apa ajunsese în circuitele sale.

— Desfă centura, strigă Nick, dar Baker nu răspunse; nu auzise, în schimb se împotrivea din răsputeri curentului vijelios, ce îl trăgea fără scăpare spre un sfârşit brutal.

Nick îl prinse cu o mână şi-ncepu să calce apa cu toate puterile pentru a frâna plonjonul. Ei însă

continuau să cadă, iar mâna dreaptă a lui Nick se mişca greoi din cauza frigului şi a mănuşilor de grosime dublă, dibuind după siguranţa cu desfacere rapidă a centurii de lest a lui Baker.

Se izbi cu umărul de partea rotunjită a marii carene şi simţi cum erau târâţi dedesubt, înspre locul unde sedimentele se ridicau ca fumul de sub chila oscilantă.

Încleştaţi unul de altul, ca un cuplu de dansatori într-un vals, ei erau împinşi sub fund, şi atunci el văzu chila, ca un cuţit de ghilotină cum se ridică deasupra lor. Nu putea să ajungă la catarama cu declanşare rapidă a centurii de lest a lui Vin.

Nu mai avea decât câteva fracţiuni de secundă la dispoziţie, în care să recurgă la cealaltă şansă. Îşi desfăcu siguranţa de la propria lui centură, şi cele cincisprezece kilograme de plumb îi căzură de pe mijloc; şi-o dată cu ele se duse şi cordonul de siguranţă care-ar fi trebuit să le-arate drumul înapoi către Zodiacul ce-i aştepta, fiindcă acesta fusese prins de spatele centurii.

Pierderea bruscă de greutate le mai frână căderea şi împotrivindu-se cu toată puterea picioarelor sale, Nick abia reuşi să i ferească pe amândoi de uriaşa chilă care pendula în jos.

La trei metri de ei oţelul izbi în stâncă atât de puternic, încât zgomotul produs bubui în timpanul lui Nick ca un gong de bronz. Avea însă de-acum braţul petrecut în jurul corpului agitat al mecanicului, iar mâna sa dreaptă izbuti în sfârşit să ajungă la încuietoarea centurii de lest a acestuia.

O desfăcu. Şi alte cincisprezece kilograme de plumb căzură. Începură să urce tot mai sus, de-a lungul carenei de oţel în arcuire, mai repede, tot mai repede, pe măsură ce oxigenul din alveola lui Nick expanda la purjarea presiunii. Soarta le era la fel de

disperată, fiindcă acum, se ridicau spre o suprafaţă acoperită cu o calotă solidă de gheaţă, cu o viteză suficient de mare, cât să le rupă vreun os sau să le spargă capetele.

Nick îşi goli plămânii, expirând îndelung şi neîntrerupt şi în acelaşi timp deschise purja alveolei lui, irosind preţiosul amestec de gaze dătător de viaţă într-o tentativă de a frâna ascensiunea – şi cu toate astea se izbiră de gheaţă cu o forţă care i-ar fi lăsat pe amândoi în nesimţire dacă Nick nu s-ar fi răsucit astfel încât să amortizeze şocul în umărul şi în braţul său întins. Erau ţintuiţi acolo sub gheaţă de către flotabilitatea ca de dop de plută a costumelor lor de cauciuc şi de restul de amestec de gaze din alveola lui Nick.

Cu o surpriză blândă şi detaşată Nick văzu că porţiunea inferioară a calotei de gheaţă nu avea configuraţie de placă netedă, ci că părea sculptată în creste şi vârfuri, în nişte forme ciudate şi parcă fluide, ca o sculptură abstractă în sticlă verde-pal. Contemplă toate astea numai pentru o clipă fiindcă alături de el, Baker se îneca.

Casca lui era deja inundată cu apă rece ca gheaţa, iar faţa era stacojie şi gura contorsionată într-un rictus; mişcările îi deveniseră deja spasmodice şi dezorientate în zbaterea lui pentru o gură de aer.

Nick îşi dădea seama că în acest moment pripeala putea însemna moartea amândurora. Trebuia să acţioneze rapid, dar cu luciditate, şi-l trase pe Baker spre sine, în timp ce-şi deschidea blocul supapelor de la tubul său de oxigen din oţel şi îşi umflă din nou alveola.

Cu mâna dreaptă începu să deşurubeze furtunul de oxigen din casca lui Baker. Încet, prea încet. Pentru această operaţiune delicată avea nevoie de simţul tactil.

Se gândi: „Asta ar putea să mă coste mâna dreaptă” şi dintr-o singură mişcare mânioasă îşi smulse mănuşa izolantă. Acum putea simţi la pipăit, preţ de doar câteva secunde, până când frigul îi paraliza degetele. În timp ce lucra, Nick îşi pompa plămânii ca nişte foale, hiper ventilând, clătindu-şi sângele cu oxigen pur. Până când îşi simţi capul uşor şi o uşoară ameţeală.

O ultimă gură dulce de aer. După care îşi deşurubă propriul său furtun; apa de gheaţă năvăli prin supapă, însă el îşi ţinea capul astfel încât oxigenul să rămână prizonier în partea de sus a căştii de scafandru, menţinându-şi nasul şi ochii la suprafaţă, după care reînşurubă propriul său furtun în casca lui Baker cu nişte degete care nu mai simţeau nimic.

Ţinea corpul lui Vin, strâns la piept, ca într-o îmbrăţişare de amanţi. După care dădu drumul la ultima rezervă de oxigen din butelia sa. Nu mai rămăsese decât atâta presiune cât să sifoneze apa afară din casca lui Baker. Aceasta ieşi afară ori în blocul supapelor cu un şuierat exploziv şi Nick se uită cu, luare aminte la faţa lui Baker aflată la numai câţiva centimetri de a lui.

Mecanicul se îneca şi tuşea, trăgând aer în piept şi sufocându-se sub vâna de oxigen rece, cu ochii apoşi şi lipsiţi de percepţie, cu ochelarii, căzuţi într-o parte şi lentilele ude de apa mării. În acel moment Nick îl simţi pe Baker respirând din nou, „ceea ce e mai mult decât pot face eu”, gândi crunt Nick – şi atunci realiză deodată şi pentru prima oară că odată cu centura de lest pierduse şi coarda de siguranţă.

Nu ştia în ce direcţie e ţărmul, şi nici în ce direcţie să înoate ca să ajungă la Zodiac. Era complet năucit şi se uita cu ochii mijiţi, în disperare, prin vizorul pe jumătate inundat, la carena lui *Golden Adventurer* după care să se ghideze. Nu vedea nimic, dispăruse

în tenebrele verzi şi tulburi – şi atunci simţi primul spasm al plămânilor săi înfometaţi de aer. Refuzând corpului său necesitatea presantă de a respira, simţi teama care licărise în străfundul lui izbucnind într-o teroare reală ce devenea cu repeziciune o panică rece şi nestăvilită.

Aproape că se simţi cuprins de impulsul sinucigaş de a sfâşia acoperişul de gheaţă verde al acestui mormânt lichid. Ca s-ajungă la aerul de dincolo era în stare să încerce să-şi croiască drum prin ea numai cu mâinile goale şi îngheţate.

Atunci, chiar înainte ca panica să-i întunece complet raţiunea, îşi aduse aminte de busola pe care o purta la încheietura mâinii. În acele clipe creierul său lucra mai lent din cauza lipsei de oxigen ce începuse să se facă simţită şi îi trebuiră câteva secunde preţioase până să-şi dea seama de unde venise prima dată.

Când se aplecă în faţă pentru a citi indicaţia busolei, în cască mai pătrunse nişte apă. Ace ascuţite de agonie rece ca gheaţa, înfipte în sinusurile obrajilor şi ale frunţii sale, îi dădeau dureri de dinţi, aşa că atunci când încercă, cu multă greutate, să respire, se înecă.

Ţinându-l încă pe Baker lipit de el, uniţi prin cordonul ombilical gros şi negru al furtunului său de oxigen, Nick începu să înoate în direcţie inversă. Imediat plămânii săi începură să pompeze, pulsând în spasme involuntare, cum sunt cele de la naşterea copiilor, râvnind aer, dar el înota mai departe.

Cu capul dat puţin pe spate el vedea placa de gheaţă de deasupra mişcându-se încet; uneori, când curentul îi ţinea în loc, aceasta nu se mai mişca deloc, şi-atunci trebuia să recurgă la ultimele resurse de autocontrol, ca să continue cu perseverenţă să mişte labele. Pe urmă curentul îşi mai slăbea forţa şi ei înaintau iar, însă dureros de încet.

Atunci avu răgazul de a-şi da seama cât de extraordinar de minunată era bolta de gheaţă; translucidă, superb cizelată, parcă sculptată – şi deodată îşi aduse aminte cum stătea cu Chantelle, ţinându-se de mâini sub plafonul în arce de boltă al catedralei din Chartres şi se uitau în sus muţi de uimire. Durerea din piept îl lăsă, necesitatea de a respira trecuse, însă el recunoscu în aceasta semnul unei primejdii de moarte, iar în imaginile care i se formau dinaintea ochilor, delirul unui creier neoxigenat care murea încet.

În acea clipă chipul lui Chantelle se afla dinaintea lui, cu părul ei strălucitor, moale, des şi desăvârşit ca o aripă de fluture, cu ochi enormi de nuanţă închisă şi cu gura aceea cu buze pline, ce promiteau desfătare, căldură, şi iubire.

„Te-am iubit”, gândi el. „Te-am iubit cu adevărat”.

Şi imaginea se schimbă. Văzu din nou incredibila, alunecoasa izbucnire lichidă în care s-a născut fiul său. Auzi cel dintâi plânset gălăgios când acesta atârna roz, umed şi fără păr, în mănuşa chirurgicală şi simţi-o mistuitoare bucurie şi încântare.

„Un om care se îneacă...” Nick recunoscu în sfârşit ce se întâmpla cu el. Atunci înţelese că murea, însă panica trecuse, tot aşa cum trecuseră frigul şi groaza. Înota întruna, ca într-un vis, prin ceţuri verzi. Apoi sesiză că picioarele nu se mai mişcau; stătea liniştit, fără să respire, fără simţire, iar acum trupul lui Baker era acela care călca apa şi se agita lipit de al lui.

Nick se uita printre gene în vizorul de sticlă, aflat la numai câţiva centimetri de ochii lui şi văzu că chipul lui Baker era destins şi plin de hotărâre. El inhala oxigenul dulce şi pur şi prindea puteri cu fiecare respiraţie în plus, puteri ce-i propulsau mai departe.

„Băi, uşor, băi”, şopti Nick ca în vis şi simţi apa intrându-i pe gât, dar nu mai sesiză nicio durere.

O altă nălucire se formă în mintea lui: un yacht clasa Arrowhead, cu pânza triunghiulară umflată, navigând cu vânt dinapoia travers pe o mare Mediterană scânteietoare, şi fiul său, cu micul şi drăgălaşul lui căpşor, încadrat de cârlionţi fluturaţi de vânt, aceiaşi ochi catifelaţi, de nuanţă închisă, ca ai mamei, ce ţinea echea cârmei.

„N-o lăsa să vină sub vânt, Peter”, vru Nicholas să-i strige fiului său, dar imaginea se pierdu în întuneric. O clipă crezu că era pe cale să-şi piardă cunoştinţa, dar apoi îşi dădu brusc seama că fundul de cauciuc negru al Zodiacului se afla la numai câţiva centimetri de ochii săi. Că braţele vânjoase care-l trăgeau şi-l săltau în sus, şi smulgeau casca din etanşarea ei ermetică, nu făceau parte din nălucire.

Sprijinit de copastia capitonată a Zodiacului, ţinut de către cei doi marinari ca să nu cadă pe spate, respira, însă cele dintâi guri de aer la temperaturi de sub zero grade erau prea bogate pentru plămânii săi înfometaţi şi Nick tuşi, şi din gură i se scurse un firicel de apă ce se prelinse pe pieptul costumului său de scafandru.

Nick ieşi din separeul duşului. Cabina era plină de aburi, iar trupul său lucea roşu ca racul fiert, de la apa aproape opărită. Păşi în dormitor, înfăşurându-şi prosopul în jurul taliei.

Baker şedea comod pe fotoliul de lângă pat. Avea pe el o salopetă curată, iar părul de pe ţeastă, din jurul locului bărbierit unde copcile prinse de Angel ţineau încă închisă zgaiba, stătea zbârlit în sus formând nişte moaţe ude, rebele. Una dintre părţile laterale ale ramei ochelarilor săi se rupsese în timpul minutelor disperate petrecute sub chila lui *Golden Adventurer,* iar Baker o lipise de mântuială.

În mâna stângă ţinea două pahare, iar în dreapta o butelcă babană, plată, cu un lichid de culoare maronie. Când Nick ieşi în cadrul uşii separeului de la duş, el turnă două stacane zdravene. Aroma dulceagă şi puternică semăna cu parfumul câmpurilor de sfeclă de zahăr din partea de nord a regiunii Queensland.

Baker îi întinse un pahar lui Nick şi-i arătă eticheta galbenă de pe sticlă.

— Rom Bundaberg, decretă el pe un ton afectat, marfă muc şi sfârc, ţâţă de mâţă, gagiule!

Nick recunoscu în oferirea băuturii şi în vorbele rostite ceva ce probabil în ochii mecanicului-şef reprezenta cea mai mare cinste pe care, era în stare s-o acorde unei alte fiinţe omeneşti.

Nick adulmecă licoarea de nuanţa mierii întunecate, o dădu peste cap, îşi clăti o dată gura cu ea, o înghiţi, se scutură ca un cocker spaniol ce-şi zvântă blăniţa de picăturile de apă, dădu drumul lung de tot aerului din plămâni şi spuse:

— Rămâne încă cel mai grozav rom din lume.

Rostise aceste cuvinte calm, ca pe un lucru de la sine înţeles, pe care celălalt aştepta să le spună, şi-i întinse paharul.

— Secundul mi-a cerut să-ţi transmit un mesaj, spuse Baker în vreme ce mai umplea încă o dată paharele. Barometrul a ajuns la 1035 şi acum plonjează ca un câine dingo în bârlogul lui – a şi ajuns deja la 1020. Are să se lase cu vâj – eh, dar parcă nu tot mereu se lasă cu vâj...

Se uitară peste gura paharelor unul la celălalt.

— Am irosit aproape două ceasuri, măi Gigea, îi spuse Nick, iar Baker clipi la auzul acestui nume

ciudat, dar în cele din urmă îl acceptă cu un zâmbet strâmb.

— Cum zici că ai de gând să plombezi carena?

— La ora asta am deja zece oameni ocupaţi chiar cu problema asta. Impregnăm o pânză cu câlţi şi facem un fel de paiet de avarie.

Baker clipi din nou, apoi scutură neîncrezător din cap.

— Asta-i scorneală de-a lui Homblower...

— *Vrăjitoarea din Endor,* încuviinţă Nick. Văd că citeşti şi tu.

— Îţi lipseşte gradientul de presiune cu care s-o ţii pe poziţie, obiectă Baker. Punga de aer din sala maşinilor are s-o scuipe afară.

— O să filez un cablu prin gura de ventilaţie din sala maşinilor şi-l scot prin gaura de apă. O să punem la punct paietul de avarie în exteriorul carenei, după care o tragem cu cablul pe vinci.

Timp de cinci secunde cât examină propunerea, Baker îl privi fix. O bucată de pânză era transformată în paiet prin coaserea pe ea a mii de bucăţi de câlţi ne scărmănaţi, până când ajungea să semene cu o uriaşă saltea miţoasă. Când aceasta era aşezată deasupra unei găuri de apă aflată sub linia de plutire, presiunea apei o împingea forţat în gaură şi apa umfla masa fibroasă până când aceasta devenea un dop aproape etanş.

Cu toate acestea însă, în cazul lui *Golden Adventurer,* avaria era majoră şi întrucât carena era deja inundată, nu exista nicio diferenţă de presiune care să ţină „dopul” lipit pe poziţie. Nick venea cu ideea de a utiliza un cablu pentru tracţiunea dopului până la spărtură.

— Ar putea să meargă. Gigea Baker era circumspect.

Nick dădu de duşcă şi al doilea rom, azvârli prosopul şi-şi luă costumul de lucru întins pe cuşetă.

— Să-i aducem o sursă de energie la bord până când nu vine vâjul peste noi, sugeră el pe un ton blând.

Baker se ridică greoi în picioare şi-şi vârî butelca de Bundaberg în buzunarul de la spate.

— Gagiule, uite ce e. Spuse el. Toată măcăneala aia despre tine cum c-ai fi englezoi, în fine, n-o lua prea în serios.

— Nici n-o iau, spuse Nick. De fapt eu m-am născut şi am făcut şcoala în Blighty. Dar tata e american. Aşa că tot aia sunt şi eu.

— Christoase! Gigea îşi trase dezgustat cu coatele betelia pantalonilor. Dacă există pe lumea asta ceva mai rău decât un afurisit de englezoi, atunci ăsta-i un afurisit de yankeu.

Acum că Nick era sigur că fundul golfului era neted şi fără stânci subacvatice, o manevră pe *Warlock* cu îndrăzneală, însă şi cu o mână gingaşă şi îndemânatică pe care David Allen nu se putu abţine să n-o admire.

Asemenea unui cocoş luptător, *Warlock* se năpusti asupra stratului de gheaţă, ceva mai gros de-a lungul ţărmului, desprinzând bucăţi enorme şi plăci, pe care le repezea apoi, curăţând locul, cu elicele sale, creându-şi spaţiu de lucru jur-împrejurul pupei lui *Golden Adventurer.*

Calmul sinistru, atât al mării cât şi al aerului, uşura munca, deşi micul, dar perversul curent ce trecea chiar pe sub etamboul lui *Golden Adventurer*

îngreuna aducerea la bordul acestuia a grupului electrogen.

Nick dispunea de două paraşocuri Yokohama ce atârnau pe lângă copastia lui *Warlock.* Aceste baloane din plastic, umflate, amortizară contactul bordaj-bordaj în clipa când Nick o lipi pe *Warlock* de pachebotul naufragiat, menţinând-o în contact permanent prin nişte manevre gingaşe de reglare a puterii elicei.

Gigea Baker împreună cu echipa sa de intervenţie, înfofoliţi în haine groase pentru regiuni antarctice, se aflau deja pe scara de pisică a estacadei din prova lui *Warlock,* aflată la douăzeci şi unu de metri deasupra punţii de comandă şi orientată spre puntea puternic canarisită a lui *Adventurer.*

Când Nick o aduse uşurel pe *Warlock* la abordaj, aceştia dădură drumul scării de bord din metal peste spaţiul dintre cele două nave şi echipa de intervenţie trecu dincolo, cu Gigea în frunte, ca un grup de maimuţe pe ramura unui copac din pădure.

— Au trecut toţi, îi confirmă lui Nick ofiţerul trei, după care adăugă: iar avem o cădere barometrică, dom' căpitan. Mercurul e la 1005.

— Foarte bine, spuse în şoaptă Nick, manevrând-o pe *Warlock* în marş înapoi pentru a rămâne în aşteptare la vreo cincisprezece metri de pupa navei de pasageri eşuată. Abia atunci avu răgazul să privească cerul. Soarele de la miezul nopţii devenise de un galben bolnăvicios, malign, în vreme ce soarele propriu-zis era ca un glob de un roşu-închis, satanic, plutind deasupra piscurilor Capului Alarm şi impresia era că întinderile înzăpezite şi gheţarii erau scăldate în sânge.

— Ce frumos!

Dintr-odată fata se afla lângă el. Creştetul capului îi venea cam la înălţimea umerilor lui, şi în acea lumină purpurie, părul ei strâns într-o coadă bogată răspândea reflexe roşietice ca nişte lire de aur stacojiu proaspăt ieşite din monetărie. Glasul îi era coborât şi răguşit puţin de sfială şi atinse o coardă sensibilă în Nick. Însă-n clipa când ea îşi ridică faţa spre el, abia atunci îşi dădu seama cât de tânără era.

— Am venit ca să vă mulţumesc, spuse ea moale. E prima ocazie pe care am avut-o.

Purta îmbrăcăminte bărbătească de împrumut, care-i era largă şi-o făcea să arate ca o fetiţă ce voia să pară mai mare decât era în realitate, iar chipul ei neatins de cosmetice avea acea strălucire de plastic ceros a tinereţii, precum coaja lustruită a unui măr copt. Expresia ei era serioasă şi dedesubtul ochilor şi în jurul gurii se aflau urme ale chinurilor de curând îndurate. Nick îi simţi încordarea şi nervozitatea.

— Până acum Angel nu mi-a dat voie să vin, spuse ea, şi dintr-odată zâmbi. Nervozitatea dispăru şi rămase doar un surâs direct, cald şi neprefăcut, de copil frumos care n-a ştiut ce-i acela refuzul. Nick fu şocat de intensitatea bruştei sale dorinţe, de a o poseda fizic şi corpul i se deplasă când simţi în regiunea inghinală o senzaţie de pumn care se strânge şi-n coşul pieptului o inimă care bubuia furibund.

Şocul se transformă în mânie, pentru că ea arăta cam de paisprezece, cincisprezece ani, părea aproape de-o vârstă cu propriul lui fiu, şi-l cuprinse ruşinea de perversitatea reacţiei avute. De pe vremurile bune când era cu Chanlelle, nu mai cunoscuse o asemenea reacţie directă şi instantanee faţă de o femeie. În clipa când gândul îi zbură la Chanlelle, toate simţămintele lui se prăbuşiră la pământ într-un talmeş-balmeş de nedescris din care nu se detaşau net decât lascivitatea şi mânia.

Mânia şi-o adăposti în căuş, ca pe un chibrit aprins, ferit de un vânt puternic, iar ea-i dădea din nou tărie. Tărie, de a da la o parte aşa ceva, fiindcă ştia prea bine cât de vulnerabil era încă, şi cât de primejdios se putea dovedi drumul ce i se deschidea în faţă dacă avea să se lase purtat pe el de această copiliţă. Brusc îşi dădu seama că trupul i se mişcase instinctiv către fată şi că vreme de multe clipe la rând se uitase la chipul ei, că ea îi susţinea privirea fără pic de şovăială, şi că un anume ceva începuse deja să se mişte în ochii ei, ca umbra unui nor pe suprafaţa însorită a unui lac verde, de munte. Se întâmpla ceva ce nu-şi putea permite, ceva ce nu putea risca. După un timp, observă că doi tineri ofiţeri de punte se uitau la ei cu o curiozitate făţişă, şi-şi vărsă mânia asupra ei.

— Domnişoară, spuse el, ai geniul absolut de a te afla exact acolo unde nu trebuie şi când nu trebuie.

Iar tonul său era chiar mai rece şi mai distant decât l-ar fi vrut el însuşi.

Înainte de a se întoarce cu spatele la ea, fu martorul clipei când chipul ei senin se-nnoră mâhnit, iar ochii verzi i se-nceţoşară un pic. Stătea în picioare, băţos, şi se uita spre prova unde echipa lui David Allen descuie magazia cu echipament de salvare. Apoi imediat mânia lui Nick se evaporă, pentru a face loc regretului. Îi era clar ca bună-ziua că izbutise s-o înstrăineze complet pe fată şi chiar dori să se întoarcă iar spre ea şi să-i spună câteva cuvinte drăguţe care ar fi putut să dreagă situaţia, însă nu-i venea nimic în cap şi-atunci apucă microfonul portabil al radiotelefonului şi vorbi cu Baker.

— Cum merge, şefule?

Se scurse o pauză de zece secunde, în care Nick fu conştient de prezenţa fetei în apropierea lui.

— Generatorul lor de avarie e prăjit, o să fie nevoie de două zile până să-l putem pune din nou în funcţiune. O să trebuiască să aducem grupul nostru electrogen, îi spuse Gigea.

— Suntem gata să vi-l dăm, îi răspunse Nick, apoi îl chemă pe David Allen de pe puntea prova.

— Eşti gata, David?

— Totul e pregătit.

Nick se apropie cu nava încă o dată de pupa semeaţă a pachebotului şi abia acum, în sfârşit, se întoarse către fată. Fără să ştie de ce, acum avea nevoie de aprobarea ei, aşa că îşi pregăti un surâs cuceritor – numai că ea plecase şi odată cu ea dispăruse şi acea aură de lumină.

În timp ce vorbea cu David Allen, vocea lui Nick sună puţin tăios:

— Haide, secund, s-o facem repede şi bine.

Warlock atinse pupa lui *Adventurer,* marile paraşocuri Yokohama temperară impactul, cablurile zbârâiră peste scripeţi şi din bocaportul deschis al magaziei de salvare ieşi în sus la iveală alternatorul în greutate de patru tone. Pentru a fi manevrat cu mai multă uşurinţă, era instalat pe o sanie. Rezervoarele de motorină erau pline, iar marele motor era amorsat şi gata de pornire.

Se ridica rapid, pendulând în cârligul estacadei înalte şi, în acele momente critice, când el atârna în afara provei lui *Warlock,* o duzină de oameni îşi sincronizară eforturile. O hulă mică, neregulată şi rea, ridică remorcherul într-un bord. *Warlock* avea deja o uşoară canarisire din cauza sarcinii suspendate care s-ar fi zdrobit de bordajul de oţel al pachebotului dacă Nick nu ar fi acţionat la timp.

„E bun, tipu’”, exclamă David examinând cu atenţie manevra lui Nicholas. „E mai bun decât a fost vreodată Mac”. Mackintosh, căpitanul anterior al lui *Warlock,* fusese un om prevăzător şi cu experienţă, însă Nicholas Berg pilota nava cu acel fler şi cu acea intuiţie pe care nici cu experienţa sa vastă Mac nu le putuse egala.

David Allen îşi alungă gândurile şi dădu semnalul manevraniului de la vinciu. Mătăhălosul generator de curent care se legăna prin aer ateriză pe puntea pachebotului cu precizia unui pescăruş ce se întoarce la cuibarul său. Într-o clipită, trupa lui Baker era grămadă pe el, executând toate manevrele necesare.

La un moment dat, o umbră trecu pe deasupra navei, ca a unui vultur ce se-nvârtea pe sus. Când Nick îşi aruncă o privire spre cer, îi zări şi pe oamenii săi ridicându-şi şi ei capetele.

Era un singur nor ce părea a nu fi mai mare decât un pumn, aflat la trei sute ori poate patru sute cincizeci de metri deasupra lor, însă el acoperise temporar soarele aflat jos, pe orizont, înainte de a se furişa printre piscurile Capului Alarm.

„Mai e încă mult de furcă”, gândi Nick şi deschise uşa punţii de comandă pentru a păşi afară, pe aripa deschisă a timoneriei. Aerul era complet nemişcat, iar gerul parcă se mai îmblânzise, deşi temperatura era încă de minus treizeci de grade. Aici jos nu era nicio adiere de vânt, dar sus – începea.

— Secund. Îl luă repede la rost în microfon Nick, ce se-ntâmplă acolo jos, crezi cumva că eşti pe yachtu’ lu’ babacu’?

Şi echipa lui David Allen trecu imediat la operaţiunea de închidere a gurii de magazie-prova. Şi apoi se îndreptară cu pas apăsat către cele două magazii de echipament de salvare aflate pe duneta cea lungă.

— Transfer comanda la puntea de comandă-pupa, le comunică Nick ofiţerilor săi şi traversă în pas alert blocul cabinelor echipajului spre cea de-a doua punte de navigaţie închisă, în care fiecare aparat şi instrument de navigaţie îşi avea dublura sa, trăsătură specifică pentru construcţia remorcherelor salvatoare, întrucât cea mai mare parte a activităţii pe o astfel de navă se desfăşura pe puntea-pupa.

De astă dată, cu estacadele-portal, pupa se ridică şi se aduseră pe puntea pachebotului paleţii cu materiale de intervenţie. Alte opt tone de echipament luară deci drumul lui *Golden Adventurer.* Apoi remorcherul se retrase din nou şi David Allen asigură gurile de magazie. Când el se înfiinţă pe puntea de comandă, tropăind şi lovindu-se peste umeri, roşu la faţă şi gâfâind din cauza gerului, Nick îi spuse imediat:

— David. Preiei comanda, eu mă duc la bord. Nick nu mai avea răbdare să mai aştepte cine ştie cât până ce Gigea Baker va porni nava şi îi va pune pompele în funcţiune.

Tot ce ţinea de mecanică era de resortul lui Baker, după cum tot aşa ce ţinea de marinărie cădea în sarcina lui Nick, însă putea să mai dureze încă multe ore, iar Nick nu era omul care să stea degeaba atâta timp.

De la înălţimea estacadei-portal prova, Nick îşi aruncă privirile peste sidefiul sinistru al mării. Acum era puţin trecut de miezul nopţii antarctice, iar soarele era pe jumătate ascuns în spatele munţilor, un disc de metal în două dimensiuni, încins până la purpuriu. Marea era de culoare sângerie, iar aisbergurile scânteiau într-un vişiniu-aprins ceva mai deschis. De la înălţimea la care se afla, putea să vadă că suprafaţa mării era crenelată, o hulă mică şi regulată răspândindu-se pe întinderea ei ca undele pe

un heleşteu, stârnită de undeva de dincolo de orizont.

Nick detectă imediat noul balans al lui *Warlock* în clipa în care carena sa începu să încalece această nouă hulă şi, deodată, o rafală de vânt îl izbi pe Nick drept în faţă ca suflul unei aripi de liliac, iar luciul metalic al mării fu brăzdat de o briză ce-i încreţea în trecere suprafaţa.

Îşi strânse mai bine sub bărbie şiretul de la gluga hanoracului şi păşi pe pasarela suspendată ca un acrobat, menţinându-şi echilibrul la douăzeci şi unu de metri deasupra teugii într-un lejer ruliu al lui *Warlock.*

Sări pe puntea acoperită de gheaţă, puternic, canarisită a lui *Golden Adventurer,* şi trimise un salut către puntea de comandă a lui Warlock aflată departe, jos, într-un gest de liber la manivelă.

— Eu am încercat să te previn, scumpeteo, spuse blând Angel când o văzu intrând amărâtă şi pleoştită în bucătăria plină de aburi. Te-a făcut harcea-parcea, este?

— Ce tot îndrugi acolo? Ea-şi ridică bărbia, cu un zâmbet prea radios şi prea prompt. Şi, mă rog, ce-ai vrea să fac?

— Poţi să spargi ouăle din castronul ăla, îi spuse Angel, după care se aplecă din nou peste cele zece kilograme de carne roşie de vită.

Cinci minute lucrară în linişte, după care Samantha deschise iar discuţia.

— Am încercat doar să-i mulţumesc... şi din nou în ochii ei se ivi o ceaţă cenuşie.

— E un porc necioplit, conveni Angel.

— Ba nu e, se oţărî ea opărită Samantha. Nu e porc.

— Mă rog, atunci e un nenorocit hain şi egoist... cu idei năstruşnice.

— Da' cum *poţi* să spui una ca asta? întrebă Samantha, parcă aruncând flăcări din priviri. Nu e egoist – a sărit în apă după mine...

Atunci ea sesiză surâsul de pe buzele lui Angel şi expresia de prefăcută nedumerire din ochii lui şi nu mai vorbi mai departe, văzându-şi concentrată de spartul ouălor şi de vărsatul conţinutului în vasul malaxorului.

— E destul de bătrân cât să-ţi fie tată, o împunse Angel, dar acum ea se înfurie de-a binelea.

O îmbujorare ivită sub luciul neted al tenului făcea ca pistruii să-i semene cu un praf de aur strălucitor.

— Trăncăneşti cele mai groaznice rahaturi, Angel.

— Doamne, scumpeteo, unde-ai învăţat limbajul ăsta?

— Să ştii că m-ai scos din sărite.

Sparse un ou cu atâta violenţă încât acesta explodă chiar pe partea din faţă a pantalonilor ei.

— Căcat! spuse ea şi privi în direcţia lui cu un aer sfidător.

Angel îi aruncă o cârpă de vase, ea se şterse cu gesturi violente, după care-şi văzură iarăşi de treabă.

— Şi mă rog, cât o avea? zise ea până la urmă. O sută şi cincizeci de ani?

— Treizeci şi opt, pe urmă Angel se mai gândi un pic, sau treizeci şi nouă.

— Vezi, mă isteţu' lu' peşte-prăjit, spuse ea pe un ton obraznic, vârsta ideală este jumătate din cea a bărbatului plus şapte.

— Dar încă n-ai douăzeci şi şase, scumpeteo, spuse Angel blajin.

— Am să-i fac peste doi ani, îl asigură ea.

— Îl vrei, este că-l vrei, hai spune! Dorinţa îţi dă mâncărici de poftă, eh?

— Ce prostie! Şi tu ştii foarte bine asta, Angel. Se-ntâmplă numai că-i sunt foarte îndatorată – mi-a salvat viaţa. Cât priveşte chestia cu doritul, ha!

Scăpă de gândul acesta cu o pufnitură de dispreţ şi un gest semeţ al capului.

— Mă bucur să aud asta. Încuviinţă din cap Angel. Nu e din cale-afară de drăguţ ca persoană, e destul să te uiţi la ochii ăia ai lui, de şopârlă...

— Ba are ochi frumoşi... sări ea ca arsă, pentru ca imediat să amuţească în clipa când dădu cu ochii de zâmbetul viclean.

Se prăbuşi apoi fără chef pe bancă, lângă el, cu un ou spart *într-o mână.*

— Ah, Angel, eşti groaznic şi te urăsc. Cum poţi să te amuzi în asemenea momente pe socoteala mea?

El văzu că fata era pe punctul de a izbucni în plâns şi deveni pe loc sobru şi plin de solicitudine.

— Mai întâi de toate ar fi cazul să ştii câte ceva în legătură cu el... şi începu să-i depene o picantă biografie a lui Nicholas Berg, înflorită pe ici pe colo

de o imaginaţie vie şi un afurisit simţ al umorului, totul servit într-o aproape feminină dorinţă de cleveteală, la care Samantha asculta cu nesaţ, scoţând din când în când câte o exclamaţie de surpriză.

— Soţia lui să fugă cu un alt bărbat, eu zic că nu era în toate minţile să facă una ca asta, nu crezi?

— Drăguţă, o schimbare e ca două săptămâni pe litoral.

Sau punând câte-o întrebare.

— Deci nava asta e a lui, e proprietatea lui? Nu e doar comandantul ei?

— E-a lui şi nava asta şi sora ei şi compania. I se spunea Prinţul de Aur. Ăsta trăieşte pe picior mare, drăguţă, nu ţi-ai dat seama?

— Eu nu...

— Hai las-o jos că măcăne. Eşti prea femeie ca să nu-ţi fi dat seama. Nu-mi veni mie cu gogoşi. Nu există afrodiziac mai tare decât succesul şi puterea, nimic nu e în stare să stârnească hormonii unei fetişcane mai abitir decât clinchetul aurului. Hai spune că n-am dreptate?

— Bine, Angel, dar nu e drept. N-am ştiut nimic despre el. N-am ştiut că era bogat şi renumit. Iar de bani puţin îmi pasă...

— Ha! Ha! îşi scutură Angel cârlionţii, şi diamantele din urechi scânteiară.

Observă însă că ea era iar pe punctul să sară cu gura.

— Bine, bine, drăguţă, te tachinez. Ce te atrage de fapt la el sunt tăria lui şi aerul lui hotărât. Felul în

care ceilalţi oameni îl ascultă, şi-l urmează, şi se tem de el. Aura aceea de comandă, de putere şi o dată cu ele, de succes.

— Eu n-am...

— Haide, hai, de ce nu eşti cinstită cu tine, iubire? Nu faptul că ţi-a salvat viaţa, nu ochii lui frumoşi, nici măcar umflătura de sub şliţul pantalonilor lui...

— Eşti cinic, Angel.

— Eşti superbă, minunată şi pur şi simplu n-ai ce-i face. Tu eşti acum ca o mică gazelă nubilă, excitabilă şi în stare de alertă, şi tocmai ai dat cu ochii de taurul turmei. Drăguţă, n-ai ce-i face, eşti doar femeie.

— Şi-atunci, Angel, ce să fac?

— O să ne facem un plan, iubire. Însă un lucru e cert. Doar n-ai să te apuci acum să te ţii de coada lui în ţinuta asta de vagabond, îmbrăcat de pomană şi respirând adoraţie şi osanale eroului. El are o treabă de făcut. Nu e nevoie să se împiedice de tine ori de câte ori face stânga-mprejur. Joacă mai rezervat.

Samantha reflectă la asta preţ de o clipă.

— Angel, dar eu nu vreau să joc până-ntr-atât de rezervat încât pe urmă să nu mai am şansa de a intra pe fir cu el, nu ştiu dacă am fost suficient de clară.

Gigea Baker ţinea bine hăţurile, munca era bine organizată şi se Desfăşura în ritmul accelerat la care până şi Nick, în nestăvilita lui nerăbdare, se putea aştepta.

Generatorul de curent fusese introdus prin uşile duble în suprastructura de la puntea B şi fusese amarat lângă un perete etanş din oţel şi bine legat pe poziţie.

— De îndată ce o să avem curent o să dăm găuri în punte şi-o să-l prindem în buloane, îi explică el lui Nick.

— I-ai făcut legăturile?

— N-o să trec prin cutia de conexiuni principală de la puntea C, ci am să aleg din cutia de conexiuni temporară...

— Ai identificat circuitele de alimentare ale vinciului prova şi ale pompelor?

— Iisuse Christoase, băi gagiule, de ce nu ţi-ai vedea tu de condus vaporaşu' ăla al tău ca să mă laşi pe mine să-mi văd de treabă?

Pe puntea de deasupra, unul dintre grupurile lui Baker lucra deja de zor cu echipamentul de tăiat cu flacără oxiacetilenică. Ei deschideau accesul către puţul de aerisire al sălii motorului principal. Cuţitul de tăiat cu flacără scotea un şuier persistent şi o jerbă de scântei roşii se revărsa dinspre tabla de oţel a înaltului coş fals de fum. Coşul nu avea decât un rol decorativ, ce conferea lui *Golden Adventurer* tradiţionala alură zveltă. Iar acum sudorul tăia ultimii centimetri din tabla de oţel. Aceasta căzu în hăul adânc şi întunecos, lăsând în urmă o deschidere pătrată ce oferea acces direct în sala maşinilor, pe Jumătate inundată, aflată la cincisprezece metri dedesubt.

În ciuda sfatului lui Baker, Nick preluă comanda aici, dirijând instalarea scripeţilor vinciului şi a cablului de sârmă cu ajutorul cărora se putea fila un alt cablu mai gros până jos în sala maşinilor şi-apoi pe sub apă, afară prin acea crăpătură, din bordajul navei. Când se uită iar la ceasul său Rolex Oyster, constată că se mai scursese o oră. Soarele dispăruse şi un cer fosforescent, plin de efectele speciale ale *Aurorei Australis,* transforma noaptea într-o prezenţă stranie şi misterioasă.

— E-n ordine, nostromule, pentru moment asta-i tot ce se poate face. Adu-ţi toţi oamenii la prova.

Pe când se îndreptau grăbiţi înainte către puntea deschisă prova, îi ajunse vântul, o singură rafală şuierătoare ce-i făcu să se învârtească în loc, să se clatine şi să caute cât mai repede ceva de care să se agaţe. Vântul începu să-i sâcâie, să necheze şi să le răvăşească hainele. În acest timp Nick dirija lucrul la cele două gigantice vinciuri de ancoră. Auzi cum marea umflată începea să împingă şi să agite masa de gheaţă, făcând-o să mârâie şi să şoptească ameninţător.

Caponară cele două ancore de mare şi, lucrând cu doi oameni suspendaţi peste bordul lui *Adventurer,* boţară diamantul fiecărei ancore cu nişte coliere de lanţ gros. Acum *Warlock* putea să ducă acele ancore mai în larg, târându-le pe fund în direcţie contrară celei pentru care fuseseră gândite să lucreze, astfel încât ghearele lor ascuţite nu aveau să se înfigă şi să opună rezistenţă.

Apoi, când ancorele erau atât de departe pe cât le permitea lungimea propriului lor lanţ, *Warlock* avea să le fundarisească. Pentru ca de astă dată ghearele să agaţe şi să ţină ferm. Aceasta era instalaţia de ancorare ce era capabilă să reziste şi unui vânt de forţa doisprezece pe scara Beaufort care ar fi încercat s-o azvârle pe *Golden Adventurer* şi mai departe pe uscat.

În momentul când Baker avea să dispună de energie pe navă, vinciurile de ancoră aveau să fie întrebuinţate pentru a o smulge pe *Golden Adventurer* de pe plajă. Nick îşi punea toată încrederea în ajutorul pe care aceste vinciuri extrem de puternice îl puteau oferi lui *Warlock* şi motoarelor.

Era o muncă încordată şi grea fiindcă lucrau cu greutăţi. Doar cheia de lanţ a boţării care fixa

colierul lanţului de diamantul ancorei cântărea singură peste o sută treizeci de kilograme şi era nevoie de şase oameni plus un sistem complicat de palancuri pentru a o putea manevra.

În momentul când treaba era pe sfârşite, vântul se ridicase la forţa şase şi scotea vaiete prin suprastructură. Oamenii erau rebegiţi de frig, obosiţi şi foarte nervoşi.

Nick îi conduse înapoi la adăpostul castelului principal. Îşi simţea cizmele ca de plumb, iar plămânii tânjeau după mângâierea fumului de trabuc. Realiză dintr-odată că trecuseră peste cincizeci de ore de când nu mai dormise – de când o pescuise din apă pe fetiţa aceea tulburătoare. Îşi alungă la iuţeală gândul de la ea, fiindcă asta-l distrăgea de la treabă. În clipa când păşi pragul salonului principal, în gheţărie, e drept, dar cel puţin la adăpost, căută cu înfrigurare în buzunar tabachera cu trabucuri.

Apoi îşi opri mişcarea şi clipi surprins când deodată întreaga navă fu scăldată într-o extravagantă lumină – lumini pe punte şi lumini în interior – care începu să răspândească un aer de sărbătoare, iar din difuzoarele de pe puntea de deasupra prinseră să curgă acorduri dulci de muzică. Era momentul când echipamentul staţiei de radioamplificare primi alimentare de la reţea. Se auzea vocea Donnei Summer, la fel de limpede şi de cristalină ca un cristal de Bohemia. Acel sunet era absolut deplasat în acel loc şi în acele circumstanţe.

— Avem curent!

Nick dădu drumul unui chiot şi o luă la fugă spre puntea B. Gigea Baker, vesel nevoie-mare, stătea în picioare lângă zgomotosul lui generator, ţinându-şi braţele încrucişate.

— Ei, gagiu, ce zici? întrebă el.

Nick îi atinse umărul cu pumnul.

— Straşnic, Gigea.

Scoase din tabacheră un trabuc, plantă unul dintre preţioasele tuburi negre între buzele lui Baker şi aprinse bricheta. Cei doi fumară preţ de douăzeci de secunde într-o linişte intimă şi sociabilă.

— O.K., o curmă Nick. Pompe şi vinciuri.

— Cele două centrifuge portabile sunt gata de start, iar eu m-am dus să verific pompele principale ale navei.

— Singurul lucru care a mai rămas de făcut este să punem pe poziţie paietul de gaură de apă.

— Ăsta-i ciubucu' tău, comenta sec Baker. Nu mă mai vezi tu pe mine în apă în vecii vecilor. Dacă vrei să ştii, am renunţat până şi să mai fac duş.

— Mi-am dat seama. Doar stau contra vântului, nu ştiai? îi spuse Nick. Dar cineva tot trebuie să coboare şi să fileze cablul.

— De ce nu-l trimiţi pe Angel? rânji răutăcios Baker. Acu' iartă-mă, frate – nu-mi văd capul de treabă. Se uită cu atenţie la trabuc. Şi după ce-o să dăm jos de pe uscat potaia asta, sper c-ai să fii în stare să-ţi permiţi nişte tuşelniţe dintr-astea mai ca lumea.

Şi se făcu nevăzut în adâncurile pachebotului. Lăsându-l pe Nick în faţa singurei sarcini la care evitase până să se şi gândească. Cineva trebuia să coboare în acea sală a maşinilor. Putea desigur să cheme voluntari, numai că asta ţinea de o altă regulă a lui – aceea de a nu cere nimănui să facă ceea ce ţie însuţi îţi este teamă să faci.

„Pe David pot să-l pun să fundarisească instalaţia de ancorare, dar nu pot pune pe nimeni altcineva să potrivească paietul de avarie”. N-avea de ales. Trebuia să coboare din nou în frigul, întunericul şi pericolul de moarte din sala maşinilor care era Inundată.

Instalaţia de ancorare pe care David Allen o fundarisise o ţinea zdravăn priponită pe *Golden Adventurer* chiar şi pe hula înrăutăţită ce asalta acum gura deschisă a golfului. Era mânată de forţa în continuă creştere a vântului, care o îndemna la o încă şi mai aprigă dezlănţuire.

David îndreptăţi încrederea pe care Nick şi-o pusese în el prin felul marinăresc în care luase la bord cele două ancore ale lui *Golden Adventurer,* la un cablu distanţă spre larg, sub un unghi judicios ales, care să le confere cea mai sănătoasă agăţare şi rezistenţă la tracţiune.

Gigea Baker instalase şi probase cele două pompe centrifuge, ba pe deasupra mai şi reactivase alte două unităţi de pompare ale pachebotului aflate la prova şi care fuseseră protejate de către un perete etanş. El era acum gata să apese pe butonul de pornire al acestui considerabil arsenal de pompe şi socotise că dacă Nick putea să astupe crăpătura căscată în carenă, el ar fi fost în stare să golească santina până la ultima picătură în mai puţin de patru ore.

Nick era din nou în costum de scafandru, dar de astă dată optase pentru un echipament de plonjare dotat cu o singură butelie Drager; hotărî clar şi răspicat să renunţe o dată pentru totdeauna la sacul cu alveolă de oxigen. Vântul trebuie să fie acum de forţa şapte, decise el, pentru că de-acum spulbera crestele valurilor în pulbere de spumă, iar un plafon jos, format din nori de culoare cenuşiu-murdar ce se fugăreau pe deasupra apelor, acoperise soarele şi

piscurile Capului Alarm. Erau nişte nori întunecaţi şi reci, prevestind o zi încă şi mai sălbatică.

Nick mai aruncă o privire către Warlock. David Allen o ţinea bine în poziţie, iar propria lui echipă aştepta gata pregătită de jur-împrejurul acelei deschizături urâte din coşul fals al lui *Adventurer.* Îşi puse casca de scafandru pe cap în vreme ce ajutoarele sale îi fixau încuietorile şi-i înşurubau furtunul de respirat. Mai făcu şi o verificare a radioemiţătorului.

— *Warlock,* dacă mă recepţionezi...

Vocea lui Allen se auzi imediat în căşti, confirmând recepţia şi faptul că era gata pregătit, după care adăugă:

— Barometrul trece prin podele, capo, indică acum 996 şi încă mai coboară. Forţa vântului şase în creştere şapte şi susţinută. Pare-se că ne aflăm în cuadrantul primejdios a-orice-va-să-se-întâmple.

— Îţi mulţumesc, David, replică Nick. Cuvintele tale îmi înflăcărează sufletul.

Făcu un pas înainte şi ei îl ajutară să ia loc în scaunul de pânză al nostromului. Nick mai verifică încă o dată scaunul de doc şi scripetele, acel control de încă-o-dată-şi-hai-să-fie-cu-noroc, după care încuviinţă din cap.

Interiorul sălii maşinilor nu mai era cufundat în beznă, pentru că Baker instalase nişte proiectoare sus de tot în puţul de aerisire. Însă apa era neagră de motorină. Pe când Nick era coborât încet în jos, cu picioarele atârnându-i afară din scaunul de doc al şefului de echipaj, ea se agita convulsiv în sus şi-n jos, ca un monstru cuprins de panică ce încerca să scape din cuşca sa de oţel. Acea hulă mânată de vânt se izbea de bordajul lui *Golden Adventurer* şi dădea năvală prin spărtură, configurând propriile sale

valuri, formând propriii ei curenţi şi vârtejuri ce se spărgeau şi se năpusteau asupra pereţilor etanşi.

— Mai încet, vorbi Nick în microfon. Stop!

Coborâşul lui se opri la trei metri de blocul motor al maşinii triboru. Dar zbuciumul mării în spaţiu închis se spărgea de acesta ca de un recif de corali, într-o clipită acoperindu-l în întregime, pentru ca în clipa următoare iar să se tragă îndărăt, dezvelindu-l.

Apa zbuciumată era capabilă să azvârle un om în această maşină cu destulă putere încât să-i facă chisăliţă toate oscioarele, iar Nick stătea suspendat deasupra ei şi căuta un loc pe care să-şi prindă scripetele.

— Maina scripetele principal, comandă el şi enormul dispozitiv de tracţiune apăru din tenebre şi începu să se clatine sub lumina proiectoarelor.

— Stop! Nick purcese la îndreptarea scripetelui către poziţie. Maina şaizeci de centimetri. Stop!

Aflat acum până la brâu în apa, uleioasă şi turbulentă, se chinuia să introducă ştiftul de asigurare al cheii de lanţ şi să amareze scripetele de una dintre varangele osaturii de rezistenţă a carenei. Când şi când o ridicare mai tumultuoasă a apei îi năvălea peste cap, obligându-l să se agaţe neputincios de ceva până ce turbarea îşi slăbea strânsoarea, iar sticla vizorului se limpezea atât cât să-i permită reluarea lucrului.

După patruzeci de minute trebui să se odihnească un pic. Se aşeză cât putu mai aproape de schimbătoarele de căldură ale dieselului în funcţiune ce antrena generatorul de curent, încărcându-se de căldura lor şi sorbind din termos cafeaua concentrată şi dulce a lui Angel. Se simţea ca un boxer între reprize, cu trupul tot numai o durere, cu fiecare muşchi vlăguit şi îngheţat de efortul continuu de

încontrare cu acea mizerabilă emulsie vânturată de apă de mare, şi cu partea laterală a corpului şi coastele învineţite de contactul dur cu maşinăriile aflate sub nivelul apei, însă după douăzeci de minute se ridică din nou.

— La treabă, spuse el şi-şi puse casca de scafandru. Pauza de odihnă îi oferise răgazul să-şi replanifice operaţiunea, luând în calcul problemele pe care le întâlnise acolo jos; acum munca părea să se aşeze mai repede pe făgaşul ei. Deşi de unul singur fiind în infernala cavernă rezonantă de oţel pierduse orice noţiune a timpului şi nu mai ştia sigur nici ce oră e, nici ce parte a zilei în clipa când era în sfârşit gata pregătit să treacă cu socar cu tot prin spărtură, de cealaltă parte.

— Trimiteţi-l jos! comandă el prin radioemiţătorul din cască, şi mosorul de parâmă coborî, balansându-se şi şerpuind sub proiectoare din cauza convulsiilor navei şi aruncând umbre groteşti până-n cele mai îndepărtate unghere ale sălii maşinilor.

Socarul era din împletitură măruntă de Dacron de o rezistenţă şi o elasticitate extraordinare raportate la greutatea sa mică şi la subţirimea diametrului său. Un capăt era boţat pe puntea de deasupra şi Nick îl filă cu grijă peste rola scripetelui.

Apoi îşi prinse mosorul la centură şi şi-l petrecu peste şold, unde era ferit de riscul de a se agăţa în momentul când avea să traverseze spărtura.

Atunci îşi dădu seama cât de aproape era de epuizarea totală şi se gândi să întrerupă lucrul pentru o pauză de odihnă. Activitatea intensificată a mării asupra corpului navei era însă un avertisment – trebuia să continue treaba cât încă se mai putea. Peste un ceas această operaţiune se putea dovedi imposibil de desfăşurat, aşa că n-avea încotro. Trebuia să se ducă, şi-şi adună toate rezervele sale

de tărie şi de hotărâre ce sălăşluiau în străfundurile fiinţei lui pentru a învinge frisoanele îngheţate ale apei ce păreau a i se fi infiltrat drept în suflet, amorţindu-i toate simţurile şi făcându-l să i se pară că până şi oasele îi sunt sfărâmicioase şi grele.

Afară trebuia să fie zi. Realiză el, fiindcă prin spărtura în oţel se vedea lumina, palidă ce-i drept, din cauza scurgerilor de santină şi a emulsiei apă-produse petroliere.

Se prinse cu mâna de un cablu longitudinal de osatură din sala maşinilor, cu capul la doi metri de gaura urâtă, respirând lent în ritmul scufundătorului încercat, atent la vârtejul şi curentul iscate în interiorul carenei şi încercând să găsească elemente de repetitivitate în acţiunea apei. Părea însă a se mişca la voia întâmplării, o ingestie ce sâsâia şi bolborosea urmată de trei sau patru influxuri neregulate şi mai slabe, apoi trei ejecţii perverse şi de o asemenea violenţă încât ar fi azvârlit pe un înotător de-a berbeleacul drept în pumnalele recurbate ale oţelului spintecat. Trebuia să aleagă şi să prindă un val de tărie moderată. Suficient de puternic ca să-l traverseze lin dincolo, o undă care să nu aibă forţa periculoasă şi turbulentă a acelor ejecţii perverse de mare amplitudine.

— David. Eu sunt gata să trec, spuse el în microfonul de cască. Confirmă că şalupa de intervenţie se află în aşteptare, gata să recupereze lângă bordaj.

— Toată lumea gata.

Glasul lui David Allen era încordat şi ascuţit.

— Am plecat, spuse Nick, călare pe valul lui. N-avea niciun rost să mai aştepte. Îşi verifică mosorul de parămă de la brâu, având grijă să se asigure că socarul se fila neîmpiedicat, şi-şi aţinti privirea pe spărtura care sugea înspre interior apa verde şi

limpede plină de bule, argintii minuscule ca nişte aşchii de diamant ce-i treceau pe deasupra capului, atenţionându-l asupra puterii şi vitezei acelui şuvoi.

Influxul se încetini şi se opri cu totul când nivelul din carenă atinse cota corespunzătoare, acumulând o mare energie potenţială în aerul comprimat şi în apă. Apoi sensul şuvoiului se inversă brusc în clipa când de cealaltă parte nivelul hulei coborî şi apa captivă începu iar să fie sifonată înspre afară.

Nick îşi desprinse mâna de pe curentul longitudinal al osaturii navei şi imediat îl luă apa.

Nici vorbă să mai poată cineva înota în bulboana aceea; nu mai putea face nimic altceva decât să spere că-şi va putea ţine mâinile pe lângă corp şi picioarele lipite pentru a-şi păstra un profil hidrodinamic optim şi să-şi ajusteze poziţia cu ajutorul labelor.

În timp ce era azvârlit cu capul înainte spre acea ucigaşă gură de oţel, şi reflecta îngrozit la viteza crescândă cu care se deplasa, putea simţi socarul de nylon filându-se de-a lungul piciorului său, mosorul de la brâu învârtindu-se nebuneşte ca şi cum un uriaş peşte oceanic muşcase şi se agăţase în cârligul de la celălalt capăt.

Viteza înaintării părea să-i lase în urmă maţele ca şi cum s-ar fi aventurat în trenuleţele-acrobat de la bâlci şi apoi un capriciu al curentului îl răsuci; simţi cum începe să se rostogolească şi încercă disperat să ţină sub control mişcarea în momentul impactului.

Şocul izbiturii îl năuci şi văzu stele verzi. Şocul era în umeri şi în braţul stâng şi crezu că era foarte probabil ca braţul să-i fi fost retezat de către oţelul ca briciul.

După care începu să se dea de-a berbeleacul într-un asemenea hal încât, complet dezorientat, nu mai

ştia nici în ce direcţie e „sus”-ul. Nu avea habar nici dacă se mai afla încă în interiorul lui *Golden Adventurer*. Parâma subţire de nylon i se încolăcise în jurul pieptului, în jurul gâtului şi în jurul preţioaselor sale furtunuri de aer, strangulându-i complet capacitatea respiratorie ca unui nou-născut ce se sufocă din cauza propriului cordon ombilical.

Se lovi iarăşi de ceva, de astă dată cu partea din spate a capului, şi doar protecţia amortizoare a căştii îl mai feri de o nouă nenorocire.

Îşi repezi braţele în faţă şi deasupra lui dădu peste conturul colţuros şi neregulat al gheţii.

Teroarea îl cuprinse din nou şi ţipă înfundat în cască, dar brusc ţâşni la lumină şi aer printre bucăţi de gheaţă vâscoasă semitopită în suspensie şi gheaţă glacială amestecate cu bucăţi mai dense dintre care lovise una.

Deasupra lui se înălţa nesfârşit parcă muntele de oţel al bordajului navei de linie şi dincolo de el plafonul jos, cu nori vineţii fugăriţi de vânt. Pe când se zbătea să se elibereze din parâma încolăcită, îşi dădu seama de două lucruri. Cel dintâi era că ambele sale braţe erau la locul lor şi în stare de funcţionare, iar al doilea era că şalupa de intervenţie a lui *Warlock* se afla la doar şase metri de el şi-şi croia preocupată drum printre, aşchiile de gheaţă glacială, îndreptându-se spre el.

Paietul de Avarie arăta ca un câine terrier Airedale de cinci tone făcut covrig pentru somn.

Nick îşi scosese casca şi îmbrăcase o manta arctică a cărei glugă şi-o trăsese peste capul gol şi peste bustul aflat încă în costum de scafandru autonom.

Stătea în echilibru la pupa şalupei în timp ce aceasta plonja, rula şi sălta pe valurile mari de hulă;

bucăţi de gheaţă se spărgeau de coca ei, desprinzând din ea bucăţi de pitură, dar corpul îi era din oţel, era largă şi avea capacităţi nautice superioare. Omul de la timonă îşi cunoştea meseria, manevrând şalupa cu calm, ghidându-se după semnele din mână pe care i le făcea Nick, apropiind-o prin gheaţa mărunţită de curbura înaltă a pupei lui *Golden Adventurer.*

Socarul alb şi subţire din nylon era unica legătură fizică cu oamenii cocoţaţi pe enormele punţi supraetajate ale pachebotului, o simplă parâmă intermediară care avea să tragă după ea o alta, mai groasă de tachelaj. Era totuşi vulnerabilă la orice bucată de sloi spart ori la colţii acelor lacome fălci de oţel căscate sub apă.

Nick filă parâma cu propriile mâini rebegite de ger, atent la cea mai mică împiedicare sau zvâcnire care ar putea însemna agăţare şi rupere. Prin limbajul semnelor el menţinea şalupa astfel poziţionată încât parâma să poată pătrunde cât mai lejer cu putinţă prin carena găurită pe direcţia rolei scripetelui pe care-l instalase cu atâta chin în sala maşinilor, şi de acolo tot în sus prin înaltul puţ de aerisire şi afară prin deschizătura pătrată tăiată cu flacăra în tabla coşului fals şi înfăşurată apoi pe tamburul vinciului, lângă care Gigea Baker supraveghea recuperarea parâmei intermediare.

Rafalele de vânt îl deranjau pe Nick. De aceea el era nevoit să stea pe vine pentru a proteja micul radioemiţător spânzurat de piept, în care vocea lui Baker suna firav şi subţire în urletul zbuciumat al furtunii.

— Socarul se filează normal.

— E-n ordine, acum filăm sârma, îi spuse Nick.

Cel de-al doilea cablu era gros, unul dintre cele mai bune cabluri din oţel suedez. Nick verifică el însuşi legătura dintre socarul de nylon şi cablul din

oţel; socarul era destul de rezistent pentru tracţiunea sârmei de oţel, însă punctul cel mai slab era legătura dintre ele.

Încuviinţă din cap către echipajul şalupei şi aceştia îi dădură drumul peste bord; nylonul alb dispăru în apele verzi şi reci, iar acum cablul negru din oţel era cel care se desfăşura de pe tamburul ce se învârtea.

Când legătura dintre cele două cabluri ajunse la scripetele din sala maşinilor, Nick simţi opintirea. Dacă acum agăţa undeva, aveau să piardă tot; nimeni nu mai putea pătrunde din nou în carenă, marea era acum mult prea agitată. Aveau să piardă tachelajul, aveau s-o piardă şi pe *Golden Adventurer* care urma să se rupă sub valurile uriaşe ce aveau să apară în curând.

— Doamne Dumnezeule, fă-o să treacă, şopti Nick în urletul şi izbucnirea viforului marin. Tamburul se Opri, se mai roti o jumătate de tură şi se înţepeni. Undeva jos, cablul se agăţase şi Nick făcu semn celui de la timonă să aducă şalupa mai aproape pentru a modifica unghiul de incidenţă al cablului faţă de carenă.

Când vinciul trăgea, Nick resimţea efortul parcă prin toţi nervii, şi-şi imagina fibrele de nylon ale parâmei intermediare întinzându-se şi trosnind.

— Fă să treacă. Doamne, fă să treacă! Se rugă Nick lui Dumnezeu. Văzu apoi deodată cum tamburul începe din nou să se învârtească, iar cablul să se depene lin şi să intre frumuşel în mare.

Nick simţi că i s-a luat o piatră de pe inimă şi de uşurare aproape că-i venea să-şi ia zborul în clipa când auzi în radioemiţător vocea lui Baker piţigăiată de triumf.

— Cablu boţat.

— Rămâi în aşteptare, îi spuse Nick. Acum boţăm cele două sârme.

Şi din nou de la capăt procedura laborioasă, delicată şi care întindea nervii la refuz, prin care cablul de oţel gros de doi ţoli era tractat de Antemergătorul său mai subţire. Alte patruzeci de minute de maximă încordare se scurseră cu vântul şi marea stârnite tot mai mult, până să audă ţipătul lui Baker.

— Cablul principal boţat, suntem gata de vira.

— Negativ, spuse Nick precipitat. Întinde cablul şi rămâi în aşteptare.

Dacă paleiul de avarie din prova se agăţa de copastia şalupei, Baker trăgea la fund, odată cu paietul, şi prova ambarcaţiunii.

Nick făcu semn echipei sale şi cinci dintre ei se îndreptară, târşâindu-şi picioarele, spre prova. Gesturile le erau greoaie şi încetinite din cauza pelerinelor galben-strident şi cizmelor de lucru din picioare. Prin semne făcute cu mâna, Nick îi repartiza pe fiecare de jur-împrejurul voluminosului balot de material ce se înălţa cam cât un stat de om, şi abia după aceea făcu semn omului de la timonă să treacă şalupa pe marş înapoi şi s-o îndepărteze de coca lui *Gotden Adventurer.*

Masa de câlţi ne scărmănaţi trepida şi se smuci în clipa când cablul de tracţiune se întinse, şi-atunci marinarii se opintiră cu uriaşul balot textil, încercând să-l răstoarne peste bord.

Cântărea aproape cinci tone, iar o astfel de greutate ar fi fost practic imposibil să fie azvârlită peste bord dacă n-ar fi existat marşul înapoi al şalupei care să vină în ajutorul tensiunii din cablu. Încet-încet ei împingeau paietul înainte şi peste copastie, şi din Cauza deplasării acestei greutăţi

considerabile, şalupa se canarisi periculos. Se aprovă la o asietă de peste douăzeci de grade, pe când dieselul ei se ambala furios, iar singura ei elice bâzâia frenetic, străduindu-se s-o elibereze de sub voluminoasa-i sarcină.

Paietul se mai duse încă treizeci de centimetri şi se agăţă de copastie, şi pe când ei se chinuiau şi se opinteau în masa inertă fibroasă, apa de mare năvăli peste bord şi ajunse până la gleznele cizmelor lor de cauciuc.

Un anume instinct al primejdiei îl făcu pe Nick să-şi îndrepte privirea spre larg. *Warlock* se găsea în golf cam la un sfert de milă distanţă, la limita gheţarilor, şi dincolo de ea Nick zări cum linia orizontului se înalţă datorită conturului ascendent al unui val mare. Era numai un precursor al valurilor cu adevărat mari pe care furtuna le mâna înaintea ei, precum ogarii înaintea vânătorului. Era oricum destul de serios cât să zgâlţâie zdravăn pupa lui *Warlock* şi chiar în acel moment marea spumegă peste prova remorcherului şi se scurse în şiroaie prin sabordurile sale.

În douăzeci şi cinci de secunde avea să izbească şalupa expusă şi aflată în dificultate de manevră, avea s-o izbească din travers, în vreme ce prova era afundată şi ţinută sub apă prin efectul de „ancoră” al balotului de paiet şi al cablului din oţel, în clipa când avea să fie inundată, cei cinci marinari care constituiau echipajul ei aveau să moară în câteva minute, traşi la fund de îmbrăcămintea lor voluminoasă, îngreunată şi de apa verde congelată.

— Gigea, şi vocea lui Nick era un ţipăt în microfon, vira tot vira, nenorocitule, vira tot!

Aproape instantaneu cablul începu să se deruleze tras de vinciul puternic de pe puntea lui *Golden Adventurer,* sub încordarea acestuia botul şalupei se

afundă straşnic şi apa se prăvăli în cascadă peste copastia ei.

Nick înşfăcă una dintre vâslele de stejar şi o vârî sub paiet în locul unde o ţinea şi, întrebuinţând-o drept pârghie, se aruncă pe ea cu Toată greutatea corpului.

— Ajută-mă şi tu! zbieră la omul de lângă el şi se sforţă până când i se împăienjeniră ochii şi-şi simţi muşchii spatelui umflându-se şi pocnind.

Şalupa de intervenţie luă apă, acum nivelul era până la genunchi, iar valul se apropia în viteză de ei. Venea cu o grabă tăcută şi urgentă a unei puteri irezistibile, ridicând în aer masa de sloiuri sparte şi azvârlindu-le-ntr-o parte fără a încetini câtuşi de puţin.

Deodată ceea ce ţinea scăpă, şi tot acel imens cocoloş de câlţi alunecă peste bord. Şalupa de intervenţie ţâşni în sus, uşurată de intolerabilul ei carie, iar Nick îşi agită frenetic ambele mâini pentru a-l face pe cârmaci să aducă şalupa cu prova pe val.

Urcară-n sus odată cu valul, cu o viteză ce le-ntinse maţele-n ei, şi-i azvârli pe jos pe scândurile paiolului şalupei pe jumătate plină, după care aceasta plonjă de partea cealaltă a crestei valului.

În spatele lor, unda lovi cu violenţă în pupa lui *Golden Adventurer* şi explodă în sus într-o jerbă de apă albă înfuriată, care se transformă în spumă albă, zburătăcită.

Cârmaciul deja pusese şalupa pe drum întins prin câmpul de gheaţă înapoi spre *Warlock* care îi aştepta.

— Stop, îi semnaliză Nick. Întoarce.

Clătinându-se, se întoarse spre pupa şi îşi dădu Jos de pe el gluga şi pelerina.

Îi strigă în faţă omului de la cârmă:

— Mă duc jos să verific, şi văzu pe chipul omului o expresie aproape imploratoare. El voia s-o şteargă de aici imediat, să se întoarcă la siguranţa de la bordul lui *Warlock,* dar Nick îşi reaşează neînduplecat casca de scafandru şi-şi înşurubă furtunul de aer.

Paietul de avarie plutea la suprafaţă bine de tot lângă bordajul lui *Golden Adventurer,* fiind foarte notabil din cauza aerului prins în masa fibroasă.

Nick se aşeză dedesubtul lui şi la şase metri de vârtejul creat de gura căscată în oţel.

Doar câteva secunde îi fură de-ajuns pentru a se asigura că sârma cablului nu era în niciun fel împiedicată şi-l binecuvânta în tăcere pe Gigea Baker pentru că acesta oprise vinciul imediat ce izbutise să smulgă paietul de pe şalupa de intervenţie.

— Arată bine, îi transmise el lui Baker. Dar vireaz-o încet pe vinciu, cincisprezece metri pe minut.

— În ordine, cincisprezece metri, confirmă Baker.

Şi încet-încet, balotul plutitor fu tras în jos, sub apă.

— Bine, continuă tot aşa.

Era ca apăsarea unui tampon de tifon şi vată pe o rană vie mustind de sânge. Presiunea apei dinspre afară împingea paietul mult spre gaură, în timp ce dinspre înăuntru cablul de doi ţoli o trăgea încă şi mai mult, ca pe un dop, pe poziţie. Rana era oblojită

aproape instantaneu şi Nick pedala din labe în jos şi înota cu multă precauţie deasupra ei.

Acum bulboana şi curentul de înaltă presiune iscate de spărtură nu mai existau, iar de jur-împrejurul paietului nu detecta decât nişte curenţi foarte slabi; fibrele câlţilor aveau să înceapă să se umfle de apă şi peste câteva ore plomba avea să fie complet etanşă.

— S-a făcut, spuse Nick în microfonul său. Menţine o tracţiune de douăzeci de tone pe cablu – şi poţi să-ţi porneşti pompele şi s-o faci pe căţeaua asta lună.

Faptul că Nick numise această navă frumoasă „căţea" demonstra gradul de încordare, de uşurare şi de epuizare, şi regretă că rostise acel cuvânt chiar în clipa în care-l pronunţase.

Nick nu mai voia altceva decât somn; fiecare nerv, fiecare muşchi ţipa „gata! Nu mai pot!". Privindu-se în oglinda din baie, îşi văzu ochii înroşiţi, congestionaţi de la sare, vânt şi ger; cearcănele care îi conturau erau la fel de groaznice ca şi loviturile şi juliturile proaspete ce-i acopereau umerii, coapsele şi coastele.

Când izbuti să ajungă iar pe puntea de navigaţie a lui *Warlock,* mâinile îi tremurau deja, iar picioarele abia îl mai duceau.

— Felicitări, dom' căpitan, spuse David Allen, şi admiraţia lui era evidentă.

— Ce zice barometrul, David? întrebă Nick, încercând să-şi ascundă oboseala ce-l copleşea.

— 994 şi în coborâre, dom' căpitan.

Nick se uită în direcţia lui *Golden Adventurer.* Sub plafonul de nori coborât şi opac se înălţa ca un dig,

neclintită de valurile mari de hulă ce se năpusteau asupra ei. Şirag după şirag, la nesfârşit, respingând fiecare izbucnire spumegândă, înţepenită solid pe plajă şi îngreunată de apa din pântecele ei. Această apă totuşi era azvârlită afară în pânze albe, compacte.

Marile centrifuge ale lui Baker funcţionau la capacitate maximă şi apa deversa de pe ambele ei borduri, şi babord şi tribord. Viteza apei azvârlite afară era atât de mare încât părea că nişte batardouri au fost deschise deasupra unui baraj de beton.

Uleiul şi motorina amestecate în apa refulată formau de jur-împrejurul ei o peliculă întunecată, sidefie, ce păta gheaţa şi prundişul plajei pe care eşuase. Vântul lua jeturile din ştuţurile de refulare ale pompelor şi le spulbera într-un fel de puf, ca nişte mari pene de struţ învolburate de vânt.

— Şefule? chemă Nick nava. Ce rată de descărcare ai?

— Suntem undeva prin jurul a 2.275 tone pe oră.

— Cheamă-mă imediat ce-şi modifică asieta, spuse el, apoi aruncă o privire rapidă la acul indicator al anemometrului de deasupra panoului de comandă. Forţa vântului indica acum opt, dar ca să poată citi scala trebui să clipească de câteva ori din ochii umflaţi, plini de usturime.

— David, spuse el cu o voce răguşită, lipsită de intonaţie, mai sunt patru ore până ce are să se uşureze suficient de mult pentru a merita încercarea de a o smulge. Vreau însă ca tu să-i dai la bord cablul principal de remorcă şi volta astfel încât noi să fim gata când şi ea o să fie gata.

— Înţeles, dom' căpitan.

— Foloseşte o bandulă-rachetă, spuse Nick, după care rămase în picioare prosteşte, străduindu-se să mai găsească şi celelalte comenzi necesare, dar creierul refuza să mai lucreze.

— Vă simţiţi rău, dom' căpitan? întrebă David cu bruscă îngrijorare, iar Nick simţi pe loc agasarea. Niciodată nu-i plăcuse compasiunea, şi-şi regăsi iar glasul. Dar reuşi să-şi reprime cuvintele tăioase ce-i veneau cu atât de mare uşurinţă pe buze.

— Ştii ce ai de făcut, David. Nu mai am ce alt sfat să-ţi dau. Cheamă-mă când ai terminat sau dacă Baker îţi transmite modificarea asietei... sau dacă se schimbă ceva, orice, ai înţeles?

Nimeri cabina mai înainte ca genunchii să i se înmoaie şi-şi lăsă halatul de pluş să cadă de pe el în timp ce se prăbuşea vlăguit în pat.

La latitudinea de şaizeci de grade trece singura cale maritimă care circumnaviga întreg globul terestru, neîntreruptă de nicio masă de uscat. Această lată centură de apă deschisă trece pe la sud de Capul Horn şi Australasia şi de Capul Bunei Speranţe şi are cumplita reputaţie de a da naştere celor mai sălbatice condiţii de climă de pe întreg pământul. Ea este locul de întâlnire a două vaste mase de aer, cel antarctic rece şi depresionar şi cele subtropicale, mai calde şi cu mult mai uşoare. Acestea sunt azvârlite laolaltă de către forţele centrifuge generate de pământ în timp ce se învârteşte în jurul axei, iar mişcarea lor este şi mai mult complicată de enormele momente de torsiune ale forţei coriolis. Atunci când se ciocnesc una de cealaltă, cele două mase de aer rivale se desprind în fragmente mai mici ce păstrează caracteristicile lor individuale. Ele încep să se învârtească, gigantice turbioane de aer zbuciumat, şi pe măsură ce înaintează câştigă în tărie, forţă şi viteză. Sistemul baric de înaltă presiune care adusese deasupra Capului Alarm acea

pace sinistră şi adieri mătăsoase azvârlise mercurul barometrului până la 1035 milibari în vreme ce marea depresiune ce o urmărea prompt şi îndeaproape avea un centru baric de numai 985 de milibari. Un asemenea contrast puternic însemna că vânturile de pe conturul gradientului de presiune erau feroce.

Anticiclonul însuşi avea aproape 2.500 km în diametru şi ajungea până în stratul cel mai de sus al troposferei, la 9.000 de metri deasupra nivelului mării. Vânturile năprasnice pe care le conţinea atingeau din start maximumul scării Beaufort, gradul 12, suflând cu peste 215 kilometri la oră şi chiar mai mult. Urlau dezlănţuite peste marea cumplită, neîntâlnind niciun obstacol de relief solid, neîntâlnind absolut nimic în calea lor decât bariera zimţată a Capului Alarm.

În timp ce Nicholas Berg era cufundat în somnul greu ca de plumb cauzat de epuizarea totală, iar Gigea Baker avea grijă de maşinile lui, alergându-le la limita lor de rezistenţă în încercarea de a debalasta pe *Golden Adventurer* de apa sărată din cală, furtuna se năpusti asupra lor.

Samantha era descumpănită: ciocănise în uşă, dar nu primise niciun răspuns. Rămase în faţa uşii, ţinând în mâini platoul greu şi străduindu-se să contrabalanseze tangajul violent al navei ce se lupta cu valuri din ce în ce mai mari.

Nehotărârea nu dură însă decât trei secunde, Fiindcă ea era o fetişcană obişnuită să ia repede hotărâri. Încercă clanţa uşii, şi când aceasta cedă, ea o împinse suficient de încet ca să avertizeze pe oricine s-ar fi aflat de cealaltă parte, şi pătrunse în salonul de zi al căpitanului.

„N-a comandat el mâncare?” Îşi scuză ea intrarea, şi închise uşa în urma ei, aruncând o privire rapidă de jur-împrejurul cabinei. Fusese mobilată în stilul

luxos al vechilor transatlantice ale liniei maritime White Star. Avea lambriuri din lemn de trandafir, canapeaua şi scaunele erau din piele de viţel lustruită şi capitonată, iar pe jos se afla un covor miţos din lână de culoarea frunzişului unei păduri tropicale.

Samantha depuse platoul pe masa ce se întindea dedesubtul hublourilor dinspre tribord şi-l strigă încetişor pe nume. Nu-i răspunse nimeni şi atunci păşi în cadrul uşii deschise ce dădea spre dormitor.

Un halat alb din pluş zăcea pe jos drept în centrul cabinei. Preţ de o clipă se gândi tulburată că trupul întins pe Pat era gol, dar văzu mai apoi că el purta-o pereche subţire de chiloţi de mătase, cum poartă boxerii.

— Căpitane Berg, îl strigă ea din nou, dar destul de încet cât să nu-l deranjeze şi, cu un gest cât se poate de feminin, culese halatul de pe jos, îl împături, şi-l puse pe un scaun, apropiindu-se în acelaşi timp de pat, lângă care se opri.

Simţi împunsătura acută a îngrijorării la vederea contuziilor ce ieşeau atât de bine în relief prin contrast cu pielea netedă şi palidă, iar aceasta deveni mâhnire când realiză că el zăcea întins ca un mort, cu picioarele atârnându-i peste marginea patului şi trupul răsucit într-o poziţie chinuită, cu unul dintre braţe ţinut într-o poziţie defensivă şi capul bălăbănindu-se într-o parte şi-n alta odată cu ruliul lui *Warlock.*

Ea întinse repede mâna şi-i atinse obrazul, trăind o senzaţie de mare uşurare când îi simţi căldura pielii şi când îi văzu pleoapele palpitând la atingerea ei.

Îi săltă cu blândeţe picioarele în pat şi el se răsuci imediat pe-o parte dând la iveală contuzia oribilă la vedere care se întindea ca un şarpe furios pe spinare

şi pe umăr. Ea o atinse doar cu vârful degetelor într-o mişcare uşoară, fiind convinsă că avea neapărată nevoie de îngrijire. Simţi însă că mai mult decât orice el avea nevoie, acum de odihnă.

Îşi îndreptă spatele şi rămase pentru câteva clipe să-l privească cu plăcere. Corpul lui era frumos, n-avea pic de grăsime la burtă sau pe şolduri; cuşca toracică i se distingea net pe sub piele, iar musculatura braţelor şi a picioarelor era netedă, dar bine conturată – muşchii unui corp clădit şi călit prin exerciţii fizice dure.

Poate că nu avea graţia şi delicateţea băieţilor pe care-i cunoscuse, însă era mai puternic decât tinerii ce-i populaseră până atunci universul. Gândul îi zbură la unul pe care ea crezuse că l-a iubit. Petrecuseră împreună două luni în Tahiti, în aceeaşi tabără de cercetări. Făcuse, surfing împreună cu el, dansase, băuse vin, în concluzie trăiseră împreună şaizeci de zile şi nopţi de vis; în aceeaşi perioadă se logodiseră cu gând să se căsătorească, se certaseră şi se despărţiseră cu surprinzător de puţine regrete din partea ei. El avusese însă corpul cel mai frumos, mai bronzat şi mai bine făcut din câte cunoscuse vreodată. Acum, uitându-se la omul ce dormea în acel pat, ştia că nici măcar acel băiat nu putea să se compare ca forţă fizică şi ca putere de caracter cu bărbatul din faţa ei.

Angel avusese dreptate. Forţa o atrăgea la el cu atâta impetuozitate. Trupul vânjos şi solid, cu păr aspru pe piept şi izbucnit în snopuri la subraţ, la toate acestea adăugându-se prestanţa prezenţei sale.

Nu mai cunoscuse niciodată un bărbat ca el, care o lăsa practic mută de admiraţie. Şi asta nu numai din cauza legendei care-l aureolă, nici din cauza extraordinarului lanţ de realizări pe care Angel i le înşirase. Se aplecă iar deasupra lui şi văzu că linia maxilarului său era dură şi fermă, micile şanţuri şi

riduri, semne pe care viaţa le scrijelise pe chipul său. În jurul ochilor şi la colţurile gurii, sporeau încă şi mai mult impresia de forţă şi hotărâre; era chipul unui om care imprima vieţii tiparul pe care el îl voia.

Îl voia pe omul acesta, era clar, Angel avea dreptate, oh. Doamne, cât de tare îl voia! Se zicea că nu exista dragoste la prima vedere – probabil că erau nebuni cei care scorniseră asta.

Se întoarse puţin şi despături pilota din puf de la piciorul patului. Învelindu-l cu ea, după care se mai aplecă încă o dată şi-i ridică de pe frunte un cârlionţ de păr negru şi des, aşezându-l la loc cu un gest tandru şi protector.

Cu toate că în tot acest timp dormise, uşoarele atingeri ale fetei îl făcuseră să ofteze, să se răsucească, ba chiar să şi şoptească răguşit: „Chantelle. Tu eşti?”

La auzul numelui acelei femei, Samantha se trase înapoi ca înjunghiată de pumnalul ascuţit şi amar al geloziei. Se răsuci pe călcâie şi plecă de lângă el, însă în salonul de zi se mai opri lângă birou.

Pe setul de birou legat în piele se găseau aruncate la întâmplare câteva mărunţişuri personale – un portmoneu ce conţinea un teanc amestecat de bancnote, cinci lire sterline, cincizeci de dolari americani, mărci germane şi franci, un ceas automatic de aur marca Rolex Oyster, o brichetă Dunhill de aur cu un diamant solitar transparent pe ea şi un portvizit din cea mai fină şi mai moale piele de viţel. Acestea caracterizau în mod relevant pe posesorul lor. Şi simţindu-se ca o hoaţă, ea luă portvizitul şi-l deschise.

Înăuntru era o duzină de cărţi de credit în micile lor poşete de celuloid. Pe partea opusă însă era o fotografie color. Trei oameni: Nicholas, într-un jerseu împletit în ochi-de-odgon, bronzat şi cu părul

răvăşit de vânt; un băieţel în vestuţa de yachting şi o claie de păr cârlionţat, cu privire serioasă şi gură zâmbitoare, şi o femeie. Era probabil una dintre cele mai frumoase femei pe care Samantha le văzuse vreodată. Ea închise portvizitul, îl puse la loc cu grijă şi părăsi cabina fără să scoată nici cel mai mic zgomot.

David Allen suna de trei minute la cabina căpitanului, fără răspuns, lovind nerăbdător cu palma în masa de mahon a hărţilor şi uitându-se lung prin hublourile punţii de navigaţie afară, unde lumea parcă înnebunise.

De aproape două ore vântul sufla constant dinspre nord-vest cu o tărie de peste treizeci de noduri şi cu toate că talazurile mari şi grele continuau să se prăvălească în gura golfului, *Warlock* le rezistase cu uşurinţă chiar legată cum era de *Golden Adventurer* prin cablul principal de remorcă.

David aruncase o parâmă intermediară din nylon peste pupa navei de linie cu ajutorul unui pistol de rachete, iar oamenii lui Baker recuperaseră parâma şi-o virară mal întâi pe ea pe vinciu şi apoi şi cablul însuşi.

Warlock filase cablul de remorcă sub tracţiunea vinciurilor lui Golden *Adventurer,* el se desfăşurase încet de pe marii tamburi de vinci aflaţi în compartimentul de sub dunetă prin nările de cablu de sub puntea de navigaţie-pupa de unde David controla prin uşoare atingeri ale comenzilor derularea fiecărui centimetru de cablu.

Un om competent putea să manevreze cu uşurinţă acel cablu gros, lăsându-l să alunece printre fălcile ambreiajului, sau să se deruleze nestingherit, sau să recupereze „burta” printr-o virare puternică şi rapidă sub o tracţiune de cinci sute de tone – ori. În caz de extremă urgenţă, el putea apăsa pe butonul ghilotinei care făcea ca fibra flexibilă de oţel a cablului să fie

secţionată, abandonând instantaneu remorca şi eventual salvând însuşi remorcherul de a fi scufundat sau de a fi pintenat de nava remorcată.

Munca fusese delicată, durase cam o oră însă acum remorca era pe poziţie, un dublu jug voltat de babalele punţii principale ale lui *Golden Adventurer,* una înspre partea tribord a panoului pupa, cealaltă înspre babord.

David Allen menţinea nava la distanţă de vreo nouă sute de metri de ţărm, creând destulă tensiune în cablul de remorcă cât să-i împiedice „burta" să atingă şi eventual să agaţe vreun obstacol necunoscut de pe fund. Îşi menţinea poziţia printr-un balans fin între pasul şi turaţia celor două elice şi controlul exact al poziţiei după indicatoarele electronice care-i dădeau viteza faţă de fundul mării în ambele direcţii cu o precizie până la treizeci de centimetri pe minut.

Totul era sub control, şi privind spre pachebot, vedea apa înspumată ce refula încă din instalaţia de pompare santină.

Cu o jumătate de oră mai devreme nu fusese în stare să-şi înfrâneze nerăbdarea, instinctul înnăscut al marinarului îi spunea că se pregătea să vină peste ei dinspre cuadul periculos al vântului.

Îl chemase pe Baker să-l întrebe cum mergea treaba pe pachebot. Fusese o greşeală.

— N-ai altceva mai bun de făcut decât să mă scoţi din sala maşinilor ca să mă iscodeşti despre fuşeraiele mele şi despre finala cupei la fotbal? Când o să fiu gata o să-ţi spun eu, zău, băieţică, crede-mă, eu te chem. Dacă te plictiseşti du-te până jos şi mai dă-i şi tu un pupic lui Angelo, dar pe mine, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă-n pace!

Gigea Baker lucra împreună cu doi dintre oamenii lui în acea cutie de metal mizerabilă şi îngheţată aflată undeva în apropierea santinei şi care adăpostea Instalaţia de guvernare de rezervă. Pana cârmei era bandată complet înspre babord. Odată remorcată şi mai ales dacă avea să fie trasă cu pupa înainte, *Golden Adventurer* ar fi fost aproape cu neputinţă de manevrat dacă şeful nu energiza maşina cârmei. Era de o importanţă vitală ca marea navă să răspundă la comenzile timonei atunci când *Warlock* încerca s-o tragă de pe uscat.

Baker înjura şi totodată implora unsuroasa maşină, zvârlind cât colo o bucată groasă şi albă de piele Jupuită de pe articulaţiile degetelor în clipa când o cheie fixă scăpă din piuliţă. Lucră însă mai departe cu încordare fără măcar să se sinchisească de rana proaspătă pe care o căpătase. El lăsă sângele să-i curgă de-a lungul cheii fixe unde acesta se coagula într-un jeleu lipicios, înjurând încet, dar murdar, în vreme ce-şi concentră toată atenţia şi îndemânarea în lupta cu încăpăţânata grămadă de fier a maşinii cârmei. La fel ca şi secundul ştia şi el foarte bine ce furtună avea să vină peste ei.

Vântul scăzuse până la o cuminte forţă patru, o briză moderată şi constantă care sufla de vreo douăzeci de minute, destul cât crestele valurilor să înceteze a se mai sparge deasupra lor însele. Pe urmă ea o apucă spre nord – şi fără niciun avertisment era asupra lor.

Sosi urlând ca o fiară hămesită, ridicând în aer de pe suprafaţa mării un fel de pânze albe de spumă, de parcă un fier înroşit în foc ar fi fost cufundat în apă. Ea o canarisi pe *Warlock* într-un asemenea hal, încât balustrada de punte dinspre babord intră sub apă şi fu atât de smucită în cablul de remorcă, încât pupa se înclină mult înapoi cu apa şiroind prin sabordurile pupa.

Îl luă pe David pe nepregătite, iar nava veni sub vânt periculos până să apuce el să pună maşina babord pe „toată înainte”. Iar elicea din tribord s-o basculeze pe „toată înapoi”. Pe când nava revenea la asietă. El apăsă butonul de apel la cabina căpitanului, privind afară şi tot nevenindu-i să creadă cât de ieşită din ţâţâni putea fi lumea din jurul lui.

Nick percepu apelul de-acolo departe unde era dus în somn, imediat ce acesta penetrase puţin creierul său anesteziat de surmenaj. Încercă să-i răspundă, dar se simţi de parcă tot trupul îi era strivit sub o greutate enormă, iar creierul îi era încet şi greoi ca o reptilă în hibernare.

Bâzâitoarea de sonerie insista, un scâncet firav şi persistent, şi el încercă să-şi deschidă ochii, dar aceştia nu ascultau comanda. Apoi vag, dar profund, simţi zbuciumul sălbatic şi neliniştit al navei sale şi tumultul care într-o primă instanţă credea că-i numai în urechile sale, dar care se dovedi a fi mugetul violent al furtunii în jurul suprastructurii remorcherului.

Se ridică cu greutate într-un cot şi simţi durere-n fiecare încheietură a corpului. Nu-şi putea încă deschide ochii, însă bâjbâi pe orbecăite după receptor.

— Căpitanul pe puntea de comandă-pupa! – şi în glasul lui David Allen detectă ceva care-l forţă să se ridice imediat în picioare.

Când Nick îşi făcu apariţia clătinându-se pe picioare pe puntea de navigaţie-pupa, secundul se întoarse recunoscător spre el.

— Slavă Domnului că aţi venit, dom’ căpitan.

Vântul luase suprafaţa mării, o jupuise complet, spulberând fiecare val într-o şuierătoare ceaţă albă

de spumă şi amestecând-o cu burniţa şi cu fulgii de zăpadă ce erau mânaţi de viscol paralel cu apele golfului Shackleton.

Nick aruncă o singură privire la cadranul anemometrului, după care nu mai luă în considerare indicaţia. Acul indicator era înţepenit la capătul scalei. Era absurd, un vânt de 216 kilometri la oră era pur şi simplu ceva de neconceput, instrumentul fusese pesemne dat peste cap de către rafalele iniţiale ale acestui vânt; în caz că totul era real, se vedea nevoit să admită dezastrul, fiindcă nimeni pe lume nu putea salva un pachebot transatlantic în nişte condiţii meteo climatice cu vânturi ieşite pur şi simplu afară de pe scara Beaufort.

Warlock dansa pe pupa cu botul în sus ca un delfin ce făcea giumbuşlucuri ca să cerşească şi el ceva de-ale gurii. În momentul când cablul de remorcă o ţinea din scurt, puntea de pe comandă deveni un deal abrupt pe care Nick fu azvârlit. Se izbi de panoul de instrumente de control şi se agăţă cu mâna de o bară special instalată pentru vreme rea.

— O să trebuiască să retezăm cablul şi să fugim la adăpost pe mare. Vocea lui David Allen era prea stridentă şi prea tare chiar şi cu tot Tumultul furtunii de-afară.

La bordul lui *Golden Adventurer* erau oameni, Baker şi alţi şaisprezece, gândi rapid Nick. Şi nici măcar ancorele ei duble nu erau o garanţie că avea să reziste în iadul dezlănţuit de stihii.

Nick se agăţă de balustradă şi privi afară în furtună. Mânate de vânt picături de spumă îngheţate, grăunţe de burniţă şi fulgi de zăpadă izbeau cu forţa alicelor mari, împuşcate la gura ţevii, în geamul armat al timoneriei.

Nouă sute de metri mai încolo, carena pachebotului abia de se mai zărea, ca o pată ceva

mai întunecată în sălbăticia albă, hăulitoare şi turbulentă.

— Baker? întrebă el în microfonul portabil. Care-i situaţia?

— Vântul e grămadă pe ea; nava pivotează. Ancora tribord grăpează. Şi apoi în timp ce Nick calcula mental: N-o să fiţi în stare să ne luaţi cu tot canceru' ăsta.

Era o formulare seacă, o acceptare a faptului că destinele lui Baker şi ale celor şaisprezece oameni erau inexorabil legate de acela al navei.

— Aşa e. Conveni Nick. N-o să fim în stare să vă luăm. Orice tentativă de apropiere de nava naufragiată înseamnă dezastru sigur pentru toţi.

— Taie cablul şi ieşiţi în larg la adăpost, suna sfatul lui Baker. Când se rupe o să încercăm să ajungem la ţărm. Apoi cu un chicotit de gâde continuă: Dar vezi să nu uiţi să vii după noi să ne iei când vremea s-o mai îmbuna – în cazu' c-o să mai aveţi pe cine să luaţi.

Brusc, mânia lui Nick ieşi la suprafaţă, străbătând straturile de oboseală, mânie în faţa evidenţei că tot ceea ce riscaseră şi toate suferinţele lor aveau acum să fie zadarnice, că avea să o piardă pe *Golden Adventurer* şi odată cu ea şaisprezece oameni, dintre care unul îi devenise prieten.

— Eşti gata să virezi lanţ pe vinciurile de ancoră? întrebă el. O s-o tragem pe căţea de coadă afară.

— Iisuse sfinte! exclamă Baker. Mai are încă apă în burtă...

— Nicio problemă, fârtate, ne dăm la ea, spuse încet Nick.

— Maşina cârmei e blocată, n-o să avem guvernare pe ea, ai s-o pierzi şi pe *Warlock* şi...

Dar Nicholas îi tăie vorba lui Baker.

— Ascultă, băi frizer de oi tâmpit din Queensland, ia marş cu tine la vinciurile de ancoră.

Pe când spunea acestea, *Golden Adventurer* dispăru complet, cu corpul acoperit de cortinele solide şi albe ale burniţei.

— Sala maşinilor, se adresă tăios Nick ofiţerului mecanic doi. Dezangajează limitatorul local de putere şi transferă-mi comenzile de control direct al turaţiei şi pasului elicei.

— Control transferat la puntea de comandă, dom' căpitan, confirmă ofiţerul mecanic doi, iar Nick atinse pârghiile metalice, strălucitoare, cu nişte degete la fel de sensibile ca ale unui pianist în concert.

Reacţia lui *Warlock* fu instantanee. Ea pivotă scuturând jos de pe ea o cascadă verde clocotitoare care-i sosea din flanc şi-o lovea năprasnic în partea laterală a castelului.

— Vinciurile de ancoră în manevră.

Tonul lui Gigea Baker era aproape firesc.

— În aşteptare, spuse NicK şi începu să-şi croiască drum prin infernul alb.

Era imposibil de menţinut un contact vizual, întreaga lume era albă şi clocotitoare, până şi suprafaţa mării dispăruse în zdrenţe albe făcute ferfeniţă de rafale; până şi simpla atracţie gravitaţională, care ar fi trebuit să spună unde-i susul şi unde-i josul, fusese învinsă de tangajul şi ruliul punţii.

Nick simţi cu îngrijorare apariţia primelor semne ale unei ameţeli cumplite. Îşi concentră brusc atenţia asupra compasului principal şi a cursorului de direcţie de marş.

— David. Spuse el, preia timona. Acum avem nevoie la conducere de cineva cu cap limpede şi cu reflexe rapide.

Brusc *Warlock* plonjă. Atât de neaşteptat însă, încât coastele deja izbite ale lui Nick se mai izbiră încă o dată zdravăn de marginea consolei de control. Fără să vrea îi scăpă un geamăt de durere. *Warlock* începea să resimtă tensiunea din cablu şi se cabrase puternic.

Ţinută de coadă, bătută de furtună, torturată de valuri, mânată de propriile-i elice, *Warlock* înnebunise. Se înşuruba şi plonja la limitele de rezistenţă, fiecare coastă din osatura ei se zgâlţâia odată cu vibraţia propulsoarelor când elicele îi ieşeau la suprafaţă şi se învârteau în gol.

Când vibraţiile ameninţau să-i spargă dinţii, Nick trebui să-şi încleşteze maxilarele, şi când îşi aruncă privirea spre tahometrele aflate în faţă şi lateral văzu chipul lui David înmărmurit şi alb ca masca unui cadavru.

Warlock gira în vânt, descriind un arc de cerc spre stânga atât cât îi permitea cablul.

— Douăzeci tribord, spuse scurt Nick, corectând rondoul şi cu toată înfăţişarea sa ţeapănă, reacţia lui David Allen fu instantanee.

— Douăzeci de grade pe timonă, dom’ căpitan.

Nick văzu pe indicatorul de viteză faţă de fund că deriva de ambardee se opreşte şi apoi, cu o bruscă izbucnire de uşurare, sesiză că acul indicatorului de viteză zvâcneşte pe verde. Afişajul lui electronic

digital se schimbă rapid – se mişcau înainte cu patruzeci şi cinci de metri pe minut.

— Am clintit-o! strigă în gura mare Nick şi înşfăcă microfonul. Vira cu toată pe ambele vinciuri.

— Amândouă cu toată şi se menţine, răspunse fulgerător Baker.

Nick realiză cu o undă de dezamăgire că acea valoare a vitezei apăruse ca urmare a elasticităţii şpringului de nylon. Şpringul se întindea până la limitele sale de rezistenţă.

Timp de două sau trei secunde cadranul indică viteza zero. *Warlock* stătea pe loc, cablul de remorcă fiind întins până la limita admisibilă a rezistenţei lui, apoi brusc acesta începu să indice roşu; o luau îndărăt pe când elasticitatea şpringului începea să-şi exercite forţa contrară mai mare decât cea de împingere dezvoltată de cele două – diesele şi de marile elice de bronz – *Warlock* era târâtă înapoi spre acel cumplit ţărm.

Timp de alte cinci minute, Nick îşi ţinu amândoi pumnii încleştaţi pe manetele de comandă, apăsându-le cu toată puterea până la limita lor maximă, ambalând motoarele cu un zgomot asurzitor, împingând acele pe cadrane până departe în zona roşie „a nu se depăşi”.

Simţi lacrimi de mânie şi frustrare arzându-i pleoapele umflate, Iar nava trepida şi se zgâlţâia şi urla sub picioarele lui, şi simţea chinurile îndurate de ea cum i se transmit şi lui însuşi prin tălpile picioarelor şi prin palmele mâinilor.

Warlock era ţintuită locului prin cablu şi prin puterea motoarelor ei, astfel încât ea nu se putea înălţa să facă faţă valurilor uriaşe ce soseau din albeaţa urlătoare. Acestea se prăvăliseră asupra ei.

Suprapunându-se unul peste altul şi afundând-o sud apă şi mai mult, şi mai periculos.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dom' căpitan, nu se mai putu abţine David Allen. Pe chipul lui cadaveric ochii păreau a fi imenşi. O s-o mânaţi drept sub apă.

— Baker, îşi ignoră Nick secundul. Se simte ceva?

— Nicio recuperare pe niciun vinci, îi spuse Gigea. Nu se mişca.

Nick aduse la mijloc manetele de oţel inoxidabil, acele căzură înapoi pe cadranele lor, iar *Warlock* reacţionă plină de recunoştinţă, scuturându-se de apele ce-o năpădiseră.

— O să trebuiască să tai cablul. Glasul fără corp al lui Baker era înecat de mugetul furtunii. Fiecare cu şansa lui, gagiule.

Lângă el, David Allen întinse mâna spre cutia metalică vopsită în roşu care acoperea butonul ghilotinei. Era astfel protejat împotriva unei acţionări accidentale; David Allen deschise cutiuţa şi se uită întrebător, aproape rugător, spre Nick.

— Încetează odată! se răsti Nick la el. Apoi către Baker: Scurtez cablul. Tu fii gata să iei vira când eu am să fiu pe poziţie.

David Allen se uita lung la el, cu mâna dreaptă încă aşezată pe capacul deschis al cutiuţei roşii.

— Închide porcăria aia, spuse Nick întorcându-se iar la comanda cablului de remorcă. Manevră maneta verde pe înapoi şi simţi prin punte trepidaţia marilor tamburi din camera troliului când aceştia începură să se învârtă recuperând de peste bord cablul gros acoperit cu o crustă de gheaţă.

Smucind fără contenire ca un cal sălbatic ţinut în căpăstru, Warlock era retrasă cu multă atenţie prin puterea propriilor sale vinciuri, iar ofiţerii se holbau cuprinşi tot mai mult de groază la ivirea, din teroarea albă a viscolului, a corpului mare cât un munte acoperit cu gheaţă a lui *Golden Adventurer.*

Era acum atât de aproape încât cablul principal de remorcă nu mai făcea burtă sub apă, ci pleca direct de la pupa transatlanticului până la nările masive de ghidare din secţiunea pupa a remorcherului.

— Acu' putem şi noi să vedem ce facem, le spuse el pe un ton sever.

Abia acum îşi dădea seama că cea mai mare parte din tracţiunea lui *Warlock* fusese irosită datorită faptului că nu fusese aplicată coliniar cu chila lui *Golden Adventurer.* Fusese dezorientat în viscolul orbitor de alb, şi lăsase pe *Warlock* să tragă sub un unghi oarecare. Acum aceasta nu se va mai întâmpla.

— Şefule, spuse el. Trage, trage cu toată, vira tot până crapă maţele din ea! ordonă el, împingând maneta de injecţie până la refuz.

Warlock smuci în jugul elastic şi Nick văzu apa ţâşnind din fibrele împletite cum se transformă pe loc în ţurţuri sub biciul şuierător al crivăţului.

— Nu se clinteşte, dom' căpitan, miorlăi David aflat lângă el.

— Nicio recuperare pe niciun vinci, confirmă aproape în aceeaşi clipă Baker. E înţepenită.

— Mai are încă prea mult balast în ea, spuse David, iar Nick se răsuci spre el cu aerul c-avea să-l strivească acolo, pe loc.

— Dă-mi mie timona! spuse el cu un ton spart, de mânie şi disperare.

Cu ambele motoare mestecând apa până la spumă albă şi mugind ca nişte tauri în agonie, Nick trecu timona în banda babord.

Warlock îşi năpusti flancul în acea direcţie şi-n timp ce rula valurile i se prăvăliră pe punte, apoi brusc Nick răsturnă timona în banda tribord şi nava icni sub tracţiune, contribuind la opintire cu încă o tonă-forţă în plus.

Cu tot zgomotul furtunii ei auziră geamătul lui *Golden Adventurer,* oţelul carenei sale protestând sub greutatea apei din ea şi sub intolerabila presiune a vinciurilor de ancoră şi a cablului de remorcă a lui *Warlock.*

Geamătul deveni un hârşâit scandat în clipa când prundişul de sub ea începu să cedeze şi să se mişte.

— Hristoase, se mişcă! zbieră ascuţit Baker, iar Nick luă din nou banda babord azvârlind-o pe *Warlock* într-o „vale" dintre valuri, apoi un perete compact de apă fumegândă o îngropă sub el. Nick nu mai era însă sigur dacă ea avea să mai supravieţuiască acelei cumplite presiuni a mării dezlănţuite. Venea verde şi parşivă peste suprastructură, iar nava se scutura în agonie, încetinită şi greoaie. Apoi îşi săltă etrava şi ca un cocker spaniol, se eliberă cu o scuturătură, devenind din nou rapidă şi uşoară.

— Trage, iubita mea, trage, o implora Nick.

Cu un huruit leneş şi nehotărât, carena lui *Golden Adventurer* începu să alunece peste plaja de care era lipită şi care-o susţinea.

— Ambele vinciuri recuperează! urlă ca scos din minţi Baker, iar vitezometrul absolut al lui Warlock

pâlpâi pe verde, micuţele sale cifre pătrăţoase schimbându-se într-o clipitoare progresie electronică pe măsură ce nava câştiga teren.

Văzură cu toţii cum pupa lui *Golden Adventurer* se mişca pentru a se ciocni de zidul de apă, acesta explodând în jerbe de jur-împrejurul ei. Transatlanticul plutea, şi preţ de câteva clipe Nick rămase ca paralizat în faţa minunii de a vedea acea mare şi frumoasă navă cum se întoarce iar la viaţă, cum devine o fiinţă a mării, ce lua contact cu marea şi se ridica pentru a o înfrunta.

— Am făcut-o, Christoase, am făcut-o! urla Baker, dar era încă prea devreme pentru a se felicita.

Când sub tracţiunea lui *Warlock, Golden Adventurer* se desprinse de pe uscat şi o porni cu pupa înainte, pana cârmei lucra şi-ncepu să-i rotească pupa aducând nava cu vântul în travers. Ea se răsuci, expunând enorma suprafaţă abordului liber din tribord întregii forţe a vântului. Era ca ridicarea pe catarg a unei vele mari, iar vântul o-mpinse repede spre promontoriul stâncos cu pilaştrii săi ce păzeau ca nişte santinele intrarea în golf.

Prima reacţie instinctivă a lui Nick fu de a încerca s-o oprească, de a se împotrivi vântului. O azvârlise pe *Warlock* într-o asemenea sarcină, bizuindu-se pe puternicele sale diesele şi pe ancorele transatlanticului care-l puteau împiedica pe acesta să se pună iarăşi pe uscat. Vântul se juca însă cu ei după cum poftea. Smulse ancorele de pe fundul cu grohotiş, iar *Warlock* fu târât cu coada înainte prin apă direct spre colţii stâncoşi ai promontoriului.

— Şefule, vira odată ancorele alea, strigă tăios în microfon Nick. Nu servesc la nimic pe o vreme ca asta.

În urmă cu douăzeci de ani, pe când se scălda pe o plajă pustie din Seychelles, Nick fusese prins de

către unul dintre acei curenţi ucigători ce trec pe lângă promontoriile insulelor oceanice, şi acesta îl repezise hăt departe în larg pentru ca-n decurs de numai câteva minute conturul ţărmului să devină ceva nedesluşit, undeva în muchia orizontului de apă. Se împotrivise acelui curent, înotând direct în contra lui, iar asta era cât pe-aci să-i fie fatal. Doar într-un târziu, la urmă de tot când era complet epuizat, începuse să gândească, şi în loc să se lupte cu curentul, el se decise să-l călărească, îndreptându-se pieziş tot mai mult spre marginea lui, folosindu-se de inerţia lui, şi în niciun caz opunându-i-se.

Lecţia pe care o învăţase în acea zi era de neuitat. În timp ce se uita cum Baker virează ancorele şiroind afară din apele spumegânde, el aruncase deja pe *Warlock* în banda, întorcând remorcherul în direcţie opusă faţă de remorcă, astfel încât să nu mai ia vântul în piept, ci de undeva dinspre pupa.

Acum vijelia şi cu elicele lui *Warlock* nu mai lucrau în sensuri contrare, ci *Warlock* trăgea sub un unghi de două diviziuni faţă de direcţia vântului, un drum cum nu se poate mai bun. În opinia lui Nick, pentru a dubla în siguranţă cea mai avansată dintre santinelele de stâncă; acum cârma pachebotului o ţinea constant în vânt însă opunându-se tentativei lui *Warlock* de a o îndepărta de ţărm.

Era o simplă problemă de compunere vectorială a forţelor pe care Nick încerca s-o rezolve mental şi s-o transpună în parametri fizici în timp ce aprecia unghiul sub care trebuia întins cablul şi direcţia vântului, prin care trebuia să contracareze extraordinar de puternicul moment de giraţie impus pachebotului de pana blocată a cârmei, cârmă care o târa în mod sinucigaş îndărăt spre uscat.

Se uita fix şi încruntat spre locul din faţă unde erau încă ascunse în haosul alb stanele negre de piatră. Erau încă invizibile, dar prezenţa lor era

delectată pe ecranul cu „purici” al radarului. Navigând cu motoarele şi vântul în acelaşi sens, viteza lor era prea mare, iar dacă Golden Adventurer intra în stânci în asemenea circumstanţe, corpul ei avea să se facă ţăndări ca un pepene trântit de un perete de cărămidă.

Timp de alte cinci minute Nick fu convins că n-aveau să reuşească. Până la stânci nu mai erau decât două mile. Îşi aruncă privirea spre ecranul radar, şi ar mai fi trebuit s-o târască pe *Golden Adventurer* cel puţin încă o jumătate de milă cu vânt travers pentru a scăpa înspre larg. Pur şi simplu n-aveau să reuşească.

Nick stătea neajutorat în picioare şi se uita ţintă prin furtună, aşteptând ivirea stâncilor negre din vârtejurile de zăpadă şi măzăriche viscolită, şi în întreaga sa viaţă parcă nu se simţise mai obosit şi mai dezarmat ca în aceste clipe când întindea mâna către butonul ghilotinei, gata de a o abandona pe *Golden Adventurer* şi de a o lăsa cu soarta ce-i fusese hărăzită.

În jurul său ofiţerii era tăcuţi şi încordaţi, sub tălpile lor *Warlock* trepida şi se lupta cu valurile mânată de mare şi de către propriile ei motoare până în pragul-limită al anduranţei finale; pământul însă îl sugea către el.

— Priviţi! strigă deodată David Allen, iar Nick se-ntoarse ca fript de nerăbdarea ce-o simţea în vocea lui.

O clipă nu pricepu ce se petrecea. Ştia doar că forma pupei lui *Golden Adventurer* parcă se modificase întrucâtva.

— Cârma! strigă din nou în gura mare David Allen. Şi Nick o văzu pivotând încet în jurul axului ei în clipa când nava încăleca încă unul dintre uriaşele valuri.

Aproape imediat simţi cum *Warlock* trage spre larg, departe de ţărmul aflat sub vânt, şi-o mai ajută şi el cu o diviziune în plus spre bordul din vânt, *Golden Adventurer* reacţionând la remorcă de o manieră mult mai docilă, în vreme ce cârma continua să se rotească încet.

— Mecanismul cârmei de avarie energizat, spuse Baker.

— Mijloc cârma, comandă Nick.

— Mijloc cârma, repetă Baker, şi-acum o tracta drept în axul navei pe o direcţie aproape perpendiculară pe vânt.

Din infernul alb îşi făcu apariţia conturul vag, ascuns de viforniţă, al santinelelor de piatră, iar marea izbea în ele cu un zgomot asemănător tunetelor din ceruri.

— Dumnezeule, sunt aproape! şopti David Allen.

— Am făcut-o, de data asta chiar c-am făcut-o, spuse Baker de parcă nu i-ar fi venit nici lui însuşi să creadă că era adevărat, iar Nick trase înapoi manetele injecţiei, uşurând sarcina intolerabilă pe motoarele remorcherului mai înainte ca acestea să se facă praf.

— Cu ancore cu tot, îi răspunse Nick. Era într-adevăr o mare realizare – să recuperezi până şi ancorele. O salvaseră cu totul. Întreagă şi intactă – şi cu tot cu ancore.

— Şefule, spuse el, în loc să şezi acolo cu mâinile încrucişate, ce-ar fi să o flituieşti toată cu nişte Tannerax?

Substanţa chimică anticorozivă avea să-i protejeze maşinile şi multe dintre echipamentele vitale ale navei împotriva acţiunii ulterioare de agresiune a

atmosferei saline, sporind astfel în mod substanţial evaluarea ei ca valoare salvată.

— Băi, da' văd eu bine că tu nu mai ai de gând să te opreşti aşa cu una cu două, este? răspunse Baker pe un ton de reproş.

— N-ai să crezi când ţi-oi zice, zise Nick, oboseala şi triumful făcându-l să se simtă prost şi frivol.

Până şi furtuna care continua să hăuie în jurul lor părea a-şi mai fi domolit ceva din nimicitoarea intensitate.

— Chiar acum, în secunda asta, mă duc în patul meu să dorm douăsprezece ore şi-l omor cu mâinile mele pe ăla care încearcă să mă trezească.

Agăţă microfonul mobil al radiotelefonului în suportul său şi-şi puse palma pe umărul lui David Allen.

— Bine lucrat – cu toţii aţi muncit bine. Acuma, secund, ia-o şi ai grijă de ea.

Apoi părăsi puntea de comandă împleticindu-se.

Trecuseră deja opt zile până să vadă din nou pământul. Se luptaseră cu furtuna pe mare deschisă. Fuseseră opt zile de încordare neostoită şi muncă de câine.

Prima sarcină a fost aceea de a muta cablul de remorcă la prova lui *Golden Adventurer.* Pe o astfel de mare rea, transferul dură douăzeci şi patru de ore şi fu nevoie de trei încercări nereuşite până să izbutească s-o aducă cu prova în vânt. Acum ea naviga mult mai uşor, iar *Warlock* n-avea altceva de făcut decât să stea pe post de ancoră de derivă, întrebuinţând puterea maximă numai când vreunul

dintre aisbergurile mari intra în raza de pericol a micului convoi.

Cu toate acestea însă încordarea era prezentă, iar Nick petrecu cea mai mare parte a acelor zile pe puntea de comandă, prevăzător şi îngrijorat, sâcâit de teamă că plomba din carena sparta n-avea să facă faţă. Baker întrebuinţă nişte bucăţi de lemn din rezerva dulgherului de pe navă pentru a consolida mai bine improvizaţia.

Încet, încet marele ciclon de joasă presiune îi depăşi, vânturile îşi schimbară direcţia, suflând constant înspre vest, în vreme ce epicentrul baric trecea mai departe pe deasupra căii maritime spre Australasia – şi în cele din urmă dispăru.

Acum *Warlock* putea atinge viteza de remorcaj. Până şi pe acele sticloase valuri uriaşe de apă neagră pe care furtuna le lăsase în urmă drept moştenire, ea era în stare să facă patru noduri.

Apoi, într-o dimineaţă senină şi vântoasă cu soare galben şi rece, ea o aduse pe *Golden Adventurer* în apele adăpostite ale golfului Shackleton. Semănau cu un minuscul câine-ghid ce conducea un colos orb.

Pe când cele două nave intrau în apele liniştite ale golfului, supravieţuitorii coborâră din tabăra lor până la marginea apei, înşirându-se unul lângă altul de-a lungul litoralului cu prundiş negru, iar strigătele lor de bucurie şi de uşurare ajungeau subţiratic duse de vânt până la ofiţerii de pe puntea de comandă a lui *Warlock.*

Chiar mai înainte ca ancorele duble ale pachebotului să plonjeze în apa verde şi limpede, ambarcaţia căpitanului Reilly se şi îndreptă de zor către *Warlock.* Când căpitanul urcă la bord, privirile îi erau bântuite de durerea şi dificultăţile îndurate în ultimele zile, de dezastrul prin care trecuse, în care atâtea vieţi se pierduseră.

— Mulţumirile mele şi felicitări, domnule comandant!

Îl cunoscuse pe Nicholas Berg în calitate de preşedinte al lui Christy Marine, şi, mai mult decât oricine altcineva, era conştient de măreţia celei mai recente isprăvi de-a lui. Respectul său era grăitor.

— Mă bucur să te văd din nou, îi spuse Nick. Bineînţeles că ai acces la staţia de telecomunicaţii de pe nava mea pentru a lua legătura cu armatorii tăi.

Imediat se reîntoarse la operaţiunile de manevră ale lui *Warlock* pentru venire bord lângă bord astfel încât placa de oţel să poată fi mutată din magaziile de echipament de salvare pe puntea pachebotului; o altă oră se scurse până la ieşirea căpitanului Reilly din cabina radistului.

— Pot să-ţi ofer un pahar, căpitane? Nick îl conduse până-n salonul său de zi şi începu cu tact să lămurească sumedenia de înţelegeri ce trebuiau perfectate între ei. Era o situaţie delicată, fiindcă Reilly nu mai era comandantul propriului său vapor. Prerogativele de comandă trecuseră la Nicholas în calitatea sa de comandant salvator.

— Condiţiile de confort din cabinele lui *Golden Adventurer* sunt încă destul, de bune şi, îmi închipui că e mult mai cald şi mai la adăpost decât în adăposturile pe care le ocupă pasagerii tăi în momentul de faţă... îi veni Nick în ajutor fără ca în acelaşi timp, să scape nicio ocazie de a-i aduce în vedere faptul că el era acum comandantul.

Într-o jumătate de oră făcuseră toate aranjamentele necesare pentru transferul supravieţuitorilor la bordul transatlanticului. Levoisin cu *La Mouede* nu putuse lua decât o sută douăzeci de pasageri la bordul micului său remorcher. Cei mai bătrâni şi mai neputincioşi plecaseră, iar Christy Marine ducea acum tratat

pentru închirierea unei curse charter de la Cape Town până la golful Shackleton pentru a-i lua, ceilalţi. Acum cursa aceea charter nu-şi mai avea rostul, însă costul ei avea să constituie un argument ce urma a fi invocat în solicitarea prin arbitral a primei de salvare.

— N-am să-ţi mai consum din timp. Reilly îşi goli paharul şi se ridică în picioare. Ai atâtea de făcut.

Urmară alte patru zile şi patru nopţi de muncă îndârjită. Nick urcă la bordul lui *Golden Adventurer* şi văzu cavernoasa sală a maşinilor luminată de flama albastră, stânjenitoare pentru ochi, a becurilor de sudură. Nici el şi nici Baker nu se declarară satisfăcuţi până ce nu consolidară noile petice cu grinzi de lemn masiv. Înfruntarea cu furtunoasa latitudine de patruzeci de grade ce-i aştepta avea să fie dificilă, iar salvarea lui *Golden Adventurer* era considerată incompletă până-n clipa când nava avea să fie amarată în siguranţă la cheul din Cape Town.

Şedeau unul lângă altul printre maşinile pline de ulei şi în mirosul pătrunzător de anticoroziv şi sorbeau cafea din termos, aburindă, amestecată cu rom Bundaberg.

— S-o vedem noi pe gigeaca asta în docurile lui Duncan – şi ai să fii un om bogat, spuse Nick.

— Am mai fost bogat. La mine nu durează mult chestia asta – şi simt întotdeauna o uşurare după ce pap tot bănetu'.

Gigea gâlgâi încântat amestecul de cafea cu rom înainte de a continua:

— Aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji c-ai să-ţi pierzi pe cel mai bun afacerist de mecanic în stare de plutire.

Nick râse cu încântare. Baker o citise la fix. Într-adevăr nu voia să-l piardă pe omul acesta.

Nick îl părăsi şi se duse să controleze asieta pachebotului. O studie cu atenţie şi, folosindu-se de experienţa ultimelor zile, stabili care sunt punctele ei forte în acest remorcaj. După aceasta îi ordonă lui David Allen să-i dea o uşoară aprovare.

Pe urmă a mai fost transferul din buncherele pachebotului a unei cantităţi îndestulătoare pentru a face plinul propriilor tancuri de pe *Warlock* având în vedere lungul remorcaj ce-l aveau de făcut. În acest timp Bach Wackie din Bermude clănţăneau întruna pe imprimatorul telex retransmisii de la asiguratori şi de la Lloyd cu primele avansuri din partea lui Christy Marine, „de sondaj”; Duncan Alexander deja sonda terenul încercând să manevreze pentru o rezolvare ca-ntre oameni de onoare a pretenţiilor lui Nick, renunţând la cheltuielile cu curtea de arbitraj.

— Spuneţi-i c-am să-l pun pe frigare, răspunse Nick cu un gust amar. Aduceţi-i aminte că în calitate de preşedinte a lui Christy Marine eu am fost împotriva autoasigurării, iar acum am să-l vâr cu nasul chiar în porcăria asta.

Nu mai era aproape nicio diferenţă între zi şi noapte. Iluzia era desăvârşită de instabilitatea vremii pe acele meleaguri de latitudini înalte, astfel încât de multe ori Nick nu mai avea încredere nici în simţuri şi nici în ceasul său când după optsprezece ore de muncă non-stop vedea încă soarele strălucind, iar ceasul lui indicându-i ora trei dimineaţa.

Şi-apoi iarăşi nu părea să facă parte din realitate faptul că ofiţerii lui, strânşi în jurul mesei de mahon din salonul de zi, raportau că treaba era făcută – reparaţii şi pregătire, buncheraj de combustibil. Ambarcarea pasagerilor şi o sumedenie de alte detalii, toate fuseseră rezolvate, iar *Warlock* era gata pregătită să tragă după el masiva ei sarcina, afară în

largul neprevăzut al mării, la mii de mile depărtare de extremitatea cea mai de sus a Africii.

Nick plimbă cutia de trabucuri în Jurul cercului format de ofiţeri şi în timp ce fumul albastru umplea cabina, el le îngădui la toţi câteva minute de respiro şi contemplare a sentimentului muncii îndeplinite în cele mai bune condiţii.

— Vom da întregului echipaj un repaus de odihnă de douăzeci şi patru de ore, anunţă el într-o izbucnire de generozitate. Iar luni, orele 08.00, luăm remorcă. Domnilor, mă aştept la o viteză comună de şase noduri – douăzeci şi una de zile până la Cape Town.

Când se ridicară să plece, David Allen rămase mai la urmă.

— Don căpitan, careul de ofiţeri organizează în seara asta o mică petrecere de Crăciun, şi noi am vrea să fiţi invitatul nostru.

Careul ofiţerilor era de fapt clubul ofiţerilor mai tineri din care, în mod tradiţional, comandantul era exclus. El putea intra în micuţa cabină lambrisată numai în calitatea de oaspete invitat. Cu toate acestea, însă nu încăpea nici urmă de îndoială în ce priveşte sinceritatea căldurii cu care l-au primit în mijlocul lor. Până şi Trogul era acolo. Când Nick intră, ei se ridicară în picioare şi îl aplaudară şi era clar că mulţi dintre ei o şi luaseră deja „pe ulei”. David Allen ţinu o alocuţiune, chinuindu-se să citească cu poticneli un petic de hârtie pe care se străduia să-l palmeze cât mai discret. Era un discurs plin de hiperbole, clişee şi superlative şi fu în mod vădit cât se poate de uşurat în momentul când termină.

Pe urmă Angel aduse un tort pe care îl preparase în mod special pentru această ocazie. El avea forma lui *„Golden Adventurer”,* de o manieră artistică

destul de dubioasă, iar cifrele 12, 5% aurii ieşeau în relief pe carena ei. Fu aplaudat cu frenezie. Acele cifre aveau pentru toţi o semnificaţie deosebită.

Apoi i-au cerut lui Nick să ia cuvântul, iar stilul în care vorbi denotă relaxarea. În câteva minute îi şi făcu pe toţi, să izbucnească într-o hărmălaie entuziastă- simpla menţionare a primei de salvare în bani ce i-ar reveni fiecăruia dintre ei o dată ce-o aduceau pe Golden *Adventurer* în Cape Town îi azvârli în extaz.

Fata se afla într-un colţ, aproape înghiţită de pâlcul de tineri ofiţeri care găseau necesar să stea ciorchine în jurul ei, pe cât cu putinţă mai aproape. Râdea cu o exuberanţă limpede şi fără fasoane, vocea ei răsunând cristalin peste hohotele groase, bărbăteşti. Nick reuşi cu greu să se abţină să nu caşte ochii la ea.

Purta o rochie din material verde, mulată pe trup, iar Nick se întreba unde o fi găsit-o. Dar se lămuri imediat în clipa când îşi aduse aminte că toată secţiunea cabinelor de pasageri de pe *Golden Adventurer era* intactă şi ca în acea dimineaţă, puţin mai devreme, o văzuse cu David Allen în şalupa de intervenţie la întoarcerea acesteia de la pachebot cu o valiză uriaşă la picioare. Se dusese să-şi ia lucrurile şi ar fi putut eventual rămâne la bordul transatlanticului. Căpitanul era încântat că n-o făcuse.

Nick îşi isprăvi scurta sa alocuţiune, menţionând nominal pe fiecare dintre ofiţerii lui şi lăudându-i. David îi vârî într-o mână un alt pahar de whisky şi o neelegantă bucăţoaie de tort în cealaltă, după care o şterse fuguţa să se alăture cercului compact din jurul fetei. Îşi găsi cu greu un loc în cercul de admiratori şi după plecarea lui Nick se trezi aproape părăsit. Se mulţumi să asiste cu îngăduinţă la întrecerea deschisă pentru captarea atenţiei fetei.

Ea era mică de înălţime, aşa că Nick nu-i putea zări decât creştetul capului acoperit de acele magnifice cosiţe bălaie, păr de nuanţa metalului preţios, care sub lumina electrică arunca reflexe scânteietoare la fiecare mişcare.

De-o parte a ei se afla Gigea Baker ce purta un costum „de gata", dintr-o lucitoare imitaţie „piele de rechin", aflat într-un contrast izbitor cu cămaşa ecosez şi cravata galben-acid; pantalonii costumului trebuiau ridicaţi din minut în minut, iar ochelarii reflectau scânteieri pofticioase când se băga-n sufletul ei.

David Allen o încadra din cealaltă parte, îmbujorându-se rozaliu de câte ori ea se întorcea să i se adreseze, îndopând-o întruna cu tort şi alcool şi Nick descoperi cu mirare că îngăduinţa i se transformă în iritare.

Îl călca pe nervi prezenţa unui ofiţer patru care parcă-şi înghiţise limba şi care în mod evident avea trasată sarcina de a-l întreţine pe el şi era complet fâstâcit de această responsabilitate, îl călcau pe nervi giumbuşlucurile ofiţerilor săi superiori. Se comportau ca o trupă de foci dresate în competiţia lor pentru favorurile fetei.

Cercul compact din jurul ei se deschise preţ de câteva momente şi Nick se alese cu câteva impresii puternice. Verdele rochiei se asorta perfect cu verdele scânteietor al ochilor ei. Când râdea, dantura ei era de un alb perfect şi limba roz ca a unei pisici. Nu era copila pe care şi-o închipuise el a fi din întâlnirile lor anterioare; cu buzele făcute un pic şi perle la gât, el realiză că ea avea cam douăzeci de ani, ori poate ceva mai mult, însă era totuşi femeie în toată puterea cuvântului.

Ochii ei traversară careul de ofiţeri şi privirile li se întâlniră. Râsul i se topi pe buze şi privirea îi rămase pironită la el. Era o căutătură solemnă şi

misterioasă, şi el se trezi încă o dată că regretă comportamentul brutal faţă de ea. Îşi plecă ochii şi văzu acum că sub materialul verde şi mulat, trupul ei era zvelt şi cu nişte forme frumoase, cu o graţie atletică, viguroasă. Îi reveni în memorie acea imagine a ei, goală, din momentul salvării.

Cu toate că rochia cea verde era pe gât, el văzu că sânii îi erau mari şi ascuţiţi şi că nu erau susţinuţi de niciun fel de altă lenjerie intimă; carnaţia tânără şi bine făcută era orbitor de atrăgătoare.

Îl umplea de mânie afişarea de această manieră a corpului ei. N-avea nicio importanţă faptul că toate fetişcanele ce umblau pe străzile New York-ului sau Londrei nu purtau sutien, pe el îl scotea din sărite s-o vadă pe ea făcând asta aici.

Îşi ridică privirea căutând-o pe-a fetei. În ochii ei se schimbase ceva – o provocare poate? Imaginea oglindită a propriei sale mânii? Nu putea şti cu siguranţă ce anume era. Ea-şi înclină uşor capul, asta ce mai era, un fel de invitaţie? Sau ce? El cunoscuse şi manevrase lejer multe femei, chiar prea multe. Şi totuşi acum îl încerca un sentiment de nesiguranţă. Poate doar tinereţea ei era de vină, sau o altă calitate ascunsă pe care-o avea? Nicholas Berg devenea nesigur pe el şi senzaţia îi displăcea.

David Allen se grăbi spre ea cu o altă porţie şi intersectă schimbul de priviri dintre ei, iar Nick se trezi uitându-se la spatele băieţesc şi zvelt al ofiţerului său secund şi ascultând din nou râsul dulce şi subţire al fetei. Părea însă într-un anume mod îndreptat sarcastic împotriva lui Nick, iar acesta spuse ofiţerului cadet de lângă el:

— Rogu-te, solicită-i lui David Allen o clipă din timpul lui.

În culmea uşurării, ofiţerul patru se duse să-l aducă.

— Îţi mulţumesc pentru ospitalitate, David, spuse Nick când acesta se apropie.

— Doar n-oţi vrea acum să plecaţi, dom' căpitan?!

Nick resimţi o mică plăcere sadică la evidenta dezamăgire a secundului.

Şedea la biroul său din salonul de zi şi încerca să se concentreze. Era prima ocazie ce i se ivise să se ocupe de hârtiile care-şi aşteptau rândul spre rezolvare. Zgomotele estompate ale banchetului de la puntea inferioară îi distrăgeau atenţia, şi se surprinse pândind sunetul cristalin al râsului ei în loc să-şi vadă de întocmirea documentelor pentru avocaţii săi din Londra. Acestea îi trebuiau în instanţa de arbitraj a Lloyd-ului, nişte acte şi procese-verbale de importanţă vitală, ce constituiau întregul temei al acţionării în tribunalul de arbitraj pe asiguratorii lui *Golden Adventurer.*

Îşi îndepărtă scaunul de birou şi începu să bată-n lung şi-n lat covoraşul gros din încăpere, oprindu-se să mai asculte cu atenţie glasul cristalin şi vesel al fetei; cuvintele nu se puteau distinge, dar tonul era negreşit al ei. Dansau ori jucau ceva ce stârnea tămbălău mare, un joc care presupunea multe buşituri, tropăieli şi hohote stridente de râs.

Începu iar să se plimbe de colo-colo, şi deodată realiză că era un singuratic. Gândul îl încremeni în loc. Era un singuratic şi se simţea complet izolat. Era o revelaţie tulburătoare, mai cu seamă la un om care străbătuse cea mai mare parte din drumul vieţii ca un lup singuratic. Ştia asta şi nu-l deranjase. Acum însă simţea cu disperare nevoia de cineva căruia să-i împărtăşească triumful. Fiindcă, desigur, era un triumf. În ciuda unor şanse incredibile, el smulsese o victorie spectaculoasă. Traversă încet încăperea spre hublourile cabinei şi privi peste golful întunecat către locul unde *Golden Adventurer*

era la ancoră, cu toate luminile aprinse şi un aer vesel şi sărbătoresc în jurul ei. Ce-i drept fusese zvârlit jos la pământ de pe craca cea mai de sus a copacului, furat de truda unei vieţi, de nevastă şi de copil – şi cu toate astea, doar câteva luni scurte îi fuseseră de-ajuns pentru a se cocoţa din nou sus de tot.

Cu această „simplă" operaţie transformase Salvator Oceanic dintr-o întreprindere periculos de nesigură, într-o găselniţă pe termen lung, dintr-un târâş-grăpiş în cronică foame de bani şi cu mari probleme, în ceva de o reală valoare. Era în larg şi din nou în cursa pentru supremaţie, cu un loc unde voia să ajungă şi mijloacele de a o face. Atunci de ce dintr-odată totul părea să nu mai facă nici doi bani? Cocheta cu ideea de a se întoarce la chermeza din careul ofiţerilor, şi făcu o strâmbătură când îşi imagină mutrele plouate ale ofiţerilor la intrarea stânjenitoare a comandantului.

Se îndepărtă de hublou şi turnă nişte whisky într-un pahar, aprinse un trabuc şi-şi dădu drumul într-un scaun. Whisky-ul avea un gust de pastă de dinţi, iar trabucul era amar. Lăsă paharul pe birou şi strivi trabucul înainte de a se îndrepta spre puntea de navigaţie.

Luminile de veghe păreau atât de slabe în comparaţie cu lumina tare din cabina sa, încât nu-l observă pe Graham, ofiţerul trei, decât în momentul când reuşi să se obişnuiască cu semiîntunericul rubiniu.

— Bună seara, domnule Graham.

Se duse lângă masa hărţilor şi verifică jurnalul de bord. Graham se bâţâia neliniştit de pe un picior pe celălalt, şi Nick îşi căută cuvintele pentru a porni o conversaţie.

— Ţi-ar fi drag să te duci la petrecere? întrebă el în cele din urmă.

— Da, dom' căpitan.

Nu era un început de conversaţie promiţător, şi în ciuda senzaţiei dureroase de singurătate din urmă cu câteva minute. Nick deodată dori să fie din nou singur.

— Rămân eu pentru restul cartului tău. Tu du-te şi distrează-te.

Ofiţerul trei îl privi cu gura căscată.

— Ai trei secunde la dispoziţie cât nu mă răzgândesc.

— Tare drăguţ, zău, din partea dumneavoastră, dom' căpitan, îi strigă peste umăr Graham, şi plecă repede.

Petrecerea din careul ofiţerilor degenerase de-acum într-o întrecere pe faţă pentru atenţia şi hatârurile Samanthei.

David Allen, purtând un abajur pe ţeastă şi, dintr-un anume motiv numai de el ştiut, ţinând mâna dreaptă vârâtă sub tunică într-o poză de Napoleon, şedea în picioare pe tejgheaua barului din careu şi declama discursul lui Henry înainte de bătălia de la Azincourt, înlocuind pasajele pe care le uitase cu nişte „ba-ba-ba". Totuşi în clipa când Tim Graham intră, el deveni iar ofiţerul secund. Îşi dădu jos abajurul şi rosti glacial;

— Domnule Graham, poate mă-nşel eu, nu cumva eşti ofiţerul de cart? Iar locul tău în momentul de faţă este în timonerie...

— A venit Bătrânu' şi s-a oferit să-l facă el în continuare în locul meu, spuse Tim Graham.

— Sfinte Dumnezeule! David Allen îşi puse la loc pe cap abajurul şi-i turnă o porţie zdravănă de gin ofiţerului său trei. Pe ticălosul ăla bătrân l-a cuprins deodată mila.

Gigea Baker, care atârna de tavan ca un gibon, îşi dădu drumul jos şi-şi îndreptă spinarea cu o demnitate cam nesigură, îşi trase în sus nădragii şi anunţă pe un ton cumplit.

— Dacă cineva-l face pe banditul ăla bătrân „ticălos", personal voi avea grijă să-l fac să-şi înghită limba.

El mătură careul cu nişte priviri belicoase şi pline de harţag până-n clipa când acestea ajunseră la Samantha. Pe loc se îmblânziră.

— Tu nu intri la socoteală, Sammy! spuse el.

— Sigur că nu, conveni Samantha. Poţi s-o iei de la cap.

Gigea se întoarse la poziţia de start în cursa cu obstacole, se mai fortifică cu o duşcă de rom, îşi împinse ochelarii cu degetul mare şi scuipă în palme.

— Unu, pe locuri, doi, fiţi gata... şi trei: start! strigă cântat Samantha şi acţionă butonul cronometrului.

Gigea Baker atârna ameţit de tavan, mergând agăţat în mâini în jurul careului fără să atingă puntea cu picioarele şi încurajat prin urale de întreaga adunare.

— 8, 6 secunde! opri Samantha cronometrul în clipa când el ajunse pe tejgheaua barului, punctul terminus al întrecerii. Un nou record mondial.

— Să bem în cinstea noului campion al lumii.

— Eu sunt următorul; cronometrează-mă, Sammy!

Erau ca nişte şcolari.

— Hei. Sammy, ia uită-te la mine.

Însă după alte zece minute ea-i întinse cronometrul lui Tim Graham care, venind mai târziu la petrecere, era încă treaz.

— Mă întorc, minţi ea, luând o farfurie cu o felie mare neatinsă din tortul lui Angel şi dispărând mai înainte ca oricare dintre ei să-şi dea seama ce se întâmplă.

Nick Berg stătea aplecat peste masa hărţilor, atât de preocupat, încât preţ de câteva secunde bune nu fu conştient de prezenţa ei. Razele dramatice ale solitarei lămpi aflate deasupra capului scoteau în relief trăsăturile puternice ale chipului său. Fata putu să vadă linia proeminentă a maxilarului, fruntea largă şi ochii săi depărtaţi şi nedomoliţi. Nasul îi era mare şi uşor coroiat, ca al unui indian de prerie sau al unui beduin de deşert, şi existau nişte riduri la colţurile gurii şi-n jurul ochilor care erau conturate în nişte umbre mai groase. Fiind complet absorbit în studierea hărţilor amiralităţii şi ale Pilotului Amiralităţii, el îşi relaxase trăsăturile gurii, făcând să dispară obişnuita linie severă. Ea văzu acum că buzele lui erau pline fără a fi cărnoase, şi-n ele se găsea o anumită sensibilitate şi voluptate pe care până atunci ea nu le sesizase.

Fata rămase în picioare în linişte, fermecată, până când el îşi ridică dintr-odată privirea.

Ea se strădui să nu pară tulburată, însă până şi pentru propriile ei urechi vocea îi suna precipitat.

— Îmi pare rău să vă tulbur. Am adus nişte tort pentru Timmy Graham.

— L-am trimis jos la petrecere.

— Ah, nu l-am observat. Credeam că e aici.

Fata nu schiţă niciun gest de plecare, ţinea doar farfuria într-o mână şi mai lungiră tăcerea cu încă o clipă.

— Nu cred c-aş putea să vă conving să mâncaţi o felie.

— Împarte-o-n două, sugeră el, iar ea se apropie de masa hărţilor. Îţi datorez scuze, spuse el, şi pe loc fu conştient de asprimea glasului său. Nu putea suferi să-şi ceară scuze, iar ea simţi asta.

— Eu am ales un moment nepotrivit, se scuză ea şi rupse o bucată din tort. Acum, pare-se, împrejurările sunt ceva mai bune. Încă o dată vă mulţumesc şi îmi pare rău pentru toate necazurile pe care le-am pricinuit. Acum înţeleg că a fost cât pe-aci să vă coste *Golden Adventurer.*

Se întoarseră amândoi să privească prin marile hublouri de sticlă armată spre locul unde pachebotul se odihnea la ancoră.

— Nu-i aşa că-i frumoasă? spuse Nick şi glasul său nu mai era tăios.

— Aşa e. E frumoasă, încuviinţă Samantha, şi deodată se aflau foarte aproape unul de altul în semiobscuritatea intimă, roşcată, a lămpilor de veghe.

El începu să vorbească, la început bâţos şi sfios, dar ea-l încurajă mai departe şi cu bucurie secretă simţi cum devine mai cald şi mai liniştit. Abia atunci începu şi ea să-şi formuleze gândurile cu glas tare.

Nick rămase surprins şi puţin năucit de profunzimea părerilor ei şi în faţa uşurinţei şi

coerenţei cu care-şi înlănţuia ideile, fiind în continuare perfect conştient de vârsta extrem de fragedă a fetei. Se aşteptase la nesocotinţă, la superficialitate, chiar la egoismul ignorant al lipsei de maturitate, dar nu găsi nimic din toate acestea, şi dintr-odată diferenţa de vârstă dintre ei nu mai prezentă vreo importanţă. Erau foarte aproape unul de altul în noapte, atingându-se numai mental, însă devenind cu fiecare minut în plus tot mai mult adânciţi în ideile lor încât scurgerea timpului nu mai avea nicio importanţă.

Vorbiră despre mare, fiindcă amândoi erau creaturi ale acelui mediu. În clipa când descoperiră asta, atracţia dintre ei luă proporţii şi mai mari.

De jos ajungeau estompate până la ei răcnetele lui Gigea Baker care şi dirija ofiţerii într-un cor ce cânta în falset o melodie cunoscută.

La un moment dat, un Tim Graham foarte îngrijorat îşi făcu apariţia pe punte şi bălmăji:

— Dom’ căpitan, să trăiţi! Lipseşte doctor Silver. Nu-i în cabină, iar noi am căutat... Atunci el dădu cu ochii de ea şezând în scaunul comandantului şi îngrijorarea i se transformă în consternare. Ah. Da, înţeleg. Nu ştiam... vreau să zic nu ne aşteptam... îmi pare rău, dom’ căpitan. Iertaţi, dom’ căpitan. Noapte bună, dom’ căpitan. Şi din nou o zbughi din timonerie.

— Doctor? întrebă Nick.

— Mă tem că da, zâmbi ea, după care începu să vorbească despre universitate, expunând proiectul ei de cercetări şi alte lucruri pe care le avea în cap. Nicholas asculta în linişte. Ca toţi bărbaţii cu succese deosebite în activitatea lor şi aflaţi în cursă pentru supremaţie, el respecta ambiţia şi realizările unei femei.

Prăpastia care-şi imaginase el că există între ei se micşora cu tot mai mare repeziciune. În momentul când cartul se termină, deci pretextul de a rămâne împreună dispăru, simţiră amândoi cu regret cum atmosfera de tandreţe şi bună înţelegere ţesută între ei se destramă.

— Noapte bună, căpitane Berg, spuse ea.

— Noapte bună, doctor Silver, răspunse Nick cu părere de rău. Până-n acea seară el nici măcar nu-i cunoscuse numele de familie, iar acum erau atâtea lucruri pe care mai voia să le afle, dar ea nu se mai afla în timonerie; când intră la loc în cabina sa, senzaţia de singurătate a lui Nick se reîntoarse cu şi mai mare vigoare.

În timpul lungii zile de pregătiri pentru remorcajul lui Golden *Adventurer,* ceasuri de reglare a asietei şi de punere la punct a posturilor pentru ieşirea la mare până când ea se aşternea docilă la drumul lung ce-l aveau de parcurs, chiar şi în cele mai nepotrivite clipe, Nick se pomeni cu gândul zburându-i la fată. Ba chiar, în cele din urmă îşi schimbă obiceiul de a servi masa în cabină şi veni în salon, laolaltă cu toată lumea. Aici avu surpriza să-şi recunoască sieşi că era gelos pe tinerii care o înconjurau pe fată. De două ori în decursul mesei trebui să-şi înfrâneze ironiile ce-i veneau pe buze şi care l-ar fi azvârlit pe nenorocitul adresant într-o totală confuzie.

Nick nu servea desert şi-şi lua cafeaua în salonul de zi al cabinei lui. I ar fi făcut plăcere compania lui Gigea Baker, numai ca australianul era la bordul lui *Golden Adventurer* ocupat cu motoarele ei principale. Şi apoi, în ciuda încordărilor şi a trudei unei zile de muncă, cabina lui nu-i mai oferea nici măcar tihna de până atunci. Aruncă o privire la ceasul de pe peretele lambrisat de deasupra biroului şi văzu că arată opt şi câteva minute. Se îndreptă instinctiv spre puntea de navigaţie şi Tim Graham

ţâşni în picioare cu un aer vinovat. Se aşezase în scaunul comandantului, o libertate ce merita cel puţin o mustrare mai serioasă, însă Nick se prefăcu a nu fi băgat de seamă şi făcu încet un tur de punte, controlând fiecare detaliu, de la tensiunile în cablul de remorcă şi diviziunea de putere pe motoarele lui Warlock şi până la luminile de pe ancoraj de pe ambele nave.

— Domnule Graham, spuse el, şi tânărul ofiţer încremeni în poziţie de drepţi ca victima în faţa plutonului de execuţie, am să rămân eu de cart – tu du-te şi serveşte masa.

Ofiţerul trei rămase ca lovit cu leuca, şi avu nevoie de o cinzeacă de spirtoasă ca să-şi revină şi să anunţe careului de ofiţeri norocul care-a dat peste el.

Samantha nu-şi ridică ochii de pe tablă, ci plantă cu mare fanfaronadă un nebun în faţa damei lui David Allen, iar când David se repezi să-l înşface cu un gângurit de satisfacţie, ea-şi dezlănţui tura de pe ultima linie şi spuse:

— Mat în trei mutări, David.

— Hai să mai facem încă una, să-mi iau revanşa, se rugă David, dar ea scutură din cap şi-o şterse afară din careul ofiţerilor.

Nicholas deveni conştient de adierea parfumului ei. Era o aromă ne sofisticată, dar plină de exuberanţă – „Babe”, aşa se numea parfumul, acela căruia îi făcea reclamă strănepoata lui Hemingway. I se potrivea perfect Samanthei. Se întoarse spre ea şi-abia atunci se văzu nevoit să fie cinstit cu el însuşi şi să recunoască faptul că-i dăduse liber ofiţerului trei cu intenţia expresă de a o determina pe fată să vină sus pe puntea de comandă.

— Avem balene în faţa noastră, îi spuse el şi zâmbi, unul dintre acele rare, irezistibile zâmbete de-ale lui după care ea ajunsese atât de mult să tânjească. Trăgeam nădejde c-ai să apari şi tu.

— Unde? Unde sunt? întrebă ea cu neprefăcută încântare şi apoi amândoi văzură la două mile distanţă trâmba ţâşnind, pană vaporoasă poleită cu aur în razele soarelui de noapte antarctică, aflat jos pe orizont.

— *„Balaenoptera muscultis”,* exclamă ea.

— Te cred pe cuvânt, doctore Silver, dar pentru mine, unul, tot o balenă albastră rămâne.

Nick încă zâmbea şi pentru o clipă ea se opri fâstâcită.

— Îmi pare rău, n-am avut intenţia să fac paradă cu ştiinţa mea.

După care se uită iar peste berbecii neprietenoşi şi reci ai mării când balena expiră din nou o jerbă eterică şi îndepărtată de spumă.

— Una singură, spuse ea. Doar una singură. Şi încântarea din glas i se răci. Acum au mai rămas atât de puţine – aceasta ar putea fi cea din urmă văzută vreodată.

— Atât de puţine încât nici nu se mai pot întâlni ca să procreeze în tot acest vast ocean.

Surâsul lui Nick dispăru şi el şi vorbiră din nou despre mare, despre legăturile ascunse pe care le avea fiecare din ei cu ea şi despre îngrijorarea lor comună faţă de halul în care a adus-o omul şi încă o mai aduce.

— Când guvernul marxist din Mozambic a urmat la putere autorităţilor coloniale portugheze, acesta a

permis sovieticilor să-şi trimită dragile – dragi, nu traulere – şi ei au dragat paturile de vegetaţie marină din golful Delagoa. Au pieptănat pur şi simplu teritoriul de reproducere al creveţilor de Mozambic. Au „ras" o mie de tone de creveţi şi au distrus pentru totdeauna aceste teritorii – în numai şase luni au exterminat o întreagă specie.

Când îi vorbea glasul ei vibra de indignare.

— Acum două luni australienii au arestat în apele lor teritoriale un trauler japonez. Au găsit în congelatoarele lui carnea a 120.000 de scoici gigant pe care echipajul traulerului le desprinsese cu răngile de pe bariera de coral. Populaţia de scoici de pe un singur recif de corali nu depăşeşte 20.000. Asta înseamnă că ei au prădat la un singur voiaj şase recifuri oceanice. Căpitanul s-a ales cu o amendă de o mie de Lire.

— Japonezii au fost cei care au pus la punct „ţaparina lungă", încuviinţă Nick, o nesfârşită parâmă, plutitoare, prevăzută cu nişte cârlige speciale, plimbată pe deasupra căilor de migraţie ale peştilor pelagici mari ce se hrănesc la suprafaţă – tonul şi martinul. Rad toate bancurile întâlnite în cale, tot – nimic nu mai lasă în urma lor.

— Nu se poate depopula o specie de animal sub un anumit număr de exemplare. Când Samantha îşi întoarse faţa spre Nick, părea mult mai în vârstă. Priviţi ce-au făcut cu balenele.

Se întoarseră amândoi cu faţa spre hublouri, uitându-se afară, în speranţa de a mai zări încă o dată acel monstru blajin, condamnat la pieire; o ultimă privire de adio adresată acestei creaturi ce-avea să dispară din mări.

— Din nou japonezii şi ruşii, spuse Nick. N-au semnat tratatul de interzicere a vânătorii de balene decât în momentul când numărul acestora s-a

micşorat atât de mult, încât uciderea lor nu mai era rentabilă. Abia atunci au semnat şi ei. Când în toate oceanele n-au mai rămas decât două-trei mii de balene albastre.

— Acum au să vâneze până la exterminare şi Fin şi Sei şi Minke.

Pe când stăteau unul lângă altul uitându-se lung în acea bizară noapte însorită, în căutarea acelei scântei de viaţă din pustia apelor, Nick îşi ridică fără veste braţul; ar fi vrut să-l pună pe umerii ei, străvechea atitudine de protecţie a unui bărbat faţă de femeia lui, dar în ultima clipă se opri, tocmai când era chiar pe punctul de a o atinge. Ea-i simţise mişcarea şi se încordă în aşteptarea ei, dar el se îndepărtă, îşi lăsă braţul să cadă şi se aplecă deasupra conului obscur de deasupra ecranului radar. Abia în acel moment îşi dădu ea seama cât de mult dorise atingerea lui, însă pentru tot restul acelei seri el se ţinu rezervat în interiorul limitelor fizice pe care se părea că singur şi le impusese.

În seara următoare ea respinse invitaţiile insistente, şi după cină aşteptă în cabină cu uşa uşor întredeschisă până ce-l auzi pe Tim Graham părăsind timoneria şi tropăind în jos pe scară, plin de exuberanţa ce i-o dădea scutirea de cart. În clipa când căpitanul urcă în timonerie, Samantha se furişă tiptil după el.

La numai câteva minute de la preluarea cartului, ei se aflau împreună şi Nick era amuzat de intensitatea plăcerii pe care-o resimţea. Râdeau unul la altul ca doi şcolari care-au pus la cale o şotie, şi ea a reuşit.

Înainte ca lumina să scadă, ei trecură prin apropierea unui uriaş aisberg-banchiză, iar ea îi arătă o dungă de murdărie aparentă ce venea în contrast izbitor cu gheaţa albă, făcând-o să semene cu ce rămâne pe pereţii unei căzi întrebuinţate de un coşar.

— Ceară de parafină, spuse ea, şi hidrocarburi nedizolvate.

— Nu, spuse Nick. Este numai o striaţie de glaciaţiune.

— E ţiţei, îi răspunse ea... Am luat mostre. Ăsta a fost unul dintre motivele pentru care am acceptat slujba de ghid însoţitor pe *Golden Adventurer,* voiam să fac cunoştinţă la faţa locului cu aceste mări.

— Dar suntem la două mile sud de ruta tancurilor petroliere.

— Plaja golfului Shackleton e toată acoperită cu sferule de ceară şi cu pete de ţiţei. La Cap Alarm am găsit pinguini murdari de produse petroliere, morţi sau în agonie. Au dat peste o pată de ţiţei la mai puţin de cincizeci de mile de acel ţărm izolat.

— Nu-mi vine să cred... începu Nick, dar ea-l întrerupse.

— Asta-i! spuse ea. Nimeni nu vrea să creadă. Ridică din umeri şi trec mai departe, ca pe lângă o victimă a violenţei de stradă ce zace pe trotuar.

— Ai dreptate, admise Nick în silă. La foarte puţini oameni le pasă cu adevărat.

— Câţiva pinguini morţi colo, câteva mici sferule negre de catran care ţi se lipesc de tălpi pe plajă, colea. S-ar putea zice – ce atâta tămbălău pentru atâta lucru? Numai că, ceea ce ar trebui să ne îngrozească e ceea ce nu putem vedea. Acele milioane de tone de hidrocarburi otrăvitoare care se dizolvă în mare, care ucid lent şi insidios, dar sigur. Asta e ce-ar trebui într-adevăr să ne îngrozească, Nicholas!

Ea folosise pentru prima dată numele lui de botez şi amândoi erau cât se poate de conştienţi de acest

fapt. Tăcură din nou, uitându-se lung la marele aisberg care îi depăşea încet. Soarele îl atinse, dându-i nuanţe de roz şi ametist, de vis, însă acea dungă întunecată de murdărie rămânea acolo.

— Lumea trebuie să utilizeze combustibili fosili, iar noi marinarii trebuie să-i cărăuşim, spuse el în cele din urmă.

— Dar nu cu riscuri de asemenea anvergură, nu cu ochiul îndreptat numai la profituri. Nu în acelaşi fel, lacom, hrăpăreţ, josnic şi nechibzuit în care omul a exterminat balena, nu cu preţul transformării mării într-o cloacă împuţită şi stricată.

— Există armatori lipsiţi de scrupule... admise el, dar ea-l întrerupse mânioasă.

— Navigaţia sub pavilion de convenienţă, în afara oricărui control, nave construite după standarde dubioase, echipate cu o singură caldarină...

Înşiră ea tot pomelnicul de acuze, iar el tăcu. După care au respins linia de încărcare de iarnă petrolierelor ce dublau Capul Bunei Speranţe în iarna australă ca să le permită să transporte acele cincizeci de mii de tone de ţiţei în plus. Reciful Agulhas, cea mai periculoasă mare din lume pe timp de iarnă, şi ei trimit în ea petroliere supraîncărcate.

— Asta a fost criminal, admise el.

— Iar dumneata erai totuşi preşedinte al lui Christy Marine, şi aveaţi un reprezentant în Comitetul de Control.

Samantha îşi dădu seama că depăşise măsura. Expresia lui deveni deodată feroce. Mânia părea să arunce scântei în jurul lui ca electricitatea statică în semiîntunericul roşietic al timoneriei. Ea simţi palpitaţia nelămurită a unei autentice groaze. Uitase cu ce fel de om avea de-a face.

Însă el se răsuci şi parcurse lent o tură a punţii de comandă, verificând cu minuţiozitate fiecare aparat şi instrument, după care se opri în dreptul aripii îndepărtate şi-şi aprinse o ţigară de foi. Din suflet ar fi vrut ea să ofere un cât de cât semn de reconciliere, dar instinctul îi spunea să se abţină. El nu era genul de om care să respecte compromisul sau retragerea.

În cele din urmă, Nick se apropie şi vârful aprins al trabucului îi lumină trăsăturile chipului astfel încât ea putea să-şi dea seama că mânia îi trecuse.

— În clipa de faţă, Christy Marine este pentru mine o existenţă apusă, spuse el cu glas moale, iar ea putu detecta durerea profundă a rănilor nevindecate. Iartă-mă. Când te-am auzit vorbind despre ea mi-am pierdut cumpătul. Nu mi-am dat seama că tu eşti la curent cu activitatea mea anterioară.

— Toată lumea de la bord o ştie.

— Desigur. Încuviinţă el şi trase cu sete din trabuc înainte de a continua: Pe vremea când conduceam Christy Marine, am insistat asupra respectării celor mai avansate norme în ce priveşte siguranţa şi dotarea marinărească pentru fiecare dintre navele noastre., Noi am fost împotriva liniei de încărcare, de iarnă pentru ruta Cap, şi niciunul dintre petrolierele mele pe rula maritimă a Capului Bunei Speranţe nu a ambarcat marfă până la linia de încărcare de vară. Niciunul dintre petrolierele mele nu e construit să funcţioneze cu o singură caldarină, proiectul şi execuţia tuturor navelor.

— Christy Marine erau după acelaşi standard ca al navei de colo, arătă el spre *Golden Adventurer,* sau al acesteia, şi lovi o singură dată cu talpa pe punte.

— Chiar şi *Golden Dawn* întrebă ea încet, provocându-i din nou mânia, dar el se mulţumi doar

să încuviinţeze printr-un gest din cap.

— *Golden Dawn,* repetă el cu glas domol. Cât de absurdă e îngâmfarea din felul cum sună numele ăsta, nu-i aşa? Dar la vremea când l-am conceput, chiar în felul acesta gândeam despre el. Primul petrolier de un milion de tone deplasament, dispunând de cele mai sofisticate instalaţii de siguranţă născocite şi verificate de om până-n prezent. De la instalaţia de epurare a gazului inert şi până la articulaţia independentă a tancurilor principale de marfă, şi nu cu o singură caldarină, ci patru, întocmai ca oricare dintre vechile pacheboturi ale liniei maritime White Star... avea să însemne într-adevăr „zorii de aur" ai transportului de ţiţei pe mare. Eu nu mai sunt însă nici preşedintele lui Christy Marine, nu mai sunt nici dispecerul de navă al lui *Golden Dawn,* nu-i mai sunt nici proiectant, nici constructor. Glasul îi suna cavernos, şi în semiîntuneric, ochii parcă i se afundaseră în orbite. Şi nici nu mai sunt responsabil de operaţiunile ei.

Toate ieşeau cum nu se poate mai prost: ea nu dorise să se certe cu el, şi nici să-l întristeze. Şi totuşi reuşise să-i răscolească amintiri şi dureri, iar regretele deveneau acum inutile. Instinctul o avertiză că era mai nimerit să-l lase singur pentru un moment.

— Noapte bună, doctor Silver, încuviinţă el dând din cap indiferent la subitul ei pretext de oboseală.

— Mă cheamă Sam, îi spuse ea, dorind să-l îmbuneze cumva, sau dacă preferaţi, Samantha.

— Aşa prefer, spuse el, fără să zâmbească. Noapte bună, Samantha.

Era furioasă şi pe ea şi pe el, pe amândoi, furioasă pentru faptul că legătura aceea caldă ce se înfiripase fusese distrusă. Aşa încât i-o trânti cu năduf:

— Dar chiar că sunteţi de modă veche, nu? şi dispăru din timonerie.

În seara următoare era cât pe-aci să nu se ducă la el, fiindcă îi era ruşine că rostise acele cuvinte la despărţire, prin care îi atrăgea atenţia într-un mod atât de agresiv asupra diferenţei de vârstă dintre ei. Ştia că el era destul de conştient de această diferenţă şi fără s-o mai sublinieze ea. Se făcuse de râs şi nu mai voia să dea ochii cu el.

Pe când se afla sub duşul din cabina de oaspeţi, ea-l auzi pe Tim Graham tropăind pe scările aflate de cealaltă parte a peretelui subţire, înţelese că Nicholas îi dăduse iar liber din cart.

„Nu mă duc sus", îşi spuse ea ritos şi-şi văzu mai departe în tihnă de uscatul, pomădatul şi pieptănatul părului înainte de a se cocoţa goală şi încă rozalie de la duşul fierbinte, sus, în moţul patului.

Timp de o jumătate de oră citi – o carte despre Vestul sălbatic pe care i-o împrumutase Gigea Baker –, dar trebui să facă sforţări mari pentru a se putea concentra la text, fiindcă mintea ei avea permanent tendinţa să fugă aiurea. În cele din urmă, dezgustată de ea însăşi, scoase o exclamaţie, azvârli pătura-n lături şi începu să se îmbrace.

Când se înfiinţă lângă el, uşurarea şi încântarea cu care o primi erau evidente, iar surâsul un adevărat regal de bun venit. Dintr-odată se simţi nespus de bucuroasă că venise şi-n seara aceea. Evită fără niciun fel de probleme toate obstacolele.

Îi ceru lămuriri asupra modului cum funcţiona contractul Lloyd Formular Deschis şi înţelese imediat explicaţiile lui.

— Dacă vor lua în considerare pericolul şi dificultăţile operaţiunilor de salvare, concluzionă ea

cu un aer visător, aţi fi în drept să solicitaţi un premiu enorm.

— Am să cer douăzeci la sută din valoarea corpului navei.

— Care e valoarea corpului lui *Golden Adventurer?*

Şi el îi spuse. Ea rămase tăcută preţ de o clipă, făcând nişte calcule rapide.

— Asta înseamnă şase milioane de dolari, şopti ea cu gura căscată de uimire.

— Câţiva cenţi în plus sau în minus, conveni el.

— Dar de unde să iei atâta bănet, măiculiţă?

Samantha se întoarse şi se uită lung în direcţia pachebotului.

— Duncan Alexander cred c-are să zică şi el la fel ca tine. Zâmbetul lui Nick era un pic răutăcios.

— Dar, scutură ea din cap, ce-ar putea face cineva cu atâţia bani?

— Eu o să cer şase – dar n-am să le obţin. O să mă aleg cu trei sau patru milioane.

— Chiar şi aşa, suma e enormă. Nimeni n-ar putea cheltui atâta nici dacă s-ar strădui o viaţă întreagă.

— E deja cheltuială. Abia dacă o să-mi ajungă pentru a-mi achita împrumuturile, să-mi lansez celălalt remorcher şi să menţin *Salvator Oceanic* în viaţă pentru alte câteva luni de zile.

— Aveţi datorii de trei sau patru milioane de dolari? Ea se uita acum lung la el, năucită de-a

binelea. Eu nici n-aş dormi, niciun ochi n-aş putea închide...

— Banii nu sunt pentru cheltuială, explică el. Există o limită *a* cantităţii de mâncare pe care o poţi mânca sau a hainelor cu care poţi să te îmbraci. Banii sunt un joc, jocul cel mai mare şi mai captivant din câte există.

Samantha îi sorbea pur şi simplu cuvintele, fericită că-n seara aceasta el era bine dispus, plin de elan şi de proiecte, cu mari planuri de viitor. Dar mai ales pentru că i le împărtăşea.

— Uite ce-o să facem, o să ne întoarcem aici cu ambele remorchere şi-o să prindem un aisberg.

Ea râse.

— Ei, hai, nu mai spune!

— Nu glumesc, o asigură el, râzând însă. O să luăm la remorcă un aisberg gigantic. Ar putea dura şi o săptămână până să ajungem la viteza de croazieră, dar odată pus în Mişcare, nimic nu va mai fi în stare să-l oprească. Îl vom conduce până la latitudinea de patruzeci de grade, vom prinde latitudinile urlătoare şi. Întocmai ca bătrânele veliere ce transportau lână pe ruta australiană vom naviga pe ruta Capul Bunei Speranţe – Australia. El se îndreptă spre masa hărţilor, alese o hartă la scară mare a Oceanului Indian şi-i făcu semn fetei să vină mai aproape.

— Vorbiţi serios? Râsul i se opri şi rămase cu privirea pironită la el. Chiar vorbiţi serios, nu?

El încuviinţă, continuând să surâdă şi-şi plimbă degetul pe hartă.

— Apoi o să ne îndreptăm spre nord, să intrăm în curentul australian de nord, lăsându-l să ne care tot

spre nord într-un cerc mare, până ce ajungem în musonul de est şi curentul ecuatorial de nord.

Descria cercul, dar ea îi privea cu atenţie chipul. Stăteau foarte aproape unul de altul, dar încă fără să se atingă şi ea simţea cum timbrul vocii lui parcă o mângâie.

— Vom traversa Oceanul Indian până pe coasta răsăriteană a Africii, ajutaţi de curent pentru a prinde deriva spre sud-vest odată cu musonul... exact până-n Golful Persic.

Îşi îndreptă spinarea şi surâse din nou.

— O sută de miliarde de tone de apă proaspătă, livrată exact în cea mai aridă şi mai bogată zonă de pe glob.

— Dar... dar... ea scutură din cap, s-ar topi!

— Dintr-un elicopter pulverizăm deasupra lui un strat subţire, reflectorizant, de poliuretan pentru a mai diminua din efectul soarelui şi-l amarăm într-un doc nu prea adânc, special pregătit, de unde-şi va răci corespunzător propriul, mediu înconjurător. Desigur că se va topi, dar nu într-un an sau doi, iar atunci când se va întâmpla o să ne ducem iarăşi să prindem altul. Vom prinde gheţari, cum sunt prinşi caii sălbatici.

— Dar cum o să-l dirijaţi? obiectă ea. E prea mare.

— Cele două remorchere ale mele trag amândouă la un loc cu o putere de patruzeci şi patru de mii de cai putere – şi Everestul am putea să-l tragem dacă am vrea.

— Bine, bine, dar cum va rămâne cu el în Golful Persic?

— Cu ajutorul unor cuţite cu laser îl tăiem în bucăţi ce se pot manevra mai uşor şi le ridicăm cu o macara într-un bazin de topire.

Ea reflectă puţin.

— Ar putea să meargă, admise ea.

— Are să meargă, îi spuse el. Le-am şi vândut deja ideea la saudiţi. Au şi început construcţia docului şi a bazinelor. Apa pe care le-o vom da astfel va fi de o sută de ori mai ieftină decât costul desalinizării nucleare a apei de mare, şi fără riscul contaminării radioactive.

Cu cât discutau mai profund în lungile carturi de noapte, cu atât se apropiau mai mult unul de altul, spiritual numai.

Deşi fiecare dintre ei preţuia mult acele ceasuri petrecute împreună, şi unul şi celălalt erau oarecum neputincioşi în a trece dincolo de prăpastia îngustă dintre prietenie şi adevărată intimitate. Sam înţelegea instinctiv că el avea anumite rezerve, că era un om care chibzuise mult asupra vieţii şi-şi stabilise un cod propriu după care s-o trăiască. Bănuia că el era genul de om care nu făcea nimic decât cu o anume motivaţie sentimentală profundă şi că n-ar fi manifestat niciun interes pentru o simplă relaţie fizică pasageră; îi cunoştea marasmul la care viaţa lui se redusese nu cu mult timp în urmă, şi dureroasele eforturi prin care se smulgea din el, dar care-l făceau deosebit de circumspect pentru a se proteja de alte lovituri. Timp era berechet, îşi spuse ea. Aveau timp din belşug – însă *Warlock* înainta neabătută spre nord prin nord-est, trăgând după ea prin latitudinile urlătoare pacientul ei schilod; acele vânturi faimoase se comportară bine faţă de ea şi aceasta alerga cu cele şase noduri în care Nick îşi pusese nădejdea.

La bordul lui Warlock, atitudinea ofiţerilor faţă de Samantha Silver se schimbă de la adulaţie linguşitoare la un respect plin de melancolie. Fiecare dintre ei ştia de ritualul nocturn al cartului de-la-opt-la-miezul-nopţii.

— Corupător de minore ticălos, bombănea Tim Graham.

— Domnule Graham, noroc că n-am auzit acea remarcă, îl avertiză David Allen pe un ton glacial – dar cu toţii se simţeau păcăliţi de Nicholas Berg, nu era o întrecere cinstită. Totuşi păstrau o anume distanţă faţă de fată, niciunul dintre ei neîndrăznind să provoace pe taurul turmei.

Timpul de care Samantha credea că dispune din plin era acum pe cale de a expira, iar ea nici măcar nu voia să se gândească la asta. Chiar şi atunci când David Allen îi arătase la extremitatea bătăii maxime a instrumentului luminescenţa nedesluşită a continentului african, ea tot îşi spunea că toate aveau să meargă la fel ca şi până acum, dacă nu pentru totdeauna, cel puţin până când ceva special avea să se petreacă.

Pe parcursul lungului voiaj de la golful Shackleton tot în sus, spre nord, Samantha aruncase de la pupa lui *Warlock* un fel de năvod cu ochiuri foarte fine, adunând o diversitate incredibilă de krill şi plancton şi alte exemplare de vietăţi marine microscopice. După îndelungi rugăminţi Angel îi cedase până la urmă un colţişor din anexa bucătăriei unde se spălau vasele, în schimbul serviciilor sale de ajutor de maistru bucătar şi de ospătăriţă neplătită. Aici Samantha petrecea zilnic multe ore cufundată în identificarea şi conservarea exemplarelor sale.

Când elicopterul sosi pe *Warlock,* ea tocmai lucra. Îşi ridică privirile spre elicopterul pregătit pentru aterizare şi se simţi şi ea tentată să iasă, însă tocmai colora o lamelă de microscop şi parcă avu o

strângere de inimă la această tulburare «adusă micii ei insule de fericire. Continuă să lucreze, însă nu cu aceeaşi plăcere de până atunci. Când auzi din nou rotoarele elicopterului şuierând pentru decolare rămase cu o senzaţie nelămurită de prevestire rea.

Angel se întoarse de pe punte şi se opri în pragul uşii ştergându-şi mâinile pe şorţ.

— Nu mi-ai zis că pleacă, drăguţă.

— Ce vrei să spui? Samantha îşi ridică ochii spre el, speriată.

— Prietenul tău, drăguţă. Cu ciorapi şi cu periuţă de dinţi cu tot. Angel o iscodea viclean. Să nu-mi spui că nu te-a sărutat aşa, de bun rămas.

Ea scăpă în chiuveta de inox lamela de sticlă şi aceasta din urmă plesni în două. Gâfâia deja când se agăţă cu mâinile de balustrada de la puntea superioară privind în urma burduhănosului aparat de zbor.

Cocoşat şi cu botul aplecat în jos, acesta zbura la joasă înălţime deasupra berbecilor verzi ai mării, bătuţi de vânt şi era încă destul de aproape cât să distingă numele companiei de care aparţinea – ADMINISTRAŢIA scris cu litere mari pe fuzelajul său. Se făcu iute nevăzut în direcţia lanţului albastru de munţi din depărtare.

Nick Berg se afla în scaunul mobil dintre cei doi piloţi ai marelui S-58 Sikorsky şi se uita drept înainte către silueta turtită a muntelui Table. Sub vântul de sud-est ce-i bântuia coama, acesta era acoperit de o saltea groasă de nori de ninsoare.

De la altitudinea de numai trei sute de metri la care zburau se mai puteau vedea încă cinci mari petroliere ce înaintau indiferente pe marea cea verde, în nesfârşita lor odisee, părând a fi nişte

intruşi în acel element al naturii, făcute parcă în mod expres să nu trăiască în armonie cu el, ci să se opună la fiecare mişcare a valurilor. Chiar şi pe această mare relativ calmă ele aveau prova lor cârmă şi rotundă înconjurată de ghirlande groase şi albe de spumă. Nick tocmai îl urmărea pe unul dintre petroliere cum plonjează brusc pentru ca trâmba de spumă să se înalţe imediat până la înălţimea arborelui-prova. Pe orice fel de vreme acest tip de navă se comporta ca un mal de cheu cu pilonii înfipţi solid în pământ. Valurile n-aveau decât să treacă peste ea. Concluzionă că nu aşa trebuia să fie o navă, după care se răsuci în scaun şi privi în urmă.

Departe, în urma lor, *Warlock* era încă vizibilă chiar de la această distanţă, în ciuda faptului că apărea minusculă în contrast cu remorca, formele ei făceau plăcere ochiului său de marinar. Arăta bine. Însă acea scurtă privire înapoi stârni împunsătura unui regret pe care cu atâta încăpăţânare încercase să-l ignore – şi-i apăru limpede acel chip cu ochii verzi şi părul ca de aur şi platină.

Regretul său era încă şi mai sâcâitor din cauza senzaţiei persistente că se comportase ca un laş. Plecase de pe *Warlock* fără să fie în stare să-i spună fetei la revedere, şi ştia el prea bine de ce procedase astfel. Nu trebuia să rişte să se facă de râs. Făcu o strâmbătură de dezgust când îşi aminti întocmai cuvintele ei: „Dar chiar că sunteţi de modă veche, nu-i aşa?”

Exista ceva respingător la bărbaţii de vârstă mijlocie, cărora le curg balele după fetişcane mult mai tinere – iar el tocmai pe această treaptă a vieţii se găsea. Peste şase luni avea să împlinească patruzeci de ani, şi nu prea se aştepta să atingă optzeci. Aşa că acum era la mijlocul drumului.

Întotdeauna îi dispreţuise pe acei omuleţi cărunţi, chelioşi, zbârciţi, cu trabuc în gură, care şedeau prin

restaurante de lux cu fete tinere şi drăgălaşe lângă ei; puştoaica lăsa impresia că e îndrăgostită până peste cap, sorbind fiecare perlă pe care-o scotea maimuţoiul, dar în acest timp ochii îi fugeau peste umăr la un alt bărbat, mult mai tânăr.

Şi cu toate acestea, tot fusese laş. Toate aceste săptămâni ea îl considerase prieten, şi nici măcar nu-i trecuse prin cap că putuse stârni atâtea emoţii în sufletul lui, de-a lungul ceasurilor lungi petrecute în timoneria lui *Warlock. Nu* era ea de vină pentru izbucnirea pasiunilor lui; ea nu-i dăduse în niciun fel a înţelege că îl trata ca pe ceva mai mult decât un simplu om mai în vârstă, nici măcar ca pe un tată, ci doar ca pe cineva cu care să petreacă o oră, altminteri plictisitoare. Ea fusese în mod egal de prietenoasă şi de veselă faţă de oricine altcineva de la bordul lui *Warlock.* De la ofiţerul secund şi până la bucătar.

Îi datorase într-adevăr măcar o elementară strângere de mână şi câteva cuvinte de mulţumire pentru plăcerea pe care i-o făcuse compania ei, însă el nu fusese sigur că s-ar fi putut limita doar la atât.

Se strâmbă din nou, imaginându-şi oroarea ce ar fi cuprins-o în clipa când el ar fi bălmăjit cine ştie ce declaraţie, o propunere oarecare de a prelungi relaţia lor ori de a o modifica în altceva, de o natură mult mai intimă, dezamăgirea ei când avea să-şi dea seama că în spatele faţadei de om matur şi cu scaun la cap se ascundea un bătrân libidinos cu nimic mai breaz decât adolescenţii secretoşi ce salivau de plăcere prin buticurile pornografice din piaţa Times.

„Ducă-se”! hotărâse el. Ce mai conta că forma lui fizică era mai bună acum decât la douăzeci şi cinci de ani. Pentru doctor Samantha Silver el era un bătrân – şi-n minte îi veni un crâmpei dintr-o întâmplare cumplită trăită de el în anii tinereţii.

O femeie, prietenă de-a mamei, prinsese în cursă un Nicholas Berg, în vârstă de nouăsprezece ani, rămas singur într-o zi ploioasă în casa de la ţărmul mării ce ţinea de via Marthei. Îşi aminti propria lui repulsie în faţa acelor cărnuri fleşcăite, a încreţiturilor, cutelor şi pliurilor de pe burtă şi de pe sâni, şi a *bătrâneţii* ei. Trebuie să fi avut pe atunci vreo patruzeci de ani, cam aceeaşi vârstă pe care o avea el acum, şi se achitase de ceea ce voia ea mai mult dintr-un soi de obligaţie, din milă, însă după aceea se spălase pe dinţi până la însângerarea gingiilor şi stătuse sub duş aproape un ceas.

Era una dintre ironiile crude ale vieţii ca o persoană, să îmbătrânească dinspre exterior spre interior. În propriii săi ochi se vedea ca fiind un bărbat aflat în deplinătatea forţelor sale fizice şi mentale, mai ales acum, după ce o adusese înapoi pe *Golden Adventurer.* N-aveau decât să slobozească asupră-i balaurii; se simţea capabil să-i apuce de beregată – iar ea-l făcuse demodat, şi atunci îşi dăduse seama că acele închipuiri sexuale care deveneau tot mai mult o obsesie trebuiau asociate cu instalarea andropauzei, un jalnic efect secundar al procesului de îmbătrânire de care nu fusese conştient până de curând. Rânji sardonic la acest gând.

Fata probabil că nici n-avea să-şi dea seama că părăsise nava, şi în cel mai rău caz, s-ar fi putut să fie puţin vexată de această dovadă de grosolănie din partea lui, dar într-o săptămână avea desigur să-i uite până şi numele. În ce-l privea pe el, avea slavă Domnului, ba încă mai mult decât putea duce, cu ce să-şi umple zilele care vor urma, aşa încât silueta acelui trup tânăr cu claia ei de păr din argint şi aur avea să se estompeze până la a se confunda cu o poveste frumoasă. Ceea ce de fapt şi era.

Se întoarse hotărât în scaunul mobil şi privi înainte. Tot înainte să priveşti, e singura direcţie unde nu există regrete.

Trecură zgomotos peste golful False, traversând istmul îngust al peninsulei Capului de la poalele masivului muntos cu crestele acoperite de nori, de la Oceanul Indian la Atlantic, în mai puţin de zece minute.

El văzu adunarea, ca nişte vulturi pe prada unui leu, în clipa când Sikorsky-ul ateriza la cuibul lui pe platforma aferentă din zona portuară principala a golfului Table.

În vreme ce Nick sărea jos din elicopter, aplecându-se instinctiv sub rotoarele care încă se mai învârteau, ei ţâşniră înainte, fără să ia în seamă strădania dispecerului liniei aeriene ADMINISTRAŢIA de a menţine pista descongestionată; în fruntea lor se afla un om corpolent şi roşu la faţă, cu o chelie ce lăsa impresia că a fost pârlită şi nişte braţe păroase de urs îmblânzit.

— Larry Fry, domnule Berg, mormăi el. Mă mai ţineţi minte?

— Bună, Larry.

Era managerul filialei locale a lui Bach Wackie & Co., agenţii lui Nick.

— Ziceam că poate vreţi să spuneţi vreo două vorbe ziarelor. Jurnaliştii deja roiau în jurul lui Nick, întrebând, vârându-se în el, îmbrâncindu-se unii pe alţii cu micile lor camere de luat vederi ce aruncau fulgere de blitz.

Nick simţi că începe să-i sară muştarul şi-i trebui o respiraţie adâncă şi o sforţare conştientă pentru a-şi putea ţine în frâu mânia.

— Domnilor şi domnişoarelor, gata.

Îşi ridică mâinile şi arboră acel zâmbet de puştan. Îşi aduse aminte că aveau o meserie ingrată. Nu era uşor să fii obligat zi de zi să te învârteşti în anturajul bogătaşilor şi al oamenilor importanţi, înşfăcând şi ei ici-colo câte o bucăţică, şi pe deasupra să fie şi prost plătiţi, cu perspective sigure de ulcer şi ciroză.

— Haideţi s-o jucăm împreună, bine? Voi faceţi ca mine şi eu ca voi, le promise el şi se gândi pentru o clipă cum ar fi dacă ei n-ar vrea să discute cu el. Cum ar fi dacă ei n-ar şti cine era el şi dacă nici nu le-ar păsa? Unde mi-ai făcut rezervarea? îl întrebă el pe Larry Fry, după care se întoarse spre ei. Peste două ore am să fiu în apartamentul meu de la hotelul Mount Nelson. Sunteţi invitaţi cu toţii şi-o să curgă şi whisky.

Ei râseră şi mai încercară să pună nişte întrebări, fără prea mare tragere de inimă, dar până la urmă acceptară compromisul – cel puţin se aleseseră cu pozele.

Pe când Urcau şoseaua străjuită de palmieri ce ducea spre vechiul şi cochetul hotel, construit în zilele când curtea lui se întindea pe cinci pogoane de grădini îngrijite cu multă atenţie, Nick se simţi năpădit de amintiri, dar le îndepărtă cu hotărâre şi urmări concentrat lista de întâlniri şi chestiuni presante din care citea Larry Fry. Schimbarea în atitudine a acestui bărbat mare cât o dihanie era considerabilă. Când Nick sosise pentru prima dată să preia comanda lui *Warlock,* Larry Fry nu-i putuse oferi decât zece minute din timpul său, după care trimisese pe un adjunct să isprăvească formalităţile înţelegerii.

Pe atunci Nick era atins de semnul proscrişilor, un om pierdut, la fel de atrăgător ca un lepros. Larry Fry îi acordase atenţia minimă cuvenită unui comandant de navă mică, acum însă se purta cu el de

parcă ar fi fost o alteţă regală, în călătorie, cu limuzină la scară şi tot cortegiul necesar.

— Am închiriat un Boeing 707 de la liniile aeriene sud-africane pentru transportul pasagerilor la Londra, iar de acolo fiecare îşi va rezerva bilet de avion pentru destinaţia lui.

— Ce se-aude cu acostarea lui *Golden Adventurer?*

— Căpitănia portului o să trimită un inspector care să verifice starea carenei înainte de a-i permite accesul în acvatoriul portului.

— Ai luat toate măsurile? întrebă tăios Nick.

Salvarea nu era considerată realizată până când pachebotul nu era în mod oficial predat şantierului căruia i se dăduse comanda pentru efectuarea lucrărilor de reparaţii.

— Acum e pe terenul Administraţiei portului, îl asigură Larry Fry. O butonează ei. Până diseară vom avea şi decizia.

— Asiguratorii au numit un antreprenor pentru reparaţii?

— Au chemat nişte nave de asistenţă.

Chiar de la intrare, însuşi directorul hotelului îl întâmpină pe Nick.

— Bucuroşi să vă revedem din nou, domnule Berg. El îl scuti de formalităţile de înregistrare. Asta o putem face când domnul Berg se va instala. După care îl asigură pe Nick: V-am dat acelaşi apartament.

Nick ar fi vrut să protesteze, dar deja îl conduceau prin uşa deschisă în camera de zi. Dacă ar fi fost o cameră anonimă şi lipsită de gust, poate că

amintirile nu l-ar fi chinuit atât de tare. În comparaţie totuşi cu acele coteţe nesărate, din plastic şi polivinil reproduse pe scară largă, şi cu pretenţioasa denumire de „hanuri”, această cameră era mobilată cu mobilă veche, avea tablouri în ulei şi flori. Amintirile erau la fel de proaspete ca şi florile din glastră, însă nu tot atât de plăcute.

Când intrară, telefonul suna, iar Larry Fry îl înşfăcă imediat în vreme ce Nick rămase în picioare în mijlocul camerei. Trecuseră doi ani de când stătuse acolo ultima dată, dar i se părea că trecuseră doar două zile, atât de proaspete îi erau amintirile.

— Căpitănia a acordat lui *Golden Adventurer* permisiunea de a intra în port.

Larry Fry rânji triumfător spre Nick şi-i făcu semnul victoriei – pumnul strâns şi degetul mare ridicat în sus.

Nick încuviinţă, vestea suna prozaic după chinurile epuizante ale ultimelor săptămâni. Se îndreptă spre dormitor. Tapetul avea un desen floral rafinat şi discret, asortându-se cu draperiile.

Din patul cu patru tăblii, îşi aminti Nick, puteau vedea pajiştea de-afară. O vedea pe Chantelle şezând sub acel baldachin, în cămaşă de noapte străvezie ca borangicul peste umerii ei albi ca laptele şi mâncând feliuţe subţiri de pâine prăjită unse cu gem şi apoi lingându-şi delicat şi cu grijă, cu limbuţa ei roz, fiecare dintre degetele subţiri şi fine.

Nicholas tocmai venise pentru a negocia un navlu de cărbune sud-african din golful Richards şi minereu de fier din Samantha către Japonia. Stăruise ca Chantelle să-l însoţească. Avea probabil presimţirea unei pierderi iminente, dar nu luase în consideraţie obiecţiile ei.

— Bine, Nicky, dar Africa este un loc atât de primitiv, au şi chestii dintr-alea care pişcă.

În cele din urmă îl însoţise. Fusese răsplătit cu patru zile de fericire rară. De fapt, ultimele patru zile; deşi nu ştia încă nimic, deja împărţea patul şi corpul ei cu Duncan Alexander. Nu se săturase să tot admire acel trup vreme de treisprezece ani; ba din contră, îi îndrăgise încă şi mai mult moliciunea lucioasă şi coaptă a femeii împlinite, crezând că indiscutabil ea îi aparţinea pentru totdeauna.

Chantelle aparţinea acelui tip rar de femeie care, odată cu trecerea timpului, se face şi mai frumoasă; se delecta cu adevărat şi era mândru când o vedea intrând într-o încăpere plină de alte frumuseţi de renume internaţional şi eclipsându-le. Şi dintr-odată, şi-o imagină pe Samantha Silver lângă Chantelle- graţia tinerească a fetei apărea probabil nătângă pe lângă echilibrul Chantellei; manierele ei stângace ca ale unei şcolăriţe faţă de controlul matur al Chantellei- un iepuraş călduţ şi drăgălaş lângă o frumoasă nurcă zveltă...

— Domnule Berg, Londra, îl strigă Larry Fry din camera alăturată, întrerupându-i reveria, şi Nick ridică uşurat receptorul.

„Continuă să mergi înainte”, îşi mai spuse el încă o dată şi înainte de a vorbi se gândi iarăşi la cele două femei şi se întrebă deodată cam cum ar păli bogăţia aceea de păr des, în nuanţa aurului, al Samanthei, în faţa părului negru ca pana corbului al Chantellei, şi cât de ştearsă ar putea apărea acea scânteiere sidefie faţă de acel ten alb şi viguros...

— Berg, rosti el cu duritate în telefon.

— Domnule Berg, bună dimineaţa. Primiţi vă rog convorbirea cu domnul Duncan Alexander de la Christy Marine?

Nick rămase tăcut preţ de cinci secunde bune. Avea nevoie de tot acest răgaz pentru a se obişnui cu numele, iar Duncan Alexander era extensia logică a gândurilor sale anterioare. În liniştea ce se lăsă auzi uşi trântite şi rumoare tot mai mare, semn că ziariştii se strângeau lângă băruleţul cu băuturi, dincolo de uşă.

— Domnule Berg, alo?

— Da, spuse el, pe un ton egal şi rece. Dă-mi-l la telefon.

— Nicholas, dragul meu.

Glasul era mătăsos ca satinul, lent ca mierea, suna a colegiul regal şi a Eton, un accent în valoare de o sută de mii de lire cu neputinţă de imitat, nu chiar sclivisit, nici obraznic, un brici într-o teacă de catifea bătută-n aur şi pietre preţioase – iar Nick văzuse briciul gol.

— Se pare că e cu neputinţă să ţintuieşti la pământ un om cu adevărat bun.

— Dar ai încercat, tinere Duncan, răspunse cu un aer lejer Nick. Nu e cazul să-ţi faci mustrări de conştiinţă, de încercat ai încercat.

— Haide, haide, Nicholas. Viaţa e prea scurtă pentru a ne azvârli vina unul în faţa celuilalt. Acum cărţile sunt într-un pachet nou şi pornim din nou de la egal. Duncan chicoti încetişor. Ai cel puţin delicateţea de a primi felicitările mele.

— Primite, conveni Nicholas. Şi-acum despre ce vorbim?

— *Golden Adventurer* e deja în doc?

— I s-a dat acceptul de intrare. În douăzeci şi patru de ore, are să fie amarată la chei şi eu zic c-ar

fi bine să ai cecul pregătit.

— Eu trăgeam nădejde că am fi putut evita să apărem dinaintea comisiei de arbitraj. Şi-aşa a fost destula amărăciune până acum. Nicholas, hai să încercăm s-o ţinem în familie.

— Familie?

— Familia e Christy Marine – tu, Chantelle, bătrânul Arthur Christy... şi Peter.

Era cea mai josnică formă de luptă, şi Nick descoperi dintr-odată că tremură tot, ca un om cuprins de febră şi că pumnul strâns pe receptor se albise golit de sânge din cauza forţei cu care-l strângea. Menţionarea fiului său îl afectase în mod cu totul deosebit.

— Acum nu mai fac parte din acea familie.

— Într-un fel tu vei face întotdeauna parte din ea. Este în aceeaşi măsură realizarea ta ca şi a oricăruia dintre fondatorii ei, iar fiul tău...

Nick îl întrerupse brusc, cu vocea bolovănoasă.

— Tu şi Chantelle m-aţi făcut un străin. Acum tratează-mă ca atare.

— Nicholas...

— Salvator Oceanic, în calitatea lui de principal antreprenor al recuperării lui *Golden Adventurer,* este deschis la ofertă.

— Nicholas...

— Fă o ofertă.

— Aşa, dintr-odată?

— Aştept.

— În fine. Consiliul meu de conducere a analizat in extenso întreaga operaţiune şi sunt împuternicit să bat palma cu tine pentru drepturile de salvare ce totalizează trei sferturi de milion de dolari.

Tonul lui Nick nu se schimbă.

— Am fost programaţi pentru audiere la Lloyd în data de 27 ale lunii viitoare.

— Nicholas, oferta se poate discuta în limite rezonabile...

— Nu înţeleg limba în care îmi vorbeşti, i-o reteză Nick. Pretenţiile noastre sunt atât de departe de oferta ta, încât ne irosim timpul de pomană.

— Nicholas, îţi cunosc sentimentele faţă de Christy Marine, tu ştii că însăşi compania îşi auto asigură...

— Acum tu-mi iroseşti timpul.

— Nicholas. Nu e vorba de o terţă firmă, nu e vorba de cine ştie ce mare consorţiu de asigurări, este vorba de Christy Marine...

Cu toate că asta îi opărea limba, el îi pronunţă din nou numele.

— Duncan, mi se rupe inima. O să vedem pe 27 ale lunii viitoare la curtea de arbitraj.

Trânti receptorul în furcă şi se apropie de oglindă aranjându-şi repede părul şi aşteptând să-şi mai însenineze chipul, speriat el însuşi să vadă cât de dură şi de neclintită îi putea fi expresia feţei şi cât de sălbatici ochii.

În timp ce se îndrepta spre sufrageria apartamentului, era deja relaxat, politicos şi surâzător.

— E-n ordine, doamnelor şi domnilor. Al vostru sunt şi una dintre ziariste, blondă, simpatică şi încă netrecută de treizeci de ani, dar cu o pereche de ochi bătrâni ca viaţa însăşi, mai luă o gură de whisky în timp ce-l măsura pe Nick din cap până-n picioare, apoi murmură pe un ton gros: „Eu una n-aş avea nimic împotrivă, puişor”.

Golden Adventurer şedea înaltă şi splendidă lângă cheul portului Cape Town, aşteptându-şi rândul să intre în docul uscat.

Contractanţii care luaseră în antrepriză lucrările de reparaţii Globe Engineering semnaseră pentru recepţia navei şi preluaseră din punct de vedere juridic răspunderile de la secundul lui *Warlock.* David Allen însă tot mai simţea faţă de ea o imensă mândrie de proprietar.

De pe puntea de navigaţie a lui *Warlock* se putea uita în partea cealaltă a acvatoriului portuar pentru a vedea suprastructura zveltă şi albă ca zăpada scăldată în razele soarelui de vară strălucitor şi fierbinte, ridicându-se semeaţă la aceeaşi înălţime cu a macaralelor-portal cocoţate de-a lungul cheului ca nişte girafe cu gâtul lung; iar în mijlocul acestei trufaşe contemplări, David revenea încă şi încă la imaginea transatlanticului înzăpezit, pe jumătate ascuns vederii de perdelele burniţei şi ale apei de mare spulberate de viscol, clătinându-se pe valurile cât nişte munţi în largul Antarcticii. Imaginea ei îi dădea o puternică senzaţie de împlinire. Îşi vârî adânc mâinile în buzunare şi-şi sâsâi lui însuşi, zâmbind şi uitându-se la pachebot.

Trogul scoase capul zbârcit din cabina radio.

— Aveţi un apel pe linia telefonică cu malul, spuse el, iar David ridică receptorul.

— David?

— Să trăiţi, dom’ căpitan!

Îşi îndreptă ţinuta când recunoscu vocea lui Nicholas Berg.

— Eşti gata de ieşit pe mare?

David înghiţi în sec, apoi aruncă o privire spre ceasul de perete.

— Acum o oră şi zece minute am eliberat remorca.

— Da, ştiu. Când poţi să fii gata de marş?

David se simţi ispitit să mintă, să dea o estimare mai scurtă decât ar fi putut s-o realizeze, şi după aceea să se prefacă a mai cere nişte timp suplimentar. Instinctul îl avertiza împotriva unei minciuni deliberate servită lui Nicholas Berg.

— Douăsprezece ore. Spuse el.

— Vei remorca o platformă petrolieră de la Rio până în Marea Nordului, e o platformă semisubmersibilă.

— Am înţeles, dom’ căpitan, se adaptă rapid situaţiei David. Slavă Domnului că nu dăduse încă vreo învoire la uscat nici unuia dintre oamenii lui. Luase măsuri pentru buncheraj la orele 13.00. Putea fi gata la timp.

— Când veniţi la bord, dom’ căpitan?

— Nu vin, spuse Nick. Tu eşti noul căpitan. Plec la Londra cu zborul de la ora cinci. Nici măcar n-am să mai trec pe la navă să mă răţoiesc la tine. E toată a ta, David.

— Vă mulţumesc, dom’ căpitan, se bâlbâi David, simţind cum se face stacojiu la faţă şi cum i se

înfierbântă obrajii.

— Bach Wackie o să-ţi trimită prin telex detaliile complete ale remorcajului când ai să ieşi în mare, iar mai târziu tu şi cu mine o să ne ocupăm şi de redactarea contractului tău formal. Până mâine în zori însă te vreau plecat în cursă la putere economică maximă, cap compas Rio.

— Am înţeles, dom' căpitan.

— Te-am urmărit cu atenţie, David. Tonul lui Nick se schimbă, devenind mai cald, mai apropiat. Eşti un remorcherist al naibii de bun. Nu uita să-ţi spui asta întruna.

— Vă mulţumesc, domnule Berg.

Samantha îşi petrecuse jumătate din după-amiază dând o mână de ajutor la preparativele pentru debarcarea restului de naufragiaţi de pe *Golden Adventurer* şi aşezarea lor în autobuzele turistice care aveau să-i lase pe la toate hotelurile din oraş în aşteptarea zborului programat spre Londra.

Fusese un moment trist – să-şi ia rămas bun de la atâţia oameni care-i deveniseră prieteni şi să-şi amintească de cei care nu s-au mai întors de la Cap Alarm. Ken care ar fi putut deveni iubitul ei şi membrii plutei de salvare numărul 16 care-i fuseseră daţi în grijă.

Odată cu plecarea celui din urmă autobuz, ai cărui ocupanţi îşi fluturau mâna pentru ultima oară spre Samantha, adresându-i-se cu căldură: „Ai grijă de tine, dragă!", „Să vii să ne vizitezi neapărat, auzi tu?", ea deveni la fel de stingheră şi de nenorocită ca şi tăcuta navă. Rămase aşa vreme îndelungată, uitându-se la bordajul înalt al pachebotului, examinând spărtura unde loviseră gheţarul şi marea, după care făcu stânga-mprejur şi-şi croi pleoştită drum de-a lungul malului bazinului portuar, neluând

în seamă fluierăturile sau invitaţiile obscene ce veneau când şi când de la pescari sau de la membru de echipaj ai vrachierelor amarate la cheu.

Warlock îi păru la fel de ospitalieră ca şi propria casă, zveltă şi îndrăzneaţă, purtându-şi noile ei răni cu mare aplomb, deja impulsivă şi nerăbdătoare. Şi apoi Samantha îşi aduse aminte că Nicholas Berg nu se mai afla la bordul ei, iar moralul îi scăzu şi mai mult.

— Dumnezeule! o întâmpină Tim Graham la scara de bord. Mă bucur că te-ai întors. Nu ştiam ce să fac cu lucrurile tale.

— Adică ce vrei să spui? întrebă Samantha. Mă aruncaţi afară de pe navă?

— Doar dacă nu vrei să mergi cu noi la Rio. Reflectă la asta preţ de o clipă, şi apoi zâmbi. Hei, dar ştii că nu-i o idee rea? Ce zici, fată-hăi? Rio în carnaval, tu şi cu mine...

— Eu zic să nu te-aprinzi, Timothy, îl avertiză ea. De ce Rio?

— Căpitanul...

— Căpitanul Berg?

— Nu, David Allen, el e noul capo, şi ea-şi pierdu orice fel de curiozitate.

— Când plecaţi?

— La miezul nopţii.

— Ia mai bine să-mi fac eu bagajul.

Îl lăsă pe puntea superioară-pupa şi pe când trecea pe lângă bucătărie, Angel se năpusti asupra ei.

— Unde-ai fost, tu? Era într-o stare de agitaţie, tot numai încreţituri şi bude-n vânt. M-am dat de ceasul morţii, dragă.

— Ce s-a întâmplat, Angel?

— Probabil că e deja prea târziu.

— Ce să fie prea târziu? Ea-i simţi agitaţia. Spune mi!

— E încă în oraş.

— Cine? Dar ea ştia despre cine era vorba; n-aveau nevoie de prea multe explicaţii pentru o singură persoană.

— Acuma nu face pe îngrămădita, iubiţel. Ţicnitu' ăla al tău. Nu putea suferi când Angel îl făcea astfel, dar în momentul de faţă nu-i dădu atenţie. Însă n-are să mai rămână mult. Avionul lui pleacă la cinci, ia o cursă locală până-n Johannesburg de unde are legătura spre Londra.

Ea îl privi lung.

— Hei, şi-acum ce mai aştepţi? se lamentă Angel pe un ton subţiratic. E aproape patru şi ca să ajungi până la aeroport o să ai nevoie de cel puţin o jumătate de oră.

Ea nu se clinti din loc.

— Bine, Angel, aproape că-şi frângea mâinile de nelinişte, dar când ajung acolo ce să fac?

Angel scutură din cap şi-şi scânteie diamantele a exasperare.

— Cerule sfinte, măi, puiuţ, măi! apoi scoase un oftat. Când eram băieţel aveam doi cobai mici şi ei de asemenea refuzau să treacă la treabă. Cred că

erau puţin sonaţi sau ceva de genul ăsta. Am încercat de toate. Chiar şi hormoni, dar niciunul nu a supravieţuit dozelor administrate. Amorul lor a rămas, vai, neconsumat...

— Fii serios, Angel!

— Tu ai putea să-l ţii pân-apuc eu să-i fac o injecţie cu hormoni...

— Ah! Te urăsc, Angel. Chiar şi în neliniştea ei îi veni să râdă.

— Iubiţel, se împlineşte în curând luna de când în fiecare seară ai încercat să-i stârneşti jăraticul cu clinchetul dulce şi argintiu al glăsciorului tău – iar noi uite că nici n-am dat bine comanda start c-am şi încasat primii două sute de dolari...

— Of, ştiu Angel, ştiu c-aşa e.

— Tare mi se pare mie acum, dulceaţo, că venit-a ceasul să laşi la o parte trăncăneala şi să recurgi la incendierea în' domnu' cu ce ai tu micuţ, drăguţ şi fierbinte.

— Vrei să zici chiar acolo în sala de aşteptare a aeroportului?

Ea-şi plesni încântată palmele apoi luă o poziţie lascivă.

— Pe mine mă cheamă Sam... agaţă-mă!

— Sus popou păpuşel, că uite colo, pe cheu, vezi taxiul ăla? De-o oră aşteaptă cu aparatul de taxat în funcţiune!

În aeroportul D.F. Malan din Cape Town nu există sală de aşteptare pentru clasa întâi, aşa că Nick se aşează undeva în furnicarul de oameni, printre mame zăpăcite şi odraslele lor smiorcăite şi lipicioase,

turişti exasperaţi încărcaţi ca nişte cămile cu suveniruri şi comis-voiajori rotofei. Deşi era înconjurat de atâta lume se simţea singur. În jurul lui se crease un mic spaţiu liber, iar el îşi folosea valiza Louis Vuitton drept masă aşezată pe genunchi.

Realiză dintr-odată că balanţa se înclinase mult în ultimele patruzeci de zile. Recunoscuse apariţia valului său, dar fusese cât pe-aci să nu izbutească a găsi resurse de a se căţăra pe coama lui.

O umbră îi trecu peste ochi, şi când îşi reaminti eforturile fizice şi psihice ce le îndurase pentru a da ordinul de plecare în ajutorul lui *Golden Adventurer,* cute multe apărură între ei şi simţi un tremur nervos la gândul că s-ar fi putut întâmpla să n-o facă. Ar fi ratat valul, şi altul n-ar mai fi venit.

Printr-o mişcare scurtă, dar fermă, a capului dădu la o parte amintirea acelor temeri cumplite, îşi prinsese valul, şi-acum îl călărea rapid şi sus de tot. Se părea că acum sorţii făceau tot posibilul să-l sufoce sub mărinimii: platformă petrolieră pentru *Warlock.* De la Rio şi până în regiunea Bravo-Sierra din largul apelor teritoriale ale Norvegiei, apoi un remorcaj spate-n-spate din Marea Nordului prin Suez până în zona petroliferă din sudul Australiei; toate acestea aveau s-o ţină pe *Warlock* constant angajată pentru viitoarele şase luni. Şi asta nu era totul: greva muncitorilor din şantierul naval ce ameninţa să izbucnească la Construction Navale Atlantique fusese domolită, iar data dării în exploatare a noului remorcher fusese devansată cu două luni. Cu o seară în urmă, Bach Wackie îl sunase la telefon ca să-i spună că atât Kuweitul cât şi Qatarul studiau acum proiectul alimentării cu apă potabilă din gheţari, având intenţia să comande şi ei scheme similare; dacă se hotărau, el trebuia să mai construiască încă alte două remorchere.

„Nu-mi mai lipseşte acum decât să aflu că am câştigat la pronosport”, gândi el, dar când întoarse capul rămase uluit şi simţi un nod în gât ca şi cum ar fi primit un pumn în coaste.

Samantha stătea lângă uşile automate, vântul îi răvăşise părul şi-l smulsese din cocul gros, răsucit la spate, aşa încât şuviţe subţiri de aur îi cădeau pe obraji. Aceştia erau roşii ca după o straşnica alergătură, iar pieptul îi palpita şi ea încerca să-l domolească cu ajutorul mâinii aşezate pe el. Avea aerul unei sălbăticiuni de pădure care-a adulmecat leopardul, temătoare, tremurândă, dar nesigură încă în ce direcţie s-o ia la fugă. Starea ei de agitaţie era atât de evidentă, încât el îşi aruncă la o parte valiza şi se ridică în picioare.

În aceeaşi clipă îl zări şi ea şi chipul i se lumină de o bucurie atât de mare, încât el se opri în loc. Ea, dimpotrivă, porni într-o goană nebună în direcţia lui.

Se ciocni de un turist mătăhălos şi transpirat, pe care mai că-l dădu jos şi-i răsturnă o puzderie de bibelouri populare sculptate şi o mulţime de tot felul de pacheţele ce se risipiră peste tot în jurul lui.

Acesta se răsti furios, dar când se uită la ea, expresia i se schimbă.

— Iertaţi-mă!

Ea se aplecă la iuţeală, ridică de pe jos un pachet, i-l puse în braţe, îi trânti în faţă un surâs năucitor după care-l lăsă să o privească îmbătat.

Devenise ceva mai temperată, agitaţia sesizându-se doar din mersul viguros al picioarelor lungi şi din surâsul încurcat cu care încerca să-şi aşeze şuviţele rebele, scăpate din coc.

— Am crezut că nu te mai prind, zise şi se opri la mică distanţă de el.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el repede, încă alarmat de comportamentul ei.

— Oh, nimic, se grăbi ea să-l asigure. Acum totul e-n ordine, şi dintr-odată deveni stângace. Mă gândeam, şi glasul coborâse, doar că mă gândeam că n-am să te mai prind. Şi privirile îi alunecară într-o parte. Nu ţi-ai luat rămas bun...

— Am crezut că e mai bine aşa.

Ochii Samanthei rămaseră pironiţi pe chipul lui Nick, aruncând scânteieri verzi.

— De ce? întrebă ea, iar el n-avea ce răspuns să-i dea.

— Nu voiam să...

Cum i-ar fi putut explica fără să-i facă declaraţia aceea care-i va face pe amândoi să se simtă stânjeniţi?

Deasupra lor megafoanele se însufleţiră.

Liniile aeriene sud-africane anunţă plecarea zborului 235 Airbus spre Johannesburg. Pasagerii sunt rugaţi să se prezinte la poarta numărul doi.

Ea intrase în criză de timp. „Pe mine mă cheamă Sam... Agaţă-mă! Te rog!” gândi ea, şi simţi impulsul irezistibil de a izbucni în chicotit, dar se abţinu şi spuse:

— Nicholas, mâine ai să fii la Londra, în miez de iarnă.

— E oricum o perspectivă liniştitoare, conveni el şi pentru prima dată zâmbi; acest zâmbet făcu să i se strângă inima ca un pumn şi simţi brusc cum i se înmoaie picioarele.

— Mâine sau cel mai târziu poimâine, am să încalec pe valul cel lung de la Capul St. Francis, spuse ea.

Vorbiseră despre asta într-una din acele nopţi vrăjite. El îi spusese cum a făcut el surfing pentru întâia oară pe plaja Waikiki cu mult timp în urmă, înainte ca sportul acesta să devină faimos în întreaga lume, iar asta constituise o părticică dintr-o experienţă comună, o părticică din dragostea lor pentru mare, ce-i apropia şi mai mult unul de altul.

— Sper ca suriul să se ridice pentru tine, spuse el.

Capul St. Francis se afla la trei sute cincizeci de mile nord depărtare de Cape Town, era pur şi simplu o plajă dintr-o altă zonă de coastă de-a lungul unui ţărm ce se întindea într-o splendoare neîntreruptă pe o lungime de aproape şase mii de mile, care însă avea o caracteristică ce-o făcea unică în lume. Cei tineri şi cei cu sufletul tânăr veneau aici aproape ca într-un pelerinaj religios să facă surfing pe valul cel lung de la Capul St. Francis. Veneau oameni din Hawaii şi din California, din Tahiti şi Queensland, fiindcă nu exista pe tot globul val care să-i semene.

La poarta de ambarcare, coada de oameni ce-şi târşeau picioarele se micşora, iar Nick se aplecă să-şi ia valiza de jos, dar ea – şi întinse palma şi şi-o puse pe mâna lui, şi-atunci el încremeni.

Era pentru întâia oară când ea-l atingea în mod deliberat, iar şocul acestei atingeri se răspândi prin trupul lui ca undele stârnite pe suprafaţa liniştită a unui heleşteu. Toate emoţiile şi senzaţiile pe care cu atâta amar şi le sugrumase se descătuşară în el şi se părea că-n acea captivitate ele-şi însutiseră vigoarea. Tânjea după ea cu o dorinţă profundă, sfâşietoare, posedantă.

— Vino cu mine, Nicholas, şopti fata, iar gâtlejul lui se astupă şi nu-i putu răspunde.

El se uită la ea lung. Însoţitoarea de bord de lângă poarta aeroportului deja îl căuta cu o uitătură iritată pe pasagerul lipsă.

Trebuia cu orice preţ să-l convingă şi-l zgâlţâi nerăbdătoare de braţ, speriată de duritatea muşchiului de sub degetele ei.

— Nicholas, să ştii că chiar te vreau, începu ea cu intenţia de a încheia prin „şi pe tine”, dar limba îi jucase deja un renghi freudian.

„Oh. Doamne”, gândi ea în clipa când auzi ce putuse să spună. „Sună de parc-aş fi târfă”, şi cuprinsă de panică se grăbi să se corecteze.

— Să ştii că chiar te vreau şi pe tine să vii cu mine, şi se îmbujoră, cu sângele năvălindu-i în obraji, închizând la culoare tenul ei de piersică în aşa fel încât pistruii îi străluceau pe piele ca nişte fulgi de praf de aur.

— Care din astea două? întrebă el şi zâmbi din nou.

— Acum n-avem timp de discuţii. Ea bătu din picior, mimând nerăbdarea doar pentru a-şi masca fâstâcirea, apoi adăugă; Fir-ai tu să fii!

— Dar zău, cine face discuţii? întrebă el încetişor şi dintr-odată, ca prin farmec, ea era în braţele lui, încercând să se înfunde cât mai mult în îmbrăţişarea lui, încercând să tragă în plămâni tot mirosul lui de bărbat, uluită de moliciunea şi căldura gurii lui şi de asprimea ţepoasă de pe bărbia şi de pe obrajii lui şi scoţând din gât un fel de mieunat înfundat şi moale, ca semn că se simţea cum nu se poate mai bine acolo, atârnată la pieptul lui.

„Pasagerul Berg. Pasagerul Berg este rugat să se prezinte la poarta de îmbarcare”, intonară cântat megafoanele.

— Mă cheamă pe mine, murmură Nicholas.

— N-au decât să se ducă la coada cozii, gânguri ea cu gura lipită de a lui.

Lumina soarelui era făcută pentru Samantha. O purta ca pe o mantie ce fusese ţesută anume pentru ea. O purta în cosiţe, scăpărând ca pietrele preţioase, o întrebuinţa pentru a-şi unge faţa şi trupul în nuanţe dulci de miere afumată şi chihlimbar şlefuit, o purta strălucind în pistruii de aur de pe obrăjori şi năsuc.

Se mişca prin lumina soarelui cu o graţie fermecătoare, desculţă prin nisipul alb, astfel încât şoldurile şi fesele gemeau sub materialul verde al bikiniului ei.

Se întindea la soare ca o pisică adormită, oferindu-i acestuia faţa şi pântecele ei gol. Iar Nick simţea că dacă-şi pune palma pe pieptul ei, ar fi putut simţi cum toarce.

Ea alerga în soare uşoară ca un pescăruş în zbor în lungul fâşiei de nisip compact şi ud de la ţărmul oceanului, iar el alerga lângă ea, neobosit, milă după milă, numai ei doi într-un univers de mare verde şi soare şi cer înalt şi palid şi încins. Plaja se întindea în ambele direcţii cât vedeau cu ochii, la fel de netedă şi de albă ca zăpezile Antarcticei, pustie de orice prezenţă umană sau de vreo urmă sau mărturie a bicisnicilor sale strădanii, iar ea râdea lângă el, în lumina soarelui, ţinându-l de mână în timp ce alergau împreună.

Dădură peste o mică laguna adâncă, cu apă limpede, într-un loc tainic şi îndepărtat. Razele reflectate de apă acopereau corpul fetei cu pete jucăuşe ce explodau pe suprafaţa lui ca irizările unui gigantic diamant când ea-şi dădu jos cele două minuscule piese ale costumului ei de baie, când îşi despleti coada groasă a părului şi când păşi în lagună, în apa până la genunchi, dar neuitând să se

întoarcă şi să-l mai privească. Părul îi atârna până la mijloc, elastic şi des, şi dădea să se cârlionţeze de la sare şi vânt, i se revărsa ca o mantie peste umeri, iar sânii îşi iţeau sfârcurile prin cascadele bogate ale acestuia. Sânii ei, neatinşi de razele soarelui, erau somptuoşi şi dalbi ca spuma laptelui, cu sfârcuri roz, atât de mari, de rotunzi şi de exuberanţi încât el se mira acum cum de şi-o imaginase o simplă copiliţă; tresăltau şi se mişcau în timp ce ea se mişca, şi când îşi trase umerii înapoi izbucni într-un râs neruşinat văzând direcţia privirii lui.

Se-ntoarse iar cu faţa spre lagună; fesele ei erau albe, cu un lustru rozaliu de perlă de mare adâncime, rotunde pentru a plonja în apă, un smoculeţ mititel de cârlionţi auriu-roşcat se ivi sfios şi numai pentru puţin din adâncitura unde crăpătura cea adâncă se prelungea în cele două pulpe netede şi bronzate.

În apa răcoroasă, trupul ei era cald ca pâinea scoasă chiar atunci din cuptor, rece şi cald în acelaşi timp, şi când el îi spuse asta, ea-i înlănţui gâtul cu braţele.

— Eu sunt Sam, Alaska de la cuptor, mănâncă-mă! râse ea, şi stropii de apă din genele ei scânteiau în soare ca nişte aşchii de diamant.

Chiar şi în prezenţa altora ei umblau ca singuri, pentru ei nimeni altcineva nu mai exista. Printre cei care veniseră de prin toate colţurile lumii ca să alunece pe planşa de surf pe valul cel mare de la Cap St. Francis erau mulţi care-o cunoşteau pe Samantha. Erau cunoscuţi din Florida şi California, din Australia şi Hawaii, pe unde-şi purtase ea paşii în timpul excursiilor sale de studii şi preocupărilor legale de mare.

— Hei, Sam! strigau ei, lăsându-şi în nisip planşele de surfing şi alergând înspre ea, bărbaţi înalţi şi bine legaţi, cu pielea intens bronzată până la nuanţa castanei. Ea surâdea vag în direcţia lor,

strângându-l puţin mai tare pe Nicholas de mână şi răspundea evaziv la pălăvrăgeala lor, îndepărtându-se la cea mai mică ocazie.

— Cine era ăsta?

— E groaznic, dar nu sunt în stare să-mi amintesc... nici măcar nu sunt sigură unde sau când l-am cunoscut. Şi acesta era adevărul, nu mai era în stare să se concentreze la nimic altceva în afară de Nicholas, iar ceilalţi simţeau asta imediat şi le dădeau pace.

Nicholas nu mai stătuse expus la soare de mai bine de un an, corpul său avea nuanţa fildeşului vechi, în contrast puternic cu pilozitatea corporală deasă ce-i acoperea pieptul şi abdomenul. La sfârşitul primei zile de plajă, ivoriul pielii se transformase într-un stacojiu mat închis.

— O să te doară, îi spuse ea, însă în dimineaţa următoare corpul şi membrele îi deveniseră de nuanţa mahonului, iar ea dădu la o parte cearşaful şi se miră, atingându-l curioasă cu vârful degetelor ei.

— Sunt norocos, am o piele ca de bizon! îi spuse el.

Cu fiecare zi se făcea tot mai tuciuriu, până când ajunse de culoarea bronzului patinat a unui indian american, iar asemănarea era încă şi mai accentuată de pometii lui scoşi în relief.

— Trebuie să ai în vine ceva sânge de indian, îi spuse ea plimbându-şi vârful degetului pe conturul nasului.

— Nu am cunoştinţă decât de două generaţii în urmă, îi zâmbi el. Întotdeauna am fost îngrozit să caut mai departe în trecut.

Ea şedea cu picioarele încrucişate în patul cel mare şi-l atingea, explorându-i cu mâinile, atingându-i buzele şi urechile, netezindu-i curba deasă şi neagră a sprâncenelor, mica aluniţă de culoare închisă de pe obraz şi scotea exclamaţii de uimire la fiecare nouă descoperire.

Îl atingea când se plimbau, căutându-i mâna, lipindu-şi şoldul de al lui când şedeau în picioare unul lângă altul, pe plajă. Simţea nevoia acută de a-l atinge în orice moment, asta dându-i un sentiment de permanentă siguranţă.

— Cred că acestea trebuie să fie cele mai minunate locuri din lume, spuse ea apropiindu-şi planşa astfel încât genunchiul ei să se reazeme de coapsa lui.

— Fiindcă eşti tu aici, îi spuse el.

Sub ei, apa verde respira ca o fiinţă însufleţită, urcând şi coborând, undele lungi şi sticloase apropiindu-se tot mai mult de ţărm.

Sâcâit de nerăbdare, vreunul dintre surfiştii mai puţin experimentaţi manevra să prindă un val prost, stând în genunchi pe planşă şi lopătând cu ambele palme, ridicându-se apoi nesigur pe picioare, lăsând braţele şi căzând în apă în clipa când valul îl lăsa, iar strigătele de băşcălie şi interjecţiile prieteneşti ale semenilor lui îl întâmpinau în clipa când acesta ieşea la suprafaţă zâmbind îmblânzit şi se căţăra înapoi pe planşa sa.

Apoi un şuşotit entuziast şi un glas ce striga: „O secvenţă de trei!” planşete rapid aliniindu-se de la sine, vâslite de căuşe de palmă goală, depărtându-se suficient pentru a avea loc de manevră, surfiştii privind nerăbdători înapoi peste umerii lor arşi de soare, râzând şi glumind unii cu alţii, aşteptând grupul de trei unde ce se încreţea la orizont, la patru mile bune în larg.

Alergând cu nouăzeci de kilometri la oră, undele aveau nevoie cam de cinci minute din momentul observării lor şi până când ajungeau la linia de aşteptare, iar în acest răstimp Samantha avea un mic ritual de pregătire. Mai întâi îşi aranja mai bine slipul de obicei lăsat cât să dezvelească două mici gropiţe şi un pic din crăpătura adâncă dintre fesele ei, apoi îşi strângea mai bine partea de sus a costumului de baie, desfăcându-şi sutienul costumului şi acoperindu-şi cu cupa fiecare dintre sâni, aşezându-l bine în teaca lor de material textil verde, râzând către Nick în timp ce făcea toate acestea.

— Se presupune că n-ai voie să te uiţi.

— Ştiu, nu-mi face bine la inimă.

După care-şi smulgea o pereche de agrafe de păr pe care le ţinea în gură şi-şi prindea cu ele zulufii rebeli de deasupra urechilor, lăsându-şi coada groasă să-i cadă printre omoplaţi.

— Eşti gata? strigă el, iar ea încuviinţă din cap.

— Îl călărim pe-al treilea?

Cel de-al treilea val din secvenţă era de obicei cel mai mare, aşa că-l lăsau pe primul să-i salte sus şi să coboare iar în scobitura lui. Jumătate din numărul celorlalţi surfişti plecaseră, doar capul le mai era vizibil dincolo de creasta valului, iar ţărmul nu se mai vedea din cauza peretelui de apă mişcător.

Urmă al doilea val mai mare, mai puternic, dar ei ţâşniră-n sus lăsând creasta să se scurgă pe dedesubt. Surfiştii plecaseră odată cu el, doi sau trei răsturnându-se pe frontul abrupt al undei şi pierzându-şi planşele.

— Acuma! exclamă exuberantă Samantha şi numărul trei sosi foşnitor, verde şi abrupt, iar în

peretele transparent de apă apărură deodată patru delfini cu boturile turtite ca nişte sticle, surprinşi într-o mişcare perfect coordonată, înotând în interiorul valului, pompând din coada lor în formă de triunghi şi zâmbind cu acel zâmbet permanent.

— Oh, uite! exclamă Samantha. Nicholas, ia te uită la ei!

Apoi valul se repezi deasupra lor şi ei lopătară frenetic, cu metacentrul înalt faţă de planşă. Este o clipă care-ţi opreşte inima-n loc, când se pare că apa va trece mai departe lăsându-i în urmă, după care dintr-odată simţiră planşele prinzând viaţă dedesubtul lor şi începând să alunece înclinându-se mult spre înainte, scoţând acel şuier al alunecării fibrei ceruite de sticlă prin apă.

Apoi amândoi erau sus şi râdeau în soare, dansând paşii complicaţi care echilibrau şi controlau direcţia planşelor de surf. Se aflau tocmai sus, sus de tot. Chiar pe creasta valului, de unde se putea zări întinderea plajei din faţa lor şi şiragurile de alţi surfişti ce călăreau celelalte două unde anterioare.

Unul dintre delfini se hârjonea cu ei pe coama valului ce gonea. Plonja pe sub planşe, se răsucea pe-o parte ca să zâmbească spre Samantha, care se apleca şi-ntinse o mână să-l atingă, dar se dezechilibră şi era cât pe-aci să cadă. Delfinul îşi arătă zâmbetul ştrengar şi înotă mai departe.

Acum, la oarecare depărtare pe partea dreaptă, valul simţea reciful şi începea să se arcuiască asupra lui însuşi, creasta încovoindu-se înainte şi păstrându-şi acea formă frumoasă mult timp, pentru ca apoi lent să se prăbuşească.

— Ia-o-n stânga, îi strigă Nick precipitat, şi ei cârmiră planşele în acea direcţie. Dansau acum pe botul bont, cu genunchii în arcuire, pentru a călări nărăvaşa ambarcaţiune, a cărei viteză creştea tot mai

mult, însă în spatele lor valul ce se arcuia îi ajungea repede din urmă, gonind mai repede decât puteau ei fugi dinaintea lui.

Lângă umărul lor stâng, apa forma un perete vertical abrupt şi uitându-se la el, Samantha descoperi delfinul ce înota cu capul în sus chiar lângă ea, propulsat cu forţă de marea lui înotătoare din spate. Ei i se făcu teamă şi se simţi mică şi neînsemnată în faţa grandorii şi energiei acelei unde.

— Nicholas! strigă ea şi valulse-nclină ca un evantai deasupra capului ei, arcuindu-se pe cer, tăind lumina soarelui, lăsându-i să zboare printr-un tunel perfect rotund de apă mugind. Pereţii acestuia erau netezi ca sticla, iar lumina era verzuie şi fosforescentă şi stranie, creând o impresie de peşteră submarină. În faţa lor se afla gura perfect circulară a ieşirii din tunel, iar în spate, foarte aproape, tunelul se surpa într-un tunet furios de apă clocotitoare. Samantha se simţea deosebit de fericită, dar şi cumplit de îngrozită, cum nu mai fusese niciodată în viaţa ei.

El îi strigă:

— Trebuie să scăpăm de vârtej, iar glasul lui avea un sunet îndepărtat ce-aproape că se pierdea în vâltoarea apei, însă ea înţelese şi se deplasă în partea din faţa a planşei, încleştându-şi degetele de la picioare pe bordul de atac al acesteia.

Timp de câteva clipe bune ei îşi menţinură poziţia de contracarare a şuvoiului helicoidal, după care-ncepură să alunece iar la vale, ca n cele din urmă să ţâşnească prin gura deschisă a tunelului, afară la soare, iar ea râdea mânzeşte-n hohote, proaspăt scăpată din ghearele (erorii.

Se aflau deja trecuţi de recif, iar frontul de undă devenea iarăşi drept, lăsând în urmă-i trena de dantelă albă a spumei.

— S-o luăm spre dreapta! strigă Samantha în dorinţa de a mai rămâne puţin în zona activă a valului. Virară şi-şi dădură iarăşi drumul pe oglinda abruptă a undei. Stropii de apă împroşcată scânteiau pe pulpele şi pe abdomenul ei, iar coada împletită îi flutura pe spate precum coada unei leoaice mânioase. În timp ce-şi menţinea echilibrul stătea cu braţele întinse şi palmele deschise, făcând fără să-şi dea seama cu degetele gesturile delicate ale unei dansatoare dintr-un templu din insula Bali; ca printr-un miracol, delfinul înota chiar lângă ea, cu aripioara dorsală în sus, ascultător ca un câine dresat.

Pentru ca apoi, şi-n cele din urmă, valul să simtă plaja şi să-nnebunească de-a binelea, prăbuşindu-se ca turbat asupra lui însuşi, bubuind mânios şi vânturând nisipul ca pe un terci de ovăz. Ei săriră jos de pe val, căzând pe spate în apa mării, lângă planşele ce pluteau în apropiere, râzând unul la altul şi gâfâind din cauza emoţiei, a groazei prin care trecuseră, dar şi cu un sentiment de bucurie deplină.

Samantha, ca o adevărată fiinţă a mării, avea un uriaş apetit pentru fructele de mare; spărgea între dinţi picioarele langustei şi sugea zgomotos bastonaşele albicioase de carne, cu un plescăit senzual, şi buzele unsuroase de la sosul cu unt, nedezlipindu-şi privirile de la Nick în timp ce mânca.

Samantha la lumina lumânărilor, înfulecând acele enorme scoici Knysna şi după aceea sorbind cu zgomot sucul lor din cochilii.

— Vorbeşti cu gura plină.

— Păi dacă am atâtea şi atâtea să-ţi spun, explica ea.

Samantha era râs, un râs pe cincizeci de tonuri şi intensităţi diferite – de la chicotitul adormit din zori,

când se scula din somn şi-l găsea în pat alături de ea, şi până la cascada de hohote ţipate în gura mare când se afla pe coama unui val.

Samantha era iubire. Cu chipul ei de o nevinovăţie năucitoare şi ochii ei feciorelnici, de copilă neprihănită, ea se folosea de gură şi de mâini cu o dibăcie atât de perversă, ce-l mira pe Nick tot mai mult.

— Motivul pentru care am plecat fără un cuvânt era că nu voiam să am pe conştiinţă seducerea şi violarea ta, îi explica el privind-o cu uimire.

— Mi-am scris teza de doctorat în filosofie pe aceste subiecte, îi spuse ea cu seninătate, răsucind pe degetul arătător cârlionţii din părul ud de transpiraţie de pe pieptul bărbatului. Şi nu-i nimic, băieţaş, asta a fost doar aşa, pe post de aperitiv... Ei, ia să te înscriem noi acuşica la o sesiune completă de tratament.

Încântarea ce i-o crea trupul lui era nesfârşită, simţind nevoia să atingă şi să cerceteze fiecare centimetru, exclamând şi bucurându-se fără nicio jenă; îi lua adesea mâna în poală şi îşi apleca studioasă capul asupra ei, urmărind cu vârful degetului liniile din palmă.

— Ai să întâlneşti o blondă frumoasă şi neruşinată, o să-i faci cincizeci de copii şi-ai să trăieşti o sută cincizeci de ani.

Îi atinse reţeaua de riduri din jurul ochilor şi de la colţurile gurii cu vârful limbii, lăsând pe pielea lui urme ude şi răcoroase de salivă.

— Întotdeauna mi-am dorit un om cu adevărat colţuros şi aspru, care să fie numai al meu.

Apoi, când examinarea la care se deda ea deveni mult mai intimă, iar el făcea pe modestul, ea îi spuse

pe un ton sever:

— Stai pe loc, nu te mişca, asta e o chestiune personală între mine şi el.

Apoi ceva mai târziu:

— Ah. Ooo! Otravă ce eşti!

— Otravă? întrebă el ofensat în bărbăţia lui.

— Otravă, da, oftă ea. Pentru că mă spintecă!

În spirit de echitate, ea se oferi pe sine mângâierilor şi curiozităţii lui, dirijându-i mâinile şi dăruindu-i-se cu totul, plină de bunăvoinţă.

— Uită-te, atinge, e al tău... tot ce vezi e al tău, tânjind după aprobarea lui, incapabilă să-i dea destul cât să-şi satisfacă propria ei necesitate de a se dărui. Îţi place, Nicholas? Ţi-e bine? Mai e altceva ce-ai vrea, Nicholas?

Şi când el îi spuse cât de frumoasă e, când el îi spuse cât de mult o dorea, când el atinse şi se minună de toate darurile pe care ea i le oferise, ea străluci, se întinse şi toarse ca o mare pisică de aur, astfel că atunci când el descoperi că semnul zodiacal al zilei ei de naştere era Leul, nu fu câtuşi de puţin surprins.

Samantha era iubire sub razele soarelui, întinsă pe nisip ca o minunată stea de mare în dogoarea răspândită de dunele sculptate şi-ncinse de soare. Nisipul se lipea de trupul ei ca nişte cristale de zahăr, iar strigătele lor îngemănate se ridicau împreună, pătrunzătoare şi pline de extaz, ca acelea ale pescăruşilor curioşi ce pluteau deasupră-le pe aripi albe şi nemişcate.

Samantha era iubire în apa verde şi răcoroasă, capetele lor dansând în sus şi-n jos la suprafaţă,

dincolo de prima falangă a valurilor de pe deferlare, degetele sale de la picioare abia atingând fundul nisipos, iar ea încolăcită pe el ca iarba de mare în jurul unei stânci submerse, ţinând într-o mână ambele lor costume de baie şi gângurind bucuroasă.

— Ce-i bun pentru o domnişoară balenă albastră, e bun şi pentru Samantha Silver! Na uite-o pe Moby Dick!

Şi Samantha era iubire în noapte, cu părul pieptănat cu grijă şi răspândit deasupra lui, lucios şi înmiresmat, o boltă de aur în lumina veiozei, şi ea îngenuncheată călare peste el, cu o mirare pe chip aproape mistică, asemenea unei vestale oficiind în templu un sacrificiu.

Însă mai mult ca orice altceva, Samantha era explozia vieţii vibrând de vitalitate – şi eterna tinereţe.

Prin ea, Nicholas retrăi acele emoţii pe care le crezuse demult atrofiate de cinismul şi pragmatismul vieţii. Împărtăşi şi el copilăroasa ei încântare dinaintea micilor miracole ale naturii, zborul unui pescăruş, prezenţa unui delfin, descoperirea evantaiului perfect transparent al unei cochilii pergamentoase de nautilus azvârlit pe plajă, cu rara creatură împodobită cu tentacule încă vii în interiorul spiralat.

El îi împărtăşi ofensa în faţa faptului că până şi acele ţărmuri îndepărtate şi singuratice erau invadate de reziduuri petroliere, deversări de la spălarea tancurilor vreunui petrolier de mare capacitate duse de curentul Agulhas. Mizerabilele particule lipicioase ale ţiţeiului deversat se prindeau de tălpile picioarelor lor, mânjeau stâncile şi impregnau stârvurile pinguinilor-măgar pe care-i găseau azvârliţi la ţărm.

Samantha era viaţa însăşi; pentru a reîntineri era suficient să atingi căldura ei şi să sorbi sunetul râsului ei. Când se plimba cu ea se simţea plin de viaţă şi puternic.

Destul de puternic pentru lungile zile de baie-n mare şi baie de soare, destul de puternic cât să danseze o Jumătate de noapte pe muzică asurzitoare şi sălbatică şi apoi destul de puternic ca s-o ia în braţe când ea cădea epuizată şi s-o ducă sus la căsuţa lor de deasupra plajei, ca pe un copil somnoros, cu pielea încă cu mâncărici de la amintirea soarelui şi muşchii durând-o de-o oboseală delicioasă, iar burta plină de o cină bogată.

— Oh, Nicholas, Nicholas, sunt atât de fericită că-mi vine să plâng.

Apoi sosi Larry Fry; sosi într-un nor de indignare, roşu la faţă şi acuzator ca un soţ încornorat.

— Două săptămâni! răcni el. De două săptămâni Londra şi Bermudele şi St. Nazaire m-au scos din minţi!

Şi el agita în aer un teanc de telexuri, gros cât nişte şpalturi tipografice ale Enciclopediei Britannica.

— Nu ştia nimeni ce se-ntâmplase cu tine. Te-ai volatilizat pur şi simplu.

Comandă un gin mare şi nişte apă tonică barmanului în vesta albă, după care se scufundă ostenit într-un scaun lângă Nick.

— Era cât pe-aci să-mi pierd pâinea din cauza ta, domnule Berg. Şi nu glumesc, crede-mă. Ai fi zis că eu ţi-am tras la cap şi te-am azvârlit la baltă. A trebuit să angajez un detectiv particular care să ia la puricat toate registrele hotelurilor din ţară. Trase un gât lung de gin, care-l mai linişti un pic.

În acea clipă Samantha îşi făcu apariţia în salonul de cocktailuri. Purta o rochie bogată şi lejeră de aceeaşi nuanţă cu a ochilor ei şi o linişte respectuoasă se lăsă printre cei prezenţi la mese în timp ce-o urmăreau cu privirea cum traversa încăperea. Larry Fry îşi uită indignarea şi se zgâi la ea, ţeasta lui chelă şi pârlită devenind tot mai lucioasă sub pelicula de transpiraţie.

— Dumnezeule mare! bodogăni el. Decât bolnav, mai bine cu asta-n braţe. Şi-apoi admiraţia sa i se prefăcu în consternare când ea veni direct la Nicholas, îşi puse mâna pe umărul lui şi-n văzul întregului salon îl sărută lung pe gură.

Dinspre gură-cască se auzi un uşor oftat colectiv, iar Larry Fry îşi dădu peste cap paharul de gin.

— Trebuie să plecăm chiar astăzi, hotărî Samantha. Nu trebuie să mai rămânem măcar un ceas, Nicholas, altfel stricăm totul. A fost desăvârşit, însă acum trebuie să plecăm.

Nicholas înţelegea. Ca şi el, ea iubea mişcarea înainte. În mai puţin de-o oră el închiriase un bimotor Beechcraft Baron. Îi culese la capătul micii piste de pământ bătătorit din apropierea hotelului şi-i depuse pe aeroportul Jan Smuls din Johannesburg cu o oră înaintea plecării zborului UTA către Paris.

— Înainte călătoream mereu în spatele autobuzului, spuse Samantha plimbându-şi impresionată ochii prin cabina de clasa întâi. E adevărat că până la sfârşitul călătoriei poţi să mănânci şi să bei cât vrei pe gratis?

— Aşa e. Apoi Nick adăugă repede: Dar nu-i nevoie s-o iei ca pe o provocare personală la adresa ta. Nicholas ajunsese să fie uluit de pofta de mâncare a Samanthei.

Rămăseseră peste noapte la hotelul George V din Paris şi luară cursa TAT de dimineaţă spre Nantes, aeroportul cel mai apropiat de şantierele navale St. Nazaire. Jules Levoisin se afla acolo pentru a-i întâmpina la câmpul de zbor Château Bourgon.

— Nicholas! strigă el plin de veselie şi se ridică pe vârful picioarelor ca să-l pupe pe amândoi obrajii, învăluindu-l într-un nor parfumat de apă de colonie şi pomadă.

— Eşti un pirat, Nicholas, mi-ai furat nava aia chiar de sub nas. Nu pot să te sufăr. Îl ţinu pe Nicholas la o lungime de braţ. Eu ţi-am atras atenţia să nu te bagi în chestia asta, să nu zici că nu!

— Aşa e, Jules, mi-ai zis.

— Şi-atunci de ce-ţi mai baţi joc de mine, hai? făcu el şi-şi răsuci mustăţile. Purta un costum din stofă scumpă, de caşmir, şi o cravată Yves-Saint Laurent; pe uscat Jules era întotdeauna spilcuit.

— Jules. Fac cinste cu o masă la „La Rotisserie", promise Nicholas.

— Te iert, spuse Jules; acesta era unul dintre locurile sale favorite unde servea masa, însă în acea clipă Jules realiză că Nicholas nu călătorea de unul singur.

Se dădu puţin înapoi. Aruncă o privire lungă Samanthei şi se păru că deodată steaguri tricolore i se desfăşoară lângă el şi că fanfare de alămuri erup în primele măsuri ale Marseillesei. Fiindcă dacă agăţatul fetelor era sportul naţional, Jules Levolsin se considera pe sine campion emerit al întregii Franţe.

El făcu o plecăciune peste mâna ei şi-i gâdilă dosul palmei cu mustaţa lui încă brunetă. Apoi îi spuse lui Nicholas:

— Este prea bună pentru tine, mon *petit,* aşa c-am să ţi-o suflu.

— La fel cum mi-ai suflat-o pe *Golden Adventurer?* întrebă Nick cu un aer inocent.

Jules îşi avea bătrânul său Citroën în spaţiul de parcare. Era lustruit nevoie-mare şi plin de o sumedenie de zorzoane sclipicioase şi de mascote suspendate. El o instală pe Samantha pe bancheta din faţă de parcă ar fi instalat-o într-un Rollsroyce Camargue.

— Ce frumos e! şopti ea pe când franţuzul dădea ocol botului maşinii pentru a trece la volan.

Jules nu-şi putea împărţi atenţia şi la drumul din faţă şi la Samantha, aşa încât se concentră numai asupra ei fără a încetini câtuşi de puţin din viteza maximă a Citroën-ului şi numai când şi când întorcându-şi capul pentru a striga *„loc hon”!* La vreun alt şofer sau ca să-şi repeadă-nspre el pumnul strâns cu al doilea deget întins băţos drept în sus în chip de obscenă salutare.

— Străbunicul lui Jules a luptat în şarja de cavalerie a împăratului la Cuatre Bras, explică Nick. E un om neînfricat.

— Are să vă placă la Rotisserie, îi spuse Jules Samanthei. Eu nu pot să-mi permit să iau masa acolo decât atunci când dau peste un bogătan care vrea să-i fac un hatâr.

— De unde ştii că vreau să-mi faci un hatâr? întrebă Nick de pe bancheta din spate, ţinând de mânerul portierei.

— Trei telegrame, un telefon din Bermude... un altul din Johannesburg, chicoti Jules şi-i făcu cu ochiul Samanthei. Ce ziceţi, pot eu să cred că Nicholas Berg vrea să discute cu mine vremurile de

odinioară? Ce ziceţi, pot eu oare să cred că-i pasă lui atât de tare de bătrânul lui prieten care l-a învăţat tot ce ştia? Un om care l-a tratat ca pe propriul lui fiu, drept mulţumire să fie jefuit într-un mod... Jules traversă în viteză podul de peste Loire ca să plonjeze în acel hăţiş de străduţe înguste cu sens unic şi-un trafic infernal care e Nantes; ca prin minune drumul părea a i se deschide în faţă.

În piaţa Briand el o ajută galant pe Samantha să iasă din Citroën. În restaurant el îşi umfla obrajii şi scotea mici plescăieli de nervozitate şi exclamaţii de nerăbdare în vreme ce Nick discuta lista de vinuri cu chelnerul, însă îşi dădu până la urmă cu chiu cu vai avizul printr-o înclinare din cap când aleseseră un Chablis Moutonne şi un Chambertin-Clos-de-Beze, după care se dedică cu egală însufleţire mâncării, vinului şi Samanthei.

— Îţi poţi da seama când o femeie e făcută pentru viaţă şi pentru dragoste după felul cum mănâncă, iar când Samantha îi aruncă peste păstrăvul din farfurie o privire galeşă şi lungă, Nicholas crezu c-are să-şi vadă prietenul începând să cânte cucurigu, ca un cocoşel.

Numai când coniacul se afla dinaintea lor şi când şi el şi Nick îşi aprinseseră trabucurile, abia atunci el zise:

— Şi-acu' Nicholas, ia zi ce vrei de la mine? Sunt bine dispus.

— Am nevoie de un comandant pentru noul meu remorcher, spuse Nick, iar Jules îşi ascunse faţa sub o cortina albastră şi groasă de fum de havană.

Cât dură drumul de la Nantes la St. Nazaire făcură această scrimă verbală ca nişte maeştri spadasini.

— Navele acelea pe care le construieşti tu, Nicholas, numai remorchere nu sunt. Sunt nişte

jucărioare nostime, bordeluri plutitoare – cu toate fasoanele alea şi farafastâcurile...

— Fasoanele şi farafastâcurile alea mi-au permis mie să mă târguiesc cu Christy Marine pe când tu încă habar n-aveai că mă aflam într-o rază de sub o mie de mile.

Jules îşi goli gura de fum şi bombăni către sine:

— Douăzeci şi două de mii de cai putere, *e˝est ridicide!* Au o putere prea mare...

— Când am smuls-o pe *Golden Adventurer* de la Capul Alarm am avut nevoie până şi de ultimul dintre caii ăia.

— Nicholas, nu-mi mai aduce aminte acel ruşinos episod. Se întoarse spre Samantha. *Ma petite,* mi-e foame, iar în satul următor e o *patisserie* ţuţ, oftă el şi-şi pupă degetele strânse pumn; are să-ţi placă la nebunie patiseria aia.

— Mie-mi spui!? zise ea pe un ton de provocare, semn că Jules îşi găsise naşul.

— Şi elicele alea fiţoase – deh, pas variabil, dom'le, mă rog! vorbi Jules cu gura plină de cocă de patiserie, iar pe mustaţa lui era smântână.

— Pot s-alerg cu douăzeci şi cinci de noduri şi să răstorn maşina înapoi şi s-o opresc într-o singură lungime de-a ei.

Jules schimbă tactica şi atacă dintr-o nouă direcţie.

— N-ai să găseşti în vecii vecilor un angajament permanent pentru două nave mari şi puternice ca astea.

— O să am nevoie de patru, nu două, îl contrazise Nick. O să remorcăm aisberguri, şi Jules rămase cu coca-n gât zece minute cât ascultă cu mare atenţie explicaţiile, uitând până şi să mai mestece. Unul dintre marile avantaje ale planului cu aisberguri este acela că toate navele mele vor opera chiar pe liniile maritime ale petrolierelor, cele mai aglomerate căi de navigaţie de pe toate oceanele...

— Nicholas, scutură Jules din cap plin de admiraţie, te mişti prea iute pentru mine. Eu sunt un om bătrân, demodat...

— Ba nu sunteţi bătrân, îi spuse Samantha ritos. Sunteţi în floarea vârstei.

La care Jules îşi repezi-n sus mâinile într-un gest teatral.

— Acu' pui o prea frumoasă fată să arunce cu linguşeli asupra capului meu cărunt, se uita el spre Nicholas. Nicio şmecherie nu-i prea sfruntată pentru tine, nu ierţi nimic!

În dimineaţa următoare ningea, o fulguială înceată şi rară cernută dintr-un cer cenuşiu ca lâna. Ei tocmai intrau cu maşina în St. Nazaire, venind dinspre mica staţiune de litoral La Baule, aflată la douăzeci şi cinci de kilometri mai sus.

Jules avea un mic apartament într-un bloc cu mai multe etaje. Era un aranjament convenabil, fiindcă *La Mouede,* nava al cărei comandant era, avea drept armator o companie bretonă, iar St. Nazaire era portul ei de domiciliu. După douăzeci şi cinci de minute de mers cu automobilul zăriră arcuirea elegantă a podului suspendat ce uneşte cele două extremităţi ale estuarului Loirei la St. Nazaire.

Jules conduse automobilul prin străzile înguste din acea zonă a docurilor aflate imediat sub pod, care cuprind secţiile şantierului de construcţii

navale, unul dintre primele trei şantiere navale din Europa.

Calele de montaj pentru navele mai mari, vrachiere şi docuri plutitoare, erau orientate direct spre albia largă şi liniştită a Loirei; calele construcţiilor navele de mai mici dimensiuni debuşau spre interiorul bazinului portuar.

Astfel încât Jules îşi parcă Citroën-ul la porţile păzite cele mai apropiate de intrarea spre interiorul bazinului portuar, după care merseră pe jos până la locul unde-i aştepta Charles Gras, în birourile sale cu vedere spre interior.

— Nicholas, ce bine-mi pare să te revăd.

Gras era unul dintre cei mai buni ingineri de pe şantier, un bărbat deşirat şi adus de spate, cu o faţă palidă, cu păr negru şi lăieţ ce-i venea până la sprâncene. Trăsăturile îi erau ascuţite şi şirete, de parizian, şi avea nişte ochi iuţi şi strălucitori care-i dezminţeau căutătura altminteri posacă şi ursuză.

El şi cu Nicholas se cunoşteau de mulţi ani şi foloseau forma familiară „tu” la adresare.

Când i se făcu cunoştinţă cu Samantha, Charles Gras o dădu-ntr-o engleză bolovănoasă, după care reveni iar la franceză când îl întrebă pe Nicholas:

— După câte te cunosc ai să vrei să mergem chiar acum să-ţi vezi nava, *n’est-ce pas?*

Sea Witch se înălţa semeaţă pe calele ei, şi cu toate că era sora geamănă a lui *Warlock* ea părea a fi de două ori mai mare din cauza operei vii expuse vederii. În ciuda faptului că suprastructura era neterminată şi că era pilurată în acel minium ocru al grundului naval era cu neputinţă să nu se bage de seamă frumuseţea funcţională simetrică a profilului ei.

Jules pufnea şi bombănea numind-o întruna „bordel” şi făcea observaţii despre „Amiralul Berg şi nava lui de război”, dar nu-şi putu ascunde licărirea jucăuşă din ochi în timp ce se fâţâia de colo până colo pe puntea de navigaţie încă nefinisată, ori când asculta cu multă atenţie explicaţiile pe care i le oferea Charles Gras privind echipamentul electronic şi alte rafinamente care făceau ca nava să fie atât de rapidă, eficientă şi manevrabilă.

Nick îşi dădu seama că cei doi specialişti ar fi trebuit să fie lăsaţi singuri pentru a se convinge unul pe celălalt; era clar că deşi asta era prima dată când se vedeau unul cu altul, între ei se stabilise imediat o legătură solidă.

— Vino!

Nick apucă în linişte braţul Samanthei şi-ncepură să păşească cu grijă pe lângă schelele de montaj şi echipamentul de şantier răspândit peste tot, croindu-şi drum printre echipe de muncitori, spre puntea superioară.

Ninsoarea se oprise, dar un vânt tăios şuiera dinspre Atlantic. Găsiră un colţişor mai adăpostit, iar Samantha se vârî şi mai mult în Nick cuibărindu-se mai bine în braţele lui.

De la înălţimea calelor ei de montaj, *Sea Witch* le oferea o panoramă vastă prin pădurea de macarale şi peste acoperişurile depozitelor şi ale birourilor până la calele de lansare de pe malul Loirei unde erau puse chilele navelor cu adevărat mari.

— Vorbeai de *Golden Dawn*, spuse Nick. Uite-o colo.

Samantha avu nevoie de câteva momente bune până să-şi dea seama că lucrul la care se uita era o navă.

— Dumnezeule, spuse ea dând drumul afară aerului din plămâni. Ce mare e!

— Mai mari nici că se fac, se declară el de acord.

Osatura de oţel se întindea pe aproape o milă şi jumătate lungime, cât trei cvartale urbane, iar carena avea înălţimea unui bloc cu cinci etaje, în vreme ce turnul de navigaţie era cocoţat la încă treizeci de metri mai sus.

Samantha scutură din cap.

— Aproape că nu-ţi vine să crezi. Arată... arată mai degrabă ca un oraş! Ţi se zbârleşte părul când îţi închipui că lucrul ăsta are să plutească.

— Iar ceea ce se vede este doar corpul principal, tancurile detaşabile au fost construite în Japonia. Ultima dată când am auzit de ele erau la remorcă undeva în drum spre Golful Persic.

Nick se uită sobru la navă, clipind din ochi din cauza vântului pătrunzător.

— Nu cred că am fost în toate minţile, şopti el, atunci când am visat un asemenea monstru. Însă în tonul lui era o nuanţă de mândrie trufaşă.

— E atât de mare – întrece orice imaginaţie, îl încurajă ea să vorbească mai departe. Cât de mare e de fapt?

— Nu este un vas monococă, explică el. Niciun port din lume n-ar fi destul de încăpător să poată primi o navă de o asemenea dimensiune, şi de fapt nici n-ar putea să se apropie de platoul continental al Statelor Unite al cărui fund nu poate acomoda un pescaj de asemenea mărime.

— Aşa, şi mai departe?

Îi făcea atâta plăcere să-l asculte cum descrie ceea ce gândeşte. Îndrăgea atât de mult să audă forţa şi vigoarea convingerilor lui.

— Ceea ce vezi este platforma purtătoare, spaţiul de locuit şi principala sursă de energie. O trase şi mai mult spre pieptul lui. Pe ea se ataşează cele patru tancuri cisternă modulare în stare să ia fiecare câte un sfert de milion de tone de ţiţei, fiecare dintre aceste cisterne aproape la fel de mare cât cea mai mare dintre navele existente în prezent pe mare.

În timpul mesei de prânz el tot îşi mai continua expunerea ideilor, iar Charles Gras şi Jules Levoisin îl ascultau cu aceeaşi aviditate ca şi a ei.

— O cocă monobloc rigidă de asemenea dimensiuni s-ar rupe şi s-ar dezmembra pe o mare cu valuri mari, continuă el, ajutându-se de setul de masă cu sticluţe de ulei şi de oţet pentru a ilustra mai bine ideea, însă cele patru tancuri modulare au fost proiectate, astfel încât fiecare să aibă grade de libertate faţă de celelalte. Acest lucru le conferă capacitatea de a urca pe val şi de a absorbi distorsiunile mecanice produse de valurile uriaşe. Acesta este principiul cel mai important din construcţiile navale, o carenă trebuie gândită să plutească pe apă, nu să i se opună.

De partea cealaltă a mesei, Charles Gras încuviinţa din cap cu un aer întunecat.

— Cisternele-modul se încastrează în corpul principal al navei întocmai ca peştele-ventuză de corpul unui rechin, fără a-şi folosi propriul lor sistem de propulsie, ci slujindu-se de numeroasele caldarine şi de cele patru elice ale navei-mamă care urmează să le care peste mări şi oceane.

El plimba suportul din sticlă pentru ulei şi oţet în jurul mesei sub privirile fascinate ale celorlalţi.

— Apoi, când nava a ajuns la platoul continental din imediata vecinătate a ţărmului cu dana de descărcare hidrocarburi, nava-mamă ancorează la o distanţă de patruzeci, cincizeci sau chiar o sută de mile în larg, îşi detaşează una, două, sau chiar o sută de mile în modulare care parcurg distanţa rămasă, folosindu-se de propriul lor sistem de propulsie autonom. În ape adăpostite şi în anumite condiţii meteorologice, sistemele lor de propulsie sunt suficiente pentru a le manevra în condiţii de siguranţă. După care cisterna goală face balastare şi se reîntoarce pentru a se amara la loc de nava-mamă.

În timp ce vorbea, Nicholas detaşă solniţa din suportul setului şi o parcă lângă farfuria Samanthei. Cei doi francezi tăceau, cu ochii aţintiţi asupra solniţei de argint, dar Samantha privea intens chipul lui Nick. Era puternic ars de soare, viguros şi chipeş şi părea încărcat de o mare vitalitate, asemeni unui cal pursânge ajuns în culmea formei fizice şi ea era mândră de el, mândră de forţa personalităţii lui ce impunea ascultare altor oameni atunci când vorbea, mândră de imaginaţia şi de curajul de care trebuise să dea dovadă pentru a concepe şi a pune în operă un proiect de asemenea amploare. Chiar dacă acum nu mai era a lui, nava fusese totuşi rodul capacităţii lui vizionare.

Acum Nicholas vorbea din nou:

— Civilizaţia nu se poate dispensa de utilizarea combustibililor fosili lichizi. Fără de aceştia, ea ar da înapoi, suferind nişte traume serioase, greu de imaginat. Şi-atunci, dacă tot n-avem încotro, hai să-l sugem afară din fundul pământului, să-l transportăm şi să-l vehiculăm, luând toate precauţiunile posibile pentru a evita efectele secundare.

— Nicholas, îl întrerupse brusc Charles Gras, când ai inspectat pentru ultima oară proiectul de execuţie al lui *Golden Dawn?*

Nick se opri în plin elan, un pic descumpănit, în timp ce-şi întorcea privirea, şi-o încruntă:

— E mai bine de-un an de când am plecat de la Christy Marine.

Şi amintirea acelor zile i se aşeză întunecată pe chip, făcându-i ochii să se umple de mâhnire.

— Acum un an nici măcar nu semnasem contractul de antrepriză a lucrărilor de construcţie la *Golden Dawn.* Charles Gras răsucea între degete piciorul paharului său de vin şi-şi ţuguia buza de jos. Nava pe care tu tocmai ne-ai descris-o este foarte diferită faţă de cea pe care-o construim acolo.

— În cel fel, Charles? îngrijorarea lui Nick era imediată, ca a unui tată căruia i se anunţă iminenţa unei intervenţii chirurgicale asupra întâiului său născut.

— Concepţia generală e aceeaşi: nava-mamă şi cele patru cisterne-modulare, însă... şi Charles Gras ridică din umeri, acel grăitor gest galic. În fine, ar fi mai uşor să-ţi arăt despre ce e vorba. Imediat după masă.

— *D'acord,* încuviinţă dând din cap Jules Levoisin. Cu condiţia ca asta să nu ne strice tocmai acum tihna de a ne bucura şi în continuare de acest dejun copios. Îl împunse cu cotul pe Nicholas. Ascultă, *mon dieux,* dacă ai să mănânci cu mutra asta acră, ai să te alegi cu un ulcer mare cât un ciorchine de struguri de pe valea Loirei.

Cum stăteau în picioare sub corpul lui *Golden Dawn,* li se părea că ea se înălţa până la norii aceia cenuşii, de zăpadă, ca un gigantic munte de oţel. Oamenii care lucrau la înălţimi ameţitoare pe schelele ei de bordaj se vedeau cât nişte insecte, şi în vreme ce Samantha privea spre ei, în mod cu totul neverosimil, o minusculă zdreanţă de nor şoricie şi

umedă ce venea spre bazinul Loirei dinspre ocean se întinse deasupra navei, ascunzând vederii pentru câteva clipe partea cea mai de sus a punţii ei de navigaţie.

— Ajunge până-n nori, spuse Nick aflat lângă ea, cu mândrie în glas, când se întoarse înapoi către Charles. Arată bine? Era o întrebare, nu o constatare. Arată ca nava pe care am proiectat-o...

— Vino, Nicholas!

Micul grup îşi croi drum prin furnicarul şantierului. Schelălăitul ascuţit al macaralelor, duduitul masivelor transportoare de fier, sfârâitul cu pârâituri al enormilor roboţi de sudură se amestecau cu clănţănitorul şi asurzitorul baraj al niturilor într-un zgomot asurzitor care dădea toate simţurile peste cap. Reţeaua de schelărie şi tachelaj din jurul carenei, cât un munte, alcătuia o pădure aproape cu neputinţă de străbătut, iar oţelul şi betonul ude erau acoperite de o pojghiţă subţire de gheaţă.

Merseră pe jos prin şantierul aglomerat o bună bucată de vreme, şi le trebuiră aproape douăzeci de minute numai cât să-i dea ocol pupei superpetrolierului- când deodată Nicholas se opri atât de brusc încât Samantha se ciocni de el şi-ar fi căzut pe betonul acoperit cu polei, însă el o apucă de braţ şi-o susţinu. Privirea îi rămăsese pironită la bulbul pupei.

Acesta forma deasupra capetelor lor un fel de tavan suspendat ca al unei catedrale medievale, aşa că Nick trebui să-şi dea mult capul pe spate, dar strânsoarea mâinii lui pe braţul Samanthei era atât de tare, încât ea scânci. El părea să n-o ia în seamă, ci continua să privească în sus.

— Da, încuviinţă Charles, iar laţele negre şi lăieţe i se clătinară pe frunte. Asta e o diferenţă faţă de proiectul original al navei tale.

Elicea era din fero-bronz lustruit, cu şase pale, fiecare dintre ele modelată cu frumuseţea şi simetria unei aripi de fluture, însă atât de mari cât să facă ridicolă comparaţia. Era până-ntr-atât de mare, încât nici măcar volumul enorm al corpului lui *Golden Dawn* nu o putea diminua, fiecare pală luată separat era mai lungă şi mai lată decât anvergura-peste-tot a unui turboreactor „jumbo”, o sculptură de dimensiuni gigantice în metal strălucitor.

— Una! şopti Nick. Numai una singură.

— Da, făcu Charles Gras. Nu patru, ci doar una singură. Ba încă şi mai mult, Nicholas: are pasul fix.

Pe când urcau în cuşca ascensorului de şantier tăceau cu toţii. Ascensorul lucra în exteriorul carenei şi ducea până la elevaţia punţii principale, şi cu toate că vântul scărmăna la ei fără oprelişte prin ochiurile plasei de sârmă ale cuştii, nu frigul pătrunzător era acela care îi amuţea.

Compartimentul maşinii era un hău răsunător, brutal iluminat de către nişte proiectoare instalate în partea de sus, iar ei se aflau acum pe una dintre pasărelele tehnologice din metal – suspendate şi priveau la caldarină şi la condensoarele motorului principal aflate cincisprezece metri mai jos.

Nick se uită lung în jos vreme de cinci minute. Nu puse nicio întrebare, nu emise nicio judecată, ci doar se întoarse către Charles Gras în cele din urmă şi înclină o singură dată din cap.

— E-n ordine. Am văzut destul, spuse el, iar inginerul îl conduse la platforma ascensorului. După care o luară iar tot în sus. Era ca şi cum s-ar fi aflat într-o clădire cu birouri moderne – ascensor cromat şi lambrisat în lemn, culoarele acoperite cu mochetă. Charles Gras îi conduse spre apartamentul comandantului a cărui uşă din mahon sculptat o

deschise cu o cheie pe care o păstra la lanţul ceasului său de buzunar.

Jules Levoisin dădu încet o raită prin cabină şi clătină din cap afirmativ.

— Eh, da, asta zic şi eu viaţă, oftă el. Nicholas, din străfundul inimii insist ca apartamentul, comandantului de pe *Sea Witch* să fie decorat la fel ca ăsta.

Nick nu zâmbi, ci traversă spre hublourile dinspre prova ce ofereau perspectiva punţii principale a petrolierului până la prova boantă şi lipsită de graţie aflată o milă şi un sfert mai departe. Rămase aşa în picioare, cu mâinile încleştate la spate, cu picioarele desfăcute şi bărbia aruncată mânios înainte şi nimeni nu scoase un cuvânt. Charles Gras deschise un bar elegant din care turnă coniac în nişte boluri de cristal. Îi aduse un pahar lui Nick care se întorsese cu spatele la hublouri.

— Îţi mulţumesc, Charles, chiar am nevoie de ceva care să-mi alunge frigul din oase. Nick sorbi din coniac, îl plimbă prin gură continuând să studieze somptuoasa cabină.

Ocupa aproape jumătate din întreaga lăţime a punţii de navigaţie şi era destul de largă cât să găzduiască o recepţie diplomatică. Duncan Alexander alesese un bun decorator pentru acest scop şi, exceptând peisajul de afară, ar fi putut să fie un luxos apartament de pe Fifth Avenue din New York. Sau vreuna dintre acele vile de pe colinele oraşului Monte Carlo cu vederea spre port.

Nick traversă încet mocheta groasă, de culoare verde, în care era imprimată emblema firmei, literele C şi M de la Christy Marine îngemănate, şi se opri în faţa unui tablou de Degas aflat la locul său de cinste deasupra şemineului de marmură.

Îşi aminti bucuria exuberantă a Chanlellei la cumpărarea acelei pânze. Reprezenta nişte balerine, cu acea lumină puternică, aproape vie, ce cădea pe picioarele dansatoarelor. Aducându-şi aminte de nepotolita încântare pe care Chantelle o avusese faţă de ea de-a lungul anilor, era uimit că ea îngăduise să fie folosită la bordul uneia dintre navele companiei şi să fie lăsată aici nepăzită şi vulnerabilă.

Se apropie mai mult de ea şi abia atunci îşi dădu seama cât de reuşită era copia pe care o avea dinaintea ochilor. Scutură din cap cu un gest de respingere.

— Li s-a explicat armatorilor că atmosfera salină poate afecta originalul, spuse Charles Gras, ridicând din umeri, şi-şi întinse braţele într-un gest de neputinţă, şi nu multă lume ar putea să facă diferenţa.

Tipic pentru Duncan Alexander, reflectă Nicholas înfuriat la culme. Asta nu putea fi decât ideea lui, a creierului său de contabil. Convingerea că era posibil să prosteşti mereu pe toată lumea.

Toţi ştiau că acea lucrare era proprietatea Chantellei şi prin urmare nimeni nu avea să i mai pună la îndoială autenticitatea. Cam aşa trebuie să-şi fi făcut socotelile Duncan Alexander. Nu putea fi ideea Chantellei. Niciodată nu fusese una care să accepte murdăriile sau falsitatea; asta dădea o idee despre puterea pe care Duncan o exercita asupra ei, aceea de a se preta la această mică şarlatanie.

Nicholas arătă cu paharul spre fals şi i se adresă direct lui Charles Gras.

— Nu e un original, vorbi el încet, cu mânie reţinută şi bine înfrânată, dar e o chestie nevinovată. Se întoarse cu spatele la ea, cu un gest mai larg, ca pentru a îmbrăţişa întreaga navă, şi continuă: însă cealaltă înşelătorie, această enormă fraudă, se

înfrâna el pentru a-şi controla tonul metalic ce i se infiltrase în glas, înseamnă un risc pervers şi criminal pe care şi-l asumă. A măcelărit întreaga concepţie a proiectului. O elice în loc de patru este insuficientă pentru a manevra în condiţii de siguranţă un corp de-asemenea dimensiuni în orice situaţie; nu poate dezvolta suficientă forţă de propulsie pentru evitarea coliziunii, pentru a o ţine la depărtare de un ţărm aflat sub vânt, pentru a-i asigura o bună manevrabilitate pe mare. Nick se opri iar când continuă tonul îi devenise mai coborât, parcă şi mai convingător. Această navă nu poate după toate legile morale şi naturale să funcţioneze cu o singură caldarină. Proiectul meu prevedea opt caldarine şi condensoare separate, echipamentul standard pentru navele liniilor maritime White Star şi Cunard. Şi Duncan care instalase un singur sistem generator de abur! Fără rezervă, fără protecţie fără nimic! Câteva găleţi de apă de mare intrată în circuit ar putea scoate din funcţiune tot acest monstru.

Deodată Nicholas se opri ca străfulgerat de un alt gând.

— Charles, iar glasul său suna şi mai tăios, cisternele-modul, proiectul cisternelor-modulare. Doar n-ai să-mi spui acum că le-a modificat şi pe astea? Sau nu le-a modificat? Eh? Doar nu s-o fi apucat să bărbierească şi-n astea? Ia spune-mi bătrâne prieten, mai au sau nu mai au propulsie autonoma?

Charles Gras se apropie cu sticla de Courvoisier de Nicholas, iar când acesta refuză să i se toarne o altă porţie, Charles îi spuse cu amărăciune:

— Haide, Nicholas, o să ai nevoie de el pentru ce-o să trebuiască să mai auzi acum de la mine.

În timp ce-i turna, el spuse:

— Navetele modulare, proiectul cisternelor modulare a suferit şi el modificări. Trăsese mult aer în piept pentru a-i spune totul dintr-o singură suflare. Deja nu mai au propriul lor sistem de propulsie. Sunt acum doar nişte şalande obişnuite care trebuie andocate şi scoase la şi de la nava-mamă şi manevrate numai prin remorchere de asistenţă.

Nicholas îl privea fix, iar buzele sale erau acum două linii albe, subţiri.

— Nu. Nu cred. Nici măcar Duncan...

— Prin reproiectarea lui *Golden Dawn* şi armarea ei cu doar o singură caldarină şi o singură elice, Duncan Alexander a economisit patruzeci şi două de milioane de dolari. Charles Gras ridică iar din umeri. Iar patruzeci şi două de milioane de dolari reprezintă o grămadă de bani.

Prin norii coborâţi şi cenuşii străbătea o geană palidă de soare de iarnă ce-abia licărea, aruncând peste lunca Tamisei o lumină ce-o smălţuia în acea incredibilă nuanţă de verde englezesc.

Samantha şi Nicholas şedeau împreună alături de alţi câţiva părinţi zgribuliţi de frig şi urmăreau grămada de băieţi ce se luptau pe teren în tricourile lor colorate; bleu cu negru ale lui Eton şi negru cu alb ale lui St. Paul, care erau atât de murdare de noroi, că abia de se mai puteau distinge unele de altele.

— Ce fac? întrebă Samantha, ţinându-şi gulerul paltonului în jurul urechilor.

— Se numeţte męlée, răspunse Nick. Aşa se hotărăşte care echipă va avea balonul.

— Măi-măi, cred că s-ar găsi şi o metodă mai uşoară pentru aşa ceva.

Avu loc o bruscă învălmăşire, iar alunecoasa minge ovală zbură înapoi, descriind o curbă leneşă la capătul căreia fu înşfăcată de un băiat în culorile Etonului. Acesta începu să alerge.

— E Peter, nu-i aşa? strigă Samantha.

— Haide Peter, băiatule! zbieră în gura mare Nick, iar copilul alerga cu mingea ţinută strâns la piept şi fruntea sus. Alerga viguros, cu o bună coordonare a mişcărilor sforţate pentru un băiat de vârsta lui, eschivând un pâlc de adversari semănaţi în cursa lui pe suprafaţa desfundată a gazonului şi îndreptându-se oblic prin iarba lucioasă şi bogată spre linia de ţintă vopsită în alb, încercând să ajungă la colţul terenului înaintea altui flăcău mai răsărit decât el şi mai bine clădit care-l talona gata de placaj.

Samantha începu să ţopăie pe loc în sus şi-n jos. Ţipând cât o ţinea gura, deşi n-avea cine ştie ce habar de ce se petrecea pe teren, însă pradă unui entuziasm care-l contamina şi pe Nicholas.

Cei doi sportivi alergau pe două direcţii diferite, ce-aveau să-i aducă la linia albă în acelaşi moment, într-un punct aflat chiar în faţa locului unde şedeau Nick şi Samantha.

Nick vedea chipul chinuit de efort al fiului său şi-şi dădea seama că acesta se dăruia total. Văzându-şi băiatul cu venele de la gât umflate, cu buzele încordate într-un rictus îngheţat ce-i dezvelea dantura maxilarelor încleştate, renunţând până şi la ultima picătură de energie, el simţi în piept o strângere.

Încă din fragedă pruncie, Peter Berg se dăruise oricărei sarcini ce i se pusese dinainte cu concentrarea absolută a tuturor capacităţilor de care dispunea. Asemenea bunicului său, Arthur Christy, şi a tatălui său, avea şi el să se numere printre cei care

înving în viaţă. Instinctiv, Nick ştiu aceasta când îl văzu alergând. Moştenise inteligenţă, drăgălăşenie şi farmec, însă mai presus de orice avea o nepotolită sete de a reuşi în tot ceea ce făcea. Hotărârea încăpăţânată de a-şi concentra toate talentele sale pentru rezolvarea problemei imediate. Nick simţi presiunea din piept care-l gâtuia cum sporeşte şi mai mult. Băiatul era bun, mai mult decât bun, iar mândria ce-o resimţea privindu-l era cât pe-aci să-l sufoce.

Doar simpla putere a voinţei îl adusese pe Peter Berg la un pas înaintea adversarului său mai mare decât el şi cu picioare mai lungi, şi acum se apleca înainte ţinând mingea cu ambele palme, cu braţele perfect întinse, zvâcnind spre linia albă a terenului de ţintă pentru culcarea balonului.

Se afla la doar trei metri de Nick, la o fracţiune de clipă de eseu, însă se dezechilibră, iar băiatul de la St. Paul se azvârli asupra lui, placându-l în partea laterală a pieptului cu un impact violent şi năucitor ce-l catapultă pe Peter în afara terenului de joc cu tot cu mingea care-i scăpă dintre palme şi se rostogoli mai departe. Peter izbi pământul cu amândoi genunchii, după care se rostogoli şi rămase întins cu faţa în jos pe gazonul îmbibat de apă.

— Eseu! Eseu! continuă Samantha să strige, tropăind de bucurie.

— Ba nu, spuse Nick. Nu e.

Peter Berg se ridică cu greu în picioare. Avea urme de noroi pe obraji şi din amândoi genunchii, în locul unde pielea îi fusese jupuită de contactul cu iarba aspră, îi curgea sânge.

Nu aruncă nici măcar o privire spre jelituri şi împinse la o parte braţul întins în mod sportiv către el de băiatul mai mare de la St. Paul. Păşind ţanţoş şi şontâcăind, se întoarse în ciuda durerii înapoi pe

teren. Nu se uită înspre tatăl său, iar lacrimile ce-i umplură ochii, amenințând să se reverse peste genele negre şi dese, nu erau lacrimi de durere, ci de umilinţă şi eşec. Prin legătura de sânge, mai puternică decât oricare alta, Nick înţelese că pentru fiul său aceste simţăminte erau mai greu de îndurat decât orice alt chin de natură fizică.

Când jocul se termină, el veni spre Nicholas, mânjit din cap până-n picioare de noroi şi sânge, şi dădu mâna cu el în mod solemn.

— Sunt atât de bucuros că aţi venit, spuse el. Tare-aş fi vrut să ne vedeţi câştigând.

Nick vru să spună: „Nu contează, Peter, e doar un joc”. Dar nu spuse. Pentru Peter Berg asta conta enorm, aşa că Nicholas dădu din cap în semn de încuviinţare şi apoi o prezentă pe Samantha.

Peter dădu din nou mâna solemn şi-o surprinse adresându-i-se cu „coniţă”. Dar când ea îi spuse „Bună, Pete, a fost un meci straşnic, meritaţi să-i buşiţi”, el deodată zâmbi. Privind acel surâs fulgerător şi Irezistibil care-i aducea atât de mult aminte de cel al lui Nicholas, simţi cum i se strânge inima. Apoi, când băiatul se îndreptă în grabă înspre duşuri şi vestiare, ea-l luă pe Nick de braţ.

— E frumuşel foc, dar trebuie neapărat să-ţi vorbească la plural şi cu „domnule”?

— Nu l-am mai văzut de trei luni. Amândoi avem nevoie de un mic răgaz ca să ne acomodăm.

— Trei luni reprezintă mult timp...

— Totul e pus la punct de avocaţi. Accesul şi drepturile de vizită – tot ceea ce-i bine pentru copil, nu ceea ce-i bine pentru părinţi. Astăzi a fost o dispensă specială din partea Chantellei, însă tot

trebuie să i-l duc la cinci. Nu trecut de cinci; cinci punct.

Merseră la ceainăria Arena, iar Peter o surprinse din nou pe Samantha când îi ţinu în mod politicos scaunul. Şi când se îngriji s-o vadă bine aşezată la masă, în timp ce aşteptau sosirea celor mai bune brioşe din Britania, Nicholas şi Peter începură o conversaţie, încă anchilozată de rezerve.

— Mama ta mi-a trimis o copie după carnetul tău de note, Peter. Nici nu ştii câtă plăcere am simţit să aflu că mergi bine cu şcoala.

— Nădăjduisem să iau note mai bune, domnule. Înaintea mea mai sunt încă trei.

Samantha se perpelea văzându-i. Peter Berg avea doisprezece ani. Cât n-ar fi dat ea să-l vadă pe Peter încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui Nicholas şi spunându-i „Te iubesc, tati", fiindcă afecţiunea i se vedea de la o poştă, în ciuda acelei spoieli de bune maniere deprinse într-o şcoală de elită. I se citea îndărătul acelor gene negre şi dese ce adumbreau ochii auriu-căprui ai băiatului şi în îmbujorarea obrăjorilor săi netezi şi albi ca de fetiţă".

Ţinea cu orice preţ să-i ajute într-un fel şi pe unul şi pe celălalt, şi, într-o inspiraţie de moment se lansă în povestirea salvării lui *Golden Adventurer* de către *Warlock,* o istorisire ce punea mult accent pe bravura comandantului lui *Warlock,* neuitând să amintească nici episodul în care acesta o salvează pe Samantha Silver din apele îngheţate ale Antarcticii.

În timp ce asculta, ochii lui Peter nu se dezlipiră niciun moment de chipul ei, cu excepţia momentului când îl întrebă: „E adevărat, tati?" Iar când povestea luă sfârşit, el rămase multă vreme căzut pe gânduri, după care anunţă:

— Când o să fiu mare am să mă fac căpitan de remorcher.

Apoi îi arătă Samanthei cum să întindă cum se cuvine gemul de căpşuni de brioşă, şi mestecând împreună cu poftă şi buzele mânjite de smântână ei se împrieteniră la repezeală, iar Nicholas luă parte mai uşor la pălăvrăgeala lor, zâmbindu-i Samanthei în semn de mulţumire şi apucându-i mâna pe sub masă şi strângându-i-o.

În cele din urmă n-avu încotro şi trebui să pună punct.

— Ascultă, Peter, dacă vrem să ajungem în Lynwood până-n cinci... iar băiatul deveni brusc serios.

— Tati, n-ai vrea tu s-o suni pe mama? Poate că mi-ar da voie să petrec sfârşitul de săptămână împreună cu voi.

— Am încercat deja. Nick scutură din cap. N-a ţinut, şi Peter se ridică în picioare cu toată buna lui dispoziţie marcată de expresia unei dureroase resemnări.

De pe bancheta din spate a Mercedesului 450 Coupé al lui Nick, băiatul se aplecă în spaţiul dintre cele două scaune din faţă, şi tustrei se simţiră foarte apropiaţi în interiorul luxos al automobilului ce gonea, iar hohotele lor de râs erau acelea ale unor vechi prieteni.

Era aproape întuneric când Nicholas pătrunse prin porţile de piatră din Lynwood şi aruncă o privire rapidă la cadranul luminos al Rolexului său.

— Am ajuns la ţanc.

Şoseaua urca la deal printr-o serie de serpentine largi şi domoale, străjuită de-o parte şi alta de o

pădure îngrijită, iar pe creastă, conacul de ţară în stil georgian era luminat a giorno.

De fiecare dată când venea aici, Nick simţea acea senzaţie ciudată în stomac. Odată, demult, aceasta fusese casa lui, fiecare încăpere, fiecare pogon din acele pământuri îşi aveau amintirile lor care acum, în clipa când îşi oprea automobilul sub colonadele porticului alb, îl năpădeau din toate părţile.

— Am terminat de construit macheta de Spitfire pe care mi-ai trimis-o de Crăciun, tati. Peter încerca acum cu disperare să tragă de timp. Nu vrei să urci s-o vezi?

— Nu cred că... începu Nicholas, dar Peter îl opri mai înainte de a putea însăila o justificare.

— N-o să se întâmple nimic, unchiul Duncan nu-i acasă. El întotdeauna se întoarce de la Londra vineri noaptea târziu, şi Rol) sul lui încă nu-i în garaj. Apoi pe un ton care parcă înfipse nişte spini în sufletul lui Nick: Te rog... N-am să te mai văd până la Paşti.

— Du-te, spuse Samantha. Eu am să te aştept aici.

Iar Peter se întoarse spre ea:

— Ba vii şi tu cu noi, Sam, te rog.

Samantha se simţi îmboldită de acea molipsitoare şi fatală curiozitate, de dorinţa de a vedea, de a cunoaşte mai mult din trecutul lui Nick; ea ştia că el avea să refuze din delicateţe, drept care ieşi afară din Mercedes, obligându-l să se decidă.

— Bine, Peter, să mergem!

Nick n-avu încotro şi trebui să urce în urma lor pe scările largi până la uşile duble, de stejar, simţindu-se dus de valul unor evenimente asupra cărora nu

avea nicio putere de control. Era o senzaţie de care se temea întotdeauna.

În vestibul, Samantha îşi făcu repede ochii roată, simţindu-se pur şi simplu copleşită. Era de-a dreptul măreţ şi nu exista vreun alt cuvânt mai potrivit pentru a descrie casa. Casa scărilor se ridica în sus trecând prin toate cele trei etaje, iar scările propriu-zise erau din marmură albă, cu balustrada tot din marmură, în vreme ce de-o parte şi alta a antreului, nişte uşi de sticlă dădeau spre saloanele lungi, de recepţie. N-avu însă vreme să se mai uite şi-n altă parte, pentru că Peter o apucă de mână şi-o trase în fugă după el în sus pe scări, cu Nick venind în urma lor într-un ritm ceva mai ponderat.

Aeromodelul Spitfire se găsea la loc de cinste sus pe etajera de deasupra patului lui Peter. El îl dădu jos mândru nevoie-mare, iar ei îl examinară, scoţând exclamaţiile de admiraţie cuvenite. Peter răspunse la laudele lor cum răspunde o floare la razele de soare.

Când într-un târziu ei coborâră din nou scările interioare, tristeţea şi reţinerea din cauza despărţirii îi cuprinsese pe toţi trei, însă în centrul antreului fură opriţi în loc de o voce ce venea dinspre salonul din stânga.

— Peter. Dragul meu. În cadrul uşii se afla o femeie şi era chiar mai frumoasă decât în fotografia pe care-o văzuse Samantha.

Peter se îndreptă cuminte spre ea.

— Bună seara, mamă. Ea se aplecă deasupra lui, luându-i faţa între mâini şi sărutându-l cu gingăşie, după care îşi îndreptă spatele, îl apucă pe Peter de mână şi îl ţinu lângă ea într-un subtil mod ce trasa nişte bariere.

— Nicholas, îşi înclină ea capul, arăţi minunat... atât de bronzat şi de chipeş.

Chantelle Alexander era numai cu un cap mai înaltă decât fiul ei, însă părea să umple şi să iradieze toată acea casă enormă cu prezenţa ei scânteietoare, de aceeaşi manieră în care o singură pasăre era în stare să transforme în luminiş o pădure întunecată.

Avea părul negru şi moale şi lucios, iar tenul şi imenşii ei ochi ca porumba erau moştenire de la frumoasa persană de spiţă nobilă cu care Arthur Christy se însurase pentru averea ei, şi pe care a sfârşit prin a o iubi cu o pasiune obsedantă.

Era minionă. Picioarele ei micuţe şi fine abia se zăreau de sub faldurile de mătase verde-închis ale rochiei, iar extrema delicateţe a mânuţei cu care-o ţinea pe a lui Peter era încă şi mai mult scoasă în relief de un smarald solitar cu ape adânci, verzi şi întunecate, de mărimea unei ghinde mature.

Acum ea-şi întoarse iar capul pe acel lung şi graţios gât, iar ochii ei, în clipa când o măsurară pe Samantha, luară acea formă migdalată, uşor orientală, a unei Nefertiti a zilelor noastre.

Preţ doar de câteva clipe, cele două femei se studiară reciproc, iar bărbia Samanthei se ridică cu fermitate pe când se uita în acei ochi adânci şi întunecaţi, de gazelă, încărcaţi de toate misterele şi intrigile estului. Se citiră una pe alta numaidecât. Era o străfulgerare intuitivă ca o descărcare de electricitate statică, apoi Chantelle zâmbi, iar când zâmbi se petrecu imposibilul – ea deveni şi mai frumoasă decât până atunci.

— Îngăduie-mi să ţi-o prezint pe dr. Silver, începu Nick, dar Peter o trăgea pe maică-sa de mână.

— Eu am rugat-o pe Sam să-mi vadă aeromodelul. E biolog specializat în viaţa marină şi e profesoară la universitatea din Miami.

— Încă nu, Peter, îl corectă Samantha, dar în câţiva ani, cine ştie...

— Bună seara, dr. Silver. Pare-se că ai făcut o cucerire. Chantelle lăsă formularea suspendată în echivoc şi se întoarse spre Nick. Te aşteptam, Nicholas. Şi sunt bucuroasă că am ocazia să stau de vorbă cu tine. Ea se uită iarăşi rapid spre Samantha. Nădăjduiesc că ne vei scuza câteva minute, dr. Silver. Este o chestiune oarecum de urgenţă. Peter are să fie încântat să-ţi ţină companie. Ca biolog, sunt convinsă că ai să găseşti interesanţi cobaii lui.

Ordinele erau date cu atâta graţie, încât Peter veni şi-o luă pe Samantha de mână şi-o conduse spre uşă.

Era unul dintre obiceiurile încetăţenite ale conacului din Lynwood ca toate discuţiile serioase să aibă loc în studio. Chantelle merse înainte şi se duse imediat la panoul fals de bibliotecă care ascundea accesul la barul cu băuturi alcoolice, şi începu ritualul pregătirii unui pahar de băutură pentru Nick. El vru s-o oprească. Era ceva care venea de demult, ce-i readucea aminte prea tare de ceva ce-l durea, însă în loc de asta el urmări cu atenţie mişcările delicate, dar precise, ale mâinilor ei ce turnau în paharele de cristal măsura exactă de Chivar Royal Salute, adăugând sifon şi un singur cub de gheaţă.

— Ce fată frumoasă, Nicholas!

El nu spuse nimic. Pe biroul frumos ornamentat, stil Ludovic al XIV-lea, se afla o fotografie înrămată în argint a lui Duncan Alexander împreună cu Chantelle, şi-atunci el îşi mută privirile în altă parte şi se deplasă spre şemineu stând cu spatele la vâlvătăi, aşa cum făcuse de atâtea şi atâtea ori.

Chantelle îi aduse paharul şi rămase aproape de el, privindu-l – iar parfumul pe care-l emana atinse în sufletul lui coarda cea mai profundă şi cea mai

nostalgică. Îi cumpărase pentru prima oară un flacon de Calcehe într-o dimineaţă de primăvară la Paris; cu mare greutate împinse în lături amintirea.

— Despre ce anume voiai să-mi vorbeşti. E vorba cumva de Peter?

— Nu. Peter e cât se poate de bine în actualele circumstanţe şi faţă de cât se poate aştepta din partea lui. Se simte încă rezervat faţă de Duncan, dar... în fine... ea ridică din umeri şi se îndepărtă un pic.

Aproape şi uitase cât de subţire era mijlocelul ei, încă ar mai fi fost în stare să-l cuprindă cu ambele palme.

— E dificil de explicat, dar e vorba de Christy Marine, Nicholas. Am nevoie disperată de sfatul cuiva în care să pot avea încredere.

— Mai poţi să ai încredere în mine? întrebă el.

— Ciudat, nu-i aşa? Să mai am chiar curajul să-mi pun viaţa în mâinile tale.

Ea se întoarse spre el şi rămase în picioare tulburător de aproape, învăluindu-l cu parfumul ei şi cu ameţitoarea i frumuseţe. Nick sorbi din whisky ca să poată depăşi momentul.

— Chiar dacă nu am niciun drept să ţi-o cer, Nicholas, eu tot mai nutresc convingerea că n-o să mă refuzi, nu-i aşa?

Îşi ţesea vraja, simţea firele ei subţiri ca cele de păianjen încolăcindu-i-se în jurul trupului.

— Întotdeauna eu am fost cel nătăfleţ, nu-i aşa? îi atinse braţul.

— Ba nu, Nicholas, nu fi cinic, te rog.

Îl privea acum drept în ochi.

— Cu ce pot să te ajut?

Atingerea ei îl tulbura, iar ea, simţind asta, îşi spori numai pentru o clipă strânsoarea degetelor în jurul braţului, apoi îşi dezlipi mâna şi se uită la ceasul din platină, extraplat, marca Piaget.

— Duncan trebuie să se întoarcă dintr-o clipă în alta, şi ceea ce trebuie să-ţi spun e lung şi încurcat. Ne putem vedea în Londra la începutul săptămânii viitoare?

— Chantelle... începu el.

— Nicky, te rog, Nicky! Ea era singura persoană care-i spusese vreodată în acest Tel. Era prea familiar, prea intim.

— Când?

— Tu te vezi cu Duncan marţi dimineaţa, ca să discutaţi arbitrajul lui *Golden Adventurer.*

— Da.

— După ce termini ai să mă suni în Eaton Square? Am să aştept lângă telefon.

— Chantelle...

— Nicky, nu mai am pe nimeni la care să apelez.

Niciodată nu fusese în stare s-o refuze – ceea ce constituia în parte motivul pentru care o pierduse, gândi el sardonic.

Nu se auzea zgomotul motorului, doar aerul vâjâind pe lângă caroseria Mercedesului.

— Ah, scaunele astea afurisite, fir-ar ele să fie; n-au fost făcute pentru iubiţi, spuse Samantha.

— Într-o oră suntem acasă.

— Nu ştiu dac-am să mai pot rezista până atunci, şopti răguşit Samantha. Vreau să fiu mai aproape de tine.

După care tăcură din nou până când intrară în traficul aglomerat de sfârşit de săptămână din Hammersmith.

— Peter e nemaipomenit. Dac-ar avea cu numai zece ani mai mult, mai-mai c-aş profita de joaca mea cu păpuşile.

— Iar părerea mea e că pentru asta ar fi gata să renunţe la aeromodelul lui.

— Mai avem mult?

— Încă o jumătate de oră.

— Nicholas, mă simt ameninţată, iar în glasul ei se făcu simţită panica. Am presimţirea asta nenorocită...

— Prostii.

— A fost prea frumos, şi-a durat prea mult.

James Teacher era şeful lui Salmon Peters & Teacher, firma de consultanţi juridici pe care o angajase Nick să reprezinte pe Salvator Oceanic. Era un om cu o formidabilă reputaţie în oraş, un expert de frunte în legislaţia maritimă – şi un redutabil negociator. Era bucălat şi chel, şi atât de mic de înălţime încât atunci când şedea pe bancheta din spate a automobilului Bentley, tălpile nu-i atingeau podeaua.

Discutase împreună cu Nick, în amănunţime, unde anume ar trebui ţinută întâlnirea cu Christy Marine, ca până la urmă să decidă că e mai bine să

meargă Mohamed la Munte, dar James insistase să meargă acolo în Bentley-ul său de nuanţa ciocolatei şi nu într-un taxi.

— Domnule Berg, noi suntem acum plecaţi după somon afumat, nu după gingirică şi cartofi pai...

Casa Christy era una dintre acele clasice clădiri de piatră afumată pe alocuri, şi se înălţa pe strada Leadenhall, centrul industriei navale a Marii Britanii. Aproape vizavi se afla Trafalgar House, iar la vreo sută de metri mai încolo era Lloyd's din Londra. Uşierul traversă fâşia pietruită pentru a-i deschide lui Nicholas.

— Mă bucur să vă avem iarăşi printre noi, domnule Berg.

— Oh, Alfred, ce mai veste-poveste? Tot de pază, tot de pază, eh?

— Tot, domnule, tot.

Automobilul următor, în care se aflau doi dintre băieţii lui James Teacher cu burduşitele lor serviete diplomat, trase în spatele Bentley-ului, după care coborâră toţi pe aleea pietruită, ca o bandă de vikingi gata să ia cu asalt porţile unui burg medieval. Cei trei avocaţi îşi îndesară mai bine meloanele pe frunte şi se puseră hotărâţi în mişcare într-o formaţie de lance cu vârful înainte.

În holul de recepţie, uşierul îi predă în grija unui funcţionar superior care aştepta lângă un birou.

— Bună dimineaţa, domnule Berg. Arătaţi foarte bine, domnule căpitan.

Bătrânul lift, cu uşile sale străvechi din armonică hexagonală de fier, îi urcă în ritm domol. Lui Nicholas pentru nimic în lume nu i-ar fi trecut prin minte să-l schimbe cu vreuna dintre acele cutii

moderne şi rapide. Iar funcţionarul îi debarcă pe palierul ultimului etaj.

— Domnilor, dacă doriţi să mă urmaţi.

Era o anticameră ce dădea spre sala de audienţe, o încăpere largă, lambrisată şi împodobită cu un singur portret al bătrânului Arthur Christy pe peretele de la intrare – maxilar proeminent şi ochi negri şi pătrunzători sub nişte sprâncene albe ameninţătoare. Pe vatra deschisă ardea un foc de lemne, iar pe masa din centru se aflau clondire de cristal cu vişinată şi vin de Madeira – o altă tradiţie de-a bătrânului pe care atât James Teacher, cât şi Nick o refuzară cu un gest scurt.

Aşteptau în linişte în picioare cu faţa spre uşa de la apartamentul preşedintelui. Aşteptară exact patru minute, până când această uşă se deschise şi în ea îşi făcu apariţia Duncan Alexander.

Ochii lui străbătură în viteză sala şi se fixară imediat pe Nick, cu înverşunare, iar liniştea din încăpere se făcu şi mai profundă.

Avocaţii din jurul lui Nick parcă voiau să fugă înapoi, iar oamenii lui Duncan aflaţi în spatele acestuia aşteptau, încă neîndrăznind să-l urmeze în anticameră; această întâlnire, aşteptată cu sufletul la gură, avea să constituie bârfa oraşului pentru următoarele săptămâni. Era o înfruntare clasică, iar ei nu voiau să le scape nimic din desfăşurarea ei.

Duncan Alexander era un om de o extraordinară frumuseţe fizică, foarte înalt, cu cinci centimetri mai înalt decât Nick, însă delicat ca un dansator şi-şi mişca trupul cu graţia unui balerin. Chipul său era de asemenea prelung, cu maxilarul inferior mult ieşit în relief, ca al tânărului Lincoln, purtând deja scrijeliturile vieţii în jurul ochilor şi la colţurile gurii.

Părul său era foarte des şi de un blond metalic; deşi-l purta oarecum lung şi pieptănat peste urechi, era totuşi atât de îngrijit încât fiecare onduleu părea a fi sculptat.

Avea tenul neted şi bronzat – o nuanţă mai închis decât părul, de la lampa cu ultraviolete probabil, ori poate de la pârtia de schi de la cabana Chantellei din Gstaad, iar acum când zâmbea dinţii îi erau de un alb orbitor, dinţi mari şi sănătoşi într-o gură largă şi prietenoasă – dar ochii nu-i zâmbeau, deşi se încreţeau la colţuri. Duncan Alexander pândea de la adăpostul acelui chip ca un franctiror din ascunzătoare.

— Nicholas, spuse el fără să schiţeze niciun gest şi fără să-i întindă mâna.

— Duncan, rosti încet Nick, fără să răspundă la surâs, şi Duncan îşi ajustă instinctiv reverul hainei. Hainele sale aveau o croială impecabilă, iar materialul era cea mai fină şi mai moale ţesătură de lână care avea însă şi nişte mici tuşe de fason: şliţurile ce spintecau partea din spate a poalelor hainelor, buzunarele cu clapă şi vesta din catifea de culoarea prunei. Acum el îşi atingea nasturii cu vârful degetelor, un alt mic gest de nervozitate, singurul semn al vreunei nelinişti!

Nicholas se uita la el fără să-şi plece ochii, străduindu-se să-l vadă fără a se lăsa cuprins de patimă, şi acum, pentru întâia oară, începu să întrezărească cam cum trebuie să se fi întâmplat totul. În jurul acestui om plutea un aer de primejdie, o atmosferă fetidă de pericol de moarte, ca fascinaţia răspândită de un leopard, sau alt animal puternic de pradă. Nick putu să-şi explice acum irezistibila atracţie pe care o exercita asupra femeilor, mai cu seamă atunci când era vorba de o doamnă de familie aleasă, răsfăţată şi plictisită, o matroană de treizeci de ani care începea să creadă că viaţa îi mai putea

încă oferi emoţii şi aventuri pe care n-ar vrea să le rateze. Duncan îşi efectuase dansul său de cobră, iar Chantelle se lăsase hipnotizată de el ca pasărea paradisului – asta până-n clipa când căzuse de pe creangă – sau în orice caz cam aşa i-ar fi plăcut lui Nicholas să creadă că s-au petrecut lucrurile. Era acum mai înţelept, mult mai înţelept şi mai cinic.

— Înainte de a începe, şi Nick ştia că mânia ce-i bolborosea sub chipul liniştit avea să erupă, în afară de cazul că-i putea găsi un debuşeu, aş dori să discutăm cinci minute între patru ochi.

— Desigur. Duncan înclină din cap şi deîndată se auziră zgomote grăbite de paşi. Să intrăm.

Duncan se trase într-o parte şi Nick intră. Birourile fuseseră în întregime reamenajate, iar Nick clipi în faţa surprizei de a vedea mocheta albă şi mobilier din crom, iar pereţii decoraţi într-o artă geometrică abstractă pură, în culori primare crude; tavanul fusese coborât printr-o decoraţiune în model gofrat din oţel cromat şi spoturi luminoase de atelier foto ce făceau jocuri de lumini pe pereţi şi pe tavan. Nick găsi că nu se adusese nicio îmbunătăţire.

— Săptămâna trecută am fost în St. Nazaire.

Nicholas se răsuci în centrul alb ca zăpada al imensei încăperi, cu faţa spre Duncan care tocmai închidea uşa.

— Da. Cunosc.

— Am fost la bordul lui *Golden Dawn.*

Duncan Alexander deschise cu un pocnet o tabacheră de aur şi o întinse spre Nick, apoi când acesta scutură din cap în semn de refuz, îşi alese o ţigară. Erau făcute pe comandă specială pentru el de către Benson and Hedges.

— Charles Gras şi-a depăşit limitele autorităţii, încuviinţă Duncan. Accesul vizitatorilor la bordul lui *Golden* Dawn este interzis.

— Nu mă surprinde că te încearcă ruşinea pentru cavoul ăla plutitor pe care-l construieşti.

— În schimb tu, Nicholas. Mă surprinzi. Duncan îşi dezveli iarăşi dinţii. A fost proiectul tău.

— Ştii bine că nu. Tu ţi-ai însuşit ideea şi ţi-ai bătut joc de ea. Duncan, nu poţi trimite acel, şi Nicholas căută cuvântul potrivit, monstru pe marea largă. În niciun caz cu o singură unitate de propulsie şi o singură elice. Riscul este cumplit de mare.

— Atunci am să-ţi explic. De ce, zău nu ştiu. Sau poate fiindcă ăsta a fost cândva biroul tău, şi Duncan făcu un gest cu care îmbrăţişă toată încăperea, şi mă amuză să scot în evidenţă greşelile pe care le avea proiectul tău original. Ideea era bună, numai c-ai dat-o în bară, adăugând acele abracadabrante, cum oare să le numim? – finesuri. Cinci sisteme de propulsie independente şi o pădure de caldarine. Era neviabil, Nicholas.

— Era bine, cifrele erau corecte.

— De când ai plecat tu de la Christy Marine întreaga piaţă a petrolierelor s-a schimbat. A trebuit să fac nişte modificări.

— Ar fi trebuit atunci să renunţi complet la idee dacă structura preţului de cost s-a modificat atât de drastic.

— Oh, nu, Nicholas, am făcut doar nişte modificări. Aşa cum eu am gândit-o, chiar şi în aceste vremuri grele, într-un an am să-mi recuperez investiţia, şi pentru cinci ani de exploatare a carenei, profitul obţinut este de două sute de milioane de dolari.

— Eu construiam o navă care să dureze treizeci de ani, îi spuse Nick. Ceva cu care ne-am fi putut mândri...

— Mândria este o marfă scumpă. Azi nu mai construim dinastii, jocul se cheamă acum a vinde timp de descărcare la dană. Tonul lui Duncan era superior, cu acel accent impecabil scos la iveală pentru a accentua o dată în plus diferenţa de educaţie dintre ei. Ţinta mea e o perioadă de exploatare de cinci ani şi un profit de două sute milioane, după care vindem corpul la greci sau la japonezi.

— Întotdeauna ai fost un artist când a fost vorba de dat-lovitura-şi-fugi, se declară de acord Nick. Doar că asta nu seamănă cu schimbul de marfă. Navele nu sunt baniţe de grâu sau jamboane de porc, iar oceanele nu sunt podele de prăvălie bine garnisite.

— Mă tem că nu sunt de acord. Principiile sunt aceleaşi – unul cumpără, altul vinde.

— Navele sunt fiinţe vii, oceanul este câmpul de bătaie al tuturor forţelor naturii.

— Haida de Nicholas, doar n-ai să-mi spui acum că chiar crezi în toate aberaţiile astea romantice. Duncan îşi scoase din buzunarul jiletcii un ceas de aur Hunter, căruia-i deschise cu un pocnet capacul pentru a-i citi cadranul, o altă preţiozitate care-l scotea din pepeni pe Nick. Încolo suntem aşteptaţi de nişte domni care costă foarte piperat.

— Ai să rişti vieţile oamenilor care vor pleca cu ea.

— Marinarii sunt bine plătiţi...

— Ai să-ţi asumi un risc enorm privind ecologia oceanică. Oriîncotro se va duce, *Golden Dawn* va constitui un potenţial...

— Pentru Dumnezeu, Nicholas, pentru două sute de milioane de dolari merită să-ţi asumi anumite riscuri.

— Fie, să zicem. Încuviinţă Nick. Să lăsăm deoparte mediul înconjurător şi viaţa omului şi să ne ocupăm de aspectele importante – banii.

Duncan scoase un oftat şi clătină din cap frumos, surâzător ca un puşti recalcitrant.

— Am studiat problemele financiare – în detaliu.

— N-ai să obţii de la Lloyd o clasificare A1. Pe acel corp n-ai să obţii asigurarea – în afară de cazul când ai să te asiguri întocmai cum ai procedat şi cu *Golden Adventurer.* Iar dacă tu găseşti cumva asta o măsură înţeleaptă, aşteaptă numai puţin până-mi acţionez la arbitraj clauza de salvator.

Surâsul lui Duncan se schimonosi încet-încet, şi sub tenul bronzat pe pârtiile de schi, sângele îi năvăli în obraji, înroşindu-i.

— Nu-mi trebuie o asigurare Lloyd, deşi sunt sigur că dacă aş vrea aş putea s-o obţin. Am aranjamente cu agenţi de asigurare de pe Continent şi din Orient. Nava are să fie în întregime asigurată.

— Chiar şi împotriva evenimentelor de poluare?! Dacă spargi sacul ăla de ţiţei deasupra platoului continental al Americii sau Europei o să te mulgă de jumătate de miliard de dolari. Nimeni n-are să dea asigurări pentru aşa ceva.

— *Golden Dawn* este înregistrată-n Venezuela, iar ea nu are nicio altă soră pe care autorităţile s-o poată aresta, cum au făcut cu *Torrey Canyon.* Cui au să trimită amenda de poluare? Unei defuncte Companii din America de Sud? Nu Nicholas. Christy Marine nu va plăti nicio astfel de amendă de poluare.

— Nu pot să cred ce-aud, chiar venind asta de la unul de teapa ta. Nick se uită lung la el. Tu vorbeşti cu sânge rece despre posibilitatea, ce zic eu „posibilitatea", probabilitatea de a azvârli în ocean un milion de tone de ţiţei.

— Indignarea ta morală este mişcătoare. Zău aşa. Cu toate acestea, Nicholas, îngăduie-mi să-ţi aduc aminte că acestea sunt chestiuni de familie şi ale casei – şi că tu nu mai aparţii nici familiei şi nici casei.

— M-am luptat cu tine ori de câte ori te-apucai tu să „economiseşti" câte ceva, i-o reaminti Nick. Am încercat să te învăţ că ceea ce-i mai ieftin se dovedeşte, odată cu trecerea timpului, a fi mai scump.

— M-ai învăţat tu pe mine?! Pentru întâia oară Duncan îl ridiculiza deschis, pe faţă, Ce-ai putea tu să mă înveţi pe mine despre nave, sau bani, şi-şi plimbă limba prin gură savurând diabolic următoarele cuvinte: sau despre femei?

La început, Nick dădu să se repeadă la el. Însă izbuti să se înfrâneze, să-şi oblige pumnii să se descleşteze şi să-şi ţină braţele de-a lungul corpului. Sângele îi vâjâia în timpane.

— Am să mă lupt cu tine, spuse el pe un ton potolit. Am să mă lupt cu tine începând chiar de aici şi până la conferinţa maritimă, şi dincolo de asta.

Decizia o luase chiar în acea clipă, după ce până atunci nu-şi dăduse seama că avea s-o facă.

— Niciodată până-n prezent unei conferinţe maritime nu i-au trebuit mai puţin de cinci ani pentru a hotărî sancţionarea unuia dintre membrii săi. Până atunci *Golden* Domn va aparţine cine ştie cărei companii japoneze stabilită în Hong Kong iar

Christy Marine va avea în bancă cu două sute de milioane de dolari mai mult.

— O să fac astfel încât să ţi se închidă intrarea la toate danele cu terminale de petrol...

— Nu zău? De către cine, mă rog? De către guvernele care guiţă după petrol şi care fac jocuri de influenţă pentru marile companii petroliere?

Duncan râdea bine dispus. Îşi reaşezase la loc masca de maniere civilizate.

— Vezi că te cam întreci cu gluma. Ne-am mai luat noi în coarne de vreo zece ori pân-acum, Nicholas. Şi uite că tot mai sunt în picioare. N-o să mă sperii eu acum de aceste frumoase ameninţări ale tale.

După aceea n-a mai existat nicio speranţă ca întâlnirea din lambrisata sală de şedinţe să ducă la vreo conciliere. Atmosfera arunca scântei şi ardea mocnit de la antagonismul celor două personaje principale, aşa încât acestea păreau a fi singurele care se înfruntau pe scenă.

Şedeau faţă în faţă, despărţiţi de suprafaţa sticloasă a mesei furniruite în lemn de trandafir, iar privirile lor arareori se slăbeau reciproc. Stăteau amândoi aplecaţi înainte în scaune, iar când îşi zâmbeau unul altuia, zâmbetul lor părea rânjetul schimonosit şi tăcut a doi lupi bătrâni ce-şi dădeau unul altuia târcoale cu coama zbârlită.

Nicholas trebui să facă eforturi supraomeneşti de autocontrol pentru a-şi înăbuşi mânia să poată gândi limpede, îngăduind intuiţiei să detecteze acele percepţii instinctive, acele subtile semnale în legătură cu gândurile, şi maşinaţiile ce aveau loc de cealaltă parte a mesei, îndărătul acelei frumoase măşti care era chipul lui Duncan Alexander.

Trebui să treacă o jumătate de ceas până să fie convins că nu rivalitatea şi resentimentele personale constituiau motivaţia omului din faţa lui. Contraoferta lui era mult prea subţire pentru a îndreptăţi cât de cât speranţa de a fi acceptată, atât de subţire încât era clar că el nu urmărea cu niciun chip să cadă la învoială. Duncan Alexander era dispus să meargă în faţa curţii de arbitraj – şi totuşi prin asta n-ar fi putut avea nimic de câştigat. Pentru oricine se afla în jurul acelei mese trebuia să fie evident şi mai presus de orice îndoială, de orice natură ar fi fost ea, că revendicarea lui Nicholas merita patru milioane de dolari. Nicholas ar fi bătut palma şi pentru patru, cu toată mânia lui s-ar fi declarat mulţumit, riscând chiar şi şansa ca arbitrajul să-i ofere mai mult, ştiind prea bine că tărăgănările plus costurile de rezolvare a litigiului prin judecată s-ar fi putut cifra la alt milion. El ar fi fost dispus să ia patru milioane şi să plece.

Duncan Alexander oferea două şi jumătate. Era o ofertă ridicolă. Duncan nu făcea nimic altceva decât să mimeze că participă la negocieri. Nu exista niciun efort serios pentru găsirea unei stingeri a litigiului. Nu voia cu niciun preţ să cadă la pace, iar Nicholas avea impresia că prin refuzul de a cădea la o înţelegere el nu câştiga nimic, ci chiar risca în acelaşi timp enorm. Era acum un băiat destul de mare, încât să-şi dea foarte bine seama că în ruptul capului nu te-apuci să te duci în judecată dacă există o altă cale de înţelegere. Era o regulă pe care Nicholas şi-o gravase în inimă cu litere de foc. Tribunalele, nu-i făceau graşi decât pe avocaţi.

De ce oare se comporta atât de obstrucţionist Duncan, ce avea el de câştigat dacă punea întruna piedici? Nicholas îşi reprimă intenţia de a se ridica în picioare şi de a părăsi cu o exclamaţie de dezgust sala de şedinţe. În loc de a face asta, el aprinse o altă ţigară de foi şi se aplecă iar înainte, uitându-se fix în ochii cenuşii, ca oţelul, ai lui Duncan Alexander,

încercând să-i penetreze, împungând mai departe, sondând în căutarea punctului slab şi putred – şi gândind intens.

Ce-avea de câştigat Duncan Alexander din a nu cădea la învoială chiar acum? De ce nu încerca o ofertă mai mică, dar cât de cât realistă? Ce câştiga el din toate astea?

Şi deodată ştiu despre ce anume era vorba. Enigmaticul strigăt de ajutor şi de sfat al Chantellei îi reveni fulgerător în minte şi ştiu pe dată ce însemna asta. Duncan Alexander voia timp. Simplu ca bună ziua. Duncan Alexander avea nevoie de timp.

— Fie. Satisfăcut în sfârşit, Nicholas se lăsă pe spate în scaunul adânc şi tapisat în piele, coborându-şi pleoapele peste ochi. Suntem încă la o sută de mile unul faţă de celălalt. Nu va mai exista decât un singur loc de întâlnire. Iar acest loc, este sala de audienţe de la Lloyd's. Data este stabilită pentru 27. Suntem de acord cel puţin în privinţa acestei date?

— Desigur!

Duncan se lăsă şi el pe spate în scaun, iar Nicholas îi văzu schimbarea din priviri, şi un uşor rictus nervos în musculatura fălcilor încleştate, şi o imperceptibilă crispare a lungilor sale degete de pianist aşezate în faţă pe mapa de birou legată în piele.

— Desigur, repetă Duncan şi se ridică în picioare, cu un gest de lehamite. Se prefăcea convingător; dacă Nicholas n-ar fi ştiut că se preface tot ce se poate să nu fi băgat de seamă acele infime gesturi de agitaţie.

Pe când coborau cu vechiul lift, James Teacher jubila, frecându-şi mânuţele lui plinuţe una de alta.

— Ia să ne dăm noi puţin la el! Nicholas îi aruncă o privire morocănoasă. Indiferent dacă pierdeau, câştigau sau în caz de suspendare, James Teacher tot avea să-şi încaseze onorariul, iar refuzul lui Duncan de a se înţelege asupra primei de salvare înmulţi cu patru valoarea acelui onorariu. Veselia acestui omuleţ avea în ea ceva obscen.

— Au să refuze să se prezinte, spuse Nick încruntat, iar James Teacher îşi mai tempera parcă un pic din buna dispoziţie.

— Mâine până-n prânz Christy Marine va şi introduce în tribunal petiţie pentru amânarea audierii, prezise Nick. O să avem nevoie de *Warlock* cu ambele maşini pe „toată înainte" ca să-i putem târî în faţa comisiei de arbitraj.

— Aşa e, ai dreptate, încuviinţă James Teacher. M-au lăsat perplex, am simţit ceva...

— Nu te plătesc ca să rămâi perplex, spuse Nick şi tonul lui devenise gros şi dur. Te plătesc ca să prevezi ce au de gând şi ca să le-o iei înainte. Pe 27 îi vreau la audiere, aşa că vezi să fie acolo, domnule Teacher. Nu mai avea niciun rost să rostească cu glas tare ameninţarea; într-o clipită veselia de pe trăsăturile rotofeie ale lui James Teacher se transformase într-o expresie de temere şi profundă îngrijorare.

Salonul din Eaton Square era decorat în nuanţe de crem şi auriu-pal, dibaci alese pentru a scoate în relief singura lucrare de artă, de reală fineţe, pe care o adăpostea originalul grupului de balerine al lui Degas, a cărui copie atârna în maiestuoasa cameră de zi a comandantului de pe *Golderi Dawn.* Constituia punctul focal al întregii încăperi; subtil luminat de către un proiector ascuns, tabloul strălucea ca un preţios giuvaier. Până şi florile de pe pianul mare de fildeş erau trandafiri şi garoafe crem

şi albe, ale căror corole pale puneau pictura într-un şi mai puternic contrast.

Cealaltă singură pată de culoare strălucitoare o purta Chantelle; era deţinătoarea secretului oriental de a purta culori vii fără să lase impresia de strident. Purta o rochie Pucci de un roşu înflăcărat, care însă nu-i putea atenua frumuseţea. Când se ridică de pe sofaua miţoasă şi albă şi-i ieşi în întâmpinare, Nicholas simţi acea senzaţie de topitură fierbinte ce i se răspândeşte din stomac încet-încet prin tot corpul ca după o înghiţitură dintr-un puternic afrodiziac. Ştia sigur că n-avea să fie niciodată imun la farmecul ei!

— Dragul meu Nicky, ştiam că pot conta pe tine.

Ea-i luă mâna şi se uită la el şi, continuând să-l ţină de mână, îl conduse la o canapea. Luă şi ea loc lângă el ca o pasăre strălucitoare şi minunată ce tocmai a aterizat. Îşi trase picioarele sub ea, gambele şi gleznele răspândind preţ de o clipă sclipiri de ivoriu sculptat şi lustruit. Le acoperi cu graţie, trăgând în jurul lor faldurile orbitoare ale rochiei şi ridică ceainicul de porţelan de Wedgwood.

— Ceai chinezesc negru-portocaliu, îi zâmbi ea. Fără lămâie şi fără zahăr.

N-avu încotro şi trebui să-i zâmbească la rându-i.

— Nu uiţi niciodată nimic, şi luă ceaşca.

— Ţi-am mai spus că arăţi bine, spuse ea pe un ton blând, studiindu-l aproape fără să-şi dea seama. Şi zău c-aşa e, Nicholas. Când ai venit la Lynwood în iunie la aniversarea zilei de naştere a lui Peter eram aşa de îngrijorată din cauza ta. Ară tai teribil de bolnav şi de istovit... acum însă, îşi înclină ea puţin capul cu un gest critic, arăţi absolut încântător.

Acum, reflectă el înverşunat, el ar fi trebuit să-i spună că şi ea era la fel de frumoasă ca întotdeauna şi apoi avea să înceapă să discute despre Peter şi despre alte cunoştinţe comune de-ale lor.

— Despre ce voiai să-mi vorbeşti? întrebă el pe un ton liniştit, şi-n privirea ei trecu o umbră îndurerată.

— Nicholas, cât de distant poţi tu să fii, cât de... ea ezită, căutând cuvântul potrivit... detaşat.

— Cineva m-a făcut de curând englezoi nemernic cu inimă de gheaţă.

— Nu. Asta ştiu că nu eşti, doar dacă...

— Cele mai periculoase şi mai incendiare expresii în limba engleză, o opri el, sunt „tu întotdeauna".

„Tu niciodată" şi „doar dacă". Chantelle, am venit aici ca să te ajut într-o problemă. Să ne rezumăm la a discuta doar această problemă.

Ea se ridică iute-n picioare şi el o cunoştea prea bine ca să nu recunoască furia ce-i clocotea în privirea-i învăpăiată şi în pasul graţios şi sprinţar care-o duse spre şemineu; după care ţinând pumnii micuţi strânşi pe lângă corp, se uita la Degas.

— Te culci cumva cu copila aceea? întrebă ea, iar în tonul vocii i se simţea furia dezlănţuită.

Nicholas se ridică în picioare de pe canapea.

— Rămâi cu bine, Chantelle.

Ea se răsuci pe călcâie şi alergă spre el, apucându-l de braţ.

— Oh, Nicholas, e de neiertat ce-am spus, nu ştiu ce m-a apucat. Te rog, nu pleca! Iar când el încercă

să se smulgă din mâinile ei: Te implor, pentru ultima oară, te implor, Nicholas! Te rog, nu pleca!

Când se cufundă înapoi în canapea, Nick era încă ţeapăn de furie şi amândoi rămaseră în linişte cât timp ea-şi mai recăpătă cumpătul.

— Ce mizerabil decurge totul, totul. Nu voiam să se întâmple una ca asta.

— În fine, să schimbăm subiectul cu altceva mai puţin jenant.

— Nicholas, începu ea, tu şi cu tata aţi creat Christy Marine. Ba ea a fost mai degrabă mai mult a ta decât a lui. Vremurile ei de glorie au fost ultimii zece ani cât timp ai fost preşedintele ei, toate aceste realizări fabuloase ale acelor ani...

El schiţă un gest de apărare şi de nerăbdare, dar ea urmă încetişor mai departe:

— Prea mult din viaţa ta e băgată în Christy Marine, eşti încă profund implicat în ea, Nicholas.

— Acum nu mai sunt decât două lucruri care mă preocupă. Îi spuse el pe un ton aspru. Salvator Oceanic şi Nicholas Berg.

— Amândoi ştim că asta nu e adevărat, şopti ea. Tu eşti un om de o speţă aparte. Oftă. A trebuit să treacă atât de mult până să-mi dau seama de asta. Am crezut că toţi oamenii sunt ca tine. Credeam că tăria de caracter şi nobleţea sufletului erau lucruri obişnuite pe piaţă... ea ridică din umeri. Ce să-i faci, unii oameni învaţă numai din amare experienţe şi ea surâse, însă era un surâs firav şi nesigur şi confuz.

El tăcu, pentru o clipă, reflectând la tot ceea ce trădau acele cuvinte, apoi răspunse:

— Dacă într-adevăr crezi asta, atunci spune-mi ce anume te îngrijorează.

— Nicholas, se întâmplă ceva groaznic cu Christy Marine. Se-ntâmplă ceva ce eu nu pricep.

— Te ascult.

Ea-şi întoarse pentru o clipă capul într-o parte, după care-l privi din nou. Ochii ei păreau a-şi fi schimbat forma şi culoarea, devenind mai întunecaţi şi mai trişti.

— E atât de greu să nu fii fidel cuiva, atât de greu să găseşti forma de exprimare justă a unor vagi bănuieli şi temeri; ea se opri şi-şi muşcă uşor buza inferioară. Nicholas, mi-am transferat acţiunile mele în Christy Marine lui Duncan în calitate de împuternicit cu drept de vot în numele meu.

Nick simţi şocul veştii cum îi străbate nervii, încordându-i la maximum. Se foi neliniştit pe canapea şi o privi lung, iar ea încuviinţă printr-o înclinare a capului.

— Ştiu că a fost o nebunie. Nebunia acelor zile demente din urmă cu un an. Aş fi fost în stare să-i dau orice mi-ar fi cerut.

Nick avu presimţirea că nu-i spusese încă tot, şi rămase mai departe în aşteptare, în vreme ce ea se ridică pentru a se duce spre fereastră, pe care privi afară cu un aer spăsit, şi apoi se întoarse iar spre el.

— Să-ţi torn un pahar?

El îşi consultă Rolex-ul.

— Soarele-i la scăpătat, nu trebuie s-apară Duncan?

— În ultima vreme nu mai dă pe-acasă înainte de opt sau nouă.

Se duse la clondirul de pe platoul de argint, şi cu spatele întors la el turnă whisky-ul. Acum glasul îi era atât de slab încât de abia îi distinse cuvintele:

— Acum un an mi-am dat demisia din funcţia de directoare a trustului.

El nu răspunse, era ceva la ce se aşteptase, ştiuse el că mai trebuia să fie şi altceva. Trustul pe care-l ridicase Arthur Christy constituia coloana vertebrală şi muşchii lui Christy Marine. Un milion de acţiuni cu drept de vot administrate de trei directori, un bancher, un avocat, şi un membru al familiei Christy.

Chantelle se întoarse şi-i aduse paharul.

— Tu ai auzit ce-am spus eu? întrebă ea, iar el încuviinţă din cap şi mai sorbi o dată din băutură înainte de a continua:

— Cine sunt ceilalţi directori executivi? Tot Pickstone de la Lloyd şi cu Rollo?

Ea scutură din cap şi-şi muşcă din nou buza.

— Nu, nu mai e Lloyd, e Cyril Forbes.

— Cine e? întrebă Nick.

— E marele şef de la London & Europe.

— Bine, dar asta-i chiar banca lui Duncan! protestă Nick.

— E totuşi o bancă publică înregistrată.

— Şi Rollo?

— Rollo a suferit un atac de cord în urmă cu şase luni. S-a retras, iar în locul său Duncan a pus pe

altcineva mai tânăr. Nu-l cunoşti.

— Dumnezeule mare, trei oameni şi toţi trei sunt oamenii lui Duncan. Bine, Chantelle, dar el de mai bine de un an face cu Christy Marine ce pofteşte. Nimeni nu mai are niciun control asupra lui.

— Ştiu, şopti Chantelle. A fost o nebunie din partea mea. Pur şi simplu nu găsesc nicio explicaţie.

— E cea mai veche nebunie de pe pământ.

În clipa aceea lui Nick îi fu milă de ea; pentru prima dată îşi dădea seama şi accepta că ea fusese supusă la mari presiuni, mânată de nişte forţe pe care nu le putea în niciun fel stăpâni şi-l cuprinse mila.

— Mi-e frică Nicholas. Acum, când îmi dau seama ce-am fost în stare să fac, simt că m-apucă groaza. Presimt că undeva mai în adânc se-ntâmplă ceva cumplit, însă mi-e frică să aflu adevărul.

— E-n ordine, ia spune-mi tu tot.

— Nu mai e nimic de spus.

— Dacă mă minţi, nu am să te pot ajuta, îi atrase el atenţia cu blândeţe.

— Am încercat să urmăresc noua structură a companiei, dar e atât de complicată, Nicholas. Londra & Europa e acum firma care deţine controlul, iar... iar... vocea ei începu să se piardă. Pur şi simplu se tot învârteşte în cerc şi iar în cerc, iar eu nu pot iscodi prea mult în adâncime sau să pun prea multe întrebări.

— Şi mă rog de ce nu? întrebă el.

— Nu-l cunoşti pe Duncan.

— Ba încep să-l cunosc, îi răspunse el sumbru. Dar, Chantelle, ai toate drepturile de a întreba şi de a ţi se răspunde.

— Să-ţi mai torn un pahar, sări ea sprinţară de la locul ei.

— Încă nu l-am terminat nici pe ăsta.

— Ţi s-a topit cubul de gheaţă şi ştiu că asta nu-ţi place. Ea îi luă paharul şi deşertă alcoolul diluat. Îl umplu la loc şi i-l aduse din nou.

— Acum e-n ordine, spuse el. Altceva?

Deodată ea începu să plângă. Îi zâmbea drăgăstos printre lacrimi. Fără sughiţuri şi smiorcăieli, lacrimile pur şi simplu îi umpleau încetul cu încetul imenşii ei ochi negri pentru a se desprinde apoi de genele dese şi cârlionţate şi a i se rostogoli domol pe obraji. Şi cu toate astea ea tot zâmbea.

— Nebunia a luat sfârşit, Nicholas. N-a durat prea mult. Dar iad a fost cât a durat.

— Acum se întoarce, acasă la ora nouă seara, spuse Nick.

— Da, se întoarce acasă la nouă seara.

El îşi luă din buzunarul de dedesubt batista din pânză de in şi i-o întinse.

— Îţi mulţumesc.

Îşi şterse lacrimile, continuând să surâdă blând.

— Ce trebuie să fac, Nicholas?

— Cheamă o echipă de revizori contabili, începu Nick, dar ea scutură din cap şi-l întrerupse imediat.

— Nu-l cunoşti pe Duncan, repetă Chantelle.

— Nu poate face nimic.

— Poate să facă orice, îl contrazise ea. Este în stare de orice. Mi-e frică. Nicholas, mi-e groaznic de frică, nu atât pentru mine cât mai ales pentru Peter.

Nicholas deveni deodată ţeapăn.

— Peter, zici. Vrei să zici de vreo ameninţare fizică?

— Nu ştiu, zău, Nicholas. Sunt atât de încurcată şi de singură. Tu eşti unica persoană din lume în care pot să am încredere.

Nu mai avea puterea să rămână aşezat. Se ridică în picioare şi începu să se plimbe încoace şi-ncolo prin cameră, încruntându-se aprig, privind la paharul din mâna sa şi agitând gheaţa care scotea astfel un clinchet cristalin.

— Fie, spuse el în cele din urmă. Am să fac ce-am să pot. Cel dintâi lucru este să aflăm cât de îndreptăţite sunt temerile tale.

— Şi cum ai să faci asta?

— E mai bine ca deocamdată să nu ştii.

El îşi goli paharul, iar ea se ridică imediat, alarmată.

— Doar nu vrei să pleci, nu-i aşa?

— Acum nu a mai rămas nimic de discutat. Dacă aflu ceva sau când am să aflu, te caut eu.

— Să te conduc.

În vestibul ea concedie pe servitoarea în uniformă a Indiilor de Vest printr-o singură mişcare a capului şi aduse ea însăşi din garderobă paltonul lui Nick.

— Să comand un automobil? La ora cinci n-ai şanse să găseşti un taxi liber.

— O să mă duc pe jos, spuse el.

— Nicholas, nici nu pot să-ţi spun cât îţi sunt de recunoscătoare. Uitasem ce-nseamnă tihna şi siguranţa alături de tine.

Acum ea stătea în picioare, foarte aproape de el, cu capul ridicat şi buzele îi erau moi, pline şi lucioase, iar ochii-i scânteiau încă scăldaţi în lacrimi. Nick ştia că trebuie să plece numaidecât.

— Acum sunt sigură că totul are să fie bine.

Îşi puse una din acele mânuţe fine, ca fildeşul, pe reverul lui, potrivindu-i-l fără a fi nevoie, cu acel gest feminin de posesiune, şi-şi umezi buzele.

— Cu toţii suntem nişte proşti, Nicholas, toţi până la ultimul. Ne complicăm în mod inutil vieţile – când e atât de uşor să fii fericit.

— Eu cred că secretul e să recunoşti fericirea atunci când ai dat peste ea.

— Te rog să mă ierţi, Nicholas. E prima oară când ţi-am cerut iertare. Astăzi e o zi cu atâtea, „prima oară" nu-i aşa? Dar sincer îmi pare rău pentru tot răul pe care ţi l-am pricinuit vreodată, îmi doresc din tot sufletul să mai fie cu putinţă să ştergem tot cu buretele şi s-o luăm de la capăt.

— Din nefericire asta nu se poate.

Cu un suprem efort de voinţă el rupse vraja şi făcu un pas îndărăt. Încă o clipă în plus şi s-ar fi aplecat deasupra acelor buze moi şi roşii.

— Cum aflu ceva te sun, spuse el în vreme ce-şi încheia nasturii de la palton şi deschidea uşa de la

intrare.

Nick o luă la pas întins prin frigul ce-i îmbujora obrajii, însă prezenţa ei părea să ţină pasul cu el, iar sângele îi curgea vijelios prin vine, şi asta nu numai din cauza efortului fizic.

În acea clipă ştiu mai presus de orice dubiu că el nu era omul care putea să pornească sau să oprească iubirea ca de la un buton când avea chef şi când nu avea.

„De modă veche”. Auzea şi acum clar cuvintele Samanthei şi desigur fata avea dreptate. Era blestemat să aibă o constanţă a fidelităţii şi a sentimentelor care-i îngrădea libertatea de acţiune. Acum el încălca una dintre propriile sale reguli; nu se mai ducea drept înainte. Se întorcea îndărăt.

— O iubise pe Chantelle Christy până la limitele sufletului său şi aproape jumătate din viaţa sa şi-o dăruise lui Christy Marine. În momentele acelea îşi dădu seama că acele lucruri nu se puteau nicicând schimba nici pentru el şi nici pentru Nicholas Berg, prizonierul propriei sale conştiinţe.

Deodată se găsi vizavi de Muzeul de Istorie Naturală Kensington de pe calea Cromwell, şi-o tăie rapid spre poarta principală – era însă şase fără un sfert şi închiseseră deja. Şi oricum Samantha nu ar fi fost în sălile deschise publicului, ci undeva prin catacombele boltite ce se aflau dedesubtul somptuosului edificiu din piatră. În numai câteva zile îşi făcuse o jumătate de duzină de cunoştinţe de-o vârstă cu ea din personalul muzeului. Simţi o împunsătură de gelozie s-o ştie cu alte fiinţe omeneşti, făcându-i plăcere compania acestora, bucurându-se cu ei- probabil că şi uitase de el.

După care brusc îşi dădu seama că nu era drept ca emoţiile avute numai cu un minut înainte să fie amestecate cu amintirile despre o altă femeie. Abia

atunci realiză că era cu putinţă ca exact în acelaşi timp să iubeşti doi oameni diferiţi, în două feluri total diferite.

Tulburat, sfâşiat de sentimente de afecţiune contradictorii, de fidelităţi contradictorii, el se îndepărtă de porţile de fier închise ale muzeului.

Apartamentul lui Nicholas era situat la etajul al cincilea al unuia dintre imobilele renovate şi refăcute din cartierul Queen's Gate.

Arăta de parcă o şatră de ţigani trecuse pe-acolo. Nu-şi atârnase tablourile şi nu-şi aşezase pe rafturi cărţile. Tablourile şedeau unul lângă altul, lipite de perete în hol, iar cărţile sale zăceau teancuri teancuri unde voiai şi unde nu pe podeaua camerei de odihnă, cu covorul încă făcut sul şi azvârlit într-o parte, două scaune în faţa televizorului şi alte, nouă trase lângă masa din sufragerie.

Era un loc unde mânca şi dormea, care-i asigura minimumul necesar existenţei; în doi ani dormise aici probabil cam şaizeci de nopţi, dintre care foarte puţine una după alta. Era un loc impersonal, fără amintiri, fără căldură.

Îşi turnă un whisky şi-l duse în dormitor, slăbindu-şi nodul de la cravată şi azvârlindu-şi de pe el haina. Aici era însă cu totul altceva, fiindcă urme ale prezenţei Samanthei se găseau împrăştiate peste tot. Deşi dimineaţă înainte de a pleca de acasă refăcuse patul, tot îşi mai lăsase lângă căpătâi o pereche de pantofi, o capcană pentru căscaţi să-şi scrântească gleznele în ei; bijuteriile ei simple se aflau pe noptieră, împreună cu o carte, „*Supernova"* lui Noel Mostert, deschisă cu faţa în jos şi în mare pericol de a-şi frânge" şira spinării"; uşa de la bufet era deschisă, iar costumele sale fuseseră îngrămădite-ntr-un colţ pentru a face loc de agăţat pe umeraş pantalonilor şi rochiilor ei; două foarte erotice şi transparente perechi de dresuri erau

atârnate deasupra căzii de la baie, la uscat; pudra ei de talc încă se mai afla pe gresia pardoselii, iar parfumul deosebit al fetei impregna întregul apartament.

Îi era atât de dor de ea, încât simţea în piept ca o durere. Când în sfârşit auzi uşa de la intrare trântindu-se şi o văzu intrând ca vântul, strigând în gura mare „Eu sunt, Nicholas!”, de parcă ar fi putut fi altcineva, cu părul vâlvoi şi proaspătă de vânt şi cu bujori în obrăjorii ei bronzaţi ca de aur, aproape că alergă în întâmpinarea ei şi o înşfăcă cu o violenţă reţinută.

— Sâni, măi! şopti ea gros. Ia să vedem noi atunci cât de flămând e puişorul. După care se trântiră îmbrăţişaţi în pat cu o foame a unuia faţă de celălalt care se apropia de disperare.

Nu mai aprinseră becul în camera în care întunericul nu mai era alungat decât de lumina lămpilor de stradă, filtrată prin perdele şi reflectată din tavan.

— Ei, ia spune, cum a fost? întrebă ea, după care se cocoloşi la pieptul lui: asta nu ca să crezi că m-aş plânge, bagă de seamă.

— Am avut o zi cumplită. Tare ţi-am simţit lipsa.

— Te-ai văzut cu Duncan Alexander?

— M-am văzut cu Duncan.

— V-aţi înţeles?

— Nu. Nici măcar n-a existat vreodată cu adevărat şansa vreunei înţelegeri.

— Mi-e foame, spuse ea. Dragostea ta îmi face mereu poftă de mâncare.

Aşa că el îşi trase pantalonii şi coborî la restaurantul italian din colţul străzii după pizza. Le mâncară în vârful patului, bând Chianti din pahare de whisky. Când isprăvi de mâncat, fata scoase un oftat şi spuse:

— Nicholas, trebuie să plec acasă.

— Cu neputinţă, protestă el fulgerător.

— Bine, dar şi eu am de lucru... ca şi tine.

Nick simţi o puternică senzaţie fizică de greaţă la gândul de a o pierde...

— Dar nu poţi să pleci mai înainte de audiere.

— De ce nu?

— Ar fi pentru mine cel mai mare ghinion; tu eşti norocul meu.

— Ca un fel de talisman? Ea puse boticul. Şi nu sunt bună de nimic altceva decât ca talisman?

— Ba eşti bună pentru o mulţime de lucruri. Pot să-ţi demonstrez practic unul dintre ele?

— Oh, desigur, te rog.

O oră mai târziu, Nick se ducea după altă pizza.

— Trebuie să rămâi până pe 27, spuse el cu gura plină.

— Dragul meu Nicholas, pur şi simplu nu am habar...

— Poţi să-i suni şi să le spui că mătuşă-ta a dat ortu’ popii sau că te măriţi.

— Chiar dacă să zicem că m-aş mărita, asta n-ar diminua importanţa muncii pe care o fac. Eu cred că

ştii că asta e ceva la care n-am să renunţ în ruptul capului.

— Aşa e, ştiu asta, însă nu mai e vorba decât de câteva zile.

— Bine, mâine am să-l sun pe Tom Parker. După care zâmbi spre el. Ce te uiţi aşa de chiorâş la mine? Doar n-o să fiu decât peste Atlantic şi-o să fim practic vecini de apartament.

— Sună-l acum. În Florida e ora prânzului.

Vorbi douăzeci de minute, alintându-se şi îmbârligând pretexte, în vreme ce bodogăneala transatlantică ce-ţi îngheţa sângele-n vine venită prin receptor se potoli încet-încet până la un bombănit resemnat.

— Nicholas Berg, îi spuse ea cu un aer ţâfnos după ce puse jos receptorul, într-o bună zi tu ai să mă bagi în belea.

— Eeei, asta zic şi eu perspectivă fericită, se declară Nick de acord, iar ea-i aruncă perna-n cap.

La ora nouă şi două minute în dimineaţa următoare telefonul sună. Se aflau amândoi în baie, iar Nicholas înjurând traversă camera în pielea goală lăsând în urma lui dâre de clăbuc.

— Domnul Berg? Glasul lui James Teacher era ascuţit şi oficial. Ai avut dreptate, Christy Marine a petiţionat ieri târziu, după-amiază, pentru amânarea audierii.

— Termen? întrebă tăios Nicholas.

— Nouăzeci de zile.

— Nemernicul, mârâi Nick. Ce temei?

— Au nevoie de răgaz pentru a-şi pregăti depoziţia.

— Refuză, îi porunci Nick.

— La unsprezece mă întâlnesc cu secretarul. Am să cer o audienţă preliminară imediată pentru stabilirea şi confirmarea datei principale de apel.

— Adu-l în faţa arbitrilor, spuse Nick.

— O să-l aducem.

Samantha îl primi înapoi în cadă cu dragă inimă, retrăgându-şi genunchii sub bărbie. Avea părul strâns pe Creştetul capului, însă şuviţe ude îi atârnau pe gât şi pe obraji. Arăta rozalie şi înrourată ca o fetiţă.

— Aveţi grijă unde vă puneţi degetele de la picioare, domnule, îi atrase ea atenţia şi el simţi cum tensiunea nervoasă începe să scadă. Acesta era efectul pe care-l avea fata asupra lui.

— Fac cinste cu o masă la „Les A” în caz că eşti în stare să te smulgi pentru o oră sau două de lângă microscopul tău şi de lângă specimenele tale ce put a peşte.

— „Les Ambassadeurs”?! Am auzit de el! Pentru o masă acolo aş fi în stare să străbat Londra în genunchi.

— Nu va fi cazul, deşi va trebui să farmeci un trib de şeici ai sălbaticului deşert. Dacă am înţeles eu bine sunt foarte simpatici faţă de blonde.

— Nu cumva ai de gând să mă vinzi într-un harem – ce nostim ar fi, întotdeauna m-am întrebat cum mi-ar şedea în şalvari lălăi şi transparenţi.

— Nu pe tine am de gând să te vând – ci nişte aisberguri. La unu fix te iau din faţa porţii principale a muzeului.

Ea ieşi cu un hohot de râs, păcănit de tocuri şi uşi trântite, iar Nicholas se aşează în faţa telefonului.

— Nicholas Berg la aparat, aş dori să vorbesc personal cu sir Richard.

Sir Richard era un vechi şi bun prieten de la Lloyd.

După care sună şi vorbi cu Charles Gras.

Nu existau noi întârzieri sau derogări care să ameninţe lansarea la apă a lui *Sea Witch.*

— Îmi pare rău pentru necazurile pe care le-ai avut din partea lui Alexander.

— *Ca pe Jait rien,* Nicholas. Mult succes la audiere. Am să fiu cu ochii pe Lloyd List. Nicholas simţi cum i se ia o piatră de pe inimă. Arătându-i-o pe *Golden Dawn,* Charles Gras îşi periclitase cariera. Lucrurile puteau să ia o întorsătură serioasă. După care Nick vorbi aproape o jumătate de ceas cu Bernard Wackie de la Bach Wackie, în Bermude. Cu două ore mai înainte *Warlock* luase legătura prin radio cu centrul; mergea bine voiajul cu platforma petrolieră la remorcă, aveau să dea volta la Bravo II conform ETA[4] şi să dea cablu de remorcă noului client.

— David Allen e un tânăr bun, îi spuse Bernard lui Nick. Dar tu ai pus mâna pe Levoisin pentru Sea *Witch?*

— Jules face pe fiţosul, n-a zis încă „da”, însă are să vină el până la urmă.

— Atunci ai să ai o trupă bună. Care-i ultima dată pentru *Sea Witch?*

— Sfârşitul lui martie.

— Cu cât mai repede cu atât mai bine. Am contracte pe mânecă destul cât să hăituiască ambele remorchere până-n momentul când proiectul aisberg e copt.

— Iau azi masa cu şeicii.

— Cunosc. Chestia a stârnit valuri. Eu presimt că o să fie de bine. Ceva mare se coace, dar ai grijă, tipii sunt cam suciţi. Surâsul de nedescifrat de pe faţa sfinxului... Când te vedem?

— Trag nădejde să ne vedem după ce-l târăsc pe Duncan Alexander în curtea de arbitraj, cam pe la sfârşitul lunii.

— Avem o groază de vorbit, Nicholas.

Nick se gândi bine dacă să sune la Monte Carlo. Reflecta profund, chiar ezita, savurându-şi prima ţigară din acea zi. Această convorbire îl va costa pe puţin cincizeci de mii de dolari, poate chiar şaptezeci şi cinci de mii. Dar mai bun nu e întotdeauna şi cel mai ieftin, îşi reaminti el. Şi puse mâna pe receptor. Vorbi cu o secretară din Monte Carlo, şi-şi dădu numele.

Aşteptând să i se facă legătura, se gândi că viaţa i se complică încă o dată în plus. Cât de curând Bach Wackie avea să nu mai fie de-ajuns; va mai exista o reprezentanţă a lui Salvator Oceanic la Londra, cu birouri, secretare, dosare, conturi şi pe urmă o sucursală la New York, una în Arabia Saudită... Brusc se gândi la Samantha, la fericirea ei simplă şi nepretenţioasă, la o viaţă fără obositoare zorzoane – i se dădu legătura şi el auzi glasul subţire şi piţigăiat, aproape feminin.

— Domnule Berg – Claud Lazarus.

Niciun alt salut, niciun fel de efuziuni de plăcere la reînnoirea contractului. Nick parcă-l şi vedea stând la biroul său din apartamentul cu vedere spre rada portului, ca un foetus uman păstrat în formol într-o sticlă de pe etajera muzeului. Capul enorm şi chel, rotund ca o boltă, trăsăturile moi şi rudimentare, de nuanţa chitului, nasul cârn, care abia dacă reuşea să-i susţină ochelarii cu lentile groase. Ochii, mult deformaţi şi speriaţi optic de lentile, îşi schimbau forma precum ochii unui peşte într-un acvariu la fluctuaţia luminii. Corpul diform, ca acela al unui făt, era îngust în umeri. Ţinuta îi era cocârjată ca un semn de întrebare.

— Domnule Lazarus, eşti dispus să întreprinzi pentru mine o cercetare în profunzime? Era un eufemism pentru spionajul industrial şi financiar; reţeaua lui Claud Lazarus era neîngrădită de frontiere sau continente, îşi întindea pe tot globul tentaculele ei de o delicată curiozitate.

— Desigur, răspunse el cu un şuierat molatic.

— Vreau structura financiară, organigrama de control şi comandă, numele împuterniciţilor şi ale diriginţilor lor, amplasarea şi legăturile reciproce dintre toate elementele grupului Christy Marine cu grupul Banca de Asigurări London & Europe, şi mai cu seamă cât mai multe amănunte privind modificările de structură petrecute în decursul ultimelor paisprezece luni. S-a reţinut?

— Totul se înregistrează, domnule Berg.

— Desigur. În continuare, vreau numele ţării de înregistrare, numele tuturor agenţilor de asigurare şi ale asiguratorilor ce figurează pe toate actele ce conduc într-un fel sau altul la corporaţiile lor.

— Continuă, te rog.

— Vreau o estimare exactă a lichidităţii Băncii de Asigurări London & Europe în raport cu potenţială lor răspundere de daune.

— Continuă.

— Mă interesează îndeosebi nava *Golden Dawn* aflată actualmente în construcţie la şantierul Construction Navale Atlantique în St. Nazaire. Vreau să ştiu dacă a fost închiriată sau a fost contractată de oricare dintre companiile petroliere pentru navlosire de ţiţei, iar dacă da, pe ce rute şi în ce cadenţă.

— Da? chiţăi moale Lazarus.

— Timpul e de importanţă crucială şi la fel ca întotdeauna – şi discreţia.

— Nu era nevoie să mai menţionezi asta, domnule Berg.

— Când eşti în măsură să-mi dai informaţiile, contactul meu este Bach Wackie din Bermude.

— Te voi ţine la curent cu stadiul cercetărilor.

— Îţi mulţumesc, domnule Lazarus.

— Bună ziua, domnule Berg.

Era reconfortant să nu trebuiască să pretinzi că te tragi de şireturi cu cineva care-ţi furniza informaţii de o importanţă capitală, şi cu toate astea Nick se simţea vexat; el unul resimţea confortul să ştie că pentru o sarcină ca asta avea angajat pe cel mai bun om din lume.

Îşi consultă ceasul. Era ora mesei, şi la gândul de a se afla în compania Samanthei, simţi cum brusc se însenineză.

Strada Lime este un fel de alee îngustă cu clădiri înalte de-o parte şi alta. La câţiva metri de intersecţie, se afla intrarea adăpostită a Lloyd-ului din Londra.

Nicholas coborî din Bentley-ul lui James Teacher şi-o luă pe Samantha la braţ. Se opri o clipă cu sentimentul unei anumite deferenţe.

Om al mării fiind, se simţea într-o legătură intimă cu istoria acestei remarcabile instituţii. Nu că ar fi fost vorba de o clădire deosebit de veche sau de venerabilă. Nu se mai vedea nici urmă din cafeneaua care era la început, dar se păstraseră unele tradiţii: crainicul care intona numele curtierilor maritimi, ca pe o ofrandă din templul unei exotice religii, boxele în care asiguratorii maritimi îşi desfăşurau afacerile, precum şi apelativele şi uniformele personalului de serviciu al instituţiei, „chelnerii” cu nasturi de metal şi revere cu petliţe roşii.

Ce se respecta însă aici mai presus de orice era îngrijorarea, interesul faţă de nave şi faţă de toţi cei care erau ambarcaţi pe acele nave şi care-şi desfăşurau activitatea pe vastele întinderi ale oceanelor.

Nicholas îşi spuse că poate mai târziu îşi va găsi puţin timp pentru a o duce pe Samantha să vadă camerele lui Nelson şi să-i arate vitrinele cu obiecte ce au aparţinut cândva celor mai mari nume din istoria navigaţiei britanice, plachete, scrisori şi medalii. Şi fără doar şi poate că o va avea oaspete la masă, în marea sală de mese, chiar în separeul rezervat în mod special pentru căpitanii de cursă lungă aflaţi în vizită.

Acum însă erau considerente mult mai presante care-i solicitau întreaga putere de concentrare. Venise aici să audă verdictul dat viitorului său – peste câteva ore avea să afle exact cât de sus şi cât de rapid îl dusese valul norocului său.

— Vino, îi spuse el Samanthei şi o conduse în sus pe cele câteva trepte, până-n vestibulul unde se afla un „chelner” înştiinţat de sosirea lor.

— Azi ne vom servi de Sala Comisiei, domnule căpitan.

Depoziţiile anterioare ale ambelor părţi fuseseră audiate într-unul din birourile mai mici, ce se deschidea din galeria aflată deasupra vastului palier ce adăpostea tranzacţiile, cu şirurile acestuia de boxe ale asiguratorilor. Cu toate acestea, însă, având în vedere natura cu totul deosebită a acestei acţiuni, Comisia Lloyd a luat o unică decizie – aceea de a-şi pune arbitrii să-şi facă dările de seamă şi să declare premiul într-o ambianţă cât mai potrivită cu importanţa acestei ocazii.

Urcară în tăcere, toată lumea fiind mult prea încordată pentru a mai catadicsi să facă efortul legării unei conversaţii, iar „chelnerul” îi conduse pe coridorul larg, dincolo de suita de birouri ale preşedintelui şi prin uşile duble, în măreaţa incintă proiectată de Adams pentru casa Bowood. Reşedinţa de ţară a marchizei de Landsdowne. Fusese demontată bucată cu bucată, panou cu panou, podele, tavan, şemineu şi stucaturi, transportată la Londra şi reclădită de jos şi până sus cu atâta grijă şi minuţiozitate, încât atunci când lordul Landsdowne îi făcu inspecţia constată că parchetul scârţâia în exact aceleaşi locuri ca şi înainte.

La masa cea lungă, sub piramidele scânteietoare ale celor trei candelabre masive, cei doi arbitri îşi ocupaseră deja locurile. Şi unul şi celălalt erau marinari brevetaţi, selecţionaţi pentru profunzimea cunoştinţelor şi pentru experienţa lor de navigaţie. Chipurile le erau înăsprite şi puternic marcate de îndelungata expunere la atmosfera salină şi la efectele mării. Erau amândoi animaţi de o conversaţie tihnită, fără să ia în seamă în niciun fel

şirurile de chipuri ce aşteptau în tăcere în faţa lor – asta până când minutarul anticului ceas de deasupra şemineului lui Adams ajunse la Zenit. Atunci preşedintele curţii privi înspre „chelnerul" care închise ascultător uşile duble, după care rămase în poziţia de drepţi înaintea lor.

— Această curte de arbitraj s-a întrunit sub auspiciile comisiei Lloyd şi este împuternicită de a primi mărturii în chestiunea de fond dintre Compania de Vapoare Christy Marine & Co. S.A. şi Salvator şi Remorcaj Oceanic Co. S.A. Această curte găseşte temeiuri comune în următoarele situaţii;

În primul rând între părţi există un contract de salvare sub Formularul Deschis Lloyd „Nu te scap, nu mă plăteşti", pentru recuperarea navei de pasageri *Golden Adventurer,* nava cu o greutate brută de 22.000 tone, şi înregistrată la Southampton.

În al doilea rând, comisia ia act că comandantul lui *Golden Adventurer,* în vreme ce aceasta se îndrepta pe direcţia sud-vest, în noaptea de 16 decembrie la, sau aproape de 72° 16 sud şi 32° 12 vest...

Preşedintele nu-şi îngădui nimic teatral în înlănţuirea fantelor. El descrise fantele în termenii cei mai seci cu putinţă, izbutind performanţa de a transforma relatarea despre nenorocirea lui *Golden Adventurer* şi despre străduinţele disperate ale salvatorilor într-o poveste plictisitoare. Într-adevăr, colegul său părea a o asculta într-o stare de comă.

— Ochii i se închideau încetul cu încetul, iar capul i se apleca într-o rână, buzele tremurându-i uşurel cu fiecare respiraţie – nu mai era mult până să se transforme într-un sforăit.

Dură aproape un ceas, plus consultarea din când în când a jurnalelor de bord ale navei şi a unui vraf

de foi volante conţinând notiţe scrise de mână şi altele bătute la maşină, până ce preşedintele să se declare satisfăcut în ce priveşte completa relatare a faptelor. Acum el se legăna pe spate în scaun cu degetele înfipte în răscroiala vestei. Expresia feţei îi devenise hotărâtă şi, pe când scruta sala plină de lume, colegul său începu să iasă din amorţeală şi deschise ochii. Dădu la iveală o batistă albă de in şi suflă nasul de două ori tare, eliberându-şi fiecare nară. Zgomotul făcut sună ca ceva ce prevestea începutul apocalipsului.

Se iscă o rumoare de interes revigorat, toată lumea recunoştea clipa hotărârii, şi pentru prima dată Duncan Alexander şi Nicholas Berg se uitară unul la altul drept în ochi peste capetele avocaţilor şi ale oamenilor companiei. Niciunul dintre ei nu-şi schimbă expresia, niciun surâs, nicio încruntare, ci doar ceva implacabil şi clar înţeles se petrecu între ei. Ei nu-şi dezlipiră privirile unul de celălalt până când preşedintele începu din nou să vorbească.

— Luând în considerare cele de până acum, această curte are convingerea fermă că salvatorii au efectuat salvarea corectă şi în bune condiţii a navei, şi că prin urmare ei au dreptul la o primă de salvare proporţională cu serviciile prestate armatorilor şi asiguratorilor.

Nicholas simţi degetele Samanthei cum se strâng peste ale sale. El îi strânse palma; era subţire şi rece şi uscată; îşi împleti degetele cu ale ei şi rezemă ambele palme pe partea superioară a coapsei.

— Această curte deliberând asupra valorii serviciilor salvatorului a luat în considerare în primul rând situaţia şi condiţiile existente la locul operaţiunilor. Am luat act că o mare parte din activitate a fost desfăşurată în condiţii meteorologice extrem de grele. Temperaturile de treizeci de grade

sub zero, forţa vântului mai mare de doisprezece pe scara Beaufort şi un puternic givraj.

Am mai luat de asemenea în considerare că nava *Golden Adventurer* nu se mai afla sub comandă. Ea fusese abandonată de către pasagerii ei, de către echipaj şi de către comandant. Era pusă pe uscat pe un ţărm ostil şi îndepărtat.

Şi iar am mai luat notă că salvatorii au îndurat un voiaj de multe mii de mile marine fără a avea garanţia nici unei recompense, ci doar o comandă simplă de a se afla în poziţia de a oferi asistenţa în eventualitatea că aceasta s-ar dovedi necesară.

Nicholas îşi aruncă privirea peste culoar, spre Duncan Alexander. Era lejer, bine-mersi, de parcă s-ar fi aflat în loja sa de la Ascot. Costumul lui era de un bronz-de-aramă cenuşiu-închis, dar pe el părea ţipător, iar cravata Zingari la fel de trăsnitoare ca oricare dintre fanteziile lui Pierre Cardin.

Duncan îşi întoarse acel superb cap leonin şi-şi aţinti din nou privirea asupra lui Nicholas. De astă dată Nicholas văzu în ochii lui scăpărând o mânie mocnită, ca atunci când o rătăcitoare adiere de vânt trece peste jăraticul unei vetre încinse. Apoi Duncan îşi întoarse faţa din nou către preşedinte, sprijininduşi bărbia colţuroasă şi voluntară, mult ieşită în relief, pe degetele cu unghii frumos îngrijite ale pumnului drept, încleştat.

— Am mai luat în considerare transportul supravieţuitorilor de la locul naufragiului până la cel mai apropiat port de sprijin, Cape Town, în Republica Africa de Sud.

Bilanţul făcut de preşedinte atârna puternic în favoarea lui Salvator Oceanic. Era un semn rău: de câte ori nu se întâmplase ca un judecător, aflat pe punctul de a emite o hotărâre defavorabilă, n-o prefaţase printr-un rechizitoriu pledat puternic în

favoarea păgubaşului, pentru ca apoi în doi timpi şi trei mişcări să-l facă arşice.

Nicholas se îmbărbătă singur, spunându-şi că orice sumă sub trei milioane de dolari ar fi insuficientă pentru a menţine în viaţă Salvator Oceanic. Aceşti bani abia dacă-i ajungeau ca s-o ţină pe *Warlock* în stare de plutire şi s-o lanseze la apă pe *Sea Witch.* Când îşi imaginã situaţia în care era vârât, simţi cum i se contractă muşchii stomacului – chiar şi cu trei milioane de dolari tot avea să se afle la cheremul şeicilor, incapabil de manevră, un simplu sclav al oricăror condiţii pe care aceştia doreau să i le impună. Nici măcar n-ar fi putut să se ridice din genunchi.

Nicholas strânse mâna Samanthei pentru baftă, iar ea-şi atinse umărul de al lui.

Patru milioane de dolari aveau să-i dea cât de cât putinţa să mai respire, undeva, pe muchie de cuţit, ce-i drept, însă tot va trebui să se bată aprig, înghesuit de peste tot. Şi totuşi el s-ar fi declarat mulţumit şi cu patru milioane, dacă Duncan i-ar fi propus târgul. Poate că până la urmă tot Duncan fusese mai înţelept, poate c-avea să reuşească să-l vadă pe Nicholas adus în sapă de lemn, dintr-o singură lovitură.

„Trei”. Nicholas îşi vârî cifra-n cap. „Eh. Fie măcar şi trei; măcar trei să fie”.

— Această curte a luat în considerare rapoartele scrise ale companiei Globe Engineering, antreprenorul însărcinat cu lucrările de reparaţii şi rearmare ale navei *Golden Adventurer,* ca şi pe cele ale celor doi specialişti, independenţi, în mecanică navală însărcinaţi în mod separat de către armatori şi salvatori pentru a stabili starea tehnică a navei. Am mai beneficiat de asemenea de expertiza întocmită de către un inspector principal de la Lloyd din Londra.

Din toate acestea, rezultă în mod clar că nava a suferit remarcabil de puţine avarii. Nu au existat pierderi de echipament, salvatorii recuperând până şi lanţurile de ancorare cu ancore cu tot...

E ciudat ce puternică impresie face aceasta într-un tribunal care arbitrează o salvare. „Am luat-o pe toată, cu ancore cu tot”, gândi Nick cu un fior de mândrie.

— Precauţiunile prompte de anticoroziune luate de către salvator au redus la minimum gradul de avariere a motoarelor principale şi a echipamentului auxiliar...

Şi încă, şi încă, mai departe, şi mai departe. De ce nu se opreşte odată şi să zică ce au hotărât? Nu mai sunt în stare să rezist mult, gândi Nicholas.

— Această curte a audiat opiniile experţilor şi acceptă de bunăvoie că valoarea reziduală a corpului navei *Golden Adventurer,* aşa cum este ea predată antreprenorilor din Cape Town, poate fi în mod onest estimată la douăzeci şi şase de milioane de dolari americani sau cincisprezece milioane trei sute mii lire sterline, şi având în vedere cele de mai sus, suntem în continuare de părere că salvatorii au dreptul la o primă în valoare de douăzeci la sută din valoarea reziduală a corpului...

Preţ de câteva secunde lungi şi încremenite Nicholas crezu că n-a auzit bine şi apoi simţi bucuria ca pe un şuvoi incendiindu-i obrajii.

— În plus, a mai fost necesar a se calcula costul călătoriei supravieţuitorilor navei naufragiate...

Erau şase – şase milioane de dolari! Scăpase şi fugea mâncând pământul ca un albatros care se învârtea deasupra oceanelor pe un angrenaj de mari dimensiuni.

Nicholas întoarse capul, se uită la Duncan Alexander şi zâmbi. Nicicând în toată viaţa lui nu se simţise mai puternic şi mai viu. Se simţea ca un gigant, nemuritor, iar alături de el se afla trupul tânăr şi fremătător ce se lipea de el, aducându-i în dar tinereţe fără bătrâneţe.

De partea cealaltă a culoarului, Duncan Alexander scutură o singură dată din cap, un gest de lehamite, după care se întoarse pentru a-i spune câteva cuvinte avocatului său. Nu se uita totuşi înspre Nicholas, însă de astă dată tenul lui avea o paloare de ceară, parcă ar fi fost acoperit cu o peliculă subţire de transpiraţie.

— Oricum în câteva zile tot ai fi început probabil să mă priveşti ca pe o gâsculiţă agasantă, în caz că nu ne-ar fi lovit un atac de cord pe vreunul dintre noi.

Samantha îi zâmbea, un fel de zâmbet firav, patetic şi cam mânzesc, care în niciun caz nu aducea cu obişnuitul ei surâs radios, scăpărător ca aurul.

— Îmi place să plec cât încă mai sunt în faţă.

Stăteau unul lângă altul pe canapeaua din sala de aşteptare a companiei Pan Am Clipper din aeroportul Heathrow.

Nicholas era şocat de intensitatea tristeţii ce-l cuprinsese. Se simţea parcă vlăguit, fără niciun chef măcar de a trăi; se uita la ea şi ştia că-n câteva minute avea să plece.

— Samantha, spuse el. Rămâi aici cu mine.

— Nicholas, dragul meu, şopti ea pe un ton coborât, trebuie să plec. Nu pentru multă vreme, dar acum trebuie să plec.

— De ce? vru el să ştie.

— Pentru că e vorba de viaţa mea.

— Fă-mă pe mine viaţa ta.

Îl mângâie cu drag pe obraz, făcându-i o altă propunere:

— Am o idee mai bună, renunţă tu la *Warlock* şi la Sea *Witch*... lasă baltă aisbergurile tale şi vino cu mine.

— Ştii bine că nu pot face una ca asta.

— Nu poţi, aşa e, conveni ea, n-ai fi în stare şi nici eu n-aş vrea ca tu să renunţi la ele. Dar, Nicholas, iubirea mea, nici eu n-aş putea renunţa la viaţa mea.

— Mă rog, fie, atunci mărită-te cu mine, spuse el.

— De ce, Nicholas?

— Ca să nu-mi pierd talismanul şi ca să începi, fir-ar să fie, să mă asculţi când îţi vorbesc.

Ea râse încântată şi se strânse la pieptul lui.

— Of, of, of, astea nu mai sunt demult aşa, scumpul meu gentleman de epocă victoriană. Nu există decât un singur motiv pentru căsătorie, Nicholas. Iar acesta e acela de a, avea copii. Vrei să-mi dăruieşti un copil?

— Ce idee splendidă!

— Aşa, şi eu să încălzesc suzeta şi să spăl scutecele pe când tu eşti plecat undeva peste mări şi ţări – şi să luăm şi noi masa împreună o dată pe lună? Ea scutură din cap. Într-o zi am putea avea un copil, dar acum nu, mai sunt încă atâtea de făcut.

— Fir-ar să fie! El scutură din cap. Nu-mi place să te ştiu alergând de colo-colo dezlegată. Parcă te şi

văd în compania unuia de vreo douăzeci şi cinci de ani, tot numai muşchi şi...

— Mi-ai deschis apetitul pentru vin de Viţă nobilă, râse ea respingând ideea lui. Vino cât poţi de repede, Nicholas. De cum ţi-ai terminat treburile aici, vino în Florida şi am să-ţi arăt viaţa mea.

Însoţitoarea de bord traversă sala de aşteptare spre el, o fată drăgălaşă şi surâzătoare în uniforma bleumarin a companiei Pan Am.

— Dr. Silver? Pasagerii pentru zborul 432 sunt invitaţi la avion.

Se ridicară amândoi în picioare şi se priviră stânjeniţi ca nişte străini.

— Să vii repede, spuse ea, după care se ridică în vârful picioarelor şi-şi petrecu braţul pe după umerii lui. Să vii cât poţi de repede!

Nicholas se împotrivise cu vehemenţă imediat ce James Teacher avansase ideea.

— Nu vreau să vorbesc cu el, domnule Teacher. Singurul lucru pe care-l vreau de la Duncan Alexander este cecul în valoare de şase milioane de dolari, de preferinţă girat de o bancă respectabilă – şi îi vreau până-n data de zece ale lunii viitoare.

Avocatul încerca să-l convingă, linguşindu-l fără încetare.

— Când te gândeşti, domnule Berg, la plăcerea de a-i vedea mutra... nu zău. Trebuie neapărat să-i dai peste nas un pic, zău că da.

— N-o să resimt nicio plăcere să-i văd mutra, între noi fie vorba, sunt o mie de alte mutre pe care mai degrabă le-aş vedea decât pe a lui.

În cele din urmă însă, Nick acceptase, punând condiţia ca întâlnirea să aibă loc de astă dată într-un loc ales de el, o aluzie grosolană la a cui mână ţinea acum biciul.

Camerele lui James Teacher se aflau într-unul din acele pitoreşti edificii de piatră din Hanurile Curţii, acoperite cu iederă, înconjurate de micuţe parcele catifelate de gazon, străbătute de alei pietruite cu dale ce legau între ele numeroasele corpuri de clădire. Întregul complex mustea de istorie veche, tradiţie şi era lipsit de orice confort modern. Austeritatea sa era într-adins calculată ca să insufle clienţilor încredere.

Apartamentul lui James Teacher se afla la catul al treilea. Ascensor nu exista, iar scările erau înguste, abrupte şi periculoase. Duncan Alexander sosi suflând din greu şi roşu în obraji din cauza urcuşului. Din ghereta sa, funcţionarul lui Teacher îl măsură din cap până-n picioare cu o căutătură descurajantă.

— Domnu' cum? întrebă el ţinându-şi mâna pâlnie la ureche. Amploiatul era la fel de bătrân, coliliu şi pitoresc ca şi clădirea. Purta un costum negru de alpaca; lustruit şi verzui din cauza vechimii şi un guler-fluture cu o cravată-şnur neagră aidoma celei purtate pentru ultima oară de Neviile Chamberlain pe vremea când promitea pacea timpurilor noastre.

— Domnu' cum?

Duncan Alexander se făcu şi mai stacojiu la faţă. Nu era obişnuit să fie nevoit să-şi repete numele.

— Aveţi programare, domnule Arbuthnot? se interesă pe un ton glacial amploiatul şi-şi consultă cu meticulozitate jurnalul înainte de a-i face semn lui Duncan Alexander să treacă mai departe în sala de aşteptare. Nicholas îl lăsă să aştepte acolo exact

opt minute, de două ori mai mult decât aşteptase el însuşi în sala consiliului de la Christy Marine, şi rămase în picioare lângă micul radiator electric instalat în şemineu, nerăspunzând zâmbetului strălucitor al lui Duncan în clipa când acesta intră.

James Teacher şedea la biroul său aflat chiar sub ferestre, ferit, în afara liniei de foc a confruntării, ca un arbitru la Wimbledon, iar Duncan Alexander abia dacă-l învrednici cu o privire.

— Felicitări, Nicholas, îşi scutură Duncan capul, iar zâmbetul i se schimbă într-un rânjet jalnic. Ai reuşit ceva demn de trecut în cărţile de istorie, zău că da.

— Îţi mulţumesc, Duncan. Trebuie totuşi să-ţi atrag atenţia că programul meu de astăzi este extraordinar de încărcat, aşa că nu pot să-ţi ofer decât zece minute. Nicholas aruncă o privire la ceas. Din fericire n-am în cap decât un singur lucru pe care tu şi cu mine trebuie să-l discutăm. Data de zece ale lunii viitoare – fie un transfer în contul din Bermude al lui Salvator Oceanic, fie o poliţă garantată, prin scrisoare recomandată, către Bach Wackie.

Duncan îşi ridică mâna în semn de protest.

— Eei, haide, Nicholas – banii de salvare au să fie la locul lor la data stabilită de Curte.

— În ordine, spuse Nicholas, continuând să nu zâmbească. N-am niciun chef de altă ciondăneală într-o acţionare injustiţie pentru neplata datoriei.

— Vreau să-ţi amintesc ceva ce-a spus odată bătrânul Arthur Christy...

— Ah, sigur că da, socrul nostru comun, spuse încet Nicholas, iar Duncan se prefăcu a nu fi auzit.

Duncan continuă mai departe netulburat:

— Zicea, „Cu Berg şi Alexander la un loc am una dintre cele mai bune echipe din lumea navigaţiei”.

— Scleroză de om bătrân.

— Ba ştia el ce spune. N-am intrat însă amândoi în ritm unul cu celălalt. Doamne sfinte, Nicholas, îţi dai seama ce-ar fi fost dacă am fi lucrat împreună, în loc să luptăm unul contra altuia?

— Sunt mişcat, Duncan, profund mişcat de acest brusc şi măgulitor respect cu care mă trezesc privit.

— Mi-am demonstrat-o din plin, Nicholas. Întocmai aşa cum ai spus c-ai să faci. Iar eu sunt genul de om care învaţă din greşelile lui; transformarea înfrângerii-n triumf e şmecheria mea.

— Hai joacă-ţi şmecheria acum, îl invită Nicholas. Ia să te vedem cum ai să transformi şase milioane de dolari într-un roi de fluturi.

— Şase milioane de dolari plus Salvator Oceanic te îndreptăţesc să te întorci la Christy Marine. Am fi pe picior de egalitate.

Surpriza nu se manifestă pe chipul lui Nicholas, nici măcar printr-o bătaie de pleoapă, nici măcar printr-o încordare a buzelor, însă mintea lui lucra febril căutând să ghicească mişcarea următoare.

— Împreună am fi de neînvins. Am face din Christy Marine un gigantic stăpân al oceanelor, ne-am băga în exploatarea ţiţeiului din oceane, containere chimice.

Omul avea o uriaşă prestanţă şi şarm, era aproape – dar nu chiar întru totul- irezistibil, entuziasmul său era clocotitor şi debordant, înflăcărarea lui începea parcă să incendieze sordida încăpere, iar Nicholas îl

studia cu atenţie, cu fiecare clipă aflând alte şi alte lucruri noi despre el.

— Doamne sfinte, Nicholas, numai unul ca tine putea concepe ceva de talia lui *Golden* Dawn sau să salveze un pachebot gigantic într-un uragan la sub zero grade, şi numai unul ca mine e în stare să facă un miliard de dolari în doi timpi şi trei mişcări. Nimic n-ar putea să ne stea în faţă, n-ar exista graniţe pe care nu le-am putea depăşi.

După care făcu o pauză şi-l cercetă pe Nicholas cu o privire la fel de îndrăzneaţă, iscodind să vadă efectul cuvintelor sale. Nicholas îşi aprinse ţigara de foi pe care-o avea în mână, neslăbindu-l din priviri prin voalul fin şi albăstrui de fum.

— Ştiu ce gândeşti, continuă Duncan, iar glasul îi coborî până la un ton confidenţial. Ştiu că eşti într-o situaţie critică, iar cărămizile alea de miare au să-ţi pice bine cât să-ţi ţii în stare de plutire Salvator Oceanic, Christy Marine va garanta solvabilitatea lui Salvator Oceanic, asta-i floare la ureche. Ceea ce este însă esenţial, e să fim împreună, cum a văzut bătrânul Arthur Christy: Berg şi Alexander.

Nicholas îşi scoase trabucul din gură şi-i inspectă pentru o clipă capătul aprins, după care îl privi din nou pe Duncan.

— Spune-mi, Duncan, întrebă el cu blândeţe, în toată această mare asociere pe care-o visezi, ne azvârlim în trocul comun şi femeile?

Gura lui Duncan se crispă, iar pielea de la coada ochilor i se încreţi.

— Nicholas... începu el, dar Nicholas îi reteză avântul cu un gest.

— Ai spus că am neapărată nevoie de cele şase milioane de dolari, şi ai avut dreptate. De trei

milioane am nevoie pentru Salvator Oceanic, iar de celelalte trei ca să te opresc să te mai ocupi de monstrul acela pe care l-ai construit. Chiar dacă nu-i obţin, tot am să mă folosesc de ei pentru a te opri. În dimineaţa zilei de unsprezece, la ora nouă şi zece am să depun cerere de sechestru împotriva ta. Ţi-am spus că am să mă lupt cu tine şi cu *Golden Dawn* până-n pânzele albe. Avertismentul este încă valabil.

— Eşti meschin, spuse Duncan. Niciodată nu m-am aşteptat să te văd bătând câmpii în halul ăsta.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine, Duncan. Însă pe Dumnezeu din ceruri, ai să le-nveţi... cu de-a sila.

Când Nicholas refuzase să se mai ducă în Eaton Square, Chantelle alesese San Lorenzo din Beauchamp Place. El descoperise că era primejdios să se afle singur cu ea, însă şi San Lorenzo era un loc de întâlnire la fel de prost.

Prea erau multe amintirile vremurilor bune ce-l legau de acel loc. De câte ori se aflau în oraş, fusese un ritual de familie să servească acolo prânzul de duminică. Chantelle, Peter şi Nicholas, râzând împreună la masa din colţ. Mara le dăduse din nou masa din colţ.

— Zici c-ai vrea tot *osso bucco?* întrebă Chantelle, privindu-l pe deasupra listei de bucate.

Nicholas servea întotdeauna *osso bucco,* iar Peter întotdeauna *lasagne*; şi asta făcea parte din ritual.

— O să iau nişte calcan. Nicholas se răsuci către ospătarul care le aştepta comanda, plin de amabilitate. Iar de băut o să luăm vinul alb al casei.

Întotdeauna vinul fusese Sancerre: prin comandarea carafei de vin, Nicholas strica în mod deliberat obiceiul.

— E bun. Chantelle sorbi din pahar, apoi îl puse deoparte. Aseară am vorbit cu Peter, e în sanatoriu cu gripă, azi are să iasă, şi ţi-a trimis dragostea lui.

— Mulţumesc, spuse el băţos, simţindu-se ca pe ace sub privirile curioase ce veneau de la celelalte mese unde fuseseră recunoscuţi.

Scandalul avea să izbucnească în Londra ca ciuma.

— Vreau să-l iau pe Peter cu mine în Bermude pentru o parte din vacanţa de Paşti, îi spuse Nicholas.

— Are să-mi lipsească... e atât de încântător.

Nicholas aşteptă mai întâi ca primul fel să fie servit, ca apoi să întrebe abrupt:

— Despre ce anume voiai să-mi vorbeşti?

Chantelle se aplecă spre el. Iar parfumul ei îl învălui atât de discret, de subtil şi de semnificativ.

— Ai aflat ceva, Nicholas?

„Nu, îşi spuse el în gând, nu asta vrea de fapt să ştie”. Era Persia din sângele ei, patima după secrete, după intrigă. Aici era însă vorba de altceva.

— N-am aflat nimic, spuse el. Dac-aş fi aflat, te-aş fi sunat.

Ochii lui parcă o sfredeleau aruncând săgeţi dure.

— Nu asta e ceea ce voiai, i-o trânti el sec.

Ea zâmbi şi-şi plecă ochii.

— Aşa e, recunoscu ea, nu asta voiam să ştiu.

Avea nişte sâni surprinzători, păreau mici, însă de fapt erau prea mari pentru corpul ei atât de delicat. Această impresie era însă posibilă din cauza proporţiilor desăvârşite şi a elasticităţii ferme a carnaţiei de nuanţa smântânii. Purta o bluză subţire din voal de mătase, cu o platcă din dantelă răscroită adânc, ce scotea puternic în relief adâncitura profundă dintre sâni. Nicholas îi cunoştea atât de bine, şi-acum se trezi uitându-se lung în direcţia lor.

Ea-şi ridică deodată privirea şi-l surprinse, iar ochii ei enormi se migdalară cu o senzualitate perversă ce-ţi îngheţa sângele în vine. Îşi ţuguie uşor buzele şi le umezi cu vârful limbii.

Nick simţi că-l ia cu leşin, acesta fiind unul dintre obiceiurile ei cu o ţintă foarte precisă. Buzele în acel format şi mişcarea limbii reprezentau semnalul excitării ei, şi instantaneu el simţi reacţia propriului său corp, prea puternică pentru a se lăsa sugrumată în ciuda eforturilor disperate.

— Şi-atunci ce voiai?

Nu-şi auzi gâjâiala din glas, ea însă da, şi-o descifră cu aceeaşi promptitudine cu care el îi detectase mişcarea fulgerătoare a limbii. Îşi întinse mâna peste masă şi-l apucă de încheietura mâinii, simţind sub degete zvâcnirea pulsului său.

— Duncan vrea să te întorci înapoi la Christy Marine, spuse ea. Şi eu la fel.

— Duncan te-a trimis. Şi când ea încuviinţă din cap, el întrebă: De ce mă vrea înapoi? Numai Dumnezeu ştie cât v-aţi mai chinuit ca să scăpaţi de mine.

Îşi desprinse încet încheietura mâinii dintre degetele ei şi-şi lăsă ambele mâini să cadă în poală.

— Nu ştiu de ce vrea Duncan asta. Zice că are nevoie de experienţa ta.

Femeia ridică din umeri, iar sânii i se mişcară sub mătase. Nick simţi ca o împunsătură de încordare între picioare, care-i tulbura judecata.

— Nu este adevăratul motiv, de asta sunt convinsă. Dar te vrea.

— El ţi-a cerut să-mi spui asta?

— Dar bineînţeles că nu, răspunse ea, răsucind între degete piciorul paharului; degetele îi erau lungi şi fine, cu oja depusă pe unghii ca strălucirea unor aripi de fluture.

— Tu de ce crezi că mă vrea?

— Există două posibilităţi la care mă pot gândi.

Îl surprindea uneori cu evaluările ei aproape masculine. Ăsta era motivul care făcea schimbarea ei încă şi mai uluitoare; în timp ce-o asculta, Nicholas se miră încă o dată cum a putut să îngăduie ca puterea de decizie să treacă în mâinile lui Duncan – apoi îşi aminti ce fiinţă pasională şi imprevizibilă putea fi câteodată.

— O primă posibilitate, este aceea că Christy Marine îţi datorează şase milioane de dolari, iar el a ticluit vreun tertip prin care poate scăpa fără să-ţi plătească.

— Aşa e, încuviinţă Nicholas... Iar cealaltă posibilitate?

— În oraş circulă tot felul de zvonuri care mai de care mai stranii despre tine şi Salvator Oceanic – se vorbeşte că eşti pe cale să dai lovitura în stil mare de tot. Ceva în Arabia Saudită. Poate Duncan vrea şi el o halcă din asta.

Nicholas clipi din ochi. Proiectul aisberg era ceva între şeici şi el însuşi, apoi îşi aduse aminte că mai ştiau şi alţii în afară de el. Bernard Wackie în Bermude, Samantha Silver, James Teacher – însemna atunci că undeva transpirase.

— Şi tu? Motivele tale, care sunt?

— Am două motive, Nicholas, răspunse ea. Vreau să-mi recapăt înapoi controlul de la Duncan. Îmi vreau înapoi drepturile mele de vot în pachetul de acţiuni şi-mi vreau locul de drept în Trust. N-am ştiut ce fac, a fost o nebunie din partea mea să-l fac pe Duncan împuternicitul meu. Îmi vreau înapoi dreptul meu şi te vreau pe tine s-o faci pentru mine.

Nicholas zâmbi, un zâmbet amar şi glacial.

— Îţi angajezi un pistolar. Întocmai cum fac în serialele cu Vestul sălbatic. Doar Duncan şi cu mine pe o stradă pustie, pintenii zornăind.

Zâmbetul îi dădu în chicotit, însă creierul îi lucra intens în timp ce-o studia cu atenţie – oare minţea? Era aproape cu neputinţă de aflat, era atât de misterioasă şi de nepătruns. Apoi văzu cum adâncurile imenşilor ei ochi se umplu de lacrimi şi râsul i se opri brusc. Erau oare lacrimi adevărate, sau făceau şi ele parte din scenariu?

— Ziceai că ai două motive.

Iar acum tonul lui era mai blând. Ea nu răspunse pe loc. Însă agitaţia îi era vizibilă, acea palpitaţie în sus şi-n jos a sânilor sub mătase, apoi îşi opri respiraţia cu un mic şuier de hotărâre şi grăi cu o voce atât de slabă, încât el abia dacă-i auzi cuvintele:

— Te vreau înapoi. Ăsta-i celălalt motiv. Iar el o privi lung, pe când ea continua mai departe: Toate au făcut parte din nebunie. Nu mi-am dat seama ce fac.

Acum însă nebunia s-a sfârşit. Dumnezeule sfinte, n-ai să ştii niciodată cât mi-ai lipsit. N-ai să ştii niciodată cât am suferit. Ea se opri şi-şi flutură una din acele micuţe mâini. Îţi promit că totul va depinde numai de tine. Nicholas ţi-o jur. Dar Peter şi cu mine avem atâta nevoie de tine, amândoi avem disperată nevoie de tine.

Pe moment nu putu să răspundă, fusese luat prin surprindere. Îşi simţi întreaga viaţă din nou zgâlţâită şi diferitele ei bucăţi căzând ca nişte, zaruri rostogolite din cupa sorţii.

— Nu există cale de întoarcere, Chantelle. Nu putem merge decât înainte.

— Întotdeauna obţin ceea ce vreau, Nicholas, tu ştii bine asta, îl preveni ea.

— De astă dată, nu, Chantelle.

Scutură din cap, însă ştia că vorbele ei aveau să-l macine până la epuizare.

Duncan Alexander se lăsă pe spate în bancheta luxoasă din piele de viţel a Rolls-ului şi vorbi în radiotelefonul ce-i făcea legătura directă cu biroul său din strada Leadenhall.

— Ai reuşit să dai de Kurt Streicher? întrebă el.

— Regret, domnule Alexander. Biroul său n-a reuşit să-l contacteze. E plecat undeva în Africa la o vânătoare. Nu aveau idee despre data reîntoarcerii lui la Geneva.

— Mulţumesc, Myrtle.

Surâsul lui Duncan era complet fals. Dintr-odată Streicher devenise un fanatic al sportului în aer liber – săptămâna trecută fusese la schi şi nu se putea lua legătura cu el, săptămâna asta era în Africa

măcelărind elefanţi, tot ce se poate ca peste o săptămână să hălăduiască pe undeva prin zonele arctice, exterminând urşi polari. Când, până atunci, desigur, ar fi oricum prea târziu.

Şi Streicher nu era singurul. De când cu premiul de salvare pentru *Golden Adventurer,* o mulţime dintre relaţiile sale în lumea finanţelor deveniseră foarte greu de prins, adevărate fete-morgana ce alunecau în faţa lui cu carnetele lor de cecuri închise în buzunare cu fermoare bine trase.

— Astăzi n-am să mă mai întorc la birou, îi spuse el secretarei. Trimite-mi te rog mapa cu problemele de rezolvat la reşedinţa din Piaţa Eaton. Am să lucrez la ea diseară, şi crezi cumva că ai putea veni mâine dimineaţă la birou cu o oră mai devreme?

— Desigur, domnule Alexander.

Puse receptorul în furcă şi se uită pe fereastră. Rolls-ul trecea pe lângă Regent Park, îndreptându-se în direcţia pădurii St. John; în ultimele şase luni bătuse acest drum de trei ori şi deodată simţi undeva adânc sub coaste cocoloşul acela arzându-l ca o opăreală. Îşi îndreptă spinarea în scaun, însă durerea persista, iar el scoase un oftat şi deschise dulăpiorul din lemn de trandafir în care se aflau băuturile, vărsă o lingură de doctorie într-un pahar, după care-l umplu cu apă gazoasă.

Se uită lung cu o strâmbătură de dezgust la suspensia tulbure, după care-o bău dintr-o singură înghiţitură. Îi lăsă un gust de mentă, însă uşurarea fu aproape instantanee. Simţi arsura acidă cum i se mai potoleşte, şi scoase un uşor râgâit.

Nu mai avea nevoie de doctor să-i spună că era un ulcer duodenal, probabil un ciorchine întreg, sau poate substantivul colectiv, riguros corect era „un trib” de ulcere, o adunare întreagă? surâse din nou,

uitându-se în oglindă şi pieptănându-şi şuviţele de păr mai obraznice.

Durerea nu i se citea pe Chip, de asta era sigur. Faţada era intactă, fără nicio fisură, întotdeauna avusese tăria şi curajul de a-şi urmări susţinut deciziile. Această cursă însă fusese dură, cea mai dură din viaţa lui.

Închise ochii preţ de câteva clipe şi-o văzu pe *Golden Dawn* stând pe calele de lansare. Cât un munte de mare. Viziunea îi dădu putere, pe care o simţi cum i se ridică în suflet până la a i-l umple complet.

Toţi se uitau la el ca la omul banului, omul hârţoagelor. Că n-avea sare-n sânge şi nici oţel în vână – asta se trăncănea pe seama lui în oraş. Când îl dăduse afară pe Berg de la Christy Marine, toţi avuseseră o mişcare de recul faţă de el. Cântărindu-l viclean din ochi, dându-se la o parte şi aşteptând ca el să-şi dovedească vina, obligându-l astfel să trăiască din osânza de capital a lui Christy Marine, consumând din el însuşi ca o cămilă în deşert, devenind tot mai şubred.

„Nemernicii”! gândi el; însă fără ranchiună. Ei nu procedaseră decât la fel cum ar fi procedat el însuşi, şi ei jucau după regulile aspre pe care Duncan le cunoştea şi le respecta, după aceleaşi reguli conform cărora, o dată ce le-ar fi dovedit că are vână de oţel, ei şi-ar arăta numaidecât mărinimia. Acestea erau momente de încercare. Mai era acum atât de puţin – doar două luni ce trebuiau învinse, şi totuşi aceste şaizeci de zile rămase păreau la fel de cumplite ca şi ultimul an scurs prin care tocmai trecuse.

Naufragiul lui *Golden Adventurer* se dovedise un dezastru. Valoarea corpului ei constituia o parte din ipoteca în baza căreia împrumutase; lichiditatea de pe urma croazierelor ei de lux era cu multă grijă administrată bancar, pentru a-l putea susţine pe

parcursul vremurilor critice premergătoare lansării lui *Golden Dawn.* Acum totul se transformase în mod radical. Fluxul de lichiditate se oprise, iar el trebuia să facă rost de şase milioane bani gheaţă, şi să-i facă rost înainte de data de zece ale lunii. Astăzi era în şase, iar timpul i se scurgea printre degete ca argintul viu.

De-ar fi reuşit măcar să-l oprească pe Berg. Simţi din nou în suflet unda de viitură corozivă a urii; dacă ar fi reuşit măcar să-l oprească. Acea pretinsă ofertă de parteneriat ar fi putut să-l ţină pentru un timp în loc. Însă Berg o respinsese dispreţuitor. Duncan se văzuse obligat să dea din colţ în colţ în graba nedemnă de a încropi, la repezeală suma datorată. Kurt Streicher nu fusese singurul de negăsit; ce ciudat cum oamenii sunt în stare să adulmece astfel pe cineva, el însuşi avea acest dar de a mirosi în ceilalţi slăbiciunile şi punctele vulnerabile, aşa că înţelegea foarte bine cum stătea situaţia. Era aproape ca şi cum petele argintii i-ar fi apărut pe mâini şi pe faţă şi el păşea pe caldarâmul oraşului intonând străvechiul strigăt al leprosului: „Necurat, fereşte necurat”. Faţă de miza atât de mare pusă în joc, cele şase milioane reprezentau o nimica toată. Ridicolul acestei sume era o insultă, şi simţi din nou muşchii stomacului încordându-se şi împunsătura fierbinte produsă de creşterea aciditătii blestemate din sucurile sale gastrice. Se sforţă să se relaxeze, aruncându-şi din nou privirile pe fereastră, ca să constate că Rolls-ul tocmai vira în fundătura înconjurată de locuinţe cu faţada de cărămidă galbenă, suprapuse unele peste altele ca nişte coteţe de găini, din muchii drepte şi în mod cât se poate de vădit aparţinând segmentului de jos şi păturii de mijloc a populaţiei.

Îşi îndreptă umerii şi se privi în oglindă, exersându-şi surâsul. Erau în fond doar şase milioane pentru două luni, îşi reaminti el pe când

Rolls-ul oprea dinaintea uneia dintre acele clădiri anoste.

Duncan înclină din cap spre şoferul său în clipa când acesta îi deschise portiera şi-i întinse servieta din piele de porc.

— Mulţumesc, Edward. N-ar trebui să întârzii prea mult.

Duncan îşi luă servieta şi străbătu trotuarul cu pas lung şi încrezător, de atlet. Avea umerii traşi înapoi şi-şi purta paltonul ca pe o mantie de operă, cu mânecile goale şi poalele fluturându-i în jurul picioarelor. Până şi-n acea atmosferă apăsătoare şi cenuşie de după-amiază de martie, prezenţa lui aducea parcă o strălucire aparte.

Omul care-i deschise uşa părea a-i ajunge lui Duncan doar până la brâu în ciuda pălăriei Homburg, neagră şi înaltă, pe care acesta o purta sever îndesată pe urechi.

— Domnule Alexander. Shalom, slalom.

Barba lui neagră era atât de deasă şi de stufoasă încât acoperea complet gulerul alb şi scrobit şi cravata albă, costumaţia reglementară a unui adevărat evreu.

— Deşi vii la mine doar la sfârşit de tot, tot faci onoare casei mele, şi ochii lui negri sclipiră cu şiretenie sub sprâncenele stufoase.

— Asta pentru că ai o inimă de Piatră şi sângele ca apa de la gheaţă, spuse Duncan, iar omul râse încântat, de parcă i s-ar fi adus cel mai mare compliment.

— Intră, spuse el luându-l pe Duncan de braţ. Haide, intră, să servim împreună nişte ceai şi să vorbim.

Îl conduse pe Duncan pe coridorul îngust, iar la jumătatea lui se ciocniră cu doi băieţi cu yarmulke pe creştetele lor cârlionţate, ce se fugăreau venind din direcţie contrară.

— Derbedei, strigă omul, aplecându-se asupra lor pentru a-i îmbrăţişa din fugă, după care le dădu drumul să zburde mai departe, trăgându-le în glumă câte o palmă la fund.

Surâzător încă şi scuturându-şi părul în inele ce ieşea de sub ţilindrul Homburgului negru, el îl introduse pe Duncan într-un dormitor mic şi înghesuit ce fusese transformat în birou. Unul dintre pereţi era în totalitate acoperit de un birou înalt şi demodat cu o mulţime de sertare şi despărţituri, iar lângă celălalt perete se afla o canapea din păr de cal cu pernele gata să plesnească, pe care zăceau îngrămădite vrafuri de registre şi de bibliorafturi.

Omul împinse toate hârţoagele la o parte, făcându-i loc lui Duncan.

— Ia loc, îl invită, dându-se într-o parte pentru a face loc unei femeiuşti înfipte, de aceeaşi talie cu a lui, care adusese tava cu ceaiul.

— Am văzut în Lloyd’s List arbitrajul curţii de premiere pentru salvarea lui *Golden Adventurer,* spuse evreul când rămaseră numai ei doi. Nicholas Berg este un om uimitor, un cal prea nărăvaş pentru a-i pune căpăstru, cred că asta e expresia.

Se opri puţin să mai cumpănească, observând brusca explozie a mâniei pe chipul lui Duncan şi uitătura cu o expresie criminală din ochii lui spălăciţi.

Cu mari sforţări, Duncan îşi controla mânia, însă de fiecare dată când cineva vorbea în felul acela de Nicholas Berg, găsea tot mai dificil să se stăpânească. Întotdeauna exista comparaţia,

observaţiile făcute în doi peri, iar Duncan simţea că trebuie să se ridice în picioare şi să părăsească mica şi înghesuita cămăruţă şi acele tachinări voalate, însă era conştient că nu-şi putea permite aşa ceva, şi nici nu era încă în stare să deschidă gura, fiindcă furia lui era cât pe ce să se reverse. Rămaseră în tăcere pentru ceea ce părea a fi o lungă bucată de vreme.

— Cât? Omul rupse în cele din urmă tăcerea, iar lui Duncan nu-i prea venea la socoteală să numească cifra, fiindcă ea era prea strâns legată de subiectul care tocmai îl scosese din sărite.

— Nu este o sumă mare, şi numai pentru puţină vreme... doar şaizeci de zile.

— Cât?

— Şase milioane, spuse Duncan. Dolari.

— Şase milioane nu e o sumă exorbitantă de bani, atunci când îi ai, însă este o avere atunci când nu-i ai.

Omul vorbea trăgându-se de şomoiogul des şi negru al bărbii.

— Iar şaizeci de zile pot însemna o veşnicie.

— Dispun de un contract de închiriere pentru *Golden Dawn,* spuse încet Duncan. Un contract pe zece ani.

Deschise clapele închizătorilor din aur de nouă carate ale servietei din piele de porc cu granulaţie fină şi scoase un teanc de xero copii.

— După cum vezi este deja semnat de ambele părţi.

— Zece ani? întrebă omul uitându-se lung la hârtiile din mâna lui Duncan.

— Zece ani la zece cenţi per suta de tone milă şi un minim anual garantat de 75.000 de mile.

Mâna de pe şomoiogul negru şi des al bărbii omului încremeni.

— *Golden Dawn* are un deplasament de un milion de tone – asta ar însemna un minimum de 75 milioane de dolari pe an.

Cu greu izbuti să-şi înfrângă admiraţia, iar mâna îşi reluă îndeletnicirea de a trage uşurel de barbă.

— Cine e clientul? Sprâncenele groase formară două semne de întrebare negre şi dese.

— Orient Amex, spuse Duncan şi-i întinse xerocopiile.

— Exploatarea petroliferă El Barras.

Sprâncenele omului rămaseră sus cât timp privirea lui parcurse rapid documentele.

— Eşti un om viteaz, domnule Alexander. De fapt nici măcar o singură dată nu m-am îndoit de asta.

Timp de un minut citi fără să scoată un cuvânt, scuturând încet din cap astfel încât buclele inelate îi dansau pe obraji.

— Exploatarea petroliferă El Barras.

Împături la loc hârtiile şi-şi ridică privirile spre Duncan.

— Cred că Christy Marine e posibil să-şi fi găsit un demn urmaş al lui Nicholas Berg – poate că pantofii predecesorului sunt un pic cam mici pentru tine, ce zici, domnule Alexander, poate că-n Curând au să înceapă să te strângă la degete.

Se fâţâi în scaunul lui, frământându-şi creierii, iar Duncan îl urmărea cum îşi ascunde încântarea dedesubtul unui surâs vag de distant amuzament.

— Dar cum rămâne cu ecologiştii, domnule Alexander? Noua administraţie, acest om Carter, par preocupaţi foarte serios de primejdiile ce ameninţă mediul înconjurător.

— Nişte ţicniţi, cu toţii. Investiţiile sunt deja enorme. Orient Amex are deja investit aproape un miliard în uzinele de cracare a cadmiului din Galveston, şi trei dintre ceilalţi giganţi ai ţiţeiului sunt băgaţi în ea. Lasă-i să măcăne, noi o să le cărăm ţiţeiuri îmbogăţite-n cadmiu.

Duncan vorbea cu forţa unei convingeri absolute.

— Miza este mult prea mare, profiturile potenţiale sunt prea grase, iar opoziţia este prea slabă. Tuturor li s-a făcut lehamite de neguţătorii de apocalips, de sentimentalii aceia cu câlţi de lână în loc de creier, îi califică el pe aceştia printr-un gest scurt şi abrupt. Omul s-a şi învăţat cu puţin ţiţei pe plajă, cu puţin fum în aer, cu dispariţia câtorva specii de peşti sau de păsări, şi va mai continua să se înveţe.

Omul îl asculta cu interes, încuviinţând din cap.

— Da, zise el. Eşti un om viteaz. Lumea are nevoie de oameni ca tine.

— Lucrul esenţial îl reprezintă un sistem de cracare a cadmiului cu catalizator care să sfărâme legătura atomilor de carbon cu valenţă înaltă din ţiţeiul brut din care să se obţină o producţie de 90% de ţiţei cu carbon de valenţă joasă în loc de cele 40% la cât sperăm în momentul de faţă. Producţia de 90%, profituri de două ori duble, randament dublu...

—... şi pericol dublu. Omul din spatele bărbii zâmbea.

— Eşti în pericol chiar şi când faci o baie. Ai putea aluneca şi să-ţi spargi capul, şi bag eu seama că noi n-am investit un miliard în apă de ploaie.

— Cadmiul în concentraţii de peste o sută de părţi per milion este mult mai otrăvitor decât cianura sau arsenicul; ţiţeiurile bogate în cadmiu din exploatarea El Barras au o concentraţie de două mii de părţi per milion.

— Tocmai asta le face atât de preţioase, încuviinţă Duncan. Îmbogăţirea artificială de cadmiu a ţiţeiului ar face întregul proces de cracare dezolant de neeconomic. Am transformat ceea ce părea a fi un zăcământ contaminat fără nicio speranţă, într-unul dintre cele mai briliante avanposturi din toată tehnologia de rafinare a petrolului.

— Sper că nu ai subestimat rezistenţa pe care-o vei întâmpina la transportul...

Duncan i-o reteză scurt.

— Nu va exista nicio publicitate. Încărcarea şi descărcarea ţiţeiului se vor desfăşura cu cea mai mare discreţie, şi nimeni nu va sesiza diferenţa. Un alt ultra petrolier navigând pe oceane cu nimic special care să sugereze că transportă un zăcământ bogat în cadmiu.

— Să zicem totuşi că vestea are să se împrăştie.

Duncan ridică din umeri.

— Lumea a ajuns să accepte orice, de la DDT până la Concorde, nimănui nu-i mai pasă de nimic. Iadul şi potopul să vină şi noi tot o să transportăm petrol de la El Barras. Nimeni nu e destul de puternic, ca să ne oprească.

Duncan îşi adună hârtiile şi continuă pe un ton mai ponderat:

— Am nevoie de şase milioane de dolari pentru şaizeci de zile – şi asta până mâine la prânz.

— Eşti un om viteaz, repetă omul încetişor. Numai că te-ai întins cam mult. Deja fraţii mei împreună cu mine am făcut o considerabilă investiţie în curajul tău. Ca s-o spunem pe şleau, domnule Alexander, Christy Marine şi-a epuizat rezerva de capital. Până şi *Golden Dawn e* amanetată până la ultimul nit – iar contractul de închiriere cu Orient Amex nu schimbă asta.

Duncan luă un alt teanc de hârtii prinse într-un dosar cafeniu, iar omul ridică întrebător o sprânceană.

— Averea mea personală, explică Duncan. Iar omul frunzări la iuţeală prin listele bătute la maşină.

— Asta e pe hârtie, domnule Alexander. Valorile reale sunt 50% din cele pe care le-nşiri tu, iar asta nu constituie destul cât să acopere o poliţă de asigurare în valoare de şase milioane de dolari. Îi întinse dosarul înapoi lui Duncan. Ca început, ar merge, însă o să fie nevoie de mai mult.

— Cam ce anume?

— Acţiune, participare la capital în Christy Marine. Dacă tot e să împărţim riscul, atunci trebuie să ne revină şi o parte din câştiguri.

— Nu cumva-mi mai cereţi şi sufletul din mine? întrebă Duncan răstit, iar omul râse.

— Păi şi din el o să ne luăm, desigur, o felie.

Abia două ore mai târziu, Duncan se scufundă stors ca o lămâie în tapiseria de piele a Rolls-ului. Muşchii coapselor îi zvâcneau de parcă alergase într-o cursă de maraton, iar în colţul ochiului un nerv pulsa de parcă sub piele se afla închis prizonier un

greier. Pusese la bătaie tot – Christy Marine, averea sa personală, până şi sufletul – tot. Totul se juca la risc.

— Eaton Square, domnule? întrebă şoferul.

— Nu, îi spuse Duncan.

Ştia de ce anume avea el nevoie acum pentru a-şi mai alina încordarea măcinătoare, distructivă, care-i sfârteca trupul. Şi asta imediat şi fără fasoane – ca şi praful acela cu aromă de mentă – ca pe o doctorie.

— Clubul Senator din strada Frith, îi spuse el şoferului.

Duncan zăcea cu faţa în jos pe masa de masaj din micul separeu cu perdele verzi. Avea pe el doar un prosop, în rest era gol, iar trupul îi era neted şi zvelt. Fata îl frecţiona pe şira spinării în sus cu degete puternice şi îndemânatice, descoperind micile noduri de tensiune în musculatura viguroasă şi destrămându-le.

— Doriţi masajul moale, domnule? întrebă ea.

— Da, spuse el, şi se rostogoli pe spate.

Ea-i dădu la o parte prosopul din jurul taliei. Era o blondină drăguţă într-o haină scurtă de culoare verde cu o frunză aurie de laur – emblema clubului – cusută pe buzunarul de la piept, iar comportamentul ei era rapid şi profesional.

— Doriţi şi suplimente, domnule? Tonul era neutru şi-n mod automat începu să-şi descheie nasturii de la haină.

— Nu, spuse Duncan. Fără suplimente, şi-şi închise ochii abandonându-se cu totul mângâierilor degetelor ei experte. Se gândi la Chantelle, simţind cum se strecoară în el vinovăţia momentului, dar în

ultima vreme atât de rar mai găsea destulă vlagă pentru a astâmpăra focul mistuitor al patimilor ei de persană. N-avea destulă vlagă pentru ea, era secătuit şi istovit, şi tot ce-şi mai dorea era descărcarea rapidă şi simplă. Peste două luni avea să fie altfel, avea să aibă din nou tăria şi energia de a apuca lumea cu mâinile goale şi a o zgâlţâi ca pe o jucărie.

Mintea i se detaşase parcă de corp şi imagini ciudate, fără nicio legătură, păreau a împroşca întunecimea roşie a pleoapelor sale închise. Se gândi iar la data când el şi Chantelle făcuseră dragoste ultima oară şi se întrebă oare ce-ar spune lumea dacă ar afla de rezultat.

„Nicholas Berg a mai lăsat un mare gol şi-n patul ei", parcă-i şi auzea zicând.

„La naiba cu ei!", gândi Duncan însă fără energia suficientă unei adevărate mânii.

„Ducă-se naibii cu toţii!" Şi se dărui exploziei de lumină ce erupse sub pleoapele sale şi păcii întunecate dar vai, prea iute trecătoare, ce-i urmă.

Nicholas se lăsă pe spate în vechiul fotoliu de piele maro din epoca colonială care voia să însemne una dintre concesiile lui James Teacher făcute creării unui confort oarecare şi privi lung printr-o atmosferă îmbâcsită de fum de havană la reproducerile de duzină de pe tapetul decolorat ce reprezentau scene de vânătoare. Teacher şi-ar fi putut permite un Gaugain autentic ori un Turner, însă la Hanurile Curţii, O asemenea vulgară ostentaţie n-ar fi stârnit decât priviri încruntate. Ar fi putut să bage la idei pe prezumtivii clienţi şi să-i facă să reflecteze de două ori la valoarea onorariului care avea să le fie cerut.

James Teacher puse receptorul jos şi se ridică în picioare în spatele biroului său. La statura lui diferenţa era aproape insesizabilă.

— Aşa care vasăzică, cred că acum am găsit toate căile necesare, trâmbiţă el bine dispus şi începu să le numere pe degete. Înalta prefectură a Curţii Supreme din Africa de Sud va emite ordin de sechestrare pe corpul lui *Golden Adventurer* mâine la prânz, după ora locală. Corespondentul nostru din Franţa va proceda în mod similar cu *Golden Dawn...*

Mai vorbi încă trei minute şi ascultându-l, Nicholas se văzu nevoit să recunoască faptul că-şi meritase cea mai mare parte din exorbitantele sale onorarii.

— Aşa că asta e, domnule Berg. Dacă impresia ta se dovedeşte corectă...

— Nu este nicio impresie, domnule Teacher. Este o certitudine. Duncan Alexander e strâns cu uşa. Aleargă prin tot oraşul după bani, ca lovit de streche. Doamne sfinte, a mers chiar până acolo încât a încercat să mă momească cu acea incredibilă ofertă de asociere. Nu, domnule Teacher, nu este nicio impresie. Christy Marine nu-şi poate plăti datoriile.

— Nu pot înţelege una ca asta. Şase milioane reprezintă o nimica toată, spuse James Teacher. Vreau să spun nimica toată pentru o companie de talia lui Christy Marine, unul dintre armatorii cei mai viabili dintre câţi există.

— Aşa era acum un an, conveni Nicholas fioros. De atunci însă Duncan a avut complet mână liberă să facă ce poftea, fără nicio oprelişte; nu e o companie publică – el administrează acţiunile din Trust. Trase din havană. O să mă folosesc de asta pentru a asmuţi o investigaţie amănunţită a afacerilor companiei. Am să-l bag pe Alexander sub microscop şi-o să putem să-i studiem în profunzime cele mai intime acţiuni.

Teacher chicoti şi ridică receptorul chiar de la primul apel al telefonului.

— Teacher, răspunse el, după care izbucni în hohote, dând întruna din cap: Da, şi din nou, da!

Puse receptorul la loc şi se întoarse spre Nicholas cu chipul radiind de fericire, bucălat şi rotofei ca un soare în amurg.

— Trebuie să te dezamăgesc, domnule Berg, pufni el vesel nevoie-mare. În urmă cu o oră a fost efectuat un transfer de cont de la Christy Marine către Salvator Oceanic din Bermude.

— Cât?

— Până la ultimul sfanţ, domnule Berg. O achitare totală şi completă. Şase milioane şi încă ceva mărunţiş în moneda naţională a Statelor Unite ale Americii.

Nicholas îl privi lung, neştiind nici el care emoţie era mai puternică – uşurarea de a şti că a încasat banii sau dezamăgirea că ocazia de a-l face praf şi pulbere pe Duncan Alexander dispăruse.

— E mare grangur, şi are un Joc de picioare ceva nemaipomenit, spuse Teacher. Cine subestimează pe un om ca Duncan Alexander nu se-alege cu nimic.

— Aşa e, nu s-alege cu nimic, se declară de acord Nicholas, ştiind din proprie experienţă că doar nu o dată procedase aşa, ci de mai multe ori, şi de fiecare dată plătise scump.

— Mă-ntreb dacă amploiatul tău o fi în stare să afle de la Liniile Aeriene Britanice la ce oră e primul zbor spre Bermude.

— Pleci aşa de repede? Te-aranjează dacă-mi semnez memorandul şi-l expediez direct la Bach Wackie în Bermude? întrebă cu tact Teacher.

Bernard Wackie îl aştepta pe Nicholas dincolo de bariera de vamă. Era înalt, uscăţiv şi ars de soare ca o baghetă de tutun de mestecat, şi îmbrăcat cu o cămaşă descheiată la guler şi pantaloni de bumbac.

— Nicholas, ce bine-mi pare să te văd!

Când îşi strânseră mâinile, contactul era puternic, uscat şi răcoros. Avea o vârstă incertă, ceva sub şaizeci de ani, dar peste patruzeci.

— Te duc direct la birou, prea sunt multe de discutat. N-am chef să pierd timpul degeaba.

După care-l apucă pe Nicholas de braţ şi-l conduse în grabă prin arşiţa soarelui în răcoarea înfiorată de aerul condiţionat din Rolls Royce.

Automobilul era prea mare pentru străzile înguste şi întortocheate ale insulei. Aici dreptul de a deţine automobile era limitat la unul per familie, însă Bernard uza la maximum de Drepturile sale.

Era unul dintre acei oameni al căror dinamism combinat cu o excepţională inteligenţă făcea cu neputinţă de îndurat traiul din Anglia şi expunerea benevolă la tributul punitiv al invidiei pe care-l stârneau.

— E greu să fii învingător într-o societate dedicată glorificării învinşilor, îi spusese el lui Nicholas, şi-şi mutase tot calabalâcul în acest refugiu scutit de orice taxe.

Pentru altcineva mai puţin dotat, aceasta ar fi însemnat o adevărată sinucidere. Bernard însă preluase în stăpânire nivelul cel mai de sus al clădirii ce adăpostea Banca din Bermude, cu o magnifică vedere la rada portului Hamilton, şi îl echipase cu o cameră de operaţiuni navale şi un sistem de telecomunicaţii de talia celui cu care e înzestrat statul-major al N.A.T.O.

Din acea încăpere el oferea un serviciu atât de eficient, atât de personal implicat, atât de diversificat la toată paleta de probleme ţinând de armare şi operare, încât nu numai că vechii săi clienţi l-au urmat, dar şi alţii au început să se înghesuie.

— Niciun impozit, Nicholas, zâmbi el. Şi uită-te şi tu ce privelişte.

Clădirile pitoreşti din Hamilton erau vopsite în nuanţe de dropsuri cu arome de căpşună, chitră, prună şi lămâie –, iar în partea cealaltă a golfului cedrii se ridicau înalţi sub razele soarelui, iar yachturile de plăcere ale clubului nautic afişau vele policrome peste apele verzi ale golfului.

— E mai bine decât iarna în Londra, este?

— Aceeaşi temperatură, spuse Nicholas şi aruncă o privire rapidă spre instalaţia de aer condiţionat.

— Sunt un tip cu sânge fierbinte, explică Bernard, iar când înalta şi nobila lui secretară îşi făcu apariţia în ring, purtând dosarele Salvator Oceanic ca o mare preoteasă ce duce cinstitele taine, Bernard se cufundă într-o tăcere intens admirativă, concentrându-şi întreaga atenţie asupra sânilor ei pur şi simplu pneumatici; se strângeau şi se întindeau, sfidând toate legile gravitaţiei ca şi cum ar fi fost umpluţi cu heliu.

În timp ce depunea dosarele pe biroul lui Bernard, ea-i aruncă lui Nicholas un surâs rujat, temperamental şi orbitor, după care plecă bâţâindu-şi fesele perfect rotunde ce se ghiceau sub minijupa mulată.

— Ştie să şi dactilografieze, îl asigură Bernard pe Nick cu un oftat şi scutură din cap ca pentru a şi-l mai limpezi. Deschise dosarul de deasupra. Bun, începu el. Banii de la Christy Marine...

Banii intraseră în cont, şi încă la mare fix. Efectuarea scadenţei virării de plăţi pentru *Sea Witch* era deja în întârziere cu douăzeci şi patru de ore, iar cei de la Atlantique începeau să se impacienteze de-a binelea.

— Fir-ar să fie, spuse Bernard. Şi n-ai fi zis că şase milioane reprezintă o sumă care se papă chiar aşa, în doi timpi şi trei mişcări.

— Nici măcar nu trebuie să-ţi baţi capul, încuviinţă Nick. Se cheltuie singură. Apoi cu o încruntare. Asta ce-i?

— Ne bagă pe gât încă o indexare, alte trei plus o sută şase la sută.

Navaliştii care-o construiau pe *Sea Witch* anexaseră la contract un act adiţional în care se stipula că preţul contractului urma să fie indexat în funcţie de fluctuaţia preţului de cost al oţelului şi a grilelor de salarizare negociate de sindicat prin contracte colective de muncă. Exilaseră izbucnirea grevei docherilor, capitulând în faţa doleanţelor sindicale, iar acum noile cereri ajungeau la Nicholas. Erau nişte sume mari, grăsane, urâte. Acel act adiţional era ca un cancer ce-l secătuia pe Nicholas de vlagă şi bani.

Munciră toată după-amiaza, plătind, plătind şi iar plătind buncheraje şi alte costuri curente ale lui *Warlock,* dobânzi şi rambursări de capital la împrumuturile pentru Salvator Oceanic, onorarii de avocaţi. Salarii de agenţi; cele şase milioane se topeau văzând cu ochii. Una dintre puţinele plăţi care nu-l deranjă pe Nicholas, o reprezentă suma de 12, 5%, prima de salvare pentru echipajul lui Warlock. Partea lui David Allen era de aproape treizeci de mii de dolari, a lui Gigea Baker alţi douăzeci şi cinci de mii; la acest din urmă cec ataşă un bilet. „Fac eu cinste cu un Bundaberg!”

— Astea-s toate plăţile? întrebă la sfârşit Nicholas.

— Ce, nu-s destule?

— Ba-s destule. Nick se simţea terminat din cauza diferenţei de fus orar şi a jonglării cu cifrele. Ce urmează mai departe?

— Ce urmează mai departe? Veşti bune.

Bernard luă al doilea dosar.

— Eu zic că l-am aranjat pe Esso. Tipii te urăsc şi au ameninţat că n-au să mai apeleze la remorcherele tale în vecii vecilor, dar n-au să te dea în judecată.

Nicholas încălcase contractul atunci când lăsase baltă remorca Esso pentru a se duce cu toată viteza spre sud, după *Golden Adventurer,* de atunci acţionarea sa în justiţie pentru încălcarea, prevederilor contractuale atârnase necontenit deasupra capului. Era o mare uşurare să afle că se renunţase la ea; Bernard Wackie îşi merita până şi ultima leţcaie din salariul său.

— O.K., următorul la rând.

Şi tot aşa timp de alte şase ore-şnur, başca diferenţa de fus orar pe care Nicholas o acumulase la traversarea Atlanticului.

— Mai poţi? întrebă la sfârşit Bernard.

Nicholas încuviinţă din cap, deşi îşi simţea ochii ca pe nişte ouă fierte tari, iar obrajii îngreunaţi şi aspri.

— Vrei ceva de mâncare? întrebă Bernard. Şi atunci Nick scutură din cap şi realiză că afară era întuneric. Ceva de băut? Ai să ai nevoie pentru ceea ce urmează.

— Scotch, se declară de acord Nicholas, iar secretara aduse tava şi umplu paharele într-o tăcere respectuoasă.

— Altceva, domnule Wackie?

— Pentru moment nimic, iubire.

Bernard se uită după ea până ieşi, după care îşi ridică paharul spre Nicholas pentru toast.

— Te numesc Prinţul de Aur! Şi când Nicholas se încruntă ameninţător, el se grăbi să adauge: Nu, nu, Nicholas, nu te iau peste picior. E adevărat ce spun. O meriţi din nou. Şeicii vorbesc între ei să-ţi propună o ofertă. Vor să te cumpere cu totul, cap-coadă, să preia ei tot bâlciul, răspunderi, asigurări, tot. Normal c-or să vrea să fii tu şeful lor pentru doi ani, timp în care să-l pregăteşti pe omul lor. Un salariu cu adevărat măreţ, urmă el bucuros, iar Nicholas îl pironi cu privirea.

— Cât?

— Două sute de mii, plus 2, 5% din profituri.

— Nu salariul, îi spuse Nicholas. Cât oferă ei pentru întreaga companie?

— Prima strigare e doar aşa, de formă, doar sunt arabi, nu?

— Cât? făcu nerăbdător Nicholas.

— Au anunţat cu delicateţe o sumă care începe cu cinci.

— Până unde crezi c-au să urce?

— Şapte, şapte şi jumătate... poate şi opt.

Prin înceţoşarea cauzată de oboseală, departe ca pe un felinar în fereastra unei nopţi de iarnă,

Nicholas întrezări perspectiva unei vieţi noi, o viaţă aşa cum Samantha îi propusese. O viaţă simplă, fără complicaţii, plină doar de statornice bucurii şi seninătate.

— Opt milioane de dolari neto? şi glasul lui Nicholas era răguşit, iar cu degetul mare şi cel arătător încerca să alunge istovirea din pleoape.

— Poate doar şapte, făcu modest Bernard, dar eu unul m-aş arunca la opt.

— O să mai iau un pahar, spuse Nicholas.

— Ce idee splendidă, căzu de acord Bernard, şi-şi studia secretara cu o scânteiere de anticipare în priviri.

Samantha avea părul strâns în două cozi grele lăsate pe spate. Purta pantaloni scurţi de blugi, ce-i scoteau în evidenţă zveltele picioare bronzate şi dezveleau la fiecare pas pe care-l făcea nişte semiluni mai albicioase din fesele ei tari şi rotunde, în picioare purta sandale, pe creştetul capului ochelari de soare.

— Credeam că n-ai să mai vii, strigă ea veselă, alergând spre Nick în clipa când acesta păşi prin vama de la aeroportul internaţional Miami.

El dădu drumul jos valizei şi-i opri fuga cu pieptul său. Fata se agăţă de gâtul lui, iar Nick îşi dădu seama că uitase mirosul de curat şi încins de soare al părului ei.

Tremura cu o nerăbdare abia ţinută în frâu, ca un căţeluş, şi numai când îi simţi umerii cuprinşi de un uşor zgâlţâit, el înţelese că fata plângea.

— Hei, măi-măi, ce-nseamnă asta? o întrebă ridicându-i bărbia şi privindu-i ochii scăldaţi în lacrimi.

Drept răspuns, Samantha smiorcăi o singură dată, tare.

— Care-i necazu, mititico?

— Pur şi simplu sunt atât de fericită... îi spuse Samantha. În fundul sufletului Nick se pomeni că invidiază această disponibilitate de a trăi atât de intens.

Să fii în stare să plângi de bucurie era un lucru atât de rar, o suprema realizare din partea unui om. O sărută şi simţi gustul sărat al lacrimilor. Cu surpriză constată că şi el simţea un nod în gât.

Îmbulzeala sleită de puteri din aeroport trebuia să se deschidă când ajungea la ei, după care să se scurgă încet în jurul lor, ca apa în jurul unei stânci, iar ei nu mai ştiau de nimeni şi de nimic.

Chiar şi atunci când ieşiră din clădirea aeroportului afară sub soarele Floridei, îndreptându-se spre automobil, ea tot îl mai ţinea de mijloc cu amândouă braţele, împiedicându-i mersul.

— Dumnezeule mare! exclamă Nicholas şi se opri în loc ca trăsnit în clipa când dădu cu ochii de maşină. Era o dubiţă Chevrolet, numai că fusese revopsită. Asta ce mai e?

— E o capodoperă, râse ea. Nu-i aşa? Era vopsită în culorile curcubeului, în dungi vii şi panouri cu fabuloase peisaje terestre şi marine.

— E opera ta? întrebă Nicholas şi-şi luă din buzunarul de la piept ochelarii fumurii şi cercetă prin ei pescăruşii şi palmierii şi florile.

— Nu e chiar aşa de rea, protestă ea. Fără tine eram plictisită şi deprimată. Aveam nevoie de ceva care să-mi mai lumineze viaţa.

Unul dintre tablouri reda într-un verde fosforescent coama curbată a unui val de deferlare, iar pe frontul de undă al valului o pereche de siluete omeneşti pe planşe de Surfing Hawaiene şi forma unui delfin ce zburda în formaţie cu acestea. Nick se aplecă să privească mai cu luare-aminte şi abia dacă reuşi să se recunoască pe sine în silueta bărbătească; fiecare detaliu al trăsăturilor fusese redat cu o afectuoasă minuţiozitate, iar rezultatul portretului său era ceva între Clark Gable şi Superman – puţin mai făţos însă.

— Din memorie, spuse ea cu mândrie.

— E extraordinar, o lăudă el. Numai că eu am bicepşii mai mari şi sunt mai frumos.

În ciuda paletei crude de culori şi a stilului romantic, el îşi dădu seama că fata era un real talent.

— Doar nu-ţi închipui c-am să merg în aşa ceva... îţi dai seama ce-ar zice un creditor dacă din întâmplare ar da cu ochii de mine?

— Domnu', ia scoate-ţi creierul din gulerul tău scrobit şi din costumul bleumarin. Tocmai ai început o excursie spre locul unde umblă câinii cu covrigii în coadă, via Lună.

Înainte să pornească motorul, ea se-ntoarse spre el, privindu-l serios cu acei ochi mari, scânteietori şi verzi.

— Cât, Nicholas? întrebă ea. De astă dată cât timp avem să petrecem împreună?

— Zece zile, îi spuse el. Îmi pare rău, dar pe 25 trebuie să fiu înapoi la Londra. De data asta chiar că am dat lovitura, dar ştii, una mare de tot. Am să-ţi povestesc.

— Ba nu. Ea-şi acoperi urechile cu amândouă mâinile. Nu vreau să aud nimic, cel puţin nu încă.

Ea conducea Chevroletul cu o lejeră şi neforţată îndemânare, în mare viteză şi cu eficienţă, răspunzând cu un zâmbet la uimirea apreciativă a şoferilor de sex masculin.

După ce părăsiră autostrada 95, ea trase dubiţa în spaţiul de parcare al unui magazin universal. Mirat, Nicholas ridică o sprânceană.

— Mâncare, comentă ea, după care adăugă rostogolindu-şi lasciv ochii: socot că după aia o să mă lovească o foame de lup.

Alese antricoate pentru friptură, o sacoşă plină cu delicatese şi mai multe sticle de riesling de California. Nu acceptă sub nicio formă ca Nick să plătească.

— În oraşul ăsta eşti invitatul meu.

Apoi plăti taxa de traversare şi o luă pe drumul digului Rickenbacker ce lega partea continentală de Reciful Virginia.

— Ăsta e departamentul de oceanografie al universităţii Mia mi, iar ăla de la capătul digului e laboratorul meu. Îl vezi, imediat dincolo de barca aia albă de pescuit?

Clădirile joase erau înghesuite într-un colţ al insulei, între acvariul cu apă de mare şi cheiurile şi debarcaderele micuţului port al universităţii.

— Nu ne oprim? observă Nicholas.

— Glumeşti! râse ea. Pentru experimentele pe care am de gând să le fac nu am nevoie de un mediu controlat ştiinţific.

Şi fără să micşoreze câtuşi de puţin viteza, Chevroletul parcurse în goană mare arcul de pod între Reciful Virginia şi Reciful Biscayne. După încă vreo trei mile ea viră brusc la stânga pe un drumeag îngust de pământ bătătorit ce şerpuia printr-o luxuriantă pădure tropicală pentru a se opri lângă o casă de şindrilă aflată chiar pe ţărmul oceanului.

— Casa mea-i aproape de locul de muncă, explică Samantha în timp ce bocănea pe veranda adăpostită, cu braţele-încărcate de delicatese.

— Asta-i a ta? întrebă Nicholas.

Din clădirile semeţe ale reşedinţelor de vacanţă ce se aflau de o parte şi alta el nu putea zări decât vârfurile.

— E de la tata. A cumpărat-o în anul în care m-am născut, îl lămuri cu mândrie Samantha. Pământul meu se întinde de acolo şi până dincolo.

— Trebuie să valoreze un milion.

— Este fără preţ, spuse ea cu hotărâre. Asta le spun acelor piticanii transpirate cu trabucuri mari în gură. Tăticu' mi l-a lăsat mie şi nu e de vânzare.

Îşi deschise uşa singură, izbind în ea cu poponeţul în pantalonaşi scurţi de doc.

— Acum de ce rămâi acolo ca un popândău, Nicholas? îl imploră ea. N-avem la dispoziţie decât zece zile.

El o urmă în bucătărie, în vreme ce ea dădu drumul cumpărăturilor în chiuvetă, după care se-ntoarse val-vârtej spre el.

— Bun venit în casa mea, Nicholas!

Îi înconjură mijlocul cu braţele şi-i smulse poalele cămăşii din pantaloni, plimbându-şi palmele în sus pe spinarea lui goală.

— Nici n-ai să-ţi închipui vreodată cât de fericită sunt că ai venit. Haide să-ţi arăt casa... asta e sufrageria.

Era mobilată auster, cu ceramică şi covoare indiene, iar pantalonii scurţi ai Samanthei căzură în centrul podelei împreună cu cămaşa lui Nicholas.

— Iar asta – surpriză! – este dormitorul. Îl trase de-o mână, iar sub poalele prea scurte ale tricoului, poponelul ei îl ducea cu gândul la o veveriţă mestecând de zor cu obrăjorii plini de nuci.

Minusculul dormitor avea vedere spre plajă. Briza mării umfla perdeaua, iar zgomotul resacului de mică amplitudine părea respiraţia unui uriaş, un sâsâit şi un oftat profund ce umplea toată atmosfera din jurul lor.

Patul era prea mare faţă de cameră, făcut din veche feronerie forjată ornamental, cu o saltea moale, cenuşie şi o cuvertură dintr-o sută de petice pătrate de toate culorile.

— Nu cred că aş mai fi rezistat încă o zi fără tine, spuse ea şi-şi despleti cozile groase, ale părului. Ai ajuns ca la cavalerie, exact la ţanc.

El îşi întinse mâna şi-i apucă în palmă cosiţele bălaie, răsucindu-le gros în jurul încheieturii, răsfirându-le apoi între degete. O trase gingaş jos, lângă el.

Dintr-odată viaţa lui Nick era din nou simplă şi neaglomerată. Dintr-odată devenise din nou tânăr şi complet lipsit de orice grijă. Jalnicele zvârcoliri, şmecheriile, minciunile şi înşelăciunile erau inexistente în acest minuscul univers format dintr-o

mică baracă din scânduri, la ţărmul oceanului, şi un pat uriaş care zăngănea şi zornăia şi zdroncănea şi scârţâia din toate încheieturile sub extazul complet dezlănţuit al acelei minuni între minuni care purta numele Samantha Silver.

Laboratorul Samanthei era o încăpere pătrată, construită pe piloni deasupra apei, iar bâzâitul molcom al electropompelor se amesteca cu plescăitul micilor valuri de dedesubt şi cu bolboroseala şi gâlgâitul cuvelor.

— Ăsta e regatul meu, îi spuse ea. Iar ăştia sunt supuşii mei.

Erau aproape o sută de cuve, ca acvariile mici cu pereţi de sticlă pentru caraşi aurii, iar deasupra fiecăreia dintre ele se afla suspendată o reţea complicată de serpentine, recipienţi de sticlă şi fire electrice.

Nick se îndreptă agale spre cea mai apropiată dintre cuve şi privi înăuntrul ei. Conţinea o singură scoică mare, de apă sărată: animalul se hrănea, ţinându-şi ambele valve întredeschise, cărniţa moale şi roz şi branhiile dantelate se încreţeau şi se ondulau în firavul curent de apă de mare. De fiecare jumătate a cochiliei erau prinşi nişte conductori subţiri de cupru cu ajutorul a două picături de adeziv pe bază de poliuretan.

Samantha veni şi se lipi de Nick, iar acesta o întrebă;

— Ce se-ntâmplă aici?

Ea atinse un comutator şi imediat cilindrul înregistratorului de deasupra cuvei începu să se învârtească lent, iar o peniţă cu tuş, după câteva zvâcniri şi tremurări preliminare, începu a trasa o configuraţie regulată, o vale şi două vârfuri, dintre

care al doilea o idee mai scurt decât primul, după care din nou o vale.

Ea spuse:

— E conectat şi ascultat.

— Mă, tu lucrezi pentru C.I.A., o acuză el.

Şi ea râse.

— Astea sunt bătăile inimii lui. Îi trec un curent electric slab prin inimă – are o inimioară cu dimensiunea de numai un milimetru – însă fiecare contracţie cardiacă modifică rezistenţa electrică a circuitului şi determină peniţa să oscileze.

Preţ de o clipă ea cercetă evoluţia curbei.

— Prietenul nostru de aici este un cât se poate de vesel şi sănătos exemplar de *Spisida solidissima.*

— Ăsta e numele lui? întrebă Nick. Şi eu care credeam că-i doar o scoică.

— Una dintre cele cincisprezece mii de specii de bivalve care sunt cunoscute sub acest nume generic.

— Asta-mi trebuia acum, o intelectuală, spuse Nick cu o mină jalnică. Dar ce-i aşa de interesant în legătură cu inima lui?

— E cel mai ieftin şi mai sensibil detector de poluare descoperit până-n prezent... adică de fapt, rectifică ea fără falsă modestie, descoperit de mine.

Ea-l luă de mână şi-l plimbă de-a lungul şirului de cuve.

— Sunt foarte sensibile, incredibil de sensibile la orice contaminare a biotopului lor, iar ritmul lor cardiac detectează aproape imediat orice element străin, component chimic sau de altă natură, aflat în

suspensie într-o concentraţie cât de mică, pe care pentru a-l pune în evidenţă ar fi nevoie de un specialist de înaltă calificare şi de un spectroscop.

Curiozitatea de complezenţă pe care o manifestase la început Nicholas se transformă într-un interes autentic când Samantha începu să prepare mostre de agenţi poluanţi obişnuiţi pe singura banchetă aflată lângă peretele din faţă al micului şi aglomeratului laborator.

— Uite aici, ridică ea o eprubetă, carburi aromatice, cele mai otrăvitoare elemente din componenţa ţiţeiului... iar dincoace, indică ea o altă eprubetă, mercur într-o concentraţie de o sută de părţi per milion. Ai văzut fotografiile vegetalelor umane şi ale copiilor japonezi cu carnea ce le cădea de pe oase din Kiojo? Ăla a fost mercur. Minunat, nu?

Ea luă o altă eprubetă.

— PCB, deşeu de la industria electrică, râul Hudson e plin de el, de acestea, tetrahidrofuran, cliclohexan, metilbenzen – toate produse secundare ale proceselor tehnologice, dar să nu te laşi impresionat de numele lor pompoase. Într-o bună zi au să se-ntoarcă împotriva noastră ca să ne bântuie de prin titluri de ziare, cum se vorbeşte de THF sau CMB – într-o bună zi or să fie alte deşeuri umane, alţi copii născuţi fără braţe sau fără picioare. Ea atinse alte eprubete. Arsenic, otrava de viţă nobilă şi demodată a Agathei Christie. Şi apoi aici este adevăratul tătic al tuturor, cel mai nemernic, mai viu şi mai agresiv dintre toţi... ăsta e cadmiul; sub formă de sulfură, pentru a fi mai uşor absorbit. La o sută de părţi per milion este la fel de mortal ca şi o bombă cu neutroni.

Pe când el se uita cu atenţie la cuve, ea aduse stativul de eprubete şi puse în funcţiune înregistratoarele ECG. Fiecare începu să redea

configuraţia normală a ritmului cardiac pentru o scoică sănătoasă.

— Şi-acum, spuse ea. Fii atent.

În condiţii controlate, ea începu să picure soluţii uşor otrăvitoare în sistemele reticulate de apă, câte o soluţie diferită pentru fiecare, cuvă.

— Aceste concentraţii sunt atât de slabe încât animalele nici măcar nu-şi vor da seama de traumă, ci vor continua să se hrănească şi să se înmulţească fără alte simptome de intoxicare în afara celor pe termen lung.

Samantha era un alt om, un profesionist ce gândea rapid şi detaşat. Până şi halatul alb pe care şi-l trăsese peste tricou îi transformase mina şi căpătase o anumită prestanţă pe când se mişca printre cuvele înşirate de-a lungul peretelui.

— Poftim, spuse ea cu amară satisfacţie, în clipa în care peniţa unuia dintre înregistratoare trasa un uşor dublu-puls în punctul cel mai de sus al vârfului, după care aplatiza în mod vizibil cel de-al doilea vârf. Reacţie tipică de intoxicare cu hidrocarburi aromatice.

Pulsul distorsionat al inimii era reprodus la nesfârşit pe tamburul de hârtie al înregistratorului, iar ea trecu la următoarea cuvă.

— Observi pulsul în vale, observi tendinţa infimă de accelerare, a sistolei cardiace? Asta e cadmiu în zece părţi per milion; la o sută de părţi ar ucide tot ce e viu din apele mărilor, la cinci sute ar ucide încetul cu încetul omul, la şapte sute concentraţie, în aer sau în soluţie apoasă îl va ucide repede, instantaneu.

Interesul lui Nicholas deveni totală fascinaţie când o ajută pe Samantha să ţină evidenţa

experienţelor şi să controleze debitul şi concentraţia din cuve. Ei crescură în mod gradat doza fiecărei substanţe, iar peniţele jucăuşe înregistrară nepăsătoare convulsiile finale tot mai accentuate şi zvâcniturile spasmodice premergătoare morţii.

Nicholas dădu glas senzaţiei de oroare şi de repulsie pe care-o simţea la vederea acestui proces de degenerare.

— E macabru.

— Da. Hai de lângă cuve. Aşa e întotdeauna moartea, însă aceste organisme dispun de nişte sisteme nervoase atât de rudimentare, încât ele nu simt durerea în felul cum o simţim noi. O apucă brusc un uşor tremurici de groază, după care urmă:

Închipuie-ţi însă un întreg ocean otrăvit ca una dintre aceste cuve, închipuie-ţi agoniile incredibile a zeci de milioane de păsări de mare, de mamifere, foci, marsuini şi balene. Apoi imaginează-ţi ce se va întâmpla cu omul însuşi...

Samantha îşi dădu jos halatul.

— Acum mi-e foame, anunţă ea, şi apoi uitându-se la panourile din fibră de sticlă ale tavanului: Nici nu mă mir! Afară s-a şi întunecat!

Pe când curăţau şi aranjau laboratorul, şi efectuau o ultimă verificare a pompelor şi echipamentului ce rămânea în funcţiune, Samantha îi spuse:

— În cinci ore am testat peste o sută cincizeci de mostre de apă contaminată şi am obţinut informaţii exacte asupra efectelor a cincizeci de substanţe periculoase la un preţ de cost de cam cincizeci de cenţi per mostră. Ea stinse lumina. Ca să faci acelaşi lucru cu un spectroscop de gaze ar fi costat zece mii de dolari şi i-ar fi trebuit unei echipe serioase de

înaltă specializare cam două săptămâni de muncă îndârjită.

— E o afurisit de mare şmecherie ce ai tu aici, îi spuse Nicholas. Eşti o doamnă deşteaptă foc – sunt impresionat, zău. Sincer m-ai făcut praf.

Lângă dubiţa psihedelică Chevrolet ea-l opri în loc şi sub lumina becului de stradă se uită la el cu un aer vinovat.

— Ai ceva împotrivă dacă mă fălesc şi eu puţin cu tine?

— Asta ce mai înseamnă? întrebă el suspicios.

— Gagiii mănâncă-n seara asta creveţi. După care-or să se culce pe barcă pentru ca mâine-n zori să-şi încerce norocul la un marcaj al peştilor – dar noi nu trebuie să mergem. Am putea să mai cumpărăm nişte fripturi şi o altă damigeană de vin.

Dar el vedea bine că tare-ar mai fi tânjit să meargă şi ea.

Era o veche ambarcaţie de pescuit, cam de şaisprezece metri şi jumătate lungime, cu o timonerie din topor amplasată în prova, aducând mai mult a gheretă de santinelă sau mai degrabă a un fel de latrină de pe vremea când era bunica fată mare.

Era amarată la malul din extremitatea debarcaderului universităţii, şi pe măsură ce se apropiau tot mai mult, se auzeau tot mai tare glasurile şi râsetele ce veneau de sub punte.

„Tricky Dicky” îi citi numele scris pe pupa rotundă, înaltă şi lipsită de graţie.

— Dar noi ţinem atât de mult la ea, spuse Samantha conducându-l pe pasarela îngustă şi şubredă ce ducea pe punte. E proprietatea

universităţii. Este una dintre cele patru nave de cercetări ale noastre. Celelalte trei sunt toate nave moderne, cu tot dichisul, de şaizeci de metri lungime, însă *Dicky este* barca noastră pentru ieşiri scurte în golf sau până la Recifuri şi ea mai este în acelaşi timp şi clubul facultăţii.

Cabina principală era mobilată monahal, paiol de scândură de lemn şi banchete tari, o singură masă lungă, însă era tot atât de aglomerată ca şi o discotecă la modă, plină la refuz de tineri pârliţi de soare, băieţi şi fete, toţi în blue jeans şi tricouri, cu neputinţă de a-i diferenţia ca sex după îmbrăcăminte sau după lungimea părului lor cârlionţat de soare şi încurcat de vânt.

Aerul era greu de mirosul pătrunzător de creveţi de golf fierţi şi unt topit, şi pe masă se aflau damigene cu vin de California.

— Hei! strigă Samantha peste hărmălaia de voci amestecate într-o dispută încinsă şi o jovială băşcălie cu vorbe de spirit. Acesta este Nicholas.

Adunarea se mai potoli cât de cât şi ei se uitară spre el cu acea curioasă şi disimulată ostilitate cu care orice trib priveşte un intrus, pe cineva care pătrunde într-un grup select şi cu circuit închis. Nick rezistă cu calm privirilor scrutătoare, uitându-se la fiecare direct în ochi. Îi evaluă imediat, dându-şi seama că, în ciuda ostentativei lor simplităţi vestimentare, a unor frizuri sălbatic de neîngrijite şi a unei abundente impresionante de bărbi, ei erau un grup de elită. Niciunul dintre acele chipuri nu era lipsit de inteligenţă, nu exista pereche de ochi care să nu fie alertă şi pătrunzătoare, şi-n toţi era parcă acel aer de mândrie şi de încredere în ei înşişi.

În capul mesei şedea un om solid, de o statură impunătoare, cel mai în vârstă din cabină, cam de-un leat cu Nick ori poate chiar ceva mai în vârstă,

fiindcă-n barba lui erau fire argintii, iar chipul său era brăzdat şi bătut de soare, şi vânt, şi timp.

— Bună, Nick, tună el. N-am să mă prefac acum că n-am auzit de tine. Sam ne-a făcut la toţi capul calendar.

— Tom Parker, ia încetează cu asta, i-o reteză tăios Samantha şi câţiva izbucniră în râs. Tensiunea scăzu şi urmă obişnuitul schimb de saluturi.

— Bună, Nick, eu sunt Sally Anne.

O fată drăgălaşă, cu ochi ca peruzeaua sub nişte ochelari cu rame subţiri, de metal. Îi vârî în mână o stacană serioasă de vin.

— Nu prea avem pahare, aşa că bănuiesc că tu şi Sam o să beţi amândoi din chestia asta.

Fata se trase puţin mai într-o parte pentru a le face câţiva centimetri de loc, iar Samantha se aşeză în poala lui Nicholas.

Vinul era un zaibăr negru ce galopa, dădea pinteni şi se ducea tot la vale din cerul gurii lui Nick, dar Samantha îşi degusta partea ei cu aceeaşi delicateţe de parcă ar fi fost un Château băltite, 1953, după care-şi lipi buzele de urechea lui şi-i murmură:

— Tom e „prof” la catedra de biologie, e o dulceaţă. După tine el e omul la care ţin cel mai mult din lume.

O femeie îşi făcu apariţia dinspre bucătărie, cărând o tavă uriaşă de creveţi Strălucitori şi un castron cu unt topit. Când le aşeză în centrul mesei ea fu întâmpinată cu un ropot de aplauze, şi se năpustiră cu toţii asupra mâncării cu un apetit lipsit de orice inhibiţie.

Femeia era înaltă, cu părul negru împletit în cozi şi un chip cu trăsături puternice ce respirau competenţă; zveltă şi graţioasă în pantalonii strânşi pe picior, părea ceva mai în vârstă decât celelalte persoane de sex feminin. Se opri lângă Tom Parker şi-şi puse un braţ pe umerii lui în gestul familiar al unei îndelungi afectivităţi.

— Asta e Antoinette, soţia lui.

— Femeia îşi auzi numele şi surâse în direcţia lor. Îl studie pe Nick cu nişte ochi blânzi şi negri, după care dădu din cap şi făcu spre Samantha internaţionalul semn „O", cu degetul mare şi arătător, mai înainte de a dispărea din nou în bucătărie.

Mâncarea nu avu darul de a opri în niciun fel discuţiile, fluxul vioi şi vehement al conversaţiei ce trecea rapid de la pălăvrăgeală la lucruri extrem de serioase şi din nou înapoi; minţi strălucite, bine formate şi informate punctau şi răpăiau rafale de informaţii de la unul la altul cu precizia unor bile de fildeş de biliard. În tot acest timp degete mânjite de unt rupeau creveţilor mustăcioasele lor capete, în căutarea semilunii de carne albă şi dulce, pentru a lăsa înapoi amprente unsuroase pe paharele de vin.

Pe măsură ce fiecare dintre ei vorbea, Samantha îi şoptea lui Nick numele şi câteva cuvinte de prezentare.

— Hank Petersen îşi dă doctoratul în tonul cu aripioară albastră – depunerea icrelor şi traseul rutelor sale de migrare. El e cel care conduce mâine desfăşurarea marcajului...

— Asta e Michelle Rand şi-am împrumutat-o de la UCLA, ştie tot despre marsuini şi balene.

Apoi dintr-odată începură cu toţii o discuţie aprinsă de indignare în legătură cu comportamentul

mârşav al căpitanului unui petrolier care cu o săptămână în urmă îşi spălase tancurile de marfă în mijlocul strâmtorii Florida şi lăsase în urma lui o pată de hidrocarburi de treizeci de mile în curentul Gulf Stream. Făcuse asta în toiul nopţii şi schimbase ruta de drum de cum ajunsese în largul Atlanticului.

— I-am luat amprenta, mormăi ca un urs furios Tom Parker, e-n găleată, ascultă la mine, îl avem deja în colimator.

Nick ştia că „prof"-ul se referea la amprenta reziduurilor petroliere, analiza mostrelor de peliculă prin spectroscopia în gaze care să se potrivească exact cu mostrele luate de Paza de Coastă din tancurile agresorului. Identificarea era suficient de exactă pentru a se constitui un cap de acuzare la curtea internaţională de justiţie.

— Tot şpilul e cum să-l târăşti pe nemernic în tribunal, continuă Tom Parker. Era la cincizeci de mile în afara apelor noastre teritoriale până când Paza de Coastă să-l ajungă din urmă, iar nava e sub pavilion liberian. În setul de propuneri pe care le-am pregătit pentru ultima conferinţă maritimă noi ne-am străduit să punem în discuţie cazuri de genul acesta.

Nick intră pentru prima dată în discuţie. Le vorbi despre, dificultăţile întâmpinate de ratificarea unei legislaţii internaţionale, de urmărire şi aducere în faţa instanţei de judecată a cazurilor de flagrantă agresiune împotriva mediului; după care le înşirui măsurile ce fuseseră luate până la ora actuală, ceea ce se afla încă în deliberare şi, în sfârşit ceea ce, în opinia lui, mai era încă de făcut pentru protecţia mării.

El vorbi cumpătat şi la obiect şi Samantha băgă de seamă din nou cu un fior de mândrie cum ascultau oamenii atunci când Nicholas Berg vorbea. În momentul în care se opri, ei se năpustiră asupra lui de pretutindeni, folosindu-şi minţile lor agere ca pe

nişte bisturie ce-şi croiau drum în el prin întrebări ascuţite ca vârful de lance. El le răspundea în aceeaşi manieră, tăios şi dur, înarmat cu o totală cunoaştere a subiectului şi sesiză schimbarea produsă în atitudinea grupului, înflorirea respectului, subtila deschidere a rândurilor pentru a-l primi printre ei, fiindcă el spusese întocmai cuvintele-cheie, iar ei îl recunoscuseră drept unul de-al lor, unul din elită.

Tom Parker şedea în capul mesei şi asculta, dând din cap în semn de încuviinţare şi încruntându-se, cântărind în sinea lui. Avea braţul petrecut în jurul taliei subţiri a Antoinettei, iar ea stătea alături şi se juca distrată cu un cârlionţ sârmos şi des din creştetul capului său.

Tom Parker dădu de peşte la patruzeci de mile în larg, acolo unde curentul Gulf Stream o ia mai departe spre nord, albastru, cald şi rapid. Păsările erau la treabă, venind în picaj ca glonţul, cu aripile strânse, fundalul acoperit cu nori de furtună ce învineţeau orizontul. Păsările erau strălucitoare, ca nişte gămălii albe în cădere, şi plonjau pe suprafaţa bleumarin a oceanului, lăsând în urmă mici jerbe de spumă albă. Câteva secunde mai târziu ele ţâşneau la suprafaţă, întinzându-şi gâturile şi înghiţind cu lăcomie înainte de a se înălţa iar în zbor, cabrând abrupt, în cercuri, pentru a relua de la capăt vânătoarea. Erau cu sutele şi zburătăceau şi cădeau ca nişte fulgi de nea.

— Anşoa, mormăi Tom Parker, şi dedesubtul cârdului de păsări se putea vedea suprafaţa agitată a mării de la bancul clocotitor al micilor obleţi de momeală. Sub ei ar putea fi bonita la treabă.

— Nu, spuse Nick. Sunt aripioară-albastră.

— Eşti sigur? zâmbi Tom vrând să-l provoace.

— După modul cum zboară-n cârd compact şi cum înghit peştele, nu poate să fie altceva decât ton, repetă Nick.

— Pe cinci parai? întrebă Tom.

— Batem palma, îi zâmbi Nick în chip de răspuns şi chiar în acel moment amândoi văzură limpede un peşte sărind din apă. Era ca o torpilă scânteietoare şi irizată, cam de lungimea unui braţ de om. Zbură prin aer cam un metru optzeci, se răsuci în zbor şi izbi din nou apa cu un plescăit pe care-l auziră distinct peste duduitul motorului.

— Aripioară-albastră, concluzionă sec Nick. Un banc de ton... merg până la bucăţi de zece kilograme.

— Cinci parai, mormăi dezgustat Tom. Ei fir-ar să fie, dar nu cred că-mi permite buzunarul să te ţin, măi omule, şi-i trase lui Nick în glumă un pumn în umăr de-i clănţăniră dinţii, după care se întoarse spre hubloul deschis al timonerei şi strigă cu un muget năprasnic celor de pe punte: O.K., puştanilor, am ajuns la aripioară-albastră.

Imediat se porni forfota şi se auziră glasuri entuziasmate. Toată lumea se repezea după gută şi după bastoanele pentru marcaj. Era joaca lui Hank, el era specialistul în tonul cu aripioară albastră, şi cunoştea modul lui de împerechere, rutele migraţiei şi lanţul trofic, mai bine decât oricine altcineva. Când era însă vorba să-i prindă, nu se putu Nick împiedica să observe, s-ar fi descurcat poate mai bine ca potcovar.

Nici lom Parker nu era pescar. El o aduse pe *Tricky Dicky* drept pe direcţia bancului şi-o tăie de-a dreptul prin mijlocul lui, semănând panică între păsări şi peşti deopotrivă. Numai printr-un noroc chior unul din gaşca de la pupa izbuti să agaţe ceva şi, la capătul unui mare tămbălău cu zbierete de

încurajare de la cei de-o seamă cu el, să târască cu chiu cu vai peste balustrada bărcii un biet şi amărât pui de ton cu aripioară albastră. Peştele se zbătea şi se zvârcolea în jurul punţii, izbindu-şi coada de scândurile de lemn, urmărit de o liotă asurzitoare de savanţi ce patinau şi se dezechilibrau pe puntea alunecoasă, se împiedicau unii de alţii şi veneau claie peste grămadă pentru ca în sfârşit să reuşească să-l înghesuie lângă copastie şi să pună mâna pe el.

Primele trei încercări de a-i prinde eticheta de Plastic, se soldară cu tot atâtea eşecuri, mişcările făcute de Hank cu bastonul de înfipt ancore devenind tot mai sălbatice pe măsură ce ciuda pentru nereuşită sporea. Fu cât pe-aci să izbutească ancorarea etichetei pe poponelul ridicat în sus al Samanthei, în clipa când aceasta îngenunchease pe punte cu gândul de a imobiliza peştele la pieptul ei cu amândouă braţele, ca pe un bebeluş.

— Faci des chestia asta? întrebă Nick cu glas molcom.

— Cu gaşca asta e pentru prima dată, recunoscu spăsit Tom Parker. Credeam că n-o să-ţi dai seama.

Deja gaşca triumfătoare încredinţa cu mărinimie peştele înapoi valurilor, cu mica ancoră de fixare a etichetei având ghearele înfipte în corpul peştelui, periculos de aproape de centrii săi vitali; iar dacă asta n-avea până-n cele din urmă să-i curme zilele, atunci smotoceala zdravănă pe care-o primise va reuşi cu siguranţă. În cursul ei capul îi fusese trântit de scândură atât de tare încât din opercule îi curgea sânge. Rămase plutind cu burta în sus în deriva curentului, nesimţitor la neliniştitele strigăte ale Samanthei:

— Hai, peşte, treci şi înoată!

— Ai ceva împotrivă dacă încercăm cum zic eu? întrebă Nick, iar Tom îi predă comanda fără a mai

zice nici pâs.

Nicholas alese patru dintre tinerii cei mai viguroşi şi îndemânatici, cărora le ţinu un rapid curs practic şi un mic seminar despre modul de lucru cu grelele saule cu cârlige, prevăzute cu momeli de fulgi japoneze, arătându-le cum să arunce momeala şi cum să recupereze ţaparina, făcând-o colac între picioare printr-o insesizabilă mişcare din încheietură. După care stabili fiecăruia dintre ei un loc lângă balustrada dinspre tribord şi celui de-al doilea membru al fiecărei echipe îi spuse să fie gata pregătit cu bastonul de ancorare a etichetei. Lui Hank Petersen îi spuse să se urce pe timonerie de unde să poată înregistra peştii pescuiţi şi numărul de etichete.

În decurs de o oră mai dădură peste încă un banc, iar Nicholas se apropie de el prin învăluire, cu o viteză adecvată de traulare, ajutând astfel tonul ieşit în căutare de hrană să menţină compact şi cât mai la suprafaţă bancul forfotitor de anşoa, până-n clipa când putu bloca pana cârmei lui *Tricky Dicky* în banda tribord şi s-o lase să descrie în voia ei cercuri lente de jur-împrejurul bancului. După care ieşi repede afară pe punte.

De sus şi de jos, prinsă ca-ntr-o capcană, masa vie de peşte brăzda suprafaţa apei, semănând cu fierberea unui terci de argint topit ce împrăştia străfulgerări: prin el străbătea, rapid şi întunecat ca o torpilă, tonul flămând.

În câteva minute Nick îi avea pe cei patru pescuitori la lucru. Într-un ritm constant ei aruncau nada în apa forfotitoare, ca aproape imediat să tragă de ţaparină când tonul muşca fulgul momelii şi să recupereze săltând guta cu mâna peste cap, rapid şi cu minimum de efort, scoţând peştele afară cu ambele mâini şi apoi prinzându-i corpul şi imobilizându-l ferm deşi acea siluetă de proiectil

rece, vârtos şi argintiu zvâcnea şi se zbătea şi bătea din coadă atât de iute, încât zbârnâia. Pe urmă îi învăţă cum să le scoată cu grijă cârligul din mandibulă, pentru a nu răni vulnerabilele lui branhii, ţinând peştele ferm însă cu gingăşie, în vreme ce asistentul înfigea mica ancoră cu cârlige în muşchiul compact aflat imediat în spatele înotătoarei dorsale. Când peştelui i se dădea din nou drumul peste bord efectele operaţiei de marcare erau atât de uşoare încât el aproape imediat reîncepea să dea iama prin masele compacte de oblete mărunt.

Fiecare etichetă de plastic era numerotată şi purta inscripţionată în cinci limbi rugămintea către găsitor-pescar ca ea să fie trimisă prin poştă universităţii din Miami împreună cu câteva detalii privind data şi locul capturării, ceea ce avea să furnizeze o valoroasă contribuţie la stabilirea traseului de migraţie a bancului în circumnavigaţia sa anuală în jurul pământului. De la locul lor de depunere a icrelor aflat undeva în marea Caraibilor ei urcau cu Gulf Stream în sus, către nord şi spre est, peste Atlantic, apoi tot în jos, spre sud, în jurul Capului Bunei Speranţe, cu o eventuală escapadă în jurul bazinului mării Mediterane – cu toate că acum gradul periculos de poluare al acelui corp de apă închisă era pe cale să le schimbe obiceiurile. De la Capul Bunei Speranţe din nou spre est, prin sudul Australiei, pentru a se înscrie într-un gigantic arc de cerc în jurul Pacificului, ca să nimerească drept în mănuşa de fier a pescarilor japonezi la „cablu lung” şi al pescadoarelor de ton de pe coasta Californiei mai înainte de a se vârî la adăpost sub apele teribil de reci ale Capului Horn şi înapoi la locul de depunere a icrelor din Caraibe.

În timp ce *Tricky Dicky* se reîntorcea acasă la apusul soarelui, ei şedeau sus pe cabină bând bere şi vorbind. Nicholas îi studia degajat pentru a se convinge că ei aveau atât de multe dintre calităţile pe care le aprecia la semenii săi; erau inteligenţi şi

ştiau ce vor, erau sârguincioşi şi nu exista în ei acea însuşire specială de hrăpăreţ care pătează atâtea caractere.

Tom Parker strivi cutia goală de bere în pumnul său uriaş la fel de uşor ca şi cum ar fi fost un pachet de hârtie, pescui alte două din lada aflată lângă el şi-i azvârli una dintre ele lui Nick. Gestul părea să aibă o anume semnificaţie şi înainte de a o bea, Nick o ridică în sus, în semn de salut.

Samantha stătea ghemuită într-o răsfăţată istovire lângă umărul lui, iar amurgul era magnific drapat în nuanţe de purpuriu şi stacojiu fierbinte, de lingou topit. Nicholas se gândi fugar la cât de plăcut ar fi să-şi petreacă restul vieţii făcând astfel de lucruri împreună cu nişte oameni aidoma celor de lângă ei.

Biroul lui Tom Parker avea rafturi până-n tavan şi-acestea se încovoiaseră sub greutatea sutelor de specimene păstrate în formol şi a şirurilor de lucrări şi publicaţii ştiinţifice.

El stătea lăsat pe spate în scaunul său rotitor şi cu gleznele încrucişate. Se afla exact în centrul aglomeratului său birou.

— Ţi-am verificat trecutul, Nicholas. Este c-a fost o neruşinare sfruntată? Te rog primeşte scuzele mele.

— A fost interesant exerciţiul? întrebă blând Nicholas.

— N-a fost deloc greu. Ai lăsat nişte urme... Tom căută o comparaţie, ca un urs grizzly printr-o stupină. Fir-ar să fie, dar, măi Nicholas, omule, tu eşti al naibii de cunoscut.

— Întotdeauna am fost ocupat cu câte ceva, recunoscu Nicholas.

— Bere? Tom traversă încăperea spre frigiderul din colţ care purta o etichetă inscripţionată: „Specimene zoologice. NU DESCHIDEŢI”.

— Prea devreme pentru mine.

— Niciodată nu-i prea devreme, spuse Tom şi rupse sigiliul unei cutii de bere Millers, după care luă în mână foaia de date a lui Nicholas. Aşa e, ai fost întotdeauna ocupat. Ciudat, nu-i aşa, că în jurul anumitor oameni lucrurile par pur şi simplu a se întâmpla.

Nicholas nu răspunse, iar Tom urmă mai departe:

— Aici avem nevoie de cineva care să fie în stare *să tacă.* E minunat să planifici totul, după aia însă ai nevoie de catalizatorul care să transforme gândirea şi intenţia în acţiune.

Tom bău din cutie după care-şi şterse spuma de pe mustaţă.

— Ştiu ce-ai făcut. Te-am auzit vorbind, am văzut cum te mişti, astea sunt lucruri importante, însă cel mai important lucru e că-ţi pasă... Te-am urmărit cu multă atenţie, Nick, şi ţie într-adevăr îţi pasă până-n străfundul sufletului, tot aşa cum ne doare şi pe noi.

— Sună de parcă mi-ai oferi o slujbă, Tom.

— Ce s-o mai lălăim, Nick, chiar îţi ofer o slujbă.

El îşi agita prin aer o lăboaie uriaşă, ca un mănunchi de cârnăciori de porc.

— La naiba, cunosc că eşti un om ocupat, dar aş vrea să te ademenesc cu postul de profesor asociat. Am apela atunci la puţin din timpul tău când ar fi nevoie de o hărţuială şi-o ţigăneală prin Washington, am apela la tine când ne-ar frige buza după cineva cu trecere la persoanele vizate, când am avea nevoie

de anumiţi oameni din branşă, cineva cu o mare reputaţie care să deschidă uşile, când are să fie nevoie de ajutorul cuiva hârşit în latura practică a oceanelor şi cunoscător al celor care uzează de ele şi al celor care abuzează de ele. Avem nevoie de cineva care să fie un om de afaceri cu capul pe umeri, care să fie familiarizat cu bazele economiei comerţului maritim, cineva care a construit şi exploatat petroliere, cineva în măsură să ştie că ceea ce constituie necesitatea lumii este de excepţională importanţă, însă unul care în acelaşi timp este în stare să pună în balanţă această foame de proteine a omenirii şi de combustibili fosili cu pericolul încă şi mai mare de a transforma oceanele în deşerturi de apă.

Tom îşi mai drese puţin vocea cu nişte bere, pândind cu atenţie reacţiile lui Nicholas, şi când nu văzu nicio încurajare din partea acestuia, el continuă cu o şi mai sporită putere de convingere:

— Noi suntem specialişti şi tot ce-i posibil să avem un câmp de vedere mai limitat; numai Dumnezeu ştie că toată lumea ne face sentimentali, ţicniţii trâmbiţaşi ai apocalipsului sau intelectuali troglodiţi cu părul lung. De ce ducem noi lipsă, Nicholas, e cineva care să aibă cheag în branşă – Nicholas, dacă tu ai păşi la o şedinţă a Congresului ai putea să le trânteşti câteva şi pe cinstea mea dacă nu i-ai zgâlţâi, dar zdravăn de tot, din transa lor geriatrică şi i-ai pune să-şi dea la maximum protezele auditive.

Nicholas încă tăcea, iar pledoaria lui Tom deveni şi mai disperată:

— Ce putem să-ţi oferim în schimb? Ştiu că nu duci lipsă de bani, şi că nu te-ai alege decât cu nişte prăpădite douăsprezece miare pe an. Însă titlul de profesor asociat sună bine. Deocamdată batem palma pentru asta. După care am putea s-o punem ca

lumea pe baze mai temeinice, şi să devii profesor plin – la catedra de oceanologie aplicată sau ceva de genul ăsta, ceva care să sune apetisant şi la care rămâne să ne mai gândim. Nu mai ştiu altceva ce-am putea să-ţi mai oferim, Nick. În afară poate de acea minunată senzaţie pe care o ai în adâncul sufletului atunci când te ocupi de ceva într-adevăr serios şi care trebuie neapărat făcut.

Se opri din nou din lipsă de alte cuvinte, şi-şi clătină trist căpăţâna lui mare şi miţoasă.

— Nu-ţi surâde ideea, nu-i aşa? întrebă el.

Nick se foi în scaun.

— Când încep? întrebă el şi, pe când chipul lui Tom se lumina dintr-odată de un mare şi strălucitor zâmbet, Nick întinse mâna. Acum cred c-o să iau berea aia.

Temperatura apei era destul cât să învioreze. Nick şi Samantha înotară în larg, încât ţărmul aproape că dispăru înghiţit de pâcla amurgului, după care se întoarseră şi o porniră înapoi unul lângă altul. Plaja era pustie; pentru dispoziţia în care se aflau ei luminile celor mai apropiate reşedinţe de vacanţă erau tot atât de nevinovate ca şi licărirea stelelor, râsetele şi muzica tot atât de plăcute ca şi strigătele pescăruşilor.

Era momentul potrivit ca să-i spună şi o făcu pe îndelete, începând cu oferta şeicilor de cumpărare a firmei lui.

— Şi-ai să le-o vinzi tu? întrebă ea încet. Eu nu cred c-ai fi în stare de aşa ceva.

— Pentru şapte milioane bani în mână? întrebă el. Îţi dai seama câţi bani sunt?

— Nu ştiu să număr până acolo, recunoscu ea. Dar tu ce-ai să mai faci dacă o vinzi? Nu mi te închipui jucând popice sau golf pentru tot restul vieţii tale.

— Una dintre clauzele înţelegerii este ca eu să conduc timp de încă doi ani Salvator Oceanic, ca angajatul lor, şi pe urmă mai am încă o ofertă temporară care-o să-mi umple tot timpul ce-mi mai rămâne.

— Ce ofertă?

— Profesor asociat la Universitatea Miami.

Se opri locului ca trăsnită şi-l trase mai aproape de ea.

— Îţi baţi joc de mine! sună acuzaţia ei.

— Iar asta numai la început, recunoscu el. Peste vreo doi ani, sau cam aşa ceva, după ce-am isprăvit cu Salvator Oceanic, ar fi toate şansele să mă aleg cu titlul de profesor plin la catedra de oceanologie aplicată.

— Nu-mi vine să cred! spuse ea şi-l apucă de braţe zgâlţâindu-l cu surprinzătoare forţă.

— Tom mă vrea în chip de tăvălug în privinţa anumitor aspecte ale cercetării mediului înconjurător. O să mă ciondănesc cu legislatorii şi pe la conferinţele maritime, am să fiu ca un fel de pistolar angajat în slujba băieţilor de la Greenpeace.

— Oh, Nicholas, Nicholas!

— Dulce Iisuse Christoase, exclamă el pe un ton de reproş. Uite că din nou plângi.

— Pur şi simplu nu pot să mă abţin.

Îi stătea încă în braţe, udă, răcoroasă şi cu pielea zgrunţuroasă de la nisipul plajei. Se lipea strâns de el, trepidând de bucurie.

— Îţi dai tu seama ce-nseamnă asta, Nicholas? Cred că-ţi dai seama, să nu-mi spui că nu! Pur şi simplu habar n-ai ce-nseamnă asta!

— Spune-mi tu, o invită el. Ce-nseamnă asta?

— Ce înseamnă, înseamnă că în viitor o să putem face totul împreună... Nu numai să mâncăm împreună şi să zgâlţâim împreună patul – ci totul, muncă şi distracţie şi viaţa în întregime, aşa cum trebuie de fapt să trăiască un bărbat şi-o femeie! Părea uluită şi înspăimântată în acelaşi timp de viitorul ce se prefigura.

— Ideea nu îmi se pare deloc respingătoare, murmură el cu blândeţe, şi-i ridică bărbia.

Se înghesuiră amândoi în aburii denşi şi parfumaţi ai separeului pentru duş, curăţindu-se de nisip şi de sare, şi după aceea se întinseră împreună pe cerga miloasă, în întuneric, clădind planuri şi visând în zgomotul plăcut şi răscolitor al valurilor ce se spărgeau în cadenţa lor perpetuă. Când somnul îl cuprindea pe unul dintre ei, celălalt găsea tocmai atunci ceva important de spus, şi discuţia se pornea din nou.

— Marţi trebuie să fiu la Londra.

— Te rog, nu-mi strica seara acum, murmură ea pe jumătate adormită.

— Pe urmă, pe 7 aprilie o s-o lansăm la apă pe *Sea Witch.*

— Nici nu aud, şopti ea. Mi-am băgat degetele în urechi.

— Nu vrei s-o lansezi tu? Adică să spargi sticla de şampanie şi să-i dai binecuvântarea?

— Tocmai mi-am scos degetele din urechi.

— Jules are să fie în al nouălea cer.

— Nicholas, nu pot să-mi petrec toată viaţa într-un continuu du-te-vino peste Atlantic, nici chiar de dragul tău. Mai am atâta de lucru.

— Peter are să vină şi el acolo, o să am eu grijă de asta, aşa ca să pară ca un fel de recompensă.

— Presiunile astea la care mă supui... nu joci cinstit, protestă ea.

— Ai să vii?

— Ştii bine c-am să vin, ticălos sexy ce eşti tu; n-aş rata aşa ceva pentru nimic în lume. Se-ntinse peste cuvertură şi dibui cu buzele după urechea lui. Mă simt onorată.

— Amândouă sunteţi nişte vrăjitoare ale mării, spuse el.

— Iar tu eşti vrăjitorul meu[5].

— Vrăjitoarea şi vrăjitorul mării, chicoti el. Minuni o să facem împreună.

— Ascultă, ştiu că e cam mare neobrăzarea din partea mea, dar dacă tot suntem treji şi nu-i decât ora două dimineaţa, ţi-aş fi ultra, super recunoscătoare dacă ai putea înfăptui pentru mine chiar acum una dintre acele mici minuni ale tale.

— Cu plăcere voia ţi se va împlini, îi răspunse Nick.

Nicholas ajunse mai devreme, asta o constată, privindu-şi în fugă Rolex-ul când ieşi de la

consulatul american. Aşa că-şi mai temperă pasul pe când traversa piaţa Concordiei prin ploaia măruntă şi ceţoasă ce se aşternea în broboane pe umerii trendului.

Lazarus se afla înaintea lui la locul de întâlnire, stând în picioare sub una dintre statuile ce se aflau în scuarul cel mai apropiat de sediul central al Marinei Franceze.

Era înfofolit în haine groase şi călduroase, de culoare bleumarin, cu un fular lung de caşmir petrecut de mai multe ori pe după gât şi o pălărie albastru de Prusia trasă bine pe ochi, cât să ascundă proeminenţa netedă şi bombată a frunţii sale.

— Hai să găsim undeva un loc mai cald, sugeră Nick omuleţului fără nicio altă introducere.

— Nu, spuse Lazarus uitându-se în sus la el prin lentilele groase ce-i dilatau mult de tot ochii. Ne plimbăm pe jos.

Şi el îl conduse prin pasajul subteran până la trotuarul de promenadă aflat în partea cea mai de sus a malului povârnit al Senei îndreptându-se către Petit Palais.

Erau singurii plimbăreţi în crucea acelei amiezi neîndurătoare şi umblară aşa în tăcere cam trei sau patru sute de metri până când Lazarus deveni absolut sigur că nu-l pândea niciun pericol şi-şi ajustă umbletul mărunţel la ritmul paşilor lui Nick. Era ca şi cum ai scoate la plimbare pe Toulouse-Lautrec, zâmbi Nick în sinea lui. Chiar şi după ce începu să vorbească, Lazarus continua să se uite-n urmă, peste umăr, şi o dată, când doi studenţi bărboşi algerieni în haine militare de camuflaj ajunseră în dreptul lor şi-i depăşiră, el amuţi brusc până ce aceştia se îndepărtară.

— Ştii că nimic nu va fi în scris, piţigăie el.

— Am eu în buzunar un Dictafon, îl asigură Nick.

— Prea bine, la asta ai dreptul.

— Mulţumesc, murmură Nick pe un ton sec.

Lazarus făcu o scurtă pauză, ca şi cum o nouă bandă fusese introdusă în computer, dar când începu să vorbească glasul lui dobândi o cu totul altă sonoritate, un ton fără inflexiuni, aproape electronic, de parcă într-adevăr provenea de la un robot.

La început fu o înşiruire de transfer de acţiuni înspre treizeci şi trei de companii ce alcătuiesc structura lui Christy Marine, toate transferurile ce-avuseseră loc în decursul ultimelor optsprezece luni.

Omuleţul le debita fără punct şi virgulă, ca şi cum de fapt chiar le citea din registrele de evidenţă a acţiunilor ale companiilor respective. Nicholas îşi dădu seama că pentru obţinerea unei asemenea acurateţi, omul avusese acces nu glumă. Avea date, număr de acţiuni, andosantul şi cesionarul, până şi transferul acţiunilor în Salvator & Remorcaj Oceanic către Nicholas însuşi. Toate acestea erau detaliate cu fidelitate, confirmând exactitatea celorlalte informaţii ale lui Lazarus. Totul era o impresionantă demonstraţie de cunoaştere totală şi de memorie perfectă, însă mult prea complicată pentru ca Nick să găsească vreun rost. Trebuia să studieze problema cu atenţie deosebită. Tot ce-ar fi putut spune era că cineva ridică o perdea de fum.

Lazarus se opri la intersecţia bulevardului Champs Élysées cu strada Beoţiei. Nicholas îi aruncă o privire şi văzu că nasul lui ca o băşică fără formă era de un roz vineţiu nesănătos şi că respiraţia îi devenise mai dificilă şi mai chinuită din cauza istovitoarei plimbări. Nick realiză dintr-odată că micul omuleţ suferea probabil de astm, şi ca pentru a-i confirma gândul, acesta scoase din buzunar o cutiuţă de medicamente, confecţionată din argint şi

bătută în turcoaze, şi-şi vârî în gură o singură pastilă roz după care îl conduse pe Nicholas în holul unui cinematograf de unde cumpără două bilete.

Era un film porno. Dialogurile erau zgâriate, iar titrajul în franceză nu avea sincronizare. Sala de cinema era aproape goală, aşa încât se aşezară pe două scaune izolate undeva în rândurile din spate.

Lazarus se uita fix la ecran, fără să clipească, începând să deruleze cea de-a doua parte a raportului său. Acesta era o analiză amănunţită a transferurilor de bani lichizi în cadrul grupului Christy Marine, iar Nick era încă o dată uluit de puterea de concentrare a acestui om. Din descrierea verbală el îşi putu face o imagine asupra vehiculării unor sume enorme de bani, orientate şi dirijate în fluxuri ordonate de către un maestru tactician. Geniul lui Duncan Alexander se recunoştea de la o poştă, ca şi semnătura lui marcată de multe înfloriturі pe care Nick o văzuse exersată cu ifos studiat. Pentru ca dintr-odată fluxul de bani să nu mai curgă atât de constant şi netulburat; începură să se observe vârtejuri şi spasme, mici lipsuri şi nepotriviri, care-i dădeau lui Nick de gândit, precum sunetele false ale unui ceas defect. Lazarus îşi termină această secţiune a raportului său printr-un scurt rezumat al situaţiei lichiditare/credite existentă cu patru zile în urmă, iar Nick realiză că temerile erau îndreptăţite.

Duncan antrenase consorţiul într-o traiectorie ce se afla pe muchie de cuţit.

Nicholas şedea adus de spate în fotoliul de catifea uzată, ţinându-şi ambele mâini în buzunarele trenciului, urmărind incredibilele fapte de pe ecran ale eroinei, fără ca de fapt să le vadă. În acest timp, lângă el Lazarus scosese din buzunar un mic recipient de aerosoli, îi înşurubă un ajutaj, şi-şi

împroşcă zgomotos pe gâtlej un jet subţire. Părea că uşurarea venea aproape instantaneu.

— Asigurările şi asigurarea maritimă a navelor al căror armator este consorţiul Christy Marine. El începu din nou cu nume, cifre, date, iar Nicholas sesiză tendinţa. Duncan îşi folosea propria lui companie. Banca de Asigurări London & Europe, ca să-şi asume riscurile pentru toate navele sale, după care se mai reasigura, încă o dată pe piaţă, împărţind astfel riscul, dar păstrându-şi ciolanul cel mai mare pentru sine. Acesta era principiul autoasigurării, căruia Nicholas i se opusese cu atâta îndârjire, şi care, prin salvarea lui *Golden Adventurer,* se întorsese cu violenţă împotriva lui Duncan.

Ultima navă din înşiruirea lui Lazarus era *Golden Dawn* şi când auzi numele, Nicholas se foi neliniştit în scaunul său şi aproape imediat îşi dădu seama că se petrecea un lucru ciudat.

— Christy Marine nu a făcut cerere pentru supraveghere Lloyd la această navă.

Nick ştia deja asta. Ea primise în schimb certificat de clasa întâi de la supraveghetorii de pe continent. Era un certificat de clasă mult mai lesne de obţin, ut şi în consecinţă mult mai puţin acceptabil decât prestigiosul „Lloyd A-1”!

Lazarus continuă, coborându-şi un pic glasul în clipa când îşi făcu apariţia un alt muşteriu în sala aproape goală, care ocupă un loc aflat la două rânduri de scaune în faţa lor.

— Iar asigurarea a fost efectuată în afara lui Lloyd. Asigurările London & Europe îşi asumă toate riscurile.

Din nou Duncan se auto asigura, observă sardonic Nicholas, însă nu chiar în totalitate. Iar celelalte poliţe au fost semnate de... Lazarus înşiră unul după

altul numele celorlalte companii care-şi asumau o parte din risc şi cu care Duncan încheiase reasigurarea. Totul era însă prea subţire, prea nebulos. Şi încă o dată în plus, numai o cercetare aprofundată a cifrelor i-ar fi îngăduit lui Nicholas să-l ghicească pe Duncan cam pe ce picior dansează, cât era asigurare reală şi cât era doar de faţadă pentru a-i convinge pe bancheri că riscurile erau în mod cinstit acoperite, iar investiţia lor protejată.

Câteva dintre numele reasiguratorilor îi sunau cunoscute, ele se aflaseră pe lista cesionărilor care dispuneau de titluri de capital la Christy Marine.

„Oare nu cumva Duncan îşi cumpăra asigurările cu banii din capital?" reflectă Nicholas. Iar de cumpărat, se vede treaba, cumpăra la preţuri disperate. Desigur, cu neputinţă să nu aibă el vreo acoperire. Fără asigurare, clasele de finanţe, băncile şi sponsorii care-au împrumutat bani lui Christy Marine pentru construirea monstruosului petrolier s-ar şi înfige-n beregata lui Duncan. Iar propriii lui acţionari i-ar transforma viaţa în infern... Nu, nu, cu neputinţă ca Duncan Alexander să nu aibă o acoperire, fie ea şi numai pe hârtie, fără substanţă, ca un simplu cerc vicios, ca un şarpe ce-şi devorează mai întâi coada.

Ah, însă urma era atât de abil camuflată, atât de grijuliu dichisită şi titirisită, încât numai cunoaşterea amănunţită a lui Christy Marine izbutea să-i stârnească lui Nick nişte semne de întrebare, dar unei echipe de revizori i-ar fi trebuit probabil câţiva ani pentru a scoate la lumină dantelăria încâlcită a înşelăciunii. Într-o primă instanţă Nicholas crezuse că cea mai rapidă cale de a-l opri pe Duncan era de a-şi face cunoscute proaspetele sale suspiciuni, atât de dificil obţinute, principalilor creditori ai lui Duncan şi acelora care au finanţat construcţia lui *Golden Dawn.* Însă îşi dădu imediat seama că asta nu era, suficient. Nu era nimic palpabil, ci numai

deducţii, şi aluzii. Până când faptele aveau a fi deshumate şi întinse în toată putrefacţia lor pe masa de autopsie pentru disecţie, Golden Dawn avea să se afle hăt departe pe ocean, transportând un milion de tone de ţiţei. Duncan ar fi câştigat până atunci destul timp cât să-i asigure profitul şi să vândă nava vreunei firme greceşti sau chineze complet necontrolabilă, întocmai aşa cum se lăudase. Nu era deloc floare la ureche să-i pui beţe-n roate lui Duncan Alexander. Nick ştia însă asta şi nici măcar n-o gândea. Chiar şi atunci când creditorii ar fi fost înştiinţaţi de şubrezimea acoperirii de asigurare a lui Golden *Dawn,* era deja prea târziu.

N-aveau ei oare să-şi asume vrând-nevrând riscurile, împrăştiindu-le pe unde se putea şi se nimerea şi strângând pur şi simplu puţin mai tare laţul funiei financiare în jurul gâtului lui Duncan? Nu, nu acesta era mijlocul de a-i pune beţe-n roate. Duncan trebuia obligat să refacă corpul petrolierului gigant, să aducă nava la un risc moral cât de cât acceptabil, dar mai ales să accepte standardul stabilit de la bun început de către Nicholas.

Lazarus îşi isprăvise capitolul asigurări al raportului său şi se ridică brusc în picioare tocmai când eroina filmului era pe punctul de a realiza imposibilul. Cu o senzaţie de uşurare Nick îl urmă afară pe culoarul dintre scaune, în recele amurg parizian, unde plămânii li se umplură cu miasmele de tot felul ale aglomeratului oraş. Lazarus îl conducea din nou, cu acei paşi micuţi şi săltăreţi, tot spre partea de est a Parisului, prin arondismentul al optulea, recitându-i din memorie detaliile contractelor de navlosire a tuturor navelor lui Christy Marine – preţuri, date de expirare a contractelor, Nicholas le recunoscu pe cele mai multe dintre ele; contracte pe care el însuşi le încheiase sau acelea care fuseseră reînnoite la expirarea termenului cu nişte minore modificări ale clauzelor. Se bizuia pe casetofonul din buzunarul

său şi de aceea puterea lui de concentrare nu se găsea la maximum, ci doar trecea în revistă tot ce-auzise până atunci de la acest extraordinar omuleţ. De aceea, în clipa când vestea-l lovi, aproape că nu înţelese imediat ce aude.

— Pe 10 ianuarie, Christy Marine a înaintat un contract de cărăuşie cu Orient Amex. Termenul este de zece ani. Nava ce urmează a fi folosită este *Golden Dawn.* Preţul este de zece cenţi americani per suta de tone şi milă cu o folosire minimă anuală garantată de 75.000 mile marine.

Nicholas înregistră automat cuvântul-cheie *Golden Dawn,* după care asimilă totul. Costul, zece cenţi per suta de tone şi milă era o greşeală, era ridicat, mult prea ridicat, ridicol de ridicat pentru o piaţă atât de coborâtă. Şi pe urmă numele ăsta de Orient Amex – oare ce anume din această denumire îi zgândărea memoria?

Se opri deodată atât de brusc încât un pieton ce mergea-n urma lui se ciocni de el. Nicholas îl împinse la o parte cu un gest absent şi rămase pironit, gândind intens, răscolindu-şi memoria în căutarea unor crâmpeie de informaţii îngropate de mult. Lazarus, de asemenea, se oprise şi el şi aştepta răbdător. Nu trecu mult şi Nicholas îşi puse o mână pe umărul omuleţului, zicându-i;

— Trebuie să beau ceva.

Îl trase după el într-o bodegă în care aerul era gros de să-l tai cu cuţitul de la aburii automatului de cafea şi de la fumul de ţigări Caporal şi Disque Bleu, şi-l aşeză la o masă micuţă de lângă fereastra cu vedere spre trotuar.

Lazarus comandă afectat o sticlă cu apă Vittel, din care sorbi cu un aer virtuos, în vreme ce Nicholas îşi turna sifon în whisky.

— Orient Amex, începu Nicholas imediat ce ospătarul se îndepărta de masa lor. Vorbeşte-mi despre el.

— Aceasta se află dincolo de limitele termenelor mele de referinţă, făcu delicat, pe un ton rezervat, Lazarus.

— Taxează-mă pentru asta, îl invită Nicholas şi Lazarus făcu o pauză în care mai că se auzi clic-ul schimbării casetelor din capul lui, după care începu să vorbească.

— Orient Amex este o companie înregistrată în America cu un capital declarat de douăzeci şi cinci de milioane de acţiuni la valoarea cursului curent de zece dolari... înşiră Lazarus statistica seacă. Compania este în prezent intens implicată în exploatări petroliere terestre în Australia de vest şi Etiopia, iar pe mare, în zonele apelor teritoriale norvegiene şi chiliene. A construit o rafinărie la Galveston, în Texas, ce urmează a intra în funcţiune pe baza noului procedeu atomic de cracare catalitică utilizat pentru prima dată la propria sa staţie pilot aflată pe aceeaşi platformă. Uzina urmează a intra în funcţiune, conform graficului, pentru prima dată în luna iunie a anului curent şi să ajungă la întreaga capacitate în cinci ani.

Toate acestea îi erau vag familiare lui Nicholas numele, procedeul de cracare a moleculelor de carbon cu valenţă ridicată şi indice scăzut prin ruperea atomilor de carbon şi reasamblarea lor în molecule volatile de carbon cu valenţă scăzută şi indice ridicat.

— Compania are în exploatare puţuri de foraj în Texas şi pe platformele maritime din zona petroliferă a platoului continental de sub Santa Barbara, în Nigeria de sud şi a mai descoperit rezerve de ţiţei în zona petroliferă El Barras din

Kuweit, care vor fi utilizate de către noul complex de cracare din Galveston.

— Doamne Dumnezeule, sfinte! îl privi fix Nicholas. Zona El Barras... bine, dar e contaminată cu cadmiu, a fost condamnată de...

— Zona El Barras are un procent extrem de ridicat de cadmiu şi e îmbogăţită natural în catalizatorul noului procedeu de rafinare.

— Care sunt concentraţiile în cadmiu ale zăcămintelor? întrebă Nicholas.

— Mostrele din regiunea vestică a exploatării El Barras au dat o concentraţie de două mii de părţi per milion, iar mostrele de anticlinalele din nord şi din est au dat o concentraţie de 42.000 de părţi per milion. Lazarus înşira pedant cifrele. Ţiţeiurile americane şi nigeriene vor fi combinate cu ţiţeiurile din El Barras pe parcursul acestei proceduri revoluţionare de cracare catalitică. Se estimează că producţia de volatile cu indice de carbon cu valenţă scăzută va spori prin aplicarea acestui procedeu de la 40% la 45%, mărind randamentul de la cinci până la opt ori şi prelungind viaţa celor mai mari bazine de petrol ale lumii cu zece până la cincisprezece ani.

În vreme ce asculta, Nicholas avea în faţa ochilor imaginea vie a peniţei din laboratorul Samanthei ce înregistra chinurile de moarte ale unei scoici otrăvite cu cadmiu. Lazarus continua să vorbească placid.

— În timpul procesului de cracare, sulfura de cadmiu va fi redusă la forma ei de metal pur, netoxic, şi va constitui un valoros subprodus.

reducând astfel costurile de producţie ale rafinăriei.

Nicholas scutură din cap, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, şi vorbi ridicând tonul:

— Duncan are s-o facă. O să traverseze două oceane, câte un milion de tone o dată în monstruozitatea aia a lui făcută de mântuială şi vulnerabilă. Da, Duncan are să facă ceea ce niciun alt armator n-a mai îndrăznit vreodată să facă – să transporte ţiţeiurile bogate în cadmiu de la El Barras!

De la ferestrele apartamentului său din hotelul Ritz, Nicholas putea vedea în centrul lui Place Vendôme columna cu basorelieful ei în spirală, format din tunuri ruseşti şi austriece, ridicată în amintirea isprăvilor de arme ale micuţului corsican împotriva celor două naţiuni. În timp ce studia columna şi aştepta să i se facă legătura telefonică, printr-un mic calcul rapid realiză că pe coasta răsăriteană a Americii de Nord era ora trei dimineaţa. Cel puţin avea s-o găsească acasă. După care zâmbi în barbă. Dacă nu era acasă, avea el de gând să afle motivul absenţei.

Telefonul sună şi el îl ridică fără să-şi dezlipească privirile de la fereastră.

Se auzi o bombăneală confuză şi Nicholas întrebă:

— Alo, cine-i acolo?

— Sam Silver... cât e ceasul? Cine-i la aparat? Dumnezeule mare, e trei. Ce vrei?

— Spune-i tipului să-şi tragă pantalonii şi să spele putina.

— Nicholas! se auzi un chiot de bucurie urmat imediat de zgomotul a ceva care-a căzut şi un zăngănit care-l făcu pe Nicholas să se strâmbe şi să-şi depărteze binişor receptorul de ureche.

— Oh, fir-ar a naibii de treabă, am răsturnat masa. Nicholas, mai eşti pe fir, alo! Vorbeşte, spune ceva, pentru Dumnezeu!

— Te iubesc.

— Mai spune-mi asta, te rog. Unde eşti?

— La Paris. Te iubesc!

— Of, făcu ea dezumflată. Te-aud atât de aproape. Credeam că...

Apoi îl ironiză maliţios.

— Şi eu te iubesc... da' dânsu' cum se mai simte?

— Îi e dor de tine.

— Cine-i dama?

— Dorul este ca o asigurare de şomaj... El căută echivalentul american al termenului. Vreau să spun că momentan „dânsul" e în şomaj.

— Ţuţ. Ţine-l aşa. Nu mai ştiu, ţi-am spus că te iubesc?

— Trezeşte-te. Hai, sus, dezmeticeşte-te odată. Am ceva să-ţi spun.

— Sunt trează... mă rog, aproape.

— Samantha, ce s-ar întâmpla dacă cineva ar vărsa un milion de tone de 40.000 părţi per milion concentraţie de sulfură de cadmiu, aflat într-o emulsie de ţiţei arab aromatic în curentul Gulf Stream la să zicem, treizeci de mile în largul Recifului West?

— Bizară întrebare, Nicholas. La trei dimineaţa asta sună a bombă.

— Ce s-ar întâmpla? insistă el.

— Ţiţeiul ar acţiona ca un mijloc de transport, se străduí ea să dea o explicaţie cât mai coerentă, în

ciuda somnului care nu dispăruse. El s-ar răspândi pe suprafaţa apei pe o grosime de cam şase milimetri sau ceva apropiat şi te-ai trezi cu o pată de petrol lungă de câteva mii de mile şi lată de patru sau cinci sute de mile şi care-ar fi în permanentă mişcare.

— Care ar fi rezultatele?

— Ar extermina cea mai mare parte din viaţa acvatică din Bahamas şi de pe coasta de est a Statelor Unite, ba nu, mai corect, ar extermina toată viaţa acvatică, şi asta include şi locurile de depunere a icrelor tonului, ţiparilor de apă dulce şi caşaloţilor şi ar contamina...

Era acum trează de-a binelea şi o înfiorare de oroare îi schimbă timbrul vocii.

— Eşti macabru. Nicholas, ce sinistru lucru a putut să-ţi treacă prin minte, şi încă la trei dimineaţa?

— Viaţa omului? întrebă el.

— Ei bine, sigur că da, ar fi pierderi serioase de vieţi omeneşti, spuse ea. Dacă s-ar afla sub formă de sulfură ar fi cu multă uşurinţă absorbit, dar în acea concentraţie, s-ar dovedi otrăvitor doar la simplu contact – pescari, turişti, oricine s-ar plimba pe o plajă contaminată.

Începea să înţeleagă, din ce în ce mai bine, grozăvia scenariului.

— O mare parte din populaţia oraşelor de pe coasta de est... Nicholas, ar putea fi vorba de sute de mii de fiinţe omeneşti, iar în caz că pata ar fi dusă de curentul Gulf Stream dincolo de America, spre arhipelagul Newfoundland, Islanda şi Marea Nordului, ea ar nimici locurile de pescuit cod, ar nimici tot, om, peşte, pasăre şi animal. După care, coada curentului Gulf Stream ar da roată insulelor

britanice şi părţii de nord a continentului european... Dar de ce mă-ntrebi pe mine toate astea, ce soi de ghici-ghicitoarea mea mai e şi asta, Nicholas?

— Christy Marine a semnat un contract pe zece ani să transporte un milion de tone de ţiţei de la exploatarea petrolieră El Barras din golful Arabiei de sud şi până la rafinăria lui Orient Amex din Galveston. Ţiţeiul de El Barras are un conţinut de sulfură de cadmiu cuprins între 2000 şi 40.000 de părţi per milion.

Explicându-i, i se desluşea revolta din glas:

— Un milion de tone! Nicholas, ăsta-i un fel de genocid, probabil că în toată istoria navigaţiei pe mări nu s-a auzit de vreo altă încărcătură mai mortală decât asta.

— Peste câteva săptămâni *Golden Dawn* va părăsi calele de lansare din St. Nazaire, iar când aceasta se va întâmpla, seminţele catastrofei vor fi semănate pe toată întinderea oceanelor.

— Ruta ei dinspre golful Arabiei trece pe la Capul Bunei Speranţe.

— Una dintre cele mai periculoase mări de pe glob, leagănul valului de o sută de ani, încuviinţă Nicholas.

— După care peste Atlanticul de sud...

—... şi în gâtuitura curentului Gulf Stream între Reciful West şi Cuba, în Triunghiul Diavolului, locul de naştere al uraganelor...

— Nu se poate să-i laşi să facă aşa ceva, Nicholas, spuse ea calmă. Trebuie să faci tot ce este posibil ca să-i opreşti.

— N-are să fie uşor, dar am să fac tot ce pot. Există nişte tertipuri pe care am de gând să le-ncerc, dar va trebui şi tu să te ocupi acolo la tine de problemă, îi spuse el. Samantha, scoală-te şi du-te imediat la Tom Parker. Dacă e cazul, trage-l afară din pat. Trebuie neapărat să lanseze vestea în Washington, să ia legătura cu toate mijloacele de comunicare în masă – televiziune, radio, presă, tot. Vreau o confruntare cu Orient Amex, să-i oblige să facă o declaraţie.

Samantha prinse din zbor ideea.

— O să-i punem pe ecologiştii de la Greenpeace să organizeze o demonstraţie la rafinăria Orient Amex din Galveston. Cea care urmează să prelucreze ţiţeiurile cu cadmiu. O să punem la lucru toate agenţiile de protecţie a mediului înconjurător din ţară – o să stârnim o atmosferă la fel de puturoasă ca un milion de cadavre.

— Splendid, spuse el. Tu fă toate astea, numai nu uita să-ţi mişti încoace poponeţul tău bucălat pentru lansarea lui *Sea Witch.*

— Bucălat obez sau bucălat drăguţ? întrebă ea.

— Bucălat frumos, râse el. Şi-o să dau comanda la room-service să ne trimită mâncarea sus la cameră cu un încărcător cu cupe.

Nicholas nu se dezlipi de telefon tot restul zilei, servind mesele sus în cameră. În tot acest timp parcurse sistematic lungul şir de nume pe care le transcrisese folosindu-se de raportul lui Lazarus înregistrat pe casetă.

Lista începea cu toţi aceia care se pare că împrumutaseră lui Christy Marine capital pentru construirea lui *Golden Dawn,* după care continua cu aceia care dăduseră certificate de asigurare a

corpului şi poliţe de asigurare împotriva poluării pentru petrolierul propriu-zis.

Nicholas nu avu destul curaj să intre în prea multe amănunte în rezumatul pe care-l comunică fiecăreia dintre aceste persoane, n-avea niciun chef să-i dea lui Duncan Alexander ocazia de a-i intenta proces de calomnie şi să facă din asta o perdea de fum. Însă de fiecare dată Nicholas vorbi cu oamenii de la vârf, de cele mai multe ori oameni pe care-i cunoştea suficient de bine cât să li se adreseze pe numele mic şi le spuse doar atât cât să le arate că el cunoştea exact cuantumul implicării lor în afacerile cu Christy Marine, să le sugereze să reevalueze întreaga afacere, mai ales în ceea ce priveşte asigurarea lui Golden Dawn şi contractul ei de cărăuşie cu Orient Amex.

În intervalele de linişte ce urmară fiecărei convorbiri telefonice sau când vreuna dintre persoane era căutată de către secretară, Nicholas şedea pur şi simplu privind spre Place Vendôme, analizându-şi cu atenţie acţiunile şi motivaţia lor.

Cu câtă uşurinţă poate omul să-şi atribuie lui însuşi cele mai nobile imbolduri. Marea îi dăruise lui Nicholas o viaţă minunată şi-l răsplătise cu bogăţie, faimă şi realizări. Era acum timpul ca la rându-i să-şi achite şi el anumite obligaţii, să folosească o parte din acea avere pentru apărarea şi siguranţa oceanelor, la fel ca un ţăran gospodar care îşi chiverniseşte recunoscător pământul. Era un gând frumos, însă dacă înlătura acea scânteietoare pojghiţă superficială, putea întrezări în profunzime silueta şi mişcarea unor creaturi mult prea puţin atrăgătoare, ca nişte umbre de rechin şi baracudă.

Una dintre ele era trufia. *Goblen Dawn* fusese creaţia lui, încununarea eforturilor sale de-o viaţă, şi ar fi putut constitui cununa de lauri a întregii lui cariere. Însă ea îi fusese smulsă şi batjocorită, iar

când avea să se întâmple inevitabilul, când tot acel minunat concept avea să se prăbuşească în dezastru şi jale, numele lui Nicholas Berg avea să rămână lipit de ea. Lumea-şi va aduce aminte atunci că tot acel grandios proiect fusese rodul creaţiei lui.

Era trufie, şi mai era şi ură. Duncan Alexander îi luase femeia şi copilul. Duncan Alexander îi smulsese însăşi viaţa. Duncan Alexander era inamicul, şi conform regulilor de bază din codul lui Nicholas, acesta trebuia urmărit şi lichidat cu aceeaşi îndârjire, cu aceeaşi neîndurare de care dăduse şi el dovadă.

Nicholas îşi turnă o altă ceaşcă de cafea şi-şi aprinse un trabuc. Meditând de unul singur în somptuosul său apartament, el îşi puse întrebarea: „Dar dacă altul ar fi fost omul şi alta nava care urma să transporte ţiţeiurile de El Barras, oare tot atât de îndârjit m-aş fi aruncat în luptă?”

Întrebarea nu mai avea nevoie de niciun răspuns formal. Inamicul se numea Duncan Alexander.

Nicholas ridică receptorul şi formă numărul pe care-l tot amânase. Era vorba de numărul de telefon al reşedinţei din Eaton Square şi nu mai fu nevoie să caute în agenda roşie, legată în piele de viţel.

— Cu doamna Chantelle Alexander, te rog.

— Îmi pare rău, domnule. Doamna Alexander e la Cap Ferrat.

— Ah, desigur, murmură el. Îţi mulţumesc.

— Doriţi numărul de acolo?

— Nu-i nicio problemă, îl am.

Pierduse şirul zilelor. Formă din nou, de astă dată un număr de pe coasta Mediteranei.

— Aici reşedinţa doamnei Alexander. Peter Berg, fiul ei la telefon.

Nicholas simţi un fior de emoţie, trecându-i prin vene, încingându-i obrajii şi înţepându-i ochii.

— Ce mai faci băiatu' tatii?

Până şi pentru propriile sale urechi vocea suna nenatural şi poate puţin cam pompos.

— Tată! tonul era marcat de o sinceră încântare. Ce mai faci, tati... ăă, domnule? Ai primit scrisorile mele?

— Nu, dar unde le-ai trimis?

— Pe adresa apartamentului din Queen's Gate. N-am mai dat pe-acolo de... şi Nicholas se gândi un pic. Aproape o lună.

— Tati, ţi-am primit ilustratele, cea din Bermude şi cea din Florida. Ţi-am scris numai să-ţi spun că... după care urmă o înşiruire de triumfuri şi dezastre de elev.

— Impresionant, Peter, zău. Sincer sunt mândru de tine.

În timp ce-l asculta, Nicholas îşi imagina chipul fiului său şi inima i se strânse. Simţi acel sentiment al vinovăţiei de a putea face atât de puţin pentru fiul său. Chiar şi timpul pe care i-l oferea era mult prea redus. Şi mai simţi şi acea jale clocotitoare după tot ce pierduse. Fiindcă parcă era ca un făcut. Doar în clipe cum erau acestea se vedea obligat să-şi recunoască sieşi cât de tare îl pârjolea dorul după fiul lui.

— Bravo, Peter...

Băieţelul încerca să-i spună tot dintr-o suflare, mitraliind pe nerăsuflate veştile pe care cu atâta grijă le pusese deoparte, sărind de la un subiect la altul pe măsură ce ceva îi aducea aminte de altceva. Apoi, desigur, urmă inevitabila întrebare:

— Când pot veni să te văd, tati?

— O să trebuiască să aranjez asta cu mama ta, Peter. Asta cât de curând, ţi-o promit, zise el şi încercă să schimbe subiectul atât de trist. Ia zi mai bine, cum merge *Apache?* Ai apucat s-o încerci vacanţa asta?

— Oh, da. Mama mi-a dat un set nou de vele din terilenă în galben şi roşu. Ieri am avut regată.

De fapt, la întrecere. *Apache* nu s-a clasat pe primul loc, însă până la urmă Nicholas ajunsese la concluzia că asta nu din cauza cârmaciului, cât mai curând din cauza vântului în rafale, a comportamentului nesportiv al altor concurenţi care pintenau din spate când era în pasă de vânt favorabilă, şi în sfârşit din cauza starterului care voise să o descalifice pe *Apache* pentru că pornise înainte de detunătura pistolului.

— Dar, urmă Peter, concurez din nou sâmbătă dimineaţa.

— Peter, unde-i mama ta?

— E jos la clubul nautic.

— Poţi să-mi transferi legătura acolo? Peter, trebuie să vorbesc cu ea.

— Dar desigur. Dezamăgirea din glasul copilului era aproape complet mascată. Hei, tati! Fii atent c-ai promis, nu-i aşa? O să fie în cuirasat.

— Am promis, am promis.

— Ura! Să trăiţi!

Se auzi un declic şi un zumzet pe fir şi dintr-odată vocea ei, cu minunatu-i timbru marcat de calm şi seninătate.

— C'est *Chantelle Alexander qui parte.*

— *C'est Nicholas ici.*

— Oh, dragul meu. Cât de bucuroasă sunt să-ţi aud glasul. Ce mai faci?

— Eşti singură?

— Nu, sunt cu nişte prieteni care iau masa la mine. Contessa e aici cu noul ei prieten care e, nici mai mult nici mai puţin, toreador!

„Contessa" era numele unui homosexual din cale-afară de umblăreţ şi de bogat care dansa la curtea Chantellei.

Nicholas, parcă şi vedea dinaintea ochilor scena de pe terasa largă şi pietruită, ascunsă colinelor cu pini ce oftau sub adieri. Îşi imagina şi clădirea roz, în stil rococo, a hangarului de ambarcaţiuni de plăcere, ce adăpostea clubul nautic, cu foişoarele şi ţiglele acoperişului său de nuanţa ruginii. Sub umbrele multicolore trebuie să fi fost acum multă veselie şi multă lume.

— Au venit pe la noi pentru o zi şi Pierre cu Mimi în iahtul lor. Iar Robert...

Pierre era fiul celui mai mare constructor de avioane cu reacţie civile şi militare din Europa.

Dedesubtul terasei se afla debarcaderul privat şi micul şi deosebit de dotatul bazin al iahturilor. Oaspeţii ei trebuie să-şi fi amarat acolo ambarcaţiunile de plăcere, catargele lor golaşe

mişcându-se leneş, a încuviinţare, pe cer, iar valurile mici, în acea nuanţă albastră a Mediteranei, mângâind cheiul de piatră. Nicholas putea auzi pe fir, în fundal, râsete şi clinchet de pahare şi reteză scurt pomelnicul listei de oaspeţi.

— Duncan e acolo?

— Nu, e încă la Londra – şi până săptămâna viitoare nu se-ntoarce.

— Am veşti. Poţi să vii până la Paris?

— Cu neputinţă, Nicky, şi acest nume de alint nu-i zgârie auzul când îl pronunţă ea. Mâine trebuie să fiu la Monte Carlo, îi dau o mână de ajutor lui Grace la sărbătorile de primăvară...

— E ceva important, Chantelle.

— Şi mai e Peter. Nu vreau să-l las singur. Nu poţi să vii tu aici? Mâine dimineaţă la nouă e un avion direct. Găsesc eu ceva să scap de oaspeţi pentru a ne putea vedea între patru ochi fără să fim deranjaţi de nimeni.

El gândi repede, şi apoi spuse:

— Mă rog, fie, îmi faci şi mie o rezervare la Negresco?

— Nu fi stupid, Nicky. Aici avem treisprezece dormitoare care sunt în perfectă stare – şi tu şi eu suntem oameni civilizaţi şi tu ştii bine că Peter arde de nerăbdare să te vadă.

Când Nicholas coborî scara avionului pe aeroportul din Nisa, Coasta de Azur era răsfăţată de un brusc capriciu de vreme bună, primă văratică. Peter îl aştepta la gardul despărţitor, ţopăind în sus şi-n jos şi fluturându-şi ambele mâini ca un agent de circulaţie. Însă când Nicholas traversă poarta

aeroportului spre el, îşi recăpătă cumpătul şi dădu serios mâna cu el.

— Tati, ce mult mă bucur să te văd.

— Pot să jur c-ai mai crescut cincisprezece centimetri, spuse Nicholas, şi sub o inspiraţie de moment se aplecă şi-l strânse în braţe pe copil. Preţ de o clipă ei rămaseră lipiţi unul de altul, după care Peter se desfăcu primul din îmbrăţişare. Pentru moment şi unul şi celălalt fură stânjeniţi de această manifestare a afecţiunii, după care Nicholas îşi aşeză cu bună ştiinţă palma pe umărul lui Peter şi-l strânse.

— Unde-i maşina?

Pe tot timpul cât dură traversarea holului aeroportului el îşi ţinu braţul pe umărul copilului. Peter se obişnui repede cu acest ciudat gest de tandreţe, şi se lipea tot mai strâns de tatăl său, încercând să-şi bombeze pieptul cu mândrie.

Ca de obicei, Nicholas îşi puse întrebarea ce anume se schimbase atât de mult în el, încât putea cu mare uşurinţă să se comporte firesc faţă de cel la care ţinea. Răspunsul era evident: Samantha Silver era aceea care-l învăţase să-şi dea frâu liber sentimentelor.

„Dă-ţi drumul, Nicholas”. Aproape că-i auzea glasul.

Şoferul era un personaj nou, tăcut şi discret, iar pe bancheta din spate a Rolls-ului nu se aflau decât ei amândoi, parcurgând fericiţi drumul ce străbătea oraşul Nisa şi apoi faleza.

— Mama s-a dus până la Palat. Se-ntoarce abia la cină.

— Ştiu, mi-a spus şi mie. Avem toată ziua la dispoziţia noastră, zâmbi Nicholas pe când şoferul vira automobilul prin porţile acţionate electric şi colonadele albe ce străjuiau intrarea în această reşedinţă. Şi-acum ia zi ce facem?

Înotară şi jucară tenis, după care făcură o ieşire pe mare cu iahtul lui Peter, *Apache,* din clasa Arrowhead, de-a lungul coastei până hăt, spre Menton, după care goniră îndărăt cu toate velele întinse şi spinnakerul umflat de stropii ce ţâşneau de sub etravă şi le împroşcau obrajii. Râseră mult şi vorbiră încă şi mai mult, şi pe când Nicholas se schimba pentru masa de seară, se trezi, din cauza prea marii fericiri, prins în mrejele unei melancolii ciudate – o fericire ce era atât de trecătoare şi care avea în curând să ia sfârşit. Se sforţa să înlăture tristeţea, însă ea rămase cu fidelitate în apropiere. Îşi puse pe el o bluză cu guler pe gât din mătase albă şi o jachetă la două rânduri pentru a coborî la cină.

Peter se afla acolo înaintea lui, prompt ca un copil în dimineaţa zilei de Crăciun, cu părul încă ud de la duş şi lipit de creştet, cu faţa radioasă, îmbujorată de soare şi fericire.

— Pot să-ţi torn ceva de băut, tati? întrebă el volubil, deja aplecat deasupra tăvii de argint pe care se aflau băuturile.

— Vezi să mai rămână ceva şi în sticlă, îl atenţionă Nicholas, nevrând să-i refuze plăcerea de a executa el însuşi această treabă de om mare, însă cu un respect de bonom pentru cantităţile zdravene pe care Peter le turna cu un aer de deplasată generozitate.

El gustă din pahar cu grijă, se înecă şi mai adăugă nişte sifon.

— E bine, spuse el.

Peter radia de mândrie şi în acel moment Chantelle îşi făcu apariţia pe treptele largi ale scării interioare.

Nicholas înţelese că era imposibil să nu o privească cu gura căscată. Oare era cu putinţă ca de la ultima lor întâlnire să se fi făcut mai frumoasă sau se străduise în mod special să arate în seara asta şi mai bine?

Era îmbrăcată în mătase de nuanţa fildeşului, o ţesătură subţire ca borangicul, ce părea că pluteşte ca un abur în jurul corpului în mişcare. Pe când trecu prin dreptul ultimelor raze ale amurgului roşietic ce se vedeau prin ferestrele franceze ale terasei, lumina străbătu prin materialul vaporos şi-i desenă pentru câteva fracţiuni de secunde conturul fin al picioarelor ei. Când ea se mai apropie, el văzu că mătasea era brodată pe o platcă cu acelaşi fir, în aceeaşi nuanţă, o rafinată scoatere în relief a eleganţei, şi sub platcă, abia străveziul contur al sânilor ei, acei sâni cu o formă atât de deosebită pe care el şi-i amintea atât de bine. Şi pata rozaliu-închis, ca o părere, a sfârcurilor.

— Nicky, spuse ea, îmi pare sincer rău că te-am lăsat singur.

— Peter şi cu mine am petrecut împreună ca odinioară, spuse el.

Machiajul discret, de parcă nu exista, îi scotea şi mai mult în evidenţă forma şi mărimea ochilor, şi contururile pometţilor obrajilor, şi linia maxilarului, iar părul de culoarea smoalei, suplu şi elastic, părea ca un nor ce-i aureola capul.

Pielea, de nuanţa ivoriului şi a mierii, se bronzase şi dobândise granulaţia catifelată a unei petale de trandafir de culoare crem.

Aproape că uitase cât de relaxată şi de plină de graţie putea fi, iar această magnifică clădire, încărcată de toate bogăţiile, situată în pădurea de pini deasupra apelor întunecate ale mării şi a lampioanelor de pe promenada litoralului, era tocmai mediul ei natural. Umplea întreaga încăpere cu o anume strălucire şi veselie. Şi ea şi Peter aveau în comun un acelaşi ghiduş simţ al nostimadelor, care le stârni tuturor râsul la aceleaşi vechi glume de odinioară.

Lui Nicholas îi fu peste putinţă să se zăvorască în resentimente, în acest mediu era cu desăvârşire imposibil să se mai gândească la faptul că ea îl trădase, astfel că hohotele erau din suflet, iar căldura neprefăcută. Traversară mica sufragerie şi se aşezară în jurul mesei aşa cum de atâtea ori făcuseră pe vremuri; păreau a fi cu toţii transportaţi înapoi în timp, în acei fericiţi ani, aproape uitaţi.

Surveniră şi nişte momente care ar fi făcut notă discordantă dacă n-ar fi fost instinctul fără greş al Chantellei de a le ocoli cu mult tact. Ea îl trata pe Nicholas ca pe un oaspete de onoare, nu ca pe stăpânul casei; pe Peter în schimb îl trata drept gazdă.

— Peter, dragule, vrei tu să ne tai o porţie?

Iar mândria şi importanţa băiatului mai că dădeau pe-afară, chiar dacă biata friptură de pasăre arăta în final ca trecută prin combina de treierat. Chantelle servi mâncare şi vin, pui umplut ŕ la Creole ţi un mic Chablis, ce nu aveau nicio semnificaţie pentru niciunul dintre ei, pentru trecutul lor comun; iar alegerea muzicii fu făcută de Peter.

— Muzică de pe urma căreia se dobândesc ulcerele, o aprecie Nicholas cu glas scăzut, fără ca Peter să audă.

Peter făcea eforturi eroice pentru a împiedica trecerea timpului, dar în cele din urmă n-avu încotro şi trebui să se dea bătut în clipa când Nicholas îi spuse;

— Am să te conduc sus în dormitor.

Aşteptă până când Peter se spălă pe dinţi, cu o impresionantă fervoare, care s-ar fi lungit dincolo de miezul nopţii, dacă Nicholas nu i-ar fi pus capăt cu blândeţe. Când în cele din urmă era întins în aşternut, Nicholas se aplecă deasupra lui, iar băiatul îşi încolăci amândouă braţele în jurul gâtului său cu o disperare mută.

— Sunt atât de fericit, şopti el cu buzele lipite de grumazul lui Nicholas, şi când se sărutară de noapte bună, el îşi strivi dureros guriţa de buzele lui Nicholas, după care spuse: Nu-i aşa că ar fi straşnic dacă am putea fi aşa mereu? Dacă n-ar trebui să mai pleci, tati?

Chantelle schimbase ritmurile sălbatice cu muzica tulburătoare a lui Liszt. Când Nicholas reveni în cameră, o găsi turnând coniac într-un bol fin de cristal.

— S-a liniştit? întrebă ea, răspunzând singură. E epuizat chiar dacă el nu-şi dă seama.

Îi aduse coniacul, după care se întoarse şi ieşi pe uşa ce dădea spre terasă. El o urmă şi rămaseră în picioare unul lângă altul, sprijiniţi de balustrada de piatră. Aerul era curat, dar răcoros.

— Ce frumos, spuse ea. Luna taie pe suprafaţa mării o cărăruie largă, de lumină. Întotdeauna am considerat-o o autostradă pentru visurile mele.

— Duncan, spuse el. Haide să discutăm despre Duncan Alexander, şi ea simţi cum o cuprinde un

uşor tremurat. Îşi încrucişă braţele peste sâni şi îşi aşeză palmele pe umerii goi.

— Ce vrei să ştii?

— În ce condiţii i-ai cedat controlul acţiunilor pe care le deţineai?

— În calitate de agent, de agentul meu personal.

— Cu ce prerogative? Toate?

Ea încuviinţă, iar el întrebă mai departe:

— N-ai nicio clauză de scăpare? în ce împrejurări ai putea să preiei din nou controlul?

— Anularea căsătoriei, spuse ea, după care scutură din cap. Cred însă că niciun tribunal n-ar fi susţinut procura în caz că aveam de gând s-o schimb. Prea e victorian. La orice oră doresc pot înainta o petiţie în care să solicit demiterea lui Duncan din calitatea de împuternicit al meu.

— Da, cred că ai dreptate, fu de acord Nicholas. Ar putea însă dura un an sau mai mult, în afară de cazul când ai face dovada lipsei lui de loialitate faţă de firmă, dovada trădării cu bună ştiinţă a încrederii agenţiei.

— Pot să demonstrez aşa ceva, Nicky? Ea se întoarse spre el, ridicându-şi faţa în sus, către a lui. Chiar a trădat încrederea trustului?

— Încă nu ştiu, îi spuse Nicholas precaut.

— Am făcut o prostie monumentală, nu-i aşa? El continua să tacă, iar ea urmă cu glas tremurător: Ştiu că nu există nicio cale prin care să-mi cer iertare pentru ceea ce-am făcut, că nu mai există nicio cale de a mă împăca cu tine, dar crede-mă, Nicholas,

rogu-te crede-mă când îţi spun, în toată viaţa mea n-am mai regretat atât.

— A trecut, Chantelle. Gata, s-a dus. Nu ai nimic de câştigat dacă priveşti în urmă.

— Nu cred că mai există vreun alt om pe lume în stare să fi făcut ce faci tu acum, care să răsplătească înşelăciunea şi trădarea cu sprijin şi bunătate. Am vrut doar să ştii asta de la mine.

Acum ea stătea în picioare foarte aproape de el şi în răcoarea nopţii parcă întregul corp emana o anumită căldură pe care el o simţea şi care-l tulbura. Şi mai era parfumul, acel parfum care i se potrivea atât de bine, întotdeauna, ca şi hainele pe care le purta.

— Se face frig, spuse el brusc, o apucă de cot şi o conduse înapoi la lumină, în afara acelei primejdioase zone de intimitate. Mai avem încă atâtea de discutat.

Păşea încoace şi-ncolo pe mocheta groasă de culoare verde-crud, intrând numaidecât într-un ritm regulat ca al unei santinele; zece paşi de lângă uşile de sticlă, pentru a trece prin faţa locului unde şedea ea în mijlocul unei canapele largi de catifea, şi făcând stânga-mprejur imediat ce-ajungea lângă statuia de marmură fără cap a unui atlet grec din antichitate ce străjuia uşile duble de stejar dinspre antreu, ca să se întoarcă apoi din nou în faţa ei. În timp ce se plimba de colo-colo el îi povesti într-o succesiune aleasă cu grijă tot ceea ce aflase de la Lazarus.

Pe când asculta, ochii ei întunecaţi ca smoala păreau a se mări şi mai mult. Şi cum stătea aşa, cu capul întors spre el, părea o pasăre pe punctul de a-şi lua zborul dintr-un moment în altul.

Nu fu nevoie de explicaţii suplimentare, ea era doar fiica lui Arthur Christy, şi pricepu numaidecât totul. Chiar şi atunci când el îi împărtăşi bănuielile sale privind modul în care Duncan Alexander fusese obligat să autoasigure *Golden Dawn* şi cum se folosise de capitalul lui Christy pentru a cumpăra reasigurarea, capital pe care probabil că deja îl amanetase pentru a finanţa construcţia navei.

Nicholas îi reconstitui în totalitate piramida inversă a maşinaţiilor lui Duncan Alexander şi i-o expuse spre examinare pentru ca aproape instantaneu să vadă cât de vulnerabilă şi de şubredă era poziţia.

— Eşti sigur de toate astea? şopti ea, cu chipul brusc golit de acea tentă de trandafir catifelat.

El scutură din cap.

— Am reconstituit Tyrannosaurul de la un fragment de mandibulă, recunoscu el cinstit. Poate ca forma să fie un pic diferită, însă unul dintre lucrurile de care sunt absolut sigur este că avem de-a face cu o fiară uriaşă şi periculoasă.

— Duncan ar putea distruge Christy Marine, şopti ea din nou. Până la temelie! îşi făcu încet ochii roată prin casă – la această încăpere cu toate bogăţiile ei, simbolurile vieţii ei. A pus la bătaie tot ce era al meu şi al lui Peter.

Nicholas nu răspunse, el se opri însă în faţa ei şi-o observă cu atenţie cum se lasă cotropită de enormitatea veştilor pe care le aflase.

El îi văzu mânia transformându-i-se încet-încet în confuzie, în teamă şi în cele din urmă în teroare. Până atunci n-o mai văzuse nici măcar înspăimântată – dar acum, aflată în faţa perspectivei de a fi despuiată de armura bogăţiei ce-o protejase mereu, era ca un animal rătăcit; i se puteau zări până şi

bătăile precipitate ale inimii sub umflătura palidă, cărnoasă a sânului, iar ea tremura din nou.

— Ar putea pierde tot, Nicholas? N-ar putea, nu-i aşa că n-ar putea?

Ea voia o asigurare, dar aşa ceva el nu-i putea oferi; tot ceea ce-i putea oferi era milă. Mila era singura emoţie, probabil într-adevăr unica, pe care ea nu i-o stârnise niciodată, nici măcar o singură dată în toţi anii de când o cunoscuse.

— Ce pot să fac, Nicholas? se rugă ea. Te rog, ajută-mă! Oh, Dumnezeule, ce trebuie să fac?

— Poţi să-l opreşti pe Duncan s-o lanseze pe *Golden Dawn* – până la modificarea corpului şi a propulsiei, până când are să fie construită sub strictă supraveghere şi asigurată în mod corespunzător, şi până când ai să preiei din nou tot controlul lui Christy Marine, din mâinile lui.

Îi explica totul, cu un ton blând, plin de compasiune.

— Pentru o zi e de-ajuns, Chantelle. Dacă am mai continua acum ar însemna să ne învârtim în jurul cozii. Astă-seară ştii ce s-ar putea întâmpla, mâine o să discutăm ce putem face ca să împiedicăm să se întâmple aşa ceva. N-ai nişte vafium?

Ea scutură din cap.

— Niciodată n-am recurs la medicamente ca să mă ascund de lucruri. Era adevărat, el ştia asta, că ei nu-i lipsise, niciodată curajul. Cât mai poţi să rămâi?

— Am loc rezervat pentru avionul de mâine la ora unsprezece. Mâine seară trebuie să fiu înapoi la Londra – o să mai avem vreme mâine dimineaţă.

Apartamentul pentru oaspeţi se deschidea înspre balconul de la etajul al doilea ce se întindea pe întreaga lăţime a frontonului clădirii cu vedere spre mare şi spre debarcaderul privat. Cele cinci dormitoare principale aveau toate acces la acest balcon, un aranjament făcut cu cincizeci de ani în urmă, pe când încă nu se punea problema pazei împotriva răpirii copiilor şi spărgătorilor de case.

Nicholas decise să-i vorbească despre asta Chantellei a doua zi dimineaţă. Peter era o ţintă clară pentru şantaj, şi simţi fiorii groazei, imaginându-şi-l pe fiul său în mâinile acelor monştri degeneraţi care erau liberi să dea lovitura unde aveau ei chef şi să distrugă fără ca nimeni să-i tragă la răspundere pentru asta. În ziua de azi cei bogaţi şi cu succes în viaţă trebuiau să plătească un preţ pentru asta. Mirosul banilor atrăgea tot felul de hiene şi vulturi. Peter, trebuie mai bine protejat, hotărî el.

În Camera de zi, ascuns în spatele oglinzii, se afla un mic dulăpior bine garnisit cu băuturi alcoolice. Presa la zi în engleză, franceză şi germană era aşezată pe măsuţa televizorului. *France Soir, The Times, Allgemeine Zeitung,* şi până şi o versiune sosită prin poşta aeriană a ziarului *The New York Times.*

Nicholas deschise *The Times* şi se uită în fugă la cota acţiunilor la ora închiderii ediţiei. Preţul unei acţiuni simple de capital Christy Marine era evaluat la 5 lire şi 32 penny, cu 15 penny mai mult decât preţul de cu o zi înainte. Piaţa încă nu mirosise corupţia.

Îşi dădu jos cămaşa şi în ciuda faptului că făcuse un duş cu numai trei ceasuri mai devreme, din cauza încordării, i se părea că pielea îi e năclăită şi că-i dă mâncărimi. Baia fusese redecorată la mare lux în plăci de onix, iar bateria de apă caldă şi rece era din aur de 18 carate modelată sub formă de delfini. Apa

fiartă ţâşnea din gurile lor la o simplă atingere. Ar fi putut să pară vulgar, dar gustul rafinat al Chantellei crea o notă de firesc.

El se băgă sub duş şi lăsă să curgă numai apă fierbinte astfel încât jetul înţepător să-i îndepărteze senzaţia de oboseală şi de năclăit. În dulăpiorul climatizat, cu uşi de sticlă, se aflau cam şase halate groase, albe, din prosop pluşat, dintre care el alese unul, şi-l îmbrăcă. În servietă avea în ciornă un proiect de contract vânzare-cumpărare al Salvator: Remorcher Oceanic de către şeici. James Teacher şi gaşca lui de avocaţi tineri şi ageri îl citiseră şi făcuseră un teanc gros de adnotări pe care Nicholas trebuia să le studieze până mâine seară când avea să se întâlnească cu ei la Londra.

Luă hârtiile din servieta diplomat şi le aduse în camera de zi, aruncând o privire rapidă la prima pagină după care le dădu drumul nepăsător pe măsuţa joasă de cafea. Îşi mai turnă un whisky mic cu mult sifon, şi cu paharul în mână se întinse relaxat în fotoliul de piele, îşi luă hârtiile şi începu să lucreze.

Primul lucru de care fu conştient a fost parfumul ei, şi când îi simţi aroma-n nări sângele-ncepu să pulseze, necontrolabil şi hârtiile să-i foşnească mână.

Îşi ridică încet capul. Ea se apropiase desculţă, într-o tăcere absolută. Îşi dăduse jos toate bijuteriile şi-şi despletise părul. Era îmbrăcată cu un capot elegant cu manşete şi guler din dantelă fină şi moale.

Părea şi mai tânără, şi mai vulnerabilă. Venea încet către fotoliul lui, timidă, şi pentru întâia oară nesigură pe ea, privindu-l cu nişte ochi enormi, negri şi neliniştiţi. Când el se ridică din fotoliu, ea se opri şi-şi duse o mână pe piept.

— Nicholas, şopti ea, mi-e atât de frică şi sunt atât de singură.

Ea mai făcu un pas către el, şi se opri brusc.

— Te rog, se rugă ea cu glăscior molatic. Nicky. Nu mă izgoni. Nu în seara asta, nu încă. Mi-e frică să fiu singură... te rog.

Ştiu atunci că trebuia să se aştepte la aşa ceva, după ce toată seara se străduise să nu remarce o anume certitudine. Acum însă ea ieşea la iveală, iar el nu mai putea face nimic ca s-o evite. Era ca şi cum dintr-odată îşi pierduse orice voinţă de a se împotrivi, parcă era hipnotizat, simţind cum hotărârea i se înmoaie şi se topeşte precum ceara lumânării la flacăra frumuseţii ei, a pasiunii pe care ea o dirija cu atât de mare măiestrie, iar gândurile lui îşi pierdeau coerenţa, şi începeau să se răstoarne şi să se transforme-n vârtej ca brizanţii de furtună deferlând pe un ţărm de piatră.

Ea identifică cu mare precizie momentul în care toate acestea i se petrecuseră în suflet, şi se apropie şi mai mult, cu nişte paşi mărunţi, ca de patinatoare, ne comiţând greşeala de a mai vorbi, ci doar lipindu-şi faţa de pieptul său gol dintre reverele gulerului de la halatul de baie. Părul des şi cârlionţat îi creştea peste muşchii tari şi netezi, iar nările ei se dilatară când dădură de mirosul de animal curat şi viril emanat de pielea lui.

El era încă în expectativă, continuând să stea rezervat în picioare, cu mâinile pe lângă corp. Ah, cât de bine-l mai cunoştea! îi ghicise chinul cumplit care-l tortura chiar înainte ca ea să vină şi să-l facă să acţioneze împotriva propriului său cod de fier. Da, da, îl ştia, îi cunoştea senzualitatea ieşită din comun, cum era şi a ei de altfel. El doar fusese singurul bărbat care reuşise să-i astâmpere poftele nesăţioase. Ştia baricadele pe care şi le ridicase în jurul lui, devenind prizonierul patimilor proprii,

autocontrolul şi sugrumarea oricăror efuziuni sentimentale, însă ştia la fel de bine cum să dărâme aceste sofisticate ziduri de apărare, ce să facă şi ce să spună, cum să se mişte şi cum să atingă. Această lucidă demolare a rezistenţei lui o excita atât de tare, încât se transforma în durere. Trebui să-şi întrebuinţeze serios toată capacitatea de înfrânare de care dispunea pentru a nu acţiona prea repede, pentru a-şi stăpâni tremurul picioarelor şi ritmul accelerat al respiraţiei, lăsând în continuare impresia unei copile înspăimântate, ameţite şi cu inima zdrobită. În realitate, nu făcea altceva decât să profite fără scrupule de bunătatea lui şi de simţul cavaleresc care n-aveau să-i îngăduie să o alunge văzând-o într-o astfel de stare jalnică.

Oh, Doamne, cum o mai frigea trupul, iar stomacul îi era încordat de atâta poftă, sânii erau umflaţi şi atât de sensibili la atingere că până şi mătasea şi dantela parcă o zgâriau.

— Oh, Nicky, te rog... numai o clipă. Numai o dată, ia-mă în braţe. Te rog, nu mai suport să rămân singură. Numai o clipă, te rog.

Ea-l simţi cum îşi ridică braţele, îi simţi degetele pe umeri, şi durerea dorinţei deveni de neîndurat şi n-o mai putea ţine în frâu – ea scoase un scâncet, era ca un geamăt dulce şi mic, însă forţa lui îi cutremură întreg trupul, şi numaidecât simţi reacţia bărbatului. Manevrele succesive de până atunci funcţionaseră cu o impecabilă precizie, viclenia ei naturală, muierească, o îndrumase ce să facă. Atingerea degetelor lui fusese delicată şi blajină, acum însă ele se înfigeau cu cruzime în carnea ei.

Spinarea lui se Arcui involuntar, respiraţia era sacadată şi o simţea chiar dedesubtul urechii; se auzi o lungă expiraţie agonizantă, ca aceea a unui boxer care a încasat o puternică lovitură. Îl simţi crispat, cu toţi muşchii încordaţi, şi în acea clipă se convinse

din nou de acea forţă înspăimântătoare, acea delirantă, năucitoare forţă pe care încă mai era stăpână. Apoi în cele din urmă, cu bucurie şi aproape cu teamă, ea îl simţi zvâcnind teribil şi înţelese că în curând va veni şi capitularea. O cuprinse fericirea ca şi cum întreaga lume se mişcase şi se deplasase în jurul ei.

Ea scoase iar un chiot, din rărunchi, fiindcă acum putea da drumul din mână ogarilor pe care până atunci îi ţinuse, atât de scurt în lesă. Îi putea lăsa să alerge şi să vâneze. Fuseseră prea mult ţinuţi în frâu, însă acum nu mai era nevoie de grijă şi de înfrânare.

Ştia exact cum să-l dirijeze dincolo de frontierele raţiunii. Acum degetele lui îşi făceau de lucru furibund cu dantela vaporoasă de la gulerul cămăşii de noapte, în încercarea nerăbdătoare de a-i dezgoli sânii ei pietroşi cu sfârcuri în erecţie. Ea chiui a treia oară şi dintr-o singură mişcare îi deznodă cordonul de la brâu, dezgolindu-i în întregime, corpul puternic, fibros şi atletic, atingându-l cu degete la fel de furibunde ca şi ale lui.

— Oh, sfinte Dumnezeule, ce tare şi puternic eşti... oh. Doamne, Doamne ce dor mi-a fost de tine!

Mai târziu, va avea timp berechet pentru toate rafinamentele şi nuanţele de amor, acum însă nevoia ei era mult prea arzătoare şi prea crudă pentru a mai tolera o cât de mică amânare. Trebuia neapărat să se întâmple, chiar în acea clipă, dacă voia să nu moară chiar atunci de atâta dorinţă.

Nicholas se trezi cu greu, conştient de existenţa unei persistente senzaţii de regret. Aflat încă la pragul dintre somn şi realitate, o imagine i se formă pe creier şi retrăi o clipă din trecutul îndepărtat al vieţii lui. Un crâmpei de timp surprins însă cu atâta claritate în detalii încât părea a fi din nou real şi desăvârşit. Cu mult timp în urmă pescuise cochilia unei trompete de mare. Se afla la o adâncime de

aproape o mie de metri în fosa abisală a recifului coralifer de dincolo de laguna Anse Baudoin în insula Praslin. Era cam de mărimea unei nuci de cocos şi o ţinea în căuşul ambelor palme, privind lung în crăpătura îngustă şi ovală în jurul căreia se prinsese, ca o blăniţă iarba de mare. Exteriorul, încrustat cu o mulţime de scoici mici, îşi schimba dramatic configuraţia; acestea se Deschideau ca nişte buze pline, dezvelind suprafeţele sidefii dinlăuntru care erau alunecoase la pipăit, un luciu de satin sticlos, roz palid translucid, pliate şi contorsionate asupra lor însele, pentru a-şi schimba coloraţia spre nuanţe mai închise, de purpuriu cărnos şi nuanţa cabernetului pe măsură ce acel tunel viu se îngusta tot mai mult în străfundurile misterioase şi lucioase ale scoicii.

Imaginea ca de vis se schimbă brusc în mintea sa. Întredeschizătura puternic reliefată din trompeta de mare se dilată, transformându-se într-un fel de mandibule, şi el se uita lung în gura adâncă şi cumplită a unui imens şi înfiorător monstru al mării. Înarmată cu multe şiruri de dinţi triunghiulari zimţaţi, ca de rechin, atât de groaznici la vedere încât ţipă, trezindu-se brusc speriat, după care se răsuci repede pe-o parte şi se ridică într-un cot. Urmele parfumului ei tot le mai simţea pe piele, amestecate cu mirosul propriei lui transpiraţii, dar patul de lângă el era gol, deşi încă rozaliu şi cald de la amintirea trupului ei.

În partea cealaltă a încăperii soarele abia răsărit arunca o lungă fâşie de raze printr-o fantă – îngustă dintre perdele. Semăna cu o lamă, o lamă de aur. Ea îi aduse aminte instantaneu de Samantha Silver. Şi o zări parcă din nou aievea purtând razele de soare ca pe o mantie şi umblând desculţă pe nisip – şi-atunci i se păru că acea lamă de raze i se înfige puţin câte puţin sub coaste.

Îşi azvârli jos picioarele din patul cel larg şi lipăi încet spre baia din aur şi onix. Îşi simţea ochii îngreunaţi de nesomn şi remuşcări. Aşteptând să se umple chiuveta cu apă fierbinte se privi în oglindă, deşi aburii o acopereau încet-încet. Avea cearcăne sub ochi, iar trăsăturile îi erau supte, cu oasele ieşind mult în relief sub pielea întinsă.

„Nemernicule”! şopti el chipului abia zărit în apele oglinzii. „Nemernic nenorocit ce eşti!”

Îl aşteptau afară la soare cu micul dejun gata pregătit pe terasă, sub veselele umbreluţe multicolore. Peter îşi păstrase tot aplombul şi buna-dispoziţie din seara anterioară şi alergă zâmbitor să-l întâmpine pe Nicholas.

— Tati, tati, bună!

Îl apucă pe Nicholas de mână şi-l conduse la masă.

Chantelle purta un halat de casă lejer, iar părul şi-l lăsase despletit pe umeri, şi era atât de moale încât se unduia ca firul de borangic până şi sub cea mai dulce adiere a brizei, totul era calculat, Chantelle nu făcea niciodată nimic la întâmplare; veşmântul elegant, dar intim, şi părul lăsat pe umeri, toate creau o atmosferă de familie, la care Nicholas se opunea cu înverşunare.

Peter simţi schimbarea dispoziţiei tatălui său cu o acuitate instinctivă prematură vârstei lui, şi jalea care-l cotropi aproape că se putea pipăi cu mâna, iar în ochi i se citeau durerea şi reproşul; pentru ca apoi vesela flecăreală să-i îngheţe pe buze, să-şi vâre preocupat nasul în farfuria lui şi să-şi vadă de mâncat în linişte.

Nicholas refuză în mod deliberat să se atingă de bogatul festin întins pe masă; servi numai o ceaşcă de cafea şi-şi aprinse o havană fără să-i mai ceară

permisiunea Chantellei, ştiind bine cât avea s-o sâcâie lucrul acesta. Aşteptă în tăcere până când Peter isprăvi de mâncat, şi spuse:

— Aş vrea să vorbesc cu mama ta, Peter.

Băiatul se ridică ascultător în picioare.

— Am să vă mai văd înainte de plecare, domnule?

— Da. Nicholas simţi cum i se frânge inima. Desigur.

— Am mai putea ieşi o dată pe mare?

— Îmi pare rău, băiatul meu. Nu mai e vreme. Astăzi nu.

— Prea bine, domnule.

Peter merse agale până la capătul terasei, foarte ţeapăn şi plin de demnitate, pentru ca brusc s-o rupă la fugă, coborând două câte două treptele, ducându-se spre pădurea de pini aflată dincolo de clubul nautic, de parcă l-ar fi urmărit cineva, cu picioarele iuţi ca vântul şi braţele bătând sălbatic aerul.

— Are nevoie de tine, Nicky, spuse Chantelle cu glas moale.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta în urmă cu doi ani.

Ea îi turnă în ceaşcă o porţie proaspătă de cafea.

— Şi unul şi altul am fost nişte proşti... în fine, mai rău decât atât. Nişte depravaţi. Eu l-am avut pe Duncan, iar tu pe copila aia din America.

— Eu aş zice să nu mă înfurii tocmai acum, o ameninţă el cu blândeţe. Pentru o zi e de ajuns câte am făcut.

— Eh, ce să-i faci, Nicholas, asta e, te iubesc – întotdeauna te-am iubit. Oh, Doamne, de pe când eram o şcolăriţă stângace – nici pomeneală să fi fost vreodată cum spunea, dar Nicholas lăsa să treacă de la el – încă din prima zi când te-am văzut pe puntea de comandă a bătrânului *Golden Eagle.* Chipeşul căpitan al navei...

— Chantelle. Tot ce trebuie să discutăm e *Golden Dawn* şi Christy Marine.

— Ba nu, Nicholas. Noi am fost făcuţi unul pentru altul, tăticu şi-a dat numaidecât seama de asta şi amândoi am aflat-o în acelaşi timp – ce-a fost a fost, o nebunie, un capriciu nebunesc care m-a făcut să mă-ndoiesc de asta preţ de o clipă.

— Chantelle, stop. Opreşte-te.

— Duncan a fost o greşeală stupidă. Dar e fără importanţă...

— Ba uite că nu e fără importanţă. Ea a schimbat totul. Nimic nu mai poate fi ca la început, şi apoi...

— Şi apoi, ce? Chiar, Nicky, zău, ce voiai să zici?

— Şi-apoi în clipa de faţă îmi construiesc o viaţă nouă. Alături de o persoană cu totul diferită.

— Oh. Doamne Dumnezeule, zău, Nick, sper că nu vorbeşti serios.

După care izbucni în râs, sincer amuzată, pocnindu-şi palmele una de alta în culmea încântării.

— Dragul meu, dar e destul de tânără cât să-ţi fie fiică. E sindromul vârstei de 40 de ani, complexul Lolita.

Apoi ea-i văzu furia reală şi reacţionă prompt, dregând la iuţeală oalele sparte, conştientă că

mersese totuşi prea departe:

— Îmi pare rău, Nicky. N-ar fi trebuit în ruptul capului să spun aşa ceva. Făcu o mică pauză, după care continuă: Ce-i al ei e-al ei, e frumuşică şi sunt convinsă că e o dulce... Peter nu mai poate după ea. Abandonă în sfârşit subiectul ca şi când ar fi fost vorba doar de vreo şotie copilărească de-a lui Nicholas, o fantezie uşoară şi trecătoare fără vreo semnificaţie deosebită.

— Înţeleg, Nicholas, zău că te înţeleg. Totuşi când ai să fii gata, cum de altfel se va întâmpla cât de curând, atunci Peter şi cu mine şi Christy Marine te vom aştepta. Asta-i lumea ta, Nicholas. Ea făcu un gest ca pentru a îmbrăţişa tot ce se vedea în jurul ei. Asta-i lumea ta şi niciodată n-ai s-o părăseşti cu adevărat.

— Greşeşti, Chantelle.

— Ba nu. Ea scutură din cap. Foarte rar mă înşel, iar de astă dată e cu neputinţă să greşesc. Noaptea trecută a demonstrat asta cu prisosinţă – şi-acum o mai simt, uite-aici... tot, până la ultima picătură. Să trecem însă acum la discutarea celorlalte lucruri, *Golden Dawn* şi Christy Marine.

Chantelle Alexander îşi ridică faţa spre cer şi urmări zborul marii păsări argintii. Cabra puternic, cu botul în sus, sclipitoare în razele soarelui, cu două dâre întunecoase de fum ce se întindeau în urmă, şi cu motoarele ce urlau în forţaj maxim.

Peter şedea lângă Chantelle şi amândoi urmăreau zborul indiferent al avionului. Băiatul era mai scund doar cu vreo patru-cinci centimetri decât mama sa; aceasta îl apucase de braţ şi-l strângea cu delicateţe.

— Atât de puţin a stat, spuse Peter şi deasupra capului uriaşa aeronavă execută un viraj strâns pe o traiectorie travers faţă de vânt.

— În curând o să fie din nou împreună cu noi, promise Chantelle, după care continuă: Unde zici c-ai fost, Peter? Când s-a apropiat ora la care tati a trebuit să plece te-am căutat peste tot.

— Am fost în pădure, răspunse el evaziv.

Îi auzise cum îl strigau, dar se vârâse în ascunzătoarea lui secretă, crăpătura traficanţilor din coasta stâncoasă a colinei; s-ar fi lăsat mai curând omorât decât să-l vadă Nicholas Berg cum plânge.

— Nu-i aşa c-ar fi minunat dacă ar fi iar ca odinioară? întrebă încetişor Chantelle, iar băiatul se foi lângă ea fără a fi însă în stare să-şi dezlipească ochii de la avion. Să fim din nou împreună doar noi trei?

— Fără unchiul Duncan? întrebă el, necrezându-şi urechilor, şi sus, deasupra lor, cu o ultimă scânteiere a soarelui pe fuzelaj, avionul dispăru înghiţit cu totul de frontul noros de cumulus ce tapeta regiunea dinspre nord a cerului.

În cele din urmă Peter îşi întoarse faţa spre ea.

— Fără unchiul Duncan? întrebă el din nou. Bine, dar e cu neputinţă!

— Nu şi dacă ai să mă ajuţi tu, dragule.

Îi luă obrăjorii în căuşul palmelor.

— Ai să mă ajuţi şi tu. Nu-i aşa? întrebă ea, iar el încuviinţă o singură dată, un singur gest de agresivă consimţire.

Se aplecă înainte şi-l sărută pe frunte.

— Aşa te vreau, bărbăţel, şopti ea.

— Domnul Alexander nu e disponibil. Doriţi să lăsaţi un mesaj?

— Aici e doamna Alexander. Spune-i soţului meu că e ceva urgent.

— Oh, doamnă Alexander. Vă rog să mă scuzaţi.

Tonul secretarei se schimbă instantaneu, austeritatea prevenitoare transformându-se într-un servilism locvace.

— Nu v-am recunoscut vocea. Legătura se aude groaznic de prost. Vi-l dau imediat pe domnul Alexander.

Chantelle aşteptă privind nerăbdătoare afară pe ferestrele camerei. Vremea se schimbase brusc chiar în cursul dimineţii, când un front de aer rece coborî dinspre regiunile muntoase, şi-n momentul de faţă ferestrele erau zgâlţâite de vânt şi înecate de o ploaie rece ca gheaţa.

— Chantelle, draga mea, spuse acea voce plină şi catifelată după care ea se-nnebunise odată, nu cumva eu sunt cel care te-a sunat?

— Nu, eu te-am sunat, Duncan. Trebuie să-ţi vorbesc numaidecât.

— Bine, conveni el. Şi eu voiam să vorbesc cu tine. Aici lucrurile se precipită. O să trebuiască să vii şi tu la St. Nazaire marţea viitoare în loc să mai vin eu la Cap Ferrat.

— Duncan...

Însă el trecu peste protestul ei cu vocea atât de plină de încredere în sine şi de expansiv de-ai fi zis că nu-l mai auzise de mai bine de-un an.

— Am reuşit să devansez cam cu patru săptămâni lansarea lui *Golden Dawn.*

— Duncan, ascultă-mă!

— Marţi o s-o lansăm. Având în vedere intervalul de timp atât de scurt care-a mai rămas, mă tem c-o să încropim o ceremonie improvizată.

Era peste măsură de înfumurat de propria lui realizare. Sunetul vocii lui o scotea din răbdări.

— Am aranjat ca tancurile-cisternă să fie livrate de către şantierele japoneze direct în Golf. În momentul de faţă ele sunt balastate şi tractate de patru remorchere americane. Am să lansez nava aici, cu muncitorii încă la bord, şi ei au să-şi încheie lucrările din mers, direct pe mare, pe parcursul voiajului în jurul Capului Bunei Speranţe tocmai la ţanc pentru a putea să-şi cupleze la El Barras tancurile-cisternă. O să economisim aproape şapte milioane şi jumătate de de...

— Duncan! strigă Chantelle din nou şi de astă dată ceva în tonul ei îi tăie elanul.

— Ce e?

— Aceasta nu poate să aştepte până marţi. Vreau să te văd imediat.

— Bine, dar e cu neputinţă, râse el uşor şi încrezător. Mai sunt numai cinci zile.

— E prea mult cinci zile.

— Spune-mi acum, o invită el. Despre ce-i vorba?

— Fie, spuse ea stăpână pe sine, şi-n tonul ei se simţi urma perversă a cruzimii persane. Am să-ţi spun. Vreau să divorţăm, Duncan, şi vreau să deţin

din nou controlul asupra titlurilor de proprietate asupra lui Christy Marine.

Pe fir se lăsă o tăcere lungă şi nu se mai auziră decât zumzete şi păcănituri electrice, iar ea aştepta, aidoma unei pisici care pândeşte prima mişcare a şoricelului şchiop.

— Aşa dintr-odată, hodoronc-tronc?

Glasul i se schimbase radical, era posomorât şi sec, lipsit de orice timbru şi rezonanţă.

— Şi tu şi eu ştim bine că nu, îl contrazise ea.

— Nu ai niciun motiv. Acum se făcea simţită o muchie subţire a fricii. Chantelle, divorţul nu-i o treabă chiar aşa de uşor de obţinut.

— Ce-ai zice Duncan, dacă drept motiv, întrebă ea şi-n glas i se simţea tonul muşcător al dispreţului, în caz că până mâine la prânz nu eşti aici, revizorii mei contabili se vor prezenta în strada Leadenhali cu o citaţie de prezentare în faţa tribunalului?...

Nu mai fu necesar să continue mai departe, el o întrerupse şi-n vocea lui se ghicea panica. Era pentru prima dată când o auzea vorbind astfel. Îi spuse:

— Ai dreptate. Trebuie să vorbim imediat.

După care tăcu din nou pentru a se aduna şi când continuă, glasul îi era din nou calm şi prevăzător:

— Pot închiria un Falcon şi să fiu la Nisa înainte de prânz. Asta te aranjează?

— Am să trimit automobilul să te aştepte la aeroport, spuse ea, şi cu un singur deget întrerupse convorbirea.

Ţinu apăsat butonul de ton preţ de o clipă, după care-şi ridică degetul.

— Doresc să fac o comandă pentru o convorbire internaţională, spuse ea în franceza ei fluentă şi susurată, în clipa când centralista răspunse. Nu cunosc numărul, ci numai numele, e o comandă directă, doctor Samantha Silver de la Universitatea Miami.

— O să trebuiască să aşteptaţi cam două ore, madame.

— *J'attendrai*, spuse ea, şi închise receptorul.

Banca Estului se află pe strada Curzon, aproape peste drum de Clubul Elefantului Alb. Ea are o faţadă îngustă din bronz, marmură şi sticlă. Nicholas se găsea aici împreună cu avocaţii lui încă de la orele zece ale acelei dimineţi. Lua cunoştinţă prin experienţă nemijlocită de ritualul lent, vechi de când e lumea, al târguielii orientale.

El vindea Salvator Oceanic plus doi ani de angajament de lucru şi până şi în schimbul sumei de şapte milioane de dolari începea să se întrebe dacă până la urmă merita – ca să nu mai vorbim că nici măcar această clipă nu era absolut sigură. În locul în care se aflau, cuvintele se poticneau, iar cifrele păreau să fie golite de orice substanţă. Singura constantă era figura prinţului însuşi, aşezat pe o canapea joasă, într-un costum Savile Row, având însă pe cap camilafca fină din bumbac alb, fixată cu şnur de aur, ce-i dădea trăsăturilor lui chipeşe, de nuanţa cafelei, un aer teatral.

Dincolo de el se mişca în permanenţă un fundal de lumini şi umbre aparţinând unor siluete simandicoase ce şuşoteau întruna. De fiecare dată când Nicholas credea că s-a căzut în sfârşit de acord asupra vreunui punct, un alt Rolls-Royce de culoare roz-trandafiriu sau galben-acid cu plăci de

înmatriculare scrise în arabă avea să mai aducă încă trei-patru arabi cu ten măsliniu în faţa uşilor de la intrare, prin care aceştia dădeau fuga să-l sărute pe prinţ pe frunte, pe rădăcina nasului şi pe dosul mâinii, iar discuţia şuşotită avea să fie reluată de la început cu noii sosiţi, aceeaşi problemă în stadiul în care fusese cu o oră în urmă.

James Teacher nu arăta nicio urmă de nerăbdare, zâmbea, dădea din cap şi participa la ritual ca un arab get-beget. Sorbind din micile degetare cu cafea dulce şi aşteptând plin de solicitudine ca interminabilele şoşoteli să fie tălmăcite în engleză, pentru ca abia după aceea să emită o cumpătată contrapropunere.

— Domnule Berg, suntem pe drumul cel bun. Îl asigură el pe Nicholas pe un ton liniştit. O să dureze încă vreo câteva zile.

Pe Nicholas îl durea capul de la cafeaua tare şi de la fumul de tutun turcesc, şi trebui să facă un efort pentru a se putea concentra. Se gândea îngrijorat la Samantha. De patru zile tot încerca să ia legătura cu ea. Trebuia să iasă puţin, îşi ceru scuze faţă de prinţ şi coborî până la ghişeul Cercetări, aflat în holul de la intrare al băncii.

Fata de acolo îi spuse:

— Îmi pare rău, domnule, dar încă nu se obţine niciun răspuns la niciunul dintre aceste numere.

— Dar nu se poate. Trebuie să fie! îi spuse Nicholas.

Unul dintre numere era cel de la baraca Samanthei de pe Reciful Biscayne, iar celălalt era din laboratorul ei.

Ea scutură din cap.

— Am încercat din oră-n oră.

— Poţi trimite o telegramă?

— Da, bineînţeles, domnule.

Ea-i întinse un teanc de formulare şi pe unul dintre ele el scrise mesajul:

„Rog telefonează-mi urgent taxă inversă la...”, îi dădu numărul din apartamentul său din Queen’s Gate şi numerele birourilor lui James Teacher, iar apoi rămase puţin pe gânduri, cu stiloul în aer, străduindu-se să găsească nişte cuvinte care să exprime îngrijorarea lui, dar nu găsi niciunul.

„Te iubesc”, scrise el. „Te iubesc, cu adevărat”.

Din clipa când Nicholas o sunase în miez de noapte ca să-i spună de transportul ţiţeiului cu mare concentraţie de cadmiu, Samantha Silver fusese prinsă într-un ameţitor vârtej de timp şi întâmplări.

După o serie de întâlniri, cu liderii Verzilor şi ai altor grupări conservatoare, într-o sforţare de a face publică şi a lupta pe faţă împotriva acestei noi ameninţări a oceanelor, ea împreună cu Tom Parker zburaseră la Washington unde se întâlniseră cu directorul adjunct al Agenţiei pentru Protecţia Mediului înconjurător şi cu doi tineri senatori care erau vârfurile de lance ale aripii conservatoare. Însă eforturile lor de a merge şi mai departe se loviseră de pereţii de granit ai marilor interese din lumea petrolului. Până şi relaţiile de obicei solidare eforturilor lor se dovediseră extrem de reticente atunci când se punea problema de a condamna sau de a ridica glasul împotriva noii tehnologii de cracare catalitică a lui Orient Amex. Sau cum subliniase un tânăr senator democrat în vârstă de numai treizeci de ani:

— E greu să te-apuci să cârâi împotriva a ceva care va creşte cu 50% producţia de combustibili fosili.

— Dar nu la asta cârâim noi! izbucnise Samantha plină de amărăciune din cauza surmenajului şi a frustrării. Noi atragem atenţia asupra acestei metode iresponsabile de transport a ţiţeiului bogat în cadmiu pe căile maritime sensibile şi extraordinar de vulnerabile. Asta e ceea ce încercăm noi să împiedicăm. Dar când îşi expuse scenariul elaborat de ea. Redând tabloul efectelor pe care le-ar avea Atlanticul de Nord infestat cu un milion de tone de ţiţei de înaltă toxicitate, în ochii interlocutorului ea văzu neîncredere şi surâsul condescendent al cuiva care are de-a face cu o persoană nebună.

— Oh, Doamne Dumnezeule, oare de ce bunul simţ e cel mai greu lucru de vândut pe suprafaţa pământului? se văicărise ea.

Împreună cu Tom ea se dusese în nord şi în vest pentru a se întâlni cu liderii Greenpeace. Iar aceştia le oferiseră sfaturi şi promisiuni de a-i sprijini. Organizaţia „Pentru o Californie Veşnică” se declarase pentru recurgerea la o intervenţie fizică de genul celei prin care câţiva dintre membrii acestei organizaţii izbutiseră să interpună mici ambarcaţii între balenierele sovietice şi zona de reproducere a speciei Minkes pe care o vânau prin apele golfului Californiei.

În Galveston ei se întâlniră cu tinerii texani care aveau să organizeze o mare demonstraţie de stradă în faţa rafinăriei Orient Amex, îndată ce existau indicii certe că superpetrolierul îşi făcuse apariţia în apele golfului Mexic.

Cu toate acestea însă, niciuna din încercările lor de a obţine o confruntare televizată cu Orient Amex nu fusese încununată de succes. Marea companie petrolieră ignora pur şi simplu invitaţiile la

dezbatere publică la radio şi televiziune a acuzaţiilor şi rămânea mută la toate întrebările ridicate de presă.

„E greu să stârneşti interes într-o dispută în care numai unul zbiară”, constată Samantha.

Izbutiră să încropească o minusculă emisiune la un post local de televiziune din Texas, însă fără controversa care să-i dea culoare. Producătorul băgă foarfecele în timpul de emisie al Samanthei, reducându-l la patruzeci şi cinci de secunde şi apoi încercă s-o agaţe pe Samantha cu o invitaţie la cină.

Criza energetică, petrolierele şi poluarea cu produse petroliere erau nişte subiecte mohorâte. Nimeni până atunci nu mai auzise de poluarea cu cadmiu. Capul Bunei Speranţe era undeva în cealaltă parte a lumii, un milion de tone era o cifră care nu spunea mare lucru, cu neputinţă de vizualizat, în fine, totul era cât se poate de plicticos.

Mijloacele de comunicare în masă lăsară subiectul baltă.

— N-avem încotro, trebuie să recurgem la afumare pentru a-i scoate afară din bârlog pe granguriii cei mari de la Orient Amex şi să le tragem şuturi până-i învineţim, mormăi Tom Parker mânios. Şi singura cale prin care putem face asta este prin Greenpeace.

Aterizaseră înapoi acasă pe aeroportul internaţional Miami, epuizaţi şi dezamăgiţi, însă nu încă şi complet descurajaţi.

— Vorba ăstuia, bombăni Samantha înverşunată, în timp ce-şi strecura dubiţa pictată trăsnit, pentru a intra în fluxul traficului stradal al oraşului, bătălia abia a început.

N-avea decât câteva ceasuri la dispoziţie cât să se spele şi să se întindă puţin pe cerga de petice

miţoase, după care trebuia să se îmbrace iar şi să dea fuga înapoi la aeroport.

Australianul trecuse deja prin vamă şi arăta plouat şi pierdut în holul aerogării.

— Bună, eu sunt Samantha Silver.

Alungă oboseala şi-şi arboră ca pe un steag acel surâs de aur.

Numele lui era Dennis O'Connor şi era cel mai bun din domeniul lui, anume o fascinantă şi importantă muncă de cercetare asupra populaţiilor coraliere din apele Australiei de Est. Bătuse un drum lung pentru a discuta cu ea şi a-i vedea experimentele.

— Nu m-aşteptam să fii atât de tânără.

Ea-şi semnase corespondenţa cu „Dr. Silver", iar el nu făcea altceva decât să aibă reacţia cu care era deja obişnuită. Samantha era pur şi simplu prea obosită şi furioasă ca să mai înghită aşa ceva.

— Şi pe deasupra şi femeie. Este că nu te-aşteptai nici la asta? Conveni ea. Nenorocire mare, mare de tot, nu-i aşa? Dar pot să pun pariu că unii dintre cei mai buni amici ai tăi sunt femei tinere.

Era australian până-n măduva oaselor şi mândru de asta nevoie-mare, izbucni într-un râs apreciativ şi în timp ce-şi strângeau mâinile, spuse:

— Poate n-ai să crezi, dar îmi placi exact aşa cum eşti.

Era înalt şi uscăţiv, pârlit de soare şi numai puţin grizonant la tâmple. În câteva minute erau prieteni la cataramă, iar respectul pe care el îl arăta muncii ei confirma acest lucru.

Australianul adusese cu el, într-un container prevăzut cu oxigen, cinci mii de exemplare vii de E. *Digitalis,* obişnuitul melc de apă australian, pentru a fi supuse experimentelor Samanthei. Alesese această specie pe criteriul abundenţei şi al importanţei lor în ecosistemul apelor teritoriale ale Australiei. Cei doi erau în curând atât de cufundaţi în aplicarea tehnicilor puse la punct de Samantha asupra acestei creaturi, încât nimic nu mai conta. La un moment dat asistenta ei îşi vârî capul pe uşă şi strigă:

— Hei, Sam, vino la telefon!

— Ia tu mesajul. Dacă au noroc o să-i sun eu.

— E internaţional, direct!

Pulsul Samanthei o luă la goană; fusese dat uitării pe loc rolul de gazdă al melcilor de mare cu cochilie conică.

— Nicholas! ţipă ea fericită, vărsând cam o litră de apă de mare pe cracul pantalonilor australianului şi se repezi într-un suflet la minuscula cabină telefonică aflată în capătul laboratorului.

Abia mai răsufla de emoţie când smulse receptorul. Îşi puse o mână pe piept pentru a-şi mai potoli bubuiturile inimii!

— Doctor Silver?

— Da! Chiar el! apoi corectându-şi acordul gramatical. Chiar ea!

— Vorbiţi, vă rog, spuse centralista, după care se auzi un declic şi un zumzet pe fir în clipa când legătura era făcută.

— Nicholas! explodă ea în culmea fericirii. Nicholas, iubitule, tu eşti, alo?

— Nu.

Vocea era cât se poate de clară şi de liniştită, ca şi cum cel care vorbea stătea chiar lângă ea. Vocea părea cunoscută, dar o tulburare fără motiv o făcu pe Samantha să simtă că inima i se strânge de groază.

— Aici e Chantelle Alexander, mama lui Peter. Ne-am întâlnit, pentru câteva minute.

— Da.

Glasul Samanthei era acum gâtuit şi respiraţia îi devenise din nou sacadată.

— Am crezut că ar fi bine să-ţi transmit personal, mai înainte să afli din alte surse... că Nicholas şi cu mine am decis să ne recăsătorim.

Samantha se aşeză ca pe ghimpi pe micul taburet din cabina telefonică.

— Alo? Mai eşti pe fir? întrebă Chantelle după o clipă.

— Nu te cred, şopti Samantha.

— Îmi pare rău. Îi spuse Chantelle cu blândeţe. Vezi tu, la mijloc e Peter, iar noi ne-am redescoperit unul pe celălalt... şi am înţeles că niciodată nu am încetat să ne iubim.

— Nicholas n-ar fi... vocea i se frânse şi nu mai putu continua.

— Trebuie să înţelegi şi să-l ierţi, draga mea, explică Chantelle. După divorţul nostru a fost dărâmat şi singur. Sunt convinsă că nu a vrut câtuşi de puţin să profite de tine.

— Bine, dar, dar... era stabilit să... trebuia să...

— Cunosc. Te rog să mă crezi că n-a fost deloc uşor pentru niciunul dintre noi. Dar pentru noi. Pentru noi toţi...

— Ne planificasem ce aveam de făcut de acum înainte toată viaţa...

Samantha scutură tare din cap şi o mesă groasă de păr auriu se desprinse şi-i veni în ochi.

dar ea o împinse la o parte cu un gest automat şi indiferent.

— Nu cred, de ce nu mi-ar fi spus-o chiar Nicholas însuşi? N-am să cred decât atunci când am s-o aud din gura lui.

Vocea Chantellei era atât de blajină şi de încărcată de compasiune.

— Copila mea, atât de mult ţineam să nu te fac să suferi... Dar acum spune şi tu, ce mai pot face altceva decât să-ţi aduc la cunoştinţă faptul că Nicholas a dormit aseară la mine-n casă, în patul meu, în braţele mele, adică acolo unde într-adevăr trebuie să se afle?

Părea adevărat, întrunea toate condiţiile să fie adevărat. Samantha se gârbovise pe taburetul rotund şi tare, se micşorase parcă sub lovitura primită şi simţea cu groază că cineva o dezbracă de tinereţe, i-o smulge ca pe pielea scânteietoare a unei reptile. Nu-i mai rămăsese decât o senzaţie de veşnicie bântuită de chinurile şi amărăciunile tuturor femeilor ce suferiseră până atunci. Se simţea foarte bătrână, înţeleaptă şi tristă. Îşi ridică degetele pentru a-şi atinge obrajii, uşor surprinsă să constate că pielea nu-i era uscată şi zbârcită ca aceea a unei baborniţe bătrâne cât lumea.

— Am făcut deja demersurile pentru a divorţa de actualul meu soţ, iar Nicholas îşi va ocupa din nou

poziţia cea mai înaltă la conducerea lui Christy Marine.

Era deci adevărat, şi în acea clipă Samantha ştiu că totul era adevărat. Indiscutabil şi fără nicio speranţă, aşa că puse încet la loc receptorul în furcă şi rămase aşa, uitându-se la peretele cabinei telefonice fără să-l vadă. Nu plângea, se simţea de parcă nicicând de-acum înainte n-avea să mai plângă vreodată în viaţa ei. Şi nici să mai râdă.

Chantelle Alexander îşi studia soţul cu multă atenţie, încercând să se detaşeze de ea însăşi şi să-l privească fără patimă. Îi venea mult mai uşor acum, după ce clocotul sălbatic al patimii i se mai ostoise.

Era un bărbat chipeş, înalt şi zvelt, cu părul castaniu-roşcat în reflexe metalice, frumos pieptănat. Până şi încheietura mâinii, ce-i ieşea din manşeta scrobită a cămăşii albe, era acoperită cu acele tuleie fine şi lucitoare. Ea mai ştia de asemenea că şi toracele său subţiratic era acoperit de acea pilozitate aurie şi deasă, proaspătă ca frunzele de lăptucă. Niciodată nu-i plăcuseră bărbaţii cu pielea netedă ca podul palmei.

— Pot să fumez? o întrebă el, iar ea înclină din cap.

Chiar şi glasul lui o atrăsese de la început, profund şi sonor, însă cu acele inflexiuni de om cu o aleasă educaţie, o blândă înmuiere a vocalelor şi lenevoasa tărăgănare a consoanelor. Vocea şi manierele de aristocrat constituiau nişte lucruri pe care ea fusese educată să le aprecieze – şi totuşi dedesubtul spoielii de maniere elegante şi de educaţie aleasă, se ascundea scăpărarea unui caracter abject care ieşea puţin câte puţin la iveală în zâmbetul lui lupesc cu o dantură fără cusur şi-n uitătura intensă şi sfredelitoare ce răspândea scânteieri cenuşii de oţel.

El îşi aprinse ţigareta făcută pe comandă specială cu bricheta de aur pe care i-o dăruise ea – primul ei cadou în prima noapte când deveniseră amanţi. Chiar şi acum, amintirea acelei nopţi avea în ea ceva picant şi, pentru o clipă, ea simţi acea excitare puternică, ce o făcu să se foiască neliniştită pe scaun. Ei bine, da. Nu-i lipsiseră motivele acelei nebunii, şi încă motive întemeiate. Chiar şi acum, când totul se terminase. Chanlelle nu simţea nici cel mai vag regret pentru cele întâmplate.

Fusese o perioadă a vieţii ei de la trăirea căreia nu fusese în stare să se înfrâneze. Acea mare furtună a aventurii extraconjugale, cea din urmă zvâcnire a tinereţii ei, nepăsătoarea toamnă a vieţii premergătoare vârstei de mijloc. În locul ei, altă femeie, obişnuită, poate c-ar fi trebuit să se mulţumească cu nişte pipăieli şi smotoceli asudate prin niscaiva sordide şi anonime dormitoare de noapte, dar nu şi Chantelle Christy. Lumea ei era modelată potrivit celor mai variate capricii şi dorinţe de-ale ei, şi, după cum i-o spusese şi lui Nicholas, nu exista ceva la care să poftească şi să nu obţină. Cu mult timp în urmă, tatăl ei îi băgase în cap că atunci când era vorba de ea se aplicau reguli speciale, şi că regulile erau acelea pe care ea însăşi le stabilea.

Fusese absolut încântător, simţea o uşoară înfiorare de plăcere când retrăia senzualitatea lascivă a acelor zile de început; acum însă se terminase. În cursul ultimelor luni se gândise mult la cei doi bărbaţi din viaţa ei şi-i aşezase ca într-un fel de balanţă. Nu-i fusese deloc uşor să ia o decizie.

Îl observase pe Nicholas întors la viaţă din golful dezastrului. De unul singur, fără nimic altceva asupra lui în afara acelei mantii invizibile şi indescriptibile de vigoare şi tărie de caracter. Se târâse afară cu greu şi reuşise să iasă la suprafaţă, întotdeauna fusese profund mişcată de energie şi de bărbăţie, însă în decursul anilor ajunsese să se

obişnuiască cu Nicholas. Devenită obişnuinţă, relaţia dintre ei se transformă în ceva plictisitor şi nesuferit. Aventura cu Duncan îi revizuise optica asupra lui Nicholas, pentru ca în momentul de faţă, acesta să apară în ochii ei înconjurat de proaspătul nimb de atracţie al unui nou amant – unul care însă în decursul unei lungi şi intime cunoaşteri îşi dovedise din plin virtuţile şi valoarea. Duncan Alexander era terminat, Nicholas Berg devenea viitorul.

Dar nu, nicicând n-avea să regrete acest interludiu din viaţa ei. Fusese o perioadă de reîmprospătare; nici măcar aventura lui Nicholas cu acea frumoasă copiliţă din America n-o regreta. Mai târziu, aceasta avea să adauge chiar o anumită nuanţă picantă stimulativă propriei lor vieţi sexuale, gândea ea, şi simţi un fior alergându-i prin pulpe şi cum receptaculul secret al trupului ei tresaltă de poftă ca petalele unui boboc de trandafir pe cale de a se deschide. Duncan o învăţase multe, mici şmecherii bizare de stimulare a orgasmului, făcute încă şi mai atrăgătoare prin simplul fapt că erau interzise şi depravate. Din nefericire, Duncan se bizuia aproape în exclusivitate pe astfel de trucuri, dintre care nu toate dăduseră rezultate în ceea ce-o privea pe ea – de câte ori îşi amintea de ele, colţurile gurii i se lăsau în jos de dezgust; cine ştie, poate că tocmai de aici începuse procesul lent de pierdere a interesului şi de înstrăinare.

Nu, Duncan Alexander nu fusese în stare să-i satisfacă senzualitatea debordantă, primitivă şi s-o facă să simtă acea dulce plutire a pierderii de sine. Doar un singur bărbat fusese vreodată în stare să facă aşa ceva. Duncan a fost bun doar pentru atingerea unui anumit scop, însă, acum acest scop nu mai exista. Ar mai fi putut dura ceva timp. Însă Duncan Alexander pusese în primejdie Christy Marine. Niciodată nu i-ar fi trecut prin cap că ar putea exista o asemenea posibilitate; Christy Marine făcea parte din viaţa ei, la fel de vastă şi de neclintită

ca şi cerul însuşi, iar acum uite că chiar temeliile cerului erau zgâlţâite, iar atracţia lui sexuală diminuase; pe aceasta din urmă i-ar mai fi putut-o ierta, pe cealaltă însă – cu neputinţă.

Ea începu să simtă stânjeneala lui Duncan, se tot sucea şi răsucea în scaun, încrucişându-şi şi descrucişându-şi lungile sale picioare şi se preocupa de o ţigaretă pe care-o tot învârtea între degete, studiind spirala ascendentă de fum albăstrui ca să evite privirea egală, golită de orice expresie a acelor ochi negri şi abisali. Se uita la el, dar îl vedea pe celălalt. Revenind la prezent cu un oarecare efort, ea încercă să-şi controleze atenţia.

— Îţi mulţumesc pentru că ai reuşit să vii atât de repede, spuse ea.

— Am înţeles că totuşi este vorba de ceva, mă rog, să zicem urgent.

Zâmbi pentru prima oară, subţire şi urban – însă în spatele acelor ochi reci şi cenuşii se ascundea frica, iar încordarea lui era trădată de o tresărire continuă în punctul de articulaţie al mandibulei.

Uitându-se la el mai cu atenţie, cum nu mai făcuse de câteva luni, băgă de seamă că se mai ascuţise. Degetele lungi, şi subţiri îi erau osoase şi veşnic fără astâmpăr. În jurul gurii îi apăruseră cute noi, serioase, şi un rid adânc îşi crease loc între sprâncene. Pielea de la colţurile ochilor părea fisurată mărunt, ca un tablou în ulei, într-o sumedenie de riduri fine pe care bronzul intens dobândit pe pârtiile de schi le ascundea unei priviri superficiale. Şi el o privea cu acelaşi interes, aşteptând să vadă ce va urma.

— Din cele ce mi-ai spus tu ieri...

Ea-şi ridică mâna pentru a-l opri.

— Asta poate să mai aştepte. Am vrut doar să-ţi faci o idee despre seriozitatea situaţiei. De maximă importanţă în momentul de faţă este altceva. Cum te-ai achitat tu, ca director, de gestiunea titlurilor mele de proprietate şi de capitalul trustului.

Mâinile lui deveniră dintr-odată foarte liniştite.

— Asta însemnând anume ce?

— Vreau să trimit revizia contabilă, revizorii mei...

El ridică din umeri.

— Chantelle, toate astea au să dureze, iar eu nu sunt sigur c-aş fi gata chiar acum să predau prerogativele de director general. Tonul său era foarte calm şi glacial şi nu se mai simţea nici urmă de frică. Ea simţi un fior de uşurare, poate că toate poveştile alea de groază pe care i le spusese Nicholas nu erau adevărate, poate că pericolul era numai imaginar. Christy Marine era atât de mare, atât de invulnerabilă.

— În orice caz nu imediat. Ar trebui ca mai întâi să-mi dovedeşti că procedând astfel este spre binele companiei şi al trustului.

— Nu trebuie să dovedesc nimănui nimic, răspunse ea sec.

— De data asta, da. Tu m-ai numit...

— Niciun tribunal din lume nu va valida acea înţelegere.

— Poate că nu, Chantelle, dar oare chiar ţii cu tot dinadinsul să târâm toate astea prin tribunale... şi asta mai ales acum?

— Nu mi-e frică, Duncan.

Ea se ridică iute, uşoară ca o balerină. Forma picioarelor ei minunate se ghicea într-o pereche de pantaloni largi de mătase neagră; purta pantofi moi, fără toc, ce o făceau să pară şi mai minionă. Şi avea un lănţişor în chip de cordon ce sublinia încă şi mai pregnant subţirimea taliei ca trasă prin inel.

— Ştii că nu mi-e frică de nimic.

Ea îl privea de sus, aţintind spre el un deget acuzator. Unghiile erau vopsite în ojă purpurie, culoarea sângelui proaspăt.

— Şi mai exact ce anume îmi reproşezi?

Şi ea îi spuse, înşirându-i una după alta listele de credite acumulate de trust, transferul acţiunilor, emiterea de noi acţiuni şi garanţii de credit în interiorul grupului de sucursale ale lui Christy Marine. Îi înşiră toate matrapazlâcurile făcute de ei pentru acoperirea autoasigurării lui *Golden Dawn* şi pe care Nicholas le dezgropase şi le scosese la lumină.

— Dragă Duncan, când revizorii mei vor termina, nu numai că tribunalul îmi va înapoia directoratul lui Christy Marine, dar s-ar putea să te alegi şi cu cinci ani de pârnaie într-un lagăr de muncă forţată. Vezi tu, eu nu prea glumesc când e vorba despre astfel de lucruri.

Duncan zâmbea. Zâmbea de-adevăratelea! Femeia simţi că o cuprinde furia, iar expresia ochilor i se schimbă, paloarea măslinie a tenului se îmbujoră.

— Îndrăzneşti să-mi rânjeşti în faţă! şuieră ea. Am să te distrug pentru asta.

— Ba nu; negă el din cap. Încă nu.

— Nu minţi, i-o reteză ea tăios, dar el o opri prin ridicarea unei mâini şi printr-o mişcare scurtă a

capului.

— Nu mint, dragostea mea. Dimpotrivă, sunt dispus să recunosc, ba încă şi mai multe... mult mai multe decât atât.

El azvârli cât colo chiştocul şi acesta scoase un sâsâit ascuţit în vălurele fâşâitoare şi albastre ale bazinului de ancorare a iahturilor. În timp ce ea se uita ţintă la el, amuţită de groază, Alexander lăsă să se scurgă un interval de tăcere, asemenea unui bun actor, răstimp în care-şi alese din tabachera de aur o altă ţigară şi şi-o aprinse.

— Sunt câteva săptămâni bune de când am adulmecat că cineva îşi vâră foarte adânc nasul prin treburile mele şi în cele ale companiei.

Repezi în aer o trâmbă lungă de fum albastru şi-şi ridică o sprânceană spre ea, gest batjocoritor şi cinic care-i aţâţa şi mai mult mânia, dar care-i dădu dintr-odată o senzaţie de Frică şi nesiguranţă.

— N-a durat cine ştie ce până să-mi dau seama că urmărirea venea din partea unui piticot din Monte Carlo care-şi câştigă pâinea făcând spionaj financiar şi industrial. Lazarus e bun, excelent, cel mai bun. Eu însumi am recurs la serviciile lui. De fapt, eu am fost cel care i l-am prezentat lui Nicholas Berg.

Începu să chicotească, scuturând din cap cu indulgenţă.

— Ce idioţenii suntem în stare să facem câteodată! Imediat am făcut legătura. Berg şi Lazarus. Am început să fac propriile mele verificări asupra a ceea ce-au ajuns să obţină până în prezent, iar eu socotesc că până şi unul de calibrul lui Lazarus n-ar fi putut fi în stare să obţină mai mult de douăzeci şi cinci la sută dintre răspunsuri.

Se aplecă în faţă şi dintr-odată în vocea sa se simţi tăişul unui nou ton, autoritar:

— Vezi tu, Chantelle, iubita mea, eu însumi sunt probabil printre cei mai buni din lume. N-ar fi putut să afle totul.

— Atunci înseamnă că nu dezminţi...

Îşi defectă un ton de slăbiciune în propria voce şi o cuprinse sila de ea însăşi. El o îmbrânci la o parte dispreţuitor.

— Mai tacă-ţi fleanca, femeiuşcă tâmpită, şi cască urechea la mine". Am să-ţi spun acum cât de adânc eşti şi tu vârâtă în chestia asta – am să-ţi explic pe îndelete, în cuvinte pe care până şi creierul tău să le poată pricepe, motivul pentru care n-ai să trimiţi niciun revizor contabil, motivul pentru care n-ai să mă concediezi şi pentru care ai să faci întocmai ce-ţi spun eu să faci.

El făcu o pauză şi se uită fix în ochii ei, o măsurare directă de forţe căreia ea nu-i putu face faţă. Era confuză şi nesigură, pentru prima oară nemaiaflându-se la cârma propriului ei destin. Îşi plecă ochii, iar el încuviinţă satisfăcut cu un gest din cap.

— Prea bine. Acum ascultă. Am pus la bătaie tot – tot ce-nsemna Christy Marine – totul se joacă pe cartea *Golden Dawn.*

Chantelle simţi că pământul începe să se învârtească ameţitor sub picioare şi o năvălire bruscă de sânge bubuindu-i în urechi. Se dădu câţiva paşi îndărăt, până când partea din spate a articulaţiei genunchiului atinse parapetul de piatră. Se aşeză greoi.

— Despre ce tot vorbeşti acolo? şopti ea.

Iar el îi spuse, în cele mai mici detalii, cum se derulase totul. Începând de la punerea chilei lui *Golden Dawn,* într-o perioadă de mare cerere pe piaţă a navlurilor de petrol. Calculele se bazau pe cererea pe piaţă, din urmă cu doi ani, a petrolierelor şi pe costurile de construcţie de la acea dată.

Criza energetică şi prăbuşirea cererii de petroliere veniseră odată cu creşterea abruptă a inflaţiei, umflând preţurile de cost ale construcţiei lui *Golden Dawn* la mai mult de două ori. Duncan contracarase pierderile prin modificarea proiectului giganticului petrolier. Redusese numărul de unităţi de propulsie de la patru la una, ciopârţise cam douăzeci la sută din structura de oţel a varangelor, venise de hac sofisticatelor bucle de siguranţă şi sistemelor de protecţie proiectate de Nicholas Berg, dar mersese prea departe. Renunţase la certificatul Lloyd A-1, marcajul de aprobare de la inspectorii acestei venerabile instituţii; lipsit de sprijinul asigurărilor la această gigantică piaţă de autoasigurare, se văzuse nevoit să-şi îndrepte privirile în altă parte în căutarea unor sponsori care să-i satisfacă pe bancheri. Primele de asigurare îl ologiseră. N-avusese încotro şi trebuise să ipotecheze capitalul lui Christy Marine. Pe urmă avalanşa costurilor de producţie îl ajunsese din urmă şi nevoia de bani, cât mai mulţi bani, reveni. Luase de oriunde se nimerise, cu orice rată a dobânzilor îi fusese cerută, şi mai ipotecă alt capital al lui Christy încă o dată şi încă o dată.

Apoi acoperirea în asigurare se dovedise a fi insuficientă pentru a contracara uriaşa umflare a costurilor de producţie a corpului superpetrolierului.

— Ce să-i faci, aşa e când te lasă norocul... ridică elocvent din umeri Duncan. După care urmă: A trebuit să ipotechez tot mai mult capital Christy. De fapt tot. Totul e jucat la risc, Chantelle, până la ultima bucăţică de hârtie, până şi acţiunile pe care le-am obţinut înapoi de la Nicholas al tău... Şi chiar

şi aşa n-a fost suficient. Aşa c-a trebuit să scriu acoperiri ca venind din partea unor firme-fantomă, acoperiri care nu fac două parale. Apoi, zâmbi Duncan din nou, relaxat şi senin de parcă mai că s-ar fi simţit de-a dreptul fericit, apoi, ne-a mai picat pe cap bomba aia când *Golden Adventurer* a eşuat pe gheţuri şi a trebuit să scot şase milioane din pământ, din iarbă verde, ca să plătesc prima de salvare. Asta a fost ceea ce le-a pus capac la toate. Atunci n-am mai avut pe unde scoate cămaşa şi-a trebuit să pun la bătaie tot ce-aveam, absolut tot. Trustul şi toată compania Christy Marine.

— Am să te distrug, şopti ea. Am să te zdrobesc. Ţi-o jur în faţa lui Dumnezeu c-am...

— Nu pricepi nimic, este că n-ai priceput?

El o privea cu tristeţe, ca pe un copil îndărătnic.

— N-ai cum să mă distrugi pe mine fără ca în acelaşi timp să distrugi şi Christy Marine şi pe tine. Tu eşti vârâtă în chestia asta, Chantelle, şi încă mult mai adânc decât sunt eu. Tot ce ai tu, fiecare sfanţ, casa asta, smaraldul de pe degetul tău, viitorul puştiului tău – totul este mizat pe *Golden Dawn.*

— Nu.

Ea-şi închise ochii strâns de tot. Iar obrajii deveniseră livizi.

— Ba da. Mă tem că da, o contrazise el. Eu nu m-am gândit că va ieşi aşa. Vedeam un profit de 200 de milioane în toată afacerea, doar că tare mă tem că am fost victima împrejurărilor.

Amândoi rămaseră tăcuţi şi când întreaga enormitate a situaţiei începu s-o copleşească, Chantelle începu să se clatine pe picioare.

— Dacă acum ai cumva de gând să-ţi fluieri gealaţii, dacă-ţi chemi gâdele, apoi ştiu că au să aibă serios de furcă, râse el din nou. Găleţi de excremente în care să ne bălăcim toţi. Iar sponsorii mei au să facă coadă pentru a-şi anula contribuţiile. *Golden Dawn* nu va mai părăsi în vecii vecilor calele de lansare – după cum ţi-am explicat ea nu este în întregime acoperită. Toate atârnă de un singur fir, Chantelle. Dacă acum lansarea lui *Golden Dawn* este întârziată cu o lună, ba nu, chiar şi numai cu o săptămână, totul are să se prăbuşească.

— Simt că mi se face rău, şopti ea cu gura năclăită.

— Ba nu, să nu ţi se facă.

Se ridică repede şi veni spre ea.

Îi trase palme cu un aer glacial, două lovituri scurte şi brutale, care-i azvârliră capul dintr-o parte în alta, lăsând urmele vineţii ale degetelor pe obrajii ei palizi. Era pentru prima oară în viaţa ei când vreun bărbat o lovea, însă nu mai găsea energie pentru a protesta. Stătea pur şi simplu ca proasta şi se holba la el.

— Revino-ţi în fire, îi mârâi el, şi-şi înfipse tare de tot ghearele în umerii ei, zgâlţâind-o şi vorbindu-i în continuare: Ascultă-mă. Ţi-am spus cea mai rea variantă care se poate întâmpla. Acum am să ţi-o spun pe cea mai bună. Dacă acum rămânem împreună, dacă implicit tu mă asculţi fără să crâcneşti, am să dau în numele tău una dintre cele mai mari lovituri financiare ale secolului. Nu ne trebuie decât un singur voiaj reuşit al lui *Golden Dawn* şi-am scăpat – un singur voiaj, câteva săptămâni doar şi-am să-ţi dublez averea.

Ea îl privea fix, sleită şi scârbită până-n străfundul existenţei sale.

— Am semnat un contract de închiriere cu Orient Amex care-o să ne scoată imediat din impas şi-n ziua în care *Golden Dawn* ancorează în rada Galveston şi-şi trimite şalandele la descărcat, se vor îmbulzi toţi s-o cumpere.

Făcu un pas înapoi şi-şi netezi reverele hainei.

— Omenirea îşi va aduce aminte de mine. În viitor când se va vorbi de petroliere, are să se vorbească de Duncan Alexander.

— Te urăsc, spuse ea încetişor. Te urăsc din toată inima.

— Asta n-are nicio importanţă. El făcu un gest de lehamite. După ce se va termina totul cu bine îmi voi putea permite să plec – iar tu ai să-ţi poţi permite să mă laşi să plec. Nicio clipă mai devreme însă.

— Cu cât ai să te alegi dacă-ţi reuşeşte? întrebă ea cu un glas puţin înviorat, parcă revenindu-şi.

— O grămadă. Un munte de bani – însă adevărata mea răsplată va consta în faimă şi realizare. După asta am să fiu un om care-şi va permite singur luxul de a-şi dicta el termenii pentru candidatura la preşedinţie.

— Măcar o dată să poţi şi tu să te ridici la nivelul lui Nicholas Berg, să te poţi compara cu el. Este că aşa e?

Înţelese imediat că a lovit exact unde trebuia şi insistă mai departe scormonind acelaşi punct slab, făcând tot ce se putea pentru a răni şi a distruge.

— Dar amândoi, şi tu şi eu, ştim că asta nu ţine. Golden Dawn a fost creaţia lui Nicholas, iar el n-ar fi trebuit să se coboare până la escrocherie şi şarlatanie.

— Chantelle, draga mea...

— Ei bine, n-ai să fii, n-ai să poţi niciodată să fii, omul care e Nicholas.

— Mai du-te naibii!

Dintr-odată el începu să tremure de furie, iar ea îi strigă isteric în faţă:

— Escroc şi panglicar, asta eşti. Cu toate ifosele alea ale tale, inima tot de ticălos ţi-a rămas. Eşti un păduche, eşti un nimic.

— L-am învins pe Nicholas Berg de câte ori ne-am întâlnit.

— Minciună, Duncan, minciună! Eu am fost cea care l-a învins în numele tău...

— Iar eu te-am luat pe tine.

— Pentru o vreme, pufni ea sarcastic. Doar atât cât să ne mai hârjonim şi noi puţin, Duncan, Drăguţule. Dar când el a vrut, m-a luat din nou să fiu a lui.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă el.

— Alaltăieri noapte, Nicholas a fost aici şi a făcut dragoste cu mine într-un fel cum tu n-ai putea niciodată să faci. Mă întorc la el şi o să am eu grijă să spun lumii de ce.

— Căţea!

— Dacă ai şti, Duncan, cât e de tare. Tare acolo unde tu eşti slab.

— Iar tu eşti o târfă!

Vru să plece, dar se întoarse şi-i spuse;

— Vezi, marţi să fii la St. Nazaire.

Dar ea vedea bine că era rănit în amorul propriu. În sfârşit, izbutise să-i despice carapacea aceea a lui şi să ajungă la nervii dezgoliţi şi extrem de dureroşi la atingere.

— M-a posedat de patru ori într-o singură noapte. De patru ori, Duncan, imaginează-ţi; posesie magnifică, intensă, care m-a făcut să simt că plutesc. Ai reuşit tu asta vreodată?

— Marţi te vreau la St. Nazaire zâmbind creditorilor.

— Chiar dacă-ţi ies socotelile cu *Golden Dawn,* în şase luni funcţia ta va fi a lui Nicholas.

— Însă până atunci tu ai să joci exact cum am să-ţi cânt eu. Duncan făcea vădite eforturi pentru a-şi păstra o aparenţă imperturbabilă, şi începu să se îndepărteze.

— Tu ai să fii cel care pierde, Duncan Alexander, îi strigă ea din urmă cu o voce stridentă şi spartă din cauza mâniei şi revoltei. Am eu grijă, lasă-lasă, te aranjez eu... ţi-o jur.

El îşi înăbuşi intenţia de a o rupe la fugă şi traversă terasa cu o ţinută dreaptă, supravegheată cu multă grijă, urmărit de furtuna de ură şi mânie dezlănţuită peste tot în jurul lui.

— Marş înapoi în stradă unde ţi-e locul, în şanţul unde te-am găsit, zbieră ea, iar el urcă treptele scărilor de piatră şi ieşi din câmpul ei vizual.

De-acum o putea lua mai repejor, numai că descoperi că picioarele-i tremurau, respiraţia îi era neregulată, iar în stomac simţi răsucindu-i-se ca un nod furia şi gelozia.

— Nemernicul! pronunţă el cu glas tare. Nemernicul ăla de Berg!

— Tom? Tom Parker?

— Chiar el. Cine e vă rog la aparat?

Glasul îi era atât de limpede şi de puternic, deşi între ei se întindea Oceanul Atlantic.

— Aici e Nicholas. Nicholas Berg.

— Nick, ce mai faci? tună cu sinceră încântare acea voce sonoră. Doamne, ce bine că ai sunat. Am tot încercat să dau de tine. Am veşti bune. Cele mai bune.

Nicholas simţi o rapidă tresărire de uşurare.

— Samantha?

— Nu despre ea, măi-măi, râse Tom. E vorba de postul tău. Slujba ta. Ieri a fost supusă discuţiei la rectoratul universităţii. A trebuit să mă lupt ceva pentru ea- pentru asta nu-ţi cer nimic dar până la urmă au fost de acord. Nick eşti în pâine, ce zici, nu-i aşa că-i grozav?

— Minunat, Tom!

— Eşti asociat al facultăţii de biologie, ăsta-i doar începutul, Nicholas. Până la sfârşitul anului viitor o să-ţi facem rost şi de o catedră, ascultă-mă pe mine.

— Sunt încântat!

— Christoase, dar zău că nu pari deloc încântat! zbieră Tom. Măi băiete, ce te frământă?

— Tom, ce naiba s-a întâmplat cu Samantha?

Şi Nicholas simţi o schimbare de dispoziţie a celuilalt, tăcerea dură o idee prea mult, după care

Tom vorbi cu un ton nevinovat:

— E plecată într-o excursie de cercetări – în recifuri undeva, nu ţi-a spus?

— Până-n recifuri?; ridică tonul Nicholas, mânios şi revoltat. Ei fir-ar să fie, Tom! Trebuia să fie aici, în Franţa. Mi-a promis că va fi şi ea de faţă la lansarea noii mele nave. De-o săptămână încerc să iau legătura cu ea.

— A plecat duminică, spuse Tom.

— Ce fel de glumă mai e şi asta?

— Poate c-aceeaşi întrebare are să ţi-o pună şi ea cândva.

— Ia stai puţin, asta ce mai e?

— Mă rog, înainte de a pleca s-a înfiinţat aici şi i s-a smiorcăit Antoinettei, soţia mea, o ştii. Ea face pe cloşca pentru fiecare isterică de pe o rază de o sută de kilometri zău, pe cinstea mea.

Fu rândul lui Nicholas să tacă. Simţi o senzaţie de frig ce-i cuprindea pieptul, senzaţia unei groaze nedesluşite.

— Care era necazul?

— Doamne Dumnezeule, Nick, doar n-ai crede acum că urmăresc cu lupa toate intimităţile vieţii amoroase a...

— Pot să vorbesc cu Antoinette?

— Nu-i aici, Nick. E plecată la o întrunire la Orlando. Lipseşte până la sfârşitul săptămânii.

Din nou tăcere.

— Toate oftaturile alea grele ale tale te costă o avere, Nicholas. În definitiv, convorbirea asta e pe banii tăi.

— Şi deci nu ştii ce a apucat-o pe Sam.

Dar el ştia. Nicholas ştia – şi povara vinovăţiei îl apăsa greu.

— Ascultă, Nick, în cazul că vrei să apleci urechea la ce latră un ţopârlan. Măi băiatule, ia mişcă-ţi fundu' până aici, m-auzi? Fata aia are nevoie ca de aer de nişte explicaţii. Asta, fireşte, în cazul că-ţi pasă.

— Îmi pasă, spuse repede Nick. Dar spune şi tu, ce să fac acum? Peste două zile lansez remorcherul. Pe urmă plec în probele de mare, după care trebuie să fiu la Londra la o şedinţă.

În glasul lui Tom se citea o notă de capitulare.

— Mă rog, atunci fiecare trebuie să facă ceea ce consideră că Trebuie să facă.

— Tom, am să mă reped până acolo cât de curând va fi cu putinţă.

— Te cred.

— Dac-o vezi, transmite-i asta din partea mea, bine?

— Am să-i transmit.

— Mulţam, Tom.

— Rectorii or să vrea să te cunoască. Nicholas. Repede-te şi tu pân-aici cât mai curând cu putinţă, bine?

— Îţi promit.

Nicholas aşeză receptorul în furcă şi rămase în picioare uitându-se lung pe ferestrele biroului său din şantierul naval. Vederea panoramică asupra acvatoriului portuar era complet blocată de carena înaltă a remorcherului său. Nava se înălţa semeaţă pe calele ei. Corpul tocmai primise deja ultimul strat de plută albă şi strălucitoare, iar prova lată şi evazată purta numele *Sea Witch,* iar dedesubt pe acela al portului de înregistrare, „Bermude".

Era frumoasă, magnifică, dar în clipa de faţă Nicholas nici n-o vedea. Îl copleşea o anumită senzaţie de pierdere iminentă, premoniţia rece a unui dezastru apropiat. Până în clipa aceea când se vedea confruntat cu perspectiva de a o pierde pentru totdeauna, el n-avusese nici măcar idee de ponderea extraordinar de mare pe care o avea acea frumoasă fată bălaie în existenţa şi în planurile sale de viitor.

Samantha n-ar fi putut afla în niciun fel de acea singură noapte de slăbiciune, de trădare, care încă-l mai chinuia şi acum. Nu, la mijloc trebuia să fie vorba de altceva care intervenise. Îşi strânse pumnul drept şi izbi în giurgiuveaua ferestrei. Pielea de pe nodurile articulaţiilor degetelor se jupui, dar el nu simţi durerea, ci numai amărăciunea de a se vedea legat de mâini şi de picioare aici în St. Nazaire, împovărat de răspunderi într-un moment când ar fi vrut s-alerge cu limba scoasă după fericirea vieţii lui.

Difuzorul suspendat slobozi un ţiuit preliminar, după care emise un mesaj strident:

„Domnul Berg. Domnul Berg este invitat pe puntea de comandă".

Era o întrerupere bine venită, şi Nicholas se grăbi să iasă în soarele primăvăratic de afară. Privind în sus el putea să-l vadă pe Jules Levoisin pe aripa timoneriei. Silueta lui grăsună, proiectată pe cer, părea diminuată, asemeni unui cocoş bondoc şi

afurisit. Se răţoia la inginerul electronist însărcinat cu instalarea echipamentului de telecomunicaţii al lui *Sea Witch.* Strigătele oţărâte ale lui Jules ca „Sacre bleu", „Merde" şi „Imbecile" se auzeau distinct peste hărmălaia şantierului.

Când văzu că braţele inginerului încep să se agite, iar stridentele lui ţipete galeze prind să se amestece cu cele ale proaspătului comandant al lui *Sea Witch,* Nicholas o rupse la fugă spre navă.

Era pentru a treia oară în ziua aceea când Jules Levoisin parcă se dilise, şi încă nici nu venise ora prânzului. Cu cât se apropia mai mult ora lansării la apă, cu atât nervozitatea mărunţelului franţuz exploda mai des; se comporta ca o primă balerină în aşteptarea ridicării cortinei. Dacă în câteva minute nu reuşea să ajungă pe puntea de comandă, urma să-şi caute ori un alt comandant, ori un alt inginer electronist.

Zece minute mal târziu, Nicholas înfigea câte un trabuc în gura fiecăruia dintre ei. Atmosfera era încă încordată, dar nu mai era explozivă, şi Nick îi luă pe amândoi cu delicateţe şi-i conduse înapoi în timonerie.

Puntea de comandă era complet terminată, iar Jules Levoisin tocmai făcea recepţia inventarului special primit de la furnizori, o negociere cu nimic mai puţin traumatizantă decât Tratatul de la Versailles.

— Eu însumi am autorizat modificarea reflectorului de radiolocaţie MK IV, îi explică răbdător Nicholas. Pe *Warlock* am întâmpinat unele neplăceri cu acest echipament. Ar fi trebuit să ţi-o spun.

— Păi, nu? Ar fi trebuit, sigur c-ar fi trebuit, pufni arţăgos scundacul comandant.

— Dar tu, doar dintr-o ochire, ţi-ai şi dat seama că e ceva schimbat, îi gâdilă Nicholas amorul propriu, la care Jules îşi umflă un pic pieptul şi-şi plimbă havana dintr-un colţ în celălalt al gurii.

— Oi fi eu javră bătrână, da' ştiu toate şmecheriile astea de acu'.

Îşi scoase trabucul din gură şi suflă în aer un rotocol perfect de fum.

În cele din urmă, Nicholas îi lăsă pălăvrăgind amical între ei despre masivele dulapuri de echipament sofisticat ce garniseau întreaga zonă a navigaţiei în partea dinspre pupa a punţii de comandă şi se îndreptă spre biroul şantierului de unde fusese chemat la telefon.

— Cine-i? întrebă el de cum intră pe uşă.

— O doamnă, îi răspunse maistrul, arătându-i telefonul ce se afla sub fereastră, pe un birou încărcat de hârtii.

„Samantha", gândi Nicholas şi înşfăcă receptorul.

— Nicky!

Când auzi vocea îl străbătu şocul unei bruşte senzaţii de vinovăţie.

— Chantelle, unde eşti?

— În La Baule.

Cocheta staţiune de pe litoralul Atlanticului era o ambianţă mult mai potrivită pentru Chantelle Alexander decât sordida incintă a portului, cu docurile sale lătăreţe întinse pretutindeni.

— Sunt cazată la Castille. Doamne, ce cumplit! Şi uitasem ce cumplit a fost.

Odată, demult, stătuseră acolo împreună, parcă într-o altă viaţă.

— Restaurantul în schimb e încă tare şic, Nicholas. Haide să luăm prânzul împreună. Trebuie să-ţi vorbesc.

— Nu mă pot dezlipi de aici.

N-avea de gând să se mai lase din nou prins în capcană.

— E important. Trebuie să te văd.

Era în stare să-i distingă tonul un pic mai răguşit al vocii şi parcă şi vedea acea senzuală coborâre a pleoapelor peste ochii de o semeţie persană.

— Un ceas, numai un ceas. Un ceas poţi să-ţi rupi şi tu.

În ciuda lui însuşi, simţi atracţia ispitei, acea durere surdă de la baza abdomenului, şi-l apucă furia pe această femeie ce mai putea încă exercita o atât de puternică forţă de seducţie asupra lui.

— Dacă e important, atunci vino tu până aici, spuse el brusc, iar ea oftă în faţa unei asemenea încăpăţânări.

— Fie, Nicholas. Cum ajung la tine?

Rolls-ul era parcat vizavi de poarta de acces înspre incinta docurilor, iar Nicholas traversă drumul şi intră în maşină prin portiera pe care şoferul i-o ţinea deschisă.

Chantelle îşi ridică faţa spre el. Părul ei era întunecat ca un val de mătase irizat de reflexe lucitoare, buzele de culoarea fructului copt, umede şi uşor întredeschise. El nu luă în seama invitaţia şi

înainte de a se aşeza pe bancheta din colţul opus îşi lipi uşor buzele de obrazul ei.

Ea făcu o mutrişoară curioasă şi-şi îngustă ochii spre el, amuzată.

— Măi-măi! Ce pudici suntem noi, Nicky.

Nicholas atinse butonul de pe consola de comandă şi geamul antifonat culisant se ridică fără zgomot între ei şi şofer.

— I-ai trimis pe revizori? întrebă el.

— Arăţi obosit şi hărţuit.

— Al asmuţit câinii pe Duncan? evită el divagaţia. Văd că lucrul la *Golden Dawn* merge înainte. Toată noaptea se văd scânteind arcurile electrice de la aparatele de sudură şi umblă vorba prin şantier că urmează să fie lansată la apă mâine la prânz, cu aproape o lună înainte de termen. Ce s-a întâmplat, Chantelle?

— E un mic bistro la Mindin e, chiar cum treci podul...

— La naiba, Chantelle! Acum n-avem vreme de fiţe.

Rolls-ul însă aluneca deja repede pe străduţele înguste ale portului, printre clădirile înalte ale antrepozitelor.

— Nu durează decât cinci minute, iar homarul Armoricaine este specialitatea casei – a nu se confunda cu homarul Americaine. Îl fac într-un sos cu smântână, e absolut superb, trăncănea ea cu cochetărie, iar Rolls-ul apucă spre cheu.

În cealaltă parte a şenalului îngust al bazinului portuar interior, se zăreau cocoaşele urâte, din beton

armat, ale refugiilor camuflate, unde se adăpostiseră submarinele naziste, şi care erau atât de groase, încât rezistaseră nu numai raidurilor de Bombardament ale Aviaţiei Militare Regale în timpul războiului, dar şi tuturor încercărilor de a le arunca în aer de către specialiştii artificieri de-atunci şi până-n zilele noastre.

— Peter m-a rugat să-ţi transmit toată dragostea lui. Tocmai a fost primit în echipa de juniori. Sunt atât de mândră de el.

Nicholas îşi vârî adânc mâinile în buzunarele hainei şi se înfundă resemnat în pernele din piele, moi.

— Mă bucur să aud asta, spuse el.

Apoi rămaseră amândoi tăcuţi până când şoferul opri Rolls-ul în dreptul gheretei de barieră pentru a plăti taxa de trecere, înainte de a putea accelera pe rampa podului St. Nazaire. Marea anvergură a podului se înălţa într-o curbă aflată la nouăzeci de metri înălţime faţă de apele fluviului Loara. În această regiune lăţimea râului măsura aproape cinci kilometri lăţime, şi din punctul cel mai înalt al podului se puteau îmbrăţişa cu privirea toate docurile oraşului.

De-a lungul malurilor acestui fluviu lat şi plin de mâl se aflau în construcţie mai multe nave, cam o jumătate de duzină, o viguroasă pădure de schele din oţel, macarale-portal înalte şi corpuri de navă pe jumătate asamblate, dar toate acestea erau nesemnificative pe lângă dimensiunile lor, veritabil munte ale lui *Golden Dawn.* Fără şalan de la cisternă, ea avea o înfăţişare oarecum neterminată, ca un fel de turn Eiffel răsturnat, în capătul căruia cineva construise un ultramodern bloc de locuinţe. Părea cu neputinţă ca o asemenea structură să poată să plutească pe apă. „Doamne, cât era de urâtă!”, gândi Nicholas.

— Încă mai lucrează la ea, spuse el.

Una dintre macaralele-portal se deplasa greoi de-a lungul navei ca un dinozaur artritic, iar la cincizeci de paşi scânteiau orbitor arcurile electrice de nuanţă albastră de la becurile oxiacetilenice ale aparatelor de sudură; în vreme ce pe corpul decupat în mod grotesc al navei se târau siluete omeneşti reduse la o nimicnicie de furnică din cauza proporţiilor navei.

— Încă se mai lucrează, repetă el pe un ton de reproş.

— Nicholas, nimic în viaţa asta nu e simplu...

— I-ai trântit-o pe şleau lui Duncan?

—... în afară de atunci când e vorba de oameni ca tine.

— Nu l-ai somat pe Duncan, nu-i aşa? o acuză el amar.

— E uşor pentru tine să fii puternic. Este unul dintre lucrurile care încă de la bun început m-au atras la tine.

Iar Nicholas numai că nu izbucni într-un hohot de râs cu gura până la urechi. Era, pur şi simplu ridicolă afirmarea „puterii” după atâtea dovezi de slăbiciune afişate nu cu altcineva, ci chiar cu femeia de faţă.

— L-ai pus pe Duncan cu faţa la perete? insistă el, însă ea-l descumpăni printr-un surâs al ei.

— Să aşteptăm până după primul pahar de vin...

— Acum! făcu el tăios. Spune-mi acum, pe loc! Chantelle, n-am vreme dejoacă.

— Ei bine, da, i-am vorbit, încuviinţă ea. L-am convocat la Cap Ferrat şi l-am acuzat de... ceea ce-ai

suspectat tu.

— A dezminţit? Dacă dezminte dispun acum de o altă probă care...

— Da' de unde, Nicky! N-a dezminţit nimic. Ba mi-a spus că eu ştiam numai jumătate din tot ce ar fi fost de ştiut.

Vocea i se făcea tot mai ascuţită şi dintr-odată i se sparse într-un torent de cuvinte chinuite. În vreme ce retrăia enormitatea situaţiei în care se afla, toată masca ei de seninătate se şubrezea din ce în ce mai tare.

— A jucat la noroc întreaga mea avere, Nicholas. A riscat titlurile de proprietate ale familiei în Christy Marine, pachetul de acţiuni ale Trustului, acţiunile mele, a pus totul la bătaie. Şi când mi-a spus-o nu-şi mai încăpea în piele de trufie, îşi făcea pur şi simplu un titlu de glorie din trădarea lui.

— Acum îl avem la mână.

În timp ce asculta, Nicholas îşi îndreptase încet-încet spinarea pe pernele banchetei. În glas îi răsuna un fel de crudă satisfacţie şi înclină de câteva ori din cap.

— Asta-i! Gata! îl oprim pe *Golden Dawn* în doi timp şi trei mişcări... Uite-aşa... îşi izbi cu un plesnet pumnul strâns în podul celeilalte palme. O să-i trimitem de urgenţă citaţie de prezentare în faţa tribunalului.

Nicholas se opri brusc şi se uită lung la Chantelle. Ea scutura din cap încet dintr-o parte în alta. Încet-încet, ochii i se umplură de lacrimi, devenind astfel şi mai mari şi mai scânteietori. O singură picătură se rostogoli peste pleoapă şi se prinse în genele dese şi negre ca o boabă de rouă a dimineţii.

Rolls-ul oprise acum în faţa minusculului bistro. Acesta era construit chiar pe malul fluviului. Şi avea vederea Spre docurile şantierului de pe celălalt mal al apei. Spre apus fluviul se vărsa direct în mare, iar spre răsărit trecea pe sub frumosul arc al podului profilat pe cerul siniliu de primăvară.

Şoferul deschise portiera şi Chantelle coborî cu graţia ei sprinţară de păsăruică, fără să-i mai lase lui Nicholas nicio şansă de alegere în afara celei de a o urma.

Patronul apăru din bucătărie şi îi primi cu multe plecăciuni, aşezându-i lângă fereastră şi dându-le sfaturi în privinţa meniului.

— Of, Nicholas, hai să bem muscatul.

Întotdeauna reuşise, printr-o uimitoare putere, să treacă de la o stare la alta, iar acum lacrimile dispăruseră ca prin farmec şi ea era din nou zglobie, veselă şi frumoasă, şi-i zâmbea peste marginea paharului. Razele soarelui străbăteau geamul plumburiu al ferestrelor, dansând în vinul rece şi auriu şi făcând ape-ape în cascada întunecată ca negrul-de-fum a părului ei.

— Pentru noi doi, Nicholas, iubitule! Noi suntem ultimii dintre cei măreţi.

Era un toast din vremurile de demult, din cealaltă viaţă, şi el simţi în momentul de faţă că aceste cuvinte îl răscolesc, însă îşi bău în linişte paharul, după care-l puse jos.

— Chantelle. Când anume şi cum ai de gând să-l opreşti pe Duncan?

— Să nu ne stricăm prânzul, iubitule.

— În următoarele treizeci de secunde am să încep să mă înfurii de-a binelea.

Ea-l studie preţ de o clipă şi constată că aşa se va întâmpla.

— Mă rog, fie, conveni ea fără prea mare tragere de inimă.

— Când ai de gând să-l opreşti?

— Ei bine, iubitule, află că n-am de gând.

Nick se holbă lung la ea.

— Ce-ai spus? întrebă el în şoaptă.

— Am să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a-l ajuta s-o lanseze şi s-o aducă pe *Golden Dawn* în stare de navigaţie.

— Mă tem că n-ai înţeles bine, Chantelle Tu vorbeşti acum despre riscul ca un milion de tone din cea mai mortală dintre otrăvuri să fie...

— Nu fi idiot, Nicky. Păstrează-ţi discursurile astea eroice pentru ziare. Puţin îmi pasă mie dacă Duncan azvârle un milion de tone de cadmiu în rezervorul de apă potabilă al marii metropole a Londrei, atâta timp cât el ne scoate – pe trup şi pe mine însămi – afară din flăcări.

— Mai e încă vreme pentru efectuarea modificărilor la *Golden Dawn.*

— Nu mai e timp. Tu nu pricepi, iubitule, că Duncan ne-a înglodat atât de adânc în datorii, încât până şi o întârziere de câteva zile ar fi în stare să ne-aducă la faliment? A luat tot din casă, până şi covorul de sub picioare, tot, Nick. Tot! N-a mai rămas nicio leţcaie pentru modificări, n-a mai rămas nicio clipă pentru nimic altceva decât pentru a o vedea pe *Golden Dawn* plecată.

— Întotdeauna există o cale şi mijloace pentru a o urma.

— Da, iar această cale este aceea de a umple şalandele-cisternă ale lui *Golden Dawn.*

— Te-a speriat cu...

— Da, se repezi ea să aprobe. M-a speriat. În viaţa mea n-am fost mai speriată ca acum. Aş putea pierde tot – mi-e groază când mă gândesc. Aş putea să pierd tot. Se cutremură de oroare. Dacă s-ar întâmpla una ca asta mi-aş pune capăt zilelor.

— Şi totuşi am să-l opresc pe Duncan.

— Nu, Nicky. Dă-i pace, de dragul meu – fă-o de dragul lui Peter, aici e vorba de moştenirea lui Peter. Permite-i lui *Golden Dawn* măcar un voiaj, numai unul singur – şi-atunci am să fiu în siguranţă.

— Aici se pune problema de a risca poluarea unui întreg ocean şi pierderea a numai Dumnezeu ştie câte vieţi omeneşti.

— Nu striga, Nicky! Se uită oamenii.

— Lasă-i să se uite. Am de gând să opresc monstrul ăla cu orice preţ.

— Ba nu, Nicholas. Fără mine nu poţi face nimic.

— Nu zău? Eu unul în locul tău n-aş fi atât de sigur.

— Iubitule. Îţi promit că după primul voiaj o vindem pe *Golden Dawn.* Atunci ne vom afla în siguranţă, iar eu am să mă pot descotorosi de Duncan. O să fim din nou doar noi doi, Nicky. Puţin a mai rămas, doar câteva săptămâni, şi gata.

Trebui să-şi mobilizeze întreaga capacitate de stăpânire pentru a nu-şi arăta pe faţă mânia. Îşi încleştă pumnii sprijiniţi pe faţa de masă albă şi scrobită, însă vocea îi era detaşată şi egală.

— Nu mai am decât o singură întrebare, Chantelle, Când i-ai telefonat Samanthei Silver?

Preţ de o clipă ea păru mirată, ca şi cum s-ar fi Străduit să înţeleagă despre ce era vorba, să facă o legătură dintre un chip şi un nume.

— Samantha, ah, da, micuţa ta amică. Şi mă rog de ce-aş fi vrut să-i telefonez? apoi expresia i se schimbă. Oh, Nicky, doar nu crezi acum c-aş fi în stare de una ca asta? Doar nu-ţi închipui c-aş spune cuiva despre, despre acea minunată...

Şi din nou rămase ca pierdută, din nou acei ochi mari i se umplură de lacrimi şi-şi întinse mâna peste masă ca să mângâie puful brunet şi fin de pe dosul lat şi pătrat al pumnului lui Nicholas.

— Doar nu crezi că m-aş preta la aşa ceva! Doar nu sunt până-ntr-atât de căţea. Nu am nevoie de tertipuri ca să obţin ceea ce vreau. La ce bun să fac oamenii să sufere fără rost?

— Aşa e, conveni în şoaptă Nicholas. Tu n-ai omorî decât un milion de oameni o dată sau n-ai otrăvi decât un ocean o dată, este?

Îşi împinse scaunul înapoi.

— Stai jos, Nichy. Mănâncă-ţi homarul.

— Dintr-odată mi-a pierit foamea.

Scoase două bancnote de o sută de franci din portofel şi le dădu drumul să cadă lângă farfuria lui.

— Îţi interzic să pleci! îi şuieră ea furioasă. Mă umileşti, Nicholas.

— Îţi trimit maşina înapoi, spuse el, şi ieşi afară la soare. Descoperi cu surprindere că tremura şi că maxilarele îi erau atât de încleştate încât simţea că-l dor dinţii.

În cursul nopţii vântul se schimbă, iar dimineaţa era friguroasă, cu petice zdrenţuite de nori joşi de nuanţă cenuşie, ce ameninţau cu ploaie. Nicholas îşi ridică gulerul pentru a se apăra de frig, iar poalele pardesiului i se zbăteau în jurul picioarelor, fiindcă acolo unde se afla el, punctul cel mai de sus al arcului de pod St. Nazaire, era cât se poate de expus.

Alte câteva mii de curioşi înfruntaseră vântul, iar balustrada podului era înţesată de privitori ce se întindeau pe două şi trei rânduri până la punctul de curbură al tronsonului de nord. Circulaţia se împotmolise şi vreo cinci-şase agenţi de circulaţie se străduiau din răsputeri s-o pună din nou în mişcare; fluierele lor şuierau plângăcios. Sunetele slabe ale unei fanfare abia ajungeau până sus, auzindu-se când mai tare, când mai încet, după cum le lua sau le aducea capriciul vântului, şi chiar şi cu ochiul liber Nicholas putea distinge ghirlandele împodobite cu pavilioane vesel colorate ce fluturau pe înalta şi greoaia suprastructură de la pupa lui *Golden Dawn.*

Aruncă o privire rapidă la ceasul de mână şi văzu că mai erau doar câteva minute până la orele douăsprezece. Spânzurat de bănuţul argintiu al rotorului său, un elicopter zumzăia zgomotos sub cenuşiul borţos al norilor şi deasupra şantierului Construction Navale Atlantique.

Nicholas îşi ridică binoclul şi contactul cu pielea al ocularelor sale reci fu aproape dureros. Prin lentile aproape că era în stare să distingă fiecare siluetă din micul grup ce şedea pe podiumul aflat sub pupa petrolierului.

Pe platformă erau arborate tricolorul francez şi steagul Marii Britanii, şi pe când se uita prin binoclu, fanfara tăcu şi-şi lăsă instrumentele jos.

„Ora discursului”, murmură Nicholas şi acum îl putea distinge pe Duncan Alexander, o ţeastă descoperită cu părul şaten pe care una dintre fugarele raze de soare poposise pentru o fracţiune de clipă, atunci când acesta îşi ridică privirile spre pupa gigantică a lui *Golden Dawn.*

Corpul lui Duncan aproape că acoperea complet minuscula siluetă feminină de lângă el. Chantelle purta acea nuanţă cu totul specială de verde-malahit care-i era atât de dragă. În jurul Chantellei era o forfotă confuză, vreo cinci-şase domni asistând-o la ceremonia pe care în atâtea rânduri o desfăşurase. Chantelle spărsese sticla de şampanie pentru aproape întreaga flotă a lui Christy Marine; prima oară se întâmplase pe când fetiţa cea dragă a lui tati Arthur Christy avea numai paisprezece ani – încă una dintre numeroasele tradiţii ale companiei.

Nicholas clipi, convins pentru o clipă că privirea îi joacă feste, fiindcă i se năzări că vede cum însuşi pământul îşi schimbă forma şi începe să se mişte.

Apoi văzu că uriaşa carenă a lui *Golden Dawn* începuse să alunece înainte. Pe când mişcarea lui *Golden Dawn* se accelera, fanfara izbucni, intonând imnul Franţei ale cărui avânturi eroice erau întrucâtva temperate de vânt şi de distanţă.

Era o privelişte incredibilă şi emoţionantă chiar, şi în ciuda lui însuşi, Nicholas simţi cum i se face pielea de găină pe braţe şi cum i se zbârleşte părul la ceafă. Era navigator şi era acum martor la naşterea celei mai puternice nave construite vreodată de om.

Era grotescă, monstruoasă, dar ea însemna o părticică din el. N-avea nicio importanţă că alţii îi măcelăriseră şi-i răsuciseră grandiosul proiect –

conceptul de bază îi aparţinea încă, şi se pomeni că mâinile încleştate pe binoclu îi tremurau.

Văzu cum dulapurile masive sub formă de pană ale limitatoarelor sar cât colo de sub gigantica masă de oţel plecată la vale pe care-o ghidaseră să ia drumul apei cu pupa înainte la plecarea de pe calele de montaj. Cablurile de oţel biciuiau şi şerpuiau asupra lor înşile ca părul Meduzei şi pupa lui *Golden Dawn* izbi apa. Apa maronie şi mâloasă a estuarului se deschise dinaintea ei, despicată parcă în faţa irezistibilei viteze şi greutăţi, iar carena se afundă mult, stârnind valuri cu crestele înspumate ce se propagau pe întreaga lăţime a şenalului şi se sfărâmau de celălalt mal cu un muget surd ce se putea auzi distinct până la locul unde stătea Nicholas.

Mulţimea de oameni ce înţesa podul ovaţiona în delir. Lângă el, o mamă ridica bebeluşul în braţe şi ţipau amândoi veseli nevoie-mare.

În vreme ce prova lui *Golden Dawn* se mai afla încă pe calele docului, pupa ei se înfigea aproape doi kilometri mai departe în fluviu. Forţată de poziţia relativ ridicată a provei să ia apa sub un anumit unghi, celălalt capăt al ei aproape că grapa fundul mâlos al fluviului, întrucât valurile se învolburau deja de jur-împrejurul suprastructurii pupa.

„Doamne, cât de gigantică putea fi!”, scutură Nicholas din cap minunându-se singur. Măcar de-ar fi apucat s-o construiască aşa cum se cuvine... ce navă ar fi fost atunci! Ce concepţie magnifică!

Prova părăsea acum sania de alunecare şi apele prinseră a fierbe în jurul ei, ţâşnind în ameţitoare vârtejuri.

Secţiunea pupa prinse să se ridice tot mai repede, pe măsură ce flotabilitatea o împingea tot mai sus, şi ţâşni dintr-odată la suprafaţă ca o uriaşă balenă ieşită

să respire. Apele se scurgeau de pe ea în cascade şi şuvoaie înspumate şiroiau printre instalaţiile de fier aflate pe punţile ei deschise, clocotind turbate în hăurile cavernoase ce urmau să primească şalandele-cisternă în momentul când avea să fie încărcată la capacitate maximă.

Acum se opri locului, ţinută în frâu de sutele de şpringuri ce-o împiedicau să traverseze fluviul dintr-o parte în alta şi să se pună de-a dreptul pe uscat pe celălalt mal.

Nava se împotrivea acestor restricţii de parcă ar fi adulmecat de-acum apa în care era nerăbdătoare să se-avânte. Rula, se afunda şi se clătina cu o masivă maiestate ce făcea mulţimea adunată de-a lungul portului să ovaţioneze în delir. Pe urmă, se stabiliză şi pluti liniştit părând a umple tot fluviul Loara din mal în mal şi se ridică cam tot atât de sus cât avântatele tronsoane ale podului însuşi.

Cele patru remorchere de asistenţă ale portului se deplasară imediat pe poziţia din care puteau oferi ajutor în orientarea impresionantei lungimi a navei şi să-i deschidă calea spre rada şi largul mării.

Ele împingeau înainte şi trăgeau înapoi, colaborând între ele ca o echipă de înaltă calificare, pentru ca încetul cu încetul să o determine pe *Golden Dawn* să se întoarcă invers. Mişcarea ei de giraţie stârni pe loc în mijlocul estuarului o zonă de turbulenţă de aproape doi kilometri lăţime. Apoi dintr-odată sud bolta ei pupa apăru o enormă bulboană de ape clocotitoare şi Nicholas zări scăpărarea de bronz a unicei elice mestecând încet prin apa cafenie. Se întorcea repede, tot mai repede, şi contrar voinţei lui, Nicholas simţea un fior de emoţie s-o vadă trezindu-se la viaţă. De o parte şi alta a etravei se formă un siaj, şi aproape pe nesimţite prinse să alunece înainte, învingând vasta

inerţie a masei ei, atingând viteza de guvernare pentru a putea fi în sfârşit sub comandă proprie.

Remorcherele portuare rămaseră respectuos în urmă şi în momentul când titanica prova ajunse la linia de demarcaţie dintre estuar şi ocean, nava plonjă hotărât înainte.

Din hupele remorcherelor ţâşni o jerbă de vapori argintii, şi câteva clipe mai târziu, mugetul lor tunător făcu să se zgâlţâie baierele cerului.

Mulţimea se împrăştiase, iar Nicholas rămase singur în bătaia vântului ce sufla pe podul înalt, urmărind cum turnurile metalice ale corpului lui *Golden Dawn se* amestecau cu pâcla cenuşie a orizontului. O văzu schimbând de drum, luând un cap compas ce-avea s-o ducă peste şase mii de mile din direcţia sud la Capul Bunei Speranţe, şi chiar şi de la acea distanţă Nicholas simţi acea schimbare subtilă de dispoziţie a navei ce s-a văzut aşternută la drum întins, iar singura ei elice începea s-o propulseze la viteza maximă economică de marş.

Nicholas îşi consultă ceasul şi murmură în barbă acel ordin al comandantului, vechi de când lumea, cu care începea orice voiaj:

„La *ora cinci,* cu toată viteza înainte", spuse el, şi se întoarse ca să-şi târşească paşii de-a lungul podului până acolo unde-şi lăsase Renaultul închiriat.

Trecuse de şase, iar când Nicholas ajunse din nou la *Sea Witch* nu mai găsi pe nimeni în biroul de pe şantier. Se aruncă într-un scaun şi-şi aprinse o havană în timp ce frunzărea la repezeală prin agenda lui cu adrese. Dădu peste ceea ce căuta, formă codul direct al Londrei şi apoi numărul.

— Bună ziua. Aici *Sunday Times.* Cu ce vă pot fi de folos?

— Pot lua legătura cu domnul Herbstein? întrebă Nicholas.

— Aşteptaţi puţin, vă rog.

În timp ce aştepta, Nicholas căută prin agenda lui de adrese următorul contact prezumtiv în eventualitatea că ziaristul făcea pe alpinistul prin Himalaya sau vizita o tabără de Pregătire militară a gherilei pe undeva prin Africa Centrală – ambele variante extrem de probabile – dar peste câteva clipe îi auzi glasul.

— Denis, spuse el. Aici e Nicholas Berg ce mai faci? Hai să-ţi vând o bombă, da' tare de tot!

Nicholas încerca să suporte cu stoicism umilinţa la care era supus. Însă fondul de ten al machiajului, gros cât clătita, părea să-i sufoce porii pielii şi se foi neliniştit în fotoliul machiorului.

— Vă rog staţi cuminte, domnule, se răsti iritată machieuza.

Pe banca din spatele cabinei mai erau şi alţi nefericiţi care aşteptau la coadă să beneficieze de serviciile ei. Una dintre aceste persoane era Duncan Alexander care prinse în oglindă privirea lui Nicholas şi ridică ironic dintr-o sprânceană în chip de salut.

În scaunul de lângă el, cel ce avea să intre ultimul în emisie în Emisiunea „Azi şi Mâine" – moderatorul – se balansa graţios; era înalt şi elegant, cu părul ondulat permanent şi cănit, cu o garoafă la butonieră, cu nişte maniere de mare lord şi o imagine ostentativ de liberală.

— V-am acordat prima fereastră de spaţiu de emisie. Dacă devine interesant vă las patru minute şi patruzeci de secunde, altfel o să bag foarfeca-n voi după două minute.

Articolul lui Denis Herbstein din Sunday fusese făcut la un înalt profesionalism, mai cu seamă având în vedere intervalul de timp extrem de scurt în care a trebuit să-l încropească. El inclusese interviuri cu reprezentanţi de la Lloyd-ul londonez, companiile petroliere, experţi în protecţia mediului înconjurător atât din Anglia cât şi din America; ba chiar şi cu personal din Paza de Coastă a Statelor Unite.

— Străduiţi-vă să fie compact şi fără „salată", îl sfătui moderatorul. Fără delicateţuri şi fasoane.

El voia senzaţional, fără prea multe fapte sau cifre, ci doar un material cu detalii groaznice, bun de sculat părul măciucă – sau, mă rog, era bună şi o încăierare. Articolul din *The Sunday Times* stârnise valuri atât la Orient Amex cât şi la Christy Marine; acestea două nu mai puteau să ignore provocarea deoarece chestiunea se afla deja pe ordinea de zi prevăzută a fi pusă în discuţia Camerei Comunelor de către un membru al laburiştilor, şi stârnise o atmosferă ce nu prevestea nimic bun în rândurile serviciilor pazei de coastă americane.

Se iscase destul tam-tam cât să stârnească interesul emisiunii de televiziune „Azi şi Mâine". Aceasta invitase, cele două părţi să se întâlnească pe post cu acuzatorul lor, şi atât Christy Marine cât şi Orient Amex îşi aruncară în ring echipele lor de elită. Duncan Alexander, cu tot şarmul său personal, venise să vorbească în numele lui Christy Marine, iar Orient Amex îşi alesese pe unul dintre directorii lor care semăna cu Garry Cooper. Cu chipul său încreţit şi onest şi tâmplele încărunţite el arăta exact genul de om care ai fi vrut să se afle la manşa avionului în care te aflai, sau la cârma băncii în care-ţi ţineai banii. Machieuza pudră faţa lui Nicholas cu talc.

— O să vă invit să luaţi primul cuvântul. Să ne spuneţi despre chestia asta... ce E cadmiul? spuse cel

ce urma să realizeze interviurile, după ce se uită prin însemnările lui.

Nicholas încuviinţă din cap fără să poată scoate nicio vorbuliţă întrucât tocmai suferea cea din urmă umilinţă: fata îi picta buzele.

Studioul de televiziune era de dimensiunile unui hangar de aviaţie, cu podeaua de beton înţesată de cabluri electrice negre şi groase şi cu tavanul pierdut undeva sus de tot, într-un hău nedesluşit. Se crease iluzia de intimitate într-o mică scenă, împrejurul căreia marile camere mobile de luat vederi se îmbulzeau ca nişte crabi mecanici în jurul rămăşiţelor unui peşte mort.

Scaunele în formă de coajă de ou făceau cu neputinţă bâţâiala şi şederea cu spinarea dreaptă, iar revărsarea nemiloasă a luminii proiectoarelor justifica stratul gros de fard de pe tenul lui Nicholas. Se mai împăcă însă cu gândul când îl văzu de cealaltă parte a mesei pe Duncan care arăta ca o dansatoare japoneză kaouki sub un fard prea alb faţă de părul lui castaniu.

O asistentă de regie în tricou şi blugi prinse un microfon mic de reverul hainei lui Nicholas şi şopti:

— Fă-i praf, puişor!

Altcineva din bezna din spatele proiectoarelor cu arc intona solemn:

— Patru, trei, doi. Unu – sunteţi în emisie!

Pe bettaconul din mijloc se Aprinse un beculeţ roşu.

— Bun găsit la emisiunea „Azi şi Mâine”.

Vocea moderatorului era brusc caldă şi intimă şi curgătoare ca mierea.

— Săptămâna trecută, la şantierul naval din St. Nazaire în Franţa, a fost lansată la apă cea mai mare navă din lume...

În zece – douăsprezece fraze el schiţă în linii mari faptele. Pe monitoarele aflate dincolo de camere, Nicholas văzu că era proiectat documentarul lansării lui Golden *Dawn.* Îşi aduse aminte de elicopterul ce zburase deasupra docurilor. Rămase atât de vrăjit de vederile aeriene ale enormei nave ce plonja în apele fluviului, încât fu luat prin surprindere atunci când camerele se îndreptară brusc spre el. Se văzu tresărind pe micul ecran în clipa când reporterul începu să-i facă prezentarea, câteva succinte date personale, după care urmă:

— Domnul Berg are anumite păreri ferme, referitoare la această navă.

— Aşa cum se prezintă la ora actuală ca proiect şi execuţie ea nu poate transporta, în condiţii de siguranţă, nici măcar produse petroliere obişnuite, spuse Nicholas. Cu toate acestea ea va fi întrebuinţată la transportul ţiţeiului care a fost contaminat cu sulfură de cadmiu într-o concentraţie atât de mare cât să transforme această marfă într-una dintre cele mai toxice substanţe din natură.

— Referitor la prima dumneavoastră declaraţie, domnule Berg, vă mai împărtăşeşte, cineva temerile în privinţa securităţii proiectului după care a fost construită?

— Ea nu are certificatul de clasă A-l al inspectorilor navali de la Lloyd-ul londonez, spuse Nicholas.

— Ne puteţi vorbi despre încărcătura pe care o va transporta – aşa-numitele ţiţeiuri bogate în cadmiu?

Nicholas era conştient că avea la dispoziţie probabil cincisprezece secunde pentru a reda tabloul

unui ocean Atlantic transformat într-un deşert otrăvit. Era un timp prea scurt, iar Duncan exclamase deja de două ori, întrerupând cu abilitate firul logic al expunerii lui Nicholas. Înainte de a fi terminat ceea ce avea de spus, moderatorul îşi privi ceasul de mână şi-i tăie macaroana.

— Mulţumim, domnule Berg. Acum, domnul Kemp, director al companiei petroliere.

— Compania mea, Orient Amex. A alocat anul trecut suma de două milioane de dolari americani ca fond de sponsorizare a cercetărilor ştiinţifice privind problemele mediului înconjurător la scară planetară. Sincer vă zic, oameni buni, că noi, cei de la Orient Amex, suntem chiar în momentul de faţă cât se poate de preocupaţi de problemele tehnologiilor moderne...

El prezentă imaginea combinatului petrolier ca pe o adevărată mană cerească pentru întreaga omenire.

— Beneficiul de anul trecut al companiei dumitale, după perceperea impozitului, a fost de 425 milioane de dolari, interveni incisiv Nicholas. Asta înseamnă un procent din impozit, în totalitate. Felicitări, domnule Kemp!

Petrolistul se uită cam strâmb şi continuă:

— Noi, acum, la Orient Amex, ne străduim să îmbunătăţim calitatea vieţii pentru toţi oamenii, spuse, având grijă să sublinieze numele firmei. Dar suntem în acelaşi timp conştienţi că nici nu putem da ceasul înapoi cu o sută de ani. Nu ne putem îngădui să ne lăsăm îmbrobodiţi de fantasmagoriile romanţioase ale cine, ştie cărui ecologist amator, să ne luăm după capul savanţilor de duminică şi după trâmbiţaşii apocalipsului care...

—... strigă *Torrey Canyon,* sugeră binevoitor Nicholas.

Petrolistul îşi suprimă o tresărire şi urmă:

—... care ne-ar zădărnici cercetările de felul acelei epocale proceduri de cracare catalitică ce ar putea prelungi utilizarea combustibililor fosili cu un colosal procent de patruzeci la sută şi ar dărui rezervelor energetice ale omenirii o prelungire a vieţii cu douăzeci şi mai bine de ani.

Moderatorul îşi privi din nou ceasul şi-l întrerupse pe petrolist cu vorba-n gât, după care-şi mută atenţia către Duncan Alexander.

— Domnule Alexander, aşa-numitul dumneavoastră superpetrolier va transporta hidrocarburi bogate în cadmiu. Ce răspuns i-aţi da domnului Berg?

Duncan surâse, un surâs adânc şi tainic.

— Când domnul Berg ocupa în Christy Marine poziţia pe care în prezent o deţin eu, anume aceea de preşedinte, *Golden Dawn* era cea mai grozavă idee de pe pământ. De când a fost concediat, e cea mai proastă.

Toată lumea începu să râdă. Până şi unul dintre operatorii aflaţi dincolo de platoul iluminat nu se putu abţine şi izbucni în râs.

Nicholas simţi cum îl năpădeşte furia, încingându-i şi îmbujorându-i obrajii.

— *Golden Dawn* are certificat de clasă A-l Lloyd? întrebă moderatorul.

— Christy Marine nu a solicitat o supraveghere Lloyd... am făcut aranjamentele de asigurare pe alte pieţe.

În ciuda furiei ce-l stăpânea, Nicholas se văzu nevoit să recunoască în sinea lui că Duncan

Alexander era foarte bun. Avea o minte ca argintul viu.

— Cât de sigură e nava dumneavoastră, domnule Alexander?

În acel moment Duncan îşi întoarse capul şi se uită peste masă, drept la Nicholas.

— În privinţa siguranţei, eu cred că este tot ceea ce sunt în stare să facă mai bun cele mai luminate minţi de proiectanţi şi ingineri navalişti din lume, la ora actuală.

Făcu o pauză, şi-atunci în ochi îi licări ceva diabolic.

— Este atât de sigură, încât am hotărât să curm această ridicolă dispută printr-o demonstraţie a încrederii mele personale în ea.

— Ce formă va îmbrăca, domnule Alexander, această manifestare a încrederii de care vorbiţi?

Moderatorul, parcă adulmecând fraza senzaţională ce avea să urmeze, se aplecă nerăbdător în faţă.

— În primul voiaj al lui *Golden Dawn,* la întoarcerea ei din golful Persic, încărcată la capacitate maximă cu ţiţei de El Barras, eu împreună cu familia, soţia mea şi fiul meu vitreg, vom parcurge super-cargo la bordul ei ultimele şase mii de mile ale voiajului – de la Cape Town din Capul Bunei Speranţe şi până în Galveston din golful Mexic.

În timp ce Nicholas, rămas fără piuit, se holba la el cu gura căscată, acesta urmă:

— Până-ntr-atât de convins sunt că Golden *Dawn* este capabilă de a se achita de sarcina ei în deplină siguranţă.

— Vă mulţumim. Moderatorul dialogului televizat ştia să miroasă pe loc o frază bună de încheiere când dădea peste ea. Vă mulţumim, domnule Alexander. Pe mine m-aţi convins – şi sunt sigur că i-aţi convins şi pe majoritatea telespectatorilor noştri. Să trecem acum la Washington via satelit unde...

În clipa când beculeţul roşu ce semnifica „în emisie” se stinse pe bettacam, Nicholas se ridică să-l înfrunte pe Duncan Alexander. Era furios pe faptul că Duncan îl surclasase prin acea îndemânatică manifestare de virtuozitate, dar mai intervenise şi o sfredelitoare nelinişte pe care i-o crea perspectiva de a-l vedea târât şi pe Peter în acel primejdios prim voiaj al lui *Golden Dawn.*

— N-ai să-l iei pe Peter cu tine pe nenorocita aia a ta de bombă plutitoare, rosti tăios Nicholas.

— Aşa a hotărât mama lui, spuse Duncan pe un ton calm. Ca fiică a lui Arthur Christy ea a decis să acorde companiei întregul ei sprijin, sublinie el cuvântul „întregul”.

— N-am să îngădui nici unuia dintre voi să puneţi în pericol viaţa fiului meu de hatârul unei tâmpenii care să „dea bine” în faţa camerelor de televiziune.

— Sunt sigur c-ai să încerci să-ţi bagi nasul şi aici, încuviinţă Duncan din cap şi surâse. Şi mai sunt sigur că strădaniile tale se vor dovedi la fel de zadarnice ca şi încercările de a opri lansarea lui *Golden Dawn.*

Se întoarse ostentativ cu spatele la Nicholas şi se adresă petrolistului:

— Consider că a fost o emisiune reuşită, spuse el. Nu-i aşa?

James Teacher făcu demonstraţia practică a motivelor pentru care îşi permitea să perceapă cele mai grase onorarii din Londra şi în acelaşi timp să-şi aibă biroul plin cu o grămadă de importante petiţii.

În numai şaptezeci şi două de ore judecătorul celor două camere ale parlamentului avea pe birou memoriul urgent al lui Nicholas în care solicita citarea în instanţă a Chantellei Alexander. Scopul era să i se interzică, în mod categoric, să-l ia pe fiul ei din căsătoria anterioară, pe nume Peter Nicholas Berg, în etate de doisprezece ani, ca însoţitor într-o proiectată călătorie pe mare, de la Cape Town în Republica Sud-Africană şi până la Galveston, statul Texas, la bordul petrolierului *Golden Dawn* şi/sau să-i interzică sus-numitei Chantelle Alexander să trimită copilul în orice altă călătorie la bordul sus-numitei nave.

Judecătorul audie petiţia în pauza unui proces de urmărire penală împotriva unui funcţionar de la oficiul poştal care era acuzat de viol multiplu.

Camerele Judecătorului, lambrisate în lemn şi cu pereţii plini de rafturi de cărţi, erau ticsite de oameni veniţi ca martori în susţinerea diferitelor părţi, de avocaţii lor. Mai erau prezenţi grefierul judecătorului şi judecătorul însuşi.

Purtând încă peruca şi roba de la şedinţa publică, judecătorul citi la iuţeală depoziţiile scrise ale ambelor părţi, urmări cu atenţie conţinutul succint al plângerii lui James Teacher şi respingerea temeiului de către oponentul lui, după care se întoarse cu o mină gravă spre Chantelle. Când dădu însă cu ochii de frumuseţea devastatoare ce şedea în faţa lui, expresia gravă avu o uşoară tresărire de şovăială.

— Doamnă Alexander, vă iubiţi fiul?

— Mai mult decât orice altceva în viaţă.

Chantelle îşi aţinti asupra lui imenşii ei ochi negri.

— Şi vă simţiţi fericită să-l luaţi în acest voiaj împreună cu dumneavoastră?

— Sunt fiică de navigator, dacă există vreun pericol l-aş cunoaşte. Sunt fericită să întreprind această călătorie şi să-l iau şi pe fiul meu cu mine.

Judecătorul încuviinţă din cap şi se uită preţ de o clipă la hârtiile de pe birou.

— Din câte înţeleg din circumstanţe, domnule Teacher, există ca temei comun faptul că mama deţine custodia.

— Întocmai, domnule judecător. Dar tatăl este protectorul copilului.

— Îmi dau cât se poate de bine seama de asta, i-o reteză el pe un ton acid. Mulţumesc.

Făcu din nou o pauză mai înainte de a relua judecata pe un ton cumpătat:

— Avem de-a face în cazul în speţă exclusiv cu binele şi securitatea vieţii copilului. S-a arătat că proiectata călătorie va fi efectuată în timpul vacanţei şcolare şi că nu va rezulta nicio pierdere pe linie de învăţătură. Pe de altă parte, nu găsesc că reclamantul a dat suficiente dovezi în privinţa temeiniciei temerilor privitoare la siguranţa navei pe care va fi efectuată călătoria. Pare a fi o navă modernă şi sofisticată. Pentru a acorda temei reclamaţiei ar însemna, în opinia mea, a impune o nejustificată restricţie asupra libertăţii legitime a mamei copilului.

Se răsuci pe scaunul rotitor îndreptându-şi faţa spre Nicholas şi James Teacher.

— Regret prin urmare, dar văd reclamaţia prea şubred fondată pentru a-i da îndreptăţire.

Pe bancheta din spate a Bentley-ului lui James Teacher, micuţul avocat murmura în chip de scuză:

— Avea desigur dreptate, Nicholas. În locul lui şi eu aş fi procedat la fel. Ciondănelile astea casnice sunt întotdeauna...

Nicholas nu-l asculta.

— Ce s-ar întâmpla dacă l-aş lua pe Peter şi l-aş duce în Bermude sau în Statele Unite?

— Să-l răpeşti?!

Vocea lui James Teacher urcase deja o octavă şi acesta îl apucă pe Nicholas de braţ sincer alarmat.

— Te implor, renunţă la acest gând. Te-ar aştepta cu poliţia... Doamne Dumnezeule!

Imaginându-şi ce ar putea urma se fâţâia cu o mutră jalnică în scaunul său.

— Nici nu vreau să mă „gândesc la ce nenorocire s-ar putea întâmpla. În afară de faptul că ai înfunda puşcăria, fosta ta soţie ar putea cere să ţi se ridice dreptul de a-ţi mai vedea vreodată băiatul. Ar putea să-ţi retragă dreptul de protector. Dacă ai face una ca asta, ai putea să-l pierzi pe copil, Nicholas. Să nu faci aşa ceva. Te rog, nu face asta!

Ca o completare la cele, spuse şi ca un argument în plus, el mai adăugă, bătându-l uşurel pe braţ:

— Le-ai face chiar jocul.

Apoi uşurat îşi mută atenţia la servieta pe care-o ţinea în braţe.

— Putem să mai facem o citire a ultimei ciorne a contractului de vânzare/cumpărare? întrebă el. Am cam intrat în criză de timp, să ştii.

Fără să mai aştepte răspuns, el începu să citească din partea introductivă a contractului prin care urmau să se transfere toate bunurile şi toate responsabilităţile dinspre Salvator şi Remorcher Oceanic la Directorul Băncii Estului, în calitate de executori ai unor părţi nespecificate.

Nicholas se înfundase în celălalt colţ al banchetei şi privea lung şi gânditor pe fereastra Bentley-ului, în timp ce acesta se târa afară din traficul aglomerat de pe Ştrand şi din jurul lui Trafalgar Square cu vânzoleala stolurilor ei de porumbei şi a pâlcurilor de turişti, pentru a intra apoi în Mall, luând direcţia către Palat.

— Vreau să îngheţi târgul, spuse deodată Nicholas, iar Teacher se opri la mijlocul propoziţiei şi-i aruncă o privire distrată.

— Poftim?

— Vreau să găseşti o cale prin care să blochezi afacerea cu şeicii.

— Dumnezeule Sfinte, măi omule! James Teacher era complet uluit. Mi-a trebuit aproape o lună... patru săptămâni de chin până să le pun în sfârşit stiloul în mână ca să semneze, iar glasul îi suna puţin înecat când se gândea la toate acele lungi ore de negocieri. Cu sângele meu am scris fiecare cuvânt din contractul ăsta.

— Am nevoie să pot avea controlul asupra remorcherelor mele, am nevoie de libertate de acţiune.

— Nicholas, aici e vorba de şapte milioane de dolari.

— Aici e vorba de fiul meu, spuse Nicholas pe un ton liniştit. Poţi să îngheţi târgul?

— Da, sigur că pot, dacă asta e într-adevăr ceea ce vrei. James Teacher închise cu un gest obosit dosarul din poala sa. Pentru cât timp?

— Şase săptămâni – până şi-o termina *Golden Dawn* voiajul – într-un fel sau altul.

— Sper că-ţi dai seama că asta poate să compromită tot târgul, nu-i aşa?

— Da, îmi dau seama.

— Şi de asemenea cred că-ţi dai seama că nu mai există niciun alt cumpărător?

— Îmi dau seama.

Rămaseră tăcuţi până când Bentley-ul trase în faţa clădirii băncii din strada Curzon, iar ei coborâră pe caldarâm.

— Eşti absolut sigur că vrei asta? întrebă moale Teacher.

— Tu fă ce ţi-am spus şi atât, replică Nicholas şi uşierul le deschise uşile de bronz şi sticlă.

De cum coborî din avion în căldură, curăţenie şi soare, Nicholas începu să simtă imediat influenţa reconfortantă a Bermudelor. Secretara aceea absolut bestială a lui Bernard Wackie, cu pielea de nuanţa mierii arse, era pe aeroport să-l întâmpine.

Purta o rochiţă subţire de bumbac, de culoarea ananasului proaspăt tăiat. Un fermecător surâs îi dezvelea dantura albă.

— Domnul Wackie vă aşteaptă la bancă, domnule.

— Nicholas, tu mai eşti întreg la minte? răsună salutul lui Bernard. Jimmy Teacher îmi zice că i-al aruncat pe arabi pe fereastră. Te rog, spune-mi că nu-i adevărat, te rog, spune-mi că nu-i adevărat.

— Ei, haide-haide, Bernard, scutură din cap Nicholas, şi-l bătu împăciuitor pe umăr. Oricum comisionul tău n-ar fi fost decât nişte amărâte de 1, 7 milioane de dolari.

— Atunci aşa e, e-adevărat! se văicări Bernard şi încercă să-şi smulgă mâna înapoi din strânsoarea lui Nicholas. Ţi-ai băgat picioarele în toată afacerea.

— De-o lună de zile şeicii-şi băgau *ei* picioarele-n afacere, Bernie băieţaşule. Eu n-am făcut altceva decât să le răspund cu aceeaşi monedă, şi n-ai să crezi când ţi-oi spune, dar tare le-a mai plăcut. Pentru prima dată prinţul a arătat cât de cât un interes. Pentru prima oară vorbeam în sfârşit aceeaşi limbă. Nu fug ei în şase săptămâni. Or să stea pe-aproape, n-ai grijă.

— Bine, dar de ce? Nu pricep. Explică-mi şi mie de ce-ai făcut-o.

— Să mergem în sala hărţilor şi am să-ţi explic.

În sala hărţilor Nicholas se aplecă deasupra celei ce reprezenta planiglobul cu toate oceanele. O studie cu atenţie, vreme de cinci minute, fără să scoată un cuvânt.

— Asta-i ultima poziţie a lui Sea *Witch.* Cum merge? Bine?

Discul verde din plastic cu numărul remorcherului era aşezat undeva pe la mijlocul Atlanticului.

— Acum două ore au trimis radiogramă, încuviinţă Bernie. Apoi din curiozitate profesională: Cum s-au desfăşurat probele de mare?

— Eh, obişnuitele ajustări pe ici pe colo, de aia am şi întârziat atât în St. Nazaire. Dar până la urmă le-am rezolvat pe toate cu bine. Jules e-n culmea fericirii.

— Tot cel mai bun skipper din branşă a rămas.

Dar deja atenţia lui Nicholas făcuse un salt tocmai în partea cealaltă a lumii.

— *Warlock e* încă în Mauritius, zise el cu glasul tăios ca şfichiul unui bici.

— A trebuit, să-i expediez prin curier aerian o armătură de la generatorul principal. A fost pur şi simplu un afurisit de ghinion că s-a apucat să rămână în pană în colţul ăla uitat de lume.

— Când are să fie gata de mare?

— Allen promite că mâine la prânz. Vrei să-i trimiţi un telex în care să-i soliciţi reevaluarea timpului de staţionare?

— Mai târziu.

Nicholas îşi umezea cu grijă capătul unei havane fără să-şi dezlipească ochii de harta de trasat, calculând distanţe, curenţi şi viteze.

— *Golden Dawn*? întrebă el şi aprinse trabucul în timp ce asculta răspunsul lui Bernard.

— Şalandele-cisternă au sosit la remorcă în urmă cu trei săptămâni la noile antrepozite proprietatea lui Orient Amex din El Barras.

Bernie apucă arătătorul şi atinse cu el partea superioară a scobiturii golfului Persic.

— Au făcut încărcarea cu ţiţei la capacitate maximă şi aşteaptă la ţărm sosirea lui Golden Down.

Preţ de o clipă Nicholas se gândi la remorcajul acelor patru gigantice tancuri-cisternă tocmai din Japonia şi până în Golf, şi apoi abandonă gândul şi ascultă la Bernard.

— *Golden Dawn* a sosit joia trecută şi după cele relatate de agentul meu din El Barras în trei ore s-a şi cuplat cu şalandele şi-a luat-o din loc.

Bernard deplasă vârful arătătorului mai spre sus, de-a lungul coastei răsăritene a continentului african.

— De-atunci n-am mai obţinut nicio veste despre ea, însă dacă fuge cu cele douăzeci şi două de noduri ale sale, atunci ar trebui să se afle undeva în largul coastelor Mozambicului, sau Maputo, cum i se mai spune acum, şi ar trebui să dubleze Capul cam în următoarele câteva zile. Atunci am să primesc informaţii, când ia la bord coletele de corespondenţă la trecerea prin dreptul oraşului Cape Town.

— Şi pasageri, spuse înverşunat Nicholas.

Ştia că Peter şi Chantelle se aflau deja la Cape Town. Cu o noapte în urmă îi telefonase băiatului, iar Peter se arătase a fi în culmea încântării în faţa perspectivei de a face un voiaj pe superpetrolier.

— Are să fie straşnic de distractiv, tati, îi spusese băiatul cu vocea tremurândă din cauza emoţiei premergătoare plecării, cât şi a pubertăţii. O să zburăm până la navă într-un elicopter.

Bernard Wackie schimbă subiectul, apucând un teanc de radiotelegrame şi răsfoind la iuţeală printre ele.

— Bun, am confirmat contractul de asistenţă pentru *Sea Witch.*

Nicholas încuviinţă. Contractul îi obliga pe Jules Levoisin şi noul remorcher să stea în asistenţă la

dispoziţia a trei platforme petroliere marine, nişte platforme standard care forau în golful Floridei, acel cot de ape puţin adânci format de ghirlanda de recifuri ale Floridei şi de ţinutul jos şi mlăştinos Everglades.

— E ridicol să foloseşti ditamai remorcherul oceanic pe post de remorcher de asistenţă pentru o platformă petrolieră.

Bernard lăsă jos dosarul şi nu-şi mai putu stăpâni iritarea:

— Jules are să-nceapă să prindă muşte tot fâţâindu-se, încoace şi-ncolo ca să facă pe infirmiera, te paşte o revoltă la bord – şi asta are să te cam ciupească la buzunar. Încasările zilnice n-au să acopere cheltuielile curente.

— O să stea exact acolo unde vreau eu să stea, spuse Nicholas şi-şi îndreptă din nou atenţia spre o insuliţă cât un punct, pierdută undeva în Oceanul Indian. Şi acum *Warlock.*

— Exact. Warlock. Bernie luă un alt dosar. Am dat „navă gata de operare” pentru remorcaj oceanic.

— Anulează-l, spuse Nicholas. Nu vreau altceva de la Allen decât să-şi repare generatorul şi să o ia galop maxim pe verde cap compas Cape Town.

— Cape Town – „maxim pe verde”?! Bernard se uită lung la el. Iisuse Hristoase, Nicholas, bine, dar de ce?

— N-are să poată s-o ajungă pe *Golden Dawn* înainte ca aceasta din urmă să dubleze Capul, dar vreau ca Allen să se ţină după ea.

— Nicholas, tu ţi-ai pierdut minţile! Ai idee cât te-ar costa toate chestiile astea?

— În caz că *Golden Dawn* dă de bucluc el are să fie la numai o zi sau două de marş în urma ei. Spune-i lui Allen că misiunea lui e să se ţină scai de ea până-n pasa de intrare în Galveston.

— Nicholas, dar văd că te-a lovit rău de tot damblaua, măi băiatule. Nu crezi că toată chestia începe să ia proporţii cam exagerate? Pentru Dumnezeu, a început să devină un fix!

— Cu viteza ei superioară, *Warlock* ar trebui să ajungă în flancul ei mai înainte de a intra în...

— Nicholas, ia ascultă-mă. Hai s-o luăm încet. Care sunt riscurile ca *Golden Dawn* să sufere avarii de structură sau o avarie majoră care să-i afecteze capacitatea de navigaţie la primul ei voiaj? O sută la unu? Cam atât de mare poate să fie procentul de risc?

— Eşti pe-aproape, conveni Nicholas. O sută la unu.

— Şi cât te costă să menţii un remorcher oceanic salvator în asistenţă la prăpădita sumă de o mie cinci sute de dolari pe zi? Ba să mai trimiţi încă unul să dea ocol la jumătate de glob cu maşina „maxim pe verde”? Bernard îşi prinse în mod teatral fruntea în palme. Are să te coste un sfert de milion de dolari dacă mai iei în calcul şi pierderea câştigului ambelor nave... ăsta-i preţul minim minimorum pe care va trebui să-l plăteşti. Chiar nu mai ai niciun pic de respect pentru ban?

— Acum pricepi de ce-a trebuit să-i blochez pe şeici? Nicholas zâmbi calm. Nu puteam merge pe banii lor la un risc de o sută la unu – şi nici măcar nu sunt încă banii lor. Sunt ai mei. *Sea Witch* şi *Warlock* nu sunt remorcherele lor. Sunt ale mele. Peter nu e fiul lor, e al meu.

— Tu chiar vorbeşti serios? spuse Bernard nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Pe cinstea mea că tu vorbeşti serios.

— Exact, conveni Nicholas. Afurisit de serios vorbesc. Şi-acum trimite-i un telex lui David Allen şi cere-i data prezumtivă a sosirii în Cape Town.

Samantha Silver avea unul dintre prosoape înfăşurat în jurul capului, ca un turban. Părul ei era încă ud de la şamponarea abundentă pe care tocmai o primise. Celălalt prosop îl avea petrecut în jurul corpului până sus la subsuori, ca pe un fel de sarong scurt. Era încă rozalie de la baia aburindă şi mirosea a săpun şi a pudră de talc.

La capătul unei lungi excursii de cercetări avea nevoie de două sau trei astfel de şedinţe de înfrumuseţare pentru a-şi scoate din porii pielii saramura şi mirosul de mangrove, iar de sub unghii nămolul zonei Everglades.

Dădu drumul aluatului în tigaia în care uleiul încins stropea şi sfârâia şi strigă pe un glas cântat:

— Câte uscăţele eşti în stare să înfuleci?

El veni dinspre baie cu un prosop ud înfăşurat în jurul mijlocului şi se opri în cadrul uşii zâmbind spre ea.

— Câte-ai făcut? întrebă bărbatul, cu un puternic accent australian, cu care urechea Samanthei încă nu se obişnuise.

Era la fel de ars de soare şi de tuciuriu ca şi ea, iar firele de păr erau decolorate spre vârf şi-i cădeau acum peste ochi în şuviţe ude de la duş.

Munciseră bine împreună, iar ea avusese multe de învăţat de la el. Trecerea la intimităţi fusese treptată însă inevitabilă. În durerea ei, se întorsese spre el în

dorinţa de a primi o îmbărbătare, dar şi ca să se răzbune pe Nicholas. Acum însă era suficient să nu-l privească pentru scurt timp şi imediat îi uita înfăţişarea. Cu mare efort izbuti să-şi aducă aminte cum îl chema – ah, da, Dennis, doctor Dennis O'Connor.

Puţin îi păsa de tot ce se întâmpla în jurul ei, era ca şi cum o bucată de geam armat o despărţea de lumea reală. Făcea mecanic gesturile muncii, ale jocului, ale mâncatului şi dormitului, ale râsului şi amorului, dar toate erau false.

Dennis o privea cu atenţie din cadrul uşii, cu acea expresie uşor nedumerită, cu acea privire neputincioasă a cuiva care vede pe altcineva înecându-se şi se află în imposibilitatea de a-i da o mână de ajutor.

Samantha întoarse repede capul.

— În două minute sunt gata, spuse ea, iar el se duse iar în baie pentru a-şi isprăvi îmbrăcatul.

Ea răsturnă uscăţelele pe o farfurie şi umplu tigaia cu o nouă şarjă.

Telefonul aflat în apropiere sună şi Samantha îşi linse degetele pentru a-şi le curăţi şi cu mâna liberă ridică receptorul.

— Sam Silver, spuse ea.

— Slavă Domnului! Simţeam că-mi pierd minţile. Ce ţi s-a întâmplat, iubito?

Genunchii i se înmuiară şi trebui să se aşeze pe unul dintre taburete.

— Samantha, alo, mă auzi? Alo?

Ea deschise gura, dar niciun sunet nu ieşi.

— Spune-mi ce se întâmplă?... Alo?

Parcă-i şi vedea chipul dinaintea ei, clar de tot, fiecare trăsătură îi era atât de vie în amintire; acei ochi verzi şi limpezi sub sprâncenele stufoase, pometii obrajilor şi conturul maxilarului. Sunetul vocii lui îi dădu fiori.

— Samantha.

— Ce mai face nevastă-ta, Nicholas? întrebă ea moale, iar el amuţi.

Ea-şi ţinea cu ambele mâini receptorul la ureche, iar tăcerea dură numai câteva bătăi de-ale inimii ei, dar destul. O dată sau de două ori în clipele de slăbiciune din ultimele două săptămâni încercase să-şi tot bage în cap că nu era adevărat. Că totul nu fusese decât perversitatea unei femei mincinoase. Acum ştia, mai presus de orice îndoială, că instinctul n-o înşelase. Tăcerea lui însemna recunoaştere, iar ea aştepta acum minciuna care era convinsă c-avea numaidecât să urmeze.

— Oare mi-ar mai fi de vreun folos dacă ţi-aş spune că te iubesc? întrebă el moale.

Fata nu-i putu răspunde. În toată durerea de care era cuprinsă, simţi un val de uşurare. N-o minţise. Ceva în străfundul sufletului începu să se sfâşie chinuitor. Umerii îi zvâcneau spasmodic.

— Vin la tine să te iau, spuse el în acea linişte.

— N-am să fiu aici, şopti ea.

Simţi cum nu-şi mai poate stăpâni amarul ce-i ajungea până-n gât fără voia ei. Până atunci nu mai plânsese, ţinuse totul ferit şi închis cu grijă. Acum însă primul sughiţ ieşi din piept şi cu amândouă mâinile trânti receptorul în furcă.

Rămase aşa, fără să facă nicio mişcare, zgâlţâită de jale şi cu lacrimile şiroindu-i pe obraji şi picurându-i de pe bărbie.

Dennis veni în bucătărie, apropiindu-se pe la spate. Îşi aşeza din mers cămaşa în pantaloni şi avea părul lins şi umed.

— Cine-a fost? întrebă, înaintând cu încă un pas. Hai, nu mai...

— Să nu mă atingi, te rog, şopti ea răguşit, iar el se opri din nou şovăitor. Tocmai s-a terminat laptele, spuse ea fără să se întoarcă. Nu vrei tu să dai o fugă cu dubiţa până la centrul comercial?

Până la întoarcerea lui Dennis ea se şi îmbrăcase, îşi dichisise faţa şi-şi înfăşurase capul într-o broboadă, ca o ţigancă. Ronţăiră în linişte uscăţele reci şi fără niciun gust, după care spuse: Dennis, trebuie să discutăm.

— Ba nu, îi zâmbi el. Nu-i nicio problemă, Sam. Nu mai trebuie s-o zici. Oricum tot ar fi trebuit să plec încă de-acum câteva zile.

— Mulţumesc, spuse ea.

— Nicholas a fost, nu?

Acum regreta că i se destăinuise, însă pe atunci fusese de o importanţă vitală să-şi descarce sufletul în faţa cuiva.

Ea încuviinţă din cap, şi când în cele din urmă grăi din nou, Dennis avea în glas o nuanţă de amărăciune.

— Tare-aş mai avea chef să-i trag nemernicului un pumn în gură.

— Oricum tot am egalat scorul, nu? zâmbi ea. Era un zâmbet fără niciun fel de convingere şi ea nici nu mai făcu efortul de a-l susţine.

— Sam, vreau să ştii că pentru mine asta n-a însemnat doar o simplă aventură obişnuită de vacanţă.

— Ştiu asta. Îi întinse impulsiv mâna şi i-o strânse. Şi-ţi mulţumesc pentru înţelegere. Ai să te superi dacă te rog să nu mai aducem niciodată vorba despre asta?

Peter Berg se răsucise în chingile centurii de siguranţă ca în felul acesta să-şi poată lipi năsucul de hubloul rotund din fuzelajul marelui elicopter Sikorsky.

Noaptea era desăvârşită, întunericul absolut.

În partea cealaltă a cabinei, inginerul de bord stătea în dreptul uşii deschise a aparatului, cu vântul zbuciumându-i combinezonul portocaliu ţipător şi lipindu-i-l de trup. Se întoarse spre băiat şi-i zâmbi, după care făcu din mână un semn rapid de învârtire şi-mpunse energic în jos cu degetul mare. Orice conversaţie era imposibilă în urletul şi şuierul asurzitor al curentului de aer, al motorului şi al rotoarelor.

Elicopterul se înclină un pic într-o parte şi Peter simţi că îl îneacă emoţia în clipa când dădu cu ochii de navă.

Toate luminile de pe ea ardeau; suprapuse unele peste altele, palierele puternic iluminate ale cabinelor de la suprastructura-pupa depăşeau în înălţime altitudinea la care zbura Sikorsky-ul, părând a se întinde până departe în întunecimea orizontului. Puntea petrolierului era conturată prin şiragurile de lămpi cu abajururi, aidoma lămpilor de iluminat public dintr-un oraş pustiu.

Era atât de gigantică, încât arăta ca un oraş ce părea că nu se mai termină, întins din zare-n zare şi înălţându-se până la cer.

Elicopterul intră într-un picaj controlat către terenul de ţintă – un cerc alb-vopsit pe spaţiul special destinat aterizării şi decolării şi dirijat după indicaţiile inginerului de bord din uşa deschisă. Pilotul regla expert viteza de coborâre a aparatului pentru a şi-o potrivi vitezei de deplasare a superpetrolierului – douăzeci şi două de noduri maximum economic, imediat băgase la cap cifra Peter iar puntea oscila cu ameninţătoare majestate în tangaj pe înaltele valuri de hulă ale Capului ce izbeau fără nicio oprelişte după ce străbătuseră tot cuprinsul Oceanului Atlantic.

Pilotul menţinea aparatul în zbor staţionar, apreciind mental traiectoria de apropiere în raport cu vântul ce sufla din travers în rafale dinspre nord-vest. De la înălţimea de cincisprezece metri, Peter era în stare să vadă că puntea principală se afla aproape la rasul apei, trasă în jos de greutatea mărfii din tancuri. La fiecare câteva secunde unul dintre aceşti puternici brizanţi, ce se fugăreau de-a lungul bordajului, îi încăleca puntea şi se revărsa, alb şi înspumat ca o găleată de lapte, asupra pontifilor ce susţineau lămpile de punte înainte de a cădea ca o cascadă, înapoi în mare.

Trufaşă şi refractară din cauza propriului gabarit al corpului ei, *Golden* Dawn nu se comporta deloc delicat cu oceanul, în felul cum se comportă alte nave. Gigantica ei etravă cârnă ori zdrobea valurile cramponându-le sub ea, ori pur şi simplu le azvârlea-ntr-o parte cu dispreţ.

Peter trăise printre ambarcaţii încă mai înainte de a învăţa să meargă, fiind şi el de asemenea o fiinţă a mării. Deşi avea ochiul ager, acesta nu era încă

format, aşa că nu băgă de seamă infima oscilaţie a punţii late şi lungi.

Şezând pe banchetă lângă Peter, Duncan Alexander ştia unde să se uite pentru a detecta mişcarea carenei. El observa carena torsionându-se şi cocoşându-se atât de puţin, atât de imperceptibil, încât clipi din ochi şi se mai uită încă o dată. De la prova şi până la pupa măsura 2, 7 kilometri, ea nefiind, în principiu, altceva decât patru bidoane uriaşe de oţel ţinute laolaltă printr-o complicată reţea de articulaţii şi mânate de la spate de extrem de puternicul sistem de propulsie, aflat la pupa. Exista un anume grad de libertate în limitele căruia putea oscila fiecare dintre şalandele-cisternă, astfel încât atunci când nava suferea o mişcare de ruliu, osatura punţii se torsiona, şi se încovoia ca un arc în momentul când lua valurile sub ea. Vârfurile acestor valuri se aflau la o distanţă de aproape cinci sute de metri unul de altul. În orice moment sub carena lui *Golden Dawn* se aflau simultan patru valuri, crestele împingând în sus, iar văile dintre ele îngăduind înspăimântătoarei greutăţi a mărfii ei să tragă de ea în jos. Oţelul elastic gemea şi se alungea pentru a înlesni toate aceste eforturi de forfecare.

Niciun corp de navă nu este complet rigid, iar coeficientul de elasticitate fusese luat în considerare în proiectul original al superpetrolierului, însă acele considerente fuseseră modificate. Duncan Alexander economisise aproape două mii de tone de oţel prin renunţarea la guseele de rigidizare ale grinzii centrale lângă care se andocau laolaltă cele patru şalande-cisternă. El mai renunţase de asemenea şi la pereţii dubli ai cisternelor înseşi. Ciopârţise-n Golden *Dawn,* până la limita la care pe proiectanţii lui începuse să-i apuce disperarea, după care angajase proiectând japonezi pentru a reface proiectul. Ei se declaraseră a fi satisfăcuţi în privinţa siguranţei navei, însă îi atrăseseră în mod respectuos atenţia că nimeni, niciodată până atunci nu mai

transportase un milion de tone într-un singur conosament.

Elicopterul coborî şi ultimii metri care-i mai rămăseseră şi luă contact printr-o mică smucitură cu suprafaţa amortizoare, de culoare verde, a punţii acoperite cu o peliculă groasă de pitură plastifiată anti-scânteie. Până şi un grăunte de nisip antrenat între talpa de piele a pantofului şi metalul gol putea amorsa deflagraţia unui anumit amestec de aer şi vapori de petrol.

Grupul de oameni ce-i aştepta se repezi înainte, aplecându-se sub rotorul ce continua să se învârtească. Bagajele ce se aflau în nacela suspendată, dedesubtul fuzelajului, fură recuperate. Nişte braţe puternice îl apucară pe Peter şi-l coborâră pe punte. Rămase în picioare clipind din ochi în lumina crudă a lămpilor şi strâmbând din nas la duhoarea caracteristică unui tanc petrolier. Este un miros care impregnează tot ce există la bordul unei astfel de nave: hrană, mobilier, hainele echipajului, până şi părul şi pielea acestora.

Este duhoarea chimică dulce-acrişoară a vaporilor nesaturaţi scăpaţi prin supapele de press-vacuum. Oxigenul şi vaporii de hidrocarburi devin explozivi numai într-un amestec de proporţii într-o plajă foarte strânsă. Prea mult oxigen face amestecul nesaturat, iar prea mulţi vapori de hidrocarburi îl fac suprasaturat. Şi o formulă şi cealaltă fiind neexplozivă şi necombustibilă.

Chantelle Alexander fu cea de-a doua coborâtă din elicopter, aducând cu ea o tulburătoare eleganţă pe acea scenă sordidă de fier gol, luminată violent şi cu nişte maşinării respingătoare aflate în funcţiune. Purta un compleu taior pe gât şi pantalon-pană de culoare vernil închis şi o maramă Jean Patou de nuanţă foarte deschisă pe cap. Doi ofiţeri din personalul navigant se apropiară politicos şi-o

încadrară, conducând-o repede spre uriaşul castel-pupa, cât mai departe de mugetul sălbatic al curentului de aer şi de urletul asurzitor al motorului elicopterului. Duncan Alexander o urmă pe punte, şi strânse expeditiv mâna secundului.

— Căpitanul Randle vă transmite salutările sale, domnule. Nu poate părăsi puntea de comandă câtă vreme nava traversează pasa din zona de coastă.

— Înţeleg, răspunse Duncan şi arboră formidabilul său surâs.

Uriaşa navă avea un pescaj de treizeci şi şase de metri la încărcătură maximă şi venise pentru aterizarea elicopterului foarte aproape de Capul Bunei Speranţe, pe cât de aproape dictase prudenţa având în vedere profilul stâncos al liniei de coastă cu necunoscuţii săi curenţi şi rafalele de vânt. Chantelle Christy nu trebuia expusă nicio secundă mai mult decât era strict necesar la disconfortul asurzitor al unui zbor cu elicopterul, aşa încât *Golden Dawn* se văzuse obligată să treacă prin pasa cea mai dinspre ţărm a şenalului, periculos de aproape de santinelele stâncoase ale insulei Jaobben ce vegheau în gura deschisă a golfului Table.

Nici n-apucase bine elicopterul să decoleze şi să se îndrepte pe un arc de cerc spre puzderia de luminiţe a oraşului Cape Town de la poalele muntelui bondoc şi întunecat, că marea etravă cârmă a petrolierului o şi cârmi spre vest, iar Duncan parcă şi vedea uşurarea căpitanului Randle când dădea comanda de schimbare de drum către largul Atlanticului şi către nişte adâncimi de fund mai liniştitoare pentru enormul pescaj al greoaiei sale nave.

Duncan zâmbi din nou şi-şi întinse mâna după mâna lui Peter Berg.

— Haide să mergem, băiatul meu.

— Lăsaţi, domnule, mă descurc şi singur.

Peter evită fâşneţ şi mâna întinsă şi zâmbetul, înfrânându-şi senzaţiile extraordinare pe care le trăia, astfel că mersul lui în faţa lui Duncan părea mai curând cel al unui om mare, lipsit de zburdalnica energie a băieţaşilor. Duncan Alexander simţi obişnuita sa izbucnire de agasare. Ba nu, mai mult decât atât, simţea mânie clară în faţa repetatelor respingeri din partea acestui puiandru al lui Berg. Urcau în şir unul după altul treptele metalice ale scării de pisică, puştiul aflându-se în faţă. Niciodată nu fusese în stare să se apropie de băiat, deşi la început făcuse mari eforturi în acest scop. Pentru moment, Duncan îşi potoli mânia cu amintirea satisfacţiei pe care-o resimţise când aplicase tertipul de a se folosi de copil ca de un instrument pentru a-l plesni pe Berg peste bot şi a-i smulge în public colţii împotrivirii.

Berg avea pesemne să-şi facă prea multe griji pentru puştiul lui ca să mai aibă vreme să se preocupe şi de altceva. Păşi în urma Chantellei şi a copilului în coridoarele scânteietoare în crom şi mase plastice ale castelului-pupa. Cu greu îţi mai puteau veni în minte noţiuni ca „punţi” şi „pereţi etanşi” când mai curând, ceea ce vedeai, aducea mult mai mult a „podele” şi „ziduri”. Semăna prea mult cu un modern bloc de apartamente, până şi ascensorul care-i urcă rapid şi silenţios cinci etaje mai sus până la puntea de navigaţie contribui la risipirea senzaţiei de a se fi aflat la bordul unei nave.

Odată ajunşi pe puntea de navigaţie, erau atât de sus deasupra mării, de parcă nici nu mai aveau niciun fel de legătură cu ea. De îndată ce plecase elicopterul, iluminatul pe punte fusese stins, iar bezna nopţii, atenuată sonor de hublourile groase cu geamuri duble, accentua pacea şi izolarea. Luminile de ancoră de la prora păreau la fel de îndepărtate ca

şi stelele înseşi, iar mişcarea de uşoară legănare a imensei carene abia dacă se putea percepe.

Comandantul era un om ales în mod expres de către Duncan Alexander. Comanda acestei nava-amiral a flotei lui Christy Marine ar fi trebuit să revină lui Basil Reilly, decanul de vârstă al căpitanilor flotei. Reilly însă era omul lui Berg, iar Duncan se folosise de pretextul naufragiului lui *Golden Adventurer* pentru a forţa pensionarea înainte de termen a bătrânului navigator.

Randle era tânăr pentru o asemenea răspundere, cu numai câţiva ani sărit de treizeci, însă pregătirea şi recomandările sale erau fără cusur, şi era şef de promoţie al centrului de pregătire a tankeriştilor din Franţa. Aici, cei mai uni dintre cei buni erau instruiţi în condiţii reale în specialitatea de manevrare a acestor stranii monştri în heleşteie ingenios construite şi porturi reduse la scară; ei lucrau pe navo-modele de cincisprezece metri lungime, care dispuneau de toate caracteristicile de manevră ale navelor reale respective.

De când Duncan îi dăduse comanda, se dovedise un aliat de nădejde, şi când reporterii, asmuţiţi de Nicholas Berg, îl chestionaseră cu privire la calităţile navei, acesta luă viguros apărarea atât a proiectului cât şi a execuţiei. Era loial, ceea ce atârna greu în balanţa lui Duncan în care pe celălalt taler se aflau tinereţea şi lipsa de experienţă.

Când oaspeţii săi coborâră din ascensor pe spaţioasa, sclipitoarea şi moderna lui punte de comandă, el se grăbi să le iasă în întâmpinare, o siluetă scundacă şi vânjoasă, cu o ceafă de taur şi un maxilar inferior proeminent, care indica rezerve mari de hotărâre sau de încăpăţânare. Saluturile sale aveau concentraţia cea mai nimerită de căldură şi servilism, iar Duncan observă cu îngăduinţă că el îl trata pe copil cu un grijuliu respect. Randle era

suficient de isteţ cât să-şi dea seama că-ntr-o zi copilul avea să fie şeful la Christy Marine. Lui Duncan îi era pe plac un astfel de om care putea gândi atât de limpede şi atât de departe.

— Pot să văd sala maşinilor, domnule căpitan?

— Adică chiar acum, în clipa asta?

— Da, răspunse Peter, care vedea întrebarea fără nicio noimă. În cazul când nu aveţi nimic împotrivă. Peter ştia că *astăzi* înseamnă realizarea tuturor dorinţelor, iar *mâine* reprezintă ceva rătăcit prin negurile viitorului.

— Păi uite ce e, pe timpul nopţii mergem pe pilot automat. Deocamdată nu se află nimeni jos şi n-ar fi cinstit să-l sculăm pe mecanic. Ce zici? A fost o zi grea.

— Cred că n-ar fi, încuviinţă Peter din cap, amarnic dezamăgit, însă înţelegător în faţa unui argument convingător.

— Dar sunt sigur că imediat după micul dejun mecanicul are să fie încântat să te aibă în calitate de oaspete.

Mecanicul-şef era un scoţian din Glasgow. Avea trei fii, mezinul fiind aproape de aceeaşi vârstă cu Peter. El se dovedi mai mult decât încântat.

În numai douăzeci şi patru de ceasuri Peter era răsfăţatul întregii nave, cu propriul lui combinezon albastru al companiei ajustat astfel încât să-i vină bine şi cu numele său, PETER BERG, brodat pe spate de către ospătarul hindus.

Deşi camera de comandă a maşinilor, cu aspra ei camaraderie, nesfârşitele porţii de sandvişuri, cacao şi satisfăcătoarele mânjiri de vaselină şi motorină cât să facă un om să arate a profesionist, era locul

favorit al lui Peter, el îşi făcea carturile prin alte părţi.

În fiecare dimineaţă, el îl însoţea pe secund în rondul său de inspecţie. Începând de la prova, ei o luau înapoi, controlând fiecare şalandă-cisternă, fiecare valvulă, şi în parte pe fiecare dintre masivele zăvoare hidraulice de andocare care ţineau şalandele-cisternă priponite de grinzile principale ale osaturii corpului. Şi ceea ce era cel mai important dintre toate, ei citeau aparatele de măsură ce dădeau indicaţii precise cu privire la amestecul de gaze conţinut în ulajele de sub puntea principală ale şalandelor-cisternă.

Golden Dawn opera în sistemul „gaz inert", care avea rolul de a menţine vaporii emanaţi în condiţii de suprasaturare şi siguranţă. Gazele de eşapament de la motorul principal erau captate, trecute prin filtre şi purificatoare pentru a se îndepărta din ele toţi agenţii corozivi pe bază de sulf. Pe urmă, sub formă de bioxid şi monoxid de carbon în stare aproape pură, acestea erau introduse forţat în spaţiul rămas gol, numit „ulaj", dintre suprafaţa ţiţeiului şi peretele de deasupra – tabla punţii Componentele volatile emanate de ţiţei se amestecau cu gazele de la eşapament ca să formeze o combinaţie suprasaturată, săracă în oxigen şi neexplozivă.

Era posibil totuşi ca prin vreuna dintre sutele de valvule şi flanşe să se scurgă un pic de aer care să fie introdus în mod nedorit în tancurile de marfă, iar verificările pentru a detecta prezenţa lui erau foarte minuţioase, începând cu o permanentă supraveghere electronică a fiecărui tanc în parte şi până la inspecţia zilnică, la faţa locului, la care acum asista şi Peter.

De obicei Peter părăsea echipa de control de sub conducerea secundului la înapoierea acesteia la castelul-pupa, după care era foarte probabil să-şi

petreacă tot restul zilei în compania celor doi pompagii din punctul de control încărcare-descărcare marfă.

De aici tancurile de marfă erau supravegheate şi controlate. Încărcate şi descărcate, de aici se regla debitul de gaz inert, iar ţiţeiul putea fi transferat cu ajutorul giganticelor pompe centrifuge dintr-un tanc în altul pentru a modifica asieta navei în timpul unei eventuale descărcări parţiale ori atunci când una sau mai multe şalande erau detaşate de corpul-mamă şi duse la uscat pentru operaţiuni de descărcare.

În această cameră a pompagiilor se mai păstra ceva care întotdeauna îl fascina pe Peter. Era dulapul cu mostre, cu şirul lui de sticluţe cu dopuri înşurubate, conţinând fiecare eşantioane din marfa ambarcată în cursul încărcării. Întrucât toate cele patru tancuri-cisternă ale lui Golden Dawn fuseseră umplute la acelaşi terminal-geamandură, undeva în larg, cu ţiţei de la acelaşi zăcământ, toate sticluţele purtau etichete identice.

ŢIŢEI EL BARRAS. DEPOZITUL „C”.

COEFICIENT DE CADMIU RIDICAT

Lui Peter îi plăcea să ia câte una dintre sticle şi s-o ridice la lumină. Dintotdeauna parcă se aşteptase ca ţiţeiul să fie vârtos şi negru precum catranul, însă acesta era subţire ca sângele de om. Când zgâlţâia sticla, acesta o mânjea pe dinăuntru, aderent, iar lumina filtrată prin el era roşu-închis, aducând din nou a sânge coagulat.

— Unele ţiţeiuri sunt negre, altele sunt galbene, iar cele nigeriene sunt verzi, îi spuse maistrul pompagiu. Ăsta-i primul ţiţei roşu pe care-l văd.

— Presupun că e aşa din cauza cadmiului din el, îi spuse Peter.

— Tot ce-i posibil, conveni maistrul pe un ton serios.

Tot personalul navigant aflase foarte prompt că nu era nevoie să se poarte cu Peter Berg aşa cum te porţi cu un copil; el se aştepta să fie tratat ca un om mare, de la egal la egal.

Se luminase de acum bine şi lui Peter i se făcu suficientă poftă de mâncare cât să dea o raită pe la bucătărie, unde era primit ca o alteţă regală aflată în vizită. În câteva zile, Peter se descurca fără greş prin labirintul, de cele mai multe ori pustiu, al coridoarelor.

Caracteristic acestor enorme nave-petrolier e că la bordul lor poţi să umbli de nebun ore în şir fără să întâlneşti ţipenie de om. La vastitatea corpului ei şi la numărul infim al membrilor de echipaj, singurul loc unde se află permanent cineva este puntea de navigaţie situată la nivelul cel mai înalt al suprastructurii-pupa.

Puntea de comandă constituia întotdeauna una dintre escalele obligatorii ale lui Peter.

— Bună dimineaţa, Remorcher, îl întâmpină ofiţerul de cart.

Peter fusese botezat cu această poreclă chiar din prima dimineaţă după sosirea lui la bord când anunţase sus şi tare la masa unde serveau micul dejun:

— Extraordinare petrolierele astea, dar eu vreau să mă fac căpitan de remorcher ca tăticu' meu.

De pe puntea de comandă nava putea după aceea să fie scoasă de pe pilot automat astfel încât Peter să facă puţin pe timonierul, ori să-şi vâre şi el nasul între ofiţerii de punte mai tineri, ce măsurau, ca exerciţiu, înălţimea soarelui cu sextantul pentru a

compara citirile obţinute cu valorile furnizate de instalaţia Decca de navigaţie prin satelit. După o mică şuetă amicală în compania căpitanului Randle se considera că a sosit momentul de a se duce la postul care-l atrăgea pe el cel mai mult; maşina.

— Te aşteptam, Remorcher, mormăi mecanicul-şef. Trage-ţi salopeta pe tine, omule, c-o să coborâm la tunelul arborelui portelice.

Singura perioadă neplăcută a zilei era atunci când mama lui Peter ţinea morţiş ca el să-şi dea jos cu multă apă şi săpun petele de unsoare şi motorină, să-şi pună pe el cele mai bune haine şi să se transforme într-un ospătar neplătit în cursul orei de cocktail din camera de zi a luxosului apartament al armatorului.

Aceasta constituia singura ocazie când Chantelle Alexander se afla în compania personalului navigant, şi era o oră penibilă, iar Peter era cel care-o înghiţea cel mai greu. În restul timpului izbutea cu succes să se strecoare printre chingile restricţiilor ce i le stabilise mama sa şi să evite nesuferita prezenţă a lui Duncan Alexander, tatăl său vitreg.

Cu toate astea, el era instinctiv conştient de noile şi tulburătoarele tensiuni iscate între mama lui şi Duncan Alexander. Noaptea, dinspre cabina stăpânului, se auzeau glasuri răstite, şi ciulea urechea să distingă cuvintele. O dată, când auzise plânsul de jale al mamei sale, el sărise din pat şi se dusese în picioarele goale să ciocănească la uşa cabinei. Duncan Alexander îi deschisese. Era într-un halat de mătase, iar chipul său frumos spumega de mânie.

— Du-te înapoi în pat!

— Vreau s-o văd pe mama, îi spusese Peter pe un ton blând.

— Ţie ţi-ar trebui o afurisită de mamă de bătaie, izbucni mânios Duncan. Acum fă ce ţi s-a spus.

— Vreau s-o văd pe mama.

Peter rămăsese, ferm pe poziţie, cu spatele drept în pijamaua lui, cu tonul şi expresia neutre.

Chantelle venise la el în cămaşă de noapte şi îngenunchease ca să-l îmbrăţişeze.

— Nu s-a întâmplat nimic, dragul meu. Totul este cât se poate de bine.

Însă avea faţa scăldată în lacrimi. De-atunci încolo, noaptea, nu se mai auziră glasuri răstite.

Totuşi, cu excepţia unui ceas după-amiaza, când Chantelle înota şi făcea plajă, ea-şi petrecea tot restul zilei închisă în apartamentul armatorului, servind toate mesele acolo, retrasă şi tăcută, şezând dinaintea hublourilor panoramice ale cabinei sale şi trezindu-se la viaţă numai pentru un ceas, seara, când juca pentru ochii personalului navei rolul de soţie iubitoare.

Duncan Alexander pe de altă parte era ca un animal în cuşcă. Bătea întruna punţile, compunând mesaje lungi care erau codificate şi transmise regulat prin telex la Christy Baza din strada Leadenhall, pentru ca după aceea să rămână afară, în picioare, pe aripa timoneriei cu privirea aţintită neclintit drept înainte spre orizontul dinspre nord, aşteptând răspuns la ultimul său mesaj. Fierbea de furie că n-avea încotro şi trebuia să conducă afacerile firmei de la asemenea depărtare, fiind înghiontit întruna de demonii îndoielii, ai nerăbdării şi ai fricii.

Adeseori părea că el se străduia să împingă mai departe colosala navă mai repede, tot mai repede spre nord numai prin simpla încrâncenare a voinţei lui.

În colţul nord-vestic al bazinului Caraibelor, se află o zonă de ape calde şi puţin adânci, mărginită într-o parte de lanţul de insule al Antilelor Mari, bastionul de avangardă al Cubei. În vreme ce către vest întinderea peninsulei Yucatán străbate către sud prin Panamá către uriaşa lespede continentală a Americii de Sud. Cu toate acestea, toată această regiune este uşor răcorită şi temperată de influenţa benefică a vânturilor alizee de nord-est. Nişte vânturi atât de neschimbătoare ca tărie şi direcţie încât de sute de ani marinarii şi-au încredinţat la risc vieţile şi averile lor. Mizând pe constanţa acestei vaste şi blajine deplasări de mase de aer.

Însă vântul poate cădea, aşa, dintr-odată, ca din senin şi fără veste, moare, de cele mai multe ori numai pentru o oră sau două, însă uneori – nu foarte des – vreme de zile sau săptămâni de-a rândul.

Departe la sud şi spre est de acest tărâm de zămislire a diavolului, *Golden Dawn* „ara" plină de majestate apa prin aerul înăbuşitor şi calmul mătăsos al apelor ecuatoriale, traversând Ecuatorul pe direcţia nord, schimbând de drum din câteva în câteva ore pentru a se menţine pe marea traiectorie circulară ce-avea s-o ducă mult spre largul acelui scut scânteietor de insuliţe pe care Caraibele îl duceau pe umăr asemenea unui cavaler în armură de zale.

Înşelătoarele şenale navigabile şi pase printre insule nu erau pentru o navă de talia voluminosului corp al lui *Golden Dawn,* cu pescaj mare şi manevrabilitate redusă. Ea trebuia să ia drum de evitare tot în sus peste Tropicul Racului şi să intre în apele mai largi şi mai sigure ale strâmtorii Florida spre Grand Bahamas. Pe acest drum ea avea să sufere restricţii din cauza paselor mai strâmte şi mai puţin adânci pe o distanţă de numai câteva sute de mile până să se vadă scăpată din nou la adăpost în apele deschise ale golfului Mexic.

Însă în timp ce alerga spre nord, lăsând în urmă zona de calm ecuatorial, ea ar fi trebuit să nimerească măcar în curenţii de aer alinători şi răcoroşi ai alizeelor; dar nu se-ntâmplă aşa. Zi după zi calmul plat persista şi aerul înăbuşitor apăsa nemişcat asupra navei. În niciun fel nu-i încetinea sau încurca marşul, însă comandantul îi spusese lui Duncan Alexander:

— După cum se vede treaba şi azi avem zăduf.

Când nu primi în schimb niciun răspuns de la tăcutul şi mohorâtul lui preşedinte, el se retrase discret, lăsându-l pe Duncan singur pe aripa deschisă a timoneriei, aflat doar în compania curentului uşor de aer stârnit de înaintarea navei ce-i clătina şuviţele dese ale părului său castaniu-roşcat.

Şi totuşi calmul nu era doar unul pur local. El se întindea către vest într-o centură lată şi dogoritoare peste toată acea puzderie de insuliţe cu suprafaţa de apă pe care acestea o delimitau.

Calmul se aşternea greoi peste apele liniştite ca uleiul, iar soarele arunca pârjol asupra maselor de uscat din jurul lor. Cu fiecare ceas ce trecea, aerul se încingea tot mai mult şi absorbea în sus evaporaţia apei; o bulă enormă ca o băşică în formare începu să se ridice – cea dintâi deplasare de aer după multe zile de acalmie. Nu era o bulă mare de aer, avea un diametru doar de cam două sute de kilometri, însă pe măsură ce se ridica tot mai sus, mişcarea scoarţei terestre începu să răsucească masa ascendentă de aer, învârtind-o ca pe un titirez, astfel încât camerele de luat vederi instalate pe sateliţii aflaţi la câteva sute de mile deasupra înregistrară un minuscul firicel lăptos spiralat ca o floricică decorativă din glazură pe un tort de nuntă.

Camerele automate de luat vederi retransmiseră imaginea printr-o sumedenie de canale, până când în ultimă instanţă nimeri pe biroul unui meteorolog cu

experienţă. Acesta era angajatul departamentului de supraveghere a uraganelor de la centrul de prognoză meteorologică din Miami, în sudul Floridei.

— Arată a fi unul De ţeavă, mormăi el spre asistentul său, băgând de seamă că erau întrunite toate condiţiile pentru formarea unui ciclon tropical. Să-i punem pe cei de la Forţele Aeriene să execute un zbor de recunoaştere.

Zburând la cincisprezece mii de metri altitudine, pilotul avionului B-52, ce aparţinea Forţelor Aeriene ale Statelor Unite, văzu cupola în ascensiune a configuraţiei ciclonului la două sute de mile în faţa lui. În numai şase ore crescuse enorm.

Pe măsură ce aerul cald saturat în umiditate era obligat să urce tot mai sus, gerul năprasnic al troposferei condensa vaporii de apă în nori argintii denşi şi voluminoşi. Aceştia se agitau, se răzvrăteau şi se ciocneau unii de alţii, înălţându-se în vârtej tot mai sus şi mai sus. Deja plafonul noros şi formidabila turbulenţă a aerului se aflau mai sus decât altitudinea la care zbura avionul.

Dedesubt se formă o uriaşă zonă de vid parţial, iar stratul din imediata vecinătate de aer de la suprafaţa pământului avu tendinţa de amiabili şi ocupă în acelaşi timp zona depresionară. Însă, din cauza misterioaselor forţe stârnite prin rotaţia pământului, această masă de aer era obligată să se învârtească în jurul centrului pe o traiectorie circulară în sensul invers acelor de ceas. Forţată să parcurgă traiectoria circulară cea mai excentrică, viteza maselor de aer era accelerată în mod feroce, întreg sistemul baric devenea extrem de instabil şi cu fiecare ceas tot mai periculos, învârtindu-se tot mai repede şi mai repede, auto generându-se din sine însuşi prin crearea unor viteze ale vântului din ce în ce mai mari şi a unor diferenţe de presiune tot mai accentuate.

Norii aflaţi în partea cea mai de sus a enormei cupole în ascensiune atinseră o altitudine unde temperaturile erau de treizeci de grade sub zero şi picăturile de ploaie se transformară în cristale de gheaţă. Acestea erau pulverizate de curenţii de aer de mare altitudine. Lungi şi frumoase pânze de nori erau împroşcate din înaltul albastru al cerului pe distanţe de sute de mile înaintea ciclonului, în chip de vestitoare.

Avionul B-52 de recunoaştere, ce aparţinea Forţelor Aeriene ale S.U.A., intră în cea dintâi turbulenţă de aer transparent la o distanţă de o sută cincizeci de mile de centrul uraganului. Era ca şi cum un invizibil animal de pradă înşfăcase fuzelajul şi-l zgâlţâia până ce era cât pe-aci să smulgă aripile din ţâţâni. Dintr-o singură lovitură bruscă avionul fu azvârlit drept în sus pe o distanţă de un kilometru şi jumătate.

— Turbulenţă foarte severă, raportă pilotul prin radio. Avem viteze ascensionale ale vântului de cinci sute patruzeci de kilometri la oră în creştere.

Meteorologul-şef din Miami puse mâna pe telefon şi-l sună pe programatorul computerului, care se găsea cu un etaj mai sus.

— Cere-i lui Charlie un nume de cod pentru uragan.

Un minut mai târziu, programatorul îl sună ca să-i spună:

— Charlie zice s-o numim pe belea „Lorna”.

La şase sute de mile sud-vest de Miami, ciclonul prinse să se mişte înainte, la început încet, însă câştigând cu fiecare ceas în putere, înşurubându-se în jurul lui însuşi cu nişte viteze incredibile, înalta lui cupolă umflându-se acum până la un plafon de şaptesprezece mii de metri şi continuând să urce.

Centrul uraganului se deschidea ca o floare, ochiul din mijloc se întindea drept în sus ca un tunel vertical cu pereţii netezi de nori compacţi. Ca s-ajungă chiar până în vârful cupolei, aflată acum la douăzeci de mii de metri deasupra suprafeţei oceanului bântuit de furtună, întreaga masă de aer prinse să se mişte din ce în ce mai repede, îndărăt, către est. Într-o direcţie diametral opusă celei obişnuite în care suflau blândele alizee. Învolburându-se şi mugind în ea însăşi, devorând totul în drumul ei, bestia pe nume „Lorna" se năpusti asupra Mării Caraibelor.

Nicholas Berg îşi întoarse capul pentru a contempla impresionanta panoramă pe care o oferea Miami Beach. Ca nişte metereze, înaltele şi elegantele clădiri ale hotelurilor urmăreau fidel curbura plajei înspre nord. În spatele lor se întindea hăţişul respingător şi lăbărţat al edificiilor urbanistice şi păienjenişul autostrăzilor.

Cursa directă spre Bermude a liniei Eastern Airlines luă viraj spre cel din urmă segment al călătoriei, după care se înscrise pe traiectoria de aterizare, pierzând din înălţime deasupra plajei şi a golfului Biscayne.

Nicholas resimţea o senzaţie de disconfort, împunsătura vinovăţiei şi a nesiguranţei. Vina sa era de două feluri. Se simţea vinovat pentru că-şi părăsise postul într-un moment când erau toate şansele să fie disperată nevoie de el.

Cele două nave ale lui Salvator Oceanic se aflau undeva în Atlantic, *Warlock* fugind de mama focului în lungul oceanului într-o încercare disperată de a prinde din urmă pe *Golden Dawn,* în vreme ce Jules Levoisin, cu *Sea Witch,* se apropia în momentul de faţă de coasta răsăriteană a Americii, de unde-şi va face plinul de combustibil mai înainte de a se îndrepta spre zona în care urma să-şi desfăşoare

misiunea de remorcher de asistenţă pe lângă exploatarea petrolieră marină din Golful Mexic. În orice clipă, oricare dintre comandanţii celor două nave ar fi posibil să aibă nevoie urgentă de instrucţiunile lui.

Pe urmă mai era *Golden Dawn.* Dublase Capul Bunei Speranţe de aproape trei săptămâni. De atunci, nici măcar Bernard Wackie nu fusese în stare să-i stabilească poziţia. Ea nu fusese semnalată de alte nave, şi toate legăturile radio pe care le făcuse cu Christy Baza fuseseră efectuate prin linia de telex-via-satelit fiindcă ea menţinuse o strictă tăcere radio pe toate canalele traficului obişnuit. Şi cu toate acestea însă trebuie să se fi apropiat deja de porţiunea cea mai critică a voiajului ei, când avea să schimbe de drum către vest pentru a-şi începe apropierea de platoul continental al Americii de Nord şi de traversarea insulelor până-n golf. Peter Berg se afla la bordul acelui monstru, iar Nicholas simţi cum îl înfioară sentimentul de vinovăţie. Locul său era în centru, în sala de control a lui Bach Wackie de la nivelul cel mai de sus al clădirii ce adăpostea Banca Bermude, din oraşul Hamilton. Locul său era acolo de unde putea cântări judicios conjuncturile aflate în schimbare şi putea emite ordine prompte ce vizau coordonarea celor două remorchere ale sale.

În momentul de faţă el îşi părăsise postul, şi deşi convenise cu Bach Wackie modul în care urmau să ţină legătura, totuşi aveau să treacă ore şi poate chiar zile până să ajungă acolo unde era nevoie de el în cazul că se ivea vreo urgenţă.

Numai că pe lângă toate acestea mai era şi Samantha. Instinctele lui îl avertizară că fiecare zi, fiecare ceas de amânare a întâlnirii cu ea îi micşorau şansele de a o mai avea vreodată.

Aici era încă şi mai multă vinovăţie – vina trădării. Nu-i folosea la nimic să-şi spună că nu-i făcuse nicio promisiune de a o lua în căsătorie, că noaptea lui de slăbiciune cu Chantelle îi fusese impusă în nişte circumstanţe ce făcuseră aproape imposibilă orice împotrivire, că orice alt bărbat în locul său ar fi făcut la fel, şi că până la urmă episodul fusese o adevărată eliberare ce-l dezlegase o dată pentru totdeauna de Chantelle.

Din unghiul de vedere al Samanthei aceasta fusese o trădare, iar el ştia că prin ea se distrusese mult. Resimţea o vinovăţie cumplit de dureroasă.

nu atât pentru actul propriu-zis – actul sexual făcut fără dragoste este trecător şi nesemnificativ – cât pentru trădare şi pentru stricăciunile pe care le provocase prin ea.

În clipa de faţă era nesigur, nesigur pe amploarea distrugerii, şi pe cât îi mai rămăsese ca bază pentru o încercare de a mai clădi ceva. Tot ceea ce ştia era că el avea nevoie de ea mai mult decât orice altceva din viaţă. Ea încă mai era promisiunea tinereţii fără bătrâneţe şi a unei vieţi noi spre care-şi întindea cu atâta şovăială mâinile. Dacă iubirea însemna nevoie, atunci o iubea pe Samantha Silver, aproape cu disperare.

Ea-i spusese că n-avea să mai fie acasă atunci când el o să vină. Nădăjduise că mintea. Simţea că-i vine rău la gândul că ea-i spusese adevărul.

N-avea cu el decât o valijoară Louis Vuitton, în care îngrămădise câteva lucruri de strictă necesitate, aşa că trecu la iuţeală prin vamă. În vreme ce intra la cabinele telefonice, îşi privi ceasul. Era trecut de şase. Ea trebuia să fie acasă la ora asta.

Până să mai apuce să se răzgândească formă primele patru cifre ale numărului ei.

„La ce naiba oi mai telefona?” se întrebă el încruntat. „Doar ca să-i spun că sunt aici şi ea să-şi poată lua zborul mai iute?”

Nimic nu e mai nenorocit şi vrednic de plâns ca un iubit timid. Dădu drumul la loc receptorului în furcă şi se îndreptă spre biroul Hertz de lângă uşile aerogării.

— Care-i cea mai mică maşină pe care o aveţi? întrebă el.

— Un Cougar, îi spuse blonda cea frumuşică în uniformă galbenă. În America, „mic” este un termen relativ. Se considera norocos că ea nu-i oferise un tanc Sherman.

Dubiţa Chevrolet colorată pastel se odihnea în şopronul de sub crengile răsfirate ale unui ficus. El îşi parcă Cougar-ul atât de aproape de ea, încât bara din faţă a acestuia aproape atinse uşile din spate ale dubiţei. Acum nu mai avea pe unde să scape, decât dacă ar fi ieşit de-a dreptul prin peretele opus al casei. Şi după câte-o cunoştea, n-ar fi fost deloc de mirare, zâmbi el cu amărăciune.

Ciocăni o singură dată în paravanul folosit drept uşă de la bucătărie şi intră. Lângă policioară era un ibric de cafea şi el îl atinse din mers. Era cald încă.

Trecu în camera de zi şi strigă:

— Samantha!

Uşa dormitorului era întredeschisă. Pe cerga din petice zăceau aruncate la întâmplare nişte pantaloni şi o Jachetă de doc şi câteva articole de lenjerie intimă transparente şi uşoare ca fulgul.

Nu era nimeni în baracă, astfel încât coborî treptele verandei neacoperite şi se duse direct pe plajă. Mareea netezise nisipul ca-n palmă, şi nu se

vedeau decât urmele ei. Îşi lăsase prosopul pe reperul de nivel ridicat al apei. Când îşi făcu palma streaşină la ochi fu în stare să-i zărească în depărtare capul ieşit deasupra valurilor, la aproape cinci sute de metri în larg.

Se aşeză lângă prosopul ei, în nisipul fin şi uscat, şi-şi aprinse o havană.

Aşteptă în timp ce soarele se scufunda tot mai mult într-o revărsare frenetică şi agresivă de lumină, şi pierdu din ochi capul ce se zărise până atunci pe suprafaţa tot mai închisă la culoare a mării. Ea se afla acum la vreo nouă sute de metri, însă el simţi că nu e niciun pericol. Se făcuse întuneric de-a binelea când ea se ridică dintr-odată, până la brâu, din linia valurilor ce deferlau blând la ţărm. Ieşi din apă târându-şi agale picioarele şi urcă pe plajă răsucindu-şi părul peste umăr ca pe o funie, pentru a stoarce apa din el.

Nicholas îşi simţi inima luând-o la goană. El aruncă chiştocul trabucului cât colo şi se ridică în picioare. Ea se opri brusc, ca o sălbăticiune speriată a pădurii, şi rămase complet nemişcată uitându-se şovăitoare spre silueta înaltă şi întunecată din faţa ei.

Cât era de tânără, de zveltă, de netedă şi de frumoasă!

— Ce vrei? întrebă ea fără prea multă convingere.

— Pe tine, spuse el.

— De ce? Ai cumva de gând să-ţi faci un harem?

Vocea ei căpătase un ton mai dur şi-l privea dintr-o poziţie semeaţă. Nu-i putea distinge expresia ochilor, însă conturul umerilor trăda încăpăţânare.

Nicholas înaintă şi-o simţi în braţe rigidă, cu buzele tari şi persistent de inerte sub buzele lui.

— Sam, sunt lucruri pe care n-am să fiu niciodată în stare să le explic, fiindcă nici măcar eu nu le înţeleg. Ceea ce ştiu cu cea mai mare claritate este că te iubesc, că fără tine viaţa mea are să fie seacă şi afurisit de mizerabilă...

Nicio relaxare în muşchii încordaţi. Mâinile ei continuau să atârne inerte pe lângă corp, iar trupul îi era rece, ud şi refractar.

— Samantha, tare mult mi-aş dori să fiu perfect... dar nu sunt. Şi nu mi-a mai rămas decât o singură convingere: că fără tine eu nu mai am niciun rost.

— N-aş mai putea să îndur asta a doua oară. N-aş putea să mai trec prin asta a doua oară, spuse ea sever.

— Am nevoie de tine. Sunt sigur de asta, insistă el.

— Al grijă să fie aşa cum spui, ticălos ce eşti. O singură dată dacă mă mai înşeli, a treia oară îţi garantez că n-ai să mai ai cu ce s-o faci... ţi-o tai uite-aşa, cu totul. De la rădăcină. Apoi se lipi de el. Oh, Doamne, Nicholas, cât te-am urât, şi ce dor mi-a fost de tine... şi cât de mult ţi-a trebuit ca să te întorci. Buzele ei erau moi şi aveau gustul mării.

El o ridică în braţe şi merse strângând-o la piept, pe plaja cu nisip moale. N-avea curajul să mai deschidă gura. În acele clipe un singur cuvânt necugetat ar fi putut să strice totul.

— Nicholas, am stat lipit de telefon aşteptând să mă suni.

Glasul lui Bernard Wackie era ascuţit şi alert, încordarea abia ţinută în frâu.

— Cât de repede poţi veni până aici?

— Ce s-a întâmplat?

— O să se întâmple... N-am încotro, trebuie să recunosc: ce-i al tău e-al tău, puiule, ai nas bun, asta e! Ai adulmecat tu că asta-i pleaşca.

— Bernie, termină cu astea! îi curmă vorbăria Nicholas.

— Convorbirea asta telefonică trece prin trei relee, îi spuse Bernie. Tu chiar vrei să-ţi spun cuvânt cu cuvânt despre ce e vorba? Ori poate că până acum nu ţi-o mai fi spus nimeni în ce joacă afurisită eşti băgat? Concurenţa mişună ca furnicile. Pentru una de-a brânzarilor pleaşca e chiar la botul calului.

„Probabil *Wittenzee* sau vreunul dintre celelalte remorchere olandeze mari", gândi rapid Nicholas. „În numai câteva zile ar fi în stare să dea parâmă de remorcă. Şi nici cu yankeii nu-i de glumit. McCormick are una staţionată pe fluviul Hudson".

— E-n ordine, spuse Nick curmând aplombul cu care Bernie îi înşira în detaliu ameninţarea permanentă ce venea din partea concurenţei. Mâine dimineaţă la şapte am un avion direct. În caz că nu pot să-l prind pe ăsta, mâine la prânz am să fac legătura cu zborul de la Nassau al Companiei Aeriene a Marii Britanii. Aşteaptă-mă la aeroport, ordonă Nick.

— N-ar fi trebuit să ştergi putina tocmai acum, spuse Bernard Wackie demonstrând o uluitoare clarviziune analitică.

Nicholas îi trânti receptorul mai înainte ca să fie nevoit să-l asculte debitând şi alte perle de înţelepciune.

Samantha şedea în poponeţ sus în vârful patului. Era goală-puşcă, dar îşi strângea cu amândouă mâinile genunchii la piept. Sub minunata revărsare

de păr, chipul ei era al unui copil necăjit, iar ochii verzi priveau cu un aer pierdut.

— Iarăşi pleci, spuse ea încet. Doar ce-ai venit că şi pleci. Oh, Doamne, Nicholas. Iubirea asta a noastră e cea mai grea problemă pe care-am avut-o vreodată în viaţa mea. Nu cred că am să mai pot rezista.

El îşi întinse mâinile spre ea şi ea se strânse în braţele lui strivindu-şi obrajii de pilozitatea deasă, neagră şi sârmoasă ce acoperea pieptul bărbatului.

— Trebuie să plec... cred că-i vorba de *Golden Dawn, se* justifică şi ea ascultă în linişte tot ce-i povesti în amănunt. Numai în clipa în care povestirea se termină, Samantha începu să-i pună întrebări, şi discuţia dură mult, până târziu după miezul nopţii.

Insistă să-i pregătească micul dejun, cu toate că afară era încă întuneric şi ea cu greu putea să facă ceva, din cauza somnului care încă o mai stăpânea. Ţinându-se cu o mână de policioară, ca să se sprijine, dădu drumul la radio să asculte emisiunea de dis-de-dimineaţă, doar – doar va reuşi să se mai trezească puţin.

„’neaţa bună, huhurezi cu noaptea-n cap, aici WWOK care vă anunţă o nouă zi superbă. Temperatura probabilă în jur de patruzeci şi şapte de grade la Fort Lauderdale şi pe litoral şi patruzeci şi cinci în interior, cu zece la sută şanse de aversă de ploaie. Şi mai vă semnalăm de asemenea uraganul «Lorna». Se lasă undeva către sud, spre Antilele Mici – aşa că, oameni buni nu-i cazul să ne speriem – simţiţi-vă bine şi ascultaţi-l pe Elton John.

— Îmi place Elton John, spuse Samantha adormită. Ţie nu?

— Nu. Cine e? făcu Nicholas.

— Ha! Vezi, vezi? Imediat am ştiut că avem o groază de lucruri comune. Ea clipi spre el făcând ochii mari-mari. Nici nu mai ţin minte, tu m-ai sărutat de bună dimineaţa?

— Ia vino tu aici, îi porunci el. Să-ţi dau eu un sărut de-ai să-l pomeneşti.

Apoi, câteva minute mai târziu:

— Nicholas, ai să pierzi avionul.

— Dacă renunţ la micul dejun, nu.

— Oricum ar fi fost un mic dejun prăpădit ca vai de capul lui. Acum era trează de-a binelea.

Prin geamul lăsat al Cougar-ului ea-l sărută pentru ultima oară.

— Mai ai o oră. S-ar putea să-l mai prinzi.

El porni motorul, iar ea continuă să se agaţe de rama geamului lateral al portierei.

— Nicholas, oare o să vină ziua când vom fi împreună, vreau să zic să fim mereu împreună, aşa cum am plănuit noi? O să fim, nu-i aşa?

— Îţi promit.

— Să te întorci repede, spuse ea.

El acceleră Cougar-ul pe aleea nisipoasă fără să mai privească înapoi.

În biroul lui Tom Parker se aflau îngrămădiţi opt oameni. Nu erau decât trei scaune, iar ceilalţi se sprijineau de rafturile suprapuse, pline de rânduri întregi de exemplare biologice în vase de sticlă umplute cu formol, ori stăteau pe teancurile de tomuri groase ale cărţilor de referinţă şi pe topurile de hârtie albă ce se aflau lângă pereţi.

Samantha şedea pe colţul mesei de lucru a lui Tom. Bâţâind din picioarele ei lungi în pantaloni de doc, răspundea întrebărilor cu care era mitraliată din toate direcţiile.

— De unde ştii c-are să facă traversarea prin strâmtoarea Florida?

— E o deducţie de bun simţ. Pur şi simplu e prea mare şi greoaie ca să se poată strecura prin puzderia de insuliţe.

Răspunsurile Samanthei erau ca la foc-automat.

— Nicholas e în stare să pună pariu c-aşa se va întâmpla.

— Dacă aşa zice el, atunci sunt şi eu cu voi, mormăi Tom.

— Strâmtoarea are o deschidere de aproape două sute de kilometri.

— Ştiu ce-o să mă întrebaţi acum, zâmbi Samantha, şi se întoarse spre una din celelalte fete. Sally Anne o să vă răspundă la această întrebare.

— Cu toţii ştiţi că fratele meu lucrează la paza de coastă. Toate trecerile prin strâmtoare trebuie să obţină avizul de la Fort Lauderdale, explică ea. Zona de patrulare a avioanelor de recunoaştere ale pazei de coastă se întinde până la Grand Bahama.

— De cum apare în strâmtoare am şi luat-o în colimator. Toată marina grănicerească a Statelor Unite e asmuţită şi cotrobăie pentru noi.

Vreme de alte zece minute discutară şi cântăriră argumentele pro şi contra, la sfârşitul cărora Tom Parker îşi plesni o dată palma de tăblia mesei de lucru din faţa lui pentru ca în cele din urmă să se facă încet-încet linişte.

— E clar, spuse el. Dac-am înţeles bine, propunerea sună că această acţiune a lui Greenpeace presupune interceptarea petrolierului ce transportă ţiţeiuri bogate în cadmiu mai înainte de intrarea în apele teritoriale americane şi încercarea de a-l ţine pe loc sau de a-i abate drumul?

— Exact, încuviinţă din cap Samantha şi se uită roată la ceilalţi pentru a primi şi aprobarea lor.

Cu toţii erau de acord.

— Ca să încercăm să obţinem ce anume? Oare chiar credem c-o să fim noi în stare să oprim livrarea de ţiţeiuri toxice rafinăriei din Galveston? Haideţi să ne clarificăm puţin obiectivele, insistă tom.

— Pentru ca oamenii răi să triumfe nu trebuie nimic altceva decât ca oamenii buni să stea cu mâinile în sân. Dar noi facem ceva.

— Prostii, Sam, mormăi Tom. Hai să mai terminăm cu gargara – ăsta-i unul dintre lucrurile care ne fac mai mult rău decât bine. Când te apuci să vorbeşti ca un apucat te faci de râsul lumii.

— Mă rog, zâmbi Samantha. Atunci să facem cunoscute în presă pericolul şi poziţia noastră.

— O.K., încuviinţă Tom. Aşa mai merge. Ce altceva mai urmărim?

Mai discutară alte douăzeci de minute, după care Tom luă iar cuvântul.

— Perfect, şi acum cum facem să ajungem în strâmtoare ca să înfruntăm această navă? Ne punem acva planurile şi o luăm înot?

Până şi Samantha arăta acum plouată. Îi privea pe ceilalţi aşteptând ajutor, dar aceştia ba-şi studiau cu

multă atenţie unghiile, ba se trezeau dintr-odată foarte preocupaţi de ce vedeau pe fereastră.

— Ei bine, începu Samantha, după care şovăi i un pic, noi ziceam să...

— Da, zi mai departe, o încurajă Tom. În mod sigur nu v-a trecut prin minte să vă folosiţi de proprietatea Universităţii, sau aşa e? Trebuie să ştiţi că există în ţara asta o lege care interzice să îţi însuşeşti ambarcaţia altcuiva... asta se numeşte piraterie.

— De fapt... ridică din umeri neputincioasă Samantha.

— Şi-n calitatea mea de reprezentant superior şi foarte respectat al facultăţii doar nu v-aţi aştepta acum să mă faceţi părtaş la un act de încălcare a legii.

Nimeni nu mai zicea nimic, o priveau doar pe Samantha, deoarece ea era capul, însă pentru prima dată nici ea nu mai ştia ce să zică.

— Pe de altă parte însă, dacă un grup de cercetători absolvenţi ar depune pe căile cuvenite o cerere în acest sens, eu unul aş fi cât se poate de fericit să-mi dau aprobarea pentru o prelungită expediţie de cercetări dincolo de strâmtoare, până în Grand Bahama, la bordul lui *Dicky.*

— Tom, eşti un scump, spuse Samantha.

— Halal mod de a vorbi cu profesorul tău, spuse Tom şi făcu o strâmbătură fericită în direcţia ei.

— Au sosit ieri la prânz de la Heathrow cu zborul Companiei Aeriene a Marii Britanii. Sunt trei, poftim astea sunt numele lor.

Bernard Wackie îi întinse peste masă un bloc-notes, iar Nicholas îşi aruncă rapid privirea pe el.

— Charles Gras... îl cunosc, e inginer şef la Construction Navale Atlantique, lămuri Nicholas.

— Întocmai, confirmă Bernard. Şi-a dat ocupaţia şi locul de muncă biroului de emigrare.

— Şi asta nu-i cumva informaţie confidenţială? Bernard zâmbi.

— Mai ascult şi eu cu urechea lipită de pământ, după care iar îşi reluă tonul extrem de serios. Aşa care vasăzică. Fiecare dintre aceşti trei ingineri are câte o valiză şi în cala de bagaje mari o ladă care cântăreşte trei sute cincizeci de kilograme şi poartă eticheta „Echipament industrial”.

— Zi mai departe, nu te opri, îl încuraja Nicholas.

— Iar lângă ei, pe tarmac, se mai afla şi-un elicopter S61N Sikorsky care-i aşteaptă. Elicopterul a fost închiriat din Londra, direct de la sediul lui Christy Marine din strada Leadnhall. Cei trei ingineri împreună cu lada dispar la bordul elicopterului cât ai clipi din ochi, de-ai fi zis că de fapt numai ţi s-a părut că-i vezi, că practic ei nici nu există, după care mixerul ăla de bătut ouă îşi ia zborul şi se îndreaptă imediat spre sud.

— Pilotul Sikorsky-ului şi-a dat diagrama de zbor?

— Cum să nu? Depanare cărăuş maritim relevment magnetic 196 grade. Timpul, de zbor estimat urmează a fi comunicat ulterior.

— Care-i raza de acţiune a unui 61N-cinci sute de mile nautice?

— Nu-i rău, admise Bernard. Cinci sute treizeci şi trei de mile pentru varianta standard a aparatului, însă cel de care vorbim e prevăzut cu rezervoare suplimentare, aşa că raza de acţiune sare de şapte sute cincizeci de mile. Asta însă numai pentru dus, nu şi pentru întors. Elicopterul nu s-a întors încă în Bermude.

— Îşi putea face plinul la bordul... sau, în caz că pe navă nu dispun de benzină de aviaţie, ar putea rămâne pe navă până ajungeau la destinaţie, spuse Nicholas. Ce-ai mai aflat?

— Nu-ţi ajunge? Tot mai vrei? făcu exasperat Bernard. Dar parcă există ceva care să te satisfacă pe tine, vreodată!

— Ai înregistrat comunicaţiile dintre turnul de control din Bermude, elicopter şi nava căreia îi acordă asistenţa tehnică?

— Nic, scutură din cap Bernard. S-a întâmplat o bulibăşeală. Arăta ruşinat. Se mai întâmplă câteodată şi celor mai buni dintre noi.

— Bine, scuteşte-mă de chestii dintr-astea: Poţi să obţii de la turnul de control informaţii despre ora la care elicopterul şi-a încheiat diagrama de zbor?

— Iisuse, Nicholas, de parcă chiar n-ai avea habar, zău. Este o ofensă ascultarea pe frecvenţele utilizate de aviaţie, ca să nu mai vorbim de a-i mai şi trage de limbă.

Nicholas sări în picioare şi se duse drept la harta de perspex a planului de operaţiuni. Se aplecă deasupra ei, sprijinindu-se în pumnii strâns încordaţi cu o expresie de clocot înăbuşit pe chip, şi începu să studieze harta la scară mare a planiglobului.

— Ce crezi că-nseamnă toate astea, Nicholas? se apropie Bernard şi rămase lângă el în picioare.

— Înseamnă că de undeva de pe mare, una dintre navele flotei lui Christy Marine a cerut bazei să i se trimită nişte piese de Schimb şi personal cu înaltă calificare prin cel mai rapid mijloc de transport cu putinţă, indiferent de preţ. Te-ai gândit la tariful perceput pentru mesagerie aeriană a unui colet în greutate de trei sute cincizeci de kilograme?

Nicholas îşi îndreptă spinarea şi dibui după tabachera din piele de crocodil în care-şi ţinea havanele.

— Înseamnă că nava este avariată sau în iminent pericol de avarie; se află într-o zonă undeva la sud-vest de Bermude pe o rază de patru sute cincizeci de mile, sau foarte probabil mult mai aproape, altminteri ea ar fi solicitat asistenţă din Bahamas, deşi e cât se poate de posibil că aceasta şi-ar fi trimis aparatul la limita extremă a razei lui de acţiune.

— Aşa e, conveni Bernard.

Nicholas îşi aprinse havana şi tăcură amândoi preţ de o clipă.

— Un ac afurisit de mic într-un car cu fân afurisit de mare, spuse Bernard.

— Nu vrei să mă laşi să-mi bat eu capul cu asta? murmură Nicholas, continuând să stea cu privirea aţintită asupra hărţii de lucru.

— Doar pentru asta eşti plătit, recunoscu Bernard fără ranchiună. *Golden Dawn,* nu-i aşa?

— Christy Marine mai are cumva şi alte nave prin zonă?

— După câte ştiu eu, nu.

— Atunci întrebarea ta e cât se poate de idioată.

— Hei, ia-o uşor, Nicholas.

— Scuză-mă! Nicholas îi atinse braţul. Băiatul meu se află pe porcul ăla.

Trase cu sete un fum din trabuc, îl ţinu în plămâni o vreme, după care îi dădu drumul puţin câte puţin. Când continuă, vocea lui era calmă şi impersonală:

— Care-i prognoza meteo?

— Vânt de la şaizeci de grade cu cincisprezece noduri. Nori trei-pe-opt stratocumulus de la o mie trei sute de metri. Prognoza pe termen lung. Nicio schimbare.

— Din nou alizeele cele neschimbate, încuviinţă Nicholas. Slavă Domnului că-şi mai face milă cu noi.

— Mai e şi un avertisment de uragan, după cum ştii, însă din actuala poziţie şi traiectorie o să-şi dea duhul pe undeva cam la o mie de mile sud de Grand Bahama.

— Bun, încuviinţă Nicholas din nou. Cere te rog şi lui *Warlock* şi lui *Sea Witch* să-ţi dea poziţiile, drumul, viteza şi situaţia combustibilului.

Peste douăzeci de minute Bernard îi aducea cele două petice de hârtie de la imprimatorul telex.

— Warlock a alergat binişor, murmură Nicholas când poziţia remorcherului fu marcată pe hartă.

— A trecut Ecuatorul în urmă cu trei zile, spuse Bernard.

— Iar *Sea Witch* va ajunge în Charleston cam mâine pe seară, observă Nicholas. Avem pe cineva din concurenţă mai aproape ca noi?

Bernard scutură din cap.

— McCormick îşi are unul dintre remorchere în New York, iar *Witlezee* e undeva în drum spre Rotterdam la mai mult de jumătate din distanţă.

— Suntem în formă bună, decise Nicholas după ce compară triunghiurile vitezelor relative şi distanţele dintre nave.

— Mai e pe insulă vreun elicopter disponibil care să mă ducă la bordul lui Warlock?

— Nu. Bernard scutură din cap. 61N este singurul aparat staţionat în Bermude.

— Poţi să aranjezi buncherajul pentru *Warlock,* vreau să zic buncheraj imediat aici, în Hamilton?

— Putem să-i umplem tancurile într-o oră de la intrarea în port.

Nicholas făcu o pauză şi apoi luă decizia:

— Te rog trimite-i lui David Allen de pe *Warlock* radiograma: COMANDANTULUI WARLOCK PROCEDAŢI IMEDIAT ŞI DE URGENŢĂ NOUA VITEZĂ MAXIM pe verde! nou drum Port Hamilton insule BERMUDE TRANSMITEŢI DIRECT DATA ESTIMATĂ A SOSIRII TERMINAT.

— Prin urmare o tai? O iei la goană cu ambele nave?

— Da, încuviinţă Nicholas. O iau la goană cu tot ce am.

Golden Dawn se bălăcea încărcată cu un milion de tone de ţiţei. Mişcarea ei era aceea a unei epave îngreunate de apă. Pusă travers faţă de talazuri, punţile tancuri-cisternă erau aproape mereu sub apă.

Valurile mai mici izbeau în balustrada din tribord şi din când în când creasta vreunuia dintre ele se prăvălea pe punte, spărgându-se într-o mulţime de frumoase pete de spumă, ce semănau cu o dantelă albă deasupra stratului verde din plastic al punţii.

Trecuseră patru zile, de când plutea neputincioasă în derivă.

Lagărul principal al unicului arbore portelice începuse să se înfierbânte la patruzeci şi opt de ore după traversarea Ecuatorului, iar mecanicul-şef solicitase oprirea imediată a maşinii pentru inspecţie şi efectuarea reparaţiilor ce s-ar fi cuvenit. Duncan Alexander interzisese orice oprire, neţinând cont de competentele recomandări atât ale comandantului, cât şi ale mecanicului-şef şi numai cu mare greutate îngăduise reducerea vitezei navei.

Îi porunci mecanicului-şef să depisteze cauzele încingerii şi să efectueze reparaţiile posibile în marş, la viteză redusă.

În patru, ore mecanicul descoperise etanşarea mecanică distrusă şi care nu mai „ţinea" a pompei de ulei ce ungea forţat lagărul. Chiar şi funcţionarea la turaţie redusă deteriorase în suficientă măsură lagărul, iar acum se făceau simţite vibraţiile care propagau până şi prin masivul corp al lui *Golden Dawn.*

— Neapărat trebuie să desfac pompa, altfel pur şi simplu o s-o prăjim, îl înfruntă în cele, din urmă mecanicul-şef pe Duncan Alexander. Iar atunci chiar că nu veţi mai avea încotro şi tot o să trebuiască să opriţi; şi nu numai pentru câteva ore... Pe mare, o să ne ia două zile să instalăm cuzineţii noi.

Mecanicul-şef era palid, iar buzele îi tremurau, pentru că el cunoştea faima omului din faţa sa. Mecanicul ştia că era genul de om care se descotorosea de cei care îl supărau şi mai avea şi

reputaţia de a fi un răzbunător perseverent care nu-şi slăbea victima până ce n-o vedea complet distrusă. Omului îi era teamă, dar şi răspunderea faţă de navă îl preocupa cam în aceeaşi măsură.

Duncan Alexander schimbă macazul.

— Dar ia să-mi spui mai întâi şi mai întâi. Pentru ce s-a stricat pompa? Cum de nu s-a ştiut mai din timp de ea? Mie-mi pare c-aici e vorba de neglijenţă.

Atins la punctul sensibil, mecanicul bolborosi:

— Dacă pe nava asta ar fi fost o pompă de rezervă, am fi putut trece pe circuitul auxiliar, ceea ce ne-ar fi permis o întreţinere aşa cum se cuvine.

Duncan Alexander se îmbujoră la faţă şi se întoarse cu spatele. Modificările pe care el însuşi le ordonase la proiectul lui *Golden Dawn* presupuneau renunţarea la majoritatea sistemelor de rezervă „duplex”; se-ordonase absolut tot ce putea reduce costul manoperei.

— De cât timp ai nevoie?

Se opri în centrul salonului de recepţie din apartamentul armatorului şi se uită furios la mecanicul său.

— Patru ore, răspunse prompt scoţianul.

— Ai exact patru ore, spuse el pe un ton tăios. Dacă până atunci n-ai terminat, ai să regreţi câte zile vei avea. Ţi-o jur!

În timpul cât mecanicul oprea maşina, demonta, repara şi reasambla la loc pompa de ulei, Duncan rămase pe puntea de navigaţie împreună cu comandantul.

— Am pierdut timp, prea mult timp, spuse el. Vreau să-l recuperăm.

— Asta va însemna s-o forţăm peste viteza economică optimă, îi atrase atenţia cu tact căpitanul Randle.

— Căpitane Randle, valoarea mărfii noastre este de optzeci şi cinci de dolari pe tonă. Avem la bord un milion de tone. Vreau să recuperăm timpul.

Duncan nici nu voia să audă de altceva, şi nu ţinea cont de obiecţia căpitanului.

— Avem de respectat termenul de sosire în rada Galveston. Toată această navă, întreaga idee revoluţionară de a transporta ţiţeiul sunt în joc, căpitane. Doar nu mai trebuie să-ţi reamintesc asta. La naiba cu toate preţurile, eu vreau să fiu la termen în radă.

— Am înţeles, domnule Alexander, încuviinţă Randle. O să recuperăm timpul.

Trei ore şi jumătate mai târziu, mecanicul-şef se înfiinţă pe puntea de comandă.

— Ei? se-ntoarse Duncan spre el să-l mănânce de viu şi mai multe nu, în clipa când acesta ieşi din ascensor.

— Pompa e reparată, dar...

— Ce-i omule, spune odată?

— Am o presimţire. Am mers cu ea prea mult în starea asta. Nu-mi place deloc cum arată lagărul ăla. N-ar fi înţelept s-o încărcăm cu mai mult de cincizeci la sută din putere, în orice caz nu înainte de a o demonta şi a vedea ce se poate face...

— Ordinul este revoluţii pentru douăzeci şi cinci de noduri, îi spuse stânjenit Randle.

— N-aş face una ca asta, omule, scutură sumbru din cap mecanicul-şef.

— Locul tău este în sala maşinilor, îl concedie brusc Duncan.

Îi făcu un semn din cap lui Randle să ordone reluarea navigaţiei şi ieşi afară la locul său obişnuit de pe aripa deschisă a timoneriei. Privea în urmă peste pupa înaltă şi rotundă la vâltoarea albă ca o fierbere, stârnită de uriaşa elice aflată sub bolta pupa, care-n curând se transformă într-o lungă şi unsuroasă dâră de siaj ce se-ntindea până la marginea întunericului. Când coborî, Chantelle îl aştepta. Se ridică în picioare de pe lunga canapea de sub hublourile dinspre prora ale salonului de recepţie.

— Am pornit din nou la drum.

— Da, spuse el. Totul are să fie bine.

În acea noapte, la orele douăzeci şi unu, ora locală, nava a fost trecută pe regim automat. Personalul din sala maşinilor se duse la masă pentru a servi cina, şi după aceea la culcare. Toţi în afară de mecanicul-şef. El mai rămase încă vreo două ore, jos, lângă masivul ansamblu al lagărului din tunelul lung şi strâmt al arborelui portelice clătinând din cap şi bombănind cu năduf. Din cinci în cinci minute îşi punea mâna pe masiva piesă turnată, căutând să sesizeze ridicarea nivelului de temperatură şi de vibraţii care ar constitui un avertisment de deteriorare gravă.

La orele douăzeci şi trei el scuipă pe arborele ce se învârtea cu o turaţie constantă. În lumina albă, crudă, provenită de la lampa tunelului, acesta părea gros cât un trunchi de stejar şi făcut din argint

strălucitor. Se ridică greoi din poziţia incomodă în care şezuse lângă lagăr.

În camera de comandă, el mai verifică încă o dată ca toate sistemele navei să fie comutate pe funcţionare automată şi se asigură că circuitele erau în stare de funcţiune şi că indicau valorile prescrise pe marea consolă de comandă, după care păşi în ascensor şi urcă şi el.

Treizeci şi cinci de minute mai târziu unul dintre minusculele tranzistoare aflate în consola panoului pocni ca un dop de şampanie şi scoase un fum cenuşiu. În camera de comandă nu era nimeni care să-l audă sau să-l vadă. Sistemul nu era dublat, nu exista nicio rezervă care să anclanşeze automat, astfel încât atunci când temperatura lagărului începu din nou să crească nu mai exista niciun semnal de avertizare care să acţioneze un dispozitiv de alarmă, nicio protecţie automată care să declanşeze imediat maşina.

Masivul arbore continua să se învârtească mai departe în vreme ce lagărul încins îşi înteţi şi mai mult gripajul în zona suprafeţei de metal striat, ajuns în această stare din cauza prelungitei funcţionări în aceste condiţii. De pe suprafaţa lucioasă a arborelui în rotaţie se desprinse o aşchie subţire de metal care se încârlionţă ca un păr-de-ceas din argint după care ea fu antrenată şi zdrobită în interiorul lagărului. Întreg ansamblul lagărului începu să se încingă la roşu, iar vopseaua pe bază de oxizi, care acoperea suprafeţele exterioare ale lagărului, începu să se băşice şi să se înnegrească. Cu toate astea formidabila putere a motorului forţa arborele să se învârtească.

Firicelul de ulei ce mai reuşea să ajungă între suprafeţele încinse la roşu ale arborelui portelice şi compoziţia antifricţiune a cuzineţilor deveni instantaneu subţire ca apa, apoi atinse punctul de

autoaprindere. Pârâiaşe mici de flăcări se prelinseră pe etriera lagărului principal, incendiind băşicuţele de vopsea topită. Tunelul arborelui se umplu cu vălătuci groşi de fum greu cu miros chimic, şi abia în acel moment detectoarele de incendiu se treziră la viaţă, iar alarma lor se transmise ropotitoarelor de pe puntea de navigaţie şi din cabinele comandantului, căpitanului secund şi mecanicului-şef.

Uriaşul motor îşi vedea încă de treabă, la şaptezeci la sută din putere, iar arborele portelice încă se învârtea în lagărul făcut zob, întinzând ca pe cocă metalul înmuiat de temperatura înaltă, încovoindu-se şi torsionându-se sub nişte eforturi insuportabile.

Mecanicul-şef ajunse cel dintâi în faţa pupitrului din camera de comandă a sălii maşinilor şi fără niciun ordin de la puntea de comandă procedă la oprirea de urgenţă a tuturor sistemelor.

Mai dură încă un ceas până ce echipa de sub conducerea secundului reuşi să pună incendiul sub control în tunelul arborelui. Folosiră stingătoare cu bioxid de carbon pentru sufocarea vopselei şi uleiului incendiate, fiindcă apa rece de la hidrant în contact cu metalul încins ar fi înrăutăţit şi mai mult avaria provocată prin dilatare termică şi prin încovoiere.

Metalul etrierei lagărului principal mai era încă atât de fierbinte când mecanicul-şef începu să-l demonteze, încât mănuşile groase din piele şi azbest pe care le purtau oamenii lui se starogiră.

Compoziţia antifricţiune a cuzinetului se exfoliase cu desăvârşire, iar fusul arborelui era puternic striat şi ciupit. Chiar dacă exista vreo încovoiere, mecanicul ştia prea bine că oricum nu putea fi detectată cu ochiul liber. Şi cu toate astea, chiar şi o săgeată maximă de flambaj de numai două sutimi şi ceva de milimetru avea să fie critică.

În timp ce lucra înjura în surdină de mama focului, făcând obscenităţile să sune în gura lui ca un cântec de leagăn. Înjura pe fabricantul pompei de lubrifiere, pe cei care-o instalaseră şi-i făcuseră proba, înjura etanşarea mecanică spartă şi faptul că nu exista un sistem de rezervă, însă mai cu seamă înjura încăpăţânarea şi obtuzitatea preşedintelui lui Christy Marine a cărui proastă judecată transformase această maşinărie, care lucra atât de frumos, într-o grămadă de fiare răsucite şi fumegânde.

Se luminase de ziuă de-a binelea când mecanicul aduse cuzineţii de rezervă din magazia de piese de schimb. Îi scoase din lada lor umplută cu talaj de lemn. Abia atunci, în clipa când se apucară să-i monteze, ei realizară că lăzile de expediţie fuseseră eronat inscripţionate.

Semicuzineţii pe care îi conţineau erau necorespunzători, fiind construiţi în sistem metric şi erau cu cinci milimetri mai mici decât diametrul arborelui portelice al lui *Golden Dawn.* Acea infimă nepotrivire îi făcea absolut inutilizabili.

Abia atunci autocontrolul de fier şi plin de o afabilă sobrietate al lui Duncan Alexander începu să se fisureze. Vreme de douăzeci de minute, el se plimbă de colo-colo pe puntea de comandă, tunând şi fulgerând, fără să-şi dea nici cea mai mică osteneală pentru ieşirea din situaţia gravă în care se aflau, bălăcărindu-i pe Randle şi pe mecanicul-şef ca la uşa cortului. Descărcarea lui de furie avu un efect paralizant asupra ofiţerilor lui *Golden Dawn,* care se albiră la faţă şi amuţiră, fiind cuprinşi cu toţii de un sentiment cumplit de vinovăţie.

Peter Berg mirosise tensiunea şi se strecură nestingherit să observe ce se petrecea. Îl fascina furia tatălui său vitreg. Era pentru prima dată când era martorul unei asemenea ieşiri, fiind convins, la un moment dat că ochii lui Duncan Alexander ieşiţi

mult din orbite, din cauza furiei, aveau să pocnească asemenea unor boabe de strugure prea coapte. Cu sufletul la gură aştepta să se întâmple aşa ceva, iar când aceasta totuşi nu se întâmplă, se simţi frustrat.

Până la urmă Duncan se opri locului şi-şi trecu amândouă mâinile prin părul des şi ondulat; două smocuri îi şedeau ridicate, ca nişte coarne de drac. Tot mai gâfâia. Dar îşi mai recuperase o parte din stăpânirea de sine.

— Ei, şi-acum domnule, să te-aud ce propui? se adresă el lui Randle, şi-n liniştea care urmă Peter Berg îşi făcu auzit glăsciorul:

— Aţi putea să cereţi să vi le trimită din Bermude – e numai la trei sute de mile distanţă. Azi dimineaţă am verificat.

— Cum ai ajuns aici? se răsuci Duncan spre el. Du-te înapoi la maică-ta.

Peter o tuli imediat. Îngrozit de propria lui îndrăzneală şi numai după ce copilul părăsise puntea de comandă, mecanicul-şef îndrăzni să vorbească:

— Londra ar putea trimite piesele de schimb în Bermude...

— Nu se poate să nu fie vreo navă... interveni rapid Randle.

— Sau să ni le paraşuteze dintr-un avion...

— Sau un elicopter...

— Deschide linia telex pentru Christy Baza, ordonă tăios Duncan Alexander.

Ce bine era să simţi din nou sub tălpi puntea, reflectă încrezător Nicholas. Simţea că revine din nou la viaţă.

„Sunt o fiinţă a mării”, îşi zise el zâmbind. „Şi nu ştiu ce fac şi cum fac că tot mereu uit asta”.

Privi înapoi la conturul abia vizibil al arhipelagului Bermudelor, la braţele tot mai îndepărtate ale lui Port Hamilton şi la punctişoarele multicolorelor clădiri ce se zăreau printre cedri, după care-şi întoarse atenţia asupra hărţilor întinse dinaintea lui pe masa de navigaţie.

Warlock înainta încă la o viteză precaută. Cu toate că şenalul era larg şi clar balizat, trebuiau să ţină cont de reciful de corali ascuţiţi şi hulpavi de pe ambele părţi. Întreaga atenţie a lui David Allen era concentrată la a o manevra pe *Warlock.*

— La „ora nouă” cu toată viteza înainte, pilot. Veni în pas alergător să-l întâmpine pe Nicholas.

— Nici să vă urez bun venit la bord aşa cum se cuvine n-am mai apucat, domnule.

— Îţi mulţumesc, David. Acum, că m-am întors, mă simt straşnic.

Nicholas îşi ridică privirea spre el şi-i zâmbi.

— Vrei s-o aduci la drum două sute patruzeci relevment magnetic şi să măreşti turaţia la optzeci la sută?

David repetă la iuţeală ordinul către timonă, după care bâţâind când pe un picior când pe altul, începu să se îmbujoreze sub tenul bronzat.

— Domnule Berg, ofiţerii mei m-au înnebunit. De când am plecat din Cape Town mă tot bat întruna la cap... care-i treaba cu noi? Suntem în pâine, sau asta-i doar aşa, o croazieră de plăcere?

Atunci Nicholas izbucni în hohote de râs. Simţea starea de excitaţie a vânătorului, în nări adulmeca

miros clar şi proaspăt de vânat, şi perspectiva unui premiu gras. Acum c-o avea pe *Warlock* sub el, îngrijorarea lui pentru siguranţa lui Peter se mai potolise. Acum orice s-ar fi întâmplat, putea ajunge acolo numaidecât. Nu, nu, de ce? Se simţea bine, chiar foarte bine.

— Suntem la vânătoare, David. Îl spuse el. Încă nu e nimic sigur... făcu o pauză, după care se mai înmuie. Adu-l pe Gigea Baker la mine în cabină, spune-i lui Angel să ne trimită sus un ibric mare de cafea şi sandvişuri pentru patru persoane – n-am apucat să servesc micul dejun, şi-n timp ce mâncăm am să vă pun la curent cu situaţia.

Gigea Baker acceptă unul dintre trabucurile lui Nicholas.

— Tot de-astea ieftine văd că fumezi, comentă el şi amuşină cu o mutră posacă havana de patru dolari bucata, însă în spatele lentilelor murdare ale ochelarilor săi erau o licărire de plăcere. După care, nemaiputându-se abţine, zâmbi de-a binelea.

— Căpitanu-mi zice că suntem la vânătoare, e-adevărat?

— Uitaţi cum stăm...

Nicholas începu să le explice situaţia cu lux de amănunte, şi-n timp ce vorbea, gândi cu o nestânjenită mărinimie faţă de sine însuşi: „Cred c-am început să-mbătrânesc şi să mă ramolesc – nu trăncăneam niciodată în halul ăsta”.

Amândoi îl ascultară în linişte, şi numai când el termină începură să-l bombardeze cu întrebările pertinente şi pătrunzătoare la care se aşteptase.

— Sună a armătură pentru un generator, presupuse Gigea Baker când Nick îşi manifestă curiozitatea de a şti ce se afla în lada de lemn care

fusese expediată pe calea aerului spre *Golden Dawn.* Nu pot să cred că la bordul lui *Golden Dawn* nu se află un inventar complet cu piese de rezervă.

În vreme ce Baker se preocupa în exclusivitate de partea problemei care ţinea de mecanică, David Allen se concentra pe aspectele privind navigaţia.

— Ce rază de acţiune avea elicopterul? Nu s-a întors încă la bază? Cu un pescaj ca al ei, în mod sigur că se îndreaptă spre strâmtoarea Florida. Cea mai bună soluţie a noastră ar fi să punem capul compas pe reciful Matanilla chiar la intrarea în strâmtoare.

În uşa ce dădea spre cabina oaspeţilor se auzi un ciocănit hotărât şi Trogul îşi vârî înăuntru capul lui cenuşiu şi zbârcit, de ţestoasă. Se uită rapid spre Nicholas. Dar nu-l salută.

— Căpitane, Miami anunţă o nouă alertă de uragan. „Lorna" a luat-o spre nord, ei prevăd o traiectorie spre nord-nord-vest şi o viteză de deplasare la suprafaţa pământului de douăzeci de noduri.

Acestea fiind spuse, închise uşa şi, pentru câteva clipe, cei din încăpere se priviră lung, în tăcere.

Nicholas vorbi primul.

— Un dezastru nu este niciodată produs de-o singură greşeală, spuse el. Întotdeauna trebuie să fie un lanţ de erori care să conducă spre el, cele mai multe dintre ele cu consecinţe de puţină importanţă, însă dacă pe deasupra se mai adaugă şi un pic de ghinion... tăcu o clipă, după care adăugă pe un ton Jos: uraganul „Lorna" ar putea fi tocmai acea mică fărâmiţă de ghinion.

Se ridică în picioare şi dădu roată o singură dată micuţei cabine de oaspeţi, simţindu-se închis ca într-

o cuşcă şi râvnind la spaţiul apartamentului comandantului care-i aparţinea acum lui David Allen. Reveni apoi către Gigea Baker şi David Allen, şi dintr-odată îşi dădu seama că aceştia jubilau la gândul dezastrului. Erau ca doi bătrâni lupi de mare ce tocmai adulmecaseră în nări urma prăzii. Simţi cum în el se naşte faţă de ei o mânie de gheaţă; ei se bucurau de nenorocirea ce-avea să cadă pe capul fiului său.

— Mai e doar un lucru pe care nu vi l-am spus, spuse el. Fiul meu se află pe *Golden Dawn.*

Uriaşul ciclon, ce primise numele de cod „Lorna", se apropia de deplina maturitate. Creştetul lui se înălţa semeţ deasupra zonei de îngheţ aşa încât purta acum o splendidă coamă de particule mici de cristale de gheaţă risipite hăt înaintea ei la peste cinci sute de kilometri, proiectate tocmai în pătura înaltă a troposferei.

De la un capăt la altul ciclonul măsura acum două sute şaptezeci de kilometri în diametru, iar energia dezlănţuită în interiorul vârtejului era de o sălbăticie devastatoare.

Vânturile care suflau în jurul centrului uraganului smulgeau suprafaţa mării şi-o urcau în înaltul cerului cu nişte viteze mai mari de două sute şaptezeci de kilometri la oră, stârnind precipitaţii care erau tot atât de departe de noţiunea de „ploaie" pe cât este „moartea" de „viaţă". Apa invada pur şi simplu păturile groase de nori, într-un asemenea hal, încât nu mai exista o linie de demarcaţie netă între suprafaţa mării şi aer.

Era ca şi cum nebunia se hrănea din nebunie şi asemenea unei monstruoase dihănii oarbe şi turbate bâjbâia peste apele închise ale Caraibelor, smulgând copaci şi clădiri, smulgând până şi pământul din minusculele insule ce le întâlnea în drumul ei.

Mai existau însă nişte forţe ce ţineau totuşi în frâu ceea ce părea a nu mai avea frâu, dictând ceea ce părea a fi o întâmplare, pentru că în vreme ce se învârtea ca o globulă în jurul ei însăşi, ciclonul începu să prezinte trăsătura caracteristică inerţiei giroscopice, o rigiditate spaţială care se păstra constantă atâta timp cât din afară nu se aplică asupra ei nicio forţă perturbatoare.

Ascultând de această lege a naturii, întregul sistem se mişca invariabil spre est cu o viteză de deplasare şi o înălţime faţă de pământ constante, până-n momentul când partea lui de nord atinse forma de relief solidă a lanţului format de Antilele Mari.

Imediat îşi făcu efectul o altă lege a giroscopului, cea a precesiei. Când o forţă perturbatoare este aplicată marginii unui giroscop în rotaţie, giroscopul nu se îndepărtează de ea, ci dimpotrivă, vine direct spre acea forţă.

Uraganul „Lorna" simţi uscatul, şi ca un taur întărâtat la fâlfâirea capei matadorului se întoarse din drum şi se repezi asupra lui, semănând teroare şi distrugere totală în trecere peste fâşia îngustă şi înaltă a insulei Haiti până ce traversă strâmtul şenal înspre largul ce se-ntindea dincolo de el.

Şi cu toate astea, ea continua să se învârtească şi să înainteze. Acum, la doar cinci sute patruzeci de kilometri înaintea ei, dincolo de acele recifuri şi limanuri marine profetic denumite „Câmpiile Uraganelor", după miile de astfel de cicloane care le-au bântuit de când se ştie de-a lungul aceloraşi rute, se-ntindeau apele mai adânci ale strâmtorii Florida şi începutul părţii continentale a Statelor Unite ale Americii.

Înaltă până la cer, incredibila masă de vânturi dezlănţuite şi nori răvăşiţi se deplasa cu treizeci şi şase de kilometri la oră în direcţia nord.

Duncan Alexander stătea în picioare sub reproducerea după original a balerinelor lui Degas din salonul armatorului. Se legăna înainte şi-napoi pe articulaţiile picioarelor şi-şi ţinea mâinile la spate lejer încleştate una-n cealaltă, însă fruntea îi era puternic brăzdată de ridurile îngrijorării, iar ochii pregnant încercănaţi de pungile vineţii şi umflate ale lipsei de somn.

Ofiţerii superiori ai lui *Golden Dawn* şedeau pe canapeaua cea lungă şi pe scaunele imitaţie de stil Ludovic al XIV-lea, iar în partea cealaltă a spaţioasei încăperi într-un scaun tapisat în piele şi cu spătar evazat se afla Charles Gras, inginerul de la Atlantique. Se părea că-şi alesese acest loc tocmai pentru a stabili o graniţă netă între ei.

Vorbea acum într-o engleză bolovănoasă, poticnindu-se din când în când la câte un cuvânt pe care-l pronunţa în franceză şi pe care Duncan îl tălmăcea imediat. Cei patru oameni îl ascultau cu desăvârşită atenţie, fără să-şi dezlipească nicio clipă ochii de la trăsăturile pariziene palide şi ascuţite, şi de la acei ochi strălucitori, cu căutătură de vulpe.

— Oamenii mei vor încheia până-n prânz reasamblarea lagărului principal. Am examinat şi testat atât cât am fost în stare arborele principal. Nu pot să găsesc niciun semn de evidentă deteriorare, însă trebuie să subliniez faptul că asta nu înseamnă că deteriorarea nu există. Reparaţiile efectuate trebuie considerate în cel mai bun caz temporare.

Făcu o pauză şi se-ntoarse către căpitanul Randle.

— Vă recomand ca neapărat să solicitaţi reparaţii în cel mai apropiat port şi să vă îndreptaţi într-acolo cu viteza minimă la care nava mai e posibil să fie condusă eficient.

Randle se foia stânjenit în locul în care se afla, şi-i aruncă o privire rapidă lui Duncan. Francezul văzu

schimbul de priviri şi-n voce îi apăru un ton dur:

— În eventualitatea că arborele principal prezintă vreo deformare a geometriei, o funcţionare la viteze mai mari decât aceasta ar putea conduce la o deteriorare remanentă şi ireversibilă şi la imposibilitatea navei de a mai naviga. Mă văd obligat să atrag cu toată seriozitatea atenţia asupra acestui lucru.

Duncan interveni pe un ton lin:

— Suntem încărcaţi la maximum şi avem pescajul de treizeci şi şase de metri. Pe toată coasta de est a Americii nu există porturi care să ne ofere condiţii de siguranţă, presupunând că am putea obţine permisiunea de intrare cu defecţiune la motorul principal, în apele teritoriale. Americanii n-au să ne primească cu braţele deschise. Cea mai apropiată zonă de ancoraj în condiţii de siguranţă este rada Galveston, pe litoralul texan al golfului Mexic – iar asta numai după ce remorcherele au preluat şalandele-cisternă de unde-ncepe zona cu tund de o sută optzeci de metri adâncime.

Căpitanul secund al petrolierului era tânăr, foarte posibil sub vârsta de treizeci de ani, însă până acum făcuse faţă ireproşabil în împrejurările critice prin care trecuse nava. Profilul maxilarului era voluntar, iar ochii ageri şi calmi, şi fusese cel dintâi care intrase în tunelul plin de fum al arborelui.

— Cu tot respectul, domnilor, şi toţi îşi întoarseră capul spre el, Radio Miami a anunţat o corecţie la alerta de uragan care include strâmtoarea şi partea de sud a Floridei. Ne-am afla pe un drum de întâlnire cu traiectoria uraganului, un drum de ciocnire faţă-n faţă.

— Chiar şi la cincisprezece noduri am apuca să trecem prin strâmtoare, am ajunge în Golf şi ne-ar mai rămâne şi douăzeci şi patru de ore pe deasupra,

formulă Duncan, şi se uită în direcţia lui Randle pentru confirmare.

— La viteza actuală de înaintare a ciclonului... da, aşa e, îşi dădu o părere avizată, dar plină de precauţie, Randle. Condiţiile însă se pot schimba...

Secundul insistă:

— Cu tot respectul repet încă o dată, domnule. Cea mai apropiată zonă de ancoraj este adăpostul insulelor Bermude...

— Tu ai vreun habar de valoarea acestei nave? Glasul lui Duncan gâjâia. Nu, nu ştii. Haide să-ţi spun eu. Optzeci şi cinci de milioane de dolari. Dobânda pentru această valoare este undeva cam în jurul a douăzeci şi cinci de mii de dolari pe zi.

Tonul vocii i se ridică cu o notă, iar acea notă avea ceva sălbatic în ea.

— În Bermude nu există dotarea corespunzătoare pentru efectuarea unor reparaţii majore...

Uşa dinspre apartamentul privat se deschise fără zgomot şi în salon intră Chantelle Alexander. Nu purta nicio bijuterie, doar o bluză simplă de mătase de nuanţa perlei şi o fustă dreaptă, din lână, de nuanţă închisă. Însă tenul îi fusese rumenit de soare şi îşi fardase ochii numai cu puţin rimel, cât să scoată şi mai mult în relief mărimea şi forma. Frumuseţea ei îi amuţi pe toţi, iar ea era cât se poate de conştientă de asta pe când traversa salonul pentru a se opri lângă soţul ei.

— Este necesar ca nava aceasta şi încărcătura ei să-şi continue drumul direct spre Galveston, spuse ea încet.

— Chantelle... începu Duncan, dar ea-l reduse la tăcere printr-un gest brusc din mână.

— Nu mai încape niciun fel de discuţie în privinţa destinaţiei sau rutei de urmat.

Charles Gras se uită la căpitanul Randle, aşteptând ca acesta să-şi exercite prerogativele de decizie ce-i reveneau de drept. Însă atunci când tânărul căpitan rămase tăcut, franţuzul surâse sardonic şi făcu un sugestiv gest ridicând din umeri; din acel moment se vedea clar că acest subiect nu-l mai interesează.

— Atunci nu mai am altceva de făcut decât să solicit să se facă demersurile necesare pentru ca cei doi colegi ai mei, împreună cu mine, să putem părăsi nava imediat ce s-au încheiat reparaţiile temporare.

Duncan încuviinţă din cap.

— Dacă ne reluăm marşul la data pe care o scontezi, şi chiar dacă luăm în considerare rezerva de combustibil scăzută a elicopterului, până mâine în zori o să ne aflăm la mică distanţă travers de coasta de est a Floridei.

Cât timp dură acest schimb de replici Chantelle nu-şi dezlipi ochii de la ofiţerii lui Golden *Dawn,* iar acum vorbi pe acelaşi ton liniştit:

— Sunt cât se poate de dispusă să accept demisia oricăruia dintre ofiţerii acestei nave care doresc să plece cu elicopterul.

Duncan deschise gura pentru a protesta în faţa acestei asumări a unei răspunderi ce i se cuvenea lui, însă când ea se întoarse spre el, minuscula mişcare avântată a bărbiei, expresia chipului şi un fel de a-şi ţine capul pe umeri îi amintiră, cât se poate de viu de bătrânul Arthur Christy. Întâlni pe acel chip aceeaşi duritate şi fermitate, aceeaşi hotărâre de granit; ce ciudat că până în clipa aceea nu băgase de seamă asta.

„Poate că pân-acum nici nu m-am uitat mai bine la ea”, gândi el. Chantelle recunoscu momentul capitulării şi se întoarse calmă spre ofiţerii lui *Golden Dawn.*

Unul câte unul, ei îşi plecau ochii; Randle fu cel dintâi care se ridică în picioare.

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă Alexander, trebuie să mă ocup de pregătirile de reluare a marşului.

Charles Gras se opri pentru o clipă din drum şi-şi întoarse capul spre ea, şi surâse din nou, aşa cum numai un francez ştie s-o facă atunci când are în faţă o femeie frumoasă.

„Magnific!” murmură el şi înainte de a părăsi salonul armatorului îşi ridică o mână în chip de graţios salut de admiraţie.

Când Chantelle şi Duncan rămaseră singuri, ea se întoarse încet către el şi nu făcu niciun efort pentru a-şi ascunde dispreţul de pe chip.

— Ori de câte ori simţi că nu mai ai vlagă, să mă anunţi, bine?

— Chantelle...

— Tu ne-ai vârât în asta, pe mine şi pe Christy Marine. Acum tot tu ai să ne scoţi, chiar cu preţul vieţii tale.

Buzele ei se comprimară într-o linie subţire, iar ochii ei i se îngustară răzbunător.

— Şi drăguţ ar fi dacă s-ar întâmpla aşa ceva, spuse ea încet.

Pilotul avionului Beechcraft Baron readuse maneta de gaze înapoi la diviziunea douăzeci şi doi

pe ambele motoare şi trecu elicele în pasul cel mai lin, intrând în acelaşi timp într-o largă giraţie în picaj dulce spre acea extraordinară navă ce apăru brusc din nebulozitatea primelor ceasuri ale dimineţii, ce invadase apele dinspre insule.

Aceeaşi negură acoperise silueta joasă a litoralului Floridei dinspre orizontul de vest şi până şi apa de un verde smarald şi recifurile umbrite ale micului liman al arhipelagului Bahamas erau voalate de ea şi parţial acoperite de pătura intermitentă de nori stratocumulus de la plafonul de o mie trei sute de metri.

Pilotul bimotorului Baron bracă flapsurile la un unghi de douăzeci de grade care să orienteze avionul cu botul în jos pentru o maximă vizibilitate şi continuă picajul până când străbătu şi norul – ca o izbucnire scurtă de puf cenuşiu strivit de fereastra avionului la sfârşitul căreia se aflau iar scăldaţi în razele soarelui.

— Ce zici de ea? îşi întrebă el copilotul.

— E ditamai „fetiţa”, spuse acesta încercând să ţină neclintit binoclul. Nu pot să-i citesc numele.

Etrava enorm de lată şi de joasă la apă împingea în faţa ei o pernă voluminoasă şi scânteietoare de apă învolburată, iar punţile de culoare verde păreau a se întinde în urmă până hăt departe la limita vizibilităţii, înainte de a se ridica abrupt, la verticală, la suprastructura pupei.

— Fir-aş al naibii, scutură din cap pilotul. Parc-ar fi hangarul de rachete de la Cape Kennedy.

— Zău că ai dreptate, se declară de acord copilotul. Aceeaşi urâţenie masivă şi pătrăţoasă a enormei structuri era repetată la scară mai mică în puntea de navigaţie a giganticei nave. Ia s-o chem eu în canalul şaisprezece.

Copilotul coborî binoclul şi deschise emisia microfonului său, apropiindu-l de gură.

— Către nava transportor vrachier, aici e paza de coastă November Charlie One Five Niner care zboară deasupra. Cum mă auziţi?

Se scurse o întârziere aşteptată; chiar şi în ape înguste şi cu trafic aglomerat dihăniile astea enorme ţineau o veghe ca vai de mama ei, iar grănicerul aerian îşi rodea unghiile în tăcere.

— Paza de coastă One Five Niner, aici e *Golden Dawn.* Recepţie în cinci ori cinci. Trecem în douăzeci şi doi.

La o distanţă de trei sute şaizeci de kilometri, Trogui răsturnă scrumiera din cămaşa de obuz, împrăştiind pe punte mucuri de trabuc puturoase şi ude. Schimbase frecvenţa în canalul douăzeci şi doi, după cum stipula operatorul de la bordul lui *Golden Dawn,* comutând în acelaşi timp magnetofonul şi echipamentul de radiolocaţie.

Undeva sus, în turnul de incendiu al lui *Warlock,* cercul mare, metalic, al antenei goniometrului se învârtea încet, aliniindu-se pe fasciculul emisiei ce se auzea răsunător prin eter, transmiţând azimutul relativ pe cadranul repetitorului instrumentului respectiv din aparatura ce umplea aglomerata masă de lucru a Trogului.

— Bună dimineaţa, *Golden Dawn,* îi răspunse pe un ton vesel şi cântat într-un puternic accent sudic navigatorul pazei de coastă. V-aş fi foarte recunoscător dacă ne-aţi da şi nouă portul de înmatriculare şi declaraţia de mărfuri.

— Această navă este înregistrată în Venezuela.

Trogui ajustă expert reglajul fin, mâzgăli la iuţeală relevmentul în blocnotesul lui, rupse pagina

din bloc şi dădu buzna pe puntea de navigaţie a lui *Warlock.*

— *Golden Dawn* transmite în clar, guiţă el cu o expresie de răutăcioasă jubilare.

— Cheamă-l pe căpitan, ordonă prompt ofiţerul de punte, şi apoi, după ce se mai gândi un pic; şi spune-i şi domnului Berg să urce până-n timonerie.

Când Nicholas dădu buzna în cabina radio, legându-şi cordonul halatului de casă, conversaţia dintre paza de coastă şi superpetrolier continua încă.

— Vă mulţumim pentru bunăvoinţa dumneavoastră spunea navigatorul pazei de coastă făcând risipă de extravagantul cavalerism sudic, conştient fiind că *Golden Dawn* se afla în afara apelor teritoriale ale Statelor Unite şi prin urmare în afara zonei lui de jurisdicţie guvernamentală. V-aş fi recunoscător dacă ne-aţi spune şi portul de destinaţie.

— Suntem în marş spre Galveston pentru descărcare totală a mărfii.

— Vă mulţumim încă o dată. Aveţi cumva cunoştinţă de alerta de uragan, în vigoare în momentul de faţă?

— Afirmativ.

David Allen apăru în cadrul uşii, de pe puntea de comandă, îmbujorat la faţă şi dezamăgit.

— Înseamnă că e în marş, spuse el, iar deziluzia era atât de evidentă pe chipul său, încât Nicholas simţi că-l apucă şi mai mult pandaliile. Se afla deja în şenal.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă ai ordona fără întârziere acestei nave un cap compas de intrare în

strâmtoare şi de a te apropia de ea cât mai repede cu putinţă, spuse tăios Nicholas, iar David Allen clipi către el o singură dată, după care o zbughi pe puntea de comandă dând din fugă ordinul de schimbare de drum şi de mărire a vitezei.

În difuzor, paza de coastă continua politicos:

— Aveţi cumva cunoştinţă şi de ultimul buletin de prognoză care prevede că ciclonul va traversa şenalul principal de navigaţie mâine la orele douăsprezece, ora locală?

— Afirmativ.

Răspunsurile lui *Golden Dawn* deveniseră lapidare.

— V-aş mai deranja cu o întrebare, domnule, având în vedere marfa delicată pe care o transportaţi şi condiţiile meteorologice cu totul speciale: care e data estimată de dumneavoastră de aterizare travers de farul marin de la Limanul Dry Tortugas, şi cam când scontaţi să ieşiţi din şenal şi să luaţi un cap compas spre nord, de evitare a traiectoriei prezise a uraganului?

— Rămâneţi în aşteptare.

Se auzi un uşor bâzâit în timp ce operatorul radio se consulta cu ofiţerul de punte, după care *Golden Dawn se* auzi din nou prin eter:

— Ora estimată de noi pentru aterizare în dreptul farului Limanului Dry Tortugas este unu şi treizeci.

Urmă apoi o pauză mai lungă până când grănicerul se consultă cu comandamentul garnizoanei de pe uscat pe una dintre benzile de frecvenţă rezervate, şi apoi:

— Mi s-a cerut respectuos însă oficial, domnule, să vă aduc la cunoştinţă că premergător centrului ciclonului este de aşteptat o vreme extrem de rea şi că timpul de aterizare estimat de dumneavoastră în Limanul Dry Tortugas vă îngăduie numai o foarte subţire marjă de siguranţă.

— Mulţumim, paza de coastă One Five Niner. Transmisia dumneavoastră va fi trecută în Jurnalul de bord al navei. Aici e *Golden Dawn,* terminat mesaj, încheiat emisie.

Mânia grănicerului era vădită, în mod clar tare i-ar mai fi plăcut să-i ordone petrolierului să se-ntoarcă din drum.

— Vă vom urmări cu mult interes evoluţia, *Golden Dawn.* Voiaj bun, aici e paza de coastă One Five Niner, terminat mesaj. Încheiat emisie.

Charles Gras îşi ţinea cu o mână bereta albastră în timp ce în cealaltă ducea valiza. Alerga aplecat mult în faţă, evitând instinctiv şuierul asurzitor al rotorului elicopterului.

Îşi zvârli valiza prin uşa deschisă din fuzelaj şi apoi şovăi o clipă, se întoarse şi alergă caraghios până la locul unde mecanicul-şef şedea în picioare, unde se termina cercul alb de ţintă al amplasamentului special amenajat pe puntea lui *Golden Dawn* pentru aterizarea şi decolarea elicopterelor.

Charles îl apucă pe mecanic de braţ şi-şi apropie faţa de obrazul lui pentru a-i striga în ureche:

— Nu uita, prietene, poartă-te cu ea cum te porţi cu un bebeluş, cum te porţi cu o fecioară gingaşă – dacă n-ai încotro şi trebuie să măreşti viteza, şi aşa va fi, de gingaş, foarte gingaş.

Mecanicul-şef dădu din cap în semn că a înţeles, iar părul său rar, de nuanţa nisipului fu ciufulit de turbionul de aer.

— Noroc! strigă franţuzul. Bonne *chance*! îl bătu pe umăr pe scoţian. Sper să nu vă trebuiască aşa ceva.

Făcu stânga-mprejur şi se cocoţă în fuzelajul Sikorsky-ului, după care chipul lui apăru la una dintre ferestruicile rotunde. Flutură o singură dată mâna, iar uriaşul şi respingătorul aparat de zbor se ridică încet în aer, rămase o clipă nemişcat şi o luă lin la rasul apei, îndreptându-se în felul său caracteristic, cu botul în jos, spre continentul încă ascuns din cauza distanţei şi ceţii.

Dr. Samantha Silver, cu nişte cizme pescăreşti ce-i ajungeau până sus la pulpe, cu mânecile sumese până dincolo de coate, urca clătinându-se sub greutatea a două găleţi grele de plastic treptele scării de serviciu ale clădirii laboratorului.

— Sam! o strigă Sally Anne de undeva din fundul culoarului. Să ştii că plecăm fără tine!

— Ce e? făcu Sam după ce lăsă jos răsuflând uşurată găleţile clipocitoare pline-ochi cu apă sărată.

— A sunat Johnny-patrula anti-poluare a luat legătura cu *Golden Dawn.* E în strâmtoare, când au reperat-o era în dreptul recifului Mantanilla, şi dacă n-o luăm chiar acum din loc, o să ne trezim cu ea peste noi, chiar aici, la reciful Biscayne.

— Am sosit!

Sam se înhămă din nou la găleţile cele grele şi-o luă repejor pe cât îi permiteau cizmele înalte.

— Voi duceţi-vă, o să vă ajung din urmă la debarcader – i-aţi chemat şi pe ăia de la televiziune?

— O echipă de reporteri e pe drum, ţipă în gura mare Sally Anne, alergând spre uşile din faţă. Grăbeşte-te, Sam, hai, fuguţa, termină cu alea şi nu mai sta!

Samantha deşertă scoicile într-una dintre cuve, deschise robinetul de oxigen, şi de îndată ce bulele începură să iasă la suprafaţă, ea se răsuci pe călcâie şi-o tuli cât o ţineau picioarele afară din laborator şi glonţ pe uşa principală a clădirii.

Ofiţerul de punte al lui *Golden Dawn se* opri, se uită spre el mai mult din obişnuinţă, după care se apleca observând cu mai mare băgare de seamă şi luând relevmentul unui mic punci fosforescent ce pâlpâia în verde şi se vedea clar înăuntrul cercului cu raza de zece mile a baleiajului.

El mormăi, îşi îndreptă spinarea şi merse în pas alert până-n partea din faţă a timoneriei.

Scrută lent valurile bătute de vânt din faţa masivei nave.

— Vreo barcă pescărească, îi spuse el timonierului. Dar sunt în marş. El văzuse sclipirea slabă a unui val de prova. Şi sunt exact în mijlocul şenalului principal de navigaţie. Cred că ne-au văzut deja şi iau banda pentru a ne evita prin tribord. Dădu drumul binoclului şi-l lăsă să-i atârne pe piept. Oh, îţi mulţumesc.

Luă de la ospătar ceaşca de cacao şi sorbi din ea în timp ce se întorcea din nou spre masa hărţilor.

Unul dintre ofiţerii mai tineri din echipajul petrolierului sosi din cabina radio prin accesul din spatele timoneriei.

— Tot zero-zero, spuse el, şi nu mai e decât minutul de prelungiri acordat pentru întreruperile de joc, după care se-ncinseră la discuţii în jurul

întâlnirii de fotbal contând pentru Campionatul Mondial şi care se desfăşura în nocturnă pe celălalt ţărm al Atlanticului.

— Dacă se termină la egalitate, înseamnă că Franţa ajunge în...

Dinspre cabina radiotelegrafistului se auzi un strigăt de bucurie, iar cadetul dădu fuga până acolo, după care se întoarse înapoi râzând cu gura până la urechi.

— Anglia a băgat gol.

Ofiţerul de punte jubila fericit.

— Le-arătăm noi lor. După care cu o tresărire de vinovăţie se întoarse iar la datorie ca să tresară din nou, de astă dată de surpriză, în clipa în care mai privi încă o dată ecranul radarului.

— Ce fel de joacă mai e şi asta? exclamă el iritat, şi o luă repede în faţă, să vadă mai bine ce se petrecea dincolo de prova lui *Golden Dawn.*

Barca de pescuit îşi terminase virajul şi era acum orientată cu prova direct către ei.

— Ei, fir-ar să fie! Ia să-i claxonăm puţin.

Ridică braţul şi apucă maneta hupei de ceaţă şi o acţionă de trei ori lung, trei mugete ce se-mprăştiară trist pe-ntinsul apelor verzi şi puţin adânci ale strâmtorii.

Ofiţerii se adunară la hublourile dinspre prova ale timoneriei pentru a vedea mai bine despre ce e vorba.

— Probabil că or fi adormit.

Ofiţerul de punte cântări rapid dacă să cheme sau nu căpitanul pe comandă. Dacă era vorba de a manevra nava în aceste ape strâmte, el unul nu se simţea în stare să-şi asume o asemenea răspundere. Chiar şi la această viteză redusă, *Golden Dawn* tot avea nevoie de o jumătate de oră şi şapte mile nautice până când avea să rămână imobilizată complet. Un viraj în oricare direcţie ar duce la parcurgerea unui arc larg cu o rază de mai mulţi kilometri până ca nava să poată schimba de drum în unghi drept – Oh, Doamne, asta fără a se mai socoti presiunea enormă exercitată de vânt asupra uriaşei suprafeţe velice oferită de suprastructura cea înaltă de la pupa şi de curentul Gulf Stream care vâjâia prin debuşeul îngust, de ieşire, al strâmtorii. Problemele manevrării navei stârniră fiori de panică în ofiţerul de punte –, iar ambarcaţiunea de pescuit se afla direct pe traiectorie de coliziune, distanţa micşorându-se rapid sub efectul combinat al însumării vitezelor celor două nave. Întinse mâna spre butonul de apel al interfonului ce făcea legătura cu cabina căpitanului aflată o punte mai jos, însă chiar în acea clipă căpitanul Randle veni într-un suflet pe scara de tambuchi ce dădea direct din cabina sa de zi.

— Ce e? făcu el. Ce-a fost cu acţionarea aia a cornului de ceaţă?

— Ambarcaţiune mică staţionând pe traiectorie de coliziune, domnule comandant.

Era vădită uşurarea ofiţerului de cart, iar Randle apucă de maneta cornului de ceaţă şi trase de ea în jos.

— Doamne, ce s-o fi întâmplat cu ei?

— Are puntea plină de lume, exclamă unul dintre ofiţeri fără să-şi lase jos binoclul de la ochi. Pare-se că pe cabină sus e o echipă de televiziune.

Randle cântări neliniştit distanţa ce se micşora tot mai mult, mica ambarcaţiune pescărească era deja prea aproape pentru ca *Golden Dawn* să mai poată opri la timp.

— Slavă Domnului! exclamă cineva. Pleacă...

— Arborează parcă un fel de fanion. Vede cineva să citească ce e scris pe el?

— Se menţine în curent! strigă deodată ofiţerul de punte. Se menţine în curent chiar în prova noastră.

Samantha Silver nu se aşteptase ca petrolierul să fie chiar aşa de mare. Aflată chiar deasupra capului ei, etrava petrolierului părea să umple întreg orizontul din zare-n zare, iar valul de prova pe care-l stârnea înaintea lui spumega şi se curba întocmai triplei secvenţe a valului lung de la Cap St. Francis când era în toi sezonul de surf.

Dincolo de prova, masivul turn al punţii lui de navigaţie se înălţa până-ntr-atât încât aducea cu conturul panoramic oferit de zona litorală a plajei Miami – ca unul dintre acele imense complexe hoteliere văzut de la mică distanţă.

Simţea c-o trec răcorii de-a binelea când se ştia că e direct în calea acelei avalanşe de oţel în mişcare.

— Crezi că ne-au văzut? întrebă Sally Anne de lângă ea, iar când Samantha auzi la drăgălaşa fată de lângă ea răsunând ecoul propriilor el nelinişti, i se mai întări inima.

— Desigur că ne-au văzut, anunţă ea vajnic astfel încât toată lumea din minuscula timonerie s-o audă. Tocmai de aia au şi dat semnale de sirenă. O să ne dăm la o parte abia în ultimul moment.

— Ei nu încetinesc, observă cu o voce răguşită Hank Petersen, iar Samantha tare-ar fi vrut ca-n

clipele acelea Tom Parker să se afle împreună cu ei. Tom însă era din nou plecat la Washington, iar ei o scoseseră pe *Dicky* pe mare cu un echipaj improvizat în ultima clipă şi fără acordul în scris al lui Tom Parker.

— Acum ce mai vrei să faci, Sam? Şi toţi se uitau înspre ea.

— Ştiu c-o chestie aşa de mare ca aia nu se poate opri, dar cel puţin o să-i mai întârziem puţin.

— Ce fac tipii de la TV, au material ca lumea? întrebă Samantha pentru a mai amâna un pic momentul deciziei. Apoi către ceilalţi: Voi pregătiţi s-aveţi gata fanionul, măcar să le scoatem puţin ochii cu el.

— Sam, ia ascultă tu aici.

Faţa inteligentă şi bronzată a lui Hank Petersen era încordată. El era specialist în bancurile de ton şi nu era obişnuit să manevreze ambarcaţia decât pe apă liniştită şi pustie.

— Mie nu-mi place, ne-am apropiat cam multişor. Chestia aia mare de colo ne-ar putea face surcele cât ai clipi şi fără măcar să-şi dea seama că s-a izbit de ceva. Eu zic s-o luăm imediat din loc. Vocea îi fu aproape complet acoperită de tunetul sonor ce cutremura cerurile provenit de la cornul de ceaţă al petrolierului.

— Ei. Fir-ar să fie, Sam. Nu-mi surâde deloc să mă joc cu cineva de dimensiunile alea.

— Nu-ţi face griji, o să plecăm din calea lor în ultimul moment. Haide! Se decise Samantha. La nouăzeci de grade înspre babord, Hank. Să le arătăm ce scrie pe fanion. Eu mă duc puţin pe punte să le dau o mână de ajutor.

În vreme ce ei se străduiau să întindă sloganul din pânză albă, subţire, de-a lungul careului punţii, vântul trăgea de el şi mica ambarcaţie rula ameninţător, iar producătorul TV le striga nişte confuze indicaţii de dispunere în cadru din locul unde era el cocoţat, pe timonerie.

Plină de amărăciune, Samantha regreta că nu era nimeni care să preia comanda, cineva ca Nicholas Berg iar fanionul dădu să se înfăşoare în jurul capului ei.

Dicky îşi schimbă acum rapid direcţia, iar Samantha aruncă o privire fulgerătoare spre petrolierul ce înainta spre ei şi resimţi şocul senzaţiei izbind-o în maţe ca o lovitură de pumn. Era imens şi atât de apropiat... mult prea apropiat, până şi ea îşi putea da seama de asta.

Reuşi în cele din urmă să asigure cu un capăt subţire de parâmă fanionul legat de balustrada pupei, însă pânza uşoară se răsucise de aşa natură încât doar un singur cuvânt al sloganului era citibil. „OTRĂVITOR”, îi acuza el în litere roşii, grosolan desenate, urmate de un craniu şi de cele două oase încrucişate.

Samantha se repezi pe punte şi se luă la luptă cu pânza care biciuia îndărătnică deasupra capului ei. În acest timp producătorul zbiera în culmea surescitării, doi dintre ceilalţi încercau s-o ajute, Sally Anne răcnea: „Cară-te înapoi! Cară-te înapoi” şi-şi agita ambele braţe în direcţia marelui petrolier. „Tu ne otrăveşti oceanele!”

Totul devenise confuz şi scăpat de sub orice fel de control, *Dicky se* răsuci în faţă şi în vânt, iar tangajul deveni violent. Omul aflat chiar lângă ea îşi pierdu echilibrul şi se izbi zdravăn de tot chiar de Samantha şi chiar în clipa aceea ea simţi că s-a schimbat duduitul motorului.

Dieselul lui *Tricky Dicky* se ambalase furios atunci când Hank apăsase la refuz acceleraţia, întrebuinţând întreaga sa putere pentru a fugi cât mai repede de ameninţarea acelei etrave de oţel.

Fumul scuipat zgomotos prin ţeava de eşapament ce se înălţa vertical din careul punţii făcuse cu desăvârşire imposibilă orice conversaţie, însă într-o clipă muri şi nu se mai auzi decât foşnetul vântului.

Până şi vocile lor stridente tăcură mâlc, uitându-se încremeniţi ca stana de piatră la *Golden Dawn* care venea asupra lor fără nici cea mai mică ezitare în maiestuoasa ei apropiere.

Samantha fu cea dintâi care se dezmetici, apoi se repezi spre timonerie pe puntea care dansa întruna.

Hank Petersen era în genunchi lângă peretele etanş şi se chinuia fără niciun spor cu traseul de cabluri care transmiteau impulsurile de comandă spre compartimentul motorului aflat dedesubtul punţii.

— De ce-ai oprit? ţipă la el Samantha, iar el îşi ridică ochii spre ea ca un rănit de moarte.

— Prăpădita aia de scurgere la conducta de alimentare, spuse el. Iar i-a sărit manşonul.

— Şi nu poţi să-l repari? iar întrebarea suna caraghios. La numai o milă distanţă, Golden *Dawn* venea drept asupra lor, tăcută, ameninţătoare, de neoprit.

Timp de zece secunde Randle rămase ţeapăn, strângând puternic cu amândouă mâinile bara ţin-te-bine de vreme rea, amplasată imediat sub hublourile timoneriei.

Pe când observa pupa micii ambarcaţii ce se zbuciuma pe valuri, aşteptând să zărească sub ea

bulboana elicei sale stârnită din nou la viaţă, chipul său era rigid şi palid.

Ştia că nu mai era în stare acum nici să-şi întoarcă nava, nici s-o oprească în timp util pentru evitarea coliziunii, în afara cazului când micul pescador n-o lua imediat din loc prin drum de evitare tribord la turaţie maximă.

— Ia mai dă-i dracului, gândi el amar, şi-au căutat-o singuri cu lumânarea. Legea mării şi regulile ei nescrise erau de partea lui; o coliziune ar fi produs foarte puţine pagube lui *Golden Dawn,* poate un pic de pitură sărită de pe Vreo placă abordajului. Şi la urma-urmei ei se vârâseră de bună voie în asta.

N-avea niciun dubiu în privinţa acestei manevre de Iresponsabilă şi ţicnită marinărie. Înainte de plecarea lui Golden *Dawn* fusese mare tevatură pro şi contra. Citise şi el argumentele şi urmărise la televizor emisiunea acelor ecologişti cu minţile plecate cu sorcova. Fanionul vopsit în roşu cu acel ridicol şi melodramatic anunţ arăta limpede că această barcă era plină de acei şturlubatici ce încercau s-o împiedice pe Golden *Dawn* să intre în apele teritoriale americane.

Simţi cum în el începe să clocotească mânia, întotdeauna îl înfuriase soiul ăsta de oameni. Dacă te-ai fi luat după capul lor ar fi însemnat să fie complet desfiinţat transportul de ţiţei pe mare, iar în momentul de faţă ei îl sfidau cu obrăznicie, obligându-l să adopte o postură care ar putea să-i pună în pericol întreaga carieră. Mai avea deja pe umerii săi răspunderea de a traversa strâmtoarea înaintea uraganului. Fiecare clipă era vitală ca acum să se mai trezească şi cu ăştia pe cap, colac peste pupăză!

Ce-ar mai fi vrut el să-şi menţină drumul şi viteza fără să-şi mai facă singur probleme şi să treacă pur

şi simplu peste ei. Ei erau aceia care-o căutau cu lumânarea, care-l provocau s-o facă – şi pe Dumnezeu din ceruri c-ar fi meritat-o din plin, cu vârf şi îndesat.

Era totuşi marinar, cu un profund simţ al grijii faţă de viaţa omului pe mare. A nu schiţa nici cel mai mic efort pentru a evita coliziunea ar însemna a desconsidera propriile sale instincte, indiferent de cât de zadarnic s-ar fi dovedit acel efort. Apoi un ofiţer de lângă el fu cel care-l galvaniză în acţiune:

— Au şi femei la bord – ca să vezi! Alea de colo sunt femei!

Asta punea capac la toate. Fără să mai aştepte confirmarea, Randle se răsti la timonierul de lângă el:

— Banda babord!

Şi din doi paşi iuţi el ajunse lângă telegraful de maşini. Avertizorul său sonor sună ca un clopoţel în momentul când el trase de maneta de crom până în dreptul diviziunii „TOATĂ ÎNAPOI”.

Aproape imediat simţi prin tălpile pantofilor modificarea duduitului când puternica maşină aflată şapte punţi mai jos faţă de comandă trepidă brusc sud toată puterea disponibilă în regim strict de forţă majoră, iar sensul de rotaţie al arborelui principal portelice se basculă brusc în sens invers.

Randle se răsuci iar ca să vadă ce se întâmplă înainte. Timp de aproape cinci minute prova rămase nemişcată pe orizont fără să reacţioneze în niciun fel la pana cârmei pusă în poziţie extremă. Inerţia acelui milion de tone de ţiţei, imensa rezistenţă la înaintare prin apă şi la care se mai adăugau şi presiunea vântului şi a curentului îi păstrau neschimbat drumul, şi cu toate că elicea din fero-bronz mesteca

întruna apa. Nu se simţea încă nicio diminuare a vitezei de înaintare a petrolierului.

Randle îşi ţinea mâna pe telegraful de maşini, trăgând cu toată puterea de maneta argintie ca şi cum asta ar fi putut opri înaintarea prin apă a marii nave.

— Virează, şopti el navei şi se uită lung la ambarcaţiunea pescărească nemişcată încă, tangând şi rulând violent drept în calea lui *Golden Dawn.*

Înregistră automat şi fără rost faptul că micile siluete omeneşti înşirate de-a lungul balustradei de la pupa îşi agitau frenetic braţele şi că acea pancartă de pânză pe care acuzaţia era scrisă cu vopsea roşie se desprinsese la unul dintre capete şi-acum biciuia şi flutura ca un steag de rugăciune tibetană deasupra capetelor echipajului.

— Virează! şopti Randle şi văzu primul răspuns al carenei, unghiul dintre vârful etravei şi barca de pescari se schimbă, era o modificare abia sesizabilă, dar care se accelera tot mai mult, şi o privire rapidă la pupitrul de comandă îi confirmă faptul că viteza de înaintare se mai redusese cu o fracţiune.

— Virează, fir-ai tu să fii! Virează!

Randle continua să-şi ţină mâna încleştată pe maneta telegrafului de maşini adusă la poziţia extremă, la TOATĂ ÎNAPOI, şi-n momentul când nava începuse să gireze travers faţă de axa şenalului, el simţi efectul curentului Gulf Stream asupra navei.

În faţa lor mica ambarcaţie tocmai era pe cale de a dispărea complet, acoperită de prova cârnă a lui *Golden Dawn.*

Trecuseră şapte minute de când răsturnase maşina pe toată înapoi, şi Randle simţi deodată ceva

schimbat la *Golden Dawn,* ceva cum nu mai trăise nicicând.

Prin punţi străbătea o trepidaţie puternică, aspră şi hârşâită. Când monumentala carenă a lui *Golden Dawn* prinse să se cutremure cu violenţă, abia atunci realiză cât de serioasă era amplitudinea acelei trepidaţii, însă nu-şi putea descleşta degetele de pe maneta telegrafului de maşină atâta timp cât acea barcă zăcea neputincioasă în drumul său.

Apoi dintr-odată, ca prin minune, orice urmă de trepidaţie simţită sub tălpi încetă cu desăvârşire. Nu mai era decât alunecarea carenei prin apă, nu mai era nici pic de forţă de propulsie a motorului, o senzaţie cu mult mai alarmantă pentru un navigator decât zgomotul trepidaţiei care-o precedase, şi simultan pe pupitrul principal de comandă din timonerie izbucniră brusc la viaţă agresivele lumini roşii de avertizare şi ţiuitul strident al hupei de alarmă generală care îi asurzi pe toţi.

Doar atunci căpitanul Randle împinse maneta telegrafului în poziţia „STOP”. Rămase în picioare, privind fix cum minuscula ambarcaţie se ascunde vederii în unghiul mort ce nu-i mai era accesibil din timoneria care se afla la aproape doi kilometri distanţă de prova.

Unul dintre ofiţeri întinse mâna şi apăsă butonul de anulare a alarmei acustice. În liniştea bruscă tot personalul navigant rămase încremenit în aşteptarea impactului coliziunii.

Mecanicul-şef al lui *Golden Dawn se* plimba încet încolo şi-ncoace pe lângă pupitrul de comandă al sălii maşinilor fără să-şi dezlipească ochii de la indicatoarele aparaturii electronice care supravegheau toate serviciile mecanice şi electrice de pe navă.

Când ajunse la modulul de alarmă la bord, el se opri şi se încruntă mânios înspre el. Acea defecţiune a unui singur tranzistor, un flecuşteţ ce costa doar câţiva dolari, fusese cauza unei atât de brutale avarii ia iubita lui maşină.

Se aplecă şi apăsă butonul „TEST”, verificând fiecare circuit de alarmă, şi totuşi, pe când făcea asta, se văzu nevoit a recunoaşte faptul că de-acum era prea târziu. O doftoricea şi-o bibilea şi el cum putea şi numai Dumnezeu ştia ce vicii ascunse mai existau la motor şi arborele portelice care deocamdată nu se manifestau datorită regimului de putere redusă, însă dincolo de orizont, către sud mai era şi un uragan, şi cine ştie câte alte şi alte situaţii critice îl aşteptau în următoarele câteva zile, despre care nu-şi putea face decât o vagă idee.

Când se gândea la asta devenea irascibil şi iute îi sărea ţandăra. Îşi duse mâna la buzunarul de la spate, găsi o bombonică lipicioasă, de mentă, şi-o piguli cu grijă de toate scamele şi urmele de puf înainte de a şi-o vârî în gură, cum procedează o veveriţă cu o nucă, sugând zgomotos la ea în timp ce-şi relua neliniştita lui patrulare când în sus şi când în jos prin faţa pupitrului de comandă.

Fochiştii şi lăcătuşii din serviciul de cart erau cu ochii numai la el. Când bătrânul era într-o dispoziţie proastă, cel mai recomandabil lucru era să-l laşi în pace.

— Dickson! strigă deodată mecanicul. Pune ţi ţucalu’ pe cap şi hai. Mai dăm o tură pe jos la tunelul arborelui.

Lăcătuşul oftă, aruncă o privire resemnată unuia dintre camarazii lui şi-şi trânti casca de protecţie pe creştetul capului. Mai fuseseră amândoi în tunel cu numai o oră în urmă. Era o excursie obositoare, zgomotoasă şi împuţită.

Sub privirea scrutătoare, de gheaţă, a mecanicului, lăcătuşul închise în urma lor uşile etanşe de la tunelul arborelui portelice, apoi amândoi se cocoşară puţin în spaţiul strâmt şi-o luară înainte în lungul tunelului puternic luminat şi vopsit într-o nuanţă deschisă de gri.

În fundul puţului său arborele în rotaţie scotea un şuierat ascuţit ce stârnea în cutia de fier a tunelului zgomote amplificate acustic ca de cutia de rezonanţa a unei viori. În mod surprinzător zgomotul era mult mai pronunţat la o valoare scăzută a vitezei şi sfredelea ca o freză dentară în măselele lăcătuşului.

Mecanicul nu părea să fie afectat. Timp de aproape zece minute el se opri lângă lagărul principal, punându-şi palma pe el ca să-i controleze starea de temperatură şi de vibraţii. Avea o expresie posomorâtă şi înainte de a intra în tunel, mai sugea încă dropsul de mentă şi scutura din cap parcă prevestind ceva.

Când ajunse la garnitura principală de etanşare a tubului etambou, se aşeză deodată pe vine şi-şi miji ochii la ea cu multă atenţie. Cu o mişcare hotărâtă a maxilarului, strivi între dinţi aşchioara de bomboană care-i mai rămăsese şi-şi îngustă ochii cu un aer meditativ.

Prin garnitură se scurgea înspre santină un Firicel subţire de apă de mare. Mecanicul o atinse cu degetul. Ceva se deplasase, un anume echilibru dinamic precar fusese stricat, garnitura de etanşare nu mai era etanşă – un semnal atât de mic, câteva găleţi de apă de mare, putea constitui cel dintâi avertisment al unei defecţiuni majore la structură.

Mecanicul-şef se mai foi puţin, continuând să rămână în aceeaşi poziţie lângă puţul arborelui, şi-şi aplecă faţa la numai câţiva centimetri distanţă până la arborele de oţel ce se învârtea. Închise un ochi şi-şi înclină puţin capul, încercând încă o dată în plus

să decidă dacă uşoara tulburare a conturului arborelui era reală sau numai rodul imaginaţiei lui surescitate, dacă ceea ce vedea era deformare, sau numai expresia temerilor lui.

Deodată, aşa ca din senin, arborele încremeni. Acceleraţia nesativă fu atât de abruptă, încât mecanicul putu să vadă chiar momentul de reacţiune a torsiunii comunicat puţului arborelui. Din cauza efortului pereţii de oţel gemeau şi pârâiau.

Se legănă în spate pe călcâie şi aproape în aceeaşi clipă arborele prinse din nou să se învârtească, însă de astă dată în sens invers. Şuierul se transformă curând într-un piuit sfredelitor. De sus, de pe puntea de comandă, se făcea apel la rezerva de putere pentru cazuri de forţă majoră, iar asta era nebunie! O nebunie sinucigaşă!

Şeful îl înşfăcă pe lăcătuş de-un umăr şi-i strigă tare în ureche.

— Du-te-napoi la pupitru şi vezi ce dracului fac ăia acolo sus în comandă.

Lăcătuşul o tuli pe loc în lungul tunelului; ca să străbată tot tunelul acela lung şi strâmt avea nevoie de zece minute, după care mai trebuia să deschidă uşile etanşe şi să se ducă până la camera de comandă şi cam tot atâta timp ca să se întoarcă.

Mecanicul se gândi să se ducă după el. Însă ceva îl opri să plece chiar în clipa aceea de lângă arbore. Îşi aplecă din nou capul în jos, iar de astă dată putea vedea clar fluturarea conturului arborelui. Nu era câtuşi de puţin imaginaţie, conturul arborelui era dublat optic de o linie falsă, îşi acoperi urechile cu palmele pentru a mai atenua din şuierul metalului în rotaţie, ce provoca dureri, însă în acel sunet se mai simţea o notă inedită, de scrâşnet de metal-pe-metal, şi văzu cum linia falsă a dublurii conturului arborelui începe să crească. Simţi trepidaţiile tot mai

accentuate ale maşinii dezechilibrate şi metalul paiolului de sub picioarele lui prinse să tresalte.

„Doamne! Ăştia au s-o distrugă de tot!” strigă el şi sări în picioare. Acum paiolul se cutremura şi se zgâlţâia sub picioare. O luă înapoi de-a lungul arborelui, însă întreg tunelul era cuprins de o agitaţie atât de violentă, încât fu nevoit să se sprijine cu mâinile de peretele etanş pentru a-şi păstra echilibrul. Se bâţâia ca un om beat, azvârlit când încoace când încolo, ca o insectă captivă în cutiuţa din mâna unui copil plin de cruzime.

În faţa lui văzu jugul enorm al etrierei lagărului principal încovoindu-se şi zbârnâind, iar vibraţiile făceau să-i clănţăne dinţii şi-i străbăteau şira spinării în lungul ei ca un ciocan pneumatic.

Nu-şi crezu ochilor când văzu enormul arbore argintiu cum începe să se ridice şi să se mişte în puţul său, şi cum lagărul se smulge din suportul lui.

— Opreşte! zbieră el. Pentru Dumnezeu, opreşte! Dar glasul i se pierdu în urletele şi ţipetele metalului torturat şi ale maşinăriei ce se distrugea pe sine într-o frenezie sinucigaşă.

Lagărul principal explodă, iar arborele principal îl izbi în peretele etanş sfâşiind învelişul de tablă groasă ca şi cum ar fi fost de hârtie.

Arborele însuşi prinse să şerpuiască şi să biciuie. Mecanicul-şef se trase îndărăt, speriat, astupându-şi urechile pentru a-şi le proteja împotriva volumului insuportabil al zgomotului.

O aşchie de fier încins se desprinse de lagăr şi-l lovi în faţă, bărbierindu-i buza de sus până la os, strivindu-i nasul şi spărgându-i dinţii din faţă de la nivelul gingiilor.

El veni grămadă în faţă, iar arborele ce şfichiuia şi izbea îl înşfăcă asemenea unui animal de pradă smintit şi-l făcu bucăţele-bucăţele, zdrobindu-l şi strivindu-i şi împroşcându-i resturile pe pereţii de fier vopsiţi în gri deschis.

Arborele principal se rupse ca un vreasc putred din punctul unde fusese încins şi şubrezit. Greutatea dezechilibrată a elicei în mişcare smulse afară crâmpeiul de arbore prin tubul etambou ca pe un dinte scos dintr-o mandibulă putredă.

Oceanul năvăli înăuntru prin orificiu, inundând instantaneu tunelul până la limita uşilor etanşe – iar enorma elice de bronz cu ciotul de arbore încă ataşat de ea, cu totul cântărind împreună o sută cincizeci de tone, căzu drept în jos, la o adâncime de peste şapte sute de metri, ca să se implânte mult în aluviunile moi de pe fundul oceanului.

Scăpată de înghioldirea intolerabilă a arborelui său deteriorat, *Golden Dawn* deodată se linişti, şi punţile ei la fel. În tot acest timp se târa tot mai greu prin apa ce-i opunea o rezistenţă din ce în ce mai mare.

Samantha trăi o clipă groaznică, de amarnic sentiment de vinovăţie. Acum înţelegea clar că ea era singura răspunzătoare pentru primejdia de moarte în care-i vârâse pe aceşti oameni. Privi lung peste copastia bărcii la Golden *Dawn.*

Petrolierul înainta fără nicio şovăială sau reducere a vitezei; poate că virase vreo câteva grade fiindcă etrava lui nu mai era orientată direct spre ei, însă viteza rămăsese neschimbată.

Era dureros de conştientă de crasa ei lipsă de experienţă, de faptul că era complet neputincioasă în această situaţie disperată. Încercă să gândească, să facă o sforţare de a se smulge astfel din legăturile încremenite ale disperării.

„Vestele de salvare!” gândi ea, şi-i strigă lui Sally Anne care era afară, pe punte:

— Vestele de salvare sunt în dulapurile din spatele timoneriei.

Toate chipurile se întoarseră spre ea, lovite dintr-odată de groază. Până în momentul de faţă tot ce se întâmplase nu fusese decât un glorios avânt, vechea satisfacţie ieftină de a provoca pe marii bogătaşi, de a persifla temelia socială, pentru ca acum să se trezească într-o primejdie de moarte.

— Mişcaţi-vă! ţipă ea la ei.

Şi toţi se repeziră pe punte acolo unde suna indicaţia.

„Gândeşte!” scutură Samantha din cap, ca pentru a şi-l limpezi. „Gândeşte!” se îmbărbăta ea viguros. În momentul de faţă putea să *audă* petrolierul, acel sunet ca un foşnet mătăsos produs de apa de sub carena lui, susurul valului de prova ce se arcuia şi se prăvălea asupra lui însuşi.

Cablul de comandă al acceleraţiei lui *Dicky* mai fusese rupt când făcuseră o ieşire în Reciful West în urmă cu un an. Se rupsese undeva între cabina de comandă şi motor, la jumătatea drumului, iar Samantha văzuse pe Tom Parker meşterind şi şurubărind la motor. Îl ajutase ţinându-i lanterna ca să se descurce într-un fel în spaţiul îngust şi întunecos al minusculei şi urât mirositoarei „săli” a motorului. Nu ştia exact ce anume reuşise şi ce-i făcuse, însă îşi amintea că el controlase turaţia motorului făcând ceva cu mâna – mişcând ceva pe suprafaţa blocului motor, ceva aflat dedesubtul castronului ăluia mare al filtrului de aer.

Samantha se întoarse şi coborî la iuţeală scara verticală ce ducea în incinta unde se afla motorul. Dieselul era în funcţiune, icnind nepăsător mai

departe la turaţie de relanti, fără să genereze suficientă putere cât să izbutească împingerea ambarcaţiei prin apă.

Se împiedică şi căzu cât era de lungă pe paiolul alunecos, după care se ridică în picioare, plângând de durere atunci când mâna ei atinse galeria de evacuare încinsă la roşu a gazelor de eşapament.

Pe partea opusă blocului motor, bâjbâi disperată pe sub filtrul de aer, apăsând şi trăgând de tot ceea ce degetele ei întâlneau în cale. Dădu peste un mic arc în spirală şi se aşeză în genunchi ca să-l examineze.

Se străduí să nu se mai gândească la enorma carenă de oţel ce se năpustea asupra lor. La faptul că se găsea aici, în această cutiuţă minusculă care puţea a motorină, a gaze de eşapament şi a santină stătută. Se străduí să nu se mai gândească la faptul că nu avea pe ea o vestă de salvare, şi nici la faptul că petrolierul putea să treacă peste micuţa ambarcaţie şi s-o bage la fund, şi s-o facă ţăndări ca pe o cutie de chibrituri.

În schimb ea urmări pe pipăite arcul cel mic până ajunse la locul unde acesta era fixat de o pârghie dreaptă aşezată în poziţie verticală. Disperată, împinse pârghia în contra tensiunii arcului şi fulgerător motorul Diesel scoase un muget asurzitor, speriind-o într-un asemenea hal, încât tresări şi scăpă de sub degete pârghia. Dieselul ambalat se stinse încet-încet până la duduitul cel leneş al ralentiului şi pierdu câteva clipe bune până să dibuiască din nou pârghia pe care-o împinse încă o dată până la refuz. Motorul se ambalau iar ea simţi ambarcaţia cum prinde viteză sub ea. Începu să bâiguie o rugăciune.

În zgomotul motorului nu era în stare să distingă cuvintele, şi nici nu era prea sigură că ceea ce făcea ea mai avea vreun rost, însă ţinea acceleraţia la maximum şi îşi vedea mai departe de rugăciune.

N-auzi ţipetele de pe puntea de deasupra capului ei. Nu avea nicio idee cât de aproape era Golden *Dawn,* nu ştia dacă Hank Petersen se mai afla în timonerie gata s-o scoată pe *Tricky Dicky* afară din drumul petrolierului ce se apropia din ce în ce mai mult, dar ţinea acceleraţia la maximum şi se ruga.

Atunci când sosi, impactul fu zdrobitor, izbitura şi pârâiturile de lemn care se crapă, zvâcnirea sălbatică şi ruliul punţii cedând sub forţa devastatoare.

Samantha fu azvârlită în metalul încins al blocului motor, izbindu-şi fruntea cu o asemenea violenţă încât câmpul vederii îi explodă într-o orbitoare lumină albă; căzu pe spate cu trupul inert şi moale, cu întunecimea sunându-i în auz, şi rămase aşa în nesimţire grămadă pe paiol.

Nu avea habar cât zăcuse acolo fără cunoştinţă, dar nu trecuseră mai mult de câteva secunde, fiindcă un jet de apă rece ca gheaţa îi ţâşnea drept în faţă deşteptând-o, iar ea se ridică în genunchi.

În lumina crudă răspândită de singurul bec electric montat în puntea de deasupra capului ei, Samantha văzu jeturile de apă şiroind prin scândurile rupte ale bordajului de lângă ea.

Bluza şi pantalonii ei de doc erau leoarcă, aproape că nu mai vedea deloc din cauza apei sărate şi-şi simţea capul de parcă ţeasta i-ar fi fost crăpată şi cineva o împungea între ochi cu vârful ascuţit al unei săgeţi.

Ca prin ceaţă era conştientă că motorul Diesel funcţiona zgomotos la relanti şi că apa plescăia pe punte în vreme ce barca rula sălbatic, pesemne într-o uriaşă turbulenţă. Se întrebă dacă nu cumva ambarcaţia nu se şi afla deja sub petrolier, care o încălecase şi-o vârâse dedesubt.

Apoi îşi dădu seama că unda siajului stârnită de acel corp gigantic trebuia să fie cauza acelei zbuciumări nemiloase ce-i dădea cu capul de pereţi, însă erau încă în stare de plutire.

Începu să se târască de-a buşilea pe paiolul ce se zvârcolea sub ea. Ştia unde se află pompa de santină – ăsta era singurul lucru pe care Tom îl făcuse tuturor cunoscut. Ea se târî hotărâtă spre locul unde se afla aceasta.

Hank Petersen o zbughi afară din timonerie, vânturându-şi frenetic braţele şi trăgându-şi în acelaşi timp vesta de salvare. Nu ştia prea bine ce variantă s-ar fi dovedit cea mai potrivită – să sară peste bord şi să înceapă să înoate cât mai departe din calea petrolierului care se părea că schimbase de drum un pic, sau să rămână la bord asumându-şi toate riscurile coliziunii de care-i mai despărţeau acum doar câteva clipe.

În jurul său, ceilalţi se perpeleau în ghearele aceleiaşi dileme; erau cu toţii băgaţi unul în altul lângă balustradă, uitându-se ca hipnotizaţi la muntele de oţel rotund şi neted ce părea a acoperi jumătate din cupola cerului. Doar operatorul TV de pe acoperişul timoneriei, un fanatic ce nu lua în seamă primejdia, îşi ţinea în funcţiune camera de luat vederi. Interjecţiile sale de extaz plus bâzâitul motoraşului aparatului de filmat se amestecau cu susurul zglobiu al valului de prova al lui *Golden Dam.* Patru virgulă cinci metri înălţime avea valul şi scotea un sunet ca pălălaia de foc în fânul uscat.

Deodată, ţeava de eşapament a motorului aflată chiar deasupra capului lui Hank mugi puternic, şi apoi se potoli din nou, până când ajunse la acea bolboroseală molatică a turaţiei de mers în gol.

El se uită la ea fără să priceapă mare lucru şi îndată aceasta începu să urle din nou cu furie, iar puntea-i zvâcni sub tălpi. Dinspre pupa bărcii auzi

vâltoarea apei stârnite de elice, iar Dicky îşi lepădă letargia şi-şi îndreptă prova către talazurile scurte şi abrupte ale curentului Gulf Stream.

Hank rămase încremenit ca stana de piatră încă o clipă, apoi intră val-vârtej înapoi în timonerie şi învârti ca pe o sfârlează timona, trăgând de cavile numai cu vârful degetelor, luând banda cu toată viteza de reacţie de care era în stare, fără a-şi dezlipi ochii de pe hubloul lateral.

Acum prova lui *Golden Dawn* îi umplu tot câmpul vizual, dar mica barcă trăgea din răsputeri într-o parte, iar etrava petrolierului se mişca maiestuos în direcţie opusă.

Câteva clipe în plus şi-ar fi scăpat cu bine, dar valul de prova îi prinse din urmă, iar Hank fu proiectat în peretele timoneriei. Simţi că-n piept parcă i s-a rupt ceva şi auzi pocnetul de oase rupte în clipa când se izbi de o suprafaţă dură. Imediat după aceea veni impactul, un pârâit groaznic, cu pocnituri şi zgomot de hârşâire. Se produse un şoc cumplit, însoţit de o răpăială de pârâituri şi pocnituri, şi cele două carene intrară în contact. El fu trântit în peretele opus, după care pe jos.

Încercă cu greu să se ridice în picioare, însă mica barcă de pescuit tanga şi se zgâlţâia atât de dezlănţuit, încât fu din nou azvârlit pe jos. Se mai auzi încă un impact de ruptură când barca fu luată târâş pe lângă bordajul petrolierului. După aceea urmă un iureş nebun. În care mica ambarcaţiune intra şi ieşea din apă, ca un dop în bulboana agitată a siajului marelui petrolier.

Acum, în sfârşit, Hank reuşi să se ridice în picioare. Imediat însă se aplecă săgetat de durere şi pipăindu-şi coastele strivite, privi afară, năucit, Prin hublourile timoneriei.

Un kilometru mai departe, petrolierul venea leneş cu prova în vânt, iar sub bolta pupei nu se mai zărea nicio vâltoare produsă de elice. Hank se îndreptă clătinându-se către uşă şi privi în jur. Puntea mai era încă inundată de valuri, însă cantităţile de apă ambarcate se scurgeau de-acum prin saborduri. Balustradele erau distruse şi atârnau rupte peste copastie, iar scândurile de lemn ale bordajului erau plesnite şi zdrobite, lemnul în ruptură proaspătă fiind la lumina soarelui alb ca osul.

În spatele lui, Samantha se târa în sus pe scara dinspre compartimentul motor. În mijlocul frunţii avea un cucui vânăt, era udă fleaşcă. Iar mâinile ei erau negre de unsoare. În clipa când ea-şi ridică mâna să-şi dea la o parte de pe ochi nişte şuviţe de păr blond, Hank zări pe dosul palmei urma roz a unei arsuri.

— Sam, mai eşti întreagă?

— Luăm apă, spuse ea. Nu ştiu cât o să poată pompa să facă faţă.

— Tu ai reparat motorul? întrebă el.

Samantha încuviinţă din cap.

— Am ţinut acceleraţia la maximum, spuse ea, şi apoi pe un ton ţâfnos: dar să mă ia mama naibii dac-oi mai pune vreodată mâna pe ea. N-are decât să se ducă cine-o pofti acolo jos, mie mi-a ajuns o dată.

— Arată-mi cum să fac, spuse Hank, iar tu poţi să treci la timonă. Cu cât ajungem mai repede în Reciful Biscayne, cu atât am să fiu mai fericit.

Samantha îşi îngustă ochii în direcţia în care, masiva *Golden Dawn* se făcea tot mai mică în depărtare.

— Doamne, Dumnezeul meu! scutură ea din cap cu uimire. Doamne, Dumnezeule mare! Mare noroc am mai avut!

„Cozile de iapă

Şi cerul ca scrumbia,

Fac pânzele corăbiei

Pitice ca scufia”.

În timp ce privea în sus cu mâna streaşină la ochi, Nicholas Berg recita în gând din vechea poezioară deşucheată a marinarului.

Norul era frumos, întocmai ca o dantelă fină; la o mare altitudine, pe înaltul albastru al cerului, el se despletea la iuţeală în acele lungi cozi filamentare. Nicholas privea cu interes toate aceste transformări rapide ale formei norului, dându-şi seama în acest fel de viteza cu care suflau vânturile acolo sus în înalt. Acea formaţiune noroasă se găsea la cel puţin zece mii de metri altitudine, iar dedesubtul ei atmosfera era transparentă şi răcoroasă. În depărtare, către orizontul de vest, se ridicau ca nişte hipopotami argintii şi bleu norii cumulonimbus, aducători de vijelie, generaţi de masa de uscat a Floridei, a cărei siluetă joasă continua să se afle încă dincolo de orizont.

Trecuseră deja şase ore de când intraseră în vâna principală a curentului Gulf Stream. Era lesne de recunoscut acel puternic tangaj al mării, acea cohortă de valuri scurte şi abrupte, ce se succedau rânduri-rânduri, strălucirea cu totul deosebită a acestor ape ce fuseseră mai întâi încălzite în bazinul tropical puţin adânc al Caraibelor, pentru ca apoi, cu un debit mărit, şuvoiul să străbată Golful Mexicului unde urma să se încălzească şi mai mult, mărindu-şi volumul, până când devenea un fel de colină lichidă ce se revărsa în cele din urmă cu mare viteză prin

jgheabul strâmt care era strâmtoarea Floridei. Cotea apoi spre nord, printr-un larg arc de cerc la est, îndulcind clima tuturor ţinuturilor ale căror ţărmuri le vizita şi încălzind zonele de pescuit din nordul Atlanticului.

În mijlocul acestui şuvoi, undeva direct în faţa etravei avântate a lui *Warlock, Golden* Dawn îşi croia cu greu drum spre sud, în sens contrar curentului care-i va reduce din viteză cam optzeci de mile pe zi şi care avea să o conducă dinaintea unuia dintre cele mai urgisitoare şi primejdioase uragane din câte au existat.

Nicholas se trezi meditând din nou la ce trebuie să fie în capul cuiva ca să fie în stare să facă una ca asta; îşi aruncă din nou o privire scurtă la semnele prevestitoare ale furtunii, acele delicate şuviţe de nori ca dantela.

Mai trecuse odată, demult, printr-un uragan, erau douăzeci de ani de-atunci. Pe atunci era ofiţer stagiar pe unul din micuţele vrachiere de cereale ale lui Christy Marine. Chiar şi acum, după atâta timp, se cutremura când îşi aducea aminte de ei.

Numai un Duncan Alexander, cu adevărat disperat, era în stare să-şi asume un asemenea risc; un om care juca totul pe o singură aruncătură de zar. Nicholas era capabil să priceapă forţele ce-l mânau, fiindcă la rândul lui le cunoscuse. În clipa de faţă însă, îl ura pentru riscurile pe care şi le asuma. Ceea ce risca Duncan Alexander era prea mult – viaţa fiului său. A unui întreg ocean şi a milioane şi milioane de oameni, a căror existenţă era într-un fel sau altul legată de acel ocean. Duncan Alexander arunca în joc o miză prea mare, asupra căreia nu avea niciun drept.

În clipa de faţă Nicholas nu mai avea decât o singură dorinţă – să acosteze lângă bordajul lui *Golden Dawn* şi să-şi ia fiul de la bordul ei. Era

hotărât să facă aşa chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să ia nava la abordaj ca un pirat. În apartamentul comandantului se afla un dulăpior de arme ce conţinea două pistoale poliţieneşti pentru busculade, pistoale automate calibrul doisprezece şi şase pistoale Walther PK 9, 65. *Warlock* fusese dotat pentru cazuri de forţă majoră ce s-ar putea ivi în orice colţ al oceanului planetar, în acestea fiind incluse pirateria sau revolta la bordul unei nave aflate la remorcă. Deci, dacă era cazul, Nicholas era pregătit să urce la bordul lui *Golden Dawn* cu o grupă de oameni înarmaţi, iar după aceea va găsi şi modalitatea de a se descurca în faţa tribunalului.

Warlock gonea prin berbecii curentului, împrăştiind spuma ca pe nişte porumbiţe albe, speriate, dar pentru Nicholas era prea încet, aşa încât se îndreptă nerăbdător spre puntea de navigaţie.

David Allen îşi ridică privirile spre el, şi faţa sa, cu trăsături netede de copilandru, se tulbură de umbra unei uşoare încruntări.

— Vânt moderat în schimbare din sectorul de vest, spuse el, şi Nicholas îşi mai aminti alt vers din acea poezioară tembelă:

„Iar când vântul suflă-n soare

Să n-o crezi, că-n cot o doare”.

N-o fredonă totuşi, dădu doar din cap şi spuse:

— Intrăm în zona cea mai puternic afectată de Lorna. Cu cât ne apropiem mai mult de centrul uraganului, cu atât vântul are să-şi schimbe direcţia în anticiclon.

Nicholas se duse până la cabina radio şi Trogul îşi ridică ochii spre el. Nu mai fu nevoie de cuvinte. Trogul scutură din cap. De la lunga conversaţie

avută chiar în acea dimineaţă prin radio cu paza de coastă, *Golden Dawn* îşi păstrase tăcerea radio.

Nicholas veni până la radar şi studie câteva minute câmpul circular al ecranului; această rută de navigaţie, aglomerată de obicei, era acum neobişnuit de pustie. Existau câteva mici ambarcaţii ce traversau şenalul, probabil nişte bărci de pescuit ori iahturi de plăcere ce fugeau la adăpost din calea furtunii ce se apropia. În toate insulele din regiune şi în partea continentală a Floridei, minuţioasele măsuri de apărare împotriva asaltului ciclonic trebuie să fi intrat demult în vigoare. Mai mult de trei sute de mii de suflete se înghesuiseră acolo, încă de pe vremea când se construise autostrada pe pintenii minusculului arhipelag ce alcătuia reciful Florida. În tot acest timp ei transformaseră acele sălbatice şi încântătoare petice de uscat într-un Taj Mahal viermuitor unde n-aveai loc să arunci un ac. Dacă uraganul lovea acolo, pierderile de vieţi omeneşti şi bunuri materiale, aveau să fie enorme: era probabil locul cel mai vulnerabil de pe toată întinderea aceea lungă şi expusă a coastei continentale. Preţ de câteva minute Nicholas încercă să-şi imagineze haosul ce-ar rezulta în caz că un milion de tone de hidrocarburi toxice aveau să fie azvârlite pe un litoral tocmai devastat de urgia ciclonului. Nu, perspectiva era cu neputinţă de închipuit. Creierul o refuza. Părăsi radarul şi se duse în partea din faţă a comenzii. Rămase în picioare, uitându-se lung prin defileul îngust de apă spre un orizont care ascundea toate terorile şi alarmele fără speranţă pe care creierul lui le putea concepe.

Uşa de la cabina radio era deschisă, iar pe comandă era linişte, aşa încât toată lumea auzi mai clar; putură desluşi până şi respiraţia şuierată a celui care transmitea când acesta făcea pauză după fiecare propoziţie, iar groaza din tonul lui nu putea fi acoperită de uşoara distorsiune a undei purtătoare în banda de foarte înaltă frecvenţă pe care emitea:

„Mayday! Mayday! Mayday! Aici tancul petrolier *Golden Dawn.* Poziţia noastră este şaptezeci şi nouă de grade şi cincizeci de minute vest şi douăzeci şi cinci de grade şi patruzeci şi trei de minute nord”.

Nicholas ştia că nava se află la o distanţă de o sută de mile în faţa lor. Înţelesese asta încă înainte de a se apropia de masa hărţilor, iar când le privi văzu că nu se înşelase.

„Am pierdut elicea într-o avarie majoră a arborelui principal şi plutim în derivă în imposibilitate de manevră”.

Capul lui Nicholas zvâcni înapoi de parcă l-ar fi izbit cineva drept în faţă. Nu putea concepe o situaţie mai grea şi o poziţie mai proastă în care se putea găsi o navă de acel gabarit – şi cu Peter la bord.

„Aici este *Golden Dawn,* facem apel la paza de coastă a Statelor Unite sau la orice navă în măsură să ofere asistenţă...”

Din trei paşi lungi Nicholas ajunse în cabina radio, iar Trogul îi întinse microfonul şi încuviinţă din cap.

— *Golden Dawn,* aici e remorcherul salvator *Warlock.* În patru ore mă voi afla în poziţie să ofer asistenţă...

La naiba cu consemnul tăcerii – Peter era la bordul ei.

—... Spune-i lui Alexander că-i ofer Formularul Deschis Lloyd şi că Solicit acceptare imediată.

Dădu drumul microfonului şi se repezi înapoi pe puntea de navigaţie, iar când îl apucă de braţ pe David Allen, vocea îi era sacadată şi aspră:

— Drum de intercepţie, şi dărâmă poarta, porunci el încruntat. Spune-i lui Gigea Baker să-şi deschidă toate valvulele la maxim. Dădu drumul braţului lui David şi se repezi înapoi spre cabina radistului.

— Telex lui Levoisin pe *Sea Witch*, Să-mi spună în cât timp poate să ajungă la *Golden Dawn,* procedând la viteză maxim posibilă.

Zicând acestea se întrebă pentru o clipă dacă chiar şi cu ambele remorchere avea să fie în stare să o dirijeze pe *Golden Dawn,* avariată şi fără maşină prin raialele unui uragan.

Jules răspunse aproape imediat. Făcuse plinul la Charleston şi părăsise portul cu şase ore în urmă. În momentul de faţă alerga cu toată viteza şi presupunea că va ajunge la punctul în care se afla *Golden Dawn* la amiaza următoarei zile. Conform ultimului buletin meteo, pe care-l primiseră de la Miami cu două ore în urmă, tocmai atunci uraganul „Lorna" avea să traverseze strâmtoarea. La asta se gândea Nicholas în timp ce citea telexul, după care se întoarse spre David Allen.

— David, nu cred că mai există vreun precedent pentru o asemenea situaţie... însă cum fiul meu e la bordul lui *Golden Dawn,* pur şi simplu trebuie să preiau eu comanda acestei nave; temporar, desigur.

— Aş fi onorat să fiu din nou secundul dumneavoastră, domnule, îi spuse cu glas potolit David, şi Nicholas simţi că acesta vorbise sincer.

— Dacă ne-alegem cu o salvare bună, partea comandantului îţi va reveni ţie, îi promise Nicholas şi-i mulţumi printr-o uşoară atingere a braţului. Nu vrei tu să te ocupi de pregătirile pentru a da remorcă la petrolier?

David făcu stânga-mprejur să plece, de pe comandă, dar Nicholas îl opri.

— Până o să ajungem acolo o să avem un asemenea vânt, cum n-ai pomenit nici în cele mai negre coşmaruri ale tale – te rog să nu uiţi asta.

— Telex, cârâi cu o voce piţigăiată Trogul. Golden *Dawn ne* răspunde la ofertă.

Nicholas traversă în fugă timoneria, ajunse în cabina radio şi citi primele rânduri chiar când acestea ieşeau din imprimator.

„OFERTĂ CONTRACT ANGAJAMENT CU ZIUA PENTRU REMORCAJ ACEASTĂ NAVĂ DIN POZIŢIA ACTUALĂ PÂNĂ ÎN RADA GALVESTON”.

— Nemernicul! mârâi Nicholas. Face pe fiţosul cu mine în colţii uraganului şi cu fiu-meu la bord.

Îşi plesni furios pumnul strâns în cealaltă palmă.

— Aşa care vasăzică! făcu el tăios. Dacă-i vorba pe-aşa, atunci să jucăm şi noi la fel de tare. Fă-mi legătura cu şeful ăl mai mare de la garnizoana Fort Lauderdale a pazei de coastă a Statelor Unite. Ia-l în frecvenţa de urgenţă a pazei de coastă şi am să vorbesc cu el în clar.

Chipul Trogului se lumină de o bucurie răutăcioasă, şi el făcu legătura.

— Domnule colonel Ramsden, spuse Nicholas, aici e comandantul lui *Warlock.* Sunt singura navă de salvare care poate să ajungă la *Golden Dawn* înaintea ciclonului şi sunt probabil singurul remorcher de pe coasta de est a Americii cu o putere de douăzeci şi două de mii de cai. În cazul că *Golden Dawn* nu acceptă Formularul Deschis Lloyd în următoarele şaizeci de minute, voi fi obligat să mă îngrijesc de siguranţa navei mele şi a echipajului, fugind către cea mai apropiată zonă de ancoraj – iar voi o să vă treziţi cu un milion de tone de ţiţei

extrem de toxic, aflate în derivă şi fără nicio posibilitate de dirijare în apele voastre teritoriale în condiţii meteo de ciclon.

Comandantul garnizoanei de grăniceri avea un glas profund şi cumpătat şi inflexiunile vocii calme, denotând atitudinea unui om pe umerii căruia mantia autorităţii era un veşmânt familiar.

— Rămâneţi în aşteptare, *Warlock,* iau chiar acum legătura cu *Golden Dawn* pe direct în canalul şaisprezece.

Nicholas îi făcu semn Trogului să dea volumul mai tare pe canalul şaisprezece şi-l auziră pe Ramsden vorbind direct cu Duncan Alexander:

— În eventualitatea că nava dumneavoastră pătrunde în apele teritoriale ale Statelor Unite ale Americii fără guvernare sau fără vreun remorcher de asistenţă în stare de a exercita această guvernare, voi fi obligat prin împuternicirea pe care o am să vă arestez nava şi să iau ce măsuri voi crede de cuviinţă pentru a împiedica poluarea apelor noastre. Trebuie să vă atrag atenţia că printre aceste măsuri se numără şi distrugerea mărfii dumneavoastră.

Zece minute mai târziu Trogul recepţionă un telex de la Duncan Alexander personal pentru Nicholas Berg, prin care accepta Formularul Deschis Lloyd şi-i cerea să nu-şi precupeţească timpul de a o lua pe *Golden Dawn* numaidecât la remorcă.

„Estimez că în circa două ore vom depăşi limita de fund de o sută optzeci de metri şi vom intra în apele teritoriale americane”, erau cuvintele cu care se încheia mesajul.

În timp ce Nicholas citea, stând în picioare afară pe aripa adăpostită a punţii de comandă a lui *Warlock,* o rafală de vânt îi zburătăci brusc bucata de hârtie pe care o ţinea în mână şi-i lipi de piept

cămaşa de bumbac. Îşi ridică iute privirea şi constată că vântul îşi schimbase de-acum direcţia, suflând cu violenţă din sectorul estic şi începând să zdrenţuie crestele talazurilor. Înspre apus, soarele sângera copios prin voalurile înalte ale norilor cirus care acopereau acum tot cerul din zare-n zare.

Pentru moment, Nicholas nu mai avea nimic de făcut. *Warlock* fugea cu toată viteza de care era în stare, şi tot echipajul ei efectua în linişte preparativele pentru a fila sârma şi a lua remorca. Tot ce mai putea face acum era să aştepte. Însă aceasta era întotdeauna partea cea mai grea de îndurat.

Întunericul se pogora iute, însă în ultimele raze ale amurgului, Nicholas putu să distingă o formă neagră şi uriaşă cât un munte ce începuse să se cocârjeze deasupra orizontului către sud, ca un monstru nerăbdător. Se uită la acea formă cu fascinaţie şi groază până când îndurătoarea noapte ascunse chipul hâd al Lornei.

Vântul bântuia Gulf Stream, transformându-l într-o mare cu valuri dese şi confuze, şi nu sufla constant, ci le biciuia prin nişte rafale de vijelie şi precipitaţii ce răpăiau în hublourile timoneriei cu o neaşteptată bruscheţe.

Noaptea era ca de smoală, fără stele şi fără nici vreo altă sursă de lumină, iar *Warlock* banda şi tanga pe valurile confuze ale oceanului.

— Barometrul creşte vertiginos, strigă deodată David Allen. A sărit trei milibari înapoi la o mie cinci.

— Depresiunea barometrică, spuse Nicholas fioros.

Era o formaţiune de uragan clasică, acea centură de câmp de presiune ridicată ce delimita zona

externă a uriaşei spirale în rotaţie de curenţi de aer turbionari.

— Acum intrăm în ea.

Şi pe când vorbea, întunericul se ridică, tăria cerului începu să ardă ca o vatră cu Jăratic încins, iar marea sclipi într-o nuanţă roşietic-închisă de parcă uşa unui cuptor fusese larg deschisă.

Pe puntea de comandă a lui *Warlock* nimeni nu scotea un cuvânt. Îşi ridicau feţele, cu aceeaşi expresie de înfricoşător extaz asemeni unor credincioşi într-o catedrală înaltă, şi se uitau înspre înaltul cerului.

Deasupra capetelor lor se fugăreau nori joşi, nori ce radiau şi scânteiau în acea teribilă, cumplită vâlvătaie. Încet, încet, lumina păli şi se schimbă, dobândind o nuanţă mai palidă, de verzui nesănătos, ca fosforescenţa cărnii intrate în putrefacţie. Nicholas vorbi primul.

— Farul Diavolului, spuse el, dorind printr-o explicaţie raţională să destrame dispoziţia superstiţioasă ce-i cuprinsese pe toţi.

Nu era nimic altceva decât soarele aflat dincolo de orizont, la apus, ale cărui raze ajungeau până la formaţiunile noroase din vârful ciclonului şi se reflectau în jos, străbătând linţoliul transparent de nori ai câmpului depresionar. Însă simţea în acelaşi timp un fel de neputinţă în a găsi cele mai juste cuvinte pentru a explica logic acel fenomen, ce constituia o părticică din legendele marinăreşti – farul pierzaniei, cel care conduce nava sortită pieirii către locul dezastrului.

Luminozitatea cea stranie diminuă treptat, lăsând noaptea să devină şi mai întunecoasă şi mai rău prevestitoare decât fusese mai înainte.

— David, se gândi repede Nicholas la ceva care să abată atenţia ofiţerilor săi, avem contact radar?

Proaspătul secund se dezmetici cu vizibilă greutate şi se duse până la radar.

— Câmpul e foarte confuz, spuse el, cu glasul încă blajin şi supus, iar Nicholas veni şi el lângă ecranul radar.

Fasciculul de baleiaj dezvelea un calup turbionat de zgomot datorat reflectării undelor radio în pereţii valurilor şi straniile ecouri-fantomă stârnite de descărcările electrice din furtuna ce se apropia. Conturul coastei Floridei şi al celor mai apropiate insule ale limanurilor Grand Bahamas erau ferme şi imediat identificabile. Acestea îi amintiră lui Nicholas încă o dată în plus despre îngustimea spaţiului pe care-l avea la dispoziţie pentru manevra remorcherelor şi a monstruoasei lor capturi.

Apoi, în „puricii" de ecouri false şi reflexiile valurilor, ochiul său format detectă un ecou ceva mai pronunţat undeva, tocmai la limita extremă a câmpului maxim delimitat de cercul de distanţă.

Îl observă cu multă atenţie vreme de cinci-şase baleiaje ale fasciculului radar, şi de fiecare dată acesta era constant şi tot mai distinct.

— Contact radar, spuse el. Spune-i lui *Golden Dawn* că avem contact, distanţă şaizeci şi cinci de mile nautice. Spune-le că înainte de miezul nopţii îi vom lua la remorcă. Şi apoi îşi şopti în barbă rezervele vechiului marinar: „Cu voia lui Dumnezeu şi dacă vremea ne va îngădui".

Luminile de pe puntea de navigaţie a lui *Warlock* fuseseră reduse prin reostat până la nuanţa palidă, crepusculară care să nu deranjeze vederea pe timp de noapte a ofiţerilor ei. Patru ofiţeri priveau cu atenţie în faţă, căutând să găsească direcţia cea bună.

Ecoul ei radar era strălucitor şi net, aflat în interiorul cercului de distanţă de două mile, însă de pe timonerie ea era invizibilă.

În cele două ore scurse de la primul contact, barometrul trecuse printr-un scurt vârf hiperbaric odată cu traversarea zonei depresionare, după care căzuse brusc.

De la o mie cinci milimetri se prăbuşise la nouă sute şi continua să cadă, iar vremea care venea dinspre est era aprigă şi vijelioasă. Vântul se jeluia în jurul lor pe un ton din ce în ce mai înalt, iar ploaia torenţială împiedica orice vizibilitate pe o rază mai mare de câteva sute de metri. Până şi cele două proiectoare de căutare ale lui Warlock, dispuse la douăzeci şi trei de metri înălţime deasupra punţii principale, cocoţate chiar în partea cea mai de sus a estacadei stingătoarelor de incendiu, nu erau în stare să străpungă prin acele compacte cortine albe de ploaie.

Nicholas bâjbâia ca un om beat prin ceaţa ploii, schimbând pasul şi turaţia elicei pentru a se apropia cu multă băgare de seamă de *Golden Dawn,* dând timonierului comenzi pe un ton rece şi impersonal. Exista un contrast izbitor între trăsăturile sale palide, rigide şi strălucirea ochilor săi în clipa când ajunseră la zidul de ploaie vijelioasă.

Brusc, o altă rafală o izbi pe Warlock. Cu un ţipăt smintit ciocanul de vânt bandă pronunţat marele remorcher şi spulberă zidul de ploaie, sfâşiind în el o deschizătură prin care pentru o clipă Nicholas o zări pe Golden Dawn.

Era exact acolo unde se aşteptase s-o găsească, însă vântul sufla în peretele înalt al turnului de navigaţie al petrolierului ca în vela mare a unei gigantice corăbii, şi-l împingea cu iuţeală cu pupa înainte.

Hublourile şi puntea erau puternic luminate, iar sus pe catargul ei cel scurt, ardeau lămpile duble roşii ale luminilor de ancoraj care însemnau că nava este în derivă şi fără maşină. Valurile ce-o urmăreau mânate de vântul ce se înteţea tot mai mult se prăvăleau peste punţile tancurilor, acoperindu-le cu spumă albă şi o ceaţă măruntă de picături, astfel încât nava arăta ca un recif de coral aflat la rasul apei.

— Amândouă jumătate înainte, spuse el timonierului. Aterizează pe bordul ei tribord.

Se apropia de petrolier cu repeziciune, rămânând acum în permanent contact vizual. Chiar şi atunci când ceaţa fină a ploii îi învălui din nou, tot îi mai puteau distinge conturul fantomatic şi aureola roşietică a luminilor de ancoraj.

David Allen îl privea nerăbdător, iar Nicholas, întrebă:

— Ce fund avem? fără să-şi dezlipească ochii de la nava naufragiată.

— Două sute opt metri şi pantă uşoară.

Vântul îi mătura iute din şenalul principal către platoul continental al litoralului Floridei.

— O s-o remorchez cu pupa înainte, spuse Nicholas şi David îşi dădu seama pe loc că era o măsură înţeleaptă.

Nimeni n-ar fi fost în stare să se ducă până la prova pentru a boţa cablul de remorcă, deoarece valurile deferlau deasupra ei şi-o spălau cu o masă de apă verde.

— Eu mă duc la pupa... începu David, dar Nicholas îl opri.

— Nu, David. Vreau să rămâi aici... pentru că eu am să mă duc la bordul lui *Golden Dawn.*

— Domnule comandant, David vru să-i spună că orice clipă de întârziere în trecerea cablului de remorcă era riscantă – iar ţărmul de sub vânt atât aştepta.

— Asta va fi singura noastră şansă de a salva pasagerii de pe ea înainte ca să ne lovească uraganul, spuse Nicholas, şi David înţelese imediat că orice insistenţă nu-şi mai avea rostul. Nicholas Berg avea de gând să-şi salveze fiul.

De la înălţimea semeaţă a punţii de navigaţie a lui *Golden Dawn* se putea vedea ca-n palmă, drept în jos, puntea principală a remorcherului, în vreme ce acesta venea la abordaj.

Peter Berg stătea în picioare lângă mama sa, aproape la fel de înalt cât ea. Era echipat cu vesta de salvare şi o şepcuţă de pluşcort trasă pe urechi.

— Totul are să fie bine, o liniştea el pe Chantelle. Tati e aici. Acum au să fie toate aşa cum trebuie, adăugă el şi o apucă de mână cu un gest protector.

Warlock se apropia de bordajul lui *Golden Dawn,* clătinându-se şi rulând în ghearele furtunii; potopul se revărsa asupra ei ca un fum alb şi dens şi aproape din minut în minut îşi vâra botul sub apă şi-şi mai scutura o altă halcă de apă de mare verde de pe punţile ei.

Prin comparaţie cu mişcările zbuciumate ale remorcherului, *Golden Dawn* abia de se clătina, greoi, ţinută pe loc de masa copleşitoare a un milion de tone de ţiţei, iar valurile izbeau în ea din ce în ce mai furioase ca şi cum ar fi fost jignite de indiferenţa ei? *Warlock* se apropia metru cu metru.

Duncan Alexander îşi făcu apariţia din cabina de telecomunicaţii aflată în partea din spate a punţii de comandă. Îşi păstra cu uşurinţă echilibrul faţă de oscilaţiile greoaie ale lui Golden *Dawn,* însă chipul său îmbujorat spumega de mânie.

— Berg urcă la bord, izbucni el. Iroseşte timp preţios. L-am prevenit că trebuie să ieşim la apă adâncă.

Peter Berg îl întrerupse brusc şi arătă spre *Warlock.*

— Priviţi! strigă el.

Până în acea clipă noaptea şi furtuna ascunseseră micul pâlc de siluete omeneşti aflate pe înalta estacadă din prova remorcherului. Purtau fulgarine lucioase, iar vestele de salvare le dădeau un aspect voluminos, de gravidă. Oamenii aceia coborau în poziţie orizontală pasarela de abordaj a estacadei.

— E tatii ţipă Peter. E chiar el acela din frunte.

În punctul extrem al elongaţiei de ruliu, pasarela de abordaj a lui *Warlock* atinse balustrada dunetei petrolierului, undeva la trei metri deasupra punţii tancului, spălată de talazuri. Silueta din frunte parcurse într-o alergare uşoară pasarela, se opri preţ de o clipă în echilibru, mult deasupra apelor verzi, înfuriate şi clocotitoare, după care făcu un salt peste un spaţiu gol de un metru şi jumătate, se prinse în braţe de balustrada lui *Goblen Daun* după care o încălecă.

Imediat remorcherul se îndepărtă şi rămase cam la cincizeci de metri distanţă de tribordul petrolierului pe jumătate ascuns în ceaţa potopului, însă păstrându-şi ferm poziţia în ciuda tuturor eforturilor vântului şi valurilor de a separa cele două nave.

Întreaga manevră fusese executată cu Asemenea perfecţiune, încât o făcea să pară ca fiind ceva, obişnuit.

— Tati a adus şi parâma cu el, spuse Peter mândru, şi Chantelle, uitându-se în jos văzu cum pe duneta petrolierului doi marinari trăgeau la bord un fir subţire şi alb de nylon. În acest timp, de pe tumul tunurilor de incendiu al remorcherului, era transbordat cu vinciul scaunul de pânză al şefului de echipaj.

Uşile ascensorului culisară într-o parte, scoţând un şuierat uşor, şi Nicholas Berg păşi pe puntea de comandă a petrolierului. Pelerina lui impermeabilă şiroia încă de ploaie, care se scurgea într-o mică băltoacă la picioarele lui.

— Tati! îi fugi Peter în întâmpinare şi Nicholas se aplecă şi-l îmbrăţişă strâns de tot, după care-şi îndreptă spinarea; cu o mână petrecută pe după umerii fiului său, el se afla faţă în faţă cu Chantelle şi Duncan Alexander.

— Sper că acum sunteţi amândoi satisfăcuţi, spuse el pe un ton blajin, dar eu unul n-aş acorda cine ştie ce mari şanse salvării acestei nave, aşa că am venit să transbordez tot personalul care nu este strict necesar pentru serviciile navei.

— Remorcherul tău, izbucni Duncan, dispui de douăzeci şi două de mii de cai putere şi poţi să...

— Din clipă-n clipă aşteptăm uraganul, spuse Nicholas pe un ton glacial şi aruncă o privire rapidă spre noaptea ce urla afară... Şi ăsta-i numai începutul.

Se întoarse către Randle.

— Câţi oameni doreşti să menţii la bord?

Randle reflectă un moment.

— Eu, un timonier şi cinci mateloţi pentru manevrarea cablului de remorcă şi pentru serviciile curente ale navei. Făcu o pauză, după care continuă: şi echipa de pompagii din camera de operaţiuni încărcare-descărcare marfă pentru operaţiunile de transfer marfă.

— Tu ai să fii pe post de timonier, eu mă voi ocupa de camera de operaţiuni încărcare-descărcare marfă şi-o să mai am nevoie de încă trei marinari. Vezi cine se oferă voluntar, decise Nicholas. Pe toţi ceilalţi îi trimiţi pe Warlock.

— Domnule comandant, dădu Randle să protesteze.

— Căpitane, dă-mi voie să-ţi reamintesc că eu sunt comandantul salvator şi că autoritatea mea depăşeşte în clipa de faţă prerogativele de care te bucuri.

Nicholas nu-i mai aşteptă răspunsul.

— Chantelle, i se adresă femeii, du-te împreună cu Peter pe dunetă. Voi doi o să fiţi primii transbordaţi.

— Berg. Ascultă-mă puţin, interveni Duncan incapabil să se mai abţină. Insist să dai numaidecât cablul de remorcă, această navă este în pericol.

— Du-te şi tu împreună cu ei, îi răspunse tăios Nicholas. Eu voi decide ce şi cum.

— Fă aşa cum spune, dragă, zâmbi veninos Chantelle soţului ei. Ai pierdut. Acum Nicholas este singurul câştigător.

— Mai tacă-ţi naibii gura, o repezi Duncan.

— Du-te jos la puntea pupa, rosti Nicholas cu o voce semănând cu gheaţa care se sparge.

— Rămân la bordul acestei nave, spuse hotărât Duncan. Este răspunderea mea. Am spus c-am s-o văd la liman şi pe Dumnezeu din ceruri c-aşa va fi. Nu mă mişc de aici şi-am să fiu cu ochii pe tine ca să fiu sigur că-ţi faci aşa cum trebuie meseria, Berg.

Nicholas se stăpâni, se uită la el lung, cu luare-aminte, şi apoi surâse îngăduitor.

— Nimeni n-a susţinut vreodată că eşti un laş, încuviinţă el din cap fără prea mare tragere de inimă. Altele da... dar nu laş. Dacă aşa doreşti, poţi să rămâi, s-ar putea să ne mai trebuiască o mână de ajutor. Apoi spre Peter: Să mergem, băiatul meu. Şi-l conduse spre ascensor.

Lângă balustrada dunetei, Nicholas îl strânse în braţe pe băiat, ţinându-l lipit de pieptul său, cu obrajii lipiţi de ai lui şi prelungind cât mai mult clipa îmbrăţişării, în vreme ce vântul urla şi huia în jurul capetelor lor.

— Te iubesc, tati.

— Şi eu te iubesc, Peter, mai mult decât aş putea să ţi-o spun vreodată... Acum însă trebuie să pleci.

Se rupse din îmbrăţişare şi săltă copilul în nacela ca o găleată de pânză a scaunului şefului de echipaj, făcu un pas îndărăt şi-şi agită braţul drept. Fără întârziere, echipa de la troliu a lui *Warlock* îl smulse iute în golul dintre cele două nave şi cablul de nylon părea la fel de fragil şi de neînsemnat ca şi un fir de păianjen.

După cum cele două nave rulau şi se imersau, tot astfel parâma se întindea şi se slăbea. Într-o clipă coborând nacela albă de pânză aproape până la nivelul apei unde valurile hulpave căutau să tragă de

ea cu colţii lor reci şi verzi, şi-n următoarea clipă întinzând socarul până-ntr-atât încât acesta începea să zbârnâie amenințând să se rupă şi să-l scape pe băiat înapoi în ocean, însă în cele din urmă acesta ajunse pe remorcher unde patru perechi de mâini puternice îl luară în primire. Preţ de o clipă, el îi făcu lui Nicholas semn cu mâna, după care fu vârât înăuntru la adăpost, iar scaunul gol al şefului de echipaj fu expediat din nou.

Abia în clipa aceea Nicholas îşi dădu seama că Chantelle era agăţată de braţul lui, şi se uită intens la chipul ei.

Genele îi erau înrourate şi păreau a se lipi din cauza minusculelor brobonele de apă. Apa îi şiroia pe faţă şi părea foarte micuţă, ca un copil, încotoşmănată cum era cu vesta de salvare şi pelerina impermeabilă. Era tot atât de frumoasă cum fusese întotdeauna, însă imenşii ei ochi ascundeau un tumult lăuntric.

— Nicholas, întotdeauna am avut nevoie de tine, gâjâi ea, însă niciodată atât de mult ca acum.

Îşi vedea însăşi existenţa spulberată în vânt şi se temea.

— Tu şi cu nava asta e tot ce mi-a mai rămas.

— Ba nu, numai nava, spuse el brusc, şi rămase uimit să constate că vraja fusese destrămată. Acea zonă gingaşă din sufletul lui, pe care ea fusese în stare s-o atingă, dispăruse în momentul de faţă cu desăvârşire. Cu un brusc elan de uşurare el realiză faptul că se eliberase de ea, şi pentru totdeauna. Totul se terminase; chiar aici, în furtună, în sfârşit se eliberase.

Chantelle simţi asta, teama din priviri transformându-se pe loc în teroare.

— Nicholas, nu se poate să mă părăseşti tocmai acum. Oh, Nicholas, ce-o să se întâmple cu mine fără tine şi fără Christy Marine?

— Nu ştiu, îi spuse el pe un ton liniştit şi apucă scaunul de pânză al şefului de echipaj în clipa când acesta ajunsese deasupra lui *Golden Dawn.*

O ridică cu aceeaşi uşurinţă cu care-l ridicase şi pe fiul lui şi-o aşează în nacela de pânză.

— Şi ca să-ţi spun adevărul, Chantelle, nici nu mă interesează, spuse el, şi făcând un pas îndărăt îşi flutură braţul drept. Nacela fu smulsă pe deasupra fâşiei înguste de apă, legănându-se în vânt ca un pendul. Chantelle îi striga ceva, dar Nicholas se întorsese deja şi se îndrepta într-un pas alergător clătinat spre locul unde-l aşteptau cei trei voluntari.

Văzu dintr-o ochire că avea de-a face cu nişte oameni înalţi, robuşti, ce păreau competenţi. Verifică rapid echipamentul, de la mănuşile groase de piele, până la maşina de filetat buloane şi manelele de cabestan pentru boţarea şi asigurarea cablului de remorcă principal.

— O să vă descurcaţi, spuse el. Pe scripetele nacelei o să filăm o parâmă – mesager de la remorcher – imediat ce ultimul om a părăsit această navă.

Lucrând cu nişte oameni care nu erau familiarizaţi cu aceste manevre şi în nişte condiţii tot mai dificile din cauza înrăutăţirii stării vremii şi a oceanului, mai dură aproape încă un ceas până când cablul principal de remorcă fusese tras de pe *Warlock,* boţat şi asigurat cu gârlinul lui de nylon gros de babalele de la pupa petrolierului – şi totuşi pentru Nicholas, timpul trecuse atât de iute, încât atunci când operaţiunea fu încheiată şi-şi aruncă privirea la ceasul de mână, rămase şocat. Mânaţi de un vânt atât de puternic, probabil că deja nu mai era mult până la

ţărm. Intră clătinându-se pe picioare în suprastructura-pupa şi lăsă în urma lui o dâră de apă pe coridorul ce ducea spre ascensoare.

Pe puntea de comandă, căpitanul Randle şedea cu chipul încrâncenat la timonă, iar Duncan îl împroşca întruna cu tot felul de acuzaţii.

— Ai terminat exact la ţanc.

O singură privire aruncată spre afişajul digital al sondei de adâncime de pe pupitrul de comandă al petrolierului fu suficientă ca să rămână năucit, în clipa de faţă aveau şaizeci şi opt de metri de apă sub ei, iar burtoiul enorm al lui *Golden Dawn* intra sub apă treizeci şi şase de metri. Derivau într-adevăr repede de tot sub rafalele uraganului ce sufla dinspre est. Nicholas se vedea nevoit să recunoască şi el că terminase cu adevărat la timp. Chipul său nu trăda nici urmă de alarmă sau agitaţie în timp ce traversa puntea de comandă spre Randle pentru a lua din suportul său microfonul staţiei radio.

— David, întrebă el pe un ton liniştit, eşti gata să ne tragi?

— Gata, domnule comandant, se auzi vocea lui David Allen din difuzorul de deasupra capului.

— Eu o să pun pana cârmei în banda babord ca să te-ajut în virajul tău travers pe vânt, spuse Nicholas, după care încuviinţă spre Randle. Cârma în banda babord.

— Cârma patruzeci de grade babord, confirmă Randle.

Simţiră mica smucitură în clipa când cablul de remorcaj se întinse şi cu multă atenţie *Warlock* începu gingaşa manevră de întoarcere a enormei nave travers pe rafalele tot mai înteţite şi apoi de tractare a ei cu pupa înainte către apele mai adânci

ale şenalului unde ar avea cele mai mari şanse de a înfrunta cu bine uraganul.

Era de-acum limpede că *Golden Dawn* se afla direct în drumul „Lornei”, iar furtuna îşi dezlănţui asupra lor întreaga şi adevărata ei forţă. Pentru lumea normală şi raţională de dincolo, soarele răsărise, însă aici nu se punea problema de aşa ceva, căci aici nu exista nici orizont şi nici cer. Nu exista decât nebunie, vânt şi apă şi toate aceste trei elemente erau într-atât de strâns legate unele de altele, încât formau la un loc un tot năucitor.

Cu numai o oră în urmă sau poate de o veşnicie – nu mai exista noţiunea de timp, totul era relativ – vântul smulsese anemometrul şi echipamentul meteorologic aflate pe puntea etalon, chiar deasupra punţii de navigaţie, astfel încât Nicholas nu mai avea nicio posibilitate de a aprecia forţa sau direcţia vânturilor.

Afară, dincolo de hublourile punţii de comandă, ciclonul smulgea suprafaţa mării; o dezvelea pur şi simplu; ridicând în aer pânze groase de apă sărată şi azvârlindu-le până peste puntea de navigaţie într-o cortină albă hăulitoare ce limita orice urmă de vizibilitate. Puntea tancurilor dispăruse sub emulsia albă de aer şi apă; până şi balustradele aripilor timoneriei, aflate la mai puţin de doi metri de hublouri, nu se mai vedeau.

Întreaga suprastructură gemea şi pocnea şi scâncea sub asaltul furtunii, pereţii etanşi din aluminiu încovoindu-se şi strâmbându-se sub presiune. Chiar şi puntea însăşi parcă se curba şi se cutremura sub impactul atât de dur al ciclonului.

Prin aerul saturat, ce gonea în vârtejuri, străbătea o luminescenţă cenuşie, sinistră, ca de plumb.

Şi aproape din minut în minut, electricitatea statică generată în interiorul muntelui spiralat de aer,

cu o înălţime de douăzeci de mii de metri, se descărca în canonade asurzitoare de tunete şi-n bruşte scăpărări alburii ale fulgerelor, ce pârjoleau retina.

Nu exista niciun fel de contact vizual cu *Warlock.* Masiva electricitate atmosferică provocată de furtună şi ecoul valurilor înalte, norii şi turbulenţa aproape de consistenţă solidă reduseseră raza de acţiune a radarului la doar câteva mile, şi chiar şi în această zonă indicaţiile erau nesigure. Contactul radio cu remorcherul era înecat de paraziţi şi piuituri. Nu se puteau desluşi decât câteva cuvinte răzleţe din spusele lui David Allen.

Nicholas era neputincios, închis ca într-o cuşcă în cutia ce gemea şi zbârnâia a punţii de navigaţie, lăsat fără văz şi auz de către stihiile dezlănţuite ale cerurilor. Niciunul dintre ei nu putea face nimic.

Randle blocase cârma ultra petrolierului în poziţie la mijloc şi acum stătea împreună cu Duncan şi cu cei trei marinari în jurul mesei hărţilor, ţinându-se cu toţii de ea ca să se sprijine, toţi cu chipurile palide şi imobile ca şi cum ar fi fost sculptate în cretă.

Numai Nicholas se mişca fără astâmpăr prin comandă; de la hublourile dinspre pupa zadarnic încerca să zărească ceva, degeaba îşi forţa privirea să vadă măcar şi pentru câteva fracţiuni de clipă ori cablul de remorca şi gârlinul său, ori un crâmpei din silueta remorcherului proiectată pe vârtejurile albe ale ciclonului; după care veni iar în faţă, ţinându-se cu grijă de barele speciale pentru vreme rea, ca să-şi păstreze echilibrul la mişcările sălbatice şi imprevizibile ale uriaşei nave, şi se aşeză dinaintea pupitrului de comandă pentru a studia dispunerea lămpilor ce reprezentau şalandele-cisternă şi funcţiile mecanice şi de navigaţie ale navei.

Niciunul dintre tancurile de ţiţei nu avusese scurgeri de marfă şi în toate compoziţia gazului inert

era constantă, şi niciun pic de aer fals nu intrase în ele; până în acele clipe toate erau încă intacte. Unul dintre motivele pentru care Nicholas remorcase petrolierul cu pupa înainte era acela că în felul acesta turnul de navigaţie putea atenua într-o oarecare măsură violenţa vântului şi a mării şi pentru că astfel fragilele tancuri pline-ochi de ţiţei să se poată bucura cât de cât de o anumită protecţie.

Şi totuşi îşi dorea cu disperare să poată vedea măcar pentru o clipă puntea tancurilor, doar aşa, pentru liniştirea propriei conştiinţe. Era posibil ca aparatura de supraveghere a pompelor să nu funcţioneze cum trebuie, ciclonul să fi sfâşiat vreuna dintre şalandele-cisternă, iar *Golden Dawn* să fi deversat chiar atunci din otrava ei peste bord, însă pe furtuna aceea nu se putea vedea nimic din puntea tancurilor, şi Nick se aplecă din nou deasupra ecranului radar. Acesta era plin de imagini-fantomă care luminau, dansau, pâlpâiau; şi mai erau zgomote ciudate şi paraziţi. Nu era nici măcar prea sigur că imaginea lui *Warlock* era constantă, raza de eficacitate părea a se fi deschis, ca şi cum cablul de remorcă s-ar fi rupt. Îşi îndreptă spinarea şi se legănă pe articulaţiile picioarelor, încercând din felul cum simţea puntea sub tălpi să-şi dea seama dacă *Golden Dawn* mai era încă la remorcă sau nu. Se lămuri însă repede după felul în care aceasta se opunea vântului şi oceanului că remorca ţinea încă.

Nu mai exista însă niciun mijloc prin care să-şi determine poziţia. Sistemul de navigaţie prin satelit era complet ecranat, undele electromagnetice erau distorsionate şi deviate de zecile de mii de metri de turbulenţă electrostatică şi aceleaşi forţe ecranau şi radiofarurile maritime de pe coasta continentală a Americii.

Singura indicaţie era cea dată delogul electronic al navei care-i spunea lui Nicholas viteza prin apă şi

viteza faţă de fundul mării şi cea dată de sonda ultrason care înregistra adâncimea apei sub chila ei.

În primele două ore ale remorcajului, *Warlock* fusese în stare să tragă ultrapetrolierul înapoi în şenalul principal cu o viteză de trei noduri şi jumătate, şi încetul cu încetul apa de sub chilă deveni tot mai adâncă până când ajunse la două sute şaptezeci de metri.

Pe urmă când viteza vântului crescu, suprafaţa velică a suprastructurii lui *Golden Dawn se* comportase ca o uriaşă velă mare şi uraganul preluase controlul. Acum, în ciuda întregii puteri dezvoltate de cele două elice mari ale lui warlock, amândouă împreună, remorcher şi petrolier, erau încă o dată împinse îndărăt spre linia de o sută optzeci de metri şi ţărmul american.

„Unde-o fi *Sea Witch?" s*e întreba Nicholas în vreme ce privea neajutorat spre cadranele aparatelor. Derivau spre ţărm cu ceva mai mult de două noduri, iar panta fundului creştea destul de abrupt. *Sea Witch* ar putea fi asul din mânecă, dacă ea ar fi fost în stare să ajungă până la ei pe această mare ucigaşă şi prin sălbăticia furtunii, şi dacă i-ar fi putut găsi în acest cumplit, nebunesc amestec de vânt şi apă.

Din nou Nicholas se târî cu greutate până la cabina de Telecomunicaţii, şi în vreme ce cu una dintre mâini se ţinea de perete, cu cealaltă conectă microfonul.

— Sea *Witch. Sea Witch.* Aici *Warlock.* Cheamă *Sea Witch.*

Pe urmă ascultă, încercând să străbată cu urechea prin toate mârâiturile şi pârâiturile electricităţii atmosferice, gheboşat asupra microfonului. I se năzări că aude slab de tot o voce omenească, o şoaptă abia perceptibilă şi repetă apelul de mai

multe ori. Şi din nou percepu vocea, însă atât de neclară încât nu putu să desluşească niciun cuvânt.

Deasupra capului se auzi un zgomot groaznic, sfredelitor, de metal sfâşiat. Nicholas dădu drumul microfonului şi se îndreptă clătinându-se spre puntea de comandă. După care urmă alt zdroncănit asurzitor şi un ciocănit, şi cu toţii rămaseră încremeniţi cu privirile pironite în sus la tavanul metalic al punţii de navigaţie. Acesta se ondula şi se zbătea după care se mai auzi încă o izbitură.

Şi apoi, într-un iureş de zdrăngăneli şi răpăieli, o încurcătură confuză de metal îndoit, sârme şi cabluri rupte se prăbuşiră peste muchia din faţă a comenzii, fâlfâind şi răsucindu-se infernal în furtună.

Nu dură decât o clipă şi Nicholas înţelese ce s-a întâmplat.

— Antenele radar! ţipă el. Recunoscu farfuria alungită a reflectorului atârnând la capătul unui snop de şarturi, apoi ciclonul o smulse şi pe ea şi toată acea masă de echipament îşi luă zborul ca un gigantic liliac şi dispăru instantaneu în perdelele albe, spumegânde ale uraganului.

Din doi paşi iuţi el ajunse la radar; o singură privire îi fu de-ajuns. Ecranul era negru şi mort. Acum îşi pierduseră şi „ochii” într-un mod incredibil, iar zgomotul uraganului creştea din nou.

Acum bubuia năprasnic în cutia pătrată a timoneriei şi cei dinăuntru se traseră instinctiv înapoi.

Deodată Duncan strigă ceva lui Nicholas, arătând cu degetul spre afişajul principal al pupitrului de comandă. Încă ţinându-se zdravăn de radar, Nicholas se dezmetici din năuceală şi se uită spre afişajele electronice. Viteza faţă de fund se modificase în

mod drastic. Era acum opt noduri, iar adâncimea era de o sută şaizeci şi şase de metri.

Nicholas simţi cum gheara îngheţată a deznădejdii îi încleştează stomacul. Sub tălpile lui nava se mişca acum altfel, în acea clipă o simţea în primejdie de moarte; aceeaşi rafală care smulsese şi radarul mai provocase probabil şi alte pagube.

Ştia care era acea pagubă, şi când se gândea la ea simţea că-i vine să vomite, dar trebuia să fie sigur. Era absolut necesar să fie sută la sută sigur şi începu să se târască în mâini de-a lungul barei spre uşile ascensorului.

Din partea opusă a timoneriei ceilalţi îl observau cu atenţie, însă până şi cei şase metri care îi despărţeau se dovedeau o distanţă prea mare pentru a se putea face auzit peste urletele infernale ale ciclonului.

Unul dintre marinari păru deodată să-i ghicească intenţia. Se ridică de la masa hărţilor şi înaintă târâş-grăpiş, ţinându-se de perete, înspre Nicholas.

— Bravo, omule! Nicholas îl apucă de braţ pentru a-i menţine echilibrul şi veniră grămadă cu faţa în jos în ascensor, în clipa când *Golden Dawn* îşi începea altul dintre acele ruliuri maiestuoase.

Călătoria în jos, în cuşca ascensorului, îi zgâlţâi în toate părţile, izbindu-i de pereţii liftului ce semăna cu un sicriu, şi până şi aici, în măruntaiele navei trebuiau să ţipe ca să se audă unul pe altul.

— Cablul de remorcă, zbieră Nicholas în urechea omului. Controlează cablul de remorcă.

De la ascensor ei o luară cu băgare de seamă pe culoarul central către pupa, şi când ajunseră la uşile duble ale ecluzei de vreme rea, Nicholas încercă să o

deschidă pe prima împingând în ea, dar presiunea vântului făcea cu neputinţă acest lucru.

— Ajută-mă, strigă el marinarului, şi amândoi se aruncară cu tot corpul în ea pentru a o împinge.

În clipa în care ei reuşiră să forţeze o mică întredeschidere, vidul de presiune se egaliză, iar vântul luă uşile groase de mahon şi le smulse fără pic de efort din ţâţâni, azvârlindu-le cât colo ca pe o pereche de cărţi de joc. Nicholas împreună cu marinarul rămâneau acum expuşi în ambrazura goală a uşilor.

Ciclonul se năpusti asupră-le şi-i supse afară, pe punte, sufocându-i sub potopul apei îngheţate ce-i plesnea peste obraji.

Nicholas se rostogoli pe punte şi se izbi în balustrada-pupa cu o asemenea năucitoare forţă, încât crezu că plămânii îi fuseseră complet striviţi, iar ciclonul îl imobiliză acolo, îl orbi şi-l sufocă, prăvălind asupra-i saramura oceanului.

Zăcu acolo neputincios ca un nou născut, şi lângă el auzi ţipătul slab al marinarului. Acel sunet îl oţeli şi Nicholas se ridică cu greu în genunchi, apucându-se cu disperare de balustradă pentru a se opune uraganului.

Omul continua să ţipe, iar Nicholas începu să se târască milimetru cu milimetru, în patru labe, către el. Era cu neputinţă de stat în picioare în acel vânt, şi nu se putea clinti din loc decât cu ajutorul barei.

La vreo doi metri în faţă, limita extremă a vizibilităţii, grilajul balustradei fusese rupt complet, o lungă bucată din el atârnând peste bord, iar de aceasta se agăţase marinarul. Greutatea lui propulsată de vânt trebuie să se fi izbit în balustradă cu suficientă forţă cât s-o facă să cedeze. În acea clipă el spânzura agăţat într-o mână, în vreme ce cu

cealaltă mână, atârnându-i inert dintr-un umăr zdrobit, executa un soi de salut demenţial din cauza furtunii care-o zburătăcea în toate direcţiile. Când acesta îşi îndreptă privirea în sus, Nicholas văzu că gura omului fusese strivită. Arăta de parcă tocmai morfolise pe jumătate un pumn de agrişe, iar rămăşiţele incisivilor lui sparţi erau de un roşu sclipitor de la sucul acestora.

Lungit pe burtă, Nicholas întinse mâna spre el, şi-n clipa când făcea asta, ciclonul lovi din nou, în mod incredibil, cu o forţă şi mai mare şi smulse balustrada căzută şi pe omul care încă se mai ţinea de ea, rupând-o complet din locurile în care se mai ţinea. Dispărură instantaneu în clocotul orbitor de alb al uraganului, iar Nicholas se simţi şi el măturat către copastia navei.

Se ancoră cu toată vigoarea de restul de balustradă, şi o simţi şi pe aceasta cum se îndoaie şi începe să cedeze.

Aflat încă în genunchi, el se târî cât mai departe de hăul fatal căscat lângă el, tot înspre pupa, dar vântul îl izbi din plin în faţă luându-i vederea şi sufocându-l. Se târî mai departe aşa, pe orbecăite, până când unul dintre braţele sale întinse se lovi de stâlpul rece de fontă al babalei din pupa-babord, şi-atunci îşi încolăci ambele braţe în jurul ei ca şi cum ar fi strâns la piept o femeie iubită, tuşind de la apa sărată pe care uraganul i-o vârâse cu forţa pe nări şi pe gură.

Orbit încă, el dibui după toroanele de oţel ale cablului principal de remorcă de pe *Warlock.* Dădu de el, dar nu-l putu cuprinde cu deschiderea unei singure palme – însă simţi cum pe dată speranţele sale prind iarăşi aripi.

Cablul era încă asigurat. Îl prevăzuse cu o duzină de matisaje din zbir de nylon şi-l caponase şi încă rezista. Se târî de-a buşilea înainte, alunecând în

lungul cablului de remorcă, şi-şi dădu seama imediat că bucuria lui fusese prematură. Cablul nu era încordat deloc, şi când ajunse la extremitatea punţii-pupa, îl văzu căzând inert drept în jos. Nu era întins şi încordat înspre clocotul alb, înspre acolo unde sperase că *Warlock* se mai afla încă ţinându-le pupa-n vânt ca o uriaşă ancoră de furtună.

În clipa aceea ştiu că lucrul de care se temuse cel mai mult se întâmplase. Uraganul fusese prea puternic, el rupsese cablul de oţel ca pe o aţişoară de bumbac, iar *Golden Dawn* era acum singură, fără nicio posibilitate de manevră, în iureşul acestui uragan sălbatic şi crud care o mâna cu repeziciune spre uscat.

Nicholas se simţi dintr-odată istovit până-n măduva oaselor. Zăcea întins pe punte, cu ochii închişi şi abia ţinându-se de cablul rupt. Vântul voia să-l azvârle peste bord, îi umfla pelerina impermeabilă şi îi biciuia obrajii. Atât de uşor ar fi fost să-şi descleşteze degetele şi să-şi dea drumul – şi îi trebuiră toate rezervele de hotărâre pentru a lupta împotriva unei asemenea ispite.

Încet-încet, cu mare greutate, ca o insectă beteagă, se târî înapoi prin ambrazura distrusă, căscată, a uşilor smulse, până-n culoarul central al castelului-pupa – dar vântul era încă pe urmele lui. Urla pe coridor şi împroşca torente de ploaie şi apă sărată, ce inundau puntea şi-l obligau pe Nicholas să se agaţe de orice întâlnea în cale, ca un om beat.

După furtuna de afară, cabina ascensorului părea la fel de tăcută şi de liniştită ca sfânta-sfintelor dintr-o catedrală. Se privi în oglindă şi-şi văzu ochii roşii, injectaţi, cu o expresie de suferinţă, iar obrajii şi buzele păreau carne vie şi învineţite ca şi cum pielea fusese Jupuită de pe ele. Îşi atinse faţa şi nu-şi mai simţi nici nasul, nici buzele.

Uşile ascensorului culisară într-o parte, iar el intră ameţit pe puntea de navigaţie. Grupul de oameni de la masa hărţilor părea să nu se fi clintit de acolo, doar capetele numai şi le întoarseră spre el.

Nicholas ajunse la masă şi se agăţă de ea. Tăceau toţi şi se uitau la faţa lui.

— Am pierdut un om, spuse el, iar vocea îi era răguşită şi aspră din cauza sării şi a istovirii. A căzut peste bord. L-a luat vântul.

Niciunul dintre ei nu mişcă şi nu vorbi, iar Nicholas tuşi, simţind că-l dor plămânii de la vaporii de apă inhalaţi. Când spasmul trecu, el continuă:

— Cablul de remorcă s-a rupt. Suntem singuri – iar *Warlock* nu va mai fi în stare să mai dea încă o altă remorcă. Pe o astfel de vreme în niciun caz.

Toate capetele se întoarseră acum spre hublourile dinspre prova ale timoneriei, spre acel impenetrabil clocot alb de dincolo de sticlă luminat dinlăuntrul lui de izbucnirile scânteietoare ale fulgerelor.

Nicholas rupse vraja ce-i ţinea parcă pe toţi legaţi. Întinse mâna spre dulăpiorul cu rachete de semnalizare aflat deasupra mesei hărţilor şi luă o cutie de carton plină cu torţe. Rupse ambalajul şi împrăştie torţele pe masă. Arătau ca nişte batoane de dinamită, nişte suluri de hârtie cerată şi abundent vopsită. Torţele puteau fi aprinse şi erau în stare să arunce jerbe purpurii strălucitoare chiar şi de sub apă, o dată ce era tras inelul de autoamorsare aflat la unul dintre capete.

Nicholas îşi vârî câteva torţe în buzunarele din interior ale pelerinei impermeabile.

— Uite ce e, trebui el să zbiere, deşi ceilalţi se aflau la mică distanţă, în două ore ne punem pe

uscat. Imediat după eşuare această navă va începe să se rupă.

Făcu o pauză şi le studie chipurile; Duncan era singurul care nu părea să priceapă. Luase şi el o mână de torţe de semnalizare de pe masă şi se uita la Nicholas cu o privire curioasă.

— Am să vă spun eu când, de îndată ce ajungem la fund de treizeci şi şase de metri şi ea eşuează, săriţi peste bord. O să încercăm să lăsăm la apă o plută. Ar exista o şansă de a fi mânaţi la ţărm.

Se opri din nou şi era limpede că Randle şi ceilalţi doi marinari îşi dădeau seama cât se poate de bine cât de redusă era acea şansă.

— Am să vă dau răgaz douăzeci de minute pentru a vă îndepărta. Până atunci şalandele-cisternă au să înceapă deja să se rupă...

Nu voia ca spusele sale să sune melodramatic şi se strădui să găsească ceva cât mai puţin teatral, dar nu-i venea în minte nimic altceva.

— În clipa în care primul tanc se fisurează, eu am să dau foc ţiţeiului care se scurge cu o torţă de semnalizare.

— Hristoase! i se opri lui Randle vorba pe buze, acoperită de uragan. Apoi îşi ridică glasul. Un milion de tone de ţiţei. O să se transforme totul într-o ciupercă de foc, omule.

— Mai bine aşa decât o pată de ţiţei de un milion de tone dusă de curentul Gulf Stream, îi răspunse Nicholas pe un ton obosit.

— Niciunul dintre noi nu va avea nicio şansă de scăpare. Un milion de tone, gândeşte-te. Are să sară în aer ca o bombă atomică.

— Găseşte tu altă soluţie mai bună, spuse Nicholas şi părăsi masa pentru a se îndrepta clătinându-se spre cabina radio. Ei îl urmăriră din priviri cum se îndepărtează, apoi Duncan se uită o clipă la torţele de semnalizare din mâna sa, mai înainte de a şi le vârî în buzunarul hainei.

În cabina radio Nicholas chema încet în microfon.

— Răspunde *Sea Witch... Sea Witch,* aici e *Golden Dawn.*

Dar numai electricitatea statică urla prin eter în chip de răspuns.

— *Warlock.* Răspunde. *Warlock.* Aici e *Golden Dawn.*

Auziră cum altceva fu luat de vânt, auziră un zgomot de sfâşiere şi întreaga suprastructură se zgâlţâi şi trepidă. Nava începu să se fărâme, nu fusese proiectată să reziste la asemenea uragane.

Prin uşa deschisă de la cabina radio, Nicholas putea să vadă pupitrul de comandă şi control. Sub navă mai erau o sută douăzeci şi şapte de metri de apă, iar vântul îi trăgea pumni şi-o biciuia mânând-o tot spre ţărm.

— Răspunde, *Sea Witch,* chema Nicholas cu o blândă deznădejde. Aici e Golden *Dawn.* Mă auziţi?

Vântul se năpustea, azvârlindu-se asupra navei ca un monstru, şi sub izbitură ea gemea şi se frământa.

— Răspunde, *Warlock.*

Randle se îndreptă clătinându-se spre hublourile dinspre prova, şi apucându-se de bară se aplecă deasupra indicatoarelor care supravegheau condiţiile fizico-chimice ale mărfii. Verificând, vânând vreo defecţiune sau avarie pe undeva.

— Cel puţin continuă să gândească, spuse Nicholas urmărindu-l cu atenţie, iar deasupra capului căpitanului sonda ultrason indica o sută douăzeci şi doi de metri.

Randle îşi îndreptă spinarea încet, dădu să se întoarcă, iar vântul izbi din nou.

Nicholas simţi şocul în stomac, ceva absolut solid, ca un munte sub avalanşă, un zgomot de bubuit aiuritor şi hubloul din faţă al punţii de comandă de deasupra pupitrului de comandă se sparse înspre interior.

El explodă într-o puzderie scânteietoare de aşchii de sticlă în care căpitanul Randle aflat în picioare chiar în dreptul lui dispăru ca înghiţit. Într-o fracţiune de clipă, Nicholas văzu cu groază capul pe jumătate retezat de pe umeri de ghilotina unei foi de geam zburătoare, apoi se prăbuşi pe punte pentru ca instantaneu arteziana pulsatilă şi roşie a sângelui să fie diluată până la roz-pal în torentele de apă şi vânt ce năvăleau în cascade prin spărtură, sufocând toată puntea de navigaţie.

Hărţi şi cărţi fură smulse de pe rafturile lor şi zburătăceau ca nişte păsări închise în colivie în înviforarea şi vijelioasa bântuire a ciclonului prin acel spaţiu delimitat de sticlă şi oţel.

Nicholas se îndreptă spre corpul căpitanului, apărându-şi faţa cu braţul îndoit din cot, însă nu mai era nimic de făcut pentru el. Îl lăsă pe Randle să zacă pe punte şi strigă către ceilalţi:

— Sta ţi la depărtare de hublouri.

Îi strânse în partea din spate a comenzii unde se aflau Decca şi sistemele de navigaţie. Cei patru şedeau strâns apropiaţi unul de celălalt, ca pentru a căpăta o oarecare încurajare, iar vântul nu se potolea. Vărsa potop prin hubloul spart şi urla

dementţial prin comandă, trăgând de îmbrăcămintea lor şi umplând aerul cu o ceaţă fină de vapori. Puntea era inundată de apă, care atunci când petrolierul rula clipocea şi se rostogolea aproape dintr-un capăt în altul al timoneriei.

Trupul inert şi ud al lui Randle aluneca înainte şi înapoi odată cu ruliul şi mişcarea apei. Nicholas părăsi îndoielnicul adăpost al peretelui din spate, săltă cadavrul ţinându-l de subsuori, îl târî până-n cabina radio şi-l vârî în patul operatorului radiotelegrafist. Sângele proaspăt pătă aşternutul scrobit şi călcat, iar Nicholas desfăcu o pătură şi o puse peste Randle după care se întoarse în comandă, clătinându-se pe picioare.

Vântul continua încă să crească în intensitate şi pe moment Nicholas se simţi copleşit pur şi simplu de forţa şi persistenţa acestuia.

O bucată solidă de material, desprinsă de vânt de la locul ei, probabil o foaie de aluminiu din suprastructură, ori vreo bucată de ţeavă ruptă de pe puntea tancurilor, fu azvârlită în extremitatea laterală a timoneriei ca un proiectil, ca apoi să-şi ia zborul undeva în ciclon lăsând în urma ei o fisură cu margini zimţate pe care ciclonul o exploata, trăgând de ea şi îndoind-o de nenumărate ori. Lărgind gaura până când tabla începu să fluture şi să păcănească, iar prin ea să curgă potopul compact al precipitaţiilor.

Nicholas îşi dădu seama că suprastructura navei începea să se dezmembreze. Asemenea unui vultur gigantic, ciclonul avea în curând să purceadă la curăţarea cadavrului până la oase.

Ştia că ar fi trebuit să ducă supravieţuitorii jos, mai aproape de linia de plutire, astfel încât atunci când aveau să fie obligaţi să abandoneze nava, s-o poată face repede. Însă creierul său era năucit de tumult aşa că rămase nepăsător. Trebui să facă apel

la tot ce-i mai rămăsese din capacitatea de rezistenţă, doar ca să se fortifice împotriva vântului devastator şi a spasmelor neliniştite ale navei.

În vremea navigaţiei cu pânze, când echipajul atingea acest nivel al deznădejdii, ei se legau cu funii de catargul cel mare.

Creierul lui înregistra mecanic că adâncimea apei de sub chila navei era acum de numai o sută doi metri, iar barometrul indica nouă sute cincizeci şi cinci de milibari. Niciodată în viaţa lui nu mai auzise de o valoare atât de coborâtă. Cu certitudine că mai jos n-avea cum să mai coboare, iar ei trebuiau să se afle cumva cam prin centrul uraganului în mişcare de rotaţie.

Îşi ridică cu greu mâna ca să citească ora. Era doar zece dimineaţa, ei fuseseră în ciclon doar două ore şi jumătate.

O lumină mare şi intensă lovi acoperişul rupt, o lumină care-i orbi cu intensitatea ei, iar Nicholas îşi ridică mâinile streaşină pentru a-şi proteja ochii. Nu putea înţelege ce se petrecea. Avea senzaţia că asurzise complet, fiindcă dintr-odată cumplita dezlănţuire a vântului amuţise, devenind treptat-treptat zero.

Apoi înţelese.

— Ochiul, cârâi el răguşit, suntem în ochiul uraganului, iar glasul îi suna straniu în propriile sale urechi. Se îndreptă şontâcăind spre partea din faţă a timoneriei.

Deşi *Golden Dawn* continua să ruleze masiv, descriind un arc de cerc de aproape patruzeci de grade între valorile maxime ale canarisirii – ea se eliberase de insuportabila presiune a vântului şi un soare strălucitor o scălda în razele lui. Lumina în jos ca una dintre orbitoarele lămpi electrice, ale unei

scene de teatru aflat sus, în gâtuitura unei pâlnii întunecate de nori groşi ce se mişcau de jur-împrejurul lui la viteze enorme.

Norii se întindeau chiar până la suprafaţa mării şi se prezentau neîntrerupt de-a lungul întregului cerc al orizontului într-un perete compact. Doar deasupra capului aceştia se deschideau, iar cerul era de un sângeriu închis, nenatural, de jur-împrejurul ochiului larg căscat, necruţător al soarelui.

Oceanul era încă zbuciumat şi confuz, dansând în creste şi-n vâj, acoperit cu o saltea groasă, spumegândă de emulsie, compactă. Însă marea începuse deja să se mai liniştească în pacea absolută ce domnea în ochiul de uragan, iar *Golden Dawn* rula acum apreciabil mai puţin decât înainte.

Nicholas îşi întoarse gâtul înţepenit ca să privească peretele de nori aflaţi într-o alergătură dementă. Se întreba cât timp îi va trebui ochiului de uragan să treacă pe deasupra lor.

Nu foarte mult, era sigur de asta, o jumătate de oră – ori cel mult o oră – după care ciclonul se va năpusti iar asupra lor cu reînnoită furie dezlănţuită, la fel de brusc pe cât de brusc încetase. De astă dată însă vântul avea să izbească dintr-o direcţie exact opusă. Trecuseră deja de pivotul ciclonului şi intraseră în cealaltă parte a vârtejului de precipitaţii compacte.

Nicholas îşi desprinse privirea de la bancul noros în rotaţie şi care se întindea până la cer, şi se uită în jos pe puntea tancurilor. Dintr-o singură ochire îşi dădu seama că *Golden Dawn* suferise deja avarii fatale. Şalanda-cisternă din prova-babord era pe jumătate smulsă din cuplele ei hidraulice, nemaiţinându-se acum decât în legătura dinspre prova şi plutind la un unghi de aproape douăzeci de grade faţă de axa celorlalte trei tancuri. Puntea tancului fusese în întregime răsucită ca membrele

artritice ale unui gigant, iar acum şalanda rula şi tanga într-o altă cadenţă decât cea a restului carenei.

Coloana vertebrală a lui *Golden Dawn* era ruptă. Ea se rupsese exact acolo unde Duncan şubrezise corpul ca să facă economie de oţel. Numai rezerva de flotabilitate a ţiţeiului din cele patru şalande ale ei o mai ţinea în stare de plutire. Nicholas se aştepta să o vadă înconjurată de pala întunecată şi sclipitoare a ţiţeiului scurs din ea. Nu putea să creadă că niciunul dintre cele patru tancuri nu-şi pierduse etanşeitatea şi aruncă o privire rapidă la aparatele de supraveghere electronică a tancurilor de marfă. Încărcăturile şi atmosfera controlată din ulajele lor erau încă cele normale. Până în prezent avuseseră noroc cu carul, însă când aveau să pătrundă în cealaltă parte a uraganului, ştia că şubrezita coloană vertebrală a lui *Golden Dawn* avea să cedeze complet, iar când se va întâmpla aşa ceva învelişul subţire de tablă al şalandelor avea să se perforeze şi să se sfâşie.

În acel moment luă o hotărâre, obligându-şi mintea nu de a mai cântări cât de bună era acea hotărâre, ci de a-l îmbărbăta în ducerea ei la îndeplinire.

— Duncan, strigă el pe puntea inundată, pe tine împreună cu ceilalţi am să vă trimit cu una dintre plutele de salvare. Asta va fi singura voastră ocazie de a o putea lăsa la apă. Eu am să rămân la bord ca să dau foc mărfii în clipa când uraganul va lovi din nou.

— Furtuna a trecut, începu Duncan deodată să ţipe strident, ca un apucat. Acum această navă este în siguranţă. Tu vrei să-mi distrugi nava – în mod deliberat încerci să mă distrugi cu totul.

Alerga agitat pe puntea care oscila în toate direcţiile.

— Într-adins o faci. Tocmai acum când ştii c-am câştigat. Şi ăsta e singurul mod prin care mai poţi să mă opreşti.

Încerca stângaci să-i tragă lui Nicholas un croşeu de dreapta la figură. Nicholas eschivă prin aplecare şi-l apucă în braţe pe Duncan, imobilizându-l.

— Ascultă, zbieră el încercând să-l calmeze. Ăsta e numai ochiul uraganului...

— Ai fi în stare de orice numai ca să mă opreşti. Ai jurat c-ai să faci tot ce-ţi stă în putinţă ca să mă împiedici...

— Ajutaţi-mă, strigă Nicholas în direcţia celor doi marinari, iar aceştia-l înşfăcară fiecare de câte un braţ. El se arcuia şi se zvârcolea ca un posedat, ţipând la Nicholas ca din gură de şarpe, cu chipul desfigurat şi umflat de furie şi cu pletele ude fluturându-i peste ochi.

— Ai face orice ca să mă distrugi, orice, orice, ai fi în stare să-mi distrugi nava...

— Duceţi-l jos la puntea bărcilor de salvare, le ordonă Nicholas celor doi marinari.

Ştia că în clipa de faţă nu se mai putea discuta omeneşte cu Duncan şi se întoarse cu spatele la ei. Dar în următorul moment încremeni.

— La loc comanda! îi împiedică el să părăsească puntea de comandă.

Nicholas simţi cum cumplita apăsare a epuizării şi deznădejdii îi cade jos de pe umeri şi cum prin trup trec undele unei noi vigori, reîncărcându-l cu curaj şi hotărâre. La aproape o milă distanţă, din spatele peretelui de nori cenuşii, ce se îndepărtau treptat, în înspăimântătoare învolburare, *Sea Witch* ţâşnise deodată în plină lumină a soarelui plonjând vitejeşte

cu „toată înainte”, cu jerbe de apă ce explodau în etrava ei şi zburau în sus, până la înălţimea suprastructurii ei, alergând nepăsătoare la primejdia furtunii şi a oceanului.

— Jules, şopti Nicholas.

Jules o mâna cum numai un remorcherist e în stare să conducă o navă, fugind ca să ajungă la ei înaintea celuilalt perete al uraganului.

Nicholas simţi cum i se pune un nod în gât şi deodată din ochi îi ţâşniră şiroaie de lacrimi fierbinţi de uşurare şi recunoştinţă care-l făcură aproape să nu mai vadă, la cam o milă distanţă. În babordul lui Sea *Witch,* şi cel mult două sute de metri înapoia ei, *Warlock* izbucni afară prin peretele ciclonului, gonind la fel de tare ca şi cealaltă soră a ei.

— David, rosti Nicholas cu glas tare. Şi tu, David...

Abia atunci realiză că în tot cursul acelor turbate ceasuri de demenţială dezlănţuire a stihiilor, ele trebuie să-l fi avut permanent în contact radar, rămânând mereu în apropiere, menţinându-şi permanent poziţia faţă de corpul invalid al lui *Golden Dawn* şi aşteptând să se ivească prima şansă.

Peste vaierul şi pârâiala electricităţii atmosferice, din difuzorul de deasupra capului bubui vocea lui Jules Levoisin. Era suficient de aproape, iar în ochiul limpede al uraganului interferenţa electromagnetică parazită îngăduia un contact radio cât de cât inteligibil.

— *Golden Dawn,* aici e *Sea Witch.* Răspunde *Golden Dawn.*

Nicholas se duse la staţia radio a navei şi smulse microfonul.

— Jules. Rosti el ne irosind nicio clipă cu saluturi sau felicitări, o să luăm numai tancurile. Scheletul îl abandonăm. Înţeles?

— Înţeles, luăm tancurile, răspunse imediat Jules.

Creierul lui Nicholas funcţiona din nou rapid şi cu claritate, şi vizualiza exact cum aveau să procedeze.

— *Warlock* ia prima tancurile din babord – în tandem.

Tandem însemna că cele două şalande-cisternă erau înşirate una după alta, ca mărgelele pe aţă; ele fuseseră gândite să fie luate la remorcă în acest fel.

— După care o să le luaţi şi pe cele din tribord...

— Trebuie să salvezi şi carena, strigă Duncan, care încă se mai zvârcolea între cei doi marinari care-i ţineau. Berg, blestematule, n-am să-ţi îngădui să mă distrugi.

Nicholas nu-i luă în seamă înjurăturile până în clipa când Isprăvi de dat instrucţiuni comandanţilor celor două remorchere, după care dădu drumul microfonului şi se înfipse în umerii lui Duncan. Părea să fie stăpânit dintr-odată de o forţă supranaturală cu care-l zgâlţâi de parcă ar fi fost un copil. Îl zgâlţâi în aşa hal încât capul lui Duncan se bâţâia înainte şi înapoi, iar dinţii îi clănţăneau în gură.

— Idiot nemernic, îi strigă el lui Duncan drept în faţă. Chiar nu pricepi că peste câteva minute uraganul va începe din nou?

Smulse trupul lui Duncan din cleştele braţelor celor doi marinari, ducându-l pur şi simplu târâş până la hublourile ce dădeau spre puntea tancurilor.

— Chiar nu-ţi dai seama că monstrul ăsta pe care l-ai construit tu e terminat? Terminat! S-a zis cu el, gata! Fără elice, cu şira spinării ruptă şi cu suprastructura care se va dezmembra la câteva minute după ce vor începe din nou vânturile.

Îl răsuci cu brutalitate pe Duncan cu faţa spre el, păstrând între ei o distanţă de doar câţiva centimetri.

— S-a isprăvit, Duncan. O să zicem c-am avut noroc dac-o să mai rămânem în viaţă. Ba o să zicem că ne-a pus Dumnezeu mâna-n cap dac-o să reuşim să salvăm marfa.

— Dar nu pricepi că... nu, nu, trebuie neapărat să salvăm carena, fără ea...

Duncan începu să se zbată, era un bărbat puternic – turbarea i se aprindea la iuţeală şi-n orice clipă putea deveni periculos. Pur şi simplu nu mai era vreme de pierdut, *Warlock* executa deja manevra de apropiere dinspre traversul babord al lui *Golden Dawn* pentru transferul tancurilor.

— N-am să te las să le iei.

Duncan se smulse din menghina lui Nicholas şi-n ochi îi licări o dementă fanatică.

Nicholas pivotă printr-un joc de picioare şi dirijându-şi braţul prin rotaţie din umăr, el ţinti lovitura pe direcţia articulaţiei maxilarului, imediat dedesubtul urechii şi a perciunelui de păr des şi ud, de culoare auriu-roşcată ale lui Duncan. Însă Duncan îşi roti capul în acelaşi sens cu cel al pumnului, iar lovitura ricoşă din tâmplă. În clipa în care Nicholas era dezechilibrat, *Golden Dawn* făcu o mişcare de ruliu în sens invers.

Căzu cu spinarea peste pupitrul de comandă, iar Duncan îşi luă un avânt de doi paşi, ca un fundaş de rugby pregătit pentru a izbi cu piciorul un balon de

urmărire, şi izbi cu piciorul drept spre regiunea inghinală a lui Nicholas.

— Am să te omor, Berg, ţipă el strident, iar Nicholas abia dacă mai avu timp să se rostogolească pe-o parte şi să-şi ridice piciorul încrucişându-l peste celălalt pentru a-şi apăra testiculele. Lovitura lui Duncan îl prinse în partea de sus a coapsei.

O durere ce-l făcu să vadă alb înaintea ochilor îi explodă în stomac, amorţindu-i piciorul până la coapsă, dar se folosi de pupitrul de comandă şi de celălalt picior pentru a se azvârli pe contraatac, expediind o contră la stomac, chiar sub coaste, care-i luă respiraţia lui Duncan, determinându-l să icnească zdravăn de tot şi să se chircească de durere. Nicholas îşi trecu fin centrul de greutate pe celălalt picior şi-i expedie lui Duncan o directă de stânga în plină figură. Aceasta făcu un zgomot ca de pepene verde scăpat pe o podea de beton, iar Duncan fu azvârlit în peretele timoneriei şi ţintuit acolo pentru o clipă de o nouă mişcare de ruliu a navei. Nicholas se duse după el şontâcăind pe piciorul lovit care-l durea, şi-i mai administră încă două lovituri. Cu stânga şi cu dreapta, scurt şi îndesat, două lovituri vâjâitoare, ce-l izbiră cu capul de perete şi-i aduseră pe loc pe buze şi sub nări floricele de sânge de un roşu strălucitor.

Când genunchii lui Duncan se înmuiară, îi înfipse mâna stângă-n beregată şi-l susţinu aşa preţ de o clipă, cercetându-i ochii să vadă dacă în ei mai era chef de împotrivire şi cu dreapta gata pregătită pentru a izbi din nou. Duncan însă nu mai dădea niciun semn de opoziţie.

Nicholas îi dădu drumul şi se duse la dulăpaşul cu echipament de semnalizare. Smulse de pe policioara cu radioemiţătoare trei mici walkie-talkie şi întinse câte unul fiecărui marinar.

— Cunoaşteţi procedurile de decuplare a şalandelor-cisternă pentru un remorcaj tandem? întrebă el.

— Le-am exersat, răspunse unul dintre ei.

— Să mergem, spuse Nicholas.

Era o sarcină gândită pentru doisprezece oameni, iar ei nu erau decât trei. Duncan nu le era de niciun ajutor, iar Nicholas îl lăsă în camera de operaţiuni încărcare-descărcare marfă, unde era locul pompagiilor, pe cea mai de jos punte a suprastructurii-pupa a lui *Golden Dawn.* Mai întâi oprise ventilatoarele de gaz inert, blocase supapele de presvacuum şi armase zăvoarele hidraulice ale şalandelor-cisternă în vederea desprinderii lor de corpul-mamă.

Munceau câteodată acoperiţi până la gât de izbucnirile bruşte de apă verde şi înspumată ce deferla peste teuga ultra petrolierului. Luară la bord şi asigurară cablul principal de remorcă al lui *Warlock,* deblocară zăvoarele hidraulice care ţineau şalanda din faţă legată de corp şi în clipa când David Allen începu să se îndepărteze încetişor de corpul invalid al navei, ei făcură stânga-mprejur şi-o luară clătinându-se îndărăt pe scara-de-pisică răsucită şi ruptă de uragan cu mişcările îngreunate de cizmele grele, marinăreşti, de greoaiele combinezoane impermeabile şi de marea confuză care invada aproape din minut în minut puntea tancului.

Pe tancul din spate întreaga operaţiune ce le secătuia puterile trebuia repetată, numai că lucrurile se complicau un pic pentru că mai trebuiau în plus să cupleze şi lanţul ce lega între ele cele două şalande lungi de nouă sute de metri fiecare. Nicholas trebuia să coordoneze prin walkie-talkie eforturile marinarilor săi cu acelea ale lui David, aflat la timona lui *Warlock.*

Când în sfârşit *Warlock* aplică putere maximă pe ambele ei maşini şi se îndepărtă de carena ce se legăna, ea trăgea după sine la remorcă ambele şalande dinspre babord. Acestea pluteau exact la rasul apei, neoferind niciun fel de rezistenţă velică uraganului ce în curând avea să se dezlănţuie din nou asupra lor.

Ţinându-se bine de balustrada de protecţie a pasarelei „scară-de-pisică" suspendate, Nicholas observă totul cu un ochi de profesionist. Era o privelişte incredibilă – două gigantice balene lucioase şi negre ce-şi arătau spinările numai în scobiturile dintre crestele valurilor, şi acea navă micuţă conducându-le vitejeşte cât mai departe. Ele o urmau ascultătoare, şi temerile lui Nicholas se mai risipiră. Nu era prea încrezător, nici cel puţin satisfăcut, fiindcă mai aveau în faţă de înfruntat un uragan – însă pentru moment erau nişte speranţe.

— *Sea Witch,* vorbi el în micul radioemiţător portabil. Eşti gata să preiei remorcă?

Jules Levoisin însuşi trase cu pistolul lansator de bandulă-rachetă. Nicholas îi recunoscu sus, pe platforma tunurilor de incendiu din turn, silueta durdulie şi totuşi minusculă, iar racheta bandulei lăsă în urmă o dâră subţire şi şerpuită de fum alb ce se detaşa net pe fundalul plumburiu al frontului noros de uragan. După ce parcurse o curbă balistică deasupra punţii petrolierului, racheta-bandulă, purtătoarea unui fir subţire de nailon, căzu pe scara-de-pisică la vreo trei metri de locul unde stătea Nicholas.

Se puseră pe treabă cu un zel rezervat, iar Jules Levoisin îşi aduse marele şi zveltul său remorcher atât de aproape de ei, încât aruncând o rapidă privire în sus, Nicholas putu distinge un dinte din aur în gura dezvelită până la urechi într-un zâmbet de încurajare. Nicholas îşi îngădui doar acea scurtă

privire, după care-şi ridică faţa în sus şi se uită spre furtună.

Peretele de nori avea un aspect alunecos, neted şi cenuşiu ca trupul unui gigantic limax la picioarele căruia se târa o dâră scânteietoare de nuanţă albă, băloasă, în locul unde vânturile năprasnice transformau în spumă suprafaţa oceanului. Acum se afla foarte aproape, zece mile, nu mai mult, iar sus pe cer soarele nu se mai vedea, acoperit de vârtejul turbionar al cohortelor de nori de nuanţa plumbului. Şi cu toate acestea însă, acea pâlnie îngustă şi deschisă de atmosferă limpede şi împăcată se întindea până hăt în slava cerului întunecat şi sinistru.

În zăvoarele şalandei-cisternă faţă-tribord numărul unu presiunea agentului hidraulic era zero. Undeva în carena deformată şi avariată, era foarte probabil ca respectiva conductă hidraulică să se fi rupt. Nicholas împreună cu unul dintre marinari trebuiră să acţioneze în regim de avarie, manual, dispozitivul de cuplare, cu ajutorul unei prese hidraulice manuale ce se manevra greu şi care le luă mult timp.

Şi nici după aceea cupla nu voia să cedeze, carena era strâmbă, iar fălcile zăvoarelor se dezaxaseră.

— Trage, îi comandă în disperare Nicholas lui Jules. Trage cu „toată” pe amândouă.

Până la frontul ciclonului nu mai erau acum decât cinci mile şi deja putea să audă susurul mortal al vijeliei şi simţi o pală rece de vânt ce-i suflă în obraz.

Apa clocoti sub bolta pupei lui Sea *Witch,* împrăştiindu-se numaidecât într-un siaj alb, în clipa când Jules băgă ambele maşini în forţaj. Cablul de remorcă deveni drept şi încordat. Preţ de jumătate de minut, nimic nu cedă, nimic nu se clinti, în afara

peretelui de nori plumburii ce avansau tot mai aproape şi mai aproape de ei.

Apoi cu un răsunător zăngănit de fierărie, fălcile zăvoarelor cedară şi tancul alunecă impunător afară din alveola aferentă lui din corpul lui *Golden Dawn.* În exact acelaşi moment în care şalanda era desprinsă, osatura carenei menţinută până în acea clipă în stare de plutire datorită volumului şi flotabilităţii începu să se năruie.

Scara-de-pisică pe care stătea Nicholas începu să se torsioneze şi să se încline într-un asemenea grad încât acesta se văzu nevoit să-şi ancoreze bine de tot mâinile şi rămase aşa înmărmurit, urmărind cu fascinaţie şi oroare cum *Golden Dawn* îşi începea definitiva prăbuşire.

Întreaga punte a tancurilor, în clipa aceea devenită numai un schelet descărnat, prinse să se îndoaie în centrul cel şubrezit, prinse a se plia ca un enorm cleşte de spart nuci, iar între fălcile spărgătorului de nuci se afla şalanda numărul doi – cea din spate – din tribord. Era o „nucă" de mărimea catedralei din Chartres, cu un miez lichid şi moale şi o coajă nu mai groasă decât deschiderea unei mâini.

Nicholas o luă repejor din loc, mişcându-se greu şi caraghios pe scara-de-pisică răsucită şi înclinată, strigând cu insistenţă în radiotelefon în timp ce alerga:

— Ghilotinează!

Comanda îi era destinată marinarului aflat aproape un kilometru mai departe, undeva pe suprafaţa încordată şi contorsionată din oţel chinuit.

— Ghilotinează remorca doi!

Cele două şalande-cisternă din tribord erau legate între ele prin lanţul cel gros de cuplaj-tandem, iar

şalanda din faţă era legată de Sea *Witch* prin cablul de remorcă. Aşa încât Sea *Witch* şi cu *Golden Dawn* sortită pieirii erau inexorabil înlănţuite una de cealaltă în caz că nu izbuteau să separe cele două şalande şi s-o lase pe *Sea Witch* să scape numai cu „numărul unu" pe care tocmai o extrăsese din alveola aferentă, de andocare.

Butonul de comandă a ghilotinei era într-o cabină-boxă aflată undeva în urmă, cam la jumătatea distanţei, iar în momentul acela, cel mai apropiat marinar se afla la vreo două sute de metri de acea boxă.

Nicholas îl putea vedea cum înainta repede, legănându-se caraghios de-a lungul scară-de-pisică strâmbe ce se cutremura.

Instantaneu îşi dădu seama de pericol, însă graba îi fu fatală, pentru că în clipa când sărea de pe pasarelă, puntea se deschise sub picioarele lui, căscându-se ca fălcile unui monstru de fier între care marinarul căzu până la brâu. Era spaţiul creat între două plăci de tablă aflate în mişcare. În timp ce el se zvârcolea neputincios, următoarea mişcare a carenei navei închise la loc spaţiul dintre plăci, făcându-le să culiseze una pe deasupra celeilalte ca lamele ascuţite ale unor foarfeci.

Omul scoase un singur ţipăt şi un talaz năvăli pe punte curăţindu-i rămăşiţele mutilate cu apă verde şi rece. Când aceasta se retrase înapoi nesle bord, pe punte nu mai era nici urmă de om. Tabla punţii era perfect curată şi strălucitoare.

Nicholas ajunse în exact acelaşi loc de fractură a punţii, cântări mai întâi amplitudinea mişcărilor de închidere-deschidere ale plăcilor de oţel şi cadenţa următorului val ce-avea să deferleze pe punte şi-abia după aceea îşi luă avânt şi sări peste acea gură mortală.

Ajunse la boxă, deschise în lături bocaportul, vârându-se cu totul în micuţa chichineaţă de fier unde scoase cuiul de siguranţă al capacului de protecţie ce acoperea butonul de acţionare a ghilotinei. Izbi cu podul palmei în buton. Cele patru lanţuri solide ale remorcii-tampon se aflau între electrozii mecanismului de ghilotinare. Printr-un amperaj puternic debitat de generatoarele navei şi un fulger albastru, de flamă electrică, zalele groase de oţel fură retezate ca brânza sub sârma tăietorului, şi jumătate de milă mai departe, *Sea Witch* simţi uşurarea şi-o luă din loc voinicește, drept înainte cu motoarele în plin şi trăgând după ea şi şalanda numărul unu din tribord, aflată încă la remorcă.

Nicholas rămase puţin în ambrazura bocaportului boxei de comandă a ghilotinei, ţinându-se de rama acesteia pentru a-şi păstra echilibrul şi se uită lung la cea din urmă şalandă rămasă, captivă încă fără speranţă în jungla mişcătoare de fiare îndoite a carenei răsucite şi deformate a lui *Golden Dawn.* Arăta de parcă un gigant invizibil apucase Turnul Eiffel de la un capăt şi de la celălalt şi-l îndoise pe genunchi.

Deodată în aer se simţi o duhoare pătrunzătoare de substanţă chimică, şi Nicholas simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Era duhoarea ţiţeiului ce se scurgea din tancul spart.

— Nicholas! Nicholas! Chiţăia radiotelefonul atârnat după umăr, iar el îl duse la buze, fără a-şi dezlipi ochii de la cumplitele chinuri de moarte ale lui *Golden Dawn.*

— Te ascult, Jules.

— Nicholas, mă întorc să te Iau.

— Nu poţi să te întorci, în niciun caz cu remorca aia după coada ta.

— Am să vin cu prova lângă balustrada dunetei tribord, chiar dedesubtul aripii din faţă a timoneriei. Fii gata pregătit să sari la bord.

— Jules, tu nu eşti în toate minţile!

— De cincizeci de ani tot aşa mă ştiu, se declară de acord Jules pe un ton prietenos. Să fii gata pregătit.

— Jules, mai întâi dă mola la remorcă, se rugă Nicholas. Ar fi fost aproape imposibilă manevrarea lui *Sea Witch* cu acea monstruoasă greutate moartă agăţată de coadă. Mola remorca. O s-o putem recupera din nou după aia.

— Mă, tu-l înveţi pe tac-tu mare cum să spargă ouă? măcelări Jules fericit vechea zicală căreia-i dădea acum o întorsătură sinistră.

— Ascultă, Jules, tancul al patrulea s-a spart. Vreau să treci nava în regim, de „etanş la flăcări”, înţeles? Închide toţi bocaporţii, toate gurile de aerisire, tot: „etanş la flăcări”, clar? După ce-ajung la bord aruncăm în ea o rachetă de semnalizare şi-i incendiem marfa.

— Am recepţionat, Nicholas, deşi tare-aş mai fi vrut să n-aud una ca asta.

Nicholas părăsi cabina de comandă a foarfecelor-ghilotină, sări peste gura mestecătoare căscată în tabla punţii şi urcă energic treptele de fier ale scării laterale ce ducea până la pasarela centrală.

Uitându-se din fugă peste umăr putea vedea peretele alunecător, plumburiu şi fără sfârşit al norilor şi vânturilor; ameninţarea lor era copleşitoare şi se pomeni că preţ de numai o clipă încetineşte pasul, după care-şi reveni şi-şi porunci s-o ia din nou pe scara-de-pisică centrală, spre suprastructura din

pupa a superpetrolierului până la care mai avea încă un kilometru de alergat.

Singurul marinar care mai rămăsese se afla şi el pe pasarelă la o sută de metri în faţă, alergând hotărât spre punctul de unde avea să-i culeagă remorcherul. Auzise şi el ultima transmisiune a lui Jules Levoisin.

La patru sute cinci zeci de metri în larg, pe valurile turbulente şi agitate, Jules Levoisin lua rondou cu *Sea Witch.* În alte circumstanţe, Nicholas ar fi rămas impresionat de excepţionala îndemânare cu care bondocul franţuz îşi manevra nava şi odată cu ea voluminoasa ei remorcă, însă în clipa de faţă nu mai era vreme şi energie decât pentru un singur lucru.

Atmosfera puţea. Vaporii grei emanaţi de ţiţei pârjoleau plămânii lui Nicholas, care pompau întruna şi parcă-l strângeau de gât. În timp ce alerga tuşea şi se îneca, gustul şi damful ţiţeiului îi încărcau limba şi-i scorojeau nările.

Dedesubtul pasarelei, tancul plin-ochi era plesnit în sute de locuri sub ploaia de proiectile smulse din suprastructura demolată, era strivit şi sfâşiat sub grinzile de oţel ale osaturii în mişcare, iar hidrocarbura de culoare roşu-închis ţâşnea, se scurgea şi se infiltra afară din el ca sângele otrăvit din corpul unui dragon rănit de moarte.

Nicholas ajunse la castelul-pupa, intră în fugă prin uşile ecluză de vreme rea, îndreptându-se spre puntea cea mai joasă. Odată ajuns acolo dădu buzna în camera de operaţiuni încărcare-descărcare.

Când intră, Duncan Alexander se întoarse spre el cu chipul buhăit şi tumefiat de la loviturile încasate.

— În clipa asta abandonăm nava, spuse Nicholas.

— Te-am urât încă din prima zi, spuse el foarte calm, foarte controlat, cu o voce ce avea un timbru egal, profund. Ştiai?

— Acum nu-i vreme pentru chestii de-astea.

Nicholas îl înşfăcă de braţ, iar Duncan îl urmă pe coridor fără să opună nicio rezistenţă.

— Tot jocul se-nvârteşte în jurul a câteva lucruri, nu-i aşa, Nicholas? – putere, avere, şi femei, ăsta-i jocul pe care l-am jucat noi doi.

Lui Nicholas abia dacă-i ajungea la ureche ce-i îndruga Duncan. Ajunseră afară, pe dunetă. Stând în picioare lângă balustrada din tribord, dedesubtul timoneriei, punctul stabilit de Jules pentru recuperare.

Sea Witch, se întorcea, era la doar cinci sute de metri. Iar Nicholas avea acum răgaz să observe cum îşi conducea Jules nava.

El desfăşură de pe tamburul troliului lăsat „pe liber" tot cablul greu de care dispunea, lăsându-l intenţionat să facă „burtă" între remorcher şi enorma lui remorcă de forma unei balene şi exploată largarea cablului pentru a se putea apropia direct de epava lui *Golden Dawn.*

În mai puţin de un minut avea să se afle lângă bordajul petrolierului, pentru recuperare.

— Da, da, acesta a fost jocul pe care l-am jucat tu şi cu mine, continuă Duncan să vorbească foarte calm. Putere, avere şi femei.

Sub ei, *Golden Dawn* îşi vărsa substanţa în ocean, într-o hemoragie neagră şi puturoasă. Valurile, lovind în marginile petei, mestecau ţiţeiul până-l aduceau la consistenţa unei emulsii vâscoase şi mizerabile care se răspândea necontenit pe suprafaţa

apei, difuzându-şi puţin câte puţin toxina ei aducătoare de moarte în curentul Gulf Stream, pentru a o aduce la cunoştinţă întregului ocean.

— Am câştigat, continuă Duncan pe un ton raţional. Am câştigat tot, de fiecare dată...

Vârî mâna în buzunar, dar Nicholas nici nu dădu atenţie la ce debita el în legea lui, şi nici nu-l văzu ce face...

Duncan luă din buzunar una dintre torţele de semnalizare în caz de naufragiu şi o duse la piept cu ambele mâini, strecurându-şi arătătorul prin inelul de metal al capsei de autoamorsare.

— Şi totuşi, Nicholas, uite că până şi de astă dată am câştigat, spuse el. Joc, set, şi meci.

Şi printr-o smucitură convulsivă trase de inelul de autoamorsare al torţei de semnalizare, după care se dădu un pas înapoi şi-o ridică în sus.

Din ea ţâşni ceva o singură dată, după care izbucni o adevărată jerbă de artificii purpurii însoţită de nişte vălătuci de fum alb-sidefiu.

Acum, în sfârşit, Nicholas se întoarse cu faţa spre el şi pentru o clipă rămase înmărmurit. Apoi se repezi spre mâna în care Duncan ţinea ridicată torţa arzândă, însă acesta fu mai rapid decât el.

Se învârti în loc şi azvârli torţa ce ardea şi sfârâia pe o traiectorie înaltă şi curbă, la capătul căreia căzu pe puntea spartă şi urât mirositoare a tancului.

Se izbi de tabla punţii şi ricoşă în aer o singură dată şi apoi se rostogoli pe bordajul înclinat şi mânjit de ţiţei.

Nicholas rămase ca paralizat lângă balustradă şi se uită la ea. Aştepta o deflagraţie violentă, însă nu

se întâmplă nimic, torţa dându-se nevinovată de-a dura pe punte şi consumându-se în acele jerbe drăgălaşe de scântei roşii.

— Nu arde, strigă Duncan. De ce nu arde?

Desigur, vaporii erau explozivi numai într-un spaţiu închis, unde era nevoie doar de o singură scânteie. Aici însă, afară, în atmosferă deschisă, ţiţeiul avea un punct foarte ridicat de autoaprindere, şi trebuia mai întâi încălzit pentru a-şi elibera substanţele volatile.

Torţa se opri într-un sabord şi sfârâi într-o băltoacă neagră de petrol şi abia atunci acesta se aprinse. Se aprinse cu o flacără roşie, leneşă, mohorâtă, ce se-ntinse repede însă neexploziv peste întreaga punte şi vălătuci groşi începură să se ridice pe loc într-un nor dens şi înecăcios.

Sub locul în care şedea Nicholas, *Sea Witch* îşi împingea prova pe care şi-o lipi de bordajul petrolierului. Marinarul de lângă Nicholas sări şi ateriză cu bine pe teuga remorcherului, după care se refugie la adăpost pe puntea lui *Sea Witch.*

— Nicholas, bubui prin portavoce glasul lui Jules. Sări, Nicholas.

Nicholas se răsuci pe călcâie şi se pregăti să sară.

Duncan îl prinse de la spate, strangulându-l cu un braţ petrecut pe sub bărbie şi târându-l înapoi de lângă balustradă.

— Nu, ţipă Duncan. Tu rămâi aici, amice. Nu pleci nicăieri. Tu rămâi aici cu mine.

Un val de fum gros, unsuros, negru şi înecăcios îi înghiţi, iar vocea amplificată prin megafon continua să urle năprasnic în timpanele lui Nicholas.

— Nicholas, nu mai pot s-o ţin aici. Sări repede, sări!

Duncan îl ţinea într-o priză dezechilibrantă, târându-l cu spatele cât mai departe de copastie, şi dintr-odată Nicholas ştiu ce trebuie să facă.

În loc să se împotrivească braţului lui Duncan, el se azvârli tot mai tare înapoi şi amândoi se izbiră de peretele suprastructurii. Duncan suportă un şoc dublu provocat de ambele corpuri.

Priza lui de strangulare din jurul gâtului lui Nicholas mai slăbi un pic, iar acesta îi administră o puternică lovitură de cot sub coaste, după care se smuci în faţă, îşi vârî mâinile printre propriile picioare ţeapăn înfipte şi apucă gleznele lui Duncan. Îşi îndreptă spinarea, trăgându-i lui Duncan picioarele de sub el şi-n aceeaşi clipă îşi dădu drumul să cadă pe spate, lăsându-se cu toată greutatea.

Duncan icni dedesubtul lui şi braţul îi căzu, iar în acest timp Nicholas sări din nou în picioare tuşind de la vălătucii groşi de fum şi ajunse la copastia navei.

Dedesubtul lui, golul dintre prova lui *Sea Witch* şi bordajul petrolierului se mărea cu repeziciune, împingerea datorată valurilor şi tracţiunea remorcii depărtând tot mai mult cele două nave.

Nicholas încălecă balustrada, rămase o clipă în expectativă, apoi sări. Contactul dur cu puntea îl făcu să-i clănţăne dinţii, iar piciorul beteag cedă sub el. Nicholas se rostogoli o singură dată, după care se ridică în genunchi şi-n palme.

Îşi îndreptă privirea spre *Golden Dam.* În acel moment era în întregime învăluită într-o coloană clocotitoare de fum negru. Cu cât vâlvătăile încingeau mai tare ţiţeiul scurs, cu atât el ardea mai

cu vigoare. Norul de fum era de-acum străpuns de purpuriul satanic al vâlvătăilor înalte şi dogoritoare.

În timp ce *Sea Witch* banda disperată cât mai repede, asupra lor se năpusti cea dintâi pală a furtunii, şi preţ de o clipă fumul se risipi, dezvelind duneta înaltă a superpetrolierului.

Duncan Alexander stătea în picioare lângă balustradă, deasupra punţii tancului, transformată într-un adevărat infern. Stătea în picioare, cu braţele întinse şi ardea, hainele lui ardeau cu furie, iar părul lui era tot numai o torţă strălucitoare. Stătea ca o cruce rituală cu conturul desenat în flăcări şi apoi, încet, se prăbuşi cu faţa în jos peste balustradă în marea ce bolborosea, ţâşnea şi ardea, din monstruoasa navă pe care-o construise, iar fumul negru se aşternu din nou deasupra lui ca o mantie funerară.

Pe măsură ce petrolul ieşit din şalanda perforată alimenta rugul, temperatura creştea din ce în ce mai mult, suficient cât să consume substanţele volatile aromatice, ce constituiau cantitativ mai puţin de jumătate din volumul total al mărfii.

Componentele mai grele, bogate în carbon, încă nu suficient de fierbinţi pentru a arde, clocoteau în acea coloană compactă şi neagră de fum, şi când vijeliile uraganului se mai năpustiră încă o dată asupra lui *Golden Dawn,* acel linţoliu de funingine se amestecă cu masa de aer în bancul de nori al uraganului, înălţându-se mai întâi la trei sute de metri, apoi la trei mii, apoi la zece mii de metri, deasupra apelor oceanului.

În timp ce *Golden Dawn* ardea, temperaturile amestecului de ţiţei şi gaze, prizonier în ulajul carenei, urcară vertiginos. Oţelul devenit roşu, apoi de un, alb orbitor, începu să curgă precum ceara topită, pe urmă curse ca apa – pentru ca deodată, undeva în matricea acestui infernal cuptor, să se

atingă punctul de autoaprindere a fumului dens, din hidrocarburi grele într-un amestec de aer şi vapori de apă.

Golden Dawn împreună cu toată marfa ei se transformară într-o ciupercă de foc.

— Oţelul, sticla, şi celelalte metale din componenţa corpului ei dispărură într-o combustie explozivă instantanee ce dezvoltă temperaturi apropiate de acelea de la suprafaţa soarelui. Marfa ei, un sfert de milion de tone, arse într-o clipită, eliberând o floare de trandafir alcătuit din radiaţia calorică pură atât de intensă, încât ajunse tocmai în pătura cea mai de sus a stratosferei unde consumă linţoliul de funingine provenită chiar de la fumul şi de la propriile sale hidrocarburi volatile.

În acea ciupercă de foc chiar şi aerul se aprinse. Suprafaţa mării şi norii de fum luară şi ei foc în clipa în care oxigenul şi hidrocarburile pe care le conţineau explodară.

Odată, un întreg oraş fusese supus acestui fenomen de ciupercă de foc, când piatră, pământ şi aer explodară. Cei cinci mii de cetăţeni germani ai oraşului Köln au fost vaporizaţi, vapori care arseseră tocmai din cauza căldurii care-i emanase.

Însă această ciupercă de foc era zămislită de un sfert de milion de tone de substanţe volatile.

— Nu poţi să ne îndepărtezi mai mult? strigă Nicholas peste mugetul uraganului.

Gura lui se afla la numai câţiva centimetri distanţă de urechea lui Jules Levoisin.

Stăteau unul lângă altul atârnaţi de barele „ţin-te-bine” de deasupra capului, care le ofereau un punct de sprijin în acest tangaj violent al punţii.

— Dacă o calc pe coadă să dea tot ce poate, am să rup cablul de remorcă, îi strigă Jules drept răspuns.

Sea Witch se balansa, când în bot, când pe coadă. De pe puntea de comandă nu se vedea nimic, decât apă verde sau bancuri de picături fine, ca o ceaţă.

Deasupra lor uraganul îşi dezlănţuise încă o dată forţa brutală, şi o privire pe radar arăta că ecoul strălucitor al carenei invalide şi supurânde a lui *Golden Dawn se* afla la numai un kilometru distanţă, spre pupa.

Deodată sticla hubloului fu acoperită de o negreală de nepătruns, iar lumina de pe puntea de navigaţie a lui Sea *Witch* se reduse doar la iluminatul de incendiu şi beculeţele de scală ale instrumentelor electronice de pe pupitrul ei de comandă.

Jules Levoisin îşi întoarse faţa spre Nicholas, cu trăsăturile lui plinuţe marcate de umbre verzui în acea sumbră obscuritate.

— Banc de fum, strigă Nicholas o explicaţie.

Pe puntea de comandă nu pătrundea nimic din acele mirosuri puturoase de hidrocarburi, deoarece *Sea Witch* era ermetic închisă în regim de „etanş la flăcări”. Aerul condiţionat din interior era în circuit închis, el fiind purificat şi împrospătat cu oxigen de enorma instalaţie Carrier.

— Suntem exact sub vânt faţă de *Golden Dawn.*

O pală şi mai năprasnică din vânturile ciclonului o întoarse pe *Sea Witch* într-un bord, balustrada bordului de sub vânt ascunzându-se în clocotul oceanului verde şi o ţinu pironită astfel, nava nemaifiind în stare vreme de mai multe minute în şir să revină la poziţia ei firească. Echipajul ei se agăţa cu disperare de toate barele „ţin-te-bine”, sâcâitoarea greutate a remorcii contribuind şi ea la afundare.

Elicele ieşite în aer nu întâlneau niciun reazem, iar motoarele i se ambalau cu un vaier deznădăjduit.

Însă *Sea Witch* fusese construită să trăiască pe orice mare, oricât de rea, şi în clipa când şovăia, îşi scutura jos de pe ea apa ambarcată şi-şi vedea mai departe de treabă cu succes.

— Unde-i *Warlock?* zbieră neliniştit Jules.

Pericolul coliziunii îi pândea în mod constant. Două nave, amândouă cu nişte remorci cât toate zilele, manevrând apropiate una de alta în apele strâmte tocate de uragan, însemnau un coşmar peste alt coşmar.

— La zece mile est faţă de noi. Răspunse Nicholas desluşind ecoul celuilalt remorcher pe ecranul plin de „purici" al radarului, ei au plecat mai înainte ca uraganul să fi...

Şi ar mai fi continuat, însă bancul de funingine de hidrocarburi în fierbere ce-o înconjura pe *Sea Witch* se transformă într-o lumină albă imensă, o lumină care-i orbi pe toţi cei aflaţi pe puntea de comandă, ca şi cum becul unui blitz s-ar fi descărcat chiar în nasul lor.

— Ciupercă de foc! strigă Nicholas şi dibui mai mult pe bâjbâite după telecomanda tunurilor de apă, aflate la douăzeci şi trei de metri deasupra comenzii, în turnul platformei de luptă împotriva incendiilor.

Cu câteva minute înainte, el aliniase cele patru tunuri de hidrant, orientându-le drept în jos, atât cât permitea construcţia, astfel că în acele clipe, când cuplă pe închis multiplele întrerupătoare, *Sea Witch* îşi turna singură, asupra ei însăşi, asurzitoare cascade de apă de mare.

Sea Witch era prinsă într-un cuptor de aer incendiat şi în ciuda torentelor de apă care şi le vărsa

asupră-şi, pitura fu arsă într-o combustie instantanee atât de intensă, încât îşi consumă până şi fumul, şi aproape imediat metalul crud şi încins începu să se încingă la roşu.

Dogoarea era atât de violentă, încât pătrunse prin izolaţia carenei, străbătu prin geamurile armate duble, groase de câte cinci centimetri fiecare, ale hublourilor punţii de comandă, pârlindu-i genele lui Nicholas şi băşicându-i buzele. Sticla hublourilor din timonerie prinse a se topi – deja se ondula şi se clătina confuză în toate părţile, pentru ca apoi brusc să nu mai fie oxigen. Ciuperca de foc se stinse singură. În cele douăzeci de secunde de viaţă ale ei consumase absolut tot de la nivelul mării şi până la zece mii de metri deasupra ei.

Lăsă în urma ei vid, un punct slab în pelicula subţire de aer a atmosferei terestre, care formă un alt sistem depresionar mai mic, însă cu mult mai intens şi mai hulpav, decât însuşi ochiul uraganului „Lorna”.

Acesta smulse literalmente toată măduva marelui ciclon, stabilind în rotaţie un anticiclon şi un vârtej, care-l anihilară complet pe cel dintâi.

Noi vijelii purcedeau din fiecare punct de pe circumferinţa creată de vidul ciupercii de foc, începându-şi pe loc spiralele lor solitare, şi la douăzeci de mile de coasta Floridei, uraganul „Lorna” îşi poticni iureşul stupid şi smintit, se prăbuşi asupra lui însuşi şi se dezintegră în vreo cincizeci de diverse vârtejuri mai mici şi rafale de aer care se ciocniră între ele şi se fragmentară din nou, pentru a degenera încetul cu încetul în nimicnicie.

Într-o dimineaţă de aprilie, în rada Galveston, remorcherul salvator *Sea Witch* cedă remorca la patru remorchere portuare mai mici care aveau să tracteze şalanda-cisternă numărul trei a lui *Golden*

Dawn prin gâtuitura strâmtorii către dana de descărcare a lui Orient Amex, la sud de Houston.

Cu patruzeci şi opt de ore mai înainte, nava-soră, *Warlock,* sub comanda căpitanului David Allen, dăduse mola remorcii sale tandem formată din şalandele-cisternă numerele unu şi doi, lăsându-le în seama aceloraşi patru remorchere.

Amândouă efectuaseră o bună salvare sub Formularul Deschis Lloyd, totalizând trei sferturi de milion de tone de ţiţei evaluat la 85, 5 dolari americani tona. La prima de salvare avea să mai fie adăugată şi valoarea celor trei şalande-cisternă; una peste alta, nu mai puţin de şaizeci şi cinci de milioane de dolari, după calculele lui Nicholas, iar el era şi armatorul ambelor nave, şi câştigătorul primei de salvare. Nu vânduse încă nimic şeicilor, deşi în fiecare zi cât dură remorcajul din strâmtoarea Florida spre Texas, plouase întruna cu telexuri frenetice de la James Teacher din Londra. În momentul de faţă şeicii se perpeleau de mama focului pentru ca el să semneze, dar Nicholas avea să-i mai lase să aştepte puţin.

Nicholas stătea în picioare pe aripa deschisă a comenzii lui *Sea Witch* şi observa felul preocupat şi plin de importanţă în care cele patru remorchere portuare mai mici se ocupau de copleşitoarea sarcină ce le căzuse pe cap.

Îşi duse trabucul la gură, cu multă grijă însă, fiindcă buzele îi erau încă pârlite de la arsura provocată de ciuperca de foc şi reflectă la ce realizase de fapt, lăsând la o parte spectaculoasa îmbogăţire.

Redusese scurgerile, unui cargo de un milion de tone de ţiţei bogat în cadmiu, şi pe acestea le anihilase în ciuperca de foc. Şi totuşi fuseseră şi pierderi, toxinele fuseseră ridicate sus de tot deasupra ciupercii de foc. Acestea se împrăştiaseră

şi căzuseră peste Florida, ajungând până la Tampa şi Tallahassee, otrăvind păşunile şi omorând mii de capete de vite. Autorităţile americane acţionaseră prompt, prin extinderea măsurilor preventive în vederea reducerii cât mai mult a pagubelor produse de uragan. Nu fuseseră pierderi de vieţi omeneşti. Asta era ceea ce realizase. Deocamdată el încredinţase lui Orient Amex şalandele salvate. Noul proces de cracare catalitică avea să aducă mari avantaje umanităţii, şi indiferent ce-ar face, Nicholas tot n-ar fi putut să-i oprească pe oameni de a transporta ţiţeiul de El Barras, bogat în cadmiu, peste mări şi oceane. Aveau însă s-o facă în aceeaşi manieră, cu o oarbă iresponsabilitate, cu care încercase şi Duncan Alexander?

În acea clipă fu convins până-n străfundurile sufletului că asta era de azi înainte menirea, rostul şi munca sa în viaţă. Să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru ca niciodată să nu se mai întâmple aşa ceva. Ştia acum ce avea de făcut. Dispunea de avere suficientă, iar Tom Parker îi mai pusese la dispoziţie şi alte instrumente pentru a duce la bun sfârşit această treabă.

Ştia cu aceeaşi certitudine şi cine avea să fie alături de el în truda acestei vieţi. Stătea în picioare pe puntea pârjolită de flăcări a acestei mici, dar atât de dragi nave. Dintr-odată îi apăru dinaintea ochilor imaginea reală a unei fete de aur. Aceeaşi imagine care-l urmărise mereu până atunci.

— Samantha!

Îi pronunţă numele o singură dată, cu glas tare, şi deodată simţi că arde de nerăbdare să înceapă o viaţă nouă.

---

[1] Semnal internaţional lansat în fonie şi repetat de nava în pericol de scufundare. Echivalent al lui „S.O.S.” Ż (n.tr.).

[2] Cel mai periculos tip de gheţar plutitor (n.tr).

[3] Un fel de „mică înţelegere”, care e totuşi în ochii arbitrilor de la Lloyd o perfectă „înţelegere” cu valoare de contract ferm (n.tr.).

[4] Expected Time of Arrival = data estimată a sosirii (n.tr.).

[5] În engleză, dialectul scoţian, „Warlock” înseamnă vrăjitor, magician, vraci, de unde şi jocul de cuvinte aluziv la numele remorcherului (n.tr.).